DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

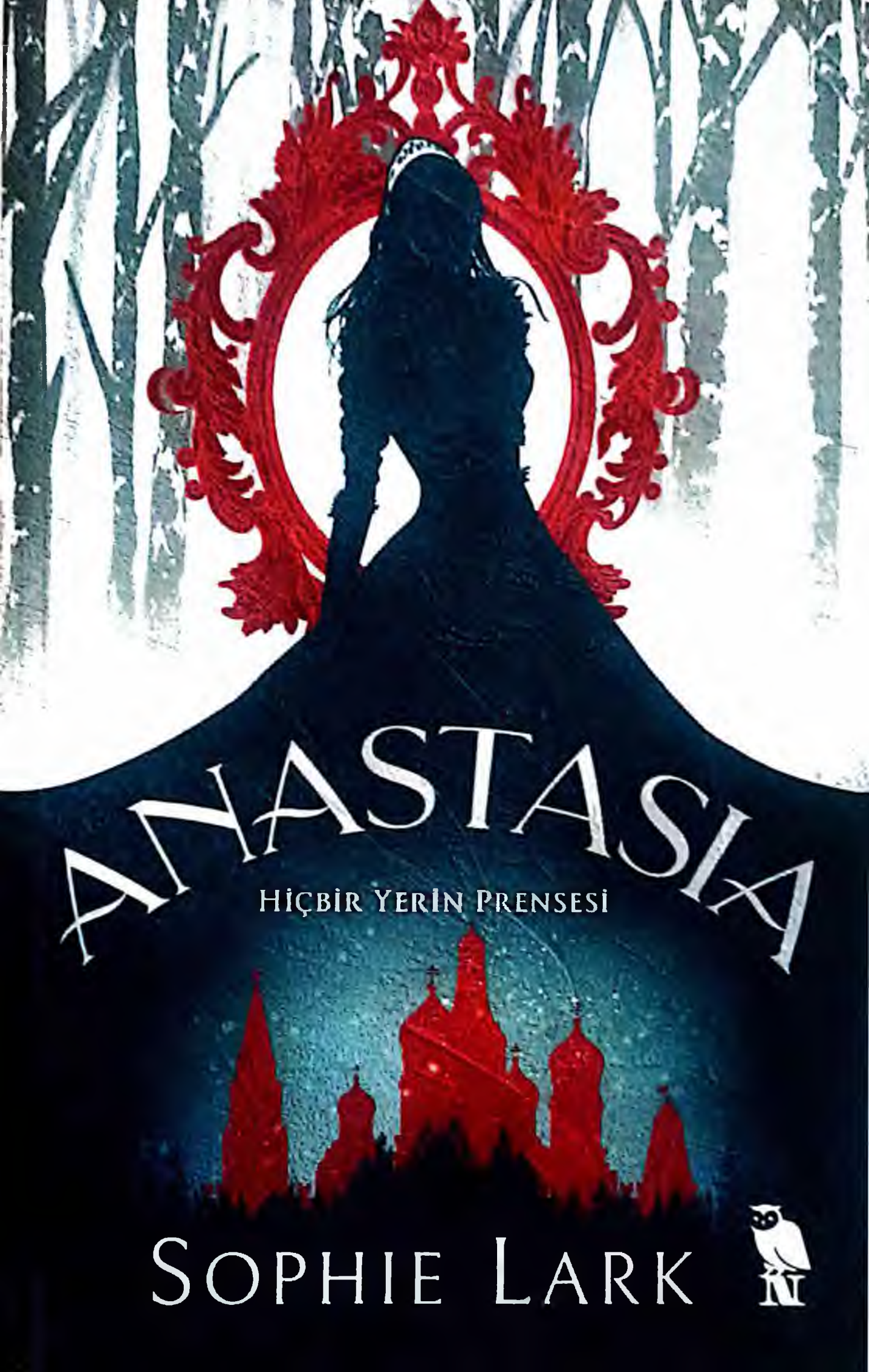
ANASTASIA
HİÇBİR YERİN PRENSESİ
SOPHIE LARK

Bildiğiniz tüm Romanov hikâyelerini unutun! Kar ve büyünün hâkim olduğu Çarlık Rusyası'nda bir yolculuğa hazır mısınız?

Son Grandüşes Anastasia Romanov, tahtı sallantıda olan bir imparatorluğun dördüncü kızıdır. Henüz büyü yeteneğini keşfedemediği için de ailenin ihtiyaç duyulmayan çocuğu olarak görülür. Elbette, bunda genç kadının asiliği ve dikbaşlılığı da etkilidir.

Çıkan bir isyanın ardından sarayın himayesine alınan Damien sayesinde, Anastasia'nın hayatındaki değişim de kendini göstermeye başlar. Ne tuhaftır ki bu iki gencin kaderleri birbirlerine bağlıdır. Aynı dönemde Kara Keşiş Rasputin'in nam salmış kehanetleri imparatorluğu sararken Anastasia da bu keşişin karanlık büyü dünyasına çekilmeden duramaz. Genç grandüşes, içinde keşfettiği bu yeni dünyanın ailesini sonsuz karanlığa sürükleyeceğinin farkına varacak mıdır? Peki, kaderleri ölümle mühürlendiğinde yaşamak uğruna neleri göze alabileceklerdir?

"Umudunu asla kaybetme.
Dünyanın ne kadar karanlık olabileceğini görsen bile daima iyiliğe inanmayı seç."

nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest

9 786256 755703

KDV'den muaftır

ANASTASIA

HİÇBİR YERİN PRENSESİ

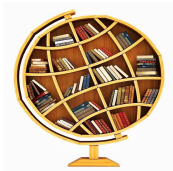

Kitap Kurdu

SOPHIE LARK

Çeviren: Yasemin Büte

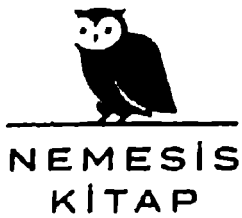

Ninova

Anastasia'nın mutlu sona ulaşma zamanının geldiğini bilen D.A.C.'ye.

Sanatıyla bana her gün ilham veren ilham perim Line'a.

Son olarak diğer yarım Ry'a.

Hayatımda hiç bana destek olduğun anlar kadar güçlü hissetmedim. Attığım önemli adımların hepsinde yanımdaydın ve bana sahip olduğun her şeyi verdin.

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

ÇALMA LİSTESİ

1. 10,000 Emerald Pools - BØRNS
2. The Tradition - Halsey
3. Dreams - The Cranberries
4. Retrograde - James Blake
5. Sunlight - Hozier
6. I'm Ready - Niykee Heaton
7. Where's My Love (Acoustic) - SYML
8. NFWMB - Hozier
9. Infinity - Niykee Heaton
10. The Chain - Fleetwood Mac
11. Once Upon a December (from Anastasia) - Emile Pandolfi
12. Imagine - Jack Johnson
13. Better Days - NEIKED, Mae Muller, Polo G
14. Make You Mine - PUBLIC
15. Unstoppable - Sia
16. Rasputin - Boney M.
17. Problématique - Lenovie
18. Kwaak (mazurka) - Andoorn

Ninova

ÖNSÖZ

SANIRIM ANASTASIA HAKKINDA BİZİ büyüleyen şey, ne olabileceğine dair hayalimiz. Anastasia'nın ölümü fazlasıyla trajik olduğundan ona başka bir hayat vermek istedim.

Bu kitap başka bir Anastasia hikâyesinin yeniden anlatımını içermiyor. 1919'da bizimkine benzer bir dünyada geçiyor ama işin içinde büyü var.

Bu benim Anastasia'nın hak ettiği mutlu sona dair hayalim. Romanov olduğu için değil, insan olduğu için.

Dilerim, hepiniz hak ettiğiniz mutlu sona kavuşursunuz. Romantizm yazmayı sevmemin asıl sebebi bu.

-Sophie

Ninova

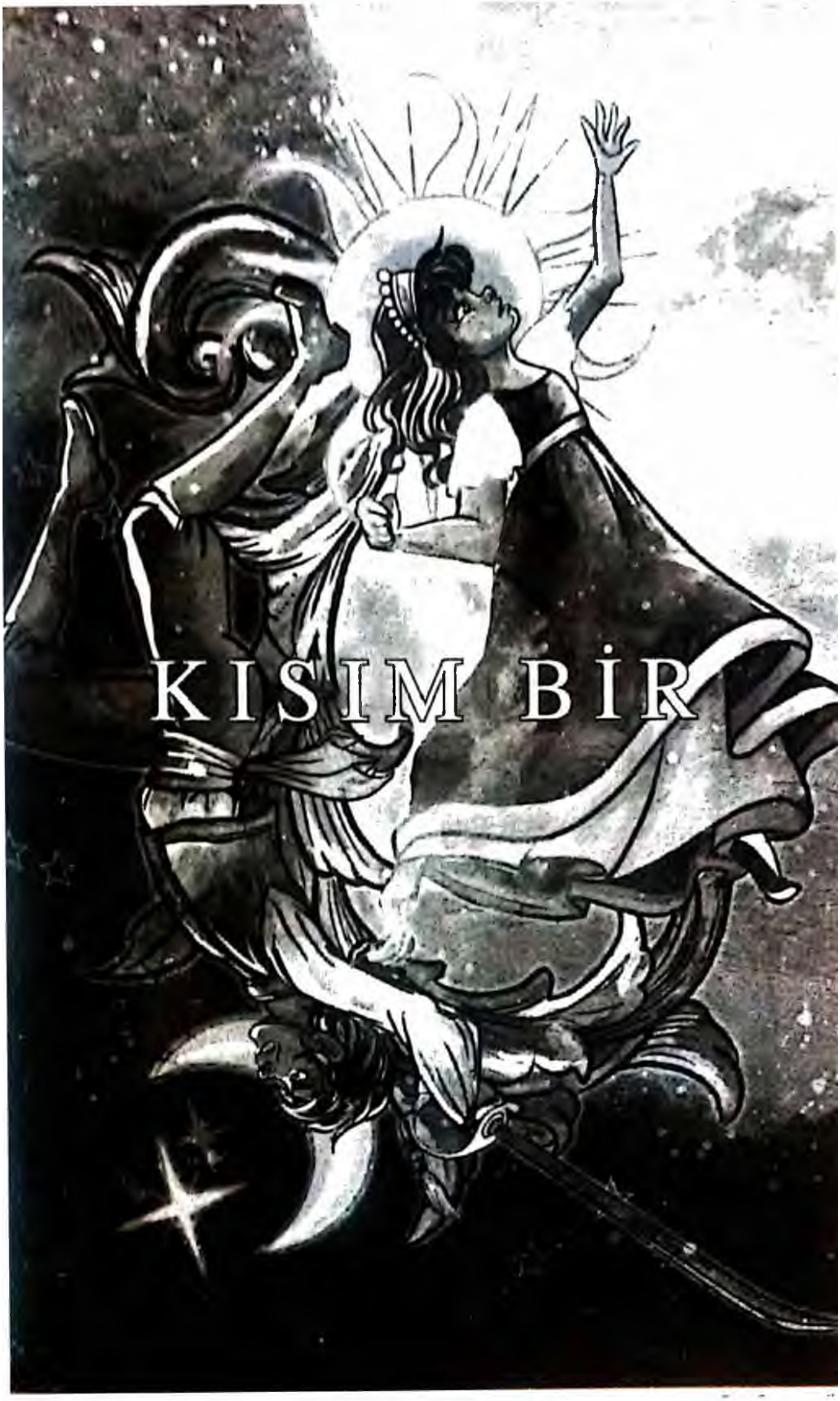

KISIM BİR

Giriş

İLK KAN

Gezirah Palace Otel
Kahire, Mısır

HUSANI, GEZİRAH PALACE OTEL'İN salonunda, barın sonundaki favori koltuğunda oturuyordu. Barmen ona bedava maden suyuyla mango suyu veriyordu çünkü Husani çok çalışıyordu. Gerçi dışarıdan bakıldığında dirseğine yaslanmış, firavun kalıntılarını görmek için Nil Nehri'nde vapura binmeyi bekleyen Albion'lu* turistlerin oluşturduğu kuyruğu izlemekten başka bir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu.

Rehberler bol beyaz tuniklerle türbanlar giyerken turistler kızgın çöl güneşinden ve kumdan habersiz kat kat koyu renk yünlere bürünmüştü. Erkekler melon şapkalar takarken kadınlar da Husani'ye kat kat pastaları hatırlatan kombinezonlar giymişti. Pembe, terli ve perişan görünüyorlardı.

Otelin içi bir lahitten gelen esinti kadar serindi. Havadar kemerler ve mermer çeşmeler Avrupa'nın dört bir yanından gelen

* Eski Romencede İngiltere'nin adı. (ç.n.)

Ninova

aristokratları kendine çekiyordu. Husani'yi görmezden geliyorlardı ama rahatlıklarının ne kadarını ona borçlu olduklarını bilmiyorlardı.

Husani, ortalamadan biraz daha kısa boylu, hafif yapılı, dağınık saçlı ve kavruk tenliydi. Otel ona yeterince para ödediği için genelevde doğmuş ve yetimhanede büyümüş birine göre oldukça bakımlıydı. Serene Rahibeleri onu hemen değiştirmişlerdi hatta ona okumayı da öğretmişlerdi. O da bunu alabileceği en büyük hediye olarak görüyordu.

Husani otelde geçirdiği uzun saatleri eline geçen her kitabı karıştırarak değerlendiriyordu. Hizmetçilerle bir anlaşma yapmıştı; onlar giden misafirlerin bıraktığı romanları veriyor, kendisi de suları için sınırsız buz sağlıyordu.

Şu anda *The Scarlet Pimpernel*'in sonuna yaklaşıyordu. Husani, salona bir kadın girdiğinde fırfırlı Fransız elbiseleri ve gizli bölmeli piknik sepetleriyle dolu bir dünyada kaybolmuştu.

Gezirah'a her türden güzel ve şık insan uğrardı ama bu kız sanki parmağıyla onun çenesini tutmuş da çekiyormuş gibi başını döndürmüştü. Kadının hareketlerinde bir şey vardı, sanki kendisi suyun altındaymış ve herkes kuru havadaymış gibi Husani'nin kitabının sayfasının köşesinin üzerinde süzülüyordu.

Husani onun bir dansçı olup olmadığını merak etti. İşlemeli terlikler ve ipek pantolon giymiş, başına da aynı kumaştan bir şal sarmıştı. Ten rengi açık olmasına rağmen, kumaştan sarkan parlak saçları bir Mısırlı'nınki gibi simsiyahtı.

Kadın bara gelip Husani'nin hemen üç sandalye uzağında bir yere oturdu. Onca boş sandalye varken fıskiyelere bakan pencere kenarına da oturabilirdi. Tabureye kayarken gözleri Husani'yle buluştu. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Elleri pürüzsüzdü ve krem gibi yumuşak görünüyordu. Husani onun bu elleri bir dansöz gibi hareket ettirdiğini hayal edebiliyordu.

Ninova

Kadın, barmenden bir cin tonik istedi. Sesi, Husani'nin beklediğinden daha alçaktı ve neredeyse kulağının dibinde konuşmuş gibi yakından gelmişti. O an Husani'nin ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Havadaki her değişimi hissedebiliyordu.

Otuz yıldır otelde içki servisi yapan Monto bile kadına bakmaktan kendini alamamıştı.

"Müesseseden," diye mırıldandı.

Husani kadına Monto'dan hayatında duyduğu tek bedava içkiyi aldığını söylemek istedi. Ona her şeyi söylemek isterdi ama kadın dönüp ona bakmasaydı asla cesaret edemezdi. Kadının kadifemsi gözleri kitabın sırtında gezindi.

"Bunu okumuştum."

Kadın bunu adeta bir sırrı paylaşır gibi dile getirmişti, sanki bu kitabı okuyan kişiler sadece ikisi olabilirmiş gibi. Husani zekice cevap vermek için can atıyordu ama beyni bir elek gibi boşalmıştı. Artık elinde bir kitap olduğunun bile farkında değildi.

"Beğendin mi?" dedi Husani pat diye. Sesi bir çocuğunki gibi çatallaşmıştı.

Kadın sadece gülümsedi.

"Fazlasıyla. Kimlik gizlemeye bayılırım."

"Oyuncu musunuz?"

Bu ses... bir dansçıda boşa harcanırdı.

"Aslında bir yazarım."

Tanrıça İsis olduğunu da söyleyebilirdi. Yazarlar Husani'nin en sevdiği şeylerin kaynağıydı.

"Ne yazıyorsunuz?"

"Çoğunlukla şiir."

"Biraz dinlemek isterim."

Şimdi kadının gülümsemesi hem sıcak hem de onaylayıcıydı.

"Şiirin okunması değil, dinlenmesi gerektiğini bilmene sevindim."

Husani sanki mango suyundan çok daha fazlasını içmiş gibi kendini çakırkeyif hissediyordu.

Hiç düşünmeden, "Yazar olmak isteyebilirim," dedi. "Yani bir gün."

"'Bir gün'ü bekleyen adam tüm hayatı boyunca bekler..." Kadın kırmızı ojeli tırnaklarıyla pipetini tembelce döndürüyordu.

"Birkaç şey yazdım. Alt tarafı karalama sadece. Ama bazen, arada bir, bir şeye dönüşebileceğini düşündüğüm bir satır oluyor..."

"Peki, yazmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz?" diye sordu kadın, o hafif, alaycı sesiyle. Husani bir bitkinin pencereye doğru büyümesi gibi kendini ona yaklaşırken buldu.

"Şu anda ona bakıyorsunuz."

Kadın bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Mango suyu mu içiyorsunuz?"

"Hayır," diye itiraz eden Husani'nin yüzü kızardı, keşke düzgün bir içki içmesine izin verilseydi diye düşündü. Kendisi de bir cin tonik sipariş ederdi ve o zaman daha çok ortak noktaları olurdu. "Ben... şey, size göstereyim."

Husani kendi taburesinden kayarak onunkinin hemen yanındaki tabureye oturmak için eline geçen fırsatı değerlendirdi.

"Müsaade var mı?"

Husani elini onun bardağına yaklaştırdı.

"Buyurun."

Kadın dudakları hafifçe aralanarak eğildi.

Husani avucunu bardağın kenarına bastırdı. İçki bir anda buz tuttu, o kadar soğuktu ki havaya nefesten bir hayalet gibi duman yükseldi.

"Çok güzel. Dantel gibi..." Kadın koyu kırmızı bir tırnağını bardağın kenarındaki buzun oluşturduğu şekillerin üzerinde gezdirdi. Ardından bardağı dudaklarına götürdü. İçkisi o kadar soğuktu ki boğazından aşağı binlerce küçük bıçak inmiş gibi hissetmiş olmalıydı.

"İnanılmaz," dedi kadın, neredeyse hırlayarak.

Husani'nin bedeni ürperdi. Pantolonunda onu dizlerini birbirine bastırmaya ve bara doğru dönmeye zorlayan başka bir şey oldu. Terlediğini hissedince soğuğu arttırdı.

Kadın iç çekerek omuzlarını gevşetti.

"Çok daha iyiyim. Bunları siz mi yapıyorsunuz?" Kadının gözleri zevkle kapandı.

"Evet." Husani'nin sesi artık kararlı ve kendinden emin çıkıyordu. "Buz, donmuş şerbet ve tüm bunlar..."

Otelin her zaman yirmi iki derecede olduğunu, dışarıdaki sıcaklık ne olursa olsun çölde gerçek bir vaha olduğunu belirtmek istercesine elini salladı.

"Olağanüstü," diye mırıldandı kadın. "Hiç böyle bir menzil görmemiştim."

Husani bu kadını etkilemeye devam etmek için bir köprüden atlayabileceğini düşündü. Kadının ona bakışıyla kendini dev aynasına bakıyormuş gibi hissediyordu.

"Bu aksan da ne?" diye sordu genç adam. "Siz... İtalyan mısınız?"

"Alakası bile yok."

Dişlerini göstererek hafifçe gülümsedi. Husani onun ağzına bakmaktan kendini alamadı.

Hiç âşık olmamıştı ama bunu denemek istediğini düşünmeye başlamıştı. Bu kadının tam da güneş batarken tek başına ortaya çıkması elbette kaderdi. Husani'nin gitmesine ancak günün sıcaklığı geçtikten sonra izin verilirdi.

İkisinin el ele, tepesinde rengârenk bayrakların dalgalandığı, nargile dumanı ve çayhanelerin kapı aralıklarından sızan müzikle yıkanan meydanda yürüdüklerini hayal etti. Saçlarını okşayan parmaklar gibi hissettiren sesiyle ona şiirlerinden birini okuyabilirdi ve belki de karşılığında ona bir hikâyeden birkaç satır okuyacak cesareti bulabilirdi.

"Şehri gezdiniz mi?" diye sordu Husani ona. "Baharat pazarını ya da asma bahçelerini? Size gösterebilirim, hayatım buralarda geçti..."

"Gerçekten yapar mısınız? Henüz hiçbir şey görmedim."

Kadının gülümsemesi adamın kafasında havai fişek gibi patladı.

Zihni her türlü makul gerçekliğin çok ötesine sıçradı ve doğrudan bir öpücüğe, hatta birlikte geçirdikleri bir geceye, şehrin kuzey yakasındaki küçük bir dairede kıvrılıp güneşin ısıttığı incirleri yerken gün boyu yazmalarına ve çıplak ayakları birbirine dolanmış halde minderlere uzanmalarına kadar gitti.

Gözlerinin önündeki bu sahne o kadar netti ki havada süzülüyor gibi hissediyordu. Gerçi tekrar gerçekliğe döndüğünde kadın az önce olanları fark etmemiş gibi duruyordu.

Husani tabureden fırladı.

Otelden çıktıklarında gökyüzü tamamen kararmıştı. Husani göz alıcı çöl gökyüzüne o kadar alışkındı ki başını kaldırıp bakmadı bile ama kadın öylece durup göğe bakarken yıldızların ışığı yanaklarını gümüşi bir renge bürümüştü. Ondan yana döndüğünde yepyeni bir şekilde canlanmış gibiydi.

"Gün ışığında güzel olan her şey gece daha da güzel."

"*Siz öylesiniz*," diye soludu Husani.

Kadının yüzünde koca bir gülümseme belirdi.

"Nehrin üzerinde ayı görmek istiyorum."

Ardından kadın onu suya doğru götürdü. Husani ona fazla yaklaşmaması için seslenmesi gerektiğini düşündü çünkü nehir timsahlarla doluydu. Ama bu gece gerçekten timsah olabileceğine inanmasına izin vermeyen garip ve rüya gibi bir sıcaklık hissediyordu.

"Hadi gel," diyen kadın solgun elini uzattı.

Adam ona doğru yürümek yerine düşecek gibiydi.

Yüzü onunkine yaklaştı. Gözbebeğini tamamen kaplıyormuş gibi gözüken o simsiyah gözlerinde adeta boğuluyordu. Bu hezeyan içinde bile, yetimhanede öğrendiği o eski temkin hissinin bir parçasına tutundu. Sadece gözlerini yarıya kadar kapattı. Dudakları birbirine değdiğinde, saniyelik bir an için gözlerinin nasıl titrediğini ve yüzünün anlaşılmaz bir şekilde nasıl değiştiğini gördü, sanki biri saçlarının tepesinden tutup sıkıca derisiyle birlikte çekmişti.

Avuçlarından fışkıran buz, kadının göğsüne çarptı.

Buz tam olarak ondan değil, ellerinin hemen önündeki havadan geliyordu. Yarı biçimli acımasız buz, kadının kalbini dondurması gereken bir güçle ona çarptı.

Kadın insanlık dışı bir ses çıkararak sendeledi. Husani'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kadın ona doğru atıldığında Husani iki eliyle buz fırlatarak onu tekrar vurmaya çalıştı, sahip olduğu olağanüstü gücün her bir zerresini ortaya döküyordu. Kadın kaydı ve bir yılan balığı gibi fırladı. Husani'nin bu zifiri karanlıkta güçlükle takip edebildiği bir parıltıydı.

Tırnakları adamın yüzüne, boğazına ve karnına saplandı. Anında yakan bir sıcaklıkla birlikte şiddetli bir acı hissetti. Yırtılan et, özellikle de boynundan yoğun bir şekilde kanıyordu. Husani elini yaranın üzerine kapatırken kan, parmaklarının arasından sızıyordu.

"Dur!"

Kulaklarında bir erkek sesi çınladı.

Husani sanki buzla kaplı olan kendisiymiş gibi olduğu yerde donup kaldığını hissetti. Hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Nefes bile alamıyordu. Göğsü demir gibi kaskatı kesilmişti, ciğerlerinin otomatik kasılmalarına karşı boyun eğmiyordu.

"Sana beni beklemeni söylemiştim," dedi adam sessizce.

Sesi kadınmkiyle aynı niteliğe sahipti, sözleri teninde gezinen fiziksel bir dokunuş gibiydi. Ancak öfkesi Husani'nin iliklerine kadar işlemişti.

Gerçi kadının tepkisi Husani'ninki gibi olmamıştı. Kadın alçak ve sinirli bir sesle, "Ben de bekliyordum," dedi.

Husani öfkelerini arkasındaki bir fırtına gibi hissedebiliyordu. Sessizce havada çarpışan iki güç gibi. Yine de dönüp bakamadı. Ay nehrin üzerinde parlarken Husani'nin başı dönüyordu. Bir dakikadan fazla süredir nefes alamıyordu.

Hafif bir hışırtının ardından uzun boylu, zayıf bir figür önünde belirdi.

"Dikkatli ol." Kadın onun diğer yanına geldi. "Göründüğünden daha güçlü. Tüm oteli soğutuyor."

Memnun balıkçı, kadının yakaladığını inceliyordu.

"Sorun olmayacak," dedi adam. Verdiği nefesi havada menekşe renginde parıldadı. Parmak uçlarından güç kıvılcımları çıkıyordu. Husani onun da kadın gibi bir yaratık olduğunu düşünmüştü ama öyle değildi... bu adam bir büyücüydü.

Soluk mavi gözleri bir maskeninki gibi cansızdı, dikkatle bakıyordu ama yine de boştu. Bir keşiş cübbesi giyiyordu.

Adam, Husani'yi boğazından yakalayıp havaya kaldırdığında Husani'nin gözlerinin önünde siyah kıvılcımlar patladı. Hâlâ tek bir nefes bile almamıştı. Klostrofobi onu boğuyordu - kendi bedeninde, kendi zihninde sıkışıp kalmıştı.

Yine de yapabildiği tek şekilde mücadele edip savaştı ve içinde kalan tüm soğuğu boğazını sıkan ele doğru püskürttü.

Büyücü kolunu geri çektiyse de çok geçti; avucunda küf gibi siyah lekeler oluşmuştu bile. Husani yere düştü. Adam, "*Hayır!*" diye hırlarken kadın üzerine atladı.

Çok geç kalmıştı. Kadın, Husani'ye başını döndürecek kadar sert bir şekilde vurmuştu. Kendini yerde iki büklüm yatarken buldu.

"Onu öldürdün," dedi büyücü, öfkeden buz kesmiş bir halde.

"Daha ölmedi," diye soludu kadın.

Husani ancak o zaman kızın adını hiç öğrenmediğini fark etti. Hiç söylememişti ve nedense sormak da hiç aklına gelmemişti.

"Ölüsü işime yaramaz."

Büyücünün hoşnutsuzluğu tenine sertçe vuruyordu. İnsanı sıyırıp açan ve çıplak bırakan türdendi.

Öfkesi kadına yönelik olsa da Husani bile bunun altında titredi.

Kadının zarafeti tamamen yok olmuştu ve kaskatı kesilerek kendi içine doğru kıvrıldı. Başını diğer tarafa çevirirken hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu.

Ardından Husani'ye baktı. Husani bakışmalarında hissettiği tüm o sıcak bağın artık yok olduğunu anlamıştı. Artık tabaktaki etten farksızdı.

"Hâlâ nefes alıyor."

Büyücü kadının yanından geçip Husani'yi kolayca kaldırdı. Husani'nin bedeni acı içinde kıvranırken adeta ona bağırıyordu. Dudaklarından boğuk sesler çıkıyor, büyücünün kemik beyazı parmakları daha fazlasını söylemesine engel oluyordu.

Büyücü, Husani'nin yüzüne baktı. Bakışlarında insani hiçbir şey yoktu; bu, ilgisini çeken bir şeyi inceleyen soğuk bir tanrının bakışıydı.

Alçak sesle ve onaylayarak, "Aferin Katya," dedi.

Katya başını kaldırdığında solgun yanaklarında hafif bir pembelik hâkimdi.

"Anlayabiliyor musun?"

Büyücü gülümsedi.

Husani'nin boynunun kenarından aşağıya doğru yakan bir acı yayıldı, bu acı daha önce olanları önemsiz kılıyordu. Daha önce ulaşılmamış, hayal bile edilememiş bir seviyeydi; sinirlerinin her santiminde çığlık atan sinyaller, maksimum düzeydeydi.

Ne söylediğini bilmeden yalvardı, yakardı, bir bebek gibi ağladı. Hiçbir planı, kontrolü, saygınlığı yoktu; sadece beynini parçalayan acıyı durdurmak için saf bir çaresizlik içindeydi.

"Lütfen, dur, sana yalvarıyorum! Dur, lütfen, lütfen! Sana hiç zarar vermedim, bunu neden yapıyorsun? Bunu yapmak zorunda değilsin! Sana yardım ederim, lütfen, sana yardım ederim! Neye ihtiyacın varsa yaparım, lütfen sana yalvarıyorum, merhamet et..."

Büyücü cevap verecek kadar durakladığında yumuşak sesi acıdaki boşluğu dolduruyordu.

"Üzgünüm arkadaşım, gerçekten üzgünüm... Ama bu gerekli."

Husani'nin bedeni omurgası çatırdarken geriye doğru savruldu. İçindeki bir şey sökülüp atılıyordu - kas, sinir ve kemiğin etrafına sıkıca sarılmış bir şey. O şey serbest kalırken hepsi parçalandı.

Büyücü boş cesedi bir kenara fırlattı. Ceset, sazlıkların arasında yuvarlanıp gitti.

Yakınlarda pusuya yatmış olabilecek başka bir şeye bakmadan nehrin kenarına doğru yürüdü. Çamurlu kıyıya eğilip elini suya soktu.

Tepesindeki gökyüzü kadar karanlık olan geniş, düz Nil Nehri bir anda beyaza bürünürken büyücü elinden dışarıya doğru buz fırlatıyordu. Timsahlar yukarıya doğru şaha kalktığında kösele gibi kafalarının etrafında buz kütleleri oluştu. Ağızları açıktı ve dişleri buzla kaplanmıştı.

Birbirlerine bakan büyücü ve kadın, konuşamayacak kadar heyecanlıydılar.

Kadın ağzını açtıysa da adam çoktan ayağa kalkmış, elini cüppesine silmişti.

"Hadi gidelim. Bu lanet olası sıcaktan kurtulmak istiyorum."

Kadın aceleyle büyücüyü takip ederken Husani'nin cesedinin yanından öylece geçip gitti.

Birinci Bölüm
AMCAM EVE DÖNÜYOR

Anastasia

ST. PETERSBURG'DA YENİ BİR gizem hâkimdi. İnsanlar onun parmağınızdaki bir damla kanla, bir duman bulutu içinde geleceğinizi söyleyebildiğini ve tüm geçmişinizi okuyabildiğini söylüyordu.

O bir şifacıydı. Madam Dubois'yı zatürreden iyileştirmiş ve Liza Taneeva'nın yanağındaki yara izini yok etmişti. Bazıları onun bir köylü çocuğunu mezardan bile çıkardığını fısıldıyordu.

Ollie ise bana güldü ve saf bir ahmak olduğumu söyledi.

"Bir kez öldün mü, ölmüşsündür. Bu büyünün değiştirilemez bir yasasıdır."

"Bunu biliyorum," derken öfkeyle bir karahindibayı koparmadım. "Liza onun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemediğini söylüyor. O Sibirya'dan gelen kutsal bir adam."

"Liza her şeyden kolayca etkileniyor."

Ninova

Ollie elindeki sopayı savurarak annemin bir sıra şakayığının başını kopardı.

Sarayın güney tarafındaki bahçelerde dolaşıyorduk. Alexei bisikletini yarım daire şeklindeki salonda bulunan urnaya doğru sürdükten sonra Margaretta dışarıda oynamamız için bize bağırmıştı.

Urna, boyun kısmı biraz daha geniş olsaydı Alexei'nin içine saklanabileceği kadar büyüktü. Urna devrilip kırılınca parçalar tüm salona dağılmıştı ve tüm hizmetkârlar koşarak geldi. Alexei bile saklanamayacak kadar şaşırmıştı. Margaretta onu kulağından yakalayana kadar bisikletinin üzerinde gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde öylece durmuştu.

"O Japon İmparatoru'nun hediyesiydi!" diye azarladı kadın.

"Küflü, eski bir vazo kimsenin umurunda değil," dedi Alexei. "Bize bir takım samuray zırhı göndermeliydi!"

Margaretta, Maria ve Tatiana da dahil olmak üzere hepimizi dışarı attı.

Tatiana kütüphanede sessizce kitap okuduğu halde dışarı çıkarıldığı için çok öfkeliydi. Hiçbirimize tek bir laf etmeyip akçaağaca doğru yürüdü ve salıncağa çökerek kitabını okumaya devam etti.

Alexei bisikletiyle hem sütunların arasından hem de saray muhafızlarının yanından hızla geçerek hepsinin sırayla kendisini selamlamasını sağladı.

Maria, Ollie ve benim peşimden geliyordu, çok daha yavaştı çünkü sürekli çiçek kesmek için duruyordu. Çiçekleri daha sonra yemek masasının üzerine dizebilmek için dikkatle sepetine yerleştirdi.

İnatçı bir ifadeyle Ollie'ye, "Geleceğimi bilmek istiyorum," dedim.

"Ne için? Adam muhtemelen gerçek kâhin bile değildir."

Önsezi yeteneğine nadiren rastlanırdı. Petersburg'da panayır panayır dolaşan ya da çayhaneler açan, avucunuzu okumak için iki bakır ya da çay yapraklarınızı yorumlamak için bir gümüş para isteyen şarlatanlar çok daha yaygındı.

"Gerçek bir kâhin olsa bile," diye devam etti Ollie o pratik üslubuyla, "gördükleri her şey o kadar belirsiz ki zaten pek bir işe yaramıyor. Babam durugörünün tanrıların şakası olduğunu söylüyor. İnsanlar, tamamen farklı bir anlama geldiği ortaya çıkan korkunç bir kehanetten kaçmmaya çalışırken hayatlarını mahvettiler."

Maria güneşli toprakta diz çöktüğü yerden, "Ben geleceğimi görmek istemezdim," dedi. Annemin en sevdiği bahar güllerini kesmek için durmuştu. Bu güller sadece bir hafta hayatta kalıyordu. Maria diken batmasın diye parmak uçlarıyla tuttuğu sapları keserken yapraklar yumuşak, sarkık başlarından düştü.

"Sana tam olarak ne olacağını şimdiden söyleyebilirim," diyerek güldü Ollie. "Yakışıklı bir askerle evlenip bir düzine bebeğin olacak. En güzel akşam yemeği partilerini vereceksin ve hizmetçilerin gümüş takımları çalacak ama sen onları asla cezalandırmayacaksın."

Maria'nın yüzü kıpkırmızı kesilse de duyduklarından memnun görünüyordu. Asker kısmından hoşlandığı belliydi; sarayın arkasındaki tören alanında eğitime başladıklarından beri en az bir düzine subaya âşık olmuştu.

"Halktan biriyle evlenemez," diye homurdandım.

"Michael Amca evlendi."

"Düştüğü hale bak işte, Fransa'ya sürgün edildi."

Alexandra
Empress
Nicholas II
Tsar
Anastasia
Tatiana
Olga
Alexei
Maria

"Rus oldukları sürece kiminle evlendiğim umurumda değil." Maria son gülü de koparıp diğerlerinin üzerine koydu. "Uzaklara taşınmak istemiyorum."

Ollie tekrar Maria'ya baksa da çenesini kapalı tuttu.

Ben olsaydım ailelerimizin bizi istedikleri kişiyle evlendireceklerini söylerdi, muhtemelen Almanya ya da Albion'daki kel bir kuzenle. Maria'nın Rusya'da kalma ihtimali neredeyse hiç yoktu.

Ollie Maria'ya karşı daha nazikti. Hepimiz öyleydik, Alexei bile.

Onun bağırıp çağırdığını duyabiliyordum. Ses bize döngüler halinde geliyordu, bu da muhtemelen avludaki fıskiyenin etrafında bisikletini sürdüğü anlamını taşıyordu.

Alexei'in uzun bir süre bisiklete binmesine, hatta eski eşeğine binmesine bile izin verilmemişti. Ama eve kapandığında düpedüz ahlaksızlaştı, o kadar kontrolden çıktı ki Margaretta onu istifa etmekle tehdit etti ve babam da Alexei'in en azından oyun oynaması gerektiğini söyledi.

Bu küçük bir taviz değildi. Alexei için kanayan burun bir hafta süren bir çileye dönüşmüştü ve kırık bir kol onu öldürebilirdi. Doktor Atticus'un "hemofili", Margaretta'nın ise "kraliyet hastalığı" dediği kanın pıhtılaşmadığıyla ilgili olan hastalığa yakalanmıştı çünkü bu hastalığa sadece soylular yakalanıyor gibiydi.

Alexei doğduğu günden beri bu hastalığa sahipti. Ebe göbek bağını kestiği anda güdük kanamaya başladı ve iki hafta boyunca devam etmişti. Alexei o kadar zayıflamış ve solgunlaşmıştı ki neredeyse ölecekti.

O zamandan beri bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Hepimizin toplamından daha fazla belaya bulaşmış olsa da neredeyse hiç cezalandırılmamıştı çünkü ona ne yapabilirdiniz ki? Onu kırbaçlayamazdınız ve sevdiği bir şeyi elinden alırsanız, kendini öldürebilecek bir öfkeye kapılırdı.

Ninova

O Korkunç Alexei'ydi ve hepimiz onu hayatta tutmak zorun daydık.

Tatiana salıncakta doğrulup oturduğunda bakışları dalgındı.

"Nikolasha Amca burada."

"Nereden biliyorsun?"

"Köpekler havlıyor."

Uzaktaki kulübelerden belli belirsiz yükselen havlama seslerini duymak için kulaklarımı zorlamam gerekti.

"Atının yoldan geldiğini duymamana şaşırdım," diye takıldı Ollie ona.

"Siz ikiniz bu kadar yüksek sesle konuşmasaydınız muhtemelen duyardım."

Tatiana salıncaktan kalktığında ipeksi siyah saçları omuzlarından dökülüyordu. Muslin elbisesi ile çorapları tertemizdi. Ne zaman Tatiana'nın yanında dursam ne kadar kirli olduğumun farkına varırdım. Dışarıda oynamaya tepedeki kesilmemiş çimenleri yuvarlayarak başlamış ve bahçedeki toprak parçalarını tekmeleyerek bitirmiştim.

Ollie'nin gözlerinin Tatiana'nın kar beyazı çorapları ile benim hırpalanmış bacaklarım arasmda gidip geldiğini gördüm. Sırıtmadan edememişti. "Elini yüzünü yıkasan iyi olur, Anastasia."

Nikolasha Amca'ya benden önce ulaşmak istediğini bildiğim için söylediğini yapmak yerine eve doğru koştum.

Ollie de peşimden fırladı ve uzun bacaklarının avantajını kullanarak çitlerin üzerinden atladı.

Daha küçük, daha kısa ve motivasyonum yüksek olduğundan başımı öne eğdim ve onu geçerek eve girdim.

Mermer Salon ve Resim Salonu'ndan hızla geçerken Ollie'nin ayakkabıları arkamdan cilalı zeminde takırdıyordu.

Ninova

Neredeyse girişteki büyük hole varmıştım ki Margaretta araya girip cüssesiyle koridoru kapattı.

"Sakın bana amcanla bu kılıkta buluşmayı planladığını söyleme!"

Beni dirseğimden yakaladı ve Ollie gülümseyerek yanımdan geçerken beni en yakın lavaboya doğru sürükledi. Yakalanmış bir ev kedisi gibi onu tekmeleyip tıslադım.

Margaretta elimi yüzümü yıkamamı bekledikten sonra sert bir bezle hepsini tekrar ovdu. Saçlarımı tarayıp mavi bir kurdele taktı, kuşağımı yeniden bağladı ve amcamın yanına gitmeme izin vermeden önce çoraplarımı değiştirmem için benizorladı.

Sonunda beni serbest bıraktığında temiz, acılı ve tamamen öfkeliydim ve intikam alacağım çeşitli yolları planlıyordum."Hazır başlamışken yüzündeki o bakışı da silebilirsin," dedi Margaretta sertçe. "Grandük, bir grandüşes bekler, bir *fomor** değil."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdım, gerçi biliyordum.

Margaretta ve ben uzun zamandır anlaşamıyorduk. Amaçlarımız taban tabana zıttı; o benim bir leydi gibi giyinmemi ve davranmamı isterken, ben - o işime karışmayı bırakırsa kendi korsan gemimin kaptanı olabileceğime inanıyordum.

Nikolasha'yı aylardır görmemiştim. Kazaklarla savaşmak için bozkırlara gitmişti.

Eğer döndüyse bu babamın da yakında eve döneceği anlamına gelebilirdi.

İşkencecimden kurtulup büyük girişe doğru koştum.

Ollie, Tatiana, Maria ve Alexei çoktan amcamla kucaklaşmışlardı bile. Alexei, Nikolasha'nın çantalarını karıştırarak hediye arıyordu. Annem amcamı karşılamak için ellerini uzatarak girişe doğru yürüdü.

---

* İrlanda mitolojisinde şekilsiz dev anlamına gelir. (ç.n.)

Liza Taneeva onun peşinden gitti, Nikolasha ondan hoşlanmadığı ve bunu söyleyebileceği için geride duruyordu.

Nikolasha annemin ellerini tutup öperken, "Bir prenses daha mı?" dedi. "Sadece dört tane olduğunu sanıyordum..."

"Yalan söylediğin için tanrılar seni cezalandıracak." Annem onu gördüğü için o kadar mutluydu ki bizden biriymiş gibi görünüyordu. Yüzündeki tüm endişe çizgileri silinmişti, saçları kimseyi beklemediği için gevşekçe toplanmıştı ve üzerinde normalde onu karşılamak için giyeceği kalıplı elbiselerden biri değil, güzel pamuklu sabahlıklarından biri vardı.

Nikolasha'nın yüzünü babamla ilgili bir haber alabilmek için inceliyor gibiydi. Ya da sadece babama ait olabilecek yüz hatlarını görmenin zevkini yaşadı.

Babam ve Nikolasha birinci dereceden kuzen olmalarına rağmen birbirlerine o kadar benziyorlardı ki amcama birden fazla devlet adamı "Majesteleri" diye hitap etmişti.

İkisi de devasa ve geniş omuzlu olan bu adamları birbirinden ayıran en iyi özellik, Nikolasha'nın hiç kesmediği ve resmi günlerde altın halkalarla bağladığı sakalının uzunluğuydu. Nikolasha babamdan tam olarak bir santim daha uzun olduğu için bazen ona Büyük Nikolasha, odadaki diğer tüm erkeklerden daha uzun olan babama ise Küçük Nikolasha denirdi. Bu onların en sevdiği şakaydı.

Annemin Nikolasha'yı selamlamayı bitirmesini bekledikten sonra öne çıkıp kendimi onun kollarına attım. Amcam beni yere bırakmadan önce beni iki kez döndürerek, "Bu benim küçük Stassie'm olamaz!" dedi. "Çok büyümüşsün! Ya da ceplerinde taş var."

Tam da o anda bir ravent yaprağının altında bir kurbağa bulduğumu ve onu saklamak için cebime attığımı hatırladım. Serbest kalmış olmalıydı çünkü kontrol etmek için ellerimi cebime soktuğumda hiçbir yerde bulamamıştım.

"Bu benim için mi?" Alexei amcamızın çantasından bir hançer buldu ve bıçağı kınından çıkarıp salladı.

"Alexei!" Annem ancak bu kadar keskin olabilirdi ve o kadar da keskin değildi.

"Elbette, senin için," diyerek güldü Nikolasha. "Kızlar için şal getirdim."

Amcam hediyeleri önce çantasından sonra paketlerinden çıkarırken hissettiklerimi belli etmemeye çalıştım. Kırmızı şalı Ollie'ye, yeşili Tatiana'ya ve sarıyı Maria'ya verdi.

Alexei her zaman en iyi hediyeleri alırdı; kılıçlar, silahlar ve küçük askeri üniformalar. Bu arada akrabalarım bana hiç dokunmadığım bebeklerden oluşan bir koleksiyon, kaşındıran elbiseler, metrelerce dantel ve *Genç Kızlar İçin Görgü Kuralları Rehberi* kitabının en az iki kopyasını vermişti.

Amcamdan daha iyisini beklerdim.

Eli boş bir halde benden yana döndüğünde dudağının kenarları seğiriyordu.

"Sana yeni bir şal verebilirdim, küçük yaramaz ama yolculuğum sırasında bulduğum başka bir şeyi tercih edeceğini düşündüm..."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. O kadar yüksek sesle bağırdım ki annem bana bunu bir kez daha yaparsam gerçekten elinden bir kaza çıkacağı anlamına gelen bir bakış attı.

Nikolasha seyahat ceketinin içinden ahşap bir kutu çıkardı. Kutu uzundu ve yan taraflarında delikler vardı.

Kutuyu dikkatle aldım, içinde canlı bir şey olduğunu çoktan hissetmiştim.

Kapağı kaldırdığımda yumuşak ağırlık hareket etti.

Bir çift kara göz bana bakıyordu. Kuş pamuktan yuvasında hareketsiz bir şekilde yatıyordu, kanadı desteklenmişti ve vücu-

Ninova

du hareketsiz kalması için gazlı bezle sarılmıştı. Yine de parmağımı yaklaştırmaya cüret edersem o hain gagasıyla beni gagalayacağından hiç şüphem yoktu.

"Bir aksungur," diye soludum.

"Onu Buz Ormanı'nda buldum. Kanadında bir ok vardı."

"Tekrar uçabilecek mi?"

Amcam omuzlarını silkti. "Uçmalı. Ok kemiklerinin arasına girmiş."

"O çok küçük."

"Henüz yetişkin değil. Bir fırtına vardı, yuvasından uçup gitmiş olabilir. İyileşene kadar onu beslemen ve ona bakman gerekecek."

Liza Taneeva burnunu kırıştırırken annem dudaklarını birbirine bastırdı. Eve hayvan getirme konusunda birçok konuşmamız olmuştu.

İkisini de görmezden gelerek, "Tekrar uçabilirse, onu avlanmak için eğitmeme yardım eder misin?" diye sordum.

"Zor bir iş," diye uyardı Nikolasha beni. "Bir şahin yavru bir kedi gibi değildir. Özellikle de bir aksungurdan bahsediyorsak. Saldırdığında bir köpeğin belini kırabilir. Ayıları yuvalama alanlarından kaçırdıklarını bile gördüm."

Bu Alexei için çok fazlaydı.

"Nasıl oluyor da Anastasia'nın bir şahini, Maria'nın da köpeği olabiliyor?"

"Çünkü insanlar bize sürekli hayvan hediye ediyor," dedi annem bezgin bir tavırla. "Nikolasha'yı çok uzun süre ayakta tuttuk. Ben çay isterken ona kendini toparlaması için biraz zaman verelim."

***

Liza Taneeva'nın bizi amcamla yalnız bırakacağını ummuştum ama elbette, saraya yayabileceği tek bir haberi bile kaçırması mümkün değildi.

Ninova

Daha da kötüsü, siyatiğinin odadaki en rahat ve çay keklerine en yakın sandalye olan şezlongdan başka bir yere oturmasına izin vermeyeceğini söyleyerek Maria'nın onunla yer değiştirmesini sağladı.

Eteğini düzeltip dramatik bir şekilde yüzünü buruşturarak yerine yerleşti.

"Hiç şikâyet etmem. Çok az insan böyle bir acıya sessizce dayanabilir ama korkunç acı çektiğim gerçeğiyle arkadaşlarımı asla üzmek istemem."

"Kötü bir gün mü?" diye sordu annem, alçak ve nazik bir sesle.

Liza sanki konuşmak bile fazla gelecekmiş gibi başını sallayarak gözlerini kapadı.

Ziyaretçiler geldiğinde, bir nişan duyurulduğunda ya da dikkatleri başka birinin üzerine çekecek herhangi bir şey olduğunda Liza sık sık "kötü günler" geçirirdi.

"Gidip uzansan iyi olur," dedi Ollie.

Liza birden gözlerini fal taşı gibi açarak Ollie'nin yüzüne dikti.

Ollie ona masumca gülümsedi.

"Belki çaydan sonra," dedi Liza. "İmparatoriçeyi, misafirlerini ağırlaması için asla tek bırakmam.."

"Gelen kişi amcam," dedi Alexei. "O aileden biri."

Şimdi Liza'nın ters bakışlarına maruz kalma sırası Alexei'deydi çünkü "o" kelimesine biraz fazla vurgu yapmıştı.

Liza aileden değildi, hatta soylu bile sayılmazdı. Tatiana bana saraydaki diğer kadınların, onun gibi bir "hiç kimseyle" arkadaş olduğu için gücendiklerini söylemişti.

Annemin utangaç biri olduğu gerçekti. Tüm ziyaretlerden ve karşılamalardan, ev sahipliği yapması gereken ama yapmadığı balolardan nefret ederdi. En yakın arkadaşının Liza olmasının sebebi, Liza'nın onun peşinden çok koşmuş ve onu sevmeyi faz-

Ninova

lasıyla kolaylaştırmış olmasıydı. Bunu talep ediyordu ve annemin zayıf noktası da buydu, gerçi bunu sadece birkaç kişi keşfetmişti - sert olmaya çalışırdı ama zorladığınızda yumuşardı. Alexei hiç zorlamak zorunda kalmamıştı. Bense sadece babam etrafta olmadığında onu zorlayabilirdim.

Margaretta'ya kıyasla, Liza'dan daha çok hoşlanmıyordum. Margaretta katı ve otoriterdi ama asla zalim değildi. Başınızı belaya sokacaksa bunu yüzünüze söylerdi. Liza'ysa size gülümserdi ve iki hafta sonra bilmediğiniz bir şey yüzünden tokat yerdiniz. Küçük, sinsi bir yılandı ve biz çocuklar, yaşayan her yetişkin tarafından bir melek gibi övülen Tatiana da dahil ondan nefret ederdik.

Çay işleriyle meşgul olan annem, Liza'nın Alexei'ye attığı pis bakışı fark etmedi. Semaveri ve sekiz porselen fincanı düzenliyor, daha fazla sandviç için zili çalıyordu çünkü Nikolasha Amca'nın bu kadar uzun bir yolculuktan sonra açlıktan ölmek üzere olduğu kesindi.

İçinde aksungur kuşumun bulunduğu ahşap kutuyu saklamak için sandalyemin altına koyarken ona ne yedirmem gerektiğini düşündüm.

Nikolasha, eli yüzü yıkanmış ve sakalı taranmış bir halde odaya girdi. Seyahat ceketini çıkarmış ancak kıyafetlerini değiştirmemişti. Bu yüzden hâlâ kamp ateşi gibi kokuyordu, bu sadece en iyi koku değil, aynı zamanda yanında sakin olamayacağınız bir kokuydu.

Annem tabağını kek ve sandviçlerle doldurdu. Çayını da koyduktan sonra ellerini kucağında birleştirerek, "Nicky nasıl?" diye sordu.

"Perişan halde," dedi Nikolasha. "Seni çok özlüyor."

Babam anneme o kadar âşıktı ki herkes bundan bahsederdi. Masasının hemen yanında onun kocaman bir portresi asılıydı ve onsuz bir yere gitmekten nefret ederdi. İstediğini düşündüğü her şeyi ona verirdi, bu da ailesini çıldırtırdı.

Onunla evlenmesine hiç izin vermemiş olmayı dilediklerine emindim. Büyükanne Minnie düğünden sonra sarayda fazla kal-

Ninova

mamıştı. Annem bunun onların gururundan kaynaklandığını söyledi; o küçük bir Alman prensesiydi ve Kraliçe Victoria'nın gözdesi olduğu için buna izin vermişlerdi.

Büyük büyükannem Victoria bu plandan hiç hoşlanmamış olsa da bunu açıkça söyleyememişti. Anneme, entrikacı asilzadeler, şiddet yanlısı köylüler ve Tanrı bilir nelerle dolu milyonlarca kilometrelik bir ülkeye kaçmanın delilik olacağını söylemişti. Annem ise sadece gülümseyerek, "Nicky beni korur," diye yanıt vermişti.

Annem Rusya Kraliçesi olmayı seviyordu. Hemen kendine Alman demeyi bırakıp Rus demeye başlamıştı. İnsanlar ona hâlâ yabancı çariçe diyordu.

Saray mensupları onun yüzüne karşı nazik davransalar da arkasından konuşmuşlardı. Tatiana onların tüm şikâyetlerini duyuyordu. Partileri ve baloları seviyorlardı; her hafta kiliseye gitmek zorunda kalmaktan ve elbiselerinin çok açık olup olmadığının söylenmesinden nefret ediyorlardı.

Babam annemin istediği her şeyi yapmasına izin verirdi. Bizi Petersburg'un merkezindeki büyük Kışlık Saray'dan Tsarskoye Selo'daki küçük Alexander Sarayı'na bile taşımıştı.

Burası sadece yazlık bir ev olacaktı ama Alexander Parkı'nda saklı dönümlerce ormanı, nehirleri, bir adası ve hayvanat bahçesiyle çok daha güzeldi. Annem, "Pencerelerimizin içine bakan insanlar yok," demişti ki eski odalarının hemen altından geçen sokaklardan bakabilirlerdi.

Büyükanne Minnie, "Nicky o kadın için kızgın kömürlerin üzerine yatardı," demişti.

"Evet," diye mırıldandı Xenia Hala. "Ve kadın da onun üstüne basa basa geçerdi."

"Onun için Nice'de bir tatil planlarken masasının üzerinde küçük bir çocuk büyüklüğünde bir yığın dilekçe birikti. Gerçi ne için dinlenecek onu da bilemiyorum..."

Onları duyabildiğimi bilmiyorlardı çünkü kanepelerinin arkasına saklanmıştım.

Ninova

Annem narin ve kırılgandı. O kolayca yorulurken, Minnie Nine öğle yemeğinden önce bir hastane açabilir, bir yol inşa edebilir ve bir fabrikayı ziyaret edebilirdi. Büyükannem insanlar tarafından çok sevilirdi. Halkın Minnie için, sadece onun arabası geçerken yüksek sesle tezahürat etmelerinin annemi rahatsız ettiğinden emindim.

Demek istediğim, annemin sadece birkaç yakın arkadaşı vardı, fakat ne olursa olsun annemle özel bir bağı ve sıkı bir ilişkisi olan kişi Liza'ydı.

Nikolasha bir istisnaydı, annem için bir ayıyla bile dövüşebilirdi.

"Nicky'ye götürmen için uzun bir mektubum var," dedi annem. "Hatta roman desem yeridir."

"Umarım bu son olur," dedi amcam, sakalının altından gülümseyerek. "Kazakları bozguna uğrattık. Atamanları anlaşmayı kabul etti."

Annem rahat bir nefes alarak sandalyesine gömüldü. "Tanrılara şükürler olsun."

"Yalnız bundan sonraki kısım pek hoşuna gitmeyecek... Nicholas, Alexei'in teslimiyete tanıklık etmesi için bozkırlara getirilmesini istiyor."

"Orası çok uzak," diye itiraz etti annem. "Ve çok tehlikeli."

Annem elini ağzına götürdü. Liza Taneeva onları tekrar kucağına çekti ve kendi şişmiş, yüzüklerle dolu parmaklarının altında okşamaya başladı.

"Grandük'ün yanında güvende olacak," diyerek annemi yatıştırdı. "Alexei'in sorumluluk almasının, bu işlerin nasıl yapıldığını görmesinin zamanı geldi..."

Gözlerinde kötü bir parıltı vardı.

"Ben gitmek istiyorum!" diye bağırdım.

Babamı görmek için yanıp tutuşuyordum ve ben evde tıkılıp kalmışken Alexei'in bir maceraya atılması düşüncesine katlanamıyordum.

Ollie'nin de aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirdim fakat inatçı gururu, Nikolasha Amca'nın önünde *Ben de!* diye bağırmasına izin vermiyordu.

"Savaş kampı bir kız için uygun bir yer değil," diyerek susturdu annem beni. "Alexei için yeterince kötü."

"Ayrıca sen zaten yeterince vahşisin," diyen Liza, açılmamış yelpazesiyle dizime sertçe vurdu. "Dik otur ve bacaklarını kapat."

Bu hakaret üstüne hakaretti. Liza Taneeva'ya söylemek istediklerimi yutmak zorundaydım, yoksa odama gönderilme ve amcamın bize söyleyeceği diğer her şeyi kaçırma riskini göze almam gerekirdi.

O anda şezlongun yanındaki deri ciltli kitap yığınının üzerine tünemiş küçük kahverengi bir kurbağa fark ettim. O kadar hareketsizdi ki boncuğa benzeyen bir gözünün üzerinden şeffaf bir gölge gibi geçen göz perdesi olmasa bir süs eşyası sanabilirdiniz. Onu anında tanıdım.

Çayımın kalanını aceleyle yudumlayıp onu fincanımla yakaladım ve tabağa hapsettim. Ollie yaptığım şeyi görerek sırıttı.

"Kazakları nasıl yendiniz?" diye sordu Tatiana amcamıza.

"Çok zor oldu," diye yanıt verdi Nikolasha. "Hiç böyle biniciler görmemiştim. Şeytan gibi at sürüyorlar ve atlarının onları anlayabildiğine yemin edebilirim."

"Gerçekten bunu yapabilirler mi?" diye sordu Maria.

"Belki de," diyen Nikolasha omuz silkti. "Güçler her zaman ihtiyaç duyulan yerlerde daha yaygındır. Bu yüzden burada bu kadar çok ateşbaz görüyorsun. Bir Rus'un ateşten başka neye ihtiyacı olabilir ki?"

"Sandviçlere," dedi Ollie ve kendisi için iki tane daha aldı.

Nikolasha son kalan baharatlı keki de kapıp bir lokmada yedi. "Atım konuşabilseydi, durmadan yulaf isterdi."

"Eğer Hans ve Boris konuşabilselerdi, her zaman tartışıyor olurlardı," diyerek bir kahkaha attım.

Hans ve Boris, Nikolasha'nın ikiz borzoylarıydı*. Tazılar her yere onunla birlikte gidiyordu ve muhtemelen karınlarını kulübelerinde doyuruyorlardu. Çay faslı bittikten sonra onları görmeyi planlıyordum.

Nikolasha bize, "Sadece Kazaklarla savaşmıyorduk," dedi. "Geceleri kurtlar geliyordu. Siperlerimizi yağmalıyor, adamlarımızı avlıyorlardı. Kazaklarla savaşmadığımız zamanlarda kurtları avlamak zorundaydık."

"Onları nasıl avladınız?" diye soran Alexei, heyecandan neredeyse ayağa fırlayacaktı.

"Şehre yakın bir kurt sadece bir köpek büyüklüğünde olabilir ama Buz Ormanı'ndakiler iki kat daha büyüktür. Kurnazlardır da. İzlerini gizlerler, etraflarında dolanırlar. Ama kokularını gizleyemezler. Hans ve Boris bir iz yakaladıklarında kurdu kovalarlar. Dönüp ısıramasın diye de aralarına hapsederler. Ben aşağı atlayıp boğazını keserken onu orada tutarlar."

Maria dehşet dolu bir çığlık atarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve titriyordu.

Liza dudaklarını bükerek yüzünü ekşitti. Kekinin son lokmasını dikkatle yere bıraktı. Bu tam da hoşlanmadığı türden bir konuşmaydı.

"Nasıl bir hayat sürüyorsun, Nicholas Nikolaevich? Medeniyete döndüğünde kibar toplumun taleplerine yeniden uyum sağlamak senin için çok zor olmalı."

Amcam annem yeniden çay doldursun diye fincanını uzattı.

"Gerçekten de öyle, Liza Taneeva. Taşranın vahşetinden ayrılıp Petersburg'un *kibarlığına* döndüğümde genelde huzursuz oluyorum."

Liza Nikolasha'ya kuru bir tebessüm etti.

Liza başını diğer tarafa çevirdiğinde kucağında dengede duran fincanı tabağından aldım ve yerine kendi fincanımı koydum.

---

* Rus kurt tazısı. (ç.n.)

Ninova

Liza hâlâ amcanın gözlerine bakarken ince porselen kulpu nazikçe kavradı ve fincanı dudaklarına doğru kaldırdı. Kurbağa, zamanının geldiğini hissetmiş gibi tüm gücüyle yukarı doğru sıçradı ve Liza'nın burun kemiğinin üzerine hantalca yayılarak kondu.

Siyatiği unutan Liza Taneeva, çığlık atıp çırpınarak şezlongdan fırladı. Kurbağaya dokunamadığı için hayvan ona can havliyle tutunurken, o da daireler çizerek dönüyordu.

Ollie kahkahalara boğulurken Maria hizmetçileri çağırmakla meşguldü. Alexei Liza'nın peşinden koşup kurbağayı burnundan uzaklaştırmaya çalıştı. Tatiana sakin ve soğukkanlı bir tavırla, "Kıpırdamadan dursan, Liza Taneeva..." diye önerdi.

Nikolasha Amca Liza'yı yakaladı ve annemin kurbağayı yüzünden alabilmesi için onu tuttu. Annem kurbağayı nazikçe avuçlarının içine alıp pencereye doğru yürüdü ve onu bahçeye bıraktı.

Tekrar bize döndüğünde daha önce hiç görmediğim kadar sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

Tüm bu çılgınlık boyunca sandalyemde sessiz kalmış, gülmemek için kendimi zor tutmuştum.

Bu benim hatamdı ve annemin mavi gözleri üzerimdeydi.

"Derhal özür dile."

Başımı eğerek, "Özür dilerim, Liza Taneeva," diye mırıldandım.

"Odana git," dedi annem. "Bir hafta boyunca puding yemeyeceksin."

Sandalyemin altından küçük ahşap kutuyu aldım ve Ollie ya da Alexei'yle göz göze gelmemeye dikkat ederek koşar adım uzaklaştım.

Liza hâlâ isteri krizi geçirirken durumu hafif atlattığımı biliyordum. Annem onu en az bir saat şımartmak zorunda kalacaktı.

Yine de ödül cezaya değerdi.

Ninova

İkinci Bölüm
BEKLENMEDİK YETENEK

ANNEM AKŞAM YEMEĞİ İÇİN diğerlerine katılmama izin verdi, ancak puding cezası konusunda kararlıydı.

Nikolasha Amca orada olduğu için Xenia Hala ve Prenses Irina da Grandük Dimitri Pavlovich ile birlikte bize katıldılar.

Prenses Irina da Ollie gibi on yedi yaşındaydı. Hayatları boyunca çok iyi arkadaş olmuşlardı.

O akşam Irina'ya bakmak için atını dizginleyen yakışıklı bir adam hakkında fısıldaşıyorlardı.

Babamın ailesinin en iyi yanlarını tek bir kişide toplayan Irina için bu muhtemelen hıçkırık kadar olağan bir şeydi. Üzerindeki tüm renkler birbiriyle uyumlu görünüyordu; içinde biraz mavi olan siyah saçlar, biraz siyah ışıltısı olan mavi gözler, mermer gibi bir ten ve heykel gibi bir vücut. Ünlü bir ressamın resmini yapmak için yalvarmasına şaşmamalıydı ki o resim şimdi Aziz Isaac Katedrali'nde asılıydı.

Onun bu kadar güzel olması işe yarıyordu çünkü Ollie'nin bu kadar ünlü olmasını dengeliyordu. İkisinin de birbirini kıskanmasına gerek yoktu.

Xenia Hala'nın kıskanacak çok şeyi vardı. İnsanların "yakışıklı" dediği türden bir görünüşü vardı ve kardeşlerinden daha zekiydi, bu da onu çoğu zaman berbat bir ruh haline sokuyordu. Onu, sadece o zorladığında dinliyorlardı.

Şu anda da Nikolasha'ya Kazaklarla savaşırken yaptığı tüm yanlışları anlatıyordu. Nikolasha, çıkacakları bir sonraki seferi Xenia'nın yönetmesinin çok hoşuna gideceğini söyledi.

Dimitri Pavlovich, Alexei'in yanına oturmuş, Ollie'ye eziyet etmesin diye onu eğlendirmeye çalışıyordu. Ollie, annemin akşam yemeklerinde onu Alexei'le ilgilenmeye zorlamasından nefret ederdi. Kendisi de pek terbiyeli sayılmazdı ve hiç de anaç değildi.

Alexei misafirlerle hiç iyi geçinemezdi. O geceki hali özellikle tahammül edilemezdi çünkü babamın yeri olan masanın başına oturmak istiyordu. Annem onun yerine ayakucuna oturtunca tabaklar tıkırdayıncaya kadar masanın ayaklarını tekmelemişti.

Dimitri mumlara dokunmadan söndürüp yeniden yakarak onun dikkatini dağıttı. Ancak bu sadece Alexei'i, peçeteler ve perdelerden başlayarak başka şeylerin de ateşe verilmesi için yalvarmaya teşvik etti.

Dimitri Pavlovich bir yetimden farksızdı. Neredeyse bizimle birlikte sarayda yaşıyordu.

Aslında bir anarşist Sergei Amca'nın arabasının altına bir bomba atıp arabayı evin hemen önündeki sokakta havaya uçuruna kadar onunla yaşıyordu. Zavallı Dimitri dışarı koşup amcamızın parçalarını ezilmeden ve sürüklenmeden önce oluktan toplamak zorunda kalmıştı.

Dimitri o zamandan beri doğu kanadındaki odada kalıyor, tenisle domino oynuyor ve güneşte uyuyana kadar babamın en sevdiği Madeira'yı içiyordu. Sonbaharda süvari okuluna geri dönecekti.

Muhteşem bir biniciydi olsa da ordu için fazla nazikti. Ağlayacakmış gibi görünen yumuşak bir yüzü ve bir kızınki gibi dolgun dudakları vardı.

Ollie'ye olan aşkı o kadar kabullenilmişti ki artık bu konuda onunla dalga bile geçmiyorduk.

Ollie onu kardeşi gibi gördüğünü söylerdi ve zaten bir sevgili için çok gençti.

Yine de bu durum, hırslı genç prenslerden oluşan bir filonun bizi ziyarete gelmesini engellemedi. Ollie ödüllerin en büyüğüydü - dokuzuncu yaş gününden beri teklifler alıyordu.

Romanya Prensi Carol onu görmeye geldiğinde Ollie olabildiğince çirkin giyinmiş ve üç gün boyunca kasten yıkanmamıştı. Tatiana, Carol'm telefonda annesine, "Romanov güzelliğinin neden bu kadar abartıldığına dair hiçbir fikri olmadığından" yakındığını duymuştu. "O hiçbir şey göremiyordu."

Ollie kahkahalarla gülmüş ve aynı şeyi başka kim ararsa ona da yapacağını söylemişti.

Tatiana kitapların herhangi bir erkekten on kat daha ilginç olduğunu söyledi.

Maria ona gülümseyen herkese âşık olduğunu açıkça itiraf ediyordu, kaldı ki bu herkes oluyordu.

Şu anda, Dimitri'nin diğer tarafında oturuyor, onun mumlarla yaptığı maskaralıklara en az Alexei kadar kıkırdıyordu. Dimitri elini alevin üzerinde tutuyor, ilk üç parmağını güveçte tuz serper gibi çırpıyordu. Alev parmak uçlarının altında bükülerek şekiller oluşturuyordu; boynuzlu bir geyik, sonra bir tavşan.

"Bir ejderha yap!" diye emretti Alexei, gözlerini ateşe dikerek.

Ninova

Dimitri avucunu düz bir şekilde uzattı. Alev sönerek zar zor bir parıltıya dönüştü. Sonra Dimitri yumruğunu sıktığında ateş bir ejderha şeklinde yukarı doğru sıçradı, tavanı yakan bir ateş topu üflemeden önce kanatlarını açtı.

"*Dimitri!*" diye soludu Xenia.

Dimitri'nin umurunda olan tek şey Ollie'nin bunu görüp görmediğiydi. Ollie ise ona onaylayan bir bakış attı.

"Fena değil, evlat," dedi Nikolasha Amca. "Süvarilere değil, ateşbazlara katılmalıydın."

"Atları severim."

Nikolasha çatalına bir parça geyik eti saplayarak, "Japon ateşbazlar Port Arthur'da bize çok kötü anlar yaşattı," dedi. "Filomuzun çoğunu yok ettiler. Öyle sıcak ateş topları fırlattılar ki çelik gemiler bile alev aldı."

Ardından eti ağzına attı ve iştahla çiğnedi.

"Sandro, ordularının yarısının ateşi manipüle edebildiğini söyledi," dedi Xenia Hala. Sandro onun kocasıydı, Grandük Alexander Mikhailovich.

"Yarısını bilmem ama kesinlikle çok büyük bir kısmı. Oraya boşuna Yükselen Güneş Krallığı demiyorlar. Bizi kuru ot gibi yaktılar."

Bu sözle ürperdim. Nikolasha donanmamızın dörtte üçünün kaybını anlatırken bir asker duyarsızlığına sahipti. Babam eve sol kolunda yanıklarla ve Japonlarla her iki ülkeyi de tatmin etmeyen bir anlaşmayla dönmüştü.

"Umarım bir süre daha barış içinde yaşarız," demişti babam.

Bir yıldan kısa bir süre sonra Kazaklar isyan etti ve babam tekrar gitmek zorunda kaldı.

En son ne zaman gerçekten barış içinde olduğumuzu hatırlayamıyordum. Belki de böyle bir anı hiç yaşamamıştım.

Petersburg'da bile bir isyan ya da grev olmadan doğru düzgün bir ay geçiremiyorduk. Daha bir hafta önce yüz bin fabrika işçi-

Ninova

si tekstil bölgesinde barikatlar kurmuştu, ta ki şehir muhafızları barikatları yıkıp kalabalığı kırbaçlayarak dağıtana kadar.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu annem.

"Elbette," dedi Nikolasha hemen.

Yeni bir konuya karar vermeden önce şarabından büyük bir yudum aldı ve Xenia'ya böcek siyahı gözlerini etrafta gezdirip bana dikmesi için zaman tanıdı.

"Anastasia'nm yeteneği hâlâ ortaya çıkmadı mı?"

Bu nefret ettiğim bir soruydu. Henüz en ufak bir yetenek göstermediğimi kabul etmek istemediğimden yerimde kıpırdandım.

"O daha on bir yaşında," dedi annem sakince. "Daha çok zamanı var."

On üç yaş, bir çocuğun sihirli yeteneklerinin emarelerini göstereceğine inanılan sınırdı.

Soylular bu olayı halka açık bir gösteriyle anarlardı. Ollie ve Tatiana kendi gösterilerini Romanov prenseslerinden beklenecek bir zarafet ve beceriyle gerçekleştirmişlerdi.

Ollie yüzlerce asılı lambadan oluşan bir ağ kurarak parmağının bir dokunuşuyla onları sarayın alkışları eşliğinde aydınlatmıştı.

Tatiana bir alanda durup sarayın içinde yaklaşık iki kilometre ötedeki gramofonda çalan bestenin adını söylemişti. Tek başına bu bile seyircileri etkileyebilirdi ama her zamanki gibi bir şovmen olarak, annemin evlilik yüzüğünü yaşlı meşe ağacının en üst dalına asıp yüzüğün içinden bir okla aşağı indirerek farkını ortaya koymuştu.

Annem ve babam çok memnun olmuşlardı. Saraylılar Tatiana'yı övgü yağmuruna tutmuştu. O ise sadece kaşlarını çatmıştı. Babamın yeteneğini henüz gösteremediği için kızgın olduğunu biliyordum. Hiçbirimiz göstermemiştik.

Annemin suçlandığı bir başka şey de buydu. Özellikle güçlü değildi. Nesneleri dokunmadan hareket ettirebiliyordu ama çok ağır şeyleri değil, sadece kendi taşıyabildiği nesneleri. İnsanlar

Ninova

onun Romanov kanını bozduğunu, bizi üç yüzyıl boyunca iktidarda tutan yeteneği aktaramadığını söylüyorlardı.

Maria masanın altında elimi tutup parmaklarımı sıktı.

"Boş ver," diye fısıldadı. "Bir şeyler olacak."

Maria birkaç ay içinde kendi gösterisini yapacağı için gergindi.

En azından bir gücü vardı; bir çiçeği avucunun içine alıp ona fısıldadığında açmasını sağlayabiliyordu. Canlıların arasında uzanmayı severdi. Bazen tıpkı onun gibi canlıların da ona hayat verdiğini düşünürdüm. İçeri geri döndüğünde teni bir taç yaprağı kadar yumuşak, yanakları gül gibi pembe olurdu.

Çoğu insanın en azından biraz sihri vardı. Ama bazen kişinin hiç gücü olmayabilirdi ve bunu düzeltmek için yapılabilecek hiçbir şey de yoktu.

Alexei bile hasta olmasına rağmen yeteneğini az da olsa göstermişti. Daha geçen hafta Margaretta'nın çayını dokunmadan kucağına düşürmüştü.

En ufak bir büyü kıvılcımı bile gösteremeyen bir ben vardım.

"Pratik yapıyor musun?" diye sordu Xenia Hala, kara gözleriyle beni olduğum yerde sabitleyerek.

"Evet," diye yalan söyledim. "Her gün."

Yapamadığım bir şeyin pratiğini nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annem beni masadan erkenden gönderdi. Nikolasha Amca birkaç dakika sonra kuşumu kontrol etmek istiyormuş gibi davranarak beni üst kata kadar takip etti. Cebinden çıkardığı bir dilim limonlu keki elime sıkıştırdı. Saniyeler içinde mideye indirdim.

"Peki ya bu şahin?" dedi amcam. "Ona ne isim vereceksin?"

"Artemis," diye yanıt verdim hemen. "Çünkü o bir avcı."

Nikolasha başıyla onayladı.

Kutusunu dikkatlice açtığımda anında tetikte olduğunu ve bizi izlediğini fark ettim.

"Acıkmış olmalı, amca. Susamıştır da."

"Onu nasıl besleyeceğini sana göstereceğim."

Nikolasha yaklaşık on dakikalığına ayrıldı ve eski bir beze sarılmış iki günlük civcivle geri döndü. Parkın aşağısında, her gün taze yumurta yiyebilmemiz için birkaç kümesi olan bir çiftliğimiz vardı.

Civcivleri görünce içimin sızlamasına engel olamadım. Hayvanları çok seviyordum ve yeni evcil hayvanımın ne gibi sonuçlar doğuracağını tam olarak düşünmemiştim.

"Onu kurtçuklarla falan besleyemez miyiz?"

"O bir tavuk değil," dedi Nikolasha sertçe. "Kendi başına avlanabilene kadar onu civciv ve tavşanla beslemen gerekecek. Her seferinde taze bir tavşan vermeyi unutma; aksungurlar göğüs kafesini kırıp organlarını yiyecektir. Eğer onu tavşanın tamamını yemeye zorlarsan, ihtiyacı olanı alamaz."

Ardından amcam canlı civcivleri kutunun içine attı. Artemis onları öyle bir acımasızlıkla parçaladı ki keşke o kadar çok kek yemeseydim diye hayıflandım. Yaralı ve kanadı sarılı olmasına rağmen bu kadar vahşi olmasına hayran kalmıştım.

"İştahının yerine geldiğini görmek güzel," dedi Nikolasha. "Buraya gelirken pek bir şey yemedi."

Artemis'i boğmamak için parmak ucumla ona nasıl damla damla su içereceğimi gösterdi.

Parmağımı hâlâ kanlı olan gagasına yaklaştırmaya çekiniyordum. Artemis susamış olmalıydı ya da onu besleyerek biraz güven kazanmıştık. Suyu kabul etti ve ısırmadı.

Maria yukarı geldiğinde, "Onu burada mı tutuyorsun?" dedi.

"Elbette."

Ardından kaşlarını çattı. "Ortipo bundan hoşlanmayacak."

Ortipo ona saray muhafızlarından biri tarafından hediye edilen Fransız buldoguydu.

Ninova

"Ortipo Artemis'i rahat bıraksa iyi olur," dedim karanlık bir sesle. "Aslında Artemis iyileşirken buradan tamamen uzak dursa iyi olur."

"Burası onun da odası!" diye itiraz etti Maria.

"Ollie'yle uyumayı daha çok seviyor."

Bu Maria'yı öfkelendirdi çünkü doğruydu. Sırtını bana dönerek uyumaya gitti.

Küçük kamp yataklarında uyuyor, sabah altıda uyanıp kendi odalarımızı temizliyor ve tıpkı babam ve kardeşlerinin çocukken yaptığı gibi yüzlerimizi soğuk suyla yıkıyorduk. Hizmetçilere bizi unvanlarımızla değil isimlerimizle çağırmaları talimatı verilmişti. Annem ve babam şımarık büyümememiz konusunda kararlıydılar, belki Alexei hariç. Onun için ellerinden bir şey gelmiyordu; bir erkek çocuk için çok beklemişlerdi ve o çok kırılgandı.

Hiçbirimiz bunu yüksek sesle söylemesek ve her gün bir mucize olması için dua etsek de hemofili olan çocuklar uzun yaşamıyordu. Annemin kardeşi Friedrich iki yaşma gelmeden bu hastalıktan ölmüştü.

Alexei'nin çocuksu zevkleri, sahip olabileceği tek zevkler olabilirdi.

* * *

Şafağın ilk ışıklarında, kulağıma feryat eden biriyle uyandım:

AÇIM!

Çığlık keskin ve deliciydi, adeta kafama saplanıyordu.

Yorganı belime dolayarak yatakta doğruldum ve odaya baktım.

Maria hâlâ uyuyordu, başının üzerine yığılmış yatak takımıyla karnının üzerine yayılmıştı. Yastığının altındaki oyuktan yumuşak horultular yayılıyordu.

Ninova

Penceremiz kapalıydı, kapımız da öyle. Tatiana'nın uzak odalarda konuşan insanları duyma yeteneğine sahip değildim.

Bir an için rüya görmüş olabileceğimi düşündüm. Ama ses çok yüksek ve çok doğrudan geliyordu. Gerçek bir şey beni uyandırmıştı.

Yataktan çıksam da şapşal bir ifadeyle halının ortasında durdum.

AÇIM!

Bu kez kafamın içinde olduğu kadar kulaklarımla da duydum; yarı çığlık, yarı konuşma olan bir çığlıktı bu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağımın altından Artemis'in kutusunu çıkardım.

Tahmin ettiğim gibi çoktan uyanmış, o vahşi siyah gözleriyle bana bakıyordu. Kızgındı. Ve gerçekten de... açtı.

"Daha fazla yemek ister misin?" diye fısıldadım, kendimi tamamen aptal gibi hissediyordum.

Diğer kuşlar gibi başıyla küçük ani bir hareket yaptıktan sonra sadece bana baktı.

Sonra gagasını açıp bir ses çıkardı. Kulaklarımla aynı keskin çığlığı duydum, şimdi göz göze olduğumuz için biraz daha sessizdi. Zihnimde, kelimeyi tekrar duydum, ses daha alçak olsa da aynı derecede talepkârdı.

Açım!

"Sana yemek getireceğim," dedim yüksek sesle. "Bekle ve sakın bağırayım deme, Maria'yı uyandıracaksın."

Artemis sadece bana baktı.

Lastik ayakkabılarımla sabahlığımı giyip kümeslere koştum.

Saray sessizdi. Görevli muhafızlar ve birkaç hizmetçi dışında neredeyse herkes hâlâ uyuyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu ama bunun nedeni koşmak değildi.

Artemis'in konuştuğunu duymuş olmam gerçekten mümkün müydü?

Hikâyeler haricinde gerçek hayatta hayvanlarla konuşabilen birini hiç tanımamıştım.

Uyku haliyle hayal mi etmiştim, yoksa onu gerçekten anlıyor muydum? Peki, o beni anlayabilir miydi?

Kümesten iki civciv daha aldım ve onları bezin içindeki kıpırdanmalarını hissetmemeye çalışarak yukarı taşıdım.

Artemis sessizce bekliyordu. Beni görünce başını eğdi, hâlâ sessizdi.

Civcivleri kutunun içine attım. Ben penceremin dışındaki boş çimenlikle ilgilenirken o onları parçalayıp yuttu.

Bitirdiğinde ona biraz daha su verdim.

Umutsuzca konuşmasını istiyordum, böylece sadece hayal edip etmediğimden emin olabilecektim.

Gagasıyla kanadının etrafındaki gazlı bezi karıştırırken gözleri her zamanki gibi siyah ve vahşiydi.

"Bu yeterli miydi?" diye fısıldadım. "Daha fazla ister misin?"

Yanıt gelmedi.

Dudağımın kenarını çiğnedim, çömelmekten kasılmıştım ama bırakın hareket etmeyi, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Sarayın geri kalanı uyanmaya başladı; Tatiana ve Ollie duvarın diğer tarafında sessizce konuşuyor, hizmetçiler koridorda bir aşağı bir yukarı koşturuyor, Alexei onu giydirmesi gereken kişiyle tartışıyordu. Maria bile yorganının altında kıpırdanıyordu.

Sıradan dünya canlandıkça benim heyecanım da azaldı. Artemis normal bir kuş gibi tüylerini temizliyordu.

Ben de büyülü olduğum kadar deliydim.

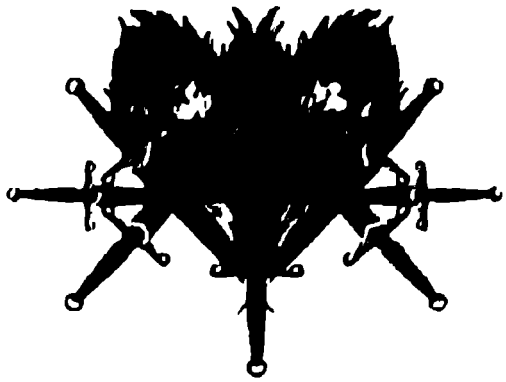

Üçüncü Bölüm
İBLİS ORTAYA ÇIKIYOR

NIKOLASHA AMCA, ALEXEI İLE birlikte bozkırlara dönmeden önce bizimle sadece iki gün kaldı.

Petersburg'dan güneybatıya yapılacak uzun yolculuk amcamın özel treniyle gerçekleşecekti. Muhteşem buharlı lokomotifi rayların üzerinde canlıymış gibi pufluyordu, lacivert ve altın renginde cilalanmıştı, çift motorluydu, böylece amcam açık yolda saatte yetmiş sekiz mil hızla gidebiliyordu.

Hans ve Boris'in kendi özel kamaraları vardı, amcamın atı Caviar'ın da öyle. Nikolasha'nın kendisi de seyir terası, salon ve kamara içeren Pullman Saray Vagonu'nda uyuyordu.

Amcam trendeki odalarının en az kır evi kadar lüks olmasıyla övünürdü. En sevdiği Fransız aşçı bile onunla birlikte gelmişti.

Treni daha önce görmüş olmama rağmen hiç binmemiştim, bu da Alexei'i delicesine kıskanmamı sağlayan başka bir sebepti.

Onları uğurlamak için toplandığımızda peron tam bir karmaşa yuvasıydı. Hamallar erzak yüklüyor, askerler etrafta dolanıyordu. Amcam, Alexei'i güvende tutmak ve babamın yorgun

Ninova

adamlarını dinlendirmek için bütün bir alayı yanında götürüyordu.

Annem ve kız kardeşlerimin yanı sıra Liza Taneeva ile annemin en sevdiği nedimesi Barones Sylvie Buxhoeveden de gelmişti. Liza ve Sylvie çocukken birlikte oynamış, kırlarda mantar toplamışlardı. İkisini yan yana görseniz böyle bir geçmişleri olduğunu anlayamazdınız. Birbirlerini görmezden gelerek sadece annemle konuşurlardı, aralarında bir bakışma bile olmazdı.

Bacadan uzak durmaya çalışıyordum çünkü Artemis kutusunda kolumun altındaydı. Bir daha konuşmamış olsa da belki konuşur diye her an yanımda olmasını istiyordum.

Annem Nikolasha Amca'ya onlarca son dakika talimatı yağdırıyordu. Alexei'in denizci dadısı Andrey Derevenko da onlarla gidecekti ancak annem bakıcı olacak kişi Nikolasha'ymış gibi davranıyordu.

"Eğer bir yeri yaralanırsa o bölgeye masaj yapmalı ve yukarıda tutmalısın!" Annem konuşurken ellerini parmakları bembeyaz olana kadar sıkmıştı. "Trenin hareketlerinin onu sarsabileceği hiçbir yere oturmamalı..."

Nikolasha onu sonsuz bir sabırla dinliyordu.

"Ona öz oğlum gibi göz kulak olacağım," diye söz verdi.

"Mahzuru yoksa bundan bile daha çok dikkat et," diyen annem gülümsedi.

Nikolasha her birimizin alnından öptü. Kız kardeşlerim, Andrei Derevenko'nun bacaklarını demir gibi kavramasıyla pencereden olabildiğince uzağa sarkan Alexei'e son bir kez veda edebilmek için platformun sonuna kadar koştular.

"Bir dakika!" diye bağırdı annem. "Aşçıya, Alexei'in etine ağır sos katılamayacağını söylemem gerek!"

Annem aşçıya çoktan verilmiş olduğu kesin olan diyet talimatlarını teyit etmek için aceleyle gitti. Ailemin Alexei'in durumuna yardımcı olacağına inandığı yiyeceklerin listesi uzun ve sürekli değişiyordu. Alexei'in iyi ve kötü günleri hava durumu gibi değişkenlik gösteriyordu. Yediklerinin gerçekten bir etkisi olup olmadığını asla anlamazdım.

Liza Taneeva beni kenara çekerek, "Eve diğer arabayla döneceksin, bizimkinde yeterince yer yok," dedi.

İmparatorluk Garajı'nda düzinelerce at arabamız olmasına rağmen annem kimsenin bize bakmaması için şehir içinde kapalı at arabalarıyla seyahat etmeyi tercih ediyordu. Arabalar sıkışık ve havasızdı, özellikle de perdeleri çekiliyken. Ollie, Tatiana, Maria ve Margaretta'nın yanına sıkışmak gibi bir arzum yoktu. Annemin isteğinin bu olduğuna da inanmıyordum. Muhtemelen diğer araca güvenli bir şekilde yerleştiğimde Liza'nın bunu ona benim fikrimmiş gibi sunacaktı.

Liza kurbağa olayı yüzünden bana kin tutuyordu. Ya da buraya gelirken şalının üzerine oturduğum için.

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Sonra aklıma bir fikir geldi.

Bu fikir o kadar şeytani bir şekilde baştan çıkarıcı ve olağanüstü derecede fenaydı ki hayatımda ilk kez gerçekten durup düşündüm.

Gelmiş geçmiş en kötü tavırlara sahip olan grand düşes olarak bilinirdim. Alexei ara sıra beni gölgede bırakmasa, Alexander Sarayı'nın eşiğinden geçen en kötü çocuk ben olurdum.

Yaramazlığı isteyerek yapmıyordum ya. Sadece en ilginç şeyler her zaman yasaklıydı.

Merakım, içimde gizlenen, uyanık ve izleyen bir iblisti.

Bir şey dikkatini çektiğinde iblis beni ele geçirirdi. Annemin *shvibzik* dediği şeye dönüşürdüm, bir iblise.

İblis o anda tamamen canlıydı. Tenime girmiş, beni tamamen kontrol altına almıştı. Platformda bir sağa bir sola bakıyor, fırsat kolluyordu.

Amcam son askerleri de aceleyle trene bindiriyordu. Annem yemek vagonunun yanında durmuş, et ve bozulabilecek malzemelerin bulunduğu buz dolu ağır sandıkların yüklenmesini denetlemeye çalışan aşçının dikkatini dağıtıyordu. Sylvie Buxhoeveden yakışıklı bir subayla flört ediyordu. Beni izleyen tek kişi Liza Taneeva'ydı.

Sanki onlara katılmayı planlıyormuşum gibi kız kardeşlerimin durduğu platformun sonuna doğru yürümeye başladım. Yavaşça, amaçsızca, parmaklarımı trenin tekerleklerinin üzerindeki yaldızlı şeritte gezdirerek yürümeye devam ettim.

Liza arkasını döndüğü anda Hans ve Boris'in bulunduğu vagona atladım.

Bir yabancı kendi yuvalarına adım atmaya cesaret etseydi iki tazı onu parçalara ayırırdı. Öte yandan beni lezzetli bir pirzolaymışım gibi sevmişlerdi. Uzun kırmızı dilleriyle bana saldırırlarken onlara durmaları için yalvarıncaya kadar yüzümü ve ellerimi yalayıp durdular.

Köpeklerin yatak takımları, yiyecek ve su, hatta oyuncaklarla dolu tekerlekli bir sarayları vardı. Aslanlar kadar vahşiydiler ama işleri bittiğinde çocuklar gibi kavga edip oynuyorlardı.

İstasyon şefi son kez düdüğünü çaldı. Vagonlara doluşan atlayan askerlerin sesini ve annemin Nikolasha'ya *Lütfen, lütfen dikkat et!* diye yalvardığını duydum.

Aslında bu yaptığımın yanıma kâr kalacağını düşünmemiştim. Margaretta her an platformda olmadığımı fark edip bir çığlık atabilirdi. Çoktan anneme köpeklere son bir kez sarılmak istediğimi nasıl söyleyeceğimi planlıyordum.

Sonra şansıma kapılar üzerime kapandı. Motorun uğultusu arttı. Bir sarsıntıyla tekerlekler dönmeye başladı.

Yine de olanlara inanamadım. Köpeklerin arasına çöküp kollarımı boyunlarına dolarken Artemis güvenli bir şekilde eteğimin altında saklıydı.

Tren hızlandı. Yavaş uğultu istikrarlı bir harekete dönüştü. Pencereden dışarı bakmayı çok istiyordum ama bunu göze alamazdım.

Ailemin tekrar arabalara bindiğini, Margaretta ve kız kardeşlerimin benim onlara katılmam gerektiği konusunda hiçbir fikrinin olmadığını hayal edebiliyordum.

İşin zor kısmı, Liza Taneeva'nın anneme diğerleriyle birlikte gideceğimi söylemesiyle ortaya çıkacaktı. Onaylamak için aracı kontrol eder miydi?

Bunun Liza'nın yeni planı ne kadar sorunsuz ve ikna edici bir şekilde aktardığına bağlı olacağını sanıyordum. Hayatımda ilk ve tek kez onun ikna gücüne minnettardım.

Tren raylarda ilerlemeye devam etti. Kısa sürede St. Petersburg'un sınırlarını aşacaktık. Açık yola çıktığımızda hiçbir at bizi yakalayamazdı.

Önce saniyeleri, sonra dakikaları saydım. Ne kadar ileri gittiğimizi kontrol etmek için pencerenin gölgeliğini kaydırarak açmaya cesaret edemedim.

Hans ve Boris, vagonun ahşap zeminini kaplayan temiz samanların üzerine yerleşmişti. Onlara katılmamda olağandışı bir şey olduğunu düşünmüyorlardı. Aslında arkadaşlarının olmasından memnun görünüyorlardı. Hans etrafımda bir koltuk arkalığı gibi kıvrılırken, Boris uzun, zarif burnunu kucağıma koydu.

Artemis uyluğuma baskı yapan kutunun içinde kıpırdandı, köpeklerin kokusunu bu kadar yakından almaktan hoşlanmamıştı. Trenin hareketiyle sakinleşen şahin, sonunda sessizliğe büründü.

Tren yoluna devam etti.

Bir saat geçti, sonra iki. Saatim olmadığından zamanın nasıl geçtiğini ancak tahmin edebiliyordum. Trenin hafif sallanışı ve köpeklerin dost canlısı sıcaklığı, kısa sürede bende de etkisini gösterdi. Sonunda uykuya yenik düştüm.

***

Uzun bir süre sonra kapının mandalının dönme sesiyle uyandım. Amcam vagona girmeden önce bir yığın battaniyenin altına dalarak başımı zar zor örtebilmiştim.

Tazılar ayağa fırladı. Nikolasha'nın kabaca başlarını okşayarak, "İşte, benim iyi çocuklarım!" dediğini duydum. "Yollara geri döndüğünüze sevindiniz, değil mi? İn aşağı, Hans, seni koca sersem! Ne oldu? Bugün numaralarla dolusun. Havlama Boris, beni sağır edeceksin."

Tazıların ağır ayakları sağa sola koşuşturuyor, tırnakları ahşap zemini tırmalıyordu. Konuşamadıkları için şanslıydım çünkü geldiğim için ne kadar mutlu olduklarını ağızlarından kaçırabilirlerdi.

Bana doğru koşup battaniyeyi üzerimden çekmelerinden korkuyordum. Endişelenmeme gerek yoktu, amcam yemek getirmişti. Tazılar başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar açlardı. Hans ve Boris'in, Nikolasha'nın kaplarına koyduğu her şeyi parçalayan ıslak seslerini duyabiliyordum.

Benim de midem gurulduyordu. Bu planı önceden düşünmüş olsaydım, yanıma atıştırmalık bir şeyler alırdım.

Gürültüden uyanan ve muhtemelen aynı derecede aç olan Artemis de ciyakladı.

"*Şişşt*," diye fısıldadım kutusunun kenarındaki deliklere doğru.

Köpeğin salyaları sesi bastırdı. Amcam ikiz tazıları son bir kez okşayıp bizi bir kez daha yalnız bırakarak vagondan ayrıldı.

Bunun ardından ben de sürünerek dışarı çıktım.

Başını kâsesinden kaldıran Boris, hâlâ yakınımda olduğumu görünce memnun bir homurtu çıkardı, sonra yüzünü tekrar yemeğine gömdü.

Keşke çiğ et yerine paylaşabileceğim bir şeyler yiyor olsalardı. Şu anda bir limonlu kek, hatta bir ekmek kabuğu için neler vermezdim.

Midem kasılıp gurulduyor, trenin hareketiyle duvara çarptığım için başım dönüyordu.

Artemis yine çığlık attı. Bu sefer bunu duydum:

Açım!

Kutuyu kaptığım gibi kapağını açtım ve göz göze gelebilmemiz için onu kaldırdım.

"Seni duyuyorum. Sana biraz yiyecek getireceğim."

Bunu hayal etmediğimi bilmenin verdiği heyecanla kendi açlığımı unuttum.

Artemis'i tekrar yere bıraktım ve dikkatlice köpeklere yaklaştım. Onlar yemek yerken elimi kaplarına yaklaştırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. İkisinden biraz daha sakin olan Hans'a yaklaştım ve açlığının en kötüsünü bastırana kadar bekledim. Durakladığında kulaklarının arkasındaki en sevdiği yeri kaşıdım.

"Bundan biraz alabilir miyim?" diyerek yavaşça bir tavuk pirzolasına uzandım.

Hans tam olarak hırıltı sayılamayacak bir ses çıkararak yemeği almama izin verdi.

Pirzolayı Artemis'e geri götürürken canlı olmayan bir şeyi yiyip yemeyeceğini merak ediyordum.

"Bu da yemek sayılır," diyerek eti kutunun içine, başının yanına koydum.

Artemis pirzolaya hoşnutsuzlukla baktı.

Sonrasında açlığı baskın gelince onu yalayıp yuttu.

Köpeklerin kabından ona biraz su getirdim.

Artemis halinden kısmen de olsa memnun göründüğünde, başının sırtıyla birleştiği yumuşak, gümüşi tüylerini okşamak için parmağımı uzattım.

Ninova

Gözümü kırpışımdan daha hızlı bir şekilde o vahşi küçük gagasıyla beni ısırdı. Parmağımdan fışkıran kan, bir mücevher gibi parlak ve ışıltılıydı.

"Ah!" diye bağırdım.

Artemis o ışıltılı siyah gözleriyle bana bakarken göğüs tüyleri gazlı bezin altında kabarmıştı.

"Pekâlâ, özür dilerim," dedim. "Seni kızdırmak istememiştim."

Yarayı emdim. Canım acıyordu fakat istese beni daha derin kesebileceğini tahmin edebiliyordum.

"Neden seni duyabiliyorum?" diye sordum. "Söyleyebildiğin tek şey '*aç*' olduğun mu?"

Kendimi bu özel gücü bir gözlemci kalabalığına gösterirken hayal edebiliyordum. Artemis'i dışarı çıkardığımda en yüksek sesle çığlık atardı ve herkese aç olduğunu söylerdim. Kalabalık da yüzüme gülerdi.

İşe yaramaz bir yetenek olmasının yanı sıra resmen kanıtlanamazdı. Kimse bana inanmazdı.

Vagonun duvarına yaslanarak derin bir iç çektiğimde Artemis kucağımdaki kutusuna sokulmuştu.

Gösterime yardımcı olmasa bile en azından *ben* artık hünersiz olmadığımı biliyordum.

Tren ağır ağır ilerliyordu. Şehrin çoktan dışına çıktığımızdan emin olunca pencereye doğru yürüdüm ve panjuru açtım. Sık orman rayların yanından hızla geçiyordu, gökyüzü koyu mor alacakaranlığa bürünmüştü. Çerçevede cam olmadığı için soğuk toprak ve çam kokusunu alabiliyordum.

Rheinland ve Danimarka'ya seyahat etmiş, imparatorluk yatıyla Finlandiya'ya kadar gitmiştim ama kendi ülkemin vahşi doğasını hiç geçmemiştim.

Rusya'nın uçsuz bucaksız olduğunu biliyordum. Ama büyüklüğünü kendi gözlerimle görmek bambaşka bir şeydi. Kilometrelerce yol akıp gidiyor, gökyüzü kararıyor ve ay yükseliyordu. Bunca zaman ve mesafeye rağmen babamın çalışma

Ninova

odasının duvarındaki haritaya bakarsak, sadece serçe parmağım kadar yol katetmiş olurduk.

Tren bir kavalet köprüsünden geçti. Orman gözden kayboldu. Bir an için pencerenin dışında görebildiğim tek şey, yıldızlarla süslenmiş mükemmel kare şeklindeki siyah gece göğüydü.

Bir kez daha ormana girdiğimizde bir kurdun uzun ulumasını duydum. Uluma sanki kurt yanımızda koşuyormuş gibi treni takip ediyordu.

Pencereden geri çekildim.

Ailem olmadan evden hiç ayrılmamıştım.

Annem kaybolduğumu çoktan fark etmiş olmalıydı. Trene atladığımı mı düşünmüştü, yoksa kaçırıldığımı mı?

Suçluluk duygusu, giysilerimi ıslatan soğuk su gibi içime sızdı.

Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Tek düşündüğüm babamın ordusunun bozkırlara yayılmış muhteşem görüntüsüydü.

Şimdi gidip Nikolasha Amca'yı bulabilirdim ama ya geri dönerse? Her şey boşa giderdi.

Soğuk vagonda titriyordum. Rusya'da ilkbahar hiç de nazik olmazdı. Keşke benim de şu tazılar gibi bir kürküm olsaydı.

Tazıların yanına sokulup battaniyelerini etrafımıza sardım ve Artemis'in kutusunu kolumun altına sıkıştırdım. Ne kadar aç olsam da tren kısa sürede beni uykuya geri döndürdü.

* * *

Trenin yavaşlamasıyla uyandım. Karmakarışık battaniyelerin arasında doğrulduğumda saçlarım saman içindeydi.

Nikolasha bir sonraki vagondan içeri girdi ve beni görünce bir çığlık attı.

"Tanrıların kemikleri adına, burada ne yapıyorsun?"

Planımın aptallığı kar gibi üzerime çöküyor, her geçen dakika daha da ağırlaşıyordu.

"Ben... sizinle gelmek istedim," diyebildim beceriksizce.

"Sen ne... Nasıl yapabildin... Annen seni aramak için ülkeyi birbirine katacak!"

Küçük vagonu cüssesiyle dolduran amcamın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Gözleri bile kan çanağına dönmüştü ve gür sakalı kabarmıştı. Yumruklarını sıktığını görebiliyordum. İkiz tazılar toynaklarını tahtalara sürterek geriye doğru tökezledi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, bir köpek yavrusu gibi titreyerek.

Ağlamak istiyordum ama buna hakkım olmadığını biliyordum. Bunun sorumlusu bendim.

Amcamın dişleri birbirine çarpıyor, omuzları titriyordu. Biraz daha bağırmak için ağzını açtı fakat bana sokulan köpeklerin iniltileri ona korkunç bir dev gibi göründüğünü ve karşısındaki üç yaratığın da oldukça aptal olduğunu hatırlatır cinstendi.

Derin bir iç çekti.

"Seni geri götüremem, baban bizi bekliyor..." Her zamanki gibi pragmatist yanıyla, "Hadi seni besleyelim," diye ekledi.

Kırbaçlanmayı ve belki de ceza olarak trenin tavanına bağlanmayı hayal etmiştim, bu yüzden bu beni son derece neşelendirdi.

Amcam beni trenin içinden geçirerek yemek vagonuna götürürken Artemis kolumun altındaydı. Alexei, Andrei Derevenko ile birlikte bir tabak soğuk jambonla turşunun tadını çıkarıyordu. Beni görünce sandalyesinden fırlayıp bir çığlık attı.

"Stassie! Buraya nasıl geldin?"

"Kaçmış," dedi amcam sertçe. "Ona biraz et getir, eminim açtır."

O jambon için duyduğum minnettarlık, evde yediğim tüm güzel yemeklerin çok ötesindeydi. Boris ve Hans'tan daha dağınık bir şekilde mideye indirdim.

Andrei Derevenko bana dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyordu. Annemin koruyuculuğunu ve muhtemelen şu anda evde kopan fırtınayı biliyordu.

Andrei kırk yaşlarında, tıknaz ve bıyıklı biriydi. Sanırım yelkenlimiz *Standart*'ta tayfa olarak çalışırken dadılık yapmayı hiç

Ninova

planlamamıştı. Biz çocuklara, özellikle de mürettebatın giydiklerini taklit ederek kendi küçük denizci kıyafetini diktiren Alexei'e karşı her zaman dostça davranırdı. Gemi Finlandiya Körfezi'nde bir kayaya çarptığında, Andrei koşarak Alexei'i yakalamış ve onu güvertede yuvarlanmaktan kurtarmıştı. Bunun üstüne annem onu hemen işe aldı.

Andrei'in iki oğlu vardı, annemin Alexei'le nazikçe oynamaları için güvendiği tek çocuklardı. Büyük, sert elleri Alexei'in eklemleri şiştiğinde ya da bir yaralanma kan akışını engellediğinde az da olsa rahatlamasını sağlıyordu.

Andrei özel bir iyileştirme gücüne sahip olduğuna inanmıyordu ama başka hiç kimsede onun dokunuşu yok gibiydi. Alexei ağlayıp inlerken ve göklerden merhamet dilenirken denizci gece geç saatlere kadar sabırla Alexei'e masaj yapardı. Andrei'in Alexei'in odasından gözyaşları içinde çıktığını bile görmüştüm, gerçi o sadece hapşırmış gibi davranmıştı.

Alexei'e gelince, en azından peşine takıldığım için hiç de kızgın olmayan bir müttefikim vardı. Doğrudan vagonun duvarına bitişik bankta birlikte oturduk. Ona yolculuğumun detaylarını anlatırken ormanda kaç tane kurt gördüğümü ve pencereme ne kadar yaklaştıklarını da ekledim.

"Amcamın dediği gibi normal kurtlardan daha büyüklerdi," diye anlattım Alexei'in şaşkın bakışları arasında. "Muhtemelen bir at kadar büyüklerdi. Ben korkmadım. Yanımda bir bıçak vardı, Hans ve Boris de pencereden atlamaya kalkarlarsa diye yanımdaydı."

Andrei Derevenko bıyığının altından yumuşak bir homurtu çıkardı.

"At kadar büyük mü?"

"Şey..." diyerek sırıttım. "*Neredeyse* o kadar büyük."

"Belki de *oborotenlerdi**," dedi Andrei, Alexei ve benim çok iyi tanıdığımız o tehditkâr suskunluğuyla.

Tazılar gibi canlanmıştık. Andrei'in denizci hikâyeleri kanınızı dondurur ve bir ay boyunca kâbus görmenize neden olurdu.

---

* Rus folklorunda şekil değiştirenlere verilen ad. Türk, Altay ve Moğol mitolojisinde ise "kabulgan" olarak bilinmektedir. (ç.n.)

Ninova

Donanmayla uzak kuzey limanlarına yelken açtığında her şeye kendi gözleriyle tanık olduğuna dair ciddi bir yeminle dönerlerdi.

"*Oboroten* nedir?" diye sordu Alexei.

"Seni korkutmak istemem..."

"Hadi, anlat bize!" diye yalvardık.

Andrei öne doğru eğildiğinde güneşten harap olmuş yüzündeki solgun ve kederli gözlerini bize dikti.

"Bu bir şekil değiştiren," dedi boğuk bir sesle. "Gerçekte kurt olmayan bir kurt ama hayvan postuna bürünmüş bir insan."

Alexei afallayıp kalırken ben bu tür şeyleri daha önce duymuş gibi davranmaya çalışıyordum.

"Biçimlerini *tamamen* değiştirebilirler mi?" diye sordum şüpheyle.

Andrei ciddiyetle başını salladı.

"Nadiren... İnanılmaz derecede güçlü olmanız gerekir. Gerçek bir büyücü. Yardımcı olması için tılsımlar kullanıyorlar..."

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye fısıldadım.

"Şey... büyücünün bir dizi gümüş bıçağı olmalı, toplamda yedi tane. Ay en tepedeyken ormanın derinliklerine, daha önce hiçbir insan ayağının basmadığı derinliklere gider. Yıldırım çarpmış ve ortadan ikiye ayrılmış bir dişbudak kütüğü bulur. Sonra bıçaklarını yıldırımın düştüğü yere dizer ve onları teker teker çevirir..."

Andrei alçak sesle konuşurken bedenini bir ürperti sardı. Kollarımdaki tüm küçük tüyler diken diken olmuştu.

"Kütüğün üzerinden atlar ve solgun ay ışığında bedeni değişmeye başlar... Önce saçları çıkar. Sonra dişleri ve tırnakları. Kemikler bükülüp çatlarken büyücü çığlık atar, sonra bu çığlık bir ulumaya dönüşür!"

Alexei çığlık attı. Belki ben de öyle yaptım. Artemis bile kutusunda ciyakladı.

"Sonra ne yapıyor?" diye sordu Alexei devam etmesi için yalvarırcasına.

"O geceki... karanlık amacına göre değişir. Bir bebeği beşiğinden koparıp bir iblis olarak yetiştirmek amacında olabilir... ya da belki de bir düşmanını takip edip boğazını parçalamayı planlıyordur..."

"Ne kadar süre kurt olarak kalır?" diye sordum.

"Eh, asıl tehlike de bu zaten," diye uyardı Andrei. "Büyüyü bozmak için büyücü büyüyü baştan yapar, bu sefer geriye doğru. Ama bıçaklarını o yıldırım düşmüş olan kütüğün üzerinde bırakır. Eğer biri gelip onları çalarsa, sonsuza dek bir kurt olarak kapana kısılacaktır. Ya da hırsızı yakalayıp bıçaklarını geri alana kadar..."

Bu fazlasıyla dehşet vericiydi. Kendimi ya kurt bedenine hapsolmuş öfkeli bir büyücü ya da intikamcı bir canavardan kaçan bir hırsız olarak hayal edebiliyordum.

"Bazıları Karol Volk'un bir şekil değiştiren olduğunu söylüyor," diye hırladı Andrei.

Ninova

"Karol Volk kim?"

"Kurt kral. Bir attan çok daha büyük bir kurt, Anastasia. Buz gibi beyaz, zalim ve çok zeki. Bazıları onun uzun zamandır kurt olarak yaşayan ve insan olduğunu unutmuş bir büyücü olduğunu söylüyor."

Tam o sırada Nikolasha Amca vagona geri döndü. Andrei ağzına kocaman bir lokma ekmek tıkıştırmakla meşguldü. Alexei ve ben bu aldatmacasının işe yaramayacağı kadar heyecanlıydı.

"Ne gevezelik ediyorsunuz?" diye sordu Nikolasha, sandalyesine çökerek. Ardından daha fazla yemek için zili çaldı.

"*Oboroten*!" diye bağırdı Alexei. "Ve Korol Vok!"

Ona masanın altından tekme atarak yaralanmasına sebep olamazdım.

Nikolasha bir kaşını kaldırdı.

"Çocuklar için masallar," dedi Andrei utangaç bir ifadeyle.

"Belki de değildir," dedi amcam, hepimizi şaşırtarak.

"Andrei büyücülerin kendilerini kurda dönüştürebildiklerini söylüyor." Amcamın bunu doğrulayıp doğrulamayacağını merak ediyordum.

"Yaşlı dadım bana bunun bir lanet olduğunu söylemişti," dedi amcam. "Bir zamanlar bir çiftçi yeni bir ahır inşa etmiş. Hırsızlardan korktuğu için baltasını kapının eşiğine üç kez vurmuş ve 'Bu çizgiyi geçen herkes kurt olur' demiş. Zekâsından memnun olan adam baltasını bırakmış, eşikten adımını atmış ve sonsuza dek değişmiş."

"Bu sadece bir masal," diye alay etti Alexei.

Benzer bir efsaneyi Margaretta'dan da dinlemiştik ama onun versiyonunda fareye dönüşen İrlandalı bir çiftçiden bahsediliyordu.

"Öyle mi?" Nikolasha korkunç bir ciddiyetle kaşlarını çatarak bize baktı. "Bu kış kurtları avlarken en az yüz tanesinin boğazını

Ninova

kestim. Bir gece alacakaranlıkta Hans ve Boris bir kurdu avladı. Attan indim ve kılıcımı kurdun boynuna doğru çektim ama bir şeye takıldı. Canavar yere düştü. Kanlı karın içinde, üzerinde Aziz Alypius'un madalyonu olan altın bir zincir duruyordu. Kurt ölürken yüzünde insan gözyaşları gördüm. Sizce hangisi daha olası? Birinin bir kurda kolye takmış olması mı... yoksa hayvanın bir zamanlar insan kıyafetleri giymiş olması mı?"

Alexei hafif suçlayıcı bir tonda, "Sen de onu öldürdün," dedi.

Amcam omzunu silkerek, "Kurt değilse bile bir Kazak'tı," dedi.

Nikolasha'nın yemeği mutfaktan birkaç tabakta geldi; tütsülenmiş ringa balığı, parmakları kadar şişman bir avuç sosis, biraz siyah havyarla kaplı kalın tereyağlı ekmek dilimleri, bir parça Hollanda peyniri ve birkaç elmalı çörek.

"Yiyin bakalım," dedi Alexei ve bana. "İkiniz de çok zayıfsınız."

Evde bana genelde kilo aldığım söylenirdi ama annem Ollie ile Maria gibi benim de bu durumdan kurtulacağıma dair bana güvence vermişti.

Kız kardeşlerimin hepsi gittikçe güzelleşiyordu. İlk başlarda sadece biraz güzel olan Ollie bile, geniş yüzü ve "mütevazı burnu" olarak adlandırmaktan hoşlandığı kalkık burnuyla babama çok benziyordu. On yedi yaşına geldiğinde herkes tarafından oldukça güzel olduğu kabul edilmişti. Boyu uzamıştı, saçları parlak bir kızıla dönmüştü ve iri gözleri her zamankinden daha aydınlık bir maviye bürünmüştü. Aynı zamanda da muhteşem bir gülümsemeye sahipti.

Tatiana her zaman güzellik kelimesinin ete kemiğe bürünmüş hali olarak görülüyordu. Siyah saçlı, gümüşi gözlü ve Ollie'den daha uzun boyluydu ama o kadar zarif hatlara sahipti ki kimse onun boyunu eleştirmemişti. Mizaç olarak anneme benziyordu; sakin, hatta ağırbaşlıydı. Hırs açısından da tıpkı babam gibiydi.

Maria hepimizin en güzeli ve en tatlısıydı. Yumuşak ve güler yüzlüydü, yuvarlak mavi gözleri ile saçlarında altın ışıltılar vardı.

Ninova

Annem bir hastalık sırasında Maria'nın örgülerini kesmek zorunda kaldığında sarı saçları, bulutlu yastıklarından dışarı bakan bir melek gibi görünene kadar başının etrafında kıvrılmıştı.

Görünüş olarak kız kardeşlerime benzeme şansım yoktu. Bir oğlan çocuğu kadar kısa ve tıknazdım, havuç rengi saçlarım ve bir tutam çilimle Alexei kadar bile güzel değildim.

Nedimelerin benden avluda duran bir kır atıymışım gibi bahsetmelerinden nefret etsem de çirkin olmayı pek umursamazdım. Kimse benden Tatiana kadar güzel giyinmemi beklemiyordu ve ben de kesinlikle Ollie gibi istenmeyen hayranların ilgisini çekmiyordum.

Bir asker başını içeri uzatıp Nikolasha'ya tüm vagonları yüklediklerini söyledi.

"Kalkın o zaman," dedi Nikolasha, bizi acele ettirerek. "Kıyafet getirdin mi, Anastasya?"

"Artemis'ten başka bir şey getirmedim," diye kabul ettim.

"Muhtemelen bu iyi oldu... Alexei'inkilerden giyebilirsin."

Benden üç yaş küçük olmasına rağmen Alexei'le hemen hemen aynı boydaydık. Sarayda bile giymeme izin verilmezken herkesin içinde erkek kıyafetleri giyme fikri beni heyecanlandırmıştı. Pantolonun eteğe üstünlüğü aşikârdı ve bir erkek çocuğu olarak görülmenin büyük bir değeri olduğundan şüpheleniyordum.

Alexei neredeyse sadece denizci kıyafetleri giydiği bir dönemdeydi. Birbirimizi görünce kıkırdadık. Maria'yla yüzlerce kez eşleşmek zorunda kalmıştım ama Alexei'yle asla. Şapkamın içine sıkıştırdığım saçlarımla ben de genç bir çareviç olabilirdim.

"Tanrı'nın sakalı aşkına," diye homurdandı Andrei. "Tam da ihtiyacım olan şey. İki küçük şeytan."

Alexei sırıtarak, "Hep bir erkek kardeşim olsun istemiştim," dedi.

Ona bir an bile inanmadım. "O zaman tüm ilgiyi sen çekmezdin."

"Yine de çekerdim," diye beni temin etti Alexi. "Hasta olmanın getirdiği tek iyi şey bu."

Ninova

Andrei, Alexei'e hastalığı hakkında askerlerin duyabileceği bir yerde konuşmaması gerektiğini hatırlatmak için hafifçe homurdandı.

Annem ve babam ellerinden geldiğince kardeşimin hastalığını gizlemeye çalışıyorlardı. Alexei'e hizmet eden uşakların bile Petersburg'da dolaşması yasaktı.

Saray mensupları şüpheleniyordu, özellikle de hastalığa aşina olanlar.

Bir keresinde Alman Kayzeri bizi ziyarete gelmişti. Annem, Alexei'in süt gibi teninde kolayca ortaya çıkan siyah çürüklerin oluşmaması için elinden geleni yapmıştı. Ancak maiyet gelmeden hemen önce Alexei hizmetçilerden kaçıp kafasını bir kapı tokmağına çarpmıştı. Alnında mavi bir kaz yumurtası kadar bir şişlik belirmişti; bunu saklamak mümkün değildi. Kayzer üzüntüyle başını sallamakla yetinmiş ve anneme kardeşinin üç oğlunun da aynı hastalıktan mustarip olduğunu fısıldamıştı.

Trenden indik. Artık tamamen gece olmuştu. Gökyüzünü kapatan dağlar mürekkep gibi simsiyahtı ve yıldızlardaki bir boşluk gibi sonsuz görünüyordu.

Yük arabaları bekliyordu. Tüm atların bizimle birlikte geldiğini görmek beni memnun etmişti; atları da en az köpekler kadar severdim.

Saraydan gelen askerlerden birkaçını tanıyarak el salladım.

"Kes şunu," diyerek elimi indirdi Andrei. "Dikkatleri üzerine çekmezsen seni oğullarımdan biri sanacaklar."

Alexei'in vagondaki tüneği düzinelerce battaniye ve hasırla doldurulmuş olmalıydı. Nikolasha, Alexei'in yerleşmesine izin vermeden önce koltuğu birkaç kez kontrol etti.

"Annene bir telgraf gönderdim," diye haber verdi Nikolasha, tüm ciddiyeti geri dönmüştü. "Babana da bir mesaj."

Buraya gelme nedenimin yarısı babamı görmek için duyduğum umutsuz arzuydu. Şimdi ise sonsuzluğun sonuna kadar Alexei'in battaniye yığınının altında saklanabilmeyi diliyordum.

Ninova

Babam bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı. Bize her seferinde öğrettiği tek ders, görevin her şeyden önce geldiğiydi. Ülkemize ve ailemize karşı olan görev. Anneme ne yaptığımı öğrendiğinde çok öfkelenecekti.

Oturup düşünmek için bolca zamanım vardı. Yük arabaları trenden çok daha yavaş ilerliyordu. Arkaya doğru eğildim ve dağın yamacını kesen zigzaglı yolu takip etmeye çalıştım. Dağın eteklerindeki küçük yerleşim yeri askerlerle doluydu.

"Bunların orada ne işi var?" diye sordum Andrei Derevenko'ya.

"Ne düşünüyorsun?"

Ne olduğunu anlamam bir dakika sürdü, sonra usulca "Ahh," dedim.

"Ne?" diye sordu Alexei. "Hangi madeni çıkarıyorlar?"

"Çeroit taşı."

"Bu doğru," diye homurdandı Andrei.

Çeroit taşı, Romanovların hazinesiydi; sadece bizim sahip olduğumuz bir ödüldü.

Babamın Kazaklara karşı neden bu kadar saldırgan olduğunu açıklıyordu. Bu toprakların kontrolünü kaybetmeyi göze alamazdık.

Alexei ilgisiz bir şekilde madene bakarken solgun yüzünde ter damlacıkları belirmişti. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da arabanın hareketi muhtemelen canını yakıyordu.

"Yakında orada olacağız," diye mırıldandım ona, bacağını okşayarak.

Bu bile yüzünü buruşturmasına neden olunca elimi bacağından çektim.

Dördüncü Bölüm
YENİ BİR ANLAŞMA

BABAMIN ORDUSUNUN BÜYÜKLÜĞÜNÜ CİDDEN azımsamıştım. Onları görmenin çok önce kokularını almıştık; gübre ve barutla karışmış kamp dumanı havada süzülüyordu. Sonra onları duyduk; bağırışlar, koşuşturmalar, atların tepinmesi ve muhtemelen bir hafta önce aynı yerde duyacağımızdan daha fazla tezahürat.

Kazaklar babamla anlaşma imzalamak için bekliyordu. İsyan sona ermişti, teslim olmak zorunda kalmışlardı.

Uzun ve kanlı bir savaş olmuştu, bu kadarını annemden biliyordum. Babam Kazakların şeytanlar gibi savaştığını yazmıştı. Tüm hayatları savaştan ibaretti, çocukluktan itibaren savaş için eğitilmişlerdi. Sınır bölgelerinde yaşar, çevre bölgelere baskınlar düzenler ve paralı asker olarak hizmetlerini satarlardı.

Her Kazak'ın Rusya'ya on yıl hizmet etmesi gerekiyordu. Bu yüzden her zaman isyan ediyorlardı.

Ninova

Bu sefer birkaç kabile Taras Kaledin adında bir atamanın altında toplanmıştı. O zaten on yılını doldurmuş olmasına rağmen savaşmaya devam etmişti. Babam isyanlarını bastırmak için üç farklı generalin komutasında üç farklı ordu göndermişti. Sonundaysa kendisi gelmek zorunda kalmıştı. Babam ve Nikolasha, Kaledin bayrağını indirene kadar sahaya kan ve öfke yağdırmıştı.

Kaledin tüm Kazak kabileleri adına yeni bir anlaşma imzalayacaktı. Babam Alexei'in buna tanık olmasını istiyordu çünkü bir gün Alexei Kazakları yönetmek zorunda kalacaktı ve muhtemelen o zaman da şimdiki kadar inatçı olacaklardı.

Onlardan biriyle tanışacağım için daha çok korkmuş muydum yoksa heyecanlanmış mıydım bilemiyordum.

Kimi kandırıyordum ben? Dörtnala koşup insanları öldüren vahşi, acımasız haydutlardan bahsediyorduk. Sabırsızlanıyordum.

Ama önce şeytana hakkını vermeliydim.

Babam benimle konuşmak için bekliyordu.

Nikolasha Amca yürüyerek bizi kampın merkezine götürürken Hans ve Boris peşimizde nöbet tutuyordu. Askerlerin gözleri üzerimizdeydi. Alexei geçerken birkaçı, "*Çareviç*!" diye fısıldadı.

Kimse *prenses* kelimesini kullanmamıştı.

Kendi kendime gülümsedim. Bir kez olsun anonim hissetmek güzeldi.

Babamın çadırı, kuru çayır otlarıyla aynı renkteki taba rengi brandadan yapılmış uzun, alçak yemek salonu dışındaki en büyük çadırdı. Girişteki iki muhafız amcamı selamlayarak geçmemiz için yol açtı.

Kalbim boğazımda loşluğa doğru adım attım.

Babam masasından kalktı, neredeyse Nikolasha kadar uzun ve sonsuz derecede daha korkunçtu. Askeri kıyafetler içindeki

Ninova

geniş omuzlarını, mükemmel kesilmiş sakalını ve sert ağzını rahatlıkla görebiliyordum. Göz göze geldiğimizde o soğuk ve net bakışların altında titredim.

"Anastasia."

Dört hece, kıyamet gongunu döven çekiç darbeleri gibi bir etki yarattı. Hafifçe iç çekip sert halıda dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi önümde kavuşturdum. Burada saygınlık için hiçbir umut yoktu, tek yapabileceğim şey tam ve mutlak pişmanlığımı göstermekti.

"Affet beni, baba! Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama trene atladığımda bunun ne kadar berbat bir karar olduğunun farkında değildim. Kötü olduğumu biliyorum ama bu kadar kötü olmak istememiştim..."

Babama ufak bir bakış attım.

Hiç acıma duygusu yoktu. Taştan bir puta bakıyor gibiydim sanki.

"Anneni perişan ettin. Düşüncesizsin. Dikkatsizsin. Kendinden utanmalısın."

"Utanıyorum. Gerçekten utanıyorum, baba."

Gözlerimi tekrar halıya diktim. Utanç içinde kıvranan gevşek, zavallı bir çay poşeti gibi hissediyordum kendimi.

"Cezanı eve döndüğümüzde konuşacağız."

Bir iniltiyi bastırarak olduğum yerde kıpırdandım. Başımın üzerinde asılı duran balta, gerçek bir cezadan çok daha kötüydü.

"Peki, baba."

Başımın üstünde hissettiğim bir sonraki şey, ağır ve sıcak bir eldi.

Yavaşça ayağa kalktım. Babam beni Alexei ile birlikte göğsüne doğru çekti.

"Artık buradasın, en azından güvendesiniz."

Ninova

Babam geri çekildiğinde ne kadar yorgun ve bitkin göründüğünü fark ettim. Şakaklarındaki ve sakalındaki kırlar ilk kez dikkatimi çekmişti.

"Onları yatağa götür," dedi babam Nikolasha'ya. "Sabah Kaledin'le buluşacağız."

Nikolasha, Alexei ve beni küf kokan küçük bir çadıra götürdü. Andrei Derevenko bize bir çanta dolusu kıpkırmızı elmalarla Artemis için azıcık ezilmiş bir fare getirdi.

"Onu nereden buldun?" diye sordum, ölü fareyi kuyruğundan tutup kaldırarak.

"Depo çadırından. Bir torba yulafı kaldırdım ve bir düzinesi koşmaya başladı."

"Artemis'i beslemek ister misin?" dedim Alexei'e.

Alexi cevap vermedi, çoktan uykuya dalmıştı.

***

Güneşle birlikte uyandığımızda kampa bir önceki geceden daha gürültü bir ortam hâkimdi.

Nikolasha hiç vakit kaybetmeden elimizi yüzümüzü yıkatıp üstümüzü değiştirmemiz konusunda bize emirler yağdırdı. Ardından bizden omuzlarmda altın örgüler ve göğüslerimizde subay kuşakları olan bir çift askeri ceket giymemizi istedi.

Her iki üniforma da Alexei için yapılmıştı; biri siyah ve altın rengi, diğeri ise gümüş ve beyazdı. İkincisi bir elbise üniformasıydı. Buna rağmen amcam onu Alexei'e giydirdi çünkü çareviç arkadaşından daha aşağı görünemezdi. Alexei'e bakıp kıs kıs güldüm, daha uygun olan gündüz üniformasını giymekten memnundum. Pantolon çok kısa olsa bile ciddi ve gösterişli görünüyordum. Alexei biraz tavus kuşu gibi göründüğünü bildiğinden kaşlarını çatmıştı.

Puslu aynaya bakarak yanaklarımı emdim ve gözlerimi kısarak kendimi bıyıklı hayal etmeye çalıştım.

Dışarıda aynı üniformayı giymiş askerlerin kendi aralarında gülüştüklerini duyabiliyordum. Ülkeyi dörtnala dolaşıyor, savaşıyor, içiyor ve canları ne isterse onu yapıyorlardı. Maria gibi askerlere âşık değildim, onlardan biri olmak istiyordum.

Babam bizi teftişe geldi ve sonuç karşısında başını onaylarcasına salladı.

"Yeminler edilirken ve antlaşma imzalanırken Andrei Derevenko'nun yanında duracaksınız. Kımıldamayacaksınız ve kesinlikle konuşmayacaksınız."

Başımı salladım, dudaklarım birbirine kenetlenmişti bile. Cehennem zebanileri ağzımdan tek bir kelime bile çıkaramıyordu.

"Olan biten her şeyi izleyin."

"Bir dakika, baba," dedi Alexei. Babam dinlemek için durakladı. "Neden sadece Kazakları öldürmediniz? Neden bir anlaşma yapıyoruz ki?"

"Kazaklar da Rusya topraklarından."

"Ama onlar isyan etti!"

"Bizimle daha önce de savaştılar ve yine savaşacaklar. Onları yenmek istiyorum, kırmak değil."

Bu doğruydu - sadece bir yıl önce Japonya'ya karşı bizimle birlikte savaşmışlardı ve daha önce de defalarca yanımızda durmuşlardı. Napolyon onları tanıdıktan sonra bir Kazak ordusuyla dünyayı fethedebileceğini söylemişti.

Amcam bizi babamın adamlarının toplandığı açık alana götürdü. Alexei ve ben, babam ve atamanın anlaşmayı imzalayacakları ahşap yazı masasının bulunduğu küçük kürsüde durduk. Andrei Derevenko çift sıra pirinç düğmeli yakasız ceketinden oluşan üniformasıyla bize katıldı.

Ninova

Askerler uzun, düz sıralar oluşturdular. Yüzleri güneye dönüktü, Kazakların geleceğinden emin olduğum tepelere bakıyorlardı.

Ordumuzla gurur duyuyordum. Rusya bana göre yeryüzündeki en büyük ulustu; geniş ve güzeldi, sadece hiçbir zaman tamamen evcilleştirilmemiş yerlerde var olan türden bir büyüye sahipti. Andrei'in vahşi kuzeyde hâlâ dolaşan canavarlarla ilgili hikâyelerine inanıyordum. Doğru olduklarını umuyordum.

Dahası hayatım boyunca bana öğretilen şeye inanmıştım. Tanrıların Romanovları bu toprakları yönetmek için seçtiğine. Ülkeyi güçlü tutmak bizim kutsal görevimizdi.

Babam daha önce gözüme hiç bu kadar heybetli görünmemişti. Nikolasha Amca gibi o da görkemli kırmızı üniformasını giymişti. İki dev yan yana duruyordu; dinlenirken etkileyici, savaşta yenilmezlerdi.

Kargalar tepelerinde daireler çizerek sert çığlıklarını duyuruyorlardı. Askerlerin toplandığını görecek kadar zekiydiler ve buranın daha sonra ele geçirecekleri bir savaş alanı olmasını umuyorlardı.

Artemis'in hepsini dehşete düşürüp dağıtmasını dileyerek yukarı doğru baktım. Belki birkaç hafta sonra.

Nikolasha kanadını kontrol etmiş ve aksungurun kanadının iyileşmeye başladığını söylemişti.

Artemis'i babamın çadırında bırakmama neden olduğu için ona hâlâ kızgındım. İyi beslense bile onu yabancı bir yerde terk etmekten nefret ediyordum.

Bekleyen ordunun üzerine bir sessizlik çöktü. Gerginlik bir akıntı gibi saflardan aşağı akıyordu. Kargalar dönmeyi bırakıp çadırlara ve bayrak direklerine tünemeye başladı.

Vadiden geceleri kurtlar kadar yalnız ve insanlık dışı gibi hissettiren uzun bir çığlık yükseldi. Ayaklarımın altındaki zemin titredi; binlerce toynak bize doğru bir nehir gibi gürlüyordu.

Ninova

Kazaklar siyah bir dalga halinde tepeye tırmandılar.

Hiç böyle biniciler görmemiştim; hayvanlar dörtnala koşarken atlarının boyunlarına eğilmişlerdi, yanlarında kavisli kılıçları, sırtlarında tüfekleri vardı.

Alexei ve ben birbirimize yanaşırken zorlukla nefes alıyorduk.

Kazaklar adamlarımızın karşısında bir sıra oluşturmuş, atlarını yukarı çekip düz, cilasız çizmeleriyle aşağı sallanıyorlardı.

Vahşiydiler, bunun için kullanılabilecek başka bir kelime yoktu - rüzgâr, otlar ve bindikleri atlar kadar vahşiydiler. Başlarının yanları tıraş edilmiş, uzun saçları geriye taranmış ya da örülmüştü. Kendi yaptıkları deriler, rozetler ve örgülerle değiştirilmiş Rus askeri üniformaları ve Doğu tarzında bol pantolonlar giyiyorlardı, göğüslerinde çift mühimmat kemeri vardı. Çekik gözlü ve koyu renk yüzlü bu adamların, köşeleri yukarı doğru kıvrılmış kalın siyah bıyıkları olmasa Moğol oldukları düşünülebilirdi.

Atlarından çimene indiklerinde ne silah şakırtısı ne de çizme gıcırtısı vardı. Hayaletler gibi ürkütücüydüler.

Ataman Taras Kaledin ordusunun başında, açıkta at sürüyordu, onu koruyan kimse yoktu. Bir tarafı kazınmış siyah saçları ve kanca gibi burnundan çenesine kadar uzanan kalın bıyığı vardı. Siyah kaşları neredeyse ortada birleşirken yüzünde derin, sert çizgiler bulunuyordu. Kurt postundan pelerini bir omzundan sarkıyor, mavi ve kırmızı yeleği çıplak göğsünün üzerinde açık duruyordu. Bayrağı bir ateş kuşuydu.

Çift sıra askerin arasında cesurca yürürken eğilmemiş ve kırılmamış bir barbar kraldı.

Ordusunun geri kalanı önümüzde korkusuzca duruyordu. Bunlar görmeyi beklediğim hırpalanmış ve boynu bükük göçebeler değildi; bir saat dinlendikten sonra tekrar isyan etmeye hazır görünüyorlardı. Alexei'in işi çok zor olacaktı.

Ataman sıranın ortasında durmuş, babamı bekliyordu.

Ninova

Babam askerlerin arasından onunla buluşmak üzere yürümeye başladı.

Babamın o sabah dikilmiş gibi görünen kan kırmızısı ceketinin altın düğmeleri ışıldıyordu. Saçları ve sakalı yeni tıraş edilmişti, yanında törensel kılıcı parlıyordu.

Babam medeniyet ve nezaket timsaliydi ancak vahşi, açık bozkırlarda evinde gibi duran atamandı.

Askerlerimiz babam yanlarından geçerken doğruldu. Yüzlerinden hiçbir ifade okunmayan Kazaklar, bu manzarayı sadece izliyordu.

Kazak askerlerinden sadece biri çocuktu. Uzun boylu ve ince olan delikanlı en fazla on dört yaşında görünüyordu. Henüz bıyığı yoktu, uzun siyah saçları arkadan toplanmıştı.

Fazlasıyla genç olduğu için çocuk dikkatimi çekmişti. Ayrıca diğer Kazakların elleri çıplakken o siyah deri eldivenler takıyordu.

Bu eldivenler fazlasıyla uğursuz görünüyordu, o kadar inceler-di ki sanki çocuğun elleri mürekkebe batırılmış gibi görünüyordu.

Parmaklarını kılıcının yanında oynatışı dikkatimi çekti. O küçük tik hareketi, ayaklarımın altındaki yeri sarsıyordu sanki.

Yerimde kıpırdanıp dururken Andrei Derevenko omzumu kavradı.

"Şunu hissettin mi?"

"Neyi hissettim mi?" diye sordu Alexei.

Bakışlarımı delikanlıya doğrulttum. Gözlerini kısmış, ayakları birbirinden uzak dururken sanki o da hissetmişti.

Babam onlara doğru yaklaşırken atamandan sadece birkaç adım ötedeydi. Ortada buluştuklarında ataman diz çöküp yemini etmek zorunda kalacaktı.

Delikanlı, babamı izliyordu. Göğsü inip kalkerken omuzları gergin duruyordu.

Babamın gözleri, sadece birkaç adım ilerideki atamana kilitlenmişti.

Ninova

Delikanlının yanından geçip gitti.

Delikanlı siyah eldivenli eliyle kılıcın kabzasını kavradı ve tek bir zarif hareketle onu çekip babamın boynunun arka tarafına doğru kılıcı savurdu. Bıçak havada uğuldayarak aşağı indi.

Bulunduğum yerden öne atılarak, "BABA, DİKKAT ET!" diye bağırdım.

Çığlığım, çadırların tepelerine yerleşmiş kargaları ve Kazakların hizasındaki atları irkiltmişti. Atamanın muazzam gri aygırı şaha kalkarken kargalar kanatlarını savurarak havaya uçtu.

Ardından bütün dünya yerinde dondu.

Kürsüden çimenlere doğru düşüyordum ancak hareket eden tek şey bendim. Gri aygır havayı döverek adeta olduğu yerde dondu. Kargalar ağır ağır kanatlarını çırparken bir anda hareketleri kesilerek havada asılı kaldı. Sallanan bayraklar bir dalga halinde öylece durdu. Kuru çimler bile rüzgâr nefesini tutarken hareketini kesmişti.

Sessizliği hiç bu kadar hissetmemiştim. Tüm dünya etrafımda durmuş gibiydi. Genç Kazak'ın ağzı açıktı ve kılıcı babamın boynuna bir santimetre kadar yaklaşmıştı. Hatırladığım kadarıyla her iki yandaki sıranın başında durup da çığlığımı duyan bazı askerler şaşkın bir şekilde bakarken bazıları ise zamanın durduğundan hâlâ habersizdi.

Yoğun hava tenimi yakıyordu sanki. Askerlerin arasından babama doğru koştum. Onları kenara itmek kolaydı; adamlar boşlukta eğik duruyor ve süzülüyordu. Botlarımın altında ezilen çimenler olduğu gibi kalmıştı.

Babama ulaştım ve onun donmuş yüzüne bakarak koluna dokundum.

Ona dokunduğum anda yerimiz değişti. Ben zamandaki akışın içine geri fırlatılırken babam ondan kurtuldu.

Şimdi babamı herkesin gördüğü gibi görüyordum. Onun gücünü serbest bırakışını izliyordum.

Ninova

Gri aygır şaha kalkıp kişnerken ön ayaklarıyla havayı dövdü. Kargalar ciyaklayarak havaya doğru kanat çırptı. Delikanlının savurduğu kılıç inse de babamın boynu artık bıçağın altında değildi.

Göz açıp kapatıncaya kadar babam kılıcın altından geçerek çocuğun bileğini yakalayıp sertçe burktu ve avuç içiyle yüzüne vurarak çocuğu geriye uçurdu.

Her şey bir saniyeden daha kısa sürmüştü. Babam adeta kırmızı bir bulanıklık gibi öyle hızlı hareket etmişti ki çığlığımın son yankısı havada ölmeden önce her şey bitmişti.

Çocuk kırık bileğini tutarak yerde yuvarlanırken gözünden kan damlıyordu. Kılıcı, askerlerin iki sırası arasındaki çimlere düşmüştü. Babam, kılıcın değdiği boynunun yanındaki ince kesik haricinde güvende ve sapasağlam duruyordu.

Nikolasha Amca, bir düzine adamla birlikte hızla ileri atıldı. Çocuğu yakalamadan önce ataman ellerini babamın önünde uzatarak diz çöktü.

"Sorumluluğu üstleniyorum! Sorumluluğu üstleniyorum."

Nikolasha çoktan kılıcını çekmişti. Askerler de tabancalarını çocuğun yüzüne doğrultmuştu.

Tek bir kurşun hızlı bir ölüm *olurdu*; eskilerin imparatorları, çocuğun uzuvlarını bir baltayla vücudundan ayırır, sonra da onun sırtını kırardı.

Sol kaşı patlamış, eldivenli elini kucağımda tutan çocuk adeta bir hayvan gibi uluyordu.

"*Lütfen.*" Kaledin avuçlarını babama doğru kaldırdığında elleri titriyordu. "Oğlumu öldürme."

Sessizlik, tüm askerlerin çevresini sarmıştı.

Babamın, atamanın bir oğlu olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim. Yerdeki çocuğu incelerken yüzündeki ifadeyi okumak zordu.

Sonunda babam, "Ayağa kalk," dedi.

Ataman ayağa kalkınca çocuk da aynısını yaptı. Oğluna dokunmasa da Kaledin'in gerektiğinde çocuğun önüne atılacağını düşünüyordum.

"Adın ne?"

Çocuk başını kaldırdı. Yüzünün bir yanı şişmişti ve kapanan gözünden kan sızıyordu.

"Özgür Adamlar'ın* lideri Taras Kaledin'in oğlu Damien Kaledin."

Babam Damien'a bakarken yüzünde sert ve soğuk bir ifade hâkimdi. Şu an orada duran babam değil çardı.

"Beni tanıyor musun?"

Çocuk dişlerinin arasından nefes alırken, bileğinin kemikleri deri üzerinden görünüyordu. Bileği fena görünüyordu, sol gözü şişmişti. Babama hâlâ onu öldürmeyi fazlasıyla istediğini belli eden bir bakışla bakıyordu. Nefreti havada metal gibi hissediliyordu, tadını bile alabiliyordum.

"Sen Nicholas Zamanda Gezen'sin." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Eli Kanlı Nicholas."

Nikolasha Amca homurdanırken birkaç asker tüfeklerini hazırladı.

Babam o takma adı sevmezdi. Onun önünde denmesini bir kenara bırakın gece yarısı, evlerde bile sesli bir şekilde söylenmesi yasaktı.

Babam çocuğun tepesinde dikilirken havada büyü hâkimdi. Göz açıp kapanıncaya kadar babamın kılıcını çekip Damien'ın boğazını kesebileceğini herkes biliyordu. Kimse onun yaptığını fark etmezdi bile. Yara, sanki bir tanrının eliyle kesilmiş gibi açılırdı.

---

* Tarihte Rus Kazakları olarak bilinen "Özgür Adamlar"ın, Romanovların iktidara gelmesiyle işlevselliği daha da arttı. Onlar hem Rusya sınırlarını Tatar, Kalmuk ve Nogay saldırılarından koruyor hem de Rus askeri gücünün ilerlemesi için öncülük ediyorlardı. (ç.n.)

"Ben senin imparatorunum," dedi babam usulca. "Benim önümde diz çökeceksin."

Ataman diz çökünce diğer Kazaklar da aynısını yaptı. Sadece delikanlı ayaktaydı. Korkudan ziyade öfkeyle titriyordu.

Eğer Damien diz çökmeyi reddederse babam onu öldürecekti.

Geçen her saniye adeta bir çığlıktı. Damien parmak ucunu eldiveninin bileğine değdirdi. Sonra hızlıca diz çöktü.

"Atamanına sadık mısın?" diye sordu babam.

Damien başını olumlu anlamda sallarken çenesini sıkıyordu. "Evet."

"Baban bana yeminini ettikten sonra hâlâ ona hizmet edecek misin?"

Damien'ın sağlam eli, siyah deri eldiveninde seğirdi. Gözleri babasma çevrildi. Ataman yüzünde taş gibi durgun bir ifadeyle öylece dururken ne bir şey görüyor ne de duyuyor gibiydi. Aslında her şeyi on kat daha fazla hissediyor gibi geldi bana.

"*Evet*," diye homurdandı Damien. "Ona hizmet etmeye devam edeceğim."

Babam avucu yere bakacak şekilde elini atamana doğru uzattı.

"Rusya'yı tüm gücün ve ordunla Çar II. Nicholas'ın emri altında korumak için bağlılık yemini eder misin?" dedi Nikolasha.

"Yemin ederim," diye söz verdi ataman. Babamın elini tutup altın yüzüğünü öptü.

Nikolasha, diz çökmüş Kazaklardan yana döndü.

"Hepiniz şahitsiniz. Lideriniz bağlılık yeminini etti. Atamanınıza, o da imparatora hizmet ettiği sürece siz de ona hizmet edeceksiniz."

Babamın askerleri tüfeklerini kaldırarak "İMPARATORA!" diye bağırdı.

Kazaklar da aynısını yapmak zorunda kaldı.

Yüzünden nefret okunmasına rağmen Damien bile yaralı elini kaldırıp babama selam durdu.

"Onu kürsüye getirin," dedi babam.

Ataman oğluna ayağa kalkması için yardım ederken Damien bileğinin acısını gizleyecek halde değildi. Yüzü, kanın yarım maskesinin altında solgundu ve ter içindeydi.

Çift kürsüye doğru ilerlediğinde Nikolasha Amca, babamı olası katiline karşı korumak için arada duruyordu.

Babam, çocuğa neredeyse hiç dikkat etmedi. Yüz yüze geldiklerinde babam hâlâ yenilmezdi. Bir daha hazırlıksız yakalanmayacaktı.

Babamın otoritesine sahip olmadan aynı askeri üniformayı giymek oldukça rahatsız ediciydi. Delikanlı kurt gibi gözlerini bana diktiğinde çığlık atanın ben olduğumu biliyordu. Andrei Derevenko'nun denizkızı dövmesi olan kolunun arkasına sindim.

Babam masadan ağır altın kaplamalı kalemi aldı ve sözleşmenin bir kısmını çizip yeni maddeler ekleyerek düzenledi.

"Her bir askerin, imparatorluğa on yıl boyunca askeri hizmet sunacak," dedi atamana. "Sen de buna dahilsin."

"Yıllarımı verdim zaten."

"Şimdi de daha fazlasını vereceksin. 'Sorumluluğu üstleniyorum.' Bunu sen söyledin."

Damien sanki nefes alamıyormuş gibi görünürken Kaledin sözleşmeyi imzaladı.

Babam kollarını göğsünde kavuşturarak Damien'a baktı.

"Seni savaş meydanından hatırlıyorum..." Gözlerinde bir savaştan döndükten sonraki bir hafta kadar süren o tuhaf morumsu parıltı belirdi. "Ölüm, hediyelerini Kazaklar arasında yayıyor. Senin canını almak yazık olurdu. Bana nasıl fayda sağlayacağını

öğrenmek için St. Petersburg'daki askeri akademiye gönderile-ceksin."

Damien'in beti benzi attı. Kaledin'in dudağı yoğun bıyığının altında incelmiş gibi görünse de omuzları bir rahatlamayla çöktü.

"Siz nasıl isterseniz, çar hazretleri."

Nikolasha'nın bu fikirden pek hoşlanmadığını görebiliyor-dum. Damien'a sanki tazılarından biri kurt yavrulamış gibi ba-kıyordu... sanki onu bir nehirde boğup işi bitirmeyi arzu edi-yormuş gibi.

"Grandük oğlundan sorumlu olacak," dedi babam. "Akademiye girmesi için ihtiyacı olan her şeyi sağlayacak."

Damien ve Nikolasha, babama dehşet içinde baktılar.

Nikolasha, annesinin onlarca yıl süren ısrarına karşı bekâr ve çocuksuzdu. Köpekleri ve atlarıyla çeşitli mülkleri arasında do-laşmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Siz nasıl isterseniz, çar hazretleri," diye mırıldanırken fazla-sıyla bir Kazak gibi görünüyordu.

Damien ayakta zor duruyordu. Bileği hâlâ kötü bir açıyla burkulmuştu, kaşından akan kan koyu renkli ceketinin üzerin-de kayboluyordu. Sanki gözlerinin önünde çoktan kaybolmuşlar gibi bozkırların tepesine bakıyordu.

"Onu temizleyin," diye emretti babam. "Bizimle birlikte trene binecek."

Ninova

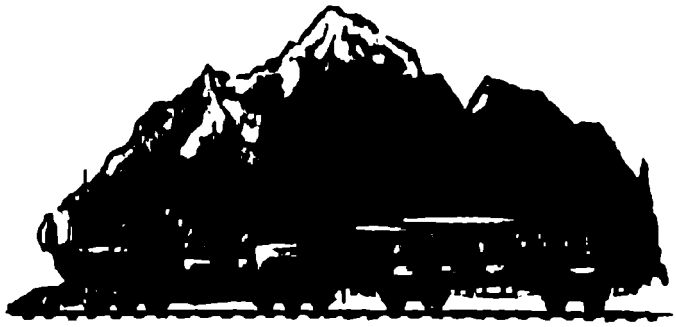

Beşinci Bölüm
TRENDEKİ ÇOCUK

İKİ ORDU AYRILDIĞINDA KAZAKLAR atlarına binip geldikleri yoldan geri gitti. Ataman ve birkaç adamı, Damien'a revir çadırına kadar eşlik etmek için geride kalmıştı.

Babamın çadırına geri döndüğümde loş ve serin ortamda başım çatlayacak derecede ağrıyordu. Babamın evimizdeki çalışma odasında bulunan halısının bir benzeriyle kaplı sedire kendimi bıraktım.

Bir zaman sonra babam da yanıma geldi. Ağırlığıyla sedirin minderi çökmüştü. Yanma sokulduğumda midemin biraz bulandığını hissettim.

Babam iri eliyle saçımı okşadı. "Hasta mısın, küçük yaramaz?"

"Evet," diye inledim.

"Bana da ilk seferinde böyle olmuştu."

Başımı biraz yukarı kaldırdım. Bu küçük hareket bile odanın dönmesine neden oldu.

Ninova

"Ne olmuştu, baba?"

"Zamanı yavaşlattın."

Bu sözlerle bir yumruk yemişim gibi sersemledim. Bu, Romanovların yeteneğiydi; herhangi birinin sahip olabileceği en büyük güçtü. Bizi insanlar arasında yürüyen tanrılara dönüştürüyordu.

Alexei'in bu güce sahip olması gerekiyordu, benim değil.

Başımı babamda doğru çevirdim.

"Emin misin, baba?"

Sakalının altındaki dudakları kıvrıldı. "Hayatımı kurtardın."

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Sedirin çiçek deseni, şakaklarımda hissettiğim baskıyla gözlerimin önünde nabız gibi atıyordu.

"İstemeden yaptım. O çocuğu, Damien'ı kılıcına uzanırken gördüm ve bir anda... oluverdi."

Babam başıyla onayladı.

"Bende de böyle olmuştu. Kardeşim Michael, iki veya üç yaşındayken Anichkov'daki pencere pervazına tırmandı. Camın üzerine yaslanınca kilit açıldı. Her şey yavaşladı. Dünya çevremde donup kalırken ben hızla koştum. Onu kolundan yakaladım ve düşmekten kurtardım, ancak bir doktor gelip omzunu yerine takmak zorunda kaldı. O zamanlar hızın, gücün de artmasına sebep olduğunu bilmiyordum."

O anda neden askerleri kolayca itebildiğimi ve Damien'ın ciddi şekilde yaralandığını anlamıştım. Sıkıcı olsa da İsviçreli öğretmenimizin fizik derslerini hatırlıyordum.

"Peki, sen ne zaman belirti gösterdin?" diye sordu babam bana.

"Ben... bilmiyorum. Amcam eve geldiğinde bana Artemis'i verdi ve onun konuştuğunu duyduğumu düşündüm... ama sonra o tekrar sessizleşti..."

"Onu getir de bir göreyim."

Sedirden kalkıp Artemis'i almak üzere odadan çıkarken oda hâlâ etrafımda dönüyordu.

Babam kutuyu açtığında Artemis çığlık attı. Onu kaldırdığımda, ellerimin arasında sakinleşerek vücudumun sıcaklığına sığındı.

Babam Artemis'e dokunmadan sadece baktı. Artemis de babamı aynı şekilde inceledi. Siyah boncuk gibi gözleriyle her hareketini takip ederek zihninin geri kalanının ne kadar hızlı işlediğini gösteriyordu.

"Güzel bir yaratık," dedi babam.

Artemis'in başını başparmağımla okşadığımda bu sefer bana izin verdi.

Babam da aynı şekilde elini başımın üzerine koydu.

"Her zaman içinde güç olduğunu biliyordum."

"Kontrol edemiyorum ama."

"Öğreneceksin."

Babamın zamanın içinden derin sulardaki bir dalgıç gibi geçtiğini görmüştüm. Bu tür bir güce sahip olmak... sarhoş edici olmalıydı.

O sırada Nikolasha çadıra girdi. O da bir zamanda gezendi ancak kimse bunu babam kadar uzun sürede ya da onun kadar iyi bir şekilde yapamazdı. Babam Mukden Muharebesi'nde iki dakika boyunca zamanı durdurup General Nori ve onun yüz kişilik ordusunu arazide donmuş bir haldelerken yok etmişti.

Bu güce karşı yapılabilecek hiçbir savunma yoktu. Hiçbir karşı büyü yoktu. Hatta atlarının üzerindeki Kazaklar bile babamı geçemezdi.

Nikolasha bir yabancıyı inceliyormuş gibi yüzüme bakarken bize doğru yürüdü.

"Küçük Stassie," diye mırıldandı. "Bizi şaşırtmayı ne çok seviyorsun."

"Sence bir daha yapabilecek miyim?"

Amcam başını olumlu anlamda salladı. "Bu güç içinde var... Bunu artık biliyoruz."

Babam derin bir iç çekerek, "Hiçbir şey her zaman düşündüğün gibi gitmez, değil mi, kuzen?" dedi.

Nikolasha homurdandı. "Günü birinin vasisi olarak bitirmeyi beklemiyordum."

Babam özür diler gibi bir ses çıkardı.

"Nikolasha, bu sana da iyi gelecek... Ehlileştirmen gereken başka bir vahşi hayvan işte."

"*Vahşi* hayvanlara karşı hiç özel bir ilgim olmadı," diyen Nikolasha, kaşlarını çattı. "Anastasia, onu koleksiyonuna eklemeli."

"Neden Damien'ı affettin?" Babama göz ucuyla baktım. "Çok genç olduğu için mi?"

"Babasının sadakatini garantilemek için. Eğer Kaledin ordusunun kontrolünü elinde tutmaya devam ederse, bu bana on yıllık bir barış sağlar."

"*Ederse*," diye homurdandı Nikolasha alaycı bir tavırla. "Demokrasiyle ilgili sorun da bu... kahrolası derecede değişken olması."

Kazaklar kendi atamanlarını kendileri seçerdi. Liderlerinin otoritesi halkın isteğine bağlıydı.

Kazakların Kaledin'i nasıl takip ettiğini görmüştüm. Hatta babası diz çöktükten sonra Damien bile diz çökmüştü.

"Ona güveniyorlar," dedim.

"Evet, güveniyorlar." Babam bana onaylayan bir bakış attı. "Ayrıca Kaledin oğluna düşkün olmalı. Onu yalvarırken göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Çocuk değerli. Onun hayatta kalmasını sağla, Nikolasha."

Nikolasha derin bir iç çekti. Babamın yakın arkadaşı olsa bile imparatoruna boyun eğmek zorundaydı.

Ninova

"Akademi ya onun aklını başına getirecek ya da başının omuzlarından ayrılmasına neden olacak," dedi Nikolasha

***

Geceyi kamp alanında geçirdikten sonra sabah yük arabalarını istasyona geri götürdük.

Damien, bir savaş esiri gibi boşaltılmış bir malzeme vagonunun arkasında yol alıyordu. Bileği yeni sarılmıştı, elleri serbest olmasına rağmen başı öne eğmiş, bir tutsak gibi oturuyordu.

Siyah deri eldivenleri hâlâ elindeydi. Yaralı elinden bile çıkarmamıştı.

Bir gece önce sağlık görevlisinin beti benzi atmış bir halde sendeleyerek revir çadırından çıkıp çimenlere kustuğunu görmüştüm. Bunun Damien'la bir ilgisi olduğunu bilsem de ne olduğunu tahmin edemiyordum. Yaraları, bir adamı hasta etmeye yetecek kadar ciddi değildi; özellikle de savaş alanı yaralarına alışkın bir sağlık görevlilerini.

Damien binmeden önce lokomotifi şüpheyle süzmüştü ve ancak bir asker tüfeğinin namlusuyla onu arkadan dürttükten sonra binebilmişti. Daha önce hiç trene binip binmediğini merak etmiştim.

Alexei terli ve solgun bir halde sessizce basamakları tırmandı. Uzun yolculuklar ona zarar veriyordu. Andrei Derevenko kolunu tutarken erkek kardeşim sert adımlarla yürüyordu.

Babam, Nikolasha Amca ve bizimle birlikte eve dönüyordu. Belki devlet meselelerini konuşmak ama muhtemelen kestirmek için birlikte sigara içilen vagona girdiler.

Alexei de aynı şekilde kamarasına çekildi.

Uyuyamayacak kadar çok heyecanlıydım. Artemis'i bir bebek gibi kucağıma almış, trenin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum. Aksungur hareket halindeyken her zaman çok uysaldı. Gerçi "uysal" göreceli bir terimdi.

Keşke bozkırları daha fazla görebilseydik. Kazak kampını ve madeni ziyaret edememiştik. Don Ormanı'nda ata da binmemiştik...

Ardınızda bıraktığınız her şeyi görebileceğiniz geniş, açık bir seyir terası olan vagona doğru yürüdüm.

Damien'ın açık pencerelerin önünde oturduğunu ve babamın iki muhafızı tarafından izlendiğini fark etmeden önce içeri dalmıştım bile.

Nöbetçiler ayağa kalkıp selam verdiler ve Damien'ı kollarından tutup dışarı çıkarmaya çalıştılar.

"Durun!" dedim. "Burada kalabilir."

Babamı öldürmeye çalışmış olsa da onu bozkırlara son kez bakmaktan mahrum edemezdim.

Bu bana minnettar olmasını sağlamadı tabii ki. Çocuk bana öfkeli bir bakış atıp tekrar pencereye döndü.

Zayıf ve sırık gibiydi, daha ilkbaharın başları olmasına rağmen güneş tenini tamamen kavurmuştu. Sanırım bütün vaktini dışarıda geçiriyordu.

Düşmanım olması gerektiğini biliyordum ancak yine de onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Nerede yaşadığını, ne yediğini, bir annesi olup olmadığını sormak istiyordum.

Karşıdaki banka geçip Artemis'i minderli koltuğa bıraktım. Yaralı kanadı hâlâ sargılıydı ama amcam kanatlarını vücuduna bağlayan gazlı bezleri çıkarmıştı, böylece zıplarken dengesini sağlamak için kanatlarını açabiliyordu.

Artemis birkaç deneysel adım atarak trenin hareketine uyum sağladı. Vagon sarsıldığında bile tökezlememişti. Onun uçtuğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Tüyleri metal gibi parlıyordu, sırtının her yerinde zengin siyah benekler vardı. Yüzü ve göğsü taze yağmış kar kadar beyazdı.

Damien bile ona hayran kalmıştı.

"O bir aksungur," dedim.

"Biliyorum," diyen Damien duraklayıp kaşlarını çattı. "*Sense* bir kızsın."

Bunu fark ettiği için mantıksız bir şekilde sinirlenmiştim.

"Ne olmuş yani?"

"Neden erkek kıyafetleri giyiyorsun?"

"Neden o eldivenleri takıyorsun?"

Damien alçak ve yumuşak sesle, "Buraya gel de sana göstereyim," dedi.

Olduğum yerde kaldım. Nöbetçiler buna izin vermezdi, ayrıca ben de aptalın teki değildim.

"Ben Anastasia Nikolaevna."

"*Prenses*," diye alay etti Damien.

Teknik olarak grandüşestim ama Damien'ın imparatorluk sarayı unvanlarının detaylarıyla ilgilendiğini sanmıyordum. Yüzünü çoktan pencerelere dönmüştü.

Hayatım boyunca şehirlerde yaşamıştım. Bozkırların büyüklüğü beni dehşete düşürmüştü. Gökyüzü ipek gibi parlarken çimler kuru altın gibiydi. Ciğerlerimi dolduran hava, su gibi soğuk ve temizdi. Vahşi atlar bayırlarda koşturuyordu.

"Atları yakalıyor musunuz?" diye sordum Damien'a.

Damien yanıt vermeden bana baktı. Gözlerinin kahverengi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ormanın hiç ışık değmeyen bir bölümündeki çam dalları gibi koyu yeşil olduklarını fark etmiştim.

"Bütün Kazaklar ilk atlarını yakalar," dedi sonunda. "Merkür'ü yakalamak üç günümü almıştı."

"Bindiğin kısrak Merkür müydü?"

Muhteşem bir yaratıktı; soluk buz rengindeki gövdesi, karakehriber yelesi ve kuyruğu, koyu renkli bir burnu vardı.

Damien ifadesini saklayamadan yüzünü buruşturdu.

Sahip olduğu her şeyle birlikte atını da geride bırakmak zorunda kalmıştı.

Aynı acıma duygusu tekrar içimi doldurdu.

Duygularımı kontrol etmeyi öğrenemezsem asla düzgün bir prenses olamayacaktım. "Saray nezaketin yeri değildir," diye uyarmıştı babam. Nezaket seni öldürtebilirdi.

Ninova

Ninova

Nöbetçiler, Damien babam konusunda başarısız olmuş olsa bile daha savunmasız bir hedefe saldırmaya karar verirse diye onun her hareketini izliyorlardı.

"Burası çok güzel," dedim dikkatle. "Ama St. Petersburg da çok güzel. Yazları panayırlarımız ve tekne partilerimiz olur, kışları da buz pateni ve dans eden ayılar. Balolar ve partiler var..."

"*Partileri* önemsediğimi mi sanıyorsun?" diye hırladı Damien.

Artemis de neredeyse hırlamaya benzeyen alçak bir sesle karşılık verdi.

Nöbetçilerden biri Damien'a vurmak istercesine elini kaldırarak, "Diline dikkat et, seni köpek," diye söylendi.

"*Yapma*!" diye bağırdım. "O amcamın himayesinde."

Nöbetçi kaşlarını çatarak elini indirdi.

"Nasıl isterseniz, majesteleri. Ama şunu söylemem gerek..."

"Söylemene gerek yok. Bir daha sözümü kesme."

Genelde böyle zorba biri değildim. Alexei'in kıyafetlerini giymek beni de etkilemişti, kendimi bir çareviç kadar buyurgan hissediyordum. Hiçbir şey beni Damien'la konuşmaktan alıkoyamazdı. Bu çocuk beni aynı ölçüde sinirlendiriyor ve meraklandırıyordu.

"Sadece seni neşelendirmeye çalışıyordum," diye tersledim onu. "Babam seni öldürmediği için şanslısın."

"O, ben *onu* öldürmediğim için şanslı."

Nöbetçiler söylenseler de kıpırdamaya cesaret edemediler.

Küçümser bir tavırla, "Bir korkak gibi arkadan saldırmasaydın hiç şansın olmazdı," dedim.

"Bir korkak demek!" diye kükredi Damien. "Kıpırdayamadan, gözümüzü bile kırpamadan baban bizi katlettiğinde bunun cesaret dendiğini mi sanıyorsun? Bunun bir dövüş olduğunu mu sanıyorsun?"

Ninova

"Sahip olduğun güçleri tabii ki kullanırsın, herkes kullanır! Senin gücün o kadar etkili değil diye..."

"Güçlerinden daha fazlasını kullanıyorsun," diye hırladı Damien. "Adil dövüşmek nasıl bir şey, prenses? Değerli taşın olmadan savaş alanında ne yapacağını görmek isterdim."

Dibinde maden kasabasının bulunduğu uzun, kara dağ silsilesini geçmek üzereydik. Manzaraya karşı koyamayarak dönüp zirvelerinde erimemiş kar izleri olan çorak ve karanlık kayalık yamaçlara baktık.

"Bu toprakların *güzel* olması umurunda değil," dedi Damien. "Sadece tek bir şey için istiyorsun."

"Çeroidi bulduk. Onu nasıl kullanacağımızı keşfettik. Rusya'yı bu şekilde birleştirdik!"

"Birleştirdik," diye alay etti Damien. "Fethettik demek istiyorsun sanırım."

"Sibirya'nın hâlâ canavarlar ve iblislerle dolu olmasını mı diliyorsun?"

"Tarihi galipler yazar," dedi Damien soğuk bir sesle. "Çeroidi ilk keşfedenlerin Romanovlar olduğunu mu sanıyorsun?" Bana bakıp bir kahkaha patlattı. "Özgür İnsanlar çoktan biliyordu. Dağdan çıkarmadık çünkü tehlikeli olduğunu biliyorduk."

"Kullandığımız zaman *sizin* için tehlikelidir belki."

"Sizin hakkınızda ne dediğimizi biliyor musun? Ruslar gökyüzünü maviye boyadıklarını sanıyorlar."

Yüzüm kızardı. "Belki de boyamışızdır."

"Eminim öyle *sen* düşünüyorsundur."

Bunun peşini bırakamazdım.

"İnsanları korumak için çeroidi kullanıyoruz."

"İnsanları köleleştiriyorsunuz. O madene hiç ayak bastın mı?"

Ninova

Elbette, basmamıştım. Ne kadar kızgın olsam da bunu asla itiraf edemezdim.

"Madenciler yaptıkları işin karşılığını alıyor."

"Toprak altında boğulmak için nasıl bir bedel ödüyorsunuz? Sırtınızı kırmak için? Devrilen bir kaya yığınının altında ezilmek için? Bunu yapman için *sana* ne kadar ödemem gerekiyor?"

"Her işin bir dezavantajı vardır," dedim zayıf ve ikna edici olmayan bir sesle.

"Sen nereden bileceksin ki? Hayatında bir gün bile çalışmadın, *prenses*."

Bu beni her şeyden çok kızdırmıştı. Annem ellerin asla boş durmaması gerektiğine fazlasıyla inanırdı. Dışarıda bahçede olmadığım sürece bana sürekli bir iş verilirdi.

"Bütün gün çalışıyorum ve eğitim alıyorum!" diye bağırırdım. "Albion dili, Almanca, Fransızca, Rusça biliyorum, cebir ve geometri biliyorum, gezegenlerin yolunu hesaplayabilirim, her Avrupa ulusunun tarihini, soylu hanedanların yükselişini ve düşüşünü, başlıca savaşları ve başarıları biliyorum. *Bunun yanı sıra*, hayır için iğne oyası yapıyorum!"

"*İğne oyası*!" diye dalga geçti Damien. "*İğne oyalarını* paylaşman ne büyük incelik."

Kıpkırmızı kesildim.

Damien öne doğru eğildiğinde artık göz gözeydik, aramızda sadece dar koridor vardı. Nöbetçiler hareketlenip ellerini kılıçlarına atsalar da müdahale etmediler.

"Bana ne yaptın?" diye sordu Damien alçak sesle, böylece nöbetçiler trenin gürültüsü ve açık pencerelerden geçen rüzgâr yüzünden konuşmamızı duymayacaklardı. "Arazide karşı karşıya durduğumuzda ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım."

Ninova

"Yalan söyleme, hissettim."

"Belki de *sen* yaptın!" diye bağırdım öfkeyle. "Neden beni suçluyorsun?"

Birbirimize öfkeyle bakarken bunu tekrar hissedebiliyordum. Trenin hareketiyle hiçbir ilgisi olmayan bir denge kaybı. Hava bir büyünün potansiyeliyle çıtırdıyordu.

Damien parmak uçlarıyla kaşına dokundu.

"Bir yara izin olacak," dedim kindar bir tavırla.

"İyi," diye karşılık verdi Damien aynı sertlikte.

"Akademide seni canlı canlı yiyecekler."

"Ben yetişkin adamlarla dövüştüm," diye homurdandı Damien. "Aristokratlardan korkmuyorum."

Şimdi küçümseme sırası bendeydi.

"Sen asla bir asil olmadın. Bizim için her gün bir savaş. Her yerde düşmanlar var, kendi sarayındaki casuslar, hatta kendi ailen. Büyük büyükbabam bir düzine suikast girişiminden kurtuldu. Yemek masasının altındaki bir bombadan kurtuldu! Sizin de aynısını yapabileceğinizden şüpheliyim."

"Senin gücüne sahip olsaydım yapabilirdim."

"Bu tanrıların bir hediyesi. Tanrılar bizi hayatta tutuyor çünkü hükmetmek bizim ilahi kaderimiz."

"Ne kadar uygun değil mi?" diye sordu Damien başını eğerek. "*Tanrıların* istekleri sizinkilerle çok iyi örtüşüyor."

"Bu dine hakarettir."

"Ben Eski İnançlara uyuyorum."

"İşte, bu yüzden bir vahşi gibi yaşıyorsun."

Damien homurdandı.

"Kokuşmuş şehirlerinin ilerleme kaydettiğini mi sanıyorsun? Muhtemelen hiç bu kadar temiz bir hava solumamışsındır."

Ninova

Damien ciğerlerini temiz havayla doldurup St. Petersburg'da tutsak olduğu süre boyunca tutacakmış gibi derin bir nefes aldı.

Neredeyse nöbetçinin onu tokatlamasına izin vermediğim için üzülecektim.

"Bundan hoşlanmayı öğrensen iyi olur," diye tısladım. "Yakın zamanda eve dönmeyeceksin."

Damien'ın eldivenli elleri kucağında kenetlendi.

"Anlaşma uzun sürmeyecek. Bu bir rezalet."

"Baban anlaşmayı imzaladı. Senin aksine o onurlu bir adama benziyor."

Bir an için o kadar tehlikeli göründü ki Artemis'i kucağıma çekerek ulaşamayacağı bir yere götürdüm.

"Asla boyun eğmem," diye tısladı Damien. "Ataman olduğumda göreceksin."

"Ne kadar muhteşem bir ataman olacağını da göreceğim," diye alay ettim onunla. "Tüm ordun öldürülmeden önce bir günlüğüne kral olacaksın."

"Göreceğiz." Damien'm gözleri öfkeyle yanıyordu. "Hiçbir hanedanlık sonsuza dek sürmez. Benim başarısız olduğum yerde... bir başkası başarılı olacak."

Artemis'i göğsüme çektim ve öfkeden titreyerek ayağa kalktım. Damien'la hiç konuşmamış olmayı diliyordum.

"Amcamın yanında böyle konuşursan dilini keser," dedim.

Ninova

Nipova

Altıncı Bölüm

KÂHİN

İki Yıl Sonra

LIZA TANEEVA GÖSTERİMDEN BİR gece önce bir parti verdi. Genellikle kız kardeşlerim ve ben Liza'nın hem yemek hem de eğlence konusunda kıt olan akşam partilerinden kaçınmak için her şeyi yapardık. Ancak o gece gerçek bir heyecanla giyinmiştik çünkü son iki yıldır Petersburg'un dilinden düşmeyen kâhinle nihayet tanışacaktık.

Ollie ve Tatiana'nın odası ile Maria'yla ve benim odam arasında gidip geliyor, kuşaklarımızı, kolyelerimizi, kurdelelerimizi ve broşlarımızı değiş tokuş ediyorduk.

En sevdiğimiz hizmetkârımız Nina Ivanova elbiselerimizi bağlamamıza yardım etmek için yanımıza gelmişti.

Annemle haftalarca süren tartışmalardan sonra korse giymeye başlamıştım. Annem hiçbir zaman küçük çocuklarına korse giydiren ve kızlarını gece gündüz korse bağlamaya zorlayan soylu kadınlar kadar acımasız olmamıştı. Ama artık yetmiş beş santim gibi korkunç bir kalınlığa yaklaşan belimi görmezden gelemezdi.

Tatiana'nın beli inecikti, gerçi şimdi annemden daha uzundu. Nina bağcıklarını sıkıca çekerken neredeyse hiç irkilmedi.

"Benim için sorun değil. Aslında giymediğimde daha garip hissediyorum."

"Ben de anakonda tarafından yutuluyormuşum gibi hissediyorum!"

"Partiden sonra gevşetebilirsin," dedi Ollie. "Ben de öyle yapıyorum."

Partiden sonra korsemi yakmayı planlıyordum ama bunu söylemedim.

Kendimi güzelleştirmek için çektiğim onca acı ve zahmet boşunaydı. Sonunda birkaç santim uzamıştım fakat bu sadece daha garip gözükmemi sağlamıştı. Hiçbir pirinç tozu bütün yaz boyunca teknede ve piknikte ne kadar bronzlaştığımı örtbas edemezdi.

"Bir köylü kadar kararmışsın!" diye yakındı Nina. "Şemsiyen yok mu senin?"

"Yanık tenli olmayı seviyorum! Güneş ışığını daha da çok seviyorum."

Nina içini çekti. "Senin neyi sevdiğin önemli değil. Önemli olan kocanın neyi seveceği."

"Ben koca falan istemiyorum."

"Aptal olma. Elbette, bir kocan olacak."

Nina ellerini çok iyi kullanırdı. Karmaşık oyuncaklar ya da kırılgan mücevher parçalar dahil her şeyi tamir edebilirdi. Kendi aletlerini oluşturuyordu ve yedek parçalardan koca bir dikiş makinesi yapmıştı. Düzgün ve siyah saçlı olan kız, Ollie'den biraz daha büyüktü ve izinli olduğu zamanlarda onu ziyaret eden Armand adında yakışıklı bir subayla evlenebilmek için arttırabildiği her kuruşu biriktirmişti.

"Herkes eninde sonunda evlenir." Ollie buklelerine yusufçuk şeklinde parlak bir saç tokası geçirdi.

"*Et tu, Brute?*"* diyerek başımı iki yana salladım.

Ollie benim en güçlü müttefikim olmalıydı ama o bile on dokuz yaşına bastığından beri şok edici bir geleneksellik içine girmişti.

Bunun nedeni balolardı. Her zamanki gibi atletik olan Ollie, St. Petersburg'un en iyi dansçılarından biri olarak tanınmaya başlamıştı. Tatiana'dan bile daha fazla talep görüyordu.

Kız kardeşlerim balolar için yanıp tutuşunca annem birkaç tane balo düzenlemek zorunda kalmıştı. Görünüşe göre balolar mantar gibiydi çünkü artık her yerde ortaya çıkıyorlardı.

Kız kardeşlerim pratik yapmak için gramofonu sarayın her yerine taşıyordu. Biri sizi valsin içine çekmeden bilardo salonundan ya da salondan geçemezdiniz.

Kendimi biraz ihanete uğramış hissediyordum, özellikle de Maria tarafından. Biz "Küçük Çift"tik. Gündemimiz bahçede yılan avlamak ya da nöbetçilerle svaika oynamak olduğunda ikilimizin lideri ben olurdum. Şimdi ise kız kardeşlerim Nevski Bulvarı'nın sonsuz uzunluğunda en zarif devekuşu tüylerini ya da seçkin bir dantel süslemesini ararken ben sadece peşlerine takılabiliyordum.

Benim de büyümem gerektiğini bilsem de büyümek istemiyordum. Ailemizi olduğu gibi, hep birlikte bulunduğumuz haliyle seviyordum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum.

Hepimiz giyindikten sonra annemle Dağ Salonu'nda buluşmak üzere aşağıya indik.

Ruslar kızağa "dağ" derdi. Bu salonda eskiden büyük büyükbabam II. Alexander için yapılmış devasa bir kızak vardı.

* *Lat.* Sen de mi, Brutus? (ç.n.)

Ninova

Hizmetçiler çaresizce Alexei'in odanın dört bir yanına tünemiş porselen süslemelere çarpmasını engellemeye çalışırken, biz de yağmurlu günleri eski halı parçaları üzerinde kayarak geçirirdik.

İlkbaharda Alexei anneme bu tür şeyler için fazlasıyla büyüdüğünü söylediğinde kızak kaldırılmıştı. On yaşında genç bir adam olduğuna karar vermişti. Çok geçmeden oyuncak askerlerine ve minyatür Mercedes'lerine geri döneceğini düşünmüştüm ama yeni keşfettiği saygınlığını tüm yaz boyunca korudu.

Babam memnundu. Nihayet Alexei çalışma odasına kendi isteğiyle geliyordu ve kendinden başka insanlara bir nebze de olsa saygı göstermeye başlamıştı.

Derin bir iç çektim. Eğer Alexei artık şımarık değilse ve Ollie evlilik kavramını kabullenmişse, sırada ne vardı? Maria utangaçlığını kaybedecek miydi? Tatiana kibirli olmaktan vazgeçecek miydi? Ne korkunç bir düşünce.

Annem Dağ Salonu'na girdiğinde son derece şık görünüyordu. Şampanya rengi elbisesinin etekleri dantellerle süslenmişti ve baştan aşağı pililiydi. Bizi inceleyebilmek için en büyük aynanın önüne dizdi.

Uçuşan elbiselerimizin içinde bir kelebek sürüsünü andırıyorduk. Ollie leylak rengi, Tatiana deniz köpüğü yeşili, Maria pembe, ben de en sevdiğim mavi tonunu giymiştim. Kız kardeşlerimle uyum içinde görünüyordum, tıpkı nesneleri doğru düzenlediğinizde birbirlerine uymaları gibi.

"Tıpkı meleklere benziyorsunuz!" dedi annem, ardından sırayla her birimizi öptü. "Hiç böyle bir güzellik görmemiştim."

Annemin saçı gül kokuyordu. Odasındaki tüm lambalar saf gül yağıyla yanıyordu. Bu koku kıyafetlerine ve hatta mendillerine bile sinmişti.

Annem bize partiye kadar eşlik edecekti. Normalde halalarımızdan birini gönderirdi ama Liza annemin en sevdiği pey-

Ninova

nirleri ısmarladığını söyleyerek öyle bir yaygara koparmıştı ki annem kendisi katılmadığı sürece Liza'nın yaygara koparacağını anlamıştı.

Her iki halam da bize katılacaktı çünkü bu kâhin fazlasıyla ünlü olmaya başlamıştı - Xenia bile onunla tanışmak istiyordu ama Irina'nın onu sürüklediğini iddia ediyordu.

Olga Hala hepimizin gözdesi olduğu için babam ona Sergievskaya Caddesi'nde bir saray hediye etmişti. Babamın ailesinin bebeğiydi ve haladan çok abla gibiydi. Sekiz yıldır evliydi ve hiç çocuğu olmamıştı, bu yüzden tüm ilgisini bize veriyordu.

Partiye gittiğimiz yolda onu da yanımıza aldık. Maria ve benimle birlikte ikinci arabaya binip kolunu belime doladı ve beni yanağımdan öptü. kardeşlerim arasından beni en çok seven tek akrabamdı; bana okumamam gereken kitapları kaçırır ve kimsenin bilmediği sırları anlatırdı.

"Liza Taneeva'nın evini ziyaret edeceğim için bu kadar heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim! Bu kâhinle tanıştın mı?"

Maria başını salladı. "Annem izin vermezdi."

"Liza'nın dilinden düşmemesine rağmen," diyerek güldüm.

Liza Taneeva, kâhinin bir yıl içinde müstakbel kocasıyla tanışacağı kehanetinde bulunmasının ardından onun en ateşli hayranı oldu. Liza gerçekten de on ay sonra Alexander Vasilievich Vyrubov ile evlendi. Üstelik kâhin bu evliliğin mutsuz bir evlilik olacağı konusunda onu uyarmış olmasına rağmen.

"Sanırım bulabildiğini almak zorunda kaldı," dedi Olga Hala. "Sevgilileri kapısına dayanmış sayılmazdı sonuçta."

"Mutsuzlar mı?" diye sordu Maria.

Omzumu silktim. "Kendin gör, kocası bu gece orada olacak."

Olga Hala kolundaki dantellerle oynadı.

Ninova

nirleri ısmarladığını söyleyerek öyle bir yaygara koparmıştı ki annem kendisi katılmadığı sürece Liza'nın yaygara koparacağını anlamıştı.

Her iki halam da bize katılacaktı çünkü bu kâhin fazlasıyla ünlü olmaya başlamıştı - Xenia bile onunla tanışmak istiyordu ama Irina'nın onu sürüklediğini iddia ediyordu.

Olga Hala hepimizin gözdesi olduğu için babam ona Sergievskaya Caddesi'nde bir saray hediye etmişti. Babamın ailesinin bebeğiydi ve haladan çok abla gibiydi. Sekiz yıldır evliydi ve hiç çocuğu olmamıştı, bu yüzden tüm ilgisini bize veriyordu.

Partiye gittiğimiz yolda onu da yanımıza aldık. Maria ve benimle birlikte ikinci arabaya binip kolunu belime doladı ve beni yanağımdan öptü. kardeşlerim arasından beni en çok seven tek akrabamdı; bana okumamam gereken kitapları kaçırır ve kimsenin bilmediği sırları anlatırdı.

"Liza Taneeva'nın evini ziyaret edeceğim için bu kadar heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim! Bu kâhinle tanıştın mı?"

Maria başını salladı. "Annem izin vermezdi."

"Liza'nın dilinden düşmemesine rağmen," diyerek güldüm.

Liza Taneeva, kâhinin bir yıl içinde müstakbel kocasıyla tanışacağı kehanetinde bulunmasının ardından onun en ateşli hayranı oldu. Liza gerçekten de on ay sonra Alexander Vasilievich Vyrubov ile evlendi. Üstelik kâhin bu evliliğin mutsuz bir evlilik olacağı konusunda onu uyarmış olmasına rağmen.

"Sanırım bulabildiğini almak zorunda kaldı," dedi Olga Hala. "Sevgilileri kapısına dayanmış sayılmazdı sonuçta."

"Mutsuzlar mı?" diye sordu Maria.

Omzumu silktim. "Kendin gör, kocası bu gece orada olacak."

Olga Hala kolundaki dantellerle oynadı.

Ninova

boğazının etrafını saran siyah kadife bir kurdele, ünlü olduğu tatlı vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Odanın diğer ucunda genç bir adam ona bakıyordu. Bu, dikkatimi çekemeyecek kadar sıradan bir durumdu.

Bir süre sonra Ollie ve Tatiana da bize katıldılar. Ollie çoktan bir kadeh şampanya içmişti ve neşesi yerindeydi, bir yandan da dedikodulara kıs kıs gülüyordu.

"İnsanları gizlice dinlememelisin," dedi Irina.

Tatiana omuz silkerek, "İnsanlar sırlarını benim duyabileceğim bir yerde fısıldarlarsa buna engel olamam ki," dedi. "Ne yapayım, kulak tıkacı mı takayım?"

Annem yanımızdan geçerken Ollie ikinci içkisini arkasına sakladı.

"Gördün mü, anne?" diyerek sırıttı Ollie. "Liza en sevdiğin peynirleri getirmiş!"

"O çok nazik bir arkadaş." Annem gülmemek için ne kadar çabaladığımızın farkında değildi.

Annem yanımızdan uzaklaştıktan sonra Ollie, "Bundan yalnızca *yüz* kez falan bahsetti," diye mırıldandı. Tatiana ve ben kıkırdamadan duramadık.

Ollie şampanyasının geri kalanını yuttu. "Liza her açıdan süslenip püslenmiş. Onun masalarını hiç bu kadar yoğun görmemiştim."

Bir kahkaha patlattım. "Bu kâhini bizden daha çok seviyor olmalı."

Son gelişimizde Liza bize sadece salatalık turşulu soğuk koyun eti ikram etmiş ve bunun bünyeye iyi geleceğini söylemişti. Ollie, Liza'nın muhtemelen akşamdan kalma olduğunu söylemişti çünkü kimsenin soğuk koyun eti istemedeği tek zaman oydu.

Şimdi masalar mersin ve somon balığı, havyar tabakları, tatlı örgülü ekmekler ve düzinelerce ithal peynirle dolup taşıyordu.

Ninova

Hepsi de yılın bu zamanında yemeklerden daha pahalıya mal olması gereken buz yığınlarının üzerinde duruyordu. Ollie'nin yaptığını yapıp annem fark etmeden bir kadeh şampanyayı mideye indirdim.

Olga Hala umursamadı. Xenia Halaysa başka bir durumdaydı. Irina kendi bardağına uzandığı sırada annesi odanın diğer tarafından ona yelpaze fırlatmış gibi elini geri çekti.

"Xenia bir kadeh şampanyaya bile karşı, değil mi?" dedi Olga.

"Annem bana evlenene kadar içkiye el sürmediğini söylemişti."

Olga Hala homurdandı. "Bu doğru olabilir... eğer her zaman eldiven giyiyor olsaydı."

Liza Taneeva yaklaşarak bizi olabildiğince yüksek sesle selamladı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Hepinizin benim çok özel arkadaşımla tanışmaya gelebilmenize çok sevindim! Bu mükemmel yemekleri tattınız mı?"

Yeni kocası da onun arkasından geliyordu. Kasıntı bir havayla yürürken yüzünde hiç gülümseme yoktu. Kalem inceliğinde bir bıyığı vardı ve ikiye ayrılıp kafasına yapıştırılan saçı, Brillo kremiyle parlıyordu. Bir cenaze levazımatçısı kadar asık suratlı ve onun büyükbabası olacak kadar yaşlı görünüyordu.

Liza için neredeyse üzülüyordum. Ta ki Ollie'ye yaklaşıp yüzünü buruşturana kadar.

"Umarım nefesindeki şampanya değildir."

"Gargara," diye yalan söyledi Ollie, inandırıcı olmaya çalışamayacak kadar çakırkeyifti.

"Annenin içki konusunda ne düşündüğünü biliyorsun."

"Ah, evet," diye gülümsedi Ollie. "Onu yakından tanıyorum, biliyorsun."

Ninova

Liza dudaklarını neredeyse görünmeyen, ince bir çizgi halini alana kadar birbirine bastırdı. Otuzuncu yaş gününü bile kutlamamış olduğunu hatırlamak zordu; Minnie Nine'den daha ilkeldi.

"Bu senin kocan mı?" diye araya girdi Olga Hala.

"Alexander Vasilievich Vyrubov," diyen Liza, yumuşak bir sesle konuşurken nefes nefese kaldı. "Seni Çar II. Nicholas'ın en küçük kız kardeşi Grandüşes Olga Alexandrovna ile tanıştırayım."

Vyrubov reverans yaparak, "Memnun oldum," dedi.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyen Olga Hala da reveransla karşılık verdi.

Vyrubov yüzünü ekşitti. "Falcıları pek sevmem. Ama kadınların da eğlenceleri olmalı."

Liza zoraki bir kahkaha attı. "Evet, olmalı. Arkadaşımın bir falcıdan çok daha fazlası olduğunu gördüğünde sen bile etkileneceksin, aşkım."

"Bundan şüpheliyim." Vyrubov, bunun imkânsız olduğunu bilen birinin ses tonuyla konuşmasına devam etti. "Partinin tadını çıkarın." Ardından karısı peşinden giderken yoluna devam etti.

"Ne hoş bir adam," dedi Olga Hala, bu tavrı hepimizin homurdanmasına neden olmuştu.

"Kim hoşmuş?" dedi Dimitri Pavlovich. "Benden başka."

Dimitri her iki elinde de birer kadeh şampanya taşıyordu. Onları koyacak bir yer bulamayınca peş peşe içti. "Sanırım Liza bunu seyreltmiş..."

"Vyrubov'dan bahsediyorduk," diye açıkladı Olga Hala.

"Ah, o mu?" Dimitri boş kadehleri Liza'nın saksı bitkilerinden birinin arkasına koydu. "O adam soğuk nevalenin teki. Gerçi süvari birliğinde onu seviyorlar, oldukça sıra dışı bir yeteneği var."

"Neymiş?" diye sordu Tatiana.

"Seni uykuya daldırabilir," dedi Dimitri. "Sadece elini koluna koyarak. Arazide kimse uyuyamadığımda çok işe yarıyor."

"Eminim bunu Liza'nın üzerinde hep kullanıyordur," diyerek sırıttı Ollie. "Liza yeni halılara ihtiyaçları olduğundan bahsetmeye başladığı anda bir bakıyor ki güzel, ferahlatıcı bir uykudan uyanmış..."

Dimitri Pavlovich'i yaz boyunca pek görmemiştik çünkü yeni bir arkadaş grubuna katılmıştı. Annem onun artık ortalıkta fazla dolaşmamasına sevindiğini söylüyordu ama şimdi de çılgın partiler verdiğine ve serseriler tarafından skandal şakalar yapıldığına dair söylentiler duyuyorduk.

Dimitri, Ollie ve Irina'ya, "Sizi en iyi arkadaşımla tanıştırmak istiyorum," dedi.

"*Felix*'ten bahsetmiyorsun, değil mi?" diye soran Tatiana, yüzünü buruşturdu.

"Felix'in nesi var?"

Tatiana parmaklarıyla onun suçlarını sıraladı. "Gittiği her okuldan sınıfta kaldı, üç kez tutuklandı, ayrıca Xenia Hala ondan nefret ediyor."

Irina, Vali Yardımcısı Uvarov'la derin bir sohbete dalmış olan annesine gergin bir bakış attı.

"Boş ver bunları," dedi Dimitri, Irina'yı bileğinden tutarak. "O çok komik, onu seveceksin."

Takdim edilme merasimine henüz çağrılmamış olsam da Tatiana'nın tavsiyesinden sonra bu Felix'le tanışma fırsatını kaçırmamın imkânı yoktu.

Dimitri bizi parti davetlilerinin arasından geçirdi ve krem rengi şık bir takım elbise giymiş, başında hasır bir şapka olan delikanlının arkasında durana kadar bir o yana bir bu yana savrulduk.

Ninova

Dimitri delikanlının omzuna dokundu.

Genç adam döndü, elleri ceplerindeydi ve çoktan gülümsüyordu.

"İşte buradasın, seni ihtiyar! Ben de seni arıyordum..." Irina'yı görünce sözünü kesti. Bir adım geriye sendeleyerek elini göğsüne götürdü ve "Bu *sensin*, biliyordum!" diye bağırdı.

Irina saç diplerine kadar kızardı. "Tekrar merhaba."

"Bu muhteşem varlığı iki yıl önce Alexandria Park'ta görmüştüm." Felix hem gülümsüyor hem de başını sallıyordu. "O zamandan beri seninle konuşma fırsatını değerlendiremediğim için kendime kızıyorum. Yanında çok asık suratlı bir kadın vardı..."

"Annem."

"İnanılmaz güzel ve görkemli görünen kadın demek istemiştim." Felix'in yüzünde koca bir gülümseme belirdi. "Cesaretimi toplayıp birkaç dakika sonra geri döndüm ama gitmiştin. Herkese kim olabileceğini sordum ama kimse bilmiyor gibiydi. Bu gizem beni delirtiyordu! Şimdiyse tek yapmam gerekenin Dimitri'ye sormak olduğunu öğrendim!"

Felix memnun ve suçlayıcı bir tavırla Dimitri'den yana döndü.

"Bunlar kuzenlerim, Prenses Irina Alexandrovna ve Grandüşes Olga Nikolaevna. Ah, bu da Anastasya," diye ekledi Dimitri.

"Dimitri bana senin hakkında her şeyi anlattı." Felix, Irina'ya bakmaya devam edebilmek için olabildiğince hızlı bir şekilde bizimle el sıkıştı.

Irina günbatımı gibi kızarıyor, bu da onu daha da güzelleştiriyordu.

"Dimitri seninle ilgili her şeyi de bize anlattıi," diye uyardı Ollie. "Valinin balosuna annenin elbisesini giyerek katılmamış mıydın?"

Felix hiç utanmadan güldü.

Ninova

"Bunu duydun mu?"

"Valinin seni dışarı attığını duydum."

"Sadece kızgındı çünkü beni dansa kaldırana kadar durumu fark etmemişti."

Irina kirpiklerinin altından başını kaldırıp baktı.

"Dans etmeyi sever misin?"

"Bayılırım," diyen Felix, Irina'nın elini tuttu ve hafifçe dudaklarına götürdü. "Eğer gelecek hafta subay salonuna gelirsen..."

Xenia Hala ikilinin arasına girdi. Uzun boyu ve geniş cüssesiyle bu hiç de küçük bir engel değildi.

"Irina!" dedi sertçe. "Benimle gel. Seni Montebello Dükü'yle tanıştırmak istiyorum."

"Peki, anne."

Irina, annesi onu itip kakarak uzaklaştırmadan önce Felix'e gülümsemeye çalıştı.

"*Onu* da hatırlıyorum," diye mırıldandı Felix, Xenia uzaklaştıktan sonra.

"Dikkat etsen iyi olur," dedi Ollie neşeyle. "Xenia Hala seni Irina'nın etrafında tilki gibi dolaşırken yakalarsa derini yüzer."

"Ben tilki gibi *dolaşmam*," dedi Felix, Ollie'ye göz kırparak. "Bundan çok daha sinsiyim."

Ollie ve ben, Xenia'nın onu azarlamasının sonunu duymak için tam zamanında Irina'ya yetiştik.

"...sorumsuz, sorumsuz, çoğu zaman sarhoş, ailesi için tam bir yüz karası! Liza Taneeva onu neden davet etti bilmiyorum."

Sylvie Buxhoeveden, "Muhtemelen St. Petersburg'un en zengin adamı olduğu için," dedi.

"Henüz değil," diye tersledi Xenia. "Böyle devam ederse mirası devralacak kadar yaşayamayacak."

Ninova

"Dimitri sadece bizi tanıştırıyordu," dedi Irina usulca.

"*Onunla* daha sonra konuşacağım," diye öfkelendi Xenia. "Senin Felix Yusupov'la tanıştığını görmektense şeytanla tanıştırmayı tercih ederim."

Xenia Hala gecenin geri kalanında Irina'yı göz hapsinde tutmaya kararlı görünüyordu ama Başrahip Belyaev ve Kültür Bakanı onu siyasi bir tartışmanın içine çekmeden önce sadece yirmi dakikalığına bunu yapabildi.

"İşçi sınıfının hükümette bir sese ihtiyacı var..."

"Dilekçelerini çara götürebilirler."

"Ama dilekçeler her zaman okunmaz. Parlamenter sistemde..."

"Rusya'nın asla bir parlamentosu *olmayacak*," diye araya girdi Xenia.

"Albion'da bir tane var. Fransa'da da var."

"Biz *Fransız* değiliz," dedi Xenia, son derece küçümser bir tavırla. "Her ne kadar onların yemeklerine hayran olsan da, Belyaev. Halklarını nasıl cesaretlendirdiğine bir bak, Marie Antoinette'in kellesi doğrama tahtasında. Sonunun böyle olmasını mı istiyorsun? Sadece kraliyet mensuplarını değil, rahipleri ve politikacıları da idam ettiklerini unutmayın. İnsanlara özerklik verirseniz daha fazlasını ister. Peki, bununla ne yapacaklar? Ordu zayıflarken, yollar dökülürken, vergiler suyunu çerken ve ülke çökerken çiftçiler ile tüccarlara fayda sağlayacak yasalar yazacaklar. Bir ulusun nasıl yönetileceği hakkında hiçbir fikirleri yok, nasıl olabilir ki zaten?"

Ollie ve ben Irina'yı dirseklerinden tutup annesinin dikkati dağınıkken gizlice uzaklaştırdık.

Tam zamanında yetişmiştik. Liza Taneeva bir zil çalarak herkesi yan odaya geçmeye davet etti.

Ninova

Daha önce Liza'nın partilerine bu kadar fazla insan katılmamıştı. Koltukları doldurmak için bir koşuşturma vardı, birçok kişi duvarın önünde ayakta kalmıştı.

Anneme ön sırada onur yeri verilmişti; bir yanında Sylvie Buxhoeveden, diğer yanında Tatiana ve Maria oturuyordu. Olga Hala, Sylvie'nin yanına, Xenia Hala da Olga'nın yanına, annemle konuşmak zorunda kalmadan arkadaşça görünecek kadar yakın oturdular.

Ollie, Irina ve ben nöbetçilerin dikkatini çekmeden olayları iyi görebileceğimiz yan duvar boyunca yan yana dizildik.

Ollie, yelpazesini çıkarıp yüzüne doğru sallamaya başladı.

"Liza'nın bizi buraya tıkıştırmaktaki amacı ne? En azından pencereyi açabilirdi."

Kalın perdelerle halılar, Liza'nın favori güneş sarısı ve somon pembesi tonlarında düzinelerce puf ile dolup taşan oda fazlasıyla sıcaktı.

Bu duruma isyan eden tek kişi Ollie değildi. Başrahip, terli yüzünü bir mendille silerken Kültür Bakanı, bu kâhinin akşam yemeği kulübünden uzak geçirilmeye değip değmeyeceği hakkında mırıldanıyordu.

Liza Taneeva, olanları fark etmiş gibi görünmüyordu. Misafirlerine karşı yüzünde heyecanla parlayan ellerini önde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Onun akşam için özenle nasıl giyindiğini görebiliyordum; manşetleri kat kat dantelli, kabarık kollu kadife ceketi üzerindeydi ve uzun bir zincirin ucundaki altın gözlüğü göğsünde duruyordu.

"Hepinizin bu gece buraya gelip gerçekten olağanüstü bir şeyi şahitlik etmesinden dolayı çok mutluyum. Herkesin rahatlamasını istiyorum... ve zihinlerinizi açmanızı..."

Işıklar azalırken koyu gözleri ışıldıyordu.

Ninova

Işıklar sönmeye başladığında karanlıkta kimin olduğunu göremedim, sadece lambaların solmaya başladığını ve Liza'nın yüzüne vuran gölgelerin düştüğünü görebiliyordum.

Felix Yusupov fırsattan istifade Irina'nın yanına geldi. Duvara yaslandığında bir Japon perdesi onu kısmen gizliyordu ve Xenia'nın görüşünden tamamen uzaktaydı.

"Büyük şehrimize kilometrelerce yürüyerek varan bu kutsal adamı duymuşsunuzdur," diye devam etti Liza konuşmasına. "Gittiği her yere sihir ve mucizeleri de götürdü. St. Petersburg'a geldiğinden beri bazılarınızın şahit olduğu gibi bize bahşettiği büyük nimetleri gördünüz! Birçoğunuz, Madam Dubois'i rahibin son ayinleri yapmaya hazırlandığı bir rahatsızlık olan ağır zatürreden iyileştirdiğini gördünüz."

Ön sıradaki gri saçlı ve gözlüklü minyon kadın, başını sallayarak bu hikâyeyi doğruladı. Sanırım o Madam Dubois'ti. Annem başını çevirdi ve ona bir an baktıktan sonra tekrar önüne döndü.

"Baron Razumovsky'ye, yıllar önce Don Ormanı'nda kaybolmuş olan oğlunun cesedini nerede bulacağını söyledi."

Birkaç kişi koyu saçlı barona bakmak için döndüğünde hafif huzursuzluk kendini gösterdi. Razumovsky bu ilgiye kayıtsız kaldı ve sert bir yüz ifadesiyle gözleri ateşle yanarken Liza'nın devam etmesini bekledi.

"Charlotte Golovina çocuğunu düşürmek üzere olduğunda kanamayı durdurdu."

"Bunu gerçekten yaptı!" diye bağıran Charlotte, elindeki mendili havada salladıktan sonra gözlerini sildi. "Bebeğim bugün yaşıyorsa, onun sayesinde!"

Şimdi annem ona bakıyordu. Yüzü kâğıt gibi buruşuk ve solgun duran Charlotte'ı inceliyordu.

Huzursuzlanmaya başlamıştım. Beklediğim şey bu değildi. Buraya bir sihir gösterisi izlemek için geldiğimizi sanmıştım.

Madame Dubois, Baron ve Charlotte Golovina'nın bakışlarında sanki bu kâhini yeniden görmek için hac yolculuğuna çıkmışlar gibi ibadetvari bir beklenti vardı.

Hiç kimse hareket etmiyordu, hatta Ollie bile yelpazesini sallamayı bırakmıştı. Işık tamamen kaybolmuştu. Felix, Irina'ya biraz daha yaklaştı.

Liza Taneeva omzunda şalıyla bir rahip yardımcısı gibi başını yana yatırmıştı. Artık yüzünü göremiyordum.

Sesi kendi sesi gibi gelmiyordu, derin ve yankılıydı:

"O, büyük sırları anlayan ve gerçeği açığa çıkaran bir adam. Bilgi arayıcısı. Karanlıktaki ışık. Tanıtmama izin verin... Grigory RASPUTIN!"

Her kâhinin yaptığı gibi ışık patlaması, duman ve ateş gösterisi bekliyordum.

Ancak odada derin bir sessizlik hâkimdi.

Sonra soğuk bir rüzgâr esmeye başladı.

Terleyen yüzümüzde dans edip alnımıza yapışan saçları havalandırdı. Tenime değdiğinde esinti fazlasıyla duygusal ve hoş hissettirmişti. Kulağıma ismimi fısıldadı: *Anastasia*...

Kollarım diken diken oldu. Etrafıma bakındığımda yoğun, siyah karanlıkta hiçbir şey göremedim.

Sarayın uzak bir köşesinden Tatiana'nın gece geç saatlerde pratik yaptığı gibi usulca bir müzik çalmaya başladı...

♪♪♪ Problematique—Lenovie

Soluk mavi ışık hem her yerdeydi hem de hiçbir yerde... Sadece Ollie'nin yelpazesinin kenarlarını, Felix'in ceketindeki düğmeleri ve Irina'nın duvara dayalı beyaz eldivenli elinin kenarlarını aydınlatmaya yetiyordu. Felix'in serçe parmağı Irina'nınkine değiyordu.

Anlayamadığım soğuk bir şey yanaklarıma değdi.

Ona dokundum. Bir kar tanesi, donmuş bir yıldız gibi parmak ucumda duruyordu.

Daha fazla kar tavandan dökülmeye başladı.

Partiye katılanlar kar tanelerini yakalamaya çalışan çocuklar gibi ağızları açık bir halde hayranlıkla yukarı bakıyordu.

Daha önce hiç böyle bir büyü görmemiştim. Kar tanesi, adeta bir gözyaşı gibi parmağımda eriyerek damlaya dönüştü.

Hiçkimse adamın içeri girdiği anı görmedi.

Bir an için Liza yalnızdı. Bir sonraki andaysa Rasputin yanında duruyordu.

Bir rahibin sade siyah pelerinini giyen adamın başı öndeydi ve elleri cübbenin uzun kollarının içinde gizliydi. Bir elini Liza'nın omzuna koymak için kaldırdığımda bu kadar ince ve soluk görünmesine şaşırdım. Neredeyse bir kadınınki gibiydi.

Ardından Liza yerine geçti.

Rasputin önümüzde başı önde sessizce duruyordu. Saniyeler uzayıp giderken kimse ne hareket ediyor ne de ses çıkarıyordu.

Sonra kâhin tek bir düz hareketle başlığını geriye atarak yüzünü ortaya çıkardı.

Daha önce onu görmeyenler derin bir iç çekti. Benimse ağzım açık kaldı.

Çok gençti.

Uzun, soluk yüzü tamamen tıraşlıydı, ne sakalı ne de bıyığı vardı. Dalgalar halinde omuzlarına dökülen saçları, kalın ve koyu renkliydi, tek bir gri teli yoktu.

Gerçek anlamda çok yakışıklı falan diyemezdim. Özellikleri yüzü için fazla cesur, fazla büyüktü. Gözleri rahatsız ediciydi, o kadar soluktu ki sanki sizi dikkatlice izliyor ve aynı anda içinden geçiyordu.

Öte yandan ona bakmamak imkânsızdı ve bu dürtü daha güçlüydü. Anında tüm dikkatimizi üzerinde toplamıştı.

"Merhaba, dostlarım."

Sesi yumuşak ve zengindi, derin ve nazikti. Yanaklarımdan kayıp kulaklarımdan geçerek omurgam boyunca aşağıya inen bir rüzgâr tarafından okşandığımı hissettim. Zihnimde sahneler canlanıyordu.

Artemis'in gümüş kanatları açarak koluma konduğunu gördüm. Maria ve beni bahçede güneş altında uzanıp gülerken düşünmüştüm. Etrafımızdaki yapraklar hareketli ve canlıydı.

Kendime engel olamadan yaslandığım duvardan bir adım öne çıktım.

"Bu gece buraya gelmeniz ne hoş," dedi Rasputin. "Benim gibi yollara düşkün bir gezginseniz misafirperverliğin önemini asla hafife almazsınız."

Mavi ışık başının ardında canlı bir taç gibi etrafında toplandı.

"Belki de bu gece hünerler ve illüzyonlar görmek için geldiniz... Ben bir gösterici değilim. Sadece tanrılar tarafından birkaç basit güçle kutsanmış kutsal bir adamım. Eğer onların isteği olursa, sizle onların armağanlarını paylaşırım. Tanrılar neyin bilinebileceğine ve neyin gizli kalması gerektiğine karar verir."

Felix Yusupov küçümseyen bir tavırla homurdandı.

Onun ne düşündüğünü tahmin edebilirdim - bu, yeteneklerinin yetersizliğini gizlemek için bir şarlatanın söyleyeceği türden saçmalıklara benziyordu.

Rasputin Felix'i duyduysa da belli etmedi.

"Kim gönüllü olmak ister?" diye sordu.

Havada yoğun bir hava hâkimdi; birçok kişi konuşmak istiyordu ama hiç kimse cesaret edemedi.

"Ben," dedi Ollie.

Ninova

Öne doğru yürüdü.

Kalabalık heyecan içinde mırıldandı.

"Harika," dedi Rasputin.

Ollie yaklaştığında Rasputin onun elini tuttu.

Kız kardeşimin cesaretinden etkilenmiştim. Aynı zamanda kalbimi bir ürperti sardı. Ollie elini Rasputin'inkine uzattı. Genç adamın soluk parmakları etrafında kapanmıştı.

"Adın ne, çocuğum?" dedi.

"Olga Nikolaevna," diye yanıt verdi Ollie.

Sesi sağlamdı ama Ollie'nin bile Rasputin'in soluk gözlerine bakarken biraz korkmuş göründüğünü düşündüm.

"Sana iğne batırmam gerekecek," dedi Rasputin. "Dayanabilir misin?"

"Elbette."

Ön sıradaki annemi görebiliyordum. Bundan hiç hoşlanmamıştı ancak Ollie'yi Liza Taneeva'yı incitmeksizin yerine oturtmak için bir şey yapamıyordu.

Annem sadece Rasputin'in zincirin ucunda gümüş bir kafatasını çekerek cübbesinin önünden çıkarışını izliyordu. Kafatasını avucunda tutup Ollie'nin parmağını sivri gagasına bastırdı. Düşük mavi ışıkta bir damla kan belirdi.

Rasputin Ollie'nin parmağını ağzına götürüp dudaklarını etrafında kapattı, ardından Ollie'nin ellerini ellerinin arasına alıp gözlerini yumdu.

"Görüyorum..."

"Ne görüyorsun?" Ollie'nin gözleri adamın yüzüne kilitlenmişti.

"Sana göstereceğim."

Rasputin uzun saplı bir pipo yaktı. Hem pipo hem de çakmak adeta hiçlikten gelmiş gibi görünüyordu. Elbiselerinin gevşek kollarında cepleri olduğunu düşünsem de loş ışıkta görebildiğim tek şey, o beyaz ellerin havada süzüldüğüydü. Yine de ateşin, kâhin çakmağa dokunmadan önce ortaya çıktığını yemin edebilirdim.

Rasputin birkaç uzun nefes çekti ve dumanı akciğerlerinde tutup havaya saldı.

Duman bir bulutta asılı duruyormuş gibi yukarı doğru kıvrıldı. Mavi ışık yıldırım gibi çatladı, bulutları içten aydınlatarak şekiller ve desenler oluşturdu. Görüntüler yükselip tekrar yok olurken figürler yüzeye yüzüyordu sanki.

"Beş kardeşin en büyüğü sensin..." dedi Rasputin, "bir kadın bedeninde birinci oğlun ateşiyle doğan..."

Mavi ışık titredi.

"Cesur... zeki... mükemmel bir binici..."

Sis içinde bir at gördüğümü düşündüm. Yaşlı yaratık sonunda ölüp göçmeden önce Ollie'nin çok sevdiği alacalı kısrağına benziyordu.

"Geleceğini bilmek istiyorsun çünkü hiçbir zaman memnun olamayacağını düşünüyorsun..." dedi Rasputin. "Bir tür mutluluğu diğerine tercih etmen gerektiğine inanıyorsun..."

Ollie, duman içindeki şekilleri izlemiyor, gözlerini adeta büyülenmişçesine Rasputin'in gözlerine dikmişti.

"Kaybolsa da sonra bulunanı... yenileceğini hiç düşünmediğin yerde seni yenebilecek kişiyi bul..."

Duman şimdi öyle hızlı kıvrılıyordu ki şekilleri ortaya çıktıkları gibi sönüp gittiklerinden zar zor seçebiliyordum. Bir geyik tarafından çekilen bir kızak gördüğümü sandım. Al bir bayrak ve içinde bir tür meyve yığılı bir kâse, belki de nar...

"Peki, sonra mutlu olacak mıyım?" diye sordu Ollie, gözleri parlıyordu ve elleri önünde gevşekçe kenetlenmişti. Ses tonu bir iç çekiş kadar yumuşaktı.

"Hayalindeki her şeye sahip olacaksın," diye söz verdi Rasputin.

Bir grup fırtına bulutu gördüm. Duman içinde beyaz çiçekler açtı. Taç yapraklara damlayan karanlık bir şey... Rasputin son bir kez nefes alarak hepsini uçurdu.

Ollie gözlerini kırpıştırırken elleri yanlarına düştü. Kalabalığın olduğu bir odanın önünde durduğunu fark ederek yeniden uyanmış gibiydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Ollie, ardından hızla duvarın oraya geri döndü.

Misafirler birbirine mırıldanırken odayı bir uğultu sardı.

"İyi misin?" diye sordum Ollie'ye, elini tutarak.

Teni buz gibiyken yanakları kıpkırmızıydı.

"Beni tanıdı..."

Felix Yusupov küçümser bir tavırla, "Sen grandüşessin, elbette, kim olduğunu biliyor," dedi. "Liza Taneeva muhtemelen odadaki her kişiyi ayrıntılı olarak bilgilendirmiştir. Bu taktiğin bir parçası."

"Hayır," dedi Ollie sessizce. "Daha fazlasıydı."

Rasputin sabırla bekledi.

Kalabalığın fısıltısı rüzgâr gibi kabarıyordu. Doğru anı beklemeyi, yelkenini nasıl çevireceğini biliyordu.

"Başka kim geleceğini bilmek ister?"

Ollie'den cesaret alan Irina ileri atıldı.

Felix onu bileğinden yakalayıp duvara geri çekti.

"*Yapma!*"

Irina ağır siyah kirpikleriyle göz kamaştırır bir bakış attı.

"Neden olmasın?"

Ninova

"Çünkü... seni yanımda görmek istiyorum," diyen Felix, parmaklarını onunkiyle birleştirdi.

Irina gülümseyip olduğu yerde kaldı.

Sylvie Buxhoeveden zaten odanın ön tarafına yürümeye başlamıştı bile. Parmak ucunu Rasputin'e uzattığında elleri titriyordu, korkudan mı yoksa heyecandan mı bilemedim. Rasputin parmağını çizdiğinde Sylvie minik bir kedi gibi mırıldandı. Rasputin diliyle kanı emip gözlerini yumdu. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi.

"Hazır mısın?"

"Ee... Sanırım..."

Rasputin piposunu o soluk mavi alevle yaktı. Dumanı çekti ve havaya bıraktı.

Bu sefer mantarlarla çiçekler gördüm ve çocukların kahkahalarını işittim...

Hayal meyal bir alay: *Kurbağa yüzlü, kurbağa yüzlü!*

İlk sıradaki Liza Taneeva yerinde kımıldadı.

Sonra görüntüler değişti. Annemin Başmelek Mikail Yortusu'nda Sylvie'ye hediye ettiği imparatorluk armasıyla işaretli gümüş şamdanları gördüm. Mücevherler ve süs eşyaları, Faberge yumurtaları, duman içinde dönen şekiller...

"İmparatoriçeyle yakınsın," dedi Rasputin usulca. "Senin düşüncelerine güveniyor..."

"Her zaman Alix'i gözetirim," dedi Sylvie, hülyalı bir sesle. Mavi gözleriyle sanki dükkân vitrininde almak istediği şeylere bakan bir çocuk gibi önünde süzülen şekillere bakıyordu.

Duman halka gibi dönmeye başladığında bir gemi direği gördüğümü sandım, sanki ailemin yelkenlisine benziyordu.

Garip, egzotik binaların şekillerini seçtim...

Ninova

"Çok yol katettin, barones," dedi Rasputin. "Ve daha da fazla yol katedeceksin. Görmek istediğini göreceksin..."

"İtalya mı?" diye sordu Sylvie. "Japonya mı?"

Görüntüler karardı. Bir araya gelip ayrılarak birbirinin etrafında dönüyorlardı, adeta kendi aralarında savaş halinde gibiydiler. Gökyüzüne uzanan soluk bir parmak gördüm, ardından kâğıt gibi ince ve hafif olan beyaz yaprakların bir fırtınaya dönüşen gürültüsünü duydum...

Sylvie'nin gözleri dumanı takip etti. Hafifçe inlerken elleri havayı yokluyordu.

"Cesaret..." Rasputin, derin ve hipnotize edici ses tonuyla konuşmuştu. "Yolculuğun için ilk adımı tek başına sen atmalısın..."

Gökyüzüne doğru uzanan bir dizi ray ve ardından bir tren gördüm. Buhar, buharlı motorun ritmine uygun şekilde buğulanıyordu. Tren, duman içinden bana doğru yaklaşırken farı göz kamaştıran bir göz gibiydi...

Rasputin nefesini verdi ve her şey uçtu.

"Bu kadar mıydı?" diye soran Sylvie, hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. Buradaki çoğu bekâr kadın gibi belki de gelecekteki aşkına dair bir bakış umuyordu.

"Hepsi netleşecek," dedi Rasputin, başparmağıyla onun elini okşayarak.

Sylvie, adamın dokunduğu eline uzun bir süre bakarak yavaşça koltuğuna geri yürüdü.

Rasputin, annemle göz göze geldi.

"Belki de İmparatoriçe geleceğini bilmek ister?"

Annem bu konuda neredeyse diğer her konudan daha katıydı. Spiritüalizm akımı sarayı sallarken, o seanslara katılmayı veya Fransız şifacı Philippe Nazier'i nedimelerinden birine ikiz oğul vaadi tanıyan muska verdiğinde bile daha fazla oğul doğurabilsin diye rahmini kutsamak için davet etmeyi bile reddetmişti.

O el falına bile izin veren bir kadın değildi. Ancak Rasputin elini uzattığında şaşırtıcı bir şekilde tereddüt etti.

"Bir sorunuz var..." dedi Rasputin, yumuşak bir sesle. "Cevabı biliyorum."

Odadaki herkes, hatta ben, onun kalkmasını istiyorduk.

Annem başını iki yana salladı.

"Cevaplarım için tanrılara dua ederim."

Rasputin hayal kırıklığına uğramışa benzemiyordu. Sadece reverans yaparak, "Nasıl isterseniz, İmparatoriçe. Zamanı geldiğinde beni çağıracaksınız," dedi.

Odadaki herkes kâhine dikkat kesilmişti. Adamın bir daha reddedilmeyeceği kesindi.

"Başka bir geleceği okuyacağım. Kim sonsuz manevi bilgiye ulaşmak ister?"

"Ben istiyorum."

Bana doğru dönen tüm başlar, gönüllü olduğumu fark etmemi sağladı. Zaten Rasputin'e doğru yürüyordum, sanki her birimiz ona doğru çekilen uzatılmış bir lastiğin diğer ucundaydık. Attığım her adım, gerilimi hafifletiyormuş gibi hissettiriyordu.

Duman kozasının içine adımımı attım. Geri kalan oda kayboldu, hatta ön sıradaki annem bile. Rasputin ve ben yalnız kaldık.

Rasputin o kadar uzun boyluydu ki çenemi kaldırıp gözlerine bakmak zorunda kaldım. Gözleri, kara bir gölün üzerindeki buzlu kısmını andırıyordu - altındaki bilinmeyen derinliğiyle neredeyse şeffaf denecek kadar soluktu. Yüzü genç olmasına rağmen o gözlerde bilgelik hâkimdi.

"Bana elini ver."

Elimi ona uzattım.

Parmakları soğuk ve güçlüydü. Gümüş kafatasını bastırdığında işaret parmağımı tutuyordu.

Ninova

Gaga ucu, bir diş gibi derinleri ısırıyormuş gibi hissettim. Herhangi bir acı yoktu, sadece gümüşün buz gibi olduğu bir soğukluk hissiyatı hâkimdi.

Böğürtlen rengindeki kan damlası parmağımın ucunda belirdi.

Rasputin parmağımı dudağına götürdü.

Dili parmağıma değiyordu.

Daha önce hiçbir erkeğin ağzına dokunmamıştım. Bir yabancı herkesin önünde bana dokunduğu için utanmalıydım. Bunun yerine sıcaklık adeta eriyen bir tereyağı gibi beni sardı. Bedenim rahatladı, zihnim midye kabuğu gibi açıldı.

O uzak müziği tekrar duydum, iç burkan ve melankolik...

Rasputin'in piposundan çıkan duman kıvrılarak beni tamamen yutuverdi. Şekiller değişti ve beni tamamen sardı.

Tıknaz, çirkin kahverengi bir kurbağa gördüm. *Bu halinle seninle kimse evlenmek istemez*, diyordu annemin sesi.

Leylak, adaçayı, gül ve safir renginde dört tane kelebek gördüm... Çiçek tarhı boyunca uçuşuyorlardı, ta ki bir rüzgâr onlara doğru esene kadar. Kanatları cam gibi kırılıp parçalandı.

Karanlık bir dağ ve derin bir çukur gördüm.

Hüzün ve üzerime kayan kaya ağırlığını hissettim.

Hızla dönen bir saat gördüm.

Sonra yüzünü öfke bürümüş, elinde kılıç tutan bir çocuk...

Çocuğun yüzü değişti, çenesi uzadı, boynu kalınlaştı, omuzları genişledi. Şimdi artık bir çocuk değildi ama gözleri çam gibi koyu, yüzünde, göğsünde, kollarında savaşın izleri olan zorlu bir savaşçıydı...

Bir elini kaldırıp deri eldiveni çıkardı. Eli de sanki mürekkep emmiş gibi simsiyahtı.

Rasputin sarsıldı. Bir an yüzüne baktığımda gözlerinin duman içindeki görüntüleri araştırdığı sırada gözleri bir o yana, bir bu yana kaydı. Elleri havada hızla hareket ederken parmakları örümcek gibi oradan oraya sıçrıyordu. Başkaları için yaptığı gibi kehanetlerde bulunmuyordu.

Duman beni geri çekti.

Bir aynanın önünde duruyor, kendi yüzüme bakıyordum. Başımı bir yana çevirdiğimde bebek gibi küçük görünüyordum. Öteki tarafa döndüğümde ise yaşlanıyordum.

Aynadaki Anastasia elini kaldırdı ve cama dokunmaya çalıştı. Onu taklit ettim. Parmaklarımız buluştuğunda tamamen içeri düştüm...

Müzikle süzülürken buz mavisi melodi beni sürükleyip götürüyordu...

Gümüş bir şerit yılan gibi kıvrılıp kıvrandı. Ağzından bir duman üfledi ve kuyruğunu ısırarak bir taca, tılsımlarla süslü bir bileziğe dönüştü.

İnsanlar fraklar ve parıldayan elbiseler içinde dans ediyordu. Zarif kıyafetler içindeki bir aristokratlar ordusu, gülüyor ve dönüp duruyordu...

Uzun boylu, ince yapılı kaşında yarasıyla yine Damien belirdi. Bana eldivenli elini uzatırken yüzünde gülümsemeden eser yoktu...

Sonra kar yağmaya başladı...

Ninova

Amansız bir acı adeta beni bir bıçak kestiğinde bütün dünya paramparça oldu. Karanlığa ve sonsuzluğa düşüyordum...

Gökyüzüne baktığımda bunun bir gökyüzü olmadığını fark ettim. Burası, karanlık suyun altını andıran Rasputin'in düz, sert ve soluk gözbebeklerine benziyordu.

Sonra her şey uçtu.

Odaya geri dönmüş, olduğumuz yerde sessizce duruyorduk.

Rasputin kısık gözlerle bana bakıyordu.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır. Hiç."

Sesim, saatlerce konuşmamışım gibi boğuk çıkmıştı.

Davetliler hareketsiz oturuyordu, Ollie ve Sylvie'nin ardından olduğu gibi heyecanlı sohbetin bir vızıltısı yoktu.

"Ne gördün?" diye sordu, talepkâr, sert bir ses. Xenia ön sıradan öne doğru uzanmıştı.

"Kehanet, bir bilim değildir." Rasputin yine sakin ve yatıştırıcı bir sesle konuşurken dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Tanrılar ne isterse o ortaya çıkar. Bildiğim tek şey, bu genç kızın geleceğinde birçok balo var."

Kalabalıktan bir kıkırdama yükseldi.

Lambalar yeniden yanmaya başlarken altın ışığı gözleri kamaştırmadan arttı. Kaybolan dumanın ardından doğu baharatlarının hafif bir kokusu kaldı.

"Keşke herkes için zamanım olsaydı," dedi Rasputin. "Dileyenler beni Garden Caddesi'ndeki yerimde özel seans için ziyaret edebilir."

Liza Taneeva hemen yanına geçip beni bir kenara itti.

"Umarım bunun gibi birçok gece geçiririz! Rasputin bizi tüm varlığıyla aydınlatıyor. Bu gece burada gördüklerinizi unutma-

Ninova

yın! Duyanlar duymayanlara anlatsın, şüphe eden kimse kalmasın. Rasputin tanrılar tarafından ödüllendirilmiştir!"

Ollie ve Irina'nın yanına döndüğümde başım dönüyordu.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Irina.

"Kafa karıştırıcıydı. Hangi görüntülerin gerçek olduğundan emin değildim..."

"Ben hiç görüntü görmedim," dedi Ollie. "Başımın bir kütüphane gibi ağır olduğunu hissettim ve o ortada durup kitapları karıştırıyormuş gibi geldi bana..."

"Dumanın içinde hiçbir şey görmedin mi?"

Ollie başını iki yana salladı.

"Ollie ve Sylvie'de görüntü görüyorum sandım," dedi Irina, "ama senin sıran geldiğinde duman sizi sardı ve hiçbir şey göremedim."

"Ben bir dolandırıcı olduğunu düşünüyorum." Felix bütün iyi niyetini kaybetmişti. Konuklar Rasputin'in etrafını sarmış, siyah cübbeli keşişle konuşmak veya hatta kollarına dokunmak için sabırsızlanıyordu.

"Belki de," dedi Ollie, omuzlarını silkerek. "Benim hakkımda her şeyi bildi ama Stassie'de pek fazla bir şey görmemiş gibiydi. Sen dans etmeyi sevmezsin ki!"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Dans etmekten nefret etmiyorum. Sadece bunda iyi değilim."

Felix, Irina'nın elini dudaklarına götürüp Xenia müdahale etmeden önce hızla konuşmaya başladı.

"Seni görebilir miyim?"

"Annem izin vermez..."

"Bir yolunu bulurum."

Ninova

Felix kıkırdadı ve Xenia Hala koşar adım yaklaşırken genç adam hızlıca uzaklaştı.

"Nerede oturuyordunuz?" diye sordu Xenia.

"Arka tarafta," dedi Ollie, Irina'nın ifşa edilmemesi için yalan söylemişti. "Irina neredeyse hiçbir şey göremedi."

"İyi oldu." Xenia burnunu çekti. "Liza, genç kızların falına baktırırken ne düşünüyordu? Sessiz kalmalısın, Ollie ve Anastasia, sen hiç gelmemeliydin! Bu kadar geç saatte dışarıda olmak için fazlasıyla gençsin. Hem de gösterinden önceki gece... Umarım her şeyi mahvetmezsin. Kaç kişinin izleyeceğini hatırla."

"Anastasia'nın uykuya ihtiyacı yok," diyen Ollie, hafifçe kolu-ma vurdu. "Harikalar yaratacak!"

Yarının hayatımın ya en iyi ya da en kötü günü olma olasılığını tamamen unutmuştum. Keşke Rasputin bana hangisi olacağını söyleseydi.

"Annem nerede?" diye sordum. "Geri dönsek iyi olur."

"Orada," dedi Ollie, işaret ederek.

Annem, Rasputin'in onu düşükten kurtardığını söyleyen Charlotte Golovina ile derin bir konuşma içindeydi.

Konuşmayı kesmek istemediğimizden bekledik. Birçok at arabası çağrıldı ve konukların çoğu konuşmayı bitirmeden önce ayrıldı.

Ninova

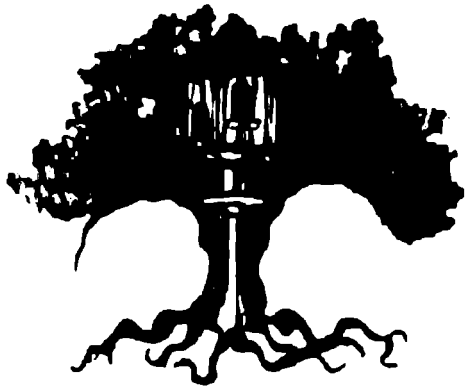

Yedinci Bölüm

ARTEMİS İÇİN RÜŞVET

O GECE NEREDEYSE hiç uyuyamadım.

Nihayet uykuya daldığımda beni zihnimin koridorlarına sürükleyen karanlık ve dolambaçlı rüyalarla boğuştum. Anılar ve hayaller, Rasputin'in dumanında gördüklerim ile gördüğümü sandığım şeyleri ayırt edemeyecek hale gelene kadar birbirine karışmıştı.

Sonunda yorgun bir şekilde uyandığımda gözlerimin altı gölgelerle çevriliydi.

Maria yanımdaki yatakta hafifçe horluyordu.

Kelebek resimlerinin tüm duvarlara yayıldığı ve kıyafetlerimizin artık sığmadığı küçük komodinlerin olduğu bu oda artık bize küçük gelmeye başlamıştı. Ancak ikimiz de odadan taşınmak istemiyorduk.

Yorganın altından çıkıp giyindim ve doğrudan bahçeye indim. Sis, açık tarlaların üzerindeki yoğunluğunu korurken sallanan yosunları ile yaşlı meşe ağacı, sisi delen kadim bir hayvanı andırıyordu.

Ninova

Alexander Sarayı'nın arazisi genişti; birkaç gölet ve nehir, bir katedral, bir cephanelik, Orta Çağ kalıntılarını anımsatan yapılar, muazzam yeşil ve altın renkli Ejderha Köprüsü ve bir Çin köyü dahil olmak üzere birçok bölümü içeriyordu.

Gün boyu parkta dolaşsanız da sonuna ulaşamayabilirdiniz.

Arazinin Llama Evi, Fil Pavilyonu ve İmparatorluk Çiftliği'nin bulunduğu kuzeydoğu kısmına doğru yürüdüm. Bu kısım, babamın Artemis'in kafesini inşa ettiği yerdi.

İçi tamamen açık olan üç katlı gri tuğladan bir kuleydi. Artemis, içeride serbestçe uçabilir veya bir dizi çubuk üzerinde dinlenebilirdi. Tek şahinimiz olduğu için yuvasını paylaşmak zorunda kalmıyordu.

Nikolasha Amca, kanadı iyileştikten sonra onu eğitmeme yardım etti. Süreç birkaç ay sürdü - Artemis aptal değildi ama inatçıydı.

İkimiz de öyleydik. İrademle onunki arasındaki çatışmayı test ederek onunla günlerce çalıştım.

Bu, ona bacaklarındaki kösteğe alışmayı, bana doğru yürümeyi, sonra bir çubuktan bana uçmayı öğretmeyi içeren uzun bir süreçti.

Artemis bir uçurtmaymışçasına onu bir iple tutuyordum. Bu sistem, onu eğitirken kanatlarını tamamen kullanmaya başladığında hemen uçup gitmesini önlemek içindi.

Aynı zamanda Artemis, düzenli bir şekilde konuşmaya başlamıştı. İlk başta yalnızca açlığını veya rahatsızlığını çığırarak belirtiyordu ancak git gide kelime dağarcığını genişletti kelimeleri cümlelere dönüştürmeye başladı.

Onu sadece ben anlayabiliyordum. Kelimeler kafamda şekillenirdi, herkesin duyduğu tek şey ise bir şahinin çığlığıydı. Sanırım özgürce uçmaya başlamasına rağmen geri dönmesini sağlayan şey de buydu. Anlaşılmak istiyordu.

Onun beni sevmesini sağlayan şey ise avlanmaktı.

Ona tavşan ve sülün şeklinde avları takip etmeyi öğrettim. İlk sevinç kıvılcımlarını gördüğüm zaman buydu. Yemini mümkün

olduğunca yükseğe fırlatırdım böylece o da içine dalabilir ve onu pençeleri altında ezip geçirebilirdi.

Yemden aldığı zevk, gerçek bir avın heyecanı yanında gölgede kalıyordu. Nikolasha Amca, bir şahinin avlanmaya bu kadar hızlı alıştığını hiç görmediğini söyledi. Artemis neredeyse hiç hata yapmazdı ve yaptığında da öfkesi o kadar büyük olurdu ki bir sonraki avını gökyüzünden inen bir yıldırım gibi yok ederdi.

Sevdiği yiyecekleri, dokunulmaktan hoşlandığı kısımları gibi en sevdiği şeyleri öğrendim. Elbette, onu kızdıran şeyleri yapmamayı da öğrenmiştim.

Artemis medeni olmaktan çok uzaktı ama ikimize de uyan bir anlaşmaya varmıştık.

Koridora girdiğimde uçarak yanıma geldi ve koluma kondu. Kanatlarını kapatırken tüylerinin ucu yanağıma değiyordu.

Eldivenimi takmamıştım. Pençeleri elbisemin kolunu kesip altındaki ete saplandı. Kollarımda fark edemeyeceğim kadar çok yara vardı ama nedimeler elbisemdeki kanı temizlemek zorunda kaldıklarında Margaretta beni azarlayacaktı.

"Günaydın," dedim ensesini kaşıyarak. "Bugün büyük gün."

Av! diye bağırdı Artemis, keskin gagası, tarih öncesine aitmiş gibi duruyordu.

"Av değil. Bugün gösteri var, unuttun mu?"

Av!

Kaşları yoktu ama ne zaman sinirlendiği anlaşılıyordu.

"Lütfen Artemis," diye yalvardım. "Bugün benim için çok önemli."

Artemis gösterimin ana unsuruydu. Aslında her şeyin. İşbirliği yapmasına ihtiyacım vardı, yoksa aptal gibi görünecektim.

Belki de tüm sihirli itibarımı, kalabalıktan ve ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmayan kusursuz bir katil üzerine kurmamalıydım.

Civcivler, diye emretti.

Ninova

İnledim.

"Peki, tamam. Ama iyi görünmemi sağlarsan iyi edersin."

Sadece yavru civcivleri yemeyi sevdiğinden emindim çünkü onu onlarla beslemekten ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Artemis biraz sadistti.

Belki de tüm şahinler öyleydi sadece anlayabildiğim tek hayvan oydu. Konuşabildiğim tek hayvandı. Bahçedeki şaşkın koyun ve keçilere bakıp kendimi bir aptal gibi hissedene kadar onlarla konuşmayı denemiştim.

Büyünün büyük bir kısmı tahminden ibaretti. Çoğu kişinin tamamen farklı yetenekleri vardı ve aynı yetenek bile farklı şekilde ortaya çıkabiliyordu. Bildiklerimi anekdotlardan ya da deneyimlerden öğreniyordum.

Yetenekler aileden geliyor gibi görünüyordu ama bu bile kesin değildi. Şimdiye kadar zamanda gezme kanıtı gösteren tek Romanov çocuğu bendim ve bunu gerçekten sadece bir kez yapmıştım.

Babamla pratik yapmayı denemiştim. Sadece fiziksel olarak bana dokunduğunda, beni kendine çektiğinde işe yarıyor gibiydi. Bıraktığı an bir akıntıya karşı savaşıyordum. Kontrolüm yoktu; en küçük bir şey beni zamanın normal akışına geri döndürebilirdi.

Büyü yeteneğinin her türlü kullanımı son hızınla koşmak kadar yorucuydu. En iyi uygulayıcılar bunu zahmetsizmiş gibi gösterseler de birçok kişi çok yorucu olduğu için yeteneklerini neredeyse hiç kullanmazdı bile. Annem neredeyse hiçbir şeyi zihniyle hareket ettirmez, ellerini kullanmayı tercih ederdi. Bunun nedeni böyle daha rahat olması ya da bunun daha uygun olduğuna inanması olabilirdi. İnsanların yetenekleriyle hava atmasından ya da onları artırmaya çalışmasından nefret ederdi.

Annem, bizim en değerli geliştirme yeteneğine sahip olduğumuz gerçeğini görmezden gelerek, tılsım kullanımından da nefret ediyordu.

O hiç çeroit kullanmazdı, babamsa sadece savaş alanında kullanırdı.

Ninova

Ninova

Çeroit taşı altından bile daha nadirdi; bulduğumuz tek damarlar Lorne Dağı'nın derinliklerinde yatıyordu. Bir taşın içindeki güç tükendiğinde ezilmiş bir mücevher kadar işe yaramaz hale gelirdi.

Gücü tahmin edilemezdi. Yetenekleri ya da zihni nasıl etkileyeceği bilinemezdi. Bazı akrabalarım bu yüzden delirmişti.

"Çeroit insanı yozlaştırır," diye anlattı babam bana. "Sadece bir parçanı değil, tüm benliğini değiştirmek ister. Taştan daha güçlü olmalısın."

"Sanki canlıymış gibi konuşuyorsun."

"Pas canlı mıdır? Mantar canlı mı? Demek istediğim, seni direkt ele geçirmek istediği."

Daha önce elime bir çeroit parçası bile almamıştım.

"Bana gösterecek misin, baba?"

"Büyüdüğün zaman," dedi babam ve konuyu değiştirdi.

Babam bana silah kullanmayı ya da kılıç kuşanmayı öğretmek istemediği kadar zamanda gezme pratiği yapmaya da hevesli değildi. Kadınların yetenekleri süs içindi, kullanmak için değil.

Liza Taneeva bunu bana şu şekilde açıklamıştı: "Sen şarabın içinde saklandığı fıçısın. İyi bir fıçı gereklidir, yoksa şarap bozulur. Ama sen şarap değilsin ve asla da olmayacaksın."

Liza'yla ilgili en sinir bozucu şey, kabul etmek istediğimden daha haklı olmasıydı.

Babam bana çeroidi asla göstermeyecekti.

Babam ya da Alexei'in ihtiyacı olmadığı sürece çeroid, Alexander Sarayı'nın altındaki kasada kilitli kalacaktı.

İlginç olan şeyler her zaman yasaktı.

Pierre Gillard'ın kafama kazıdığı şeyler hariç her şeyi öğrenmek istiyordum. Ben yeni bir yeteneğin öğrenilip öğrenilemeyeceğini ve bir insanın pratik yaparak ne kadar güçlü olabileceğini

Ninova

öğrenmek için can atarken, o sadece cebir ve Latince çekimler hakkında gevezelik etmek istiyordu.

Pierre muhtemelen annemin bundan hoşlanmadığını bildiğinden büyü hakkında hiç konuşmak istememişti.

Soylular büyü konusunda oldukça ikiyüzlülerdi. Nakit para kadar yetenekler açısından da zengindik ve bu ikisi arasındaki bağlantı çok açıktı. İlk Romanov, Rusya'yı canavarlardan temizlediği için çar olmuştu; büyü olmadan bunu asla yapamazdı. Yine de birinin güçlerini tartışmak, bankacılık detaylarını tartışmak kadar nahoştu.

İkiyüzlülük, aynı zamanda tutarsız olmadığı sürece tamamlanmış sayılmazdı.

Genç bir kadının çok güçlü olması yakışıksız göründüğü kadar, büyüden tamamen yoksun olmam da kabul edilemezdi. İşte o noktada, büyüleyici Liza'nm dediği gibi hatalı bir şarap fıçısı olurdum.

Ailemi gururlandıracak bir tavır sergilemem çok önemliydi.

Bu da Artemis'in işbirliğine ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Çiftlikten altı civciv aldım ve onları ahırların dışındaki taze çimlerin üzerine bıraktım. O ana kadar Artemis'in barbarlığına arkamı bile dönemeyecek kadar alışmıştım.

Aksungurlar et yemeliydi, tercihen canlı ve hareketli olmalıydı. Artemis doğası gereği asla suçluluk hissetmezdi.

Keşke ben de onun kadar özgür olabilseydim.

Kendimi hep suçlu hissediyordum.

Ya da en azından hissetmem gerektiğini biliyordum.

Aslında en sık hissettiğim şey, meraktı; kaçma ihtiyacı gibi içimi kemiriyordu. Her şeyi görmek, her şeyi bilmek, her şeyi yapmak istiyordum.

Rasputin'i düşünmeden edemiyordum. Daha önce bu kadar farklı güçleri olan biriyle tanışmamıştım. Kar büyüsü yapıyor, geleceği okuyabiliyordu ve çakmağı kullanmadan ateşi manipüle ettiğinden şüpheleniyordum.

Maria ona büyücü diyordu.

Büyücüler güçlerini arttırmaya çalışan insanlardı.

Andrei Derevenko'nun, yedi gümüş bıçak kullanarak kendini kurda dönüştürdüğü sihirbazın, hikâyesini hatırladım.

Artık bir yetişkin olduğuma göre, kurt adamlar gibi çocukça şeylere olan inancımı bir kenara bırakmam gerekiyordu. Ama büyülü bir dünyada yaşarken efsaneyle gerçeği kim ayırt edebilirdi ki?

Rasputin o kuzgunun kafatasını boynundaki zincirde taşıyordu. Onu parmağıma batırmak için kullanmıştı.

Bir tılsım mıydı? Sorsam bana söyler miydi?

Belki de onu Garden Caddesi'ndeki dairesinde ziyaret edebilirdim.

Hayır, annem buna asla izin vermezdi.

Artemis civcivleri mideye indirirken ben de çimlerin üzerinde çömelerek kollarımı dizlerime doladım.

İşi bittiğinde, kanlı gagasını göstermek için koluma geri uçtu.

Çok lezzetliydi.

Alabileceğim en yakın teşekkür buydu. Muhtemelen anlaşmamız için el sıkışmaya da yakındı. Yine de onu sıkıştırdım:

"Bugün bana yardım edecek misin?"

Tüylerini kabartırken heybetini gösteriyordu.

Muhtemelen.

Onunla iyi geçinmeye devam ettiğim ve görev çok can sıkıcı olmadığı sürece.

Ninova

Gergin olduğumu görünce omzuma rahatlatıcı olması gereken dostça bir çimdik attı.

Bir grup yabancının hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Benim umurumda değildi. Ama ailemin ne düşündüğünü önemsiyordum. Onları gururlandırmak istiyordum.

Ayrıca Damien Kaledin'in önünde kendimi aptal durumuna düşürmekten korkuyordum.

Sadece birkaç kilometre ötede bulunan St. Petersburg'daki askeri akademiye gidiyordu. Okul yılı boyunca kampüste yaşıyor, tatillerde Nikolasha Amca'nın yanında kalıyordu.

Nikolasha'nın onu bizden bilerek ayrı tuttuğunu düşünüyordum. Aslında bugün Damien'ın kendi gösterisinin olduğu da söylenebilirdi. Bizi öldürmeden Romanovların etrafında olabileceğini kanıtlayacaktı.

Okul üniformasını giyip giymeyeceğini merak ettim. Damien'ın dar siyah akademi ceketi içindeki görüntüsü gözümün önüne geldi. Güneşin altında yüzüm alev alev yanarken bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım.

Daha fazla baskıya ihtiyacım yoktu.

Buna rağmen o çocuğun gösteriye geleceğine sevinmiştim. Sadece merakımı gidermek için bile olsa...

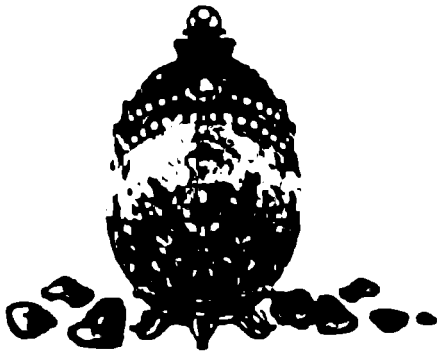

Sekizinci Bölüm

GÖSTERİ

ALEXANDER PARK'IN AÇIK çimenlik alanında yüz adet boş koltuk bekliyordu. Gösterinin bir tür reşit olma kutlaması olması gerekiyordu. Nina Ivanova leylak ağaçlarına flamalar asmış ve altın varaklı sandalyeleri şakayık çelenkleriyle süslemişti. Pastel renkli kekler, kabuksuz sandviç yığınlarının yanında eriyordu. Lekesiz beyaz üniformalı garsonlar, donmuş çilek dilimleriyle süslenmiş köpüklü pembe içecek tepsilerini elden ele dolaştırıyordu.

Aşçımız dokunduğu her şeyi dondurma yeteneğine sahipti, bu da Liza Taneeva gibi buz sipariş etmek zorunda kalmadığımız anlamına geliyordu. Gria, avucunun içinde buz tutmuş metal bir kapta krema çalkalayarak dondurma yapabiliyordu.

Konuklar gelmeye başladığında Kırım alay bandosu neşeli bir melodi çalıyordu. Müzisyenlerin sert siyah keplerinin kenarlarından yüzlerine ter damlıyordu. Konuklar içkilerini yudumlayıp daha fazlasını talep ediyordu. Ağustos ayının en sıcak günü olsa da güneş gökyüzünde zirveye ulaşmamıştı.

"Gergin misin?" diye sordu Maria bana.

İki yaz önce kendi gösterisini tamamlamıştı. Annem ona hasat tanrıçasıymış gibi buğdaydan bir başlıkla altın bir elbise giydirmişti. Bir domatesi tohumdan bitkiye, sonra meyve evresine kadar avucunun içinde yetiştirmiş, herkesi memnun eden kısa ve basit bir gösteri yapmıştı.

Her zamanki av kıyafetlerimi giymek istedim ama annem bu fikri reddedip Madam Bulbenkova'nın tasarladığı yeni av kıyafetini giymeyi kabul edene kadar acımasızca her bir yama ve lekeyi göstermişti.

Madam Bulbenkova tüm imparatorluk elbiselerini sağlayan modaevinin sahibiydi, bu da resmi bir davette giymek zorunda bırakıldığım her işkence aletinin mimarı olduğu anlamına geliyordu. Tatiana'nın en sevdiği arkadaşı ve benim en nefret ettiğim düşmanımdı.

Av kıyafeti avlanmaya hiç uygun değildi ve bir yaz günü için fazlasıyla sıcak tutuyordu; kobalt renkli yünden yapılmış, manşetleri ve yakası askeri tarzda altın örgülülerle çevrili çok katmanlı bir canavarı andırıyordu. Eşleşen üç boynuzlu şapka, başımı her hareket ettirdiğimde sallanan gülünç bir devekuşu tüyü içeriyordu.

"Gülme," diye tısladım Ollie'ye.

Ollie gülmemek için dudaklarını sabit tutmaya çalışıyordu. "Gülmüyorum. Gülümsemiyorum bile."

Kız kardeşlerim hafif keten yazlık elbiseler giymişti. Rahat ve serin görünüyorlardı, üçü de zihinlerinde uzun zaman önce ve çocukça görünen bir görevi başarıyla tamamladıklarından emindiler.

"Keşke benimkini tekrar yapabilseydim," dedi Tatiana, kaşlarını çatarak. "Karanlıkta nasıl görebildiğimi göstermek istedim. Babam bunun uygun olmadığını söyledi."

"Olmazdı da," dedi annem kibarca. "Her yetenek sergilenmemeli."

Annemin beti benzi atmıştı, gözlerinin altı mor halkalara çevriliydi. Gece Alexei'in yanında kalmış ve hiç uyumamıştı.

Alexei bir hafta önce Alexander Park'ta bir dereden atlamaya çalışırken düşmüştü. Kalçası korkunç bir şekilde şişmişti. Üst bacağında yumruk büyüklüğünde bir çürük oluşmuştu ama iyileşiyor gibi görünüyordu. Ta ki sert bir araba yolculuğu kan çıbanının patlamasına neden olana kadar. Erkek kardeşim saraya geri getirildiğinde yüzü kireç gibiydi ve gözleri yuvalarında ters dönmüştü.

Gece boyunca odalarımız arasındaki koridorda onun iniltilerini ve hıçkırıklarını duymuştum. Sonunda kahvaltıdan hemen önce uykuya daldı.

Gösterime katılamayacaktı. Annem çok yorgun olduğunu söylemiş olsa da ailemin, konukların Alexei'in Andrei Derevenko tarafından koltuğuna taşındığını ya da tekerlekli sandalyeye oturtulduğunu görmesini istemeyeceğini biliyordum. Çareviçin hasta olduğuna dair söylentileri bastırmak imkânsız olsa da onları bundan mahrum bırakmak için elimizden geleni yapıyorduk.

"Lütfen aşağı inebilir miyim?" dedim. Margaretta bir şapka iğnesini kafa derime batırıyor, şapkayı devekuşu tüylerinin gözüme girmesine neden olacak bir açıyla yerine sabitliyordu. "Gösteri başlamadan önce Artemis'i sakinleştirmek istiyorum. Ayrıca etrafı *görmem* gerek, Margaretta!"

"Kuşun senin yerine göreceğini sanıyordum." Ağzındaki iğneler küçümseyen tavrını gizleyememişti.

"Merdivenlerden inmeme yardım etmeyecek, tabii, sen beni taşımayı planlamıyorsan..."

Margaretta homurdandı. "Hayatta olmaz. Sen bir grandüşessin, Mısır firavunu değil."

Eğer firavun ziyarete gelirse, Margaretta ona aynı hızla had dini bildirirdi.

Ardından şapka iğnesini çekip çıkardı ve bir santim sola doğ. ru itti.

"Şimdi mutlu musun?"

"Çok."

"O zaman hayat amacıma ulaştım demektir."

Her zaman son sözü o söylemek zorundaydı.

"Nikolasha Amca daha gelmedi mi?" diye sordum anneme.

"Arazideki çadırda seni bekliyor."

Kalbim, amcasını görmeye giden biri için biraz fazla hızlı atıyordu, devekuşunun beyaz tüyleri yüzümü Ollie'den saklasın diye başımı öne eğdim.

Ayağımdaki ağır botlarla cilalı mermer üzerinde sertçe aşağıya indim. Giydiğim her şey rahatsız edici derecede yeniydi. Tanrım, keşke istediğim şeyi giyebilseydim.

Annem günde altı kez kıyafet değiştirirdi; sabahlık, ev elbisesi, yürüyüş elbisesi, çay, akşam yemeği ve son olarak da balo salonu ya da tiyatro için farklı elbiseler.

Böyle olunca da hafta başında üç nedimesiyle birlikte kıyafetlerini planlamak zorunda kalıyordu. Bu nedimelerden ikisi neredeyse tamamen annemin giysi dolaplarını ütülemek ve bakımını yapmak, el işlemelerini ve narin dantelleri Rusya'nın amansız rutubetinden korumak için çalışıyordu. Annem, İmparatorluk Sarayı'nın standartlarına göre süslü püslü giyinen biri bile değildi.

Geçen her yıl, giymem beklenen kıyafetlerin işkence seviyesi daha da artıyordu. Yabancı bir ülkenin kraliçesi olmak üzere evlendirildiğime dair kâbuslar gördüğümde, beni sıkıca saran prangalar giysiler, giysiler, giysilerdi; korseler, kombinezonlar, büstiyerler, eldivenler, başlıklar, yakalar, şapkalar ve to-

Ninova

puklu ayakkabılar, kilolarca mücevher ve dantel... Tüm bunlar, Marley'nin hayaleti gibi, tüm ganimetiyle boğulmuş bir korsan gibi tıngırdayana kadar beni aşağı çekiyordu.

Margaretta'nın görüş alanından çıkar çıkmaz devekuşu tüyünün yarısını kopardım, böylece artık yüzümde sallanmayacaktı.

Nikolasha'yı kolayca buldum; herkesten bir adım önde olan amcamı fark etmek hiç de zor olmadı. Çizgili bir yazlık çadırın gölgesinde nöbetçimiz Farad'la birlikte duruyordu. Farad bize Siyam Kralı'nın hediyesi olan bir çift Asya filine eşlik ederek gelmişti. Artemis'in kendi başıma halledemediğim her türlü ihtiyacı da dahil olmak üzere fillere ve hayvanat bahçemizdeki diğer egzotik hayvanlara bakmak için kalmıştı.

Tüm hayvanlar gibi Artemis de Farad'ı severdi; sakinleştirici bir sesi ve asla ani ya da şaşırtıcı olmayan kasıtlı bir hareket tarzı vardı. Bazen Margaretta yerine Farad'ın benden sorumlu olmasını dilerdim. Hiçbir zaman ahırların yanındaki küçük evinde bir demlik nane çayını paylaştığımız zamankinden daha huzurlu olmamıştım.

Farad Artemis'i kolunda taşıyordu, bacakları çoktan cübbeyle kaplanmıştı ama başında başlık yoktu. Çoğu şahin gözleri kapalıyken daha sakinken, Artemis bir başlığa tahammül etmeyi asla öğrenememişti. Tekrar görebilene kadar onu yırtmaya çalışmaktan deliye dönerdi.

Farad, Nikolasha ile Hindistan'da kaplanları avlamak için kullanılabilecek köpek türleri üzerine derin bir tartışmaya dalmıştı. Beni görünce sözünü kesti, düzgünce kıvrılmış bıyıklarının altında dişleri bembeyaz parlayacak şekilde sırıttı.

"Bugün çok formda, majesteleri. Herkesi etkileyecek."

Artemis duymamış gibi davranarak göğüs tüylerini kabarttı.

"Öyle olsa iyi olur," derken Artemis'e sert bir bakış fırlattım. "Bir anlaşma yaptık."

Artemis göz teması kurmayı reddederek tüylerini gagasıyla düzeltmeye başladı.

"O takım elbisenin içinde bir kadına dönüşmüşsün." Nikolasha sanki beni tam olarak tanımıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Seni daha önce uzun etekler içinde gördüğümü sanmıyorum."

"Bundan nefret ediyorum, şimdiden ateş bastı."

Nikolasha, sadece kendisinin, Farad'ın ve kirli bardakları taze içeceklerle değiştiren telaşlı garsonların bulunduğu çadırı hızlıca gözden geçirdiğimi fark etti.

"O Ejderha Köprüsü'nde."

Kimi kastettiğini bilmiyormuş gibi davranmadım ama Nikolasha'nın göz kırpışını görmezden gelerek çimenlikte hızla ilerleyip, solmuş mor yapraklardan bir halı bırakan ve ezdiğimde şarap gibi bir koku yayan sarkık leylak dallarının altından geçtim.

Ejderha Köprüsü'nün etrafı yaz yaprakları kadar yemyeşildi, altındaki su cam gibi pürüzsüz ve nehir yatağına kadar şeffaftı.

Nina şakayık çelenklerini köprü boyunca örmüş, parmaklıkların arasından geçirmişti. Rüzgâr birkaç gevşek yaprağı çekip aldı. Yapraklar bir fırından çıkan hava kadar ılık esintide yumuşak pembe kar gibi çimenlerin üzerinde süzülüyordu.

Damien burada olduğumu fark etmeden önce onu görmek istiyordum bu yüzden ıhlamur ağaçlarının altına geçtim.

Köprünün yaldızlı sütunları arasında oturuyordu, iki yanında da büyük, sırıtan ejderha heykelleri vardı. Pagoda benzeri çatı onu güneşten koruyordu. Ayakları yumuşak ve tam oturan yepyeni botlarla suyun üzerinde sallanıyordu. Akademi üniforması içinde ince ve esmerdi, onu son gördüğümden çok daha uzundu. O zaman çocuktu, şimdiyse genç bir adama dönüşmüştü. Nefesimi tuttum, onu izlerken ıhlamur kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Damien nehre bir çakıl taşı attı. Taş hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Damien'ın yüzünün yarısı kasketinin siperliği tarafından

gizlenmiş olsa da ağzının yapısı bana kaşlarını çattığını söylüyordu.

Parmak uçlarım ve kulaklarımın uçları karıncalandı. Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı.

Damien'ı gördüğüm anda içimde kıvılcımlanan o elektrik enerjisiyle dolu kan vücudumda dalgalandı. Onu bozkırda gördüğüm zamanki ile aynıydı, bu sefer daha da güçlüydü. Ayaklarım yere kök salmış, parmak uçlarım ıhlamur ağacının kavuğuna sarılmıştı; sanki toprağa, bitkilere ve ciğerlerime girip çıkan havaya bağlıydım.

Damien köprüde hareketsiz kaldı. Orada olduğumu bildiğinden emindim. Dışarı çıkmamı bekliyordu.

Ben ıhlamurlu kameriyeden dışarı adımımı atamadan Çin köyünden bir grup genç adam köprüden geçmeye başladı. Akademi üniforması giymişlerdi, omuzları genişti ve son sınıfta olduklarını düşünmeme neden olacak kadar bıyıkları vardı.

Gençler, Damien'ı görünce köprünün sonunda durakladılar. Konuşmayı kesip köprüyü yeni bir hız ve amaçla geçmeden önce birbirlerine yaklaştılar.

Damien ne olacağını benden önce sezmişti. Ayağa kalkıp sütunlara sırtını döndü, etrafını saran ve onu tentenin altına hapseden gruba baktı.

Dalga geçerek Damien'ın etrafında dönüyorlardı. Onu dört bir yandan kuşatarak çalım atıyor, arkasına geçmeye çalışıyor ve çelme takmak için ayaklarını uzatıyorlardı. Üniformasını, düğmeleri çözülene kadar ceketini çekiştiriyorlardı.

Uzun boylu, yakışıklı ve kolunda siyah bir bant olan grubun liderini tanıdım. Onunla daha önce Ollie'nin on altıncı doğum günü partisinde tanışmıştım. Babası bir bakandı ve adı Vasta Vyacheslav'dı.

Ninova

Vasta, Damien'ın yüzüne elinin tersiyle vurup şapkasını suya düşürdü. Nehir tıpkı çakıl taşına yaptığı gibi onu da yuttu.

"A-aa," diye alay etti Vasta. "Khokhol şapkasını kaybetti."

Khokhol, saçlarını kesme biçimleri nedeniyle Rusların Kazaklara verdiği isimdi; buğday demeti anlamına geliyordu. Damien akademi için saçlarını kestirmek zorunda kaldığında babasının saçlarını taklit ederek yanlardan kısa, üstten uzun bir şerit halinde kazıtmıştı. Bu hali yüzünü daha zayıf ve sert gösteriyor, kaşını ikiye bölen yara izini kapatmıyordu.

"Köpeklerin şapkaya ihtiyacı olmaz," dedi ikinci bir çocuk, Damien'm kollarını tutmaya çalışarak. Damien kolunu kurtararak onu savuşturdu ve onu geri itti, ancak tel çerçeveli gözlüklü tıknaz bir çocuk Damien'ın yan tarafına kaskatı kesilmesine neden olacak kadar sert bir güçle vurdu. Damien'ın dişleri takırdıyor, kaskatı kesilmiş uzuvları elektrik çarpmış gibi seğiriyordu.

Diğer çocuklar uluyarak gülmeye başladı.

"Bir daha vur," diye emretti Vasta.

Arkadaşları Damien'ın kollarını arkadan tuttu. Gözlüklü olan Damien'ın böbreğine öyle bir yumruk indirdi ki vücudu sarsılarak geri sıçradı.

"*Kesin şunu!*" diye bağırdım, köprüye doğru koşarak.

Avlarına o kadar odaklanmışlardı ki geldiğimi duymadılar. Diğerleri Damien'ı yerinde sabit tutarken, tıknaz çocuk yaklaştı. Tiksindirici bir memnuniyetle bir tombul parmağını yüzünün önünde havada döndürdü ve göğsüne dokundu. Damien'ın gözleri bembeyaz oldu, bedeni öyle şiddetle titriyordu ki botları köprünün kaldırım taşlarına çarpıyordu.

"DUR!" diye bağırdım.

Bu sefer beni duyunca birden başlarını kaldırdılar. Çocuklar tutuşlarını gevşetince Damien kendi kurtardı ve gözlüklü tıknaz

Ninova

çocuğun üzerine atılarak onu köprünün üzerinde geriye doğru savurdu, ardından eldivenli yumruklarıyla defalarca vurdu ancak Vasta ayağını geri çekip Damien'ın kaburgalarına tekme atarak onu korkuluklara doğru yuvarladı.

"ONU RAHAT BIRAKIN!" diye bağırarak araya girdim.

Damien ayağa kalkarak beni de diğerleriyle birlikte itti.

"Çekil!" diyen Damien, burnundan akan kanı temizledi. "Yardımına ihtiyacım yok."

Bir anda ona olan nefretim yeniden kabardı.

"Ah, bunu görebiliyorum. Her şeyi kontrol altına almışsın."

"Ne kadar sevimli," diyerek güldü Vasta. "Kazak köpeğinin bir kaltağı var."

Yakışıklı olmasına rağmen gülümsemesi yüzünü nahoş bir şekilde geriyordu.

Daha önce resmi şekilde tanıştırılmadığımızdan beni tanımamasına şaşırmamıştım. Bütün gece Tatiana'yı takip etmekle meşguldü, onu tekrar kendisiyle dans etmeye zorlamaya çalışıyordu.

Arkadaşlarından biri kulağına, "Bu Anastasia Nikolaevna," diye mırıldandı. "Grandüşes."

Vasta'nın gülümsemesi sunmuştu ancak bu sadece bir an sürdü. Ardından başını yana yatırıp beni baştan ayağa süzdü. "Amcanın evcil hayvanını korumak için mi buradasın?"

"Korunmaya ihtiyacı olan ben değilim." Dudakları kandan kıpkırmızı kesilen Damien, korkuluğun yanında duruyordu. Ellerindeki deri eldivenleri çıkarıp cebine soktu.

Elleri vücudunun geri kalanından daha solgundu, derisi güneşi çok nadir gördüğü için kül rengindeydi. Biçimli parmakları sanki böyle anlara hazırlık için saklanmış gibi tertemizdi.

Diğer çocuklar geri çekildi, artık elleri açıkta olduğu için Damien'ın etrafını sarmakla pek ilgilenmiyorlardı.

Ninova

Vasta'nın gözleri Damien'ın ellerine ve tekrar yüzüne kaydı.

"Bunun beni korkutacağını mı düşünüyorsun?"

"Eğer korkutmuyorsa göründüğünden daha aptalsın demektir."

Damien tırabzanın etrafına sarılmış çelenkten bir şakayık kopardı ve avucunun içinde tuttu.

Soluk pembe çiçek bir çay fincanı büyüklüğündeydi, taç yaprakları gürdü ve çok güzel kokuyordu, ortasındaki anemon çiçeği benzeri erciğe minik çiy damlacıkları yapışmıştı.

Kırılgan çiçek tenine dokunur dokunmaz solmaya başladı. Taç yapraklarının kenarlarında kahverengi lekeler oluştu ve çiçeği bir pas kafesi gibi yiyip bitirdi. Şakayık Damien'ın elinde kararak öldü ve ufalanarak yok oldu.

Damien solmuş parçaların yere düşmesine izin verdi.

Çocuklar birbirlerine baktılar sonra birkaçı hızla geri çekildi.

Vasta hariç. Damien'ın gösterisi sadece tiksintisini arttırmış gibiydi. Yanına yanaşıp etrafa tükürükler saçarak konuşmaya başladı. "O eldivenleri hiçbir zaman çıkarmamalısın, böylece geri kalanımız senin sorunun *her neyse* ona yakalanmaz."

Damien gözlerine bakarak, "Dua et de sana bulaşmasın," dedi.

"Ben bir bakanın oğluyum, seni pis melez," diye tısladı Vasta ona. "Bana bir parmağını sür de ne olacağını gör."

"Tamam," diye onayladı Damien. "Bakalım ne olacak."

Ardından bir parmağını Ejderha Köprüsü'nün korkuluklarına kadar uzanan şakayık çelenginin üzerine koydu.

Dokunduğu ilk çiçek soldu ve öldü, ardından bir sonraki de... Bozulma köprüden aşağıya doğru uzanıyor, çürüme, kararmış yapraklar titreyip aşağıdaki nehre düşene kadar çelenk boyunca yayılıyordu.

Bunu hisseden sadece çiçekler değildi. Işık solmuş gibiydi ve esinti üşütüyordu. Ölümün parmağı köprünün üzerinde durmuş, hepimize dokunuyordu.

Ninova

Damien elini çekince göğsümdeki ağırlık da hafifledi. Tekrar nefes alabiliyordum.

Çocukların yüzleri solgundu. Vasta'nın üstdudağını bir ter tabakası kaplamıştı.

"Bu normal değil. Bu kara büyü! Bunun için seni asmalılar. Ya da daha iyisi, yakmalılar."

"Bu onun yeteneği!" diye tersledim. "Sen kendininkini seçtin mi sanki?"

Damien'ı savunuyordum çünkü sürü halinde hareket eden çocuklardan nefret ederdim. Ama herkes gibi ben de onun gücünün ürpertisini hissediyordum. Rahatsız ediciydi.

Vasta'nın kafası bir yılan gibi benden yana döndü. "Sen bu konuda ne bilirsin ki? Hiç gücün olmadığını duydum."

"O zaman bugün neden buradasın, seni aptal?"

Vasta'nın arkadaşlarından biri homurdanmıştı ama bu hata, liderinin sert bakışıyla söylediğini yutmasına neden oldu.

"Sanırım yakında göreceğiz," dedi Vasta usulca.

Ardından Vesta başını arkadaşlarına doğru sallayarak gitme vaktinin geldiğini belirtti.

Gitmek için toplandıklarında Vasta dönüp yere tükürdü. Tükürük topağı Damien'ın özenle cilalanmış botunun burnuna düştü ve jöle gibi titredi. Vasta Damien'ın karşılık verip vermeyeceğini görmek için bekledikten sonra kıkırdayarak yoluna devam etti.

Damien öfkeyle öyle gerilmişti ki patlayacağını sandım. Eğer sınıf arkadaşları toplum içinde böyle davranıyorsa, onu okulda yalnız yakaladıklarında nasıl işkence ettiklerini ancak hayal edebilirdim.

Sonra bana arkasını döndü.

Suya baktığını, nefes almaya, hatta belki de gözyaşlarını tutmaya çalıştığını düşündüm. Onun yerinde olsaydım ben de hüngür hüngür ağlardım.

Ninova

Sonra çelenklere bakarak kaşlarını çattığını fark ettim.

"Ne oldu?"

"Daha önce hiç böyle yayılmamıştı." Damien korkuluktan aşağı, kararmış şakayık zincirine baktı.

"Genelde nasıl çalışır?"

Gözleri benimkilerle buluşurken nefesi korkulukta duran elimi yalayıp geçti. Eldivenle elbise kolunun birleşmediği o küçücük tende sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ne kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim. Damien'ı iki yıldır görmemiş olmama rağmen sanki hiç zaman geçmemiş de o tren vagonuna geri dönmüşüz gibi hissediyordum.

"Dokunduğum her şeyi öldürüyorum," dedi Damien. "Yeterince uzun süre tutarsam."

Dudaklarımı yaladım.

"Ya ben sana dokunursam?"

Damien elini avucu yukarı bakacak şekilde uzatırken gözlerini benimkilerden ayırmıyordu.

"Devam et."

Bu bir meydan okumaydı. Bunu yapacağımı düşünmüyordu.

Kendi eldivenlerimi çıkardım.

Ellerimiz çıplakken dayanılmaz derecede samimi görünüyordu. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Yine de uzanıp elimi onunkinin üzerine koyduğumda parmak uçlarım bileğinin sıcaklığına değiyordu.

Çıplak tenimiz birbirine değdiği anda bir emme hissi duydum, sanki bedenim bir küvetti ve birbirine bağlı ellerimiz tıpayı açarak tüm suyu boşaltmıştı. İçimde ne varsa onun içine akmaya başladı. Bacaklarım güçsüzleşti. Renkler görüşümden süzüldü, böylece yaz yaprakları artık yeşil görünmüyordu. Gökyüzü gibi kül rengine bürünmüştü.

Ninova

Dizlerim büküldü. Damien beni tutmak için kolunu belime dolamasaydı düşebilirdim.

Çıplak tenlerimiz arasındaki temas kesildi.

Baş dönmem azalınca kendi kendime ayakta durabildim.

Üstdudağımdan aşağı ılık bir şey damladı. Parmaklarımı ıslaklığa dokunduğumda kanın bulaştığını gördüm.

"Burnun kanıyor," dedi Damien.

"Seninki de öyle."

Damien da kendi dudağına dokundu ve hâlâ kanadığını gördü.

Nedense bu ikimizi de gülümsetti.

"Beni mi gözetliyordun?" diye sordu Damien.

"Birazcık."

"Orada olduğunu biliyordum. Hissettim."

İkimiz de anlayamadığımız, birbirimize her yaklaştığımızda gerçekleşiyor gibi görünen şeyi kabul ettik. Ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum ama köprüde dururken, başım zonklarken ve burnum kanarken bile bunu hissedebiliyordum. Baş dönmesi çoktan geçmişti, uzuvlarımdaki güçsüzlük, aramızda sonsuz bir devrede ileri geri akıyor gibi görünen o kabaran güçle yıkanıp gitmişti. Damien'a dokunamıyor olabilirdim ama onun yanında durmak beni bir bayram ağacı gibi aydınlatıyordu.

"Cesursun," dedi Damien. "Ya da aptal. Çoğu insan kıyafetlerimin üstünden bile dokunmaz bana."

Bunu sakince söyledi ama yüzüne aniden gelen utanç ikimizi de şaşırttı.

Çocukların ondan nasıl geri çekildiğini, Vasta'nın, "*Bu normal değil...*" diye tısladığında sesindeki tiksintiyi düşündüm.

"Bu yüzden mi seni rahatsız ediyorlar?"

"Sanırım Kazak olmam onları daha çok kızdırıyor."

Ninova

"Öğretmenler bunu durdurmak için bir şey yapmıyor mu?"

Damien kaba bir ses çıkardı. Kulağa ne kadar aptalca geldiğimi bildiğim için her zamankinden daha fazla kızardım.

"Müfredat böyle," dedi Damien. "Sosyal düzen içindeki yerimizi öğrenmek."

"Peki, şey yapamaz mısın..."

"Fark etmez," diye bağırdı Damien. "Yapacağım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek ve umurumda da değil. Benim hakkımda ne düşündükleri hiçbir şey ifade etmiyor. Yaptıkları hiçbir şey ifade etmiyor."

Böyle dese de yüzü tam tersini söylüyordu. Perişanlığını görebiliyordum. Ve yalnızlığını.

Sevdiği her şeyden uzakta, burada sıkışıp kalmıştı. Öfkeliydi çünkü hiçbir seçeneği yoktu, katlanmaktan başka bir umudu yoktu.

Bunu anladığımda kalbim onun için sızladı.

"Vasta özel biri değil," dedim. "Bir aristokrat bile sayılmaz."

Damien bana anlaması zor bir bakış attı. Züppe gibi mi konuşmuştum? Sadece Vasta'nın sosyal statüde iddia ettiği kadar yüksekte olmadığını kastetmiştim.

"Babası nüfuzlu biri."

"Nereden biliyorsun?"

Damien bozkırlardan çıkalı sadece birkaç mevsim olmuştu. Petersburg'daki siyasi durumu benden daha iyi anlayabileceği fikri pek olası görünmüyordu, bu da kibrinin bir başka kanıtıydı.

"Dikkatimi veriyorum," dedi Damien.

"Ben de öyle."

"Zamana dikkat etmiyorsun ama..."

"Saat bile takmıyorsun!"

Ninova

"Güneşe bak... Öğlen geçiyor."

Başımı kaldırdığımda onun haklı olduğunu gördüm. Damien bana güldü. Muhtemelen konuştuğumuz süre boyunca ne kadar geç kaldığımı biliyordu, piç herif.

Koşarak geldiğim yoldan geri döndüğümde neredeyse nefes nefese kalmış olan Ollie yolumu kesti.

"Stasia! Nerelerdeydin sen? Annem herkesi eğlendirmeye çalışmaktan aklını kaçırmak üzere."

"Özür dilerim, özür dilerim!" Yanından geçtiğim herkese özürlerimi dile getirerek yazlık çadıra geri döndüm. Farad Artemis'i hazırlamış, beni bekliyordu. Annemle babam beni iki yandan azarlarken Nikolasha gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Sen ne halt ediyordun..."

"Onca gün varken bugünü mü buldun, Anastasia?!"

"Önemli değil." Babam beni çadırdan dışarı itti. "Onları yeterince beklettik."

Konuklar, altın varaklı sandalyelerde otururken yoğun sıcaklıkta kendilerini serinletmek için yelpazelerini kullanıyordu. Xenia Hala, meyve sepeti büyüklüğünde bir şapkanın altından bana öfkeyle bakıyordu.

Vasta, cılız suratı harici güzel sayılabilecek bir kadın ile güçlü çenesi ve geniş omuzlarıyla pek de yakışıklı sayılmayan bir adamın arasında ön sırada oturuyordu. Vasta bana küçümseyici bir tavırla sırıtarak, "*Devam et bakalım. Senin işleri nasıl batıracağını görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum*," der gibi eliyle hafif bir jest yaptı.

Nikolasha, Damien için bir koltuk ayırmıştı ancak Damien uzun sandalye sırasına yürümeyi tercih etmedi. Onu rahatlıkla görebileceğim arka sıradan bir yer buldu.

Kız kardeşlerim elleriyle ağızlarını kapatıp fısıldaşıp kıkırdarken onu inceliyorlardı. Babamın potansiyel suikastçısını

duymuşlardı. Babamı çok daha derin bir yaradan kurtarmam, Ollie'nin "Gizli Yolcu Olayı" dediği ve Nikolasha'nın "Büyük Tren Felaketi" diye adlandırdığı olaydan sonra, annem ve babamın beni tavana asmamalarının tek nedeniydi.

Damien, kız kardeşlerime ve etraftaki diğer insanlara aldırmadan sadece bana odaklandı. Başımı nereye çevirsem onun yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Gösterime kan ter içinde ve kırmızı bir yüzle başladım.

Artemis, misafirler gibi sinirliydi. Başının tepesindeki tüyleri dik, kabarık ve diken dikendi.

Birbirimizi anlama yeteneğimizi nasıl göstereceğimi konusunda sıkıntı yaşıyordum.

Deri eldivenimi giyerken, üzerime odaklanmış yüz çift gözü ve doldurmam gereken beklenti dolu sessizliği umursamamaya çalışarak yakıcı güneşin altında durdum.

Artemis koluma kondu; kanadıyla şapkamı çarpıp düşmesine sebep olsa bile ağırlığı rahatlatıcıydı.

Onu sağlam bir şekilde yerine ittim.

"Hazır mısın?"

Artemis tarafsız bir tavırla ciyakladı.

Başımla Farad'a işaret ettim. Çimlere yerleştirdiği üç kutunun ipini çekerek kapaklarını açtı.

Üç farklı hayvan ortaya çıktı; tilki, güvercin ve tavşan.

Tavşan, çimenlerin arasında koşarak ağaçların korumasına yönelik hücuma geçti. Güvercin, gökyüzündeki bulutsuz havaya doğru uçtu. Tilki de bir an tereddüt ettikten sonra gölete doğru koştu.

"Tavşanı yakala!" diye seslendim Artemis'e ve kısık sesle, "*Lütfen*," diye ekledim.

Ninova

Artemis emri beklemeye bile tahammül edemedi. Zaten kanatlarını açmıştı, ava çıkmak neredeyse dayanılmazdı.

Kanatlarını üç kuvvetli çırpışla yaklaşık dört metre kadar yükselmesinin ardından tavşanın peşine daldı. Tavşan, ölümün peşine düştüğünü hissetmiş gibi görünüyordu. Çimenlerin üzerinde zikzak bile çizmeden kızılağaç korusuna doğru ilerledi; o kadar hızlıydı ki yaşayan herhangi bir canlının onu yakalayabilmesi neredeyse imkânsızdı.

Artemis için tavşan adeta olduğu yerde duruyor gibiydi. Üzerine o kadar net bir hesaplamayla atladı ki pençeleri hayvanın kalbini deldi. Tavşan son bir seğirdi. Aksungur, onu yerden kaldırırken çoktan ölmüştü. Artemis tavşanın yumuşak cesedini elime bıraktı ve övgüsünü almak için koluma kondu.

"Kimse senin kadar hızlı uçamaz," dedim, onun başını okşayarak.

Artemis, neredeyse kıkırdama sayılabilecek bir ses çıkardı. Övgüler onu her zaman memnun ederdi.

İzleyiciler coşkuyla alkışladı. Artemis havada yükselirken onların şaşkınlıkla iç çektiklerini duymuştum. Boyutu muazzamdı, tüyleri gümüşün açık bir tonuna doğru dönüyordu. Gökyüzünde ölümcül güzelliğiyle adeta bir bıçak gibi uçuyordu.

Tavşanı seçmiştim çünkü yakalanması en zor olan oydu. Artemis'e en başından artı puan kazandırabilirdi. İzleyiciler, benden çok Artemis'ten etkilenmişti.

Önemli olan, etkilenmiş olmalarıydı.

İlk görev başarıyla tamamlandığında güvenim artmaya başladı. İzleyicilerime gülümseyerek baktım.

"Bir gönüllü alabilir miyim?"

Ninova

Anlamsız bir şekilde Damien'a baktım. Damien kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece oturuyordu. Başarılı olmamı isteyip istemediğini ya da kendimi aptal yerine koyarsam Vasta kadar sevinip sevinmeyeceğini merak ettim.

Ollie ve Maria ellerini havaya kaldırdılar. Bunun için bir aile üyesini seçemezdim. Onun yerine bir yabancıyı, açı sarı yazlık elbise giymiş, omzunda şemsiye taşıyan bir kadını işaret ettim. Keten dantellerle cömertçe süslenmiş elbisesi tanıdık geliyordu, en azından bir barones olmalıydı.

"Sizi sadece bir an burada tutacağım," diye söz verdim.

"Yardım etmekten memnun olurum."

Bana katılmak için çimleri geçerken kadının gözleri ışıldıyordu ve yüzünde neşeli bir ifade hâkimdi. Kadın Artemis'e merakla baktı, ona yakın durmaktan korkmuyordu.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle şöyle dedim: "Çimlerin sonunda üç bayrak duruyor. Birini seçip havada sallamanızı istiyorum. Ama bana hangisini seçeceğinizi söylemeyin. Bunu benim için yapabilir misiniz?"

"Sanırım yapabilirim," dedi kadın gülerek.

"Önce gözlerimi bağlayabilir misiniz?"

Döndüm ve kadının gözlerimi bağlamasını bekledim. Bu annemin ipek şalıydı. Burnuma çalınan White Rose parfümünün kokusu gümbürdeyen kalbimi sakinleştirmeye yetmişti.

Muhtemel barones göz bağını sıkıca bağladığında, "Şimdi gidip şu bayraklardan birini sallayın, sonra tekrar yere koyun. Herkesin sizi görebildiğinden emin olun!"

Çimenlikte ilk birkaç adımını duydum, sonrasında tek duyduğum ayak sesleri üzerinde kaybolurken yumuşak çimenlerin hışırtısı ve kalabağılığın mırıldanmalarıydı.

"Git bakalım," dedim Artemis'e, kolumu hafifçe sallayarak.

Aslında Artemis'in uçmasına gerek yoktu; yerden benim görebildiğimin on katı kadar uzağı görebiliyordu. Ancak düşman orduları hakkında casusluk yaparken bunun ne kadar yararlı bir beceri olabileceğini göstererek gökyüzünde dönerse seyirciler için daha etkileyici olacağını düşündüm.

Saniyeler hızla ilerliyordu. Sarı elbiseli kadının sahanın sonuna kadar ulaşıp ulaşmadığını merak ettim.

Herkes bana bakarken burada hiçbir şey görmeden durmanın ne kadar kafa karıştırıcı olacağını tahmin etmemiştim. Ön sırada biri kıs kıs gülüyordu; muhtemelen işe yaramaz Vasta'ydı. Damien'ın hâlâ beni izlediğini biliyordum çünkü bunu hissedebiliyordum; tenime vuran yaz güneşinden daha sıcaktı. Omuzlarımı geriye atıp çenemi havaya kaldırdım.

Artemis koluma sert bir şekilde inerek ciyaklamama neden oldu.

Kırmızı, diye çığlık attı.

"Kırmızı bayrağı seçtin!" diye bağırdım.

Ön sıradan gelen homurtuları rahatlıkla duyabiliyordum.

Göz bağını çıkardığımda Vasta, "Bunu daha önce planlamış olabilirsin," dedi. "Onu bunu yapması için eğittin. Seni anlamıyor."

Artemis sanki tarlada bir sülün görmüş gibi başını eğerek kolumun üzerinde hareket etti.

Dinleyicilerin geri kalanı sessiz kalarak benim cevap vermemi bekledi.

Ninova

Ninova

Darmadağınık ve terli bir halde orada dururken, Vasta ladin rengi üniformasıyla fazlasıyla ikna edici görünüyordu; temiz traşlı ve yakışıklıydı, kolundaki siyah bant ekstra bir otorite havası veriyordu. Sanırım bu onun akademide kaptan olduğu anlamına geliyordu.

Vasta'yı duymazdan gelerek Artemis'e döndüm ve "Onun bandını benim için alır mısın?" dedim.

Artemis eldivenden atladı.

Pençelerinin başparmağınız kadar kalın olduğunu anlamak için Artemis'e yakın olmanız gerekirdi. Kanatları bir adamın açık kolları kadar genişti.

Sanki Vasta'yı kucaklamak istiyormuş gibi görünüyordu. Ya da kalbini delip geçmek...

Vasta korkunç bir çığlık attı.

Artemis bandı kolundan çekip aldı ve sanki Vasta bir ahududu çalısının yanından geçmiş gibi ceketinde küçük bir yırtık bıraktı.

Artemis bunu benden çok kendisi için yapmıştı çünkü o ukala ona hakaret etmişti.

Vasta'nın çığlığına güldüm. Damien da öyle. Sadece bir kıkırdamaydı ama beni cesaretlendirmişti.

İçimdeki ateş iyice harlanmıştı.

"Etkileyici bir şey görmek ister misin?" Vasta'nın, kibirli annesinin ve açgözlü babasının gözlerine ciddiyetle baktım. "Babamın yapabildiğini ben de yapabiliyorum. Ben bir zamanda gezenim."

Bunu herkesin duyacağı bir şekilde, gururla söylemiştim.

Annemle babamın yüzlerindeki ifade şüphelendiğim şeyi doğruladı: Bunun duyulmasını istemiyorlardı.

Alexei'in bu hünere sahip olması gerekiyordu. Benim değil. Ellerinden gelse, hastalığı gibi bunu da gizlerlerdi.

Ninova

Artık geri alınamayacak bir şey yapmıştım. Söyledikleri her şey hatırlanacak ve kaydedilecekti. Onları olduğu yere kazıyacaktı.

Vasta'nın annesi, yüzündeki ifadeye hiçbir şekilde uymayan kadife bir ses tonuyla, "Ne harika," dedi. "Hepimiz gösterini izlemeyi sabırsızlıkla bekliyoruz."

Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Damien'a gösteriş yapma, onu etkileme dürtüsüne herhangi bir gerçek plan eşlik etmiyordu.

Cesaretten gözüm dönmüş bir halde babama baktım.

"Senin yaptığın gösterinin aynısını yapacağım, baba! Faberge yumurtalarıyla."

Babam gözlerini uzun süre kırpıştırarak bana baktı. Onu tam olarak nasıl bir duruma soktuğumu biliyordum. İmkânsız bir duruma. Ya buna engel olabilirdi ya da daha büyük bir utanç riskini göze alarak devam etmeme izin verebilirdi.

Hiç pratik yapmamıştım. Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Hayatımda ilk kez kız kardeşlerimi gölgede bırakacak şekilde şöhret ve zafer fantezilerine kapılmıştım. Ailemi gururlandıracaktım. Ve belki, belki... Damien'a üzerinde kafa yoracağı bir şey verecektim.

Babam masaların yanında bekleyen hizmetçilere, "Dolapları getirin," diye emretti.

Garsonlar, Dağ Odası'nda bulunan ve babamın evlilikleri boyunca annem için ısmarladığı elli Faberge yumurtasıyla doldurulmuş cam dolabı almak için telaşla uzaklaştılar.

Bu delilikti ama arazide gözleri bağlı bir şekilde beklemek gibi değildi. Güç damarlarımda kaynıyordu. Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Damien'dan bir düzine metre uzakta durup onun beni izlemesini izliyordum. Aramızdaki bağ beni ateşledi; gözleri benimkilere kilitlendiğinde bu bağ daha da güçlendi. Sonrasında bağ o

Ninova

kadar açıktı ki neredeyse yüksek sesle söylenen sözler gibi yüzünü okuyabileceğimi sandım. Tam olarak gizleyemediği gülümsemesi şunu söylüyordu: "*Yap şunu. Yap da görelim.*"

Vasta'ya bakmıyordum. Bu onun için değildi.

Uşakların dolapları kaldırması ve hizmetçilerin ellerinde dikkatle tuttuğu her biri paha biçilmez süsler olan yumurtaları getirmesi için geçen on dakika bir anda uçup gitti.

Davetliler bu sefer heyecandan yerlerinde duramıyordu. Bu, en genç çariçenin yetersiz olduğu söylenen yeteneklerini sergilemesini izlemek için dışarı çıktıklarında beklediklerinden çok daha ilgi çekiciydi.

Muhtemel barones, çimlerde yüksek topuklu ayakkabılarla yaptığı yolculuktan dolayı terlemiş bir halde sarı elbisesiyle koltuğuna geri dönmüştü. Bana cesaret verircesine gülümseyerek baktı.

Annem tamamen stresli görünüyordu. Sol tarafındaki generalle konuşurken durumu kurtarmaya çalışıyordu. Gergin ve isterik şekilde kahkaha atarken, "Anastasia bizi her zaman şaşırtıyor!" dedi. "Eğlenceli ruhu maceraya doymuyor."

Tatiana bana bakıp başını yavaşça iki yana sallarken Ollie dudaklarını oynatarak, "*Sen aklını kaybetmişsin...*" dedi.

Cam dolaplar birbirinden yirmi adım arayla yerleştirildi. Hizmetçiler Faberge yumurtalarını en soldaki dolabın cam raflarına bıraktılar. Sağ taraftaki boş kaldı.

Babam kalabalığın önünde elinde kronometreyle duruyordu.

"Anastasia benim gençliğimde sergilediğim gösteriyi yeniden canlandıracak. Üç saniye içinde yirmi yumurtayı bir dolaptan diğerine taşımıştım."

Babam bana anlamlı bir bakış attı.

"Elbette, gösterimi sergilerken o zamanlar yaygın yaş olan on beş yaşındaydım ve çok daha fazla eğitim alarak gerçekleştirdim.

Ninova

kadar açıktı ki neredeyse yüksek sesle söylenen sözler gibi yüzünü okuyabileceğimi sandım. Tam olarak gizleyemediği gülümsemesi şunu söylüyordu: "*Yap şunu. Yap da görelim.*"

Vasta'ya bakmıyordum. Bu onun için değildi.

Uşakların dolapları kaldırması ve hizmetçilerin ellerinde dikkatle tuttuğu her biri paha biçilmez süsler olan yumurtaları getirmesi için geçen on dakika bir anda uçup gitti.

Davetliler bu sefer heyecandan yerlerinde duramıyordu. Bu, en genç çariçenin yetersiz olduğu söylenen yeteneklerini sergilemesini izlemek için dışarı çıktıklarında beklediklerinden çok daha ilgi çekiciydi.

Muhtemel barones, çimlerde yüksek topuklu ayakkabılarla yaptığı yolculuktan dolayı terlemiş bir halde sarı elbisesiyle koltuğuna geri dönmüştü. Bana cesaret verircesine gülümseyerek baktı.

Annem tamamen stresli görünüyordu. Sol tarafındaki generalle konuşurken durumu kurtarmaya çalışıyordu. Gergin ve isterik şekilde kahkaha atarken, "Anastasia bizi her zaman şaşırtıyor!" dedi. "Eğlenceli ruhu maceraya doymuyor."

Tatiana bana bakıp başını yavaşça iki yana sallarken Ollie dudaklarını oynatarak, "*Sen aklını kaybetmişsin...*" dedi.

Cam dolaplar birbirinden yirmi adım arayla yerleştirildi. Hizmetçiler Faberge yumurtalarını en soldaki dolabın cam raflarına bıraktılar. Sağ taraftaki boş kaldı.

Babam kalabalığın önünde elinde kronometreyle duruyordu.

"Anastasia benim gençliğimde sergilediğim gösteriyi yeniden canlandıracak. Üç saniye içinde yirmi yumurtayı bir dolaptan diğerine taşımıştım."

Babam bana anlamlı bir bakış attı.

"Elbette, gösterimi sergilerken o zamanlar yaygın yaş olan on beş yaşındaydım ve çok daha fazla eğitim alarak gerçekleştirdim.

Ninova

Anastasia'nın yumurtaları hareket ettirebilmesinden hepimiz etkileneceğimize eminim."

Burada babam çiğneyebileceğimden fazlasını ısırmamamı söylüyordu. Zaman akışına girmeye ve becerebilirsem tek bir yumurtanın üzerine ellerimi koymaya odaklanmalıydım.

Bunu yapabileceğimden hiç şüphem yoktu. Zamanın sıvı kenarlarının cildime doğru aktığını hissedebiliyordum. Ona yaslanmayı çok istiyordum.

Ama önce kafamdaki üç köşeli şapkayı çıkardım. Saçımdaki tokaları çözdüm ama umurumda değildi. Beceriksiz olmaktansa ahlaksız olmayı tercih ederdim.

"Hazır," dedim babama.

Babam başparmağıyla tıpaya bastırdı.

Döndüm ve etrafımdaki tüm dünya yavaşladı. Ürkütücü bir sakinlik hissi kafamı kapladı. Bir diyoramadaki* figürler gibi hareketsiz kalan kalabalığa bir bakış attım.

Vasta ön sıradaydı, yüzünde Margaretta'nın söylediği eski atasözü gibi çirkin bir gülümseme hâkimdi: *Öyle surat yapma, tanrılar parmağını gösterirse sonsuza kadar ona takılıp kalırsın.*

Yanına gidip kulaklarını tıkayabilirdim; o ne olduğunu anlamaz, sadece başı çınlar dururdu.

Bunun yerine Damien'a baktım. Diğerleri cansız balmumu heykellerine benzerken onda bundan eser yoktu. Kanlı canlı dururken kalbi hâlâ atıyor ve tüm zaman onun etrafında akıyordu.

Hızla atan kalbim ilerlememi sağladı. Soldaki dolaba koşup açtım ve büyükbabamın Paskalya hediyesi olarak ısmarladığı İlk Mücevher Yumurta'yı yakaladım. Parıldayan emaye kabuğu, yaldızlı bir yuvanın üzerinde altın bir tavuğu çevreliyordu. Tavuğun

* Fransızca kökenli sözcük gerçek veya kurgu bir olayın, anın veya hikâyenin ışık oyunlarının da yardımıyla üç boyutlu olarak modellenmesi anlamına gelir. (ç.n.)

Ninova

karnında sanki onu yutmuş gibi gizlenmiş minik bir elmas taç vardı. Her yumurta farklıydı. Tek kural hepsinin bir sürpriz içermesiydi.

Yumurtayı aldım. Değişken zamanlarda nesneleri hareket ettirmek zor olabiliyordu; emaye kabuk ellerimde sanki yağlanmış gibi kaygan ve sürtünmesiz bir his veriyordu.

Çimlerin üzerinden ikinci dolaba doğru koştum, kapıları çektim ve yumurtaları daha hızlı hareket ettirebilmek için kapıları açık bırakarak yumurtayı içeri soktum.

İkinci bir yumurtayı almak için çimlerin üzerinden hızla geçerken ayaklarım Artemis'in tıpkı onun gibi görünen, çimlerde hareketsiz duran gölgesinin üzerinden geçti. Başımı kaldırdığımda onun bile sanki oraya çizilmiş gibi düz mavi gökyüzünde yerinde sabitlendiğini gördüm. Yukarıya bakmak kafamı karıştırdı. Neredeyse takılıp düşüyordum.

Kendimi toparlayıp ikinci dolaba odaklandım. Su altında yüzmek gibi yönümü korumak korkunç derecede zordu. Yerçekimi aynı şekilde işlemiyordu. Sessizlik beni adeta sağırlaştırdı.

Buz gibi berrak bir kristal bloktan oyulmuş Kış Yumurtası'nı elime aldım. Başım zonkluyor, kalbim daha da şiddetli atıyordu. Sırtımdan aşağı ter boşandı. Çimlerin üzerinde kayarken kendimi yeterince hafif hissetsem de bu çaba sihrimi saf benzin gibi yaktı.

İkinci yumurtayla, sonra bir başkasıyla ve bir başkasıyla geri koştum.

Babamın saatine bakacak kadar durduktan sonra yarım saniyeden az zaman geçtiğini fark ettim. Kesinlikle beş yumurta alacaktım. Hatta belki on tane bile alırdım.

Başımı eğdim ve dolapların arasında ileri geri koştum. Dikkatsiz davranarak daha hızlı taşımak adına iki elimde birer yumurta taşıyordum.

Kısa bir süre sonra sağ taraftaki dolabın raflarında etkileyici bir düzine yumurta oluştuğunda yalnızca bir saniye geçmişti.

Kalabalık o kadar yavaş hareket ediyordu ki bunu fark edemiyordum. Tatiana'nın yelpazesi artık yukarıyı değil, aşağıyı gösteriyordu. Maria'nın ağzı hayretten yuvarlak bir O şeklinde açılmıştı.

Ona nasıl göründüğümü merak ettim; muhtemelen lacivert ve kırmızı bir leke, çimenlerin üzerinde ilerleyen yün kuyruklu bir yıldız.

Çılgınca gülerek yumurta zulasına doğru koştum.

Belki babamın rekorunu kırabilirdim. Belki yirmiden fazlasını alabilirdim. O zaman herkes ne derdi?

Artık berbat biri olmayacaktım. Kimsenin istemediği dördüncü kız, her zaman ayaklar altındaydı, her zaman başı beladaydı. Bir kereliğine etkileyici olacaktım.

Öyle hızlı koştum ki neredeyse kalbim patlayacaktı. Ter damlacıklar halinde akıp gidiyordu. On sekiz yumurta, sonra on dokuz... Bunu gerçekten yapacaktım.

Yirminci yumurtayı sağdaki dolaba taşıyıp rafa yerleştirdim. Yapmıştım ve sadece iki saniye geçmişti.

Daha derin bir çılgınlık beni ele geçirdi. İblis, tren fiyaskosundan sonra onu soktuğum delikten yeniden çıktı.

Şöyle fısıldadı: *Hepsini al. Bunu yapabilirsin.*

Ben de koştum. Tüm dünya renkli bir kaleydoskoptan ibaretti. Damien'ın arka sıradan beni izlediğini hissedebiliyordum. Çok etkilenmişti... Hatta hayrete düşmüştü.

Soldaki dolap boştu, babamın kronometresinde son saniyeye ne kadar kaldığını bilmiyordum. Bitiş çizgisine doğru koştuğumda kırk dokuzuncu ve ellinci yumurtalar ellerimin arasındaydı.

Tabii, şu lanet eteğe takılıp düşmeseydim...

Ninova

Sanki sadece anını bekliyormuş gibi aktif bir kötü niyetle ayağımın altına girivermişti.

Elbisemin önünü aşağı çekerek kumaşın üzerine bastım ve yüzüstü yere kapaklandım. Dolaba bir top güllesi gibi çarparak Faberge yumurtalarının her birini kafama düşürdüm. Cam ve porselenin patlaması beni zaman akışından çıkarıp normal hayata döndürdü.

Kendimi cam ve kırılmış yumurtalarla kaplanmış halde buldum. Benim de parçalara ayrıldığımı sandım ama sadece ellerimdeki bir düzine çizik ve yanağımdaki ince bir kesikten kan akıyordu.

Kargaşa beni bir dalga gibi sürükledi. Alexei'in başucundan çağrılan Doktor Atticus muayene edebilsin diye eve götürüldüm. Annem beni hoyratça inceledikten sonra "Yaşayacak" diye homurdanırken rahatladığını gizleyemeyen babam tarafından kabaca muayene edildim.

Babam bana fena halde öfkeliydi.

Kendimi oldukça gülünç bir duruma düşürmüş ve annemin en değerli süslerinden oluşan küçük bir serveti yok etmiştim.

"Aklından ne geçiyordu?" Babam bende kalıcı bir sorun olmadığından -her zamankinin dışında- emin olunca kükreyivermişti.

"Bunu yapmak zorundaydım." Doktor Atticus'u savuşturarak şezlonga oturdum. "Onları duydun; benim herhangi bir güce sahip olduğuma inanmıyorlardı."

"Alt tarafı bir bakanın oğlu!" diye bağırdı babam. "Fikri olan her aptal seni böyle kışkırtacak mı?"

Yüzüm yansa da yaptığım onca şeyden sonra geri adım atamazdım.

"Tökezlemeden önce kaç yumurtayı taşıdığımı gördün mü? Neredeyse hepsini! Senin rekorunu kırdım, baba!"

Annemle babam bakıştı. Annem hizmetçilere odadan çıkmalarını söyleyen bir hareket yaptı. Dışarı çıktıklarında oluşan sessizlik her şeyden daha kötüydü.

Babam üzerimde adeta bir kule gibi yükselirken yüzünde karanlık bir ifade hâkimdi ve hiç gülmüyordu.

"Bir gün nişanlandığında yeteneğin seni değerli bir eş haline getirecek. Ama gücünü göstermen doğru değil. Sen genç bir kadın, bir grandüşessin ve geleceğin kraliçesisin. Kendini küçük düşürüyorsun, Anastasia. Hepimizi utandırıyorsun. Dahası beceri olmadan yeteneği sergilediğinde sırtına bir hedef çizmiş oluyorsun."

Beceri olmadan mı?

Babam yaptığım şeyi kabul etmediği için öfkeliydim. Sonunda alevler içinde kalsam bile gösterimin muhteşem olduğunu kabul etmezdi.

Yüzümde öfkeyle annemden yana döndüm ve hayal kırıklığından başka bir şeyle karşılaşmadım. İfadesinde ne sempati vardı ne de hayranlık.

Bunu tahmin etmem gerekirdi. Annem ilgiden nefret ederdi. Kanepedeki işlemeli yastıklar kadar zarif ve masum olmamı isterdi.

"Bu çok kötü oldu, Anastasia. Bizi çok utandırdın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, içimde kaynayan öfkeyi dizginlemek zordu ama bunu göstermedim.

"Sanırım odama gönderileceğim."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" dedi babam, parmağını bana doğrultarak. "Hâlâ katılman gereken bir balo var."

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

İLK BALO, SON DANS

MARGARETTA KORSEMİN BAĞLARINI kin dolu bir tavırla sıkıyordu. Gösteriyi izlememişti ama görünüşe göre her şeyi duymuştu.

Yukarı kaldırdığım ellerimden geçirdiği elbise, gümüş işlemeleri ve parlak siyah oltu taşlarıyla bezeli peleriniyle o kadar ağırdı ki bir Matruşka bebeği gibi sallandım.

Margaretta kuru bir sesle, "Artemis'in tüylerine benzemesi gerekiyordu," dedi. "Sanırım onu Faberge yumurtasına benzetmeliydik. Parçalanmış bir porselen yığını için hangi renk kumaş kullanılır?"

"Bir gün Rusya Çariçesi olduğumda İrlanda'yı işgal edeceğim," diye bilgilendirdim onu.

"Rusya Çariçesi mi? Kardeşinle mi evlenmeyi planlıyorsun?"

Yüzüm alev alev yandı.

"Miras alabilirim."

Ninova

Margaretta alay ederek, "Domuzlar uçtuğunda," dedi. "Çar Paul bunun buna son verdi, hanımefendi çariçelerden bıkkınlık gelmişti. Onu suçladığımı söyleyemem; erkeklerden, harpia* sürüsünden daha beter."

"Onlar benim büyük, büyük... büyük büyükannelerim," dedim, pek kızmadan.

"Ollie'yi çariçe olarak hayal edebiliyor musun?" Margaretta, elbisemin düğmelerini ilikleyip kuşağı bağlarken yanakları pembeleşmişti, konuya ısınmaya başlamıştı. "Binlerce kilometre ötedeki bütün devlet başkanlarını rahatsız ederdi. Tatiana, Korkunç Ivan'ın cömert görünmesini sağlardı. Maria talihsiz bir tezgâhtar çocuğa âşık olup onu çar yapardı. Peki ya sen!"

Onun alayını tam olarak göreyim diye beni kendine doğru çevirdi.

"Bu kadar umutsuz olmamız için Rusya'daki her Romanov'un ölmesi gerekirdi. Tanrıların seni en son göndermesinin bir nedeni var. Görevin başını öne eğip beladan uzak durmak. Gerçi henüz bunu hiç yapmadın!"

Sözleriyle beni adeta bir ot gibi kesmişti. Yine de ona öfkeyle dik dik bakmaya devam ettim. Ne olursa olsun hâlâ yeşil ve canlıydım.

"Ben senin düşündüğünden daha fazlasıyım."

Margatta'nm söylediğime karşı vereceği küçümseyici tepkiyi göremeden Maria onun sözünü kesti.

"Oyalanma, Anastasia. Başın hâlâ belada, biliyorsun."

Maria elimden tuttu ve beni koridordan geçirerek doğrudan annemizin odasına çıkan sarmal merdivene doğru çekti. Parmakları benimkilere dolanmıştı.

---

* Harpialar, eski Yunan mitolojisinde Thaumas ile Elektra'nın üç kızını topluca belirten isimdir. Siren'lere benzeyen bu kanatlı ifritler, fırtınaların ve ölümün sembolü sayılırlardı. (ç.n.)

"O kadar hızlıydın ki seni göremedim bile."

Bu, performansım hakkında bana yapılan tek iltifattı. Elini olabildiğince sert bir şekilde sıktım.

"Yanıyordum, Maria. Gökyüzünde bir kuyruklu yıldızdım sanki. Hiçbir şey beni durduramazdı."

Maria dönüp bana baktığında mavi gözleri bir Siyam kedisi kadar yuvarlaktı ve masum bir ifadeye bürünmüştü.

"Bu kulağa çok korkutucu geliyor."

Aslında bunun tam tersi hissettirdiğini ona açıklayamazdım. Güçlü olduğumda hiç korku hissetmemiştim.

Annemin gözde nedimesi özel odalarından oluşan süitinde bekliyordu. Bir saat boyunca saçlarımın sıcak maşayla yanmasına maruz kalmıştım, yanmış tost kokusu gözlerime dolmuştu.

Sonunda ilk balomda takdim edilmeye hazırdım.

Annem ve babamla Resim Salonu'nun çift kapısında buluştum. Görevli, "Çar II. Nicholas, Çariçe Alexandra ve Çariçe Grandüşes Anastasia Nikolaevna'yı takdim ediyorum," diye seslenirken duraksadım.

Kız kardeşlerim, halalarımız, Sandro Amca, Prenses Irina ve Büyükanne Minnie ile birlikte peşimizden geldiler.

Dört bir yanı gösteriye katılan konuklarla çevrili devasa Resim Salonu'na adım attım. Konukların tepesinde atalarımın devasa yüzleri bizi seyrediyor gibiydi.

Bu resmi bir "takdim" değildi. On altıncı doğum günümde resmen sosyeteye tanıtılacaktım ki bu aslında beni kraliyet evlilik pazarında satışa çıkarmakla eşdeğerdi. Kişiliğim ve soyağacım, bedenim ve servetim, bir kasap vitrinine asılan herhangi bir et parçasından daha yakından incelenecekti.

On altıncı doğum günümdeyse evlenecek yaşa ulaşmış olacaktım.

Ninova

On üç yaş insanlara yalnızca daha yarışacak kadar büyük olmayan iki yaşındaki bir tayı incelemek gibi bir izin verebilirdi. Eğer erkekler ellerini bacaklarımdan aşağı doğru kaydırıp ağzıma bakabilselerdi bunu yapmak için sıraya girerlerdi.

Bunun yerine bizi uzaktan izlerken arkadaşlarına mırıldanıyor, eşleriyle sinsi planlar yaparak uygun bir eşleşme sunabilecek oğullarının listesini gözden geçiriyorlardı.

Ollie, Rusya'nın en seçkin ve gözde bekar kızıydı. Felaket niteliğindeki gösterimin haberi St. Petersburg'dan Moskova'ya yayılmış olsa bile ben de onun pek gerisinde değildim.

Etrafımda yükselen fısıltılar her zamankinden daha kaotikti.

Bu ne anlama geliyor? O güçlü mü değil mi?

Yelpazelerinin ve ellerinin arkasından ne söylediklerini çok iyi biliyordum çünkü ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Xenia Hala bize katılarak beni annemin yanından aldı. Beni grup grup gezdireek odadaki önemli olan herkesi özel olarak selamlamamı sağladı.

"Madam Vyachevslav'dan özür dileyeceksin," diye tısladı Xenia Hala ve beni kolumun üst kısmından sıkıca tutarak o tarafa doğru yönlendirdi. "Oğlunu küçük düşürdün."

"Asıl onun başı dertte değil mi... Kraliyet performansına şüphe düşürdüğü için?" Elimi havalı bir şekilde salladım.

Xenia Hala bunları umursamadı.

"Baban seni kırbaçlatmalı. Seni kilit altında tutmalı."

Büyükbaba Alexander'ın Xenia'yı Sandro Amca'yla kanepede "Mumyalar ve Babalar" oynarken bulduğunda ona ne yaptığını sorarak karşılık vermek istiyordum. Ama Olga Hala'nın dudaklarından kapacağım gelecekteki dedikoduları kaçıracak kadar pervasız olmadığım için ağzımı kapalı tuttum.

Madam Vyachevslav'ın yanına yaka paça götürüldüğümde şansıma yanında kocası ya da oğlu yoktu.

Ninova

Bana bakmak için döndüğünde onun karanlık güzelliğine hayran kaldım. Yüzünün her çizgisinde hat sanatı gibi bir zarafet vardı. Ta ki kaskatı kesilmiş ağzına gelene kadar. Bu, şefkat ya da bağışlama barındıran bir ağız değildi.

Resmi bir şekilde beni selamlayış şeklinde saygıdan eser yoktu.

"Bugün oldukça şaşırtıcı bir performans sergilediniz, majesteleri."

"Artemis ile ilgili kısım için üzgünüm." Vasta'nın yırtık ve darmadağınık siyah kumaş bandını ona uzattım. Madam, kumaşı başparmağıyla işaret parmağının arasına sıkıştırıp kanıt gibi çantasına koymadan önce kumaş parçasını uzun süre tutmak zorunda kalmıştım. "Kendimi fazla kaptırdım. Her şey eğlence amaçlıydı."

"Ben de öyle umuyorum. Vasta yakışıklı bir çocuktur. Akıllı, hırslı. Eminim ondan beklediğiniz türden bir ilgi değildir bu."

Bunun bir tehdit mi, yoksa oğlunu daha romantik bir açıdan ele almam için bir adım mı olduğunu bilmiyordum.

Her iki durumda da yüzümdeki tiksinti dolu ifade, durumu daha da kötü hale getirmişti.

"Onun sizden aşağı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Madam Vyachevslav'ın dudakları birbirine bastırmaktan o kadar incelmişti ki neredeyse yok oldu. "Romanovlar tüccarların da aristokratlar kadar güçlü olabileceğini hatırlasalar iyi olur. Bu şehri kontrol eden insanlarla bağ kurmanın zamanı geldi."

"Bu şehir mi?" Xenia, soğuk ve net ses tonuyla Madam Vyachevslav'ın konuşmasını yarıda kesmişti. "Peki, ya Moskova? Rusya'nın geri kalanı? Ya Gürcistan, Sırbistan, Almanya, Albion? Burada arkadaşlarımız olduğunu mu sanıyorsunuz? Her yerde dostlarımız var; çağrımızda bir düzine ülke var. Karşılaştırıldığında siz bir karıncasınız."

Madam Vyachevslav'ın yüzü adeta yumruk yemişe döndü.

"Elbette." Kadın ellerini önünde birleştirip reverans yaptı. "Saygısızlık etmek istemedim. Hepimiz ailelerimizi savunuyoruz."

Madam Vyachevslav'ın kalabalığa karışmasını izlerken ben bile Xenia'dan biraz korktum.

"Bu bir diplomasi dersi miydi, hala?"

Xenia bana sert bir ifadeyle baktığında yüzü ve ifadesi babamın kopyasıydı.

"Hiçbir şey zayıflık göstermekten daha tehlikeli olamaz. Bunu unutma."

Tur henüz bitmemişti. Konukların geri kalanının ellerinden geldiğince çabuk ağızlarına tıktıkları zengin, soğuk mezelerden tek bir parça bile tatma şansım olmamıştı; düzinelerce et, onlarca havyar dağı, Avrupa'nın dört bir yanından gelen çeşitli peynirler. Votka bir çeşmeden akıyordu; buzdan yontulmuş gerçek çeşme, soğuktan yukarıya doğru çatırdamıştı, hava kadar berrak ve fazlasıyla hafifti.

Elbette, bunların hiçbirini alamayacaktım. Xenia koluma yapışmışken yapamazdım...

Halam, cezalandırıcı turumuza devam ederek beni en yaşlı ve sıkıcı insanlarla tanıştırıp sevdiğim herkesten uzak tuttu.

Yarı Dairesel Salon'a çıkan kapılar sonunda açıldı ve üniformalı hizmetçiler sanki henüz kimse yemek yememiş gibi akşam yemeği vaktinin geldiğini duyurdu.

Alexander Sarayı, Rusya'nın en büyük sarayı olmasa da bitişik üç odası, duvarları parlak İtalyan mermerinden masif levhalarla kaplanmış antik bir Roma hamamından esinlenerek tasarlanmış, gerçekten muhteşem bir uzun salona açılıyordu.

Orada annemle babam, akşam yemeğinin yalnızca kırk beş dakika ila bir saat sürebileceğini hükmeden Rusya Saray Kuralları'nın sıkı talimatlarına göre misafirlerine ziyafet veriyorlardı.

Annemle babam akşam yemeğini hâlâ Fransız usulü servis ettiği için bu, yedi çeşit balık, çorba, tavuk, salata, ana yemek, kızartma ve tatlının beş yüz misafire son derece hızlı bir şekilde servis edilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Her misafirin iki kişisel hizmetçiye ihtiyacı vardı. Yavaş yiyenlere zaman tanınmadı. Çatalınızı bir anlığına bırakırsanız bile bir hizmetçi tüm tabağı alırdı.

Yedi dakikada yedi tabak yiyecek kadar açtım. Görevin ilk anlarında kahvaltımın her parçasını yakmıştım ve o zamandan beri gücüm tükenmek üzereydi.

Annem sağ tarafımda, Yunanistan Prensi Christopher ise solumda oturuyordu. Dimitri karşımdaydı ama yan masadaki Felix Yusupov'a bağırarak konuşmak için koltuğunda dönüp duruyordu. Felix'in son derece zengin annesine baş masada bizimle birlikte bir yer tahsis edildiğinden, Felix'in, zorlu ebeveynleri arasında güvenli bir şekilde sandviçini yiyen Irina'dan ayrı kalması için bir sıra öteye sürgün edildiğini varsayıyordum.

Her ne kadar annesinin perde arkasında çöpçatanlık yaptığından şüpheleniyor olsam da Christo'nun yanımda olmasından rahatsız değildim. Bu, aylardır üçüncü kez benim yakınıma itilişiydi.

Küvetimde karşıma çıksa bile aramızdan kıvılcım çıkma ihtimali yoktu. Christo benden on beş yaş büyüktü, omuzları çökmüştü ve şimdiden kelleşmeye başlamıştı. Ayrıca kederli bir yüzü ve düşünceli bir sesi vardı. Piyanist olmak istiyordu ama ailesi onun yerine donanmaya katılmasını sağlamıştı.

Rahatlıkla hiç konuşmadan bir saat oturabiliyordu, bu da bana ağzıma yemek tıkma fırsatı verdi. Haşlanmış alabalık ve patates çorbasıyla tıka basa karnımı doyurduktan ve kızarmış Kernevek tavuğunu parçaladıktan sonra ağzım dolu bir halde sessizliği bozan ben oldum. "Başka bir tahtı daha geri çevirdiğin doğru mu?"

Ninova

Christo irkildi, öyle derin düşüncelere dalmıştı ki ona soru sorabilecek yüzlerce kişinin arasında oturduğunu unutmuştu.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Keşke teklif etmeyi bıraksalar."

"Beşinci oğul olarak güvende olacağını düşünürdün, değil mi?"

Christo'nun Yunan tahtına aday dört ağabeyi vardı ama ailesi o kadar geniş bir bölgeye sahipti ki kendisine çeşitli zamanlarda Portekiz, Litvanya ve Arnavutluk'un hükümdarlığı teklif edilmişti. Hepsini reddetmişti.

"Kral olmanın nesi kötü?"

Christo ürperdi. "Güneşin altındaki hiçbir şey beni bir krallığı kabul etmeye ikna edemez."

"Neden?"

"Tanrıların hayattaki konumumuzu seçerken bir mizah anlayışları vardır ve biz buna nadiren uyuyoruz."

"Tam olarak yapmak için doğduğun şeyi yapıyormuşsun gibi hissettiğini hayal edebiliyor musun?" diye sordum sırıtarak. "Herkesin bundan memnun olduğunu ve tüm ailen seni coşkuyla desteklediğini..."

Christo hafifçe gülümsedi. "Bunu hayal etmek bile zor."

Beşinci sıradaki masaların birinde oturan Damien, Moskova yakınlarındaki bir taşra arazisinde yaşayan bir grup Romanov kuzeni arasında sudan çıkmış balığa benziyordu. Nikolasha muhtemelen köylü akrabalarımla ortak bir şeyler bulacağını umarak onu oraya oturtmuştu.

Damien vahşi köpeklerin saldırısına uğramış gibi görünmeseydi işe yarayabilirdi. Saçları, herhangi bir başlık olmadan tepeye dikilmişti, ceketinin düğmelerinin koptuğu yerden yırtık pırtık iplikler fışkırıyordu.

Elbette bu, kuzenim Ella'nın kirpiklerinin altından ona gizlice bakmasına engel olmamıştı.

Pek çok kız, inkâr edilemez egzotik havasıyla gözlerinin bu sert genç subaya çekildiğinin farkındaydı.

Christo bile onu fark ederek, "Bu, Nikolasha'nın akademiye gönderdiği Kazak mı?" diye sordu.

Dimitri ona bakmak için döndü.

"Onu kampüste gördüm. Aynı bölümde değiliz."

"Olmalısın," dedim. "O muhteşem bir binici."

Dimitri'nin binicilik becerileri o kadar gelişmişti ki Olimpiyatlarda yarışmak için Stockholm'e kadar gitmişti. Bunları bilmeme rağmen *Onun* bile etkileneceğini düşünmem ilgisini çekti.

"Mantıklı, Kazaklar at sırtında doğarlar. Belki benim bölümüme naklolur, iki kişilik yerimiz var."

"Bunu ayarlar mısın, Dimitri? Onun komutanı olabilirsin, değil mi? Bunu talep edebilirsin."

"Eğer Nikolasha kabul ederse. Bir ata ihtiyacı olacak. Savaş atları ucuza gelmiyor."

Memnun ve umutlu bir şekilde sandalyeme yaslandım.

Damien'ın mevcut bölümünde yaşadıklarından sonra zaman zaman dikkatsiz olabilen ama asla zorbalık yapmayan Dimitri'nin yönetimi altında kesinlikle daha mutlu olurdu.

Akşam yemeğinin geri kalanında, Damien'ın önüne konulan tabaklardan hangilerini yemeye razı olacağını gözlemleyerek kendimi eğlendirdim. Kazakların neyi sevdiğini merak etmiştim.

Son şekerlemelerimiz saatin çalmasından hemen önce bir çırpıda kaldırıldı.

Konuklar günbatımını izlemek üzere terasa çıkabilmek için büyük cam kapılardan geçtiler. Sarayın her iki tarafındaki kapılar, havanın içeri girmesine izin verecek şekilde ardına kadar açıldığında parkın sonsuz manzarasının ortaya çıkarıyordu.

Konuklar serin akşam havasında içeceklerini yudumlarken, erkeklerin purolarından mavi duman bulutları yükseliyordu.

Ninova

Duman bana Rasputin'i hatırlattı. Kalabalığa göz gezdirdim ve önceki gecekı performansının ona bir davet alması için yeterli olup olmadığını merak ettim.

Kesinlikle bu fazlasıyla anlamsız olurdu. Başka bir sosyete kadını olsa, etkinliğini canlandırmak için Deli Keşiş'in kötü şöhretinden yararlanırdı. Ancak annem bunu yapmazdı.

Gökyüzüne bir düzine alevli top fırlatan ve ışık sağanağıyla patlayan top atışının sesini duydum. Havai fişekler başımıza yağıyor, renkli kıvılcımlar tenimizde lezzetli bir gıdıklama hissiyle cızırdıyordu. Saçlarımızda ve giysilerimizde canlı alevli kurum parçacıkları parıldıyor, hiçbir ısı olmadan zararsız bir şekilde yanıyordu.

Her patlama başka bir tufandı. Kıvılcımlar o kadar hafifti ki yukarıya, büyük ışık çiçeklerine baktığınızda gözlerinize düşebilirlerdi. En genç konuklardan bazıları ışıltılı sonbaharı yakalamak için dillerini çıkardı ve turunculu olanın tarçın tadında olduğunu belirtti.

Annemle babamın havai fişek sipariş ettiğini bilmiyordum. Kalabalığın içinden geçerek babamın durduğu korkuluklara doğru ilerledim ve kollarımı onun beline doladım.

"Teşekkür ederim, baba. Tam bir cennet gibiydi."

Babam saçlarıma dokundu.

"Sen benim küçük havai fişeğimsin, Stassie. Büyük bir gürültüyle dışarı çıksan da gökyüzünü aydınlatıyorsun."

"Havai fişekler aniden patlayıp sönmez, baba. O ilk patlama sadece başlangıçtır."

Gülümsemesi sakalını çok iyi bildiğim şekilde hareket ettirdi.

"O zaman bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

***

Bu kısa arada hizmetçi ordusu büyük salondaki masaları, sandalyeleri ve servis istasyonlarını kaldırdı. Onların yerini cilalı zeminin açık alanını çevreleyen ikiz sıra yastıklı koltuklar, dans-

Ninova

çıları izlemek veya setler arasında mola vermek isteyenler için bir dinlenme alanı aldı.

Partnerleri tarafından küçümsenen hanımlar utanç içinde oturup ayakkabılarının tokasını düzeltiyormuş gibi yapmak ya da dakikalar önce coşkuyla dans ediyormuş gibi kendilerini yelpazelemek zorunda kalıyorlardı.

En azından o dehşetin korkusuyla yaşamak zorunda değildim. Halalarım partner bulma konusunda fazlasıyla ustalardı. İki kat daha çirkin olsam bile benim için birini kesin bulurlardı.

Asıl dayanmam gereken şey, lanet olası korsemdi. Birkaç tabak akşam yemeği yemeden önce bile kaburgalarımdaki mengene yeterince kötüydü. Son noktada iç organlarım ya da ciğerlerimde hava gibi gerekliliklere yer kalmamıştı.

Törencibaşı, ilk saat boyunca sürecek görkemli bir polonez olan açılış dansını duyurdu. Setin başında annem ve babam yerlerini alırken en seçkin misafirleri önem sırasına göre aşağıdaki sırayı oluşturuyordu.

Xenia Hala, ilk dansta beni kiminle eşleştireceği konusunda oldukça kafa yormuştu. Resmi olarak kur yapılacak kadar büyük olmadığım için bir talip seçmenin uygun olmadığını düşündü. Bunun yerine, her zaman yararlı olan Dimitri Pavlovich, balo defterime ilk girişi yaparak ismini yazmış oldu. Ailemizin evlatlık oğlu olmaya o kadar yakındı ki kimsenin bu konuda fısıldaşmaması gerekirdi. Gerçi ben ne olursa olsun bunu yapacaklarını biliyordum.

Annem polonezden sonra yerine çekildi; dans edecek gücü yoktu. Babam Sylvie Buxhoeveden'den vals için kendisine katılmasını istedi. Liza Taneeva'ysa bunu yastıklı koltuklardan kıskanç bakışlarla izledi. Dans etmeyi sevmeyen ihtiyar kocası, dirseğinin yanında bir puro deposuyla kart oynayanların arasına yerleşmişti ve bütün gece orada oturmayı planladığını belliydi.

Dansların arasında Christo'nun annesi kendini gösterdi. Oğlu balo salonunu geçerek kaçmayı başardı, bu yüzden defterime

Ninova

adını yazamadan önce onu yakalayıp tekrar geri sürüklemek zo runda kaldı.

Andrei Derevenko'nun en büyük oğlu ile vals yaptık. Sonunda nefesim kesildiğinde başım dönüyordu ve yan tarafıma bir çivi batıyormuş gibi hissediyordum.

"Çakın var mı?" diye sordum Kolya'ya.

"Elbette."

Cebinden denizci çakısına benzeyen bir şey çıkardı. Çakıyı kapıp arkama dönerek bir makyaj odası bulmak üzere ilerledim.

Korsemi tamamen parçalamak dışında bir amacım yoktu. Sorun sırtıma ulaşmaktı.

Kurtarıcım, saksıdaki bir palmiye ağacının arkasında huysuz bir şekilde sigara içen Damien Kaledin şeklinde belirdi. Sigarasını yaldızlı Venedik camından bir amforada söndürmek için döndüğünde onu nişin içinde köşeye sıkıştırdım.

"Bunu benim için kes," diye talep ettim, çakıyı ona doğrultarak.

"Neyi keseyim? Saçını mı, kafanı mı?"

"Korsemi."

"Hayatta olmaz."

"Neden?"

"Çünkü bir grandüşesin korsesini keserken yakalanırsam baban beni diri diri yakar."

"Böyle bir şey yapmaz."

Damien bir adım yaklaştığında sıcak nefesini tenimde hissettim. "Büyükbaban amcama aynen bunu yaptı."

Ona gözümü dikip baktım. "Şaka mı yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

"Yapmıyorum."

Başımı yukarı doğru savurdum.

"Peki, amcan ne yaptı? Sanırım hiçbir şey diyeceksin. Yeni doğmuş bir kuzu kadar masumdu."

Ninova

Damien utanmadan, "Dinyeper boyunca dört şehri yağmaladı," dedi. "Kardeşi ona ihanet etmeseydi şehirleri elinde de tutardı."

"Umarım babandan bahsetmiyorsundur."

Damien bana soğuk bir bakış attı.

"Babam onların hain kardeşini bir mızrağa oturttu ve kargalar temizlesin diye göğsünü baltayla yardı. Eğer bir kuş kalbini yerse ruhun asla huzur bulamaz."

"Ben de *kendi* ailemin dar görüşlü olduğunu sanırdım."

Damien omzumu tuttu ve beni kabaca döndürüp nişin kavisli duvarlarına doğru itti.

"Önemli değil," diye kulağıma tısladı, sıcak nefesi boynuma değiyordu. "Bundan sonra babam ateş kuşunu kendine sembol olarak aldı. Bizi defalarca yaksın diye... Tek yaptığımız daha güçlü bir şekilde geri dönmek."

Damien bıçağı omurgama sertçe bastırıp yukarıya doğru kesti.

Göğüs kafesim bir balon gibi genişlerken tüm baskı ortadan kalktı. Lanet korsenin tamamını çıkarıp saksının arkasına attım.

"Böyle daha iyi."

"Rica ederim." Damien beni iterek geçmeye çalıştı.

"Eh, beni tekrar ayağa kaldırsana!"

"İyilik isteme konusunda o kadar büyüleyici bir tarzın var ki..."

"Az önce *sana* bir iyilik yaptım."

"Bundan sandığın kadar keyif aldığımı sanmıyorum."

"Korseden bahsetmiyorum. Kuzenim Dimitri'den seni süvari birliğine nakletmesini istedim. Artık komutanın o olacak."

İlk defa Damien'ın hazır bir cevabı yoktu. Kafası karışmış ve garip bir şekilde savunmasız bir halde bana baktı.

"Bunu neden yaptın?"

"Yeniden bir atın olsun diye. Ata binmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

"O zaman niye şikâyet ediyorsun?"

"Çünkü!" diye söylendi Damien. "Sana *söyledim*, yardımına ihtiyacım yok!"

"İnatçı olmayı bırak."

"Söyleyene bakın hele..."

"Ah, kapa çeneni."

Damien eliyle ağzımı kapattı. Onu ısırmaya çalıştım ama deri eldiven yüzünden bu mümkün değildi.

Ellerinden geldiğince sessizce fısıldaşıp kıkırdayan iki kişi aceleyle geçerken beni eliyle susturdu. Bu çift, Xenia Hala'nın dikkatli gözlerinin altından kaçan Irina ve Felix'ti.

Damien elini ağzımdan çekerken sırıttım.

"Onları takip edip nereye gittiklerini görmeliyiz."

"Nereye gittiklerini bildiğimden oldukça eminim."

Bu ifadeyle yüzüm daha da kızardı. Damien'in kolunun sırtıma sertçe bastırıp beni duvara itmesinin verdiği his yüzünden zaten kızarmıştım. Benden çok daha güçlüydü. Kız kardeşlerimle boğuşmaya benzemiyordu.

İkimiz de sanki Felix ve Irina gibi özellikle kaçmışızcasına birlikte saklandığımızın farkına vardık.

Damien, "İçeriye geri dönmen gerekiyor," dedi.

"İçeriye geri *döneceğim* ama sen söyledin diye değil. Artık nefes alabildiğime göre tekrar dans etmeyi denemek istiyorum."

"Bu konuda iyi şanslar."

Damien ters yöne doğru ilerleyerek nişten kaçtı.

Hareket halindeki vücutların nemli ısısıyla dolu bir balo salonuna döndüm. Dansçılar, dans öğretmenimden öğrendiğim figürleri sergiliyordu; kalabalık bir balo salonunda son hızda çok daha korkutucuydu. Kadınların ışıltılı etekleri dönerken erkeklerin topukları cilalı zemine çarpıyordu. Smokinli aristokratlar

Ninova

cilalı dans ayakkabıları giyiyordu ancak üniformalı Hüssar* subayları çizmelerini ve mahmuzlarını asla çıkarmıyordu.

"Irina'yı gördün mü?" Xenia kulağıma bağırarak irkilmeme sebep oldu.

"Hayır."

"İşte..." Halam, çilli bir çocuğu bana doğru itti. "Prens Ilya dans etmek istiyor."

Gördüğüm kadarıyla Ilya hiç dans etmek istemiyordu. Eldivenlerinin içindeki ellerinin terlediğini hissedebiliyordum ve bana her soru sormaya çalıştığında sesi tizleşiyordu.

Buna rağmen ilham verici olmasa da yetenekli bir dansçıydı. Bana bir Macar halk şarkısını, ardından da bir pas-de-quatre dansı boyunca eşlik etti.

Korse olmadan dans etmek saf mutluluktu. Sette birbirimizin yanından geçerken kız kardeşlerimi gördüğüm her anda, karahindiba nefesi kadar hafiflemiş hissediyordum.

Maria'nm etrafı üç genç subay tarafından kuşatılmıştı ve hepsi de isimlerini defterine yazmak için yalvarıyordu. Tatiana, inanılmaz derecede zengin Dük Biron'un kollarında dans pisti boyunca süzülüyordu. Ollie, en yetenekli dansçılar için bile zorlu olan, hızlı ve karmaşık dörtlü dansa yoğun talep nedeniyle her şarkıda partnerini değiştiriyordu.

Alexei'in odasından aşağı inmesini dilerdim. Kenarda otururken bunun ona biraz daha iyi hissettirip hissettirmediğini anlayabilirdi.

Dans pistinin karşı tarafında Vasta Vyachevslav, sarışın ve güzel bir varisi neşesiz bir dizi adımla yönlendiriyordu. Kendisi için olduğundan çok daha ilginç bir anekdotla onu eğlendiriyor gibiydi. Bir düzine çift tarafından ayrı kalmamıza ve ondan dilediğim özrün, balo defterime oğlunun adını yazmamla sonuçlanmadığına sevinmiştim.

---

* Hüssar, 15. ve 16. yüzyıllarda Orta Avrupa'da ortaya çıkan bir hafif süvari sınıfının üyesiydi. Bu atlıların unvanları ve ayırt edici kıyafetleri daha sonra 17. ve 18. yüzyıllarda Avrupa ordularındaki hafif süvari alayları tarafından geniş çapta benimsendi. (ç.n.)

Ninova

Dans arasındaki duraklamada nefes almak için oturdum. Gün beni tüketmişti. Yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu ve yatağa gitmeyi dört gözle bekliyordum.

En azından sırada mazurka vardı; kız kardeşlerimin kimi ortak olarak alacağını görmek istedim.

Mazurka herkesin beklediği şeydi. Vahşi ve flörtöz, gerçekten görmeye geldiğiniz kişiden istediğiniz danstı.

Damien saklandığı yerden geri döndü ve sandalye sırasının en ucunda, aksiyondan en uzak yerde oturdu. Partiden tamamen ayrılmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu ama Nikolasha Amca oyun masalarına iyice yerleşmişken bu imkânsızdı. Nikolasha tüm bahislerini kaybetmediği takdirde arabasını istemesi en azından bir saat daha alacaktı.

Kuzenim Ella, belki de somurtkan bir Kazak'ın ona dans teklif edeceğini umarak birçok dans isteğini reddedip Damien'ın iki ilerisindeki koltuğa oturdu.

Kardeşi Tom onun planlarından ya habersiz ya da kasıtlı olarak aralarına çökerek barikat kurdu.

Törencibaşı mazurkayı duyurdu. Bir telaş başladı, katılımcılar hevesle daha önce anlaştıkları partnerleri buldular ya da aceleyle bir tanesini güvence altına almak için son bir şans yakaladılar.

Vasta iki elinde birer içkiyle geri dönmeden birkaç dakika önce güzel sarışın varisin yan kapıdan sıvıştığını gördüm. Genç adam onu aradı ve terk edildiğini anlayınca yüzü kızardı. Elindeki içkileri başına dikti ve sinirini çıkaracak bir konu bulmak için odayı öfkeyle inceledi.

Damien'ı görünce gülümsedi.

"Dans edecek birini bulamadın mı?"

"Görünüşe göre sen kendininkini kaybetmişsin," dedi Damien Vasta'nın elindeki iki boş bardağı kaşıyla işaret ederek.

Vasta'nın dudaklarının ortası tıpkı annesininki gibi beyazladı.

Ninova

"En azından bende bir tane vardı. Burada pis bir vahşiyle dans ederken ölü olarak yakalanabilecek bir kız yok. Şu haline bir bak, çarın kapıdan girmene izin vermesine bile şaşırdım. Muhtemelen seni, yani eğitimli maymununu bize gösterebilmek için kabul etti."

Piç kurusu.

Sandalyelerin arasından bağırarak bir şeyler söylemek istiyordum ama müdahale ettiğim için Damien tarafından zaten iki kez azarlanmıştım.

Bunun yerine yakışıklı yüzü nefretle buruşan Vasta'nın dikkatini Ella'ya verişini izledim.

"Onunla dans etmezdin, değil mi Ella? Bunun için sana para versem bile?"

Ella, Damien'a gergin bir bakış atıp dudağını ısırdı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama erkek kardeşi onun sözünü kesti.

"Hayır, etmezdi."

Damien'ın yüz ifadesini korumadan önce çenesinin seğirdiğini gördüm.

"Dans etmek umurumda bile değil."

"Şanslısın," diye alay etti Vasta. "Çünkü tek başına ayakta dursan oldukça aptal görünürdün."

Damien oturduğu yerden kalktı, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Vasta'nın yanından geçip sandalyelerin olduğu sıraya doğru ilerleyerek önümde durdu.

"Dans etmek ister misin?" dedi nezaketsizce.

Tom ve Vasta bizi izliyordu.

Damien'ın bunu sormasının tek sebebinin bir çariçe olmam olduğunu biliyordum. En genç ve en az etkileyici grandüşes olabilirdim ama bu balo benim şerefime verilmişti.

Ninova

Ninova

Bana söylediği her kötü şeyin intikamını almak için Damien'ı geri çevirebilirdim. Alacağı cevaptan emin gibi gözükseydi bunu kesinlikle yapardım. Ama o kara gözlerin ardındaki sinirlerin titreştiğini gördüm. Herkes gibi onu da küçük düşürmemden korkuyordu.

Eldivenli elimi uzattım.

Müzisyenler yayları tellere takarken biz de setin sonunda yerimizi aldık.

Felix ile Irina yanımıza geldiler ve Xenia'nın müdahale etmemesi için dansa katılmak için son ana kadar beklediler.

♪♪♪ *Kwaak (Mazurka)—Andoorn*

Damien ellerimi ellerinin arasına aldığı anda ayağımı ezdi.

"Ah!"

"Ayaklarını ayaklarımın altına koyma."

"Beni yönlendirmeye çalışma, dansı bilen *benim*!"

Damien dişlerini sıkarak konuşmasına devam etti. "Yönlendiren taraf ben olmalıyım, erkek olan *benim*."

"Amacınm utançtan kaçınmak olduğunu düşünüyorum."

"İşte, bu yüzden bu işi bu kadar muhteşem yapıyorum."

Damien beni eteğimin çan gibi parlamasına neden olacak kadar etkileyici bir şekilde döndürdü. Muazzam bir dönüştü ama mazurkanın bir parçası değildi.

Damien sonraki birkaç adımı oldukça iyi taklit etti ve ne yapacağını bilemediği zamanlarda kendi adımlarını ekledi. Bir at kadar güçlüydü ve bir kızla nasıl dans edeceğini biliyor gibiydi.

Hareketlerinin yarısı uydurma olmasına rağmen ona hayranlıkla bakan gözleri görebiliyordum. Etrafımızda bir fısıltı fırtınası dönüyordu.

Ninova

Dansa bitkin bir halde başlamış olsam da kollarına kilitlendiğim her dakikayla ayaklarım hafifledi, adımlarım hızlandı. Beni adeta enerjiyle dolduruyordu.

Büyümüzde ortak bir yan olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, bu da tanrıların başka bir ironisiydi çünkü biz her bakımdan gece ve gündüz kadar birbirimizden farklıydık.

Ne Damien çılgın hareketler karışımında bana rehberlik etmekten vazgeçiyordu ne de ben onu doğru yöne çekmekten. Dans etmenin yanı sıra güreşiyorduk sanki.

Zemin, İsveç saunasından daha sıcak olan çiftlerle doluydu. Yüzümüzden ter damlıyordu.

Stana Leuchtenberg ile bir tur dans etmek için kartlarını bırakan Nikolasha Amca'nın yanından geçtik.

Stana ve kız kardeşi Militza sarayda ünlüydü. Karadağ Kralı'nın kızlarının ölülerin ruhlarıyla konuşabildikleri söyleniyordu. Uzun boylu ve esmer olan Stana'nın yoğun bukleleri, otoriter burnu ve bir Roma büstünün biçimli dudakları vardı. O, Nikolasha'nın iri cüssesinin yanında çocuksu görünmeden dans edebilen kadınlardan biriydi.

"Nikolasha'nın hiç evlenmemiş olması çok kötü," dedim Damien'a. "Kendi çocukları olmalı. Acaba neden bunu hiç istemedi?"

Damien homurdanma ile gülme arasında bir ses çıkardı.

"Ne?" diye sordum.

"Şu anda nedeni ile dans ediyor."

"Stana mı?" diyerek dalga geçtim. "O zaten evli."

"Haklısın. Daha önce hiç kimse evli bir kadına âşık olmadı çünkü."

Partnerinin iri, kara gözlerine bakan amcama tekrar baktım. Etraflarına gösterdikleri ilgiye bakılırsa boş bir odada yalnız başlarına dans ediyor gibiydiler.

"Babam buna asla izin vermez."

Hiçbir zaman boşanmaya izin vermezdi, özellikle de kendi ailesinde. Bu konuda en az büyükbabam kadar katıydı.

"O halde amcan hiç evlenmeyecek."

Sessizleştim. Damien'ın Nikolasha'yı benden daha iyi tanıyormuş gibi davranması beni rahatsız etmişti. Öte yandan neredeyse iki yıldır amcamın yanında yaşıyordu, en azından okul tatil olduğu zamanlarda. Kim bilir nelere tanıklık etmişti? Ya da Nikolasha ona neler anlatmıştı?

Erkekler, kadınların asla kabul edilmediği gizli bir dünyayı işgal ediyor gibiydi. Kulüpleri ve özel partileri olmasının, akşam yemeğinden sonra sigara içmek ve oradaki kadınlarla asla açıkça konuşamayacakları konuları tartışmak için ortadan kaybolmalarının nedeni buydu.

Amcamın bana göstermeyi seçtiği versiyonunu biliyordum.

Damien'a daha fazlasını göstermiş olması beni hem kızdırmış hem de kıskanmama neden olmuştu.

"Her şeyi bilmiyorsun."

Damien sadece o çileden çıkaran gülümsemesini sundu ve tek bir adımı bile kaçırmadan beni mazurkanın son notaları boyunca yönlendirdi. İtiraf etmeliyim ki çabuk öğreniyordu.

Daha önce hiç görmediğim yakışıklı, genç bir subayla dans eden Ollie'nin yanında durduk. Felix Yusupov'un arkadaşı olmalıydı çünkü o ve Irina gruba katıldığında Felix sırtına hafifçe vurmuştu.

"Bu iş nasıl yapılır bize gösteriyorsunuz! St. Petersburg'un en iyi iki dansçısı nihayet bir arada."

Ollie bana keyifli bir bakış attı. "Bilmiyorum. Sanırım Stasia ve Damien yepyeni bir mazurka icat ettiler."

"Neden olmasın?" dedi Felix. "Birisi ilk başta adımları icat etti diye sonsuza kadar aynı mı kalmaları gerekiyor?"

Ninova

"Bence ana fikir buydu," diyerek güldü Ollie.

"Kulağa fazlasıyla sıkıcı geliyor."

Ne aptallık ki hepimiz Xenia Hala'yı gözetmeden bir grup halinde toplanmıştık. Tabii, halam, havuç tarlasında uyuyan bir grup yavru tavşanmışız gibi üzerimize çöktü.

"*Hemen buraya gelin,*" diye tısladı halam, Irina'ya ve bana. "Sen de Olga."

Balonun son üç dansı geçip giderken, Xenia dans partnerimiz olarak şapkasız bir Kazak ve St. Petersburg'un en havai çapkınını seçtiğimiz için bizi azarladı. Ollie bile azara maruz kalmıştı çünkü görünüşe göre Sırbistan Veliaht Prensi ile mazurka dansı yapmak üzere eşleşmişti ama onun yerine gösterişli subayı tercih etmişti.

"Veliaht Prens akşam yemeğinde bütün bir ringa balığı yedi," diyen Ollie, burun kıvırarak. "Balık nefesinden boğulurken dans edemezdim."

"Bunun bir önemi yok! Söz vermiştin!"

"Bunu nasıl bilebilirdim?"

"Okuman var, değil mi?" diye soran Xenia, Ollie'nin balo defterini yüzüne doğru salladı.

Elbette, *Sırbistan Prensi George*'un adı, Xenia Hala'ya ait olduğunu bildiğim titiz bir yazıyla yazılmıştı.

"İki erkeğe aynı dansı vaat etmek en büyük terbiyesizliktir!"

Ollie isyankâr bir tavırla, "*Ben* ona hiçbir şey vaat etmedim," diye mırıldandı.

"Şu saatten sonra kimse dans etmeyecek!" diye kararını verdi Xenia.

"Zaten geriye tek bir şarkı kaldı," dedi Ollie.

Bu pek umurumda değildi. Yorgunluğum geri dönmüştü, vücudumu hareket ettiremiyordum bile. Üstelik Damien'ın mazurkasının çılgınlığından sonra, Xenia'nın seçeceği bir partnerle kotilyon yapmak sıkıcı derecede uysal görünecekti.

Ninova

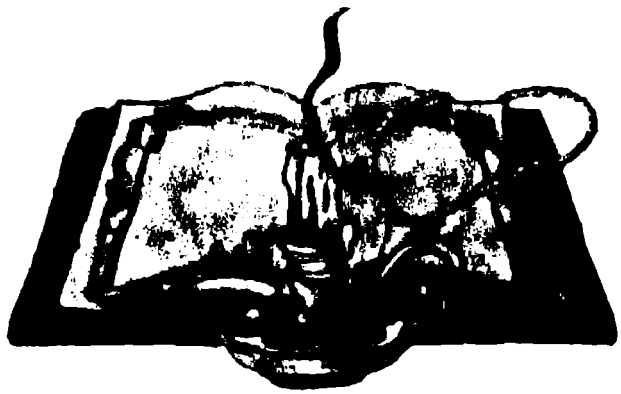

Onuncu Bölüm

BİR AYAK ÇUKURDA

O GECE ALEXEI'İN durumu daha da kötüleşti. Çığlıkları odalarımız arasındaki dar koridorda yankılandı. Kız kardeşlerim ve ben, Alexei'i görmemize izin verilmediğinden dört solgun hayalet gibi geceliklerimizle koridorda dolaşıp durduk. Bir mesaj iletmemiz ya da şişmiş eklemlerini süngerle temizlemek için kullanılan bitmek bilmeyen soğuk su taslarında hizmetçilere yardım etmemiz gerekirse diye hep etraftaydık.

Sabah saat üçte başpiskopos çağrıldı. Başpiskopos kutsal kitabı kolunun altında, siyah cübbesi arkasında sallanarak Alexei'in odasına girdi.

"Onu neden çağırdılar?" diye fısıldadım Tatiana'ya.

Tatiana bile ilk kez gerçeği yüksek sesle söylemiyordu.

Rahibin gür sesi kapalı kapıdan dışarı süzülüyor, bağlanmamış ruhlar için dua okuyordu.

Kardeşim ölüyordu.

Ninova

Liza Taneeva başrahipten yirmi dakika sonra biraz nefes nefese kalmış bir şekilde geldi. Yanaklarına allık sürmek için zaman ayırdığını fark etmiştim.

"Uyuyamadım! Korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Sonra doktorun arabasının kapıdan geçtiğini gördüm. Koşup ne olduğuna bakmam gerektiğini biliyordum. Lütfen bana Minik'e bir şey olmadığını söyle!"

Liza'nın Alexei için annemin takma adını kullanması canımı sıkıyordu. Yaptığı her şey beni sebepsiz yere kızdırıyordu. Annemin Liza'nın omzuna yaslanıp sempati selini ve yakın zamanda iyileşme vaatlerini kabul edişini izlemekten nefret ediyordum. Bu vaatler yapış yapış şekerlenmiş meyveler kadar hastalıklı bir samimiyetsizlikle doluydu.

Doktor, Alexei'e onu derin bir uykuya daldıracak bir şey verdi. Doktor Atticus kimyasal tentürler konusunda bir sihirbazdı; mide ağrılarını iyileştirmek, hıçkırığı gidermek ya da ağrılı bir diş çekimi sırasında sizi uyuşturmak için damlalar hazırlayabilirdi. Ama Alexei'e uzun süre yardımcı olacak bir şey yapmayı hiç başaramamıştı.

"Uyanacak mı?" diye fısıldadı babam, Doktor Atticus'a, gözleri bomboştu ve omuzları kaskatı kesilmişti.

"Uyanmalı."

Bu hiç de bir vaat sayılmazdı.

Alexei'i kendim görmeye kararlıydım. Koridora saatin dördü biraz geçene kadar bekledim, bu sessizliğin çöktüğü saatlerdi.

Tatiana yatak odasının pencere kenarındaki koltuğuna oturmuş, omzunu buğulu cama dayamış kitap okuyordu. Kulaklarına tıkaç takmış olsa bile herhangi bir gürültü varken uyuması mümkün değildi. Ollie onun yanında uyuyakalmış, başı Tatiana'nın ipek terliğinin burnuna gömülmüştü. Maria Ollie'nin yatağında yüzüstü horlarken Alexei'in eski ayılarından birini kolunun altına sıkıştırmıştı.

Ninova

Kapı aralığından geçip oyun odasına girdim.

Alexei'in, Amerikan Büyükelçisi tarafından hediye edilen gerçek bir çadırı vardı. Arkası yuvarlak pirinç topuzlu, kiraz rengine boyalı küçük bir kapıya dayalıydı. Bu kapı Alexei'in yatak odasındaki dolapla birleşiyordu.

Büyükbabam birçok çocuğu için sarayın duvarları arasında bir geçit inşa etmişti. Bunlardan biri Dağ Salonu'ndaki kaydırağın arkasına çıkıyordu ama şimdi bir dolap bu çıkışı engelliyordu. Bir diğeri balo salonundan mutfaklara uzanıyordu. Bir tanesi de mutfaklardan eski at mezarlığına kadar gidiyordu. Geçitler kasıtlı olarak dardı, Ollie onları çoktan aşmıştı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek çadırdan Alexei'in odasına girdim.

Babam da aynı şekilde Alexei'in yatağının yanında uyuyakalmış, başını komodinin üzerine koyduğu koluna yaslamıştı. Alexei'in yorganın üzerindeki gevşek elinin ve babamın sallanan kolunun pozisyonundan, uyumadan önce Alexei'in elini tuttuğunu tahmin ettim.

Saray o kadar sessizdi ki sanki tüm ailem büyülü bir uykuya dalmıştı.

Çıplak ayaklarım kalın halıya batıyordu. Alexei'in göğsünün battaniyenin altında hâlâ inip kalktığını kendim kontrol etmek isteyerek sessizce yaklaştım.

Göğsü hareket ediyordu. Yavaş ve sığ olsa da hareket ediyordu.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Alexei'in eli beyaz çarşafın üzerinde gri duruyordu.

Yüzüne baktım, gözlerinin açık olduğunu ve beni izlediğini görünce irkildim. Morumsu gölgelerle çevrili gözleri, buruşuk yüzünde kocaman görünüyordu. Alnına dökülmüş saçı, saman gibi kuruydu.

Ninova

"Öldüğümde ormana, ağaçların arasına gömülmek istiyorum," diye mırıldandı. "Taştan bir işaretle."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye fısıldadım. "Ölmeyeceksin."

"Ölmek istemiyorum," diyen Alexei, gözlerini kapattı. Gözyaşları kulaklarına doğru akıyordu. "Bütün kılıçlarımı alabilirsin, Stassie. Atımı da."

Dudakları da morumsu bir renge dönmüştü. Alexei yakışıklı bir çocuktu ama o anda beni korkuttu. Sanki çoktan ölmüş ve yerdeki bir delikten benimle konuşuyormuş gibi görünüyordu. Gözleri ürkütücü, dalgın bir bakışa sahipti, sanki bu dünyanın ötesini görüyordu.

"Sence ölünce nereye gidiyoruz?" diye homurdandı.

"Ben... Bilmiyorum." Sonra inanıp inanmadığımı bilmesem de tutkulu bir sesle, "Güzel bir yere," dedim. "Buradan daha iyi bir yere."

"Ben burayı seviyorum."

Onu hiç bu kadar ağlamaklı... bu kadar umutsuz konuştuğunu duymamıştım.

Alexei'in bir mezar taşı kadar soğuk olan elini tutup onu bir yere bağlayabilecekmişim gibi sıktım.

"Ölmeyeceksin. Ölmene izin vermeyeceğim."

"Daha nazik olmalıydım. Korkunç Alexei değil."

"O sadece bir şakaydı! Sen harikasın."

Alexei uzun zamandır korkunç değildi. Acı çekerken nezaketi öğrenmişti. Kendisine yardım eden hemşirelerle alay etmek yerine onlara teşekkür etmiş ve her zaman istediğimizin bu olmasına rağmen kalbimizi kıracak şekilde Andrei Derevenko'ya sarılmıştı.

"Acıyor," diyen Alexei'in yüzü acıyla buruştu. "En azından artık canım yanmayacak."

Ninova

Ağrıdan kıvranırken dişlerini gösterdi ve yorganı atana kadar bacaklarını savurdu. Pijamasının kesildiği yerde şişmiş ve benek benek olmuş kalçasını, şiş karnını gördüm. Kanama karnını korkunç bir gebelik gibi şişirmişti.

Gürültüden dolayı uyanan babam, birden başını kaldırdı. Alexei'i kucağına almak için yerinden sıçradığında dirseğinin dibinde olduğunu fark etmedi bile.

"Oğlum! Oğlum!"

Alexei inleyerek başını babamın göğsüne yasladı.

Odadan kaçtım, bu kez kapıdan çıkıp kız kardeşlerimin yanına koştum. Ollie başını Tatiana'nın terliğinden yeni kaldırmış, gözlerini ovuşturuyordu. Maria her şeyden bihaber hâlâ yatakta horluyordu.

"Alexei'e ne oluyor?" diye sordu Tatiana.

"Karnı," dedim berbat bir halde. "Her yeri şişmiş."

Kız kardeşlerim birbirlerine baktılar.

Sonra Tatiana parkta birtakım sesler duyarak başını o tarafa çevirdi.

Uzun boylu, şapkasız ve karanlık bir figür çimenlikte ilerliyordu. Sisin içinden süzülüyor, cübbesi sanki suyun altında yürüyormuş gibi etrafında dönüyordu.

"Rasputin," diye soludum.

Arka bahçe kapısına doğru koştum, oradan gireceğinden emindim.

Annem ve Liza Taneeva zaten bekliyorlardı. Annem başına bir şal örtmüştü, elleri sanki donuyormuş gibi şalın kıvrımlarını sıkıca kavramıştı. Liza cam gibi gözleri bakarken endişeli olduğu her halinden okunuyordu.

Liza, Rasputin'in kapıyı çalmasıyla annemin kolunu tutarak, "İşte geldi!" diye bağırdı.

Ninova

Bütün hizmetkârlara gitmeleri emredilmişti. Annem şu anda bile Rasputin'in geldiğini kimsenin görmesini istemiyordu.

Bir zırhın arkasına saklanıp onları gölgelerin arasından izliyordum.

Annem kapıyı açtı.

"Lütfen, içeri gelin."

Rasputin'in sesi nazik, ifadesi kederliydi. "Matushka... sana yakında tekrar görüşeceğimizi söylememiş miydim?"

Daha önce hiç kimsenin anneme bu kadar gayriresmi bir şekilde hitap ettiğini duymamıştım.

Annem sadece başını sallamakla yetindi. "Gerçekten de söyledin."

"Çareviç nerede?"

"Seni ona götüreceğim."

Annem, yanında Rasputin ile birlikte merdivenleri çıkarken Liza da onların çok daha uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ediyordu.

Ollie ve Tatiana odalarının kapısından dışarı baktılar. Maria'nın köpeği Ortipo da burnunu uzattı, sonra tekrar gözden kayboldu.

Merdivende geri çekildim.

Rasputin, hangi oda olduğunu sormadan Alexei'in odasına girdi. Annem ve Liza Taneeva onu takip etmeye çalıştıklarında, "Hastayı yalnız göreceğim," diyen Rasputin'in komutuyla oldukları yerde kaldılar.

"Onu kimse yalnız göremez," dedi babam. "Sen muayene ederken ben Alexei'i tutarım."

Ninova

"Bu imkânsız."

Sibiryalı bir köylünün çara karşı çıkma küstahlığı karşısında şoke olmuştum. Yine de babam çaresizce Rasputin'e boyun eğdi.

"Ona ne yapacaksın?"

"Onu hipnotize edeceğim. Vücudunu rahatlatacak ve kanı ait olduğu yere geri çekmeme izin verecek. Tam bir sessizliğe ve mutlak bir izolasyona ihtiyacım olacak."

Bir anlık sessizliğin ardından babam, "Söylediklerine sahip olacaksın," dedi.

Annemle babam Rasputin'i Alexei ile yalnız bırakıp kapıyı arkalarından kapatarak kilitlediler.

Koridorun boşalmasını bekledikten sonra merdivenden yukarı çıkıp kulağımı Alexei'in kapısına dayadım. Eğer Rasputin de başrahip gibi ilahi söylüyorsa, benim duyamayacağım kadar sessizdi.

Sadece pencereden sızan ay ışığının aydınlattığı çocuk odasının karanlığından içeri süzüldüm. Oyuncakların çarpık gölgeleri sanki küçülmüşüm gibi etrafımda yükseliyordu ve sallanan at ile Ollie'nin eski bebek evi artık beni cüceleştiriyordu.

Geçide geri dönmek istesem de orada olan biteni bir şekilde bölersem Alexei'e zarar verebileceğimden korkuyordum.

Ben kıpırdayamadan çocuk odasına başka biri girdi.

Annem eğilmiş, elinden geldiğince sessiz bir şekilde Alexei'in oyuncak sandığını karıştırıyordu.

"Neye ihtiyacın var, anne?"

Annem irkilip Alexei'in oyuncak askerlerinden birini halının üzerine düşürdü.

"Onun eski ayısını bulamıyorum. Bir bacağı eksik olan."

"O oyuncak Maria'da."

Ninova

Annem onun yerine Alexei'in bir ya da iki yıl önceki doğum gününde aldığı peluş tavşanı aldı ve göğsüne bastırdı.

Güneş doğduğunda tavşanın hâlâ burada olması ama Alexei'in olmaması imkânsız görünüyordu.

Hasta olduğunu her zaman biliyordum ama ne zaman bir kriz geçirse ve hayatta kalsa, bu tam tersini kanıtlıyor gibiydi; hiçbir şeyin onu gerçekten öldüremeyeceğini.

Artık gerçeğin acımasızlığını idrak edecek yaşa gelmiştim.

"Buna dayanamıyorum, anne. Eğer o ölürse ben..."

"Hayatına devam edeceksin," dedi annem. "Hepimiz devam edeceğiz. Şimdi imkânsız gibi görünüyor ama biz istesek de istemesek de böyle olacak."

Annem garip bir şekilde sakindi. Solgundu ve acıdan bitkin düşmüştü ama hepimizden daha az paniklemişti.

Altı yaşma geldiğinde erkek kardeşini, annesini ve iki kız kardeşini kaybetmişti. Babası on dokuzuncu doğum gününden hemen sonra kalp krizinden vefat etmişti, sevgili büyükannesi Kraliçe Victoria ise babasından birkaç yıl sonra ölmüştü.

Babası ona Gün Işığı derdi çünkü gülümsediğinde bunu teninizde hissedebilirdiniz. Ama annem mutlu değildi, ne genelde ne de gerçekten. Hayatı boyunca kederi tatmıştı.

"Buna dayanamıyorum," dedim tekrar, zayıf bir sesle.

Annem beni yanma çekti.

"Acı veriyor çünkü onu seviyoruz. Kabul etmesi ne kadar zor olsa da hayatın dengesi bu. Neşeye açık bir kalp, hüzne karşı savunmasız bir kalptir. Kayıpsız aile, acısız aşk olmaz."

Annem beni göğsüne bastırıp çenesini başıma yasladı, vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

Ağlamak istedim. Akmayan yaşlar, gözlerimi yakıyor, her geçen dakika daha da artıyordu. Üzüntüm bana öfke gibi geliyordu ve öfke tehlikeli bir duyguydu.

Ninova

"Benimle dua et," dedi annem.

Ardından annem halının üzerinde dizlerinin üzerine çöküp ellerini önünde kavuşturdu ve sessizce yalvarırken dudakları kıpırdıyordu.

"Tanrılar onu hasta etti," dedim donuk bir sesle. "Onu neden kurtarsınlar ki?"

Annem duraksadı. Sonra elimi tutup beni halının üzerine çekti. Yüzüme bakarak, "Senden ne alınırsa alınsın, umudunu asla kaybetme," dedi. "Dünyanın ne kadar karanlık olabileceğini görsen bile daha iyi olabileceğine inanmayı seç."

Bir şeye inanmayı seçip seçemeyeceğinizi bilmiyordum. Ya inanırdınız ya da inanmazdınız. En azından bana öyle geliyordu. Sevgiyi ya da inancı var olmaya zorlayamazdınız.

Yine de gözlerimi kapattım ve tanrılara, kardeşimi bağışlamaları için hiç etmediğim kadar çok dua ettim. Alexei'in yaşaması için her şeyi yapacağıma söz verdim.

Rasputin iki saat boyunca Alexei'in yanında kilitli kaldı.

Geri kalanımız Ollie ve Maria'nın odasında bekledik. Babam başını ellerinin arasına almış pencerenin yanında oturuyordu. Annem yatağın kenarına tünemiş, Maria uyurken saçlarını okşuyordu. Tatiana herkese çay getirmek için kitabını bıraktı. Ollie, Ortipo'yu halının üzerinde eğlendirmeye çalışıyordu ama çok halsizdi ve Ortipo bile oynamak için fazla sıkıcı görünüyordu.

Liza Taneeva odada koşuşturuyor, anneme daha kalın bir şal getirmekte ısrar ediyor, Tatiana'nın çay dağıtımına karışıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Rasputin'in ne yaptığını merak ettiğini aralıklarla dile getirince babam dayanamadı. "Liza, hizmetçileri denetleme nezaketinde bulunur musun? Mümkünse onları sessiz tut, her konuda..."

Liza'nın Alexei'in odasının kapısının açılışına şahit olmak istediği belliydi ama Rasputin'in aksine, babamın emrini reddedemezdi.

Ninova

"Memnuniyetle," dedi Liza, yüzünde acı dolu bir gülümsemeyle. "Size bir faydam dokunsun diye buradayım."

O gittiğinde sonunda oda sessizleşmişti.

Hem de fazla sessizdi.

Aklıma Alexei'in duvarın diğer tarafında ölmüş olabileceği gibi korkunç bir düşünce geldi. Rasputin, aileme başarısız olduğunu söyleyemeyecek kadar korkmuş bir halde cesedinin başında sessizce bekliyor olabilirdi.

Nihayet sabah ışığı üst duvar boyunca uzanan frizdeki yusufçukların yaldızlı kenarlarını, Tatiana'nın aynasının çerçevesini ve Ollie'nin gümüş fırçası ile tarağının saplarını aydınlatmaya başladı. Sis, duman gibi yoğun bir şekilde pencere camlarına yok olana kadar baskı yapıyordu.

"Çocuk uyandı."

Rasputin kapı aralığında duruyordu. Tatiana irkilerek başını kaldırdı, onun gelişini o bile duymamıştı.

Annemle babam Alexei'in yanına koştu. Ollie, Tatiana, Maria ve ben odanın kapısında toplandık, annem Alexei'in yatağının yanında dizlerinin üzerine çökerken nefes nefese kalmıştık.

Annem oğlunun saçlarını alnından geriye doğru itti. Alexei gözlerini açtı; berrak ve mavi gözler, artık bizimkilerin ötesindeki dünyalara boş boş bakmıyordu.

"Anne," dedi Alexei. "Artık acımıyor."

Hıçkırıklara boğulan annem, Alexei'in başını kaldırıp yanağını boynuna bastırdı.

Babam elleriyle yüzünü kapatarak arkasını döndü.

Gözyaşlarına boğulan kız kardeşlerim, Alexei'e dokunmak, gerçekten iyi olduğundan emin olmak için yatağına koşturdu.

Ailem Alexei'i muayene etmeleri için sayısız şifacı getirmişti. Hiçbirinin bir faydası dokunmamıştı.

Şimdi erkek kardeşimin rengi o güne kadar gördüğüm en iyi halini almıştı; yanakları bir porselen bebek kadar pembe, gözleri yeniden parlak ve canlıydı. Karnı artık yatak örtülerinin altında şişmiyordu ve çoktan dik oturmaya çalışarak, "Çayı kaçırdım mı?" diye soruyordu.

Rasputin pencerenin sağ tarafında, sabah güneşinin yolunun dışında duruyordu. Gözleri hastasına değil, anneme odaklanmıştı ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Kendine güveni sarsılmamıştı, ifadesi dingindi. Sanki onu iyileştirebileceğini başından beri biliyormuş gibiydi.

Bunu nasıl yaptı? *Nasıl?*

"Bunun için ödüllendirileceksin," dedi babam kısık sesle.

"Sahip olduklarım ve varlığım tanrılara aittir." Rasputin'in solgun gözleri dingin yüzünde titreşti. "Belki de St. Petersburg'daki katedrale bağışta bulunabilirsiniz. Bir keşiş herhangi bir cennet evinde olmalı ama ne yazık ki kardeşlerim tanrıların istemediği ayrımlar yapıyor."

"Başrahiple bizzat konuşacağım," dedi babam. "O sizi kabul edecektir."

Rasputin ellerini kollarının arasına alarak başıyla selam verdi.

"Alexei tamamen iyileşmiş değil," diye uyardı Rasputin. "Kanında ciddi bir bozukluk var. Tedavisi tekrarlanmalı."

"Gelip onu görecek misin?" diye sordu annem yalvaran bir sesle.

"Bana ne zaman ihtiyaç duyulursa."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Annem Rasputin'in ellerini tutup öptü. Adamın teni soluk ve pürüzsüzdü, bir köylününki gibi pürüzlü değildi. Kendime onun bir keşiş olduğunu hatırlattım, bir çiftçi değil. Ama gezgin keşişler bile çalışma izi taşırdı.

Gezgin *keşişler*, işlemeli cüppeleri, altın asaları ve göğüslerinde duran mücevherli muskalarıyla katedrallerdeki rahiplere pek benzemiyordu. Rasputin'in cübbesi kabaydı, ayakları sandaletlerinin içinde çıplaktı ve çarın huzurunda bile başı açıktı.

Davranışları bir köylününki kadar sadeydi ama sesi bir köy okulunda eğitim görmüşe benzemiyordu.

Bu beni şaşırtmıştı.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzümde karın yumuşak öpücüğü gibi serin bir nefes hissettim.

"Anastasia," dedi. "Dans ediyordun demek."

Geceliğimi giymiştim, balo elbisemden eser kalmamıştı.

"Partnerin kimdi?" diye sordu usulca.

Zihnimde bir görüntü canlandı: Bir çocuk, ergen ve sonra adama dönüşen Damien.

Bu sahneyi zihnimden uzaklaştırdım.

"Kuzenim Dimitri Pavlovich ile dans ettim."

"Ah," dedi Rasputin.

Hâlâ gülümsüyordu ama yalan söylediğimi bildiğinden emindim.

Ninova

KISIM ÜÇ

On Birinci Bölüm

KÖKLER DERİNLERE İNİYOR

3 Yıl Sonra

♪♪ *The Tradition-Halsey*

BÜYÜKANNEM MINNIE ON altıncı doğum günümün sabahında Resim Salonu'nda onunla buluşmamı istedi.

Büyükannem, taç mücevherleri yüzünden annemle anlaşmazlığa düştükten sonra şehirdeki kendi evine taşınmıştı. Onları almak annemin hakkıydı ama bazıları Minnie Nine için fazla önem taşıyordu. Aile dramalarımızın çoğunda olduğu gibi kimse gerçekten haklı değildi ama herkes taraf tuttu, böylece incinmiş duygular, kamuoyu önünde aşağılamalar ve pasif-agresif yazışmalar aylarca sürdü.

Büyükanne Minnie çariçe olarak zaten popülerdi, zengin bir dul olarak daha da popülerdi. Annem ile babamın toplamından daha fazla yemek veriyor ve daha fazla partiye davet ediliyordu.

Bir zamanlar Danimarka Prensesi Dagmar'dı, kızlarıyla aynı koyu buklelere ve boncuk gibi kara gözlere sahip cesur ve zeki bir güzeldi. Büyükbabamla evlendikten sonraki iki yıl içinde Rusçayı o kadar akıcı bir şekilde öğrenmişti ki büyükbabam ona sadece kendi ana dilinde yazmıştı.

Ninova

Büyükbabam Koca Dev olarak bilinirdi, o kadar güçlüydü ki demir çubukları bükebilir ve çıplak elleriyle kitapları ikiye ayırabilirdi. İmparatorluk treni raydan çıktığında büyükbabam çatıyı tutarak ailesini bir konserve kutusundaki bezelyeler gibi ezilmekten kurtarmıştı.

Sanırım annem ve babam da önceki çar ve çariçe ile boy ölçüşebileceklerini düşünmüyorlardı. Bu da onları tavsiyelere karşı huysuz yapıyordu.

Resim Salonu büyükannemin saraydaki en sevdiği odaydı, benim de öyle. Minnie'nin sihri resimlerindeydi. Onun portreleri öznenin kıvılcımını yakalar, kişilikleri tuvalden yayılır, neredeyse karşınızda hareket ettiklerine ve nefes aldıklarına inanırdınız.

Büyükannem, büyükbabamın portresini ve babamın geçit töreninde giydiği üniforması içinde uzun ve sıska, Ollie'ninkine çok benzeyen kalkık burnu ve babamın "en iyi çalışması değil" demesinin nedeni olabilecek gözlerindeki hüzünlü ve gergin bakışla bir çocuk olarak resmini yapmıştı.

Galeride yürümek bir tarih kitabında gezinmek gibiydi... Romanov elleriyle, bazen Romanov kanıyla yazılmış sayfalar.

Atalarınızın at sırtından size bakan üç metre boyundaki suretlerinin altında yürümek aşağılayıcıydı. Bir asilzade çocuğu asla atalarının "iyi" olduğu izlenimine kapılmazdı. Onlar fatihlerdi. Yaşadıkları dönemin şiddeti ya acımasız oldukları ya da öldükleri anlamına geliyordu.

Üç yüz yıllık Romanov İmparatorları, ilk Romanov Çarı Mikhail Fyodorovich ile başlayarak duvarları sıraladı. Kalın siyah sakalı ve sivri kürk şapkasıyla bir Türk'e benziyordu. Büyükanne Minnie onun portresinin altında durmuş, yüzüne bakıyordu. Gözleri tuvalin üzerindeydi.

"Neye bakıyorsun, büyükanne?"

"Sanatçının gördüğünü görüyorum."

Ninova

Elimi tuttu ve doğrudan portrenin üzerine koydu. Pul gibi katmanlar halinde uygulanan yağlı boya tablonun kimi yerleri kalın ve mumluyken kimi yerleri de pul pul dökülüyordu, kokusu tatlı ve topraksıydı. Büyükanne elini benimkinin üzerine bastırdıkça renk daha da zenginleşiyor, boya sanki sıvıya dönüşmüş gibi avucumun altında dönüyordu. Mikhail Fyodorovich'in eldivenli eli dizginlerini sıkıca kavradı ve atının kulakları diken diken oldu. Toynak seslerini duyuyor, yanan meşalelerin kokusunu alabiliyordum.

"İnanılmaz..."

"Görebiliyor musun?" diye soran Minnie Nine, memnuniyetle gülümsedi. "Olga da görebiliyor ama Xenia göremiyor. Böyle olması çok tuhaf."

Büyükannem elini geri çekince resim normale döndü. Elini elime dokundurduğunda daha fazlasını görebiliyordum.

"Zırhına bak," dedi Minnie.

Mikhail'in göğüs zırhı hırpalanmıştı ve yara bere içindeydi. Fyodorovich, çar olmadan önce bir savaşçıydı; Rusya'yı, insanları kasabalarına hapseden ve verimli tarım arazilerine yayılmalarını engelleyen canavarlardan temizlemekle görevlendirilmişti.

Onunla ilgili her şeyi Büyük Kütüphane'deki fazlasıyla dehşet verici kitaplardan birinde okumuştum. Çoğunluğu Kazaklardan oluşan bir grup paralı askerle birlikte vahşi topraklarda avlanıyordu. Silahlı adam görmemiş küçük köylerden erzak alıyorlardı. Mikhail kaderimizi belirleyecek kristalle ilk kez orada karşılaşmıştı.

Setolar çeroidi dini törenlerinde kullanıyor, dağlardan nehrin aşağısına doğru akan parçacıkları topluyorlardı. Fyodorovich nehri kaynağına kadar takip etmişti; Setoların lanetli olduğu söylendiği için asla ziyaret etmedikleri bir yerdi bu. Mikhail mağaralara ulaşmadan çok önce nehir yatağında parlayan kaz yumurtası büyüklüğünde mor yeşim taşları buldu.

Bir taş aldı ve kolunda bir güç dalgası hissetti. Bir tanrının gücü.

"Hiç çeroit kullandın mı?" diye sordum Minnie Nine'ye.

Büyükannem başını iki yana salladı. "Kolayca kullanılacak bir şey değil."

"Babam onun canlı olduğunu söyledi."

"Bütün büyüler canlıdır. Bu yüzden bu kadar lanet olası şekilde öngörülemezler."

Güldüm. Büyükbabam bir denizci gibi küfrederdi ve Minnie Nine de çocuklarını utandıracak şekilde bu alışkanlığı edinmişti.

Mikhail, Rusya'yı ayı büyüklüğündeki kurtlardan, mezardan çıkan aç cesetlerden, yolcuları baştan çıkaran ve şeytanlar doğuran sukkubuslardan* temizlemek için çeroidi kullanmıştı. İntikamcı bir melek gibi üzerlerine düşerek batının vahşi doğasını, bozkırları ve Don Ormanı'nı temizlemiş, sonra donmuş kuzeye doğru ilerlemişti.

Orada efsanevi yaratıklar, adı olmayan canavarlar buldu. Kuzeyin insanları ilkel ve putperestti; kulübelerine kapanmış, gecelerine musallat olan ve çocuklarını pencerelerinden kaçıran dehşetten korkarak yaşıyorlardı. Bazıları onları avlayan şeytanlara tapıyordu.

Mikhail ve Kazaklardan oluşan ordusu Sibirya'yı silip süpürdü. Ellerindeki çeroit ile cehennemin ev sahipleri bile önlerinde duramazdı. Donmuş telefleri temizleyerek yerleşim için güvenli hale getirdiler.

Yerel halk kuzeye taşındı. Kürk ve kereste ticareti gelişti. Rusya'nın talihi sonunda döndü.

Kazaklara altınlarla ödeme yapıldı, seferi destekleyen tüccarlar ölçülemeyecek kadar zenginleşti, torunları bugüne kadar

* Rüyalarda ortaya çıkan ve genellikle cinsel yollarla erkekleri baştan çıkarmak için bir kadın şeklini alan, kadın bir folklorik cin veya doğaüstü varlık. (ç.n.)

Ninova

en güçlü aristokratlar arasında yer aldı. Mikhail tüm Rusya'nın hükümdarlığıyla ödüllendirildi. Bunu elinden kim alabilirdi ki? Çeroidi doymak bilmez bir şekilde tüketti ve askerlerine daha küçük porsiyonlar verdi.

Mikhail, Kazakları kendi topraklarında kendi halklarını yönetme hakkı karşılığında bir kölelik anlaşması imzalamaya zorladı. Atamanları, Kazaklara kendi uluslarını yaratmak için kazandıkları toprakların bir kısmının bile verilmeyecek olmasına çok kızmıştı. Anlaşmayı imzalamayı reddetti. Çarın asası kaşına öyle hız ve güçle indi ki ataman ikiye bölündü.

Bu hiçbir zaman tam anlamıyla iyileşmeyen bir ayrılıktı. Kazaklar her kuşakta tekrar tekrar isyan ediyor, bastırılana, isyancılar kurşuna dizilene ya da diri diri yakılana kadar sınır bölgelerini kasıp kavuruyordu.

Damien'ın aileme neden bu kadar kızdığını anlıyordum. Kazaklar özgür olmayı, gerçek anlamda özgür olmayı arzuluyordu. Ancak Rusya'dan kendilerine ait bir parça koparmak istiyorlardı ve bu asla olamazdı. İmparatorlar olarak kutsal görevimiz Rusya'yı birleşik ve bütün tutmaktı.

"Arkadaşım çeroidin tehlikeli olduğunu söylüyor."

Damien'dan "arkadaşım" diye bahsetmek nedense yüzümü kızarttı. Büyükannem bunu fark etmemiş gibi davrandı.

"Nesillerdir Romanov ağacına zarar veriyor," dedi büyükannem kısık sesle.

Büyükanne Minnie ailemizin atan kalbiydi, hepimizi bir arada tutan çekim gücüydü. Hanedanımızın temel direklerinden birini eleştireceğini hiç düşünmemiştim.

Beni salonda yürümeye teşvik ederken elbisesinin eteği cilalı parke zeminde fısıldıyordu. Büyükannem yavaş ve dikkatli hareket ediyordu, sırtı dikti. Xenia onun irade gücünü, Olga Hala ise sıcaklığını miras almıştı. Babam tuhaf biriydi, asla çar olmaması gereken bir oğuldu.

Ninova

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Minnie, Büyük Petro'nun portresinin önünde duraklamıştı.

Ona bir bakış attım.

"Büyükanne. O kadar da umutsuz değilim."

Güldü. "Muhtemelen Rusya'nın gelmiş geçmiş en büyük hükümdarı. St. Petersburg'un var olma sebebi. Ama kendi varisine işkence edip öldürdü."

Ardından büyükannem elimi kaldırdı ve tuvale bastırdı.

Petro'nun yüzüne baktım, galeride ilk kez tıraş olmuş bir imparator görüyordum. Beyaz ermin pelerini zırhının üzerindeydi. Yumruğu kalçasında, gururlu bir hayalperest gibi uzaklara bakıyordu.

Ama büyükannemin eli benimkinin üzerine uzandığında ve gücü benim aracılığımla tuvale aktığında, tekrar tekrar çatırdayan bir kırbaç sesi duydum. Biri, *Lütfen baba, ben masumum!* diye bağırırken Petro'nun boyalı yüzü irkildi.

Elimi geri çektim.

"Onun yerine metresine taç giydirdi," dedi Minnie. "Onu ilk kadın imparatoriçe yaptı."

I. Katerina'nın portresi Petro'nun yanında duruyordu.

"Kadın sadece iki yıl dayanabildi," dedi Minnie. "Sarayla birlikte pikniğe gitti, kelimeleri boğazında düğümlendi ve kekelemeye başladı. Çimlerin üzerine yığıldı, dudakları mosmordu, gözleri kan doluydu. Cerrah otopsi yaptığında ciğerlerinin deniz suyuyla dolu olduğunu gördü."

"Onu kim öldürdü?"

Büyükanne, bir imparatoru büyüleyen güzel köylünün ay gibi solgun yanağına dokundu. "Görünmez bir elin iş başında olduğunu gördüğümde kendime bundan kimin yararlanacağını sorarım..."

On dört yaşında bir çocuğun portresinin yanından geçti.

Ninova

"Öldürülen çareviçin oğluna taç giydirdiler. O da gizemli bir hastalıktan öldü. Ve sonra Anna'mız geldi..."

Anna Petrovna'nın portresinin önünden hiç titremeden geçememiştim. Koyu renk gözleri nereye hareket etsem takip ediyor gibiydi, ağzının kenarları zalim bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyordu.

"Büyük Petro'nun kızı," dedi Minnie. "On yedi yaşında Courland Dükü ile evlendirildi. Gelin ve damat arabaya bindiler ama sadece biri sağ çıktı. Dük eve dönerken yolda felç geçirdi. Anna tek başına yola devam etti ve tahta geçmek için Rusya'ya geri çağrılana kadar yirmi yıl boyunca kocasının dükalığını yönetti."

"Tatiana onun bir cadı olduğunu söylüyor."

"Onu rahatsız eden insanlar ya hastalanıp ölüyor ya da korkunç kazalara maruz kalıyordu. Krallığın kaynaklarına erişim sağladıktan sonra sarayı Caligula'nınki kadar acımasız oldu."

Ollie, Anna Petrovna'nın barbarlık hikâyeleriyle beni korkuturdu. Kâbuslarımın öcüsüydü yine de Ollie'ye en sevdiğim hikâyeyi, Anna'nın Buz Odası'nı anlatması için yalvarırdım.

Anna Petrovna düşmanlarını aşağılamayı severdi. Prens Mikhail Alekseevich'i soytarısı olarak hizmet etmeye zorladı, sonra da onu en çirkin nedimesiyle evlendirdi. Onlara katı buzdan oyulmuş, donmuş yatakları, masaları, sandalyeleri ve hatta buz kütükleriyle dolu bir şöminesi olan bir gelin odası inşa etti.

Prens ve gelini bir çift filin tepesinde bir kafese kapatmış, sokaklarda dolaştırmış ve üzerlerine çöp yağdırmıştı. Kışın ortasında donmuş odalarına bırakıldıklarında Anna, sıcak kalmak istiyorlarsa canla başla sevişmelerini söyleyerek alay etmişti.

"Onun yönetimine 'Karanlık Zaman' diyorlardı," diye mırıldandı Minnie Nine. "Binlerce insan bir daha görülmemek üzere, gece yataklarından sürüklenerek alındı... Çayına kimin zehir kattığını kimse bilmiyor. Hizmetkârları sessizce izlerken o yerde tek başına, ağzından köpükler saçarak öldü."

Ninova

Büyükannem, Anna'nın portresinin önünden geçip yürüme ve devam etti.

"Elizabeth Petrovna... yeğenini henüz iki aylıkken bir hücreye kapattı ve zavallı çocuğu delirene kadar orada tuttu. İkinci Katerina kocasını öldürdü ve onun tahtını aldı."

"O kadın hâlâ benim en sevdiğim atam."

Büyük Katerina'yı idolüm olarak görüyordum çünkü güzel değil zekiydi ve Rusya'yı otuz dört yıl boyunca diğer tüm İmparatoriçelerden daha uzun süre iyi yönetmişti.

Ayrıca ölümüne kadar yakışıklı genç sevgililer edinmeye devam etmesi de hoşuma gitmişti. Altmış yedi yaşında hayata veda ettiğinde kendisinden kırk yaş küçük olan gösterişli Prens Zubov ile tutkulu bir ilişkinin ortasındaydı.

"Oğlu Paul, *kendi* oğlu Alexander tarafından öldürüldü..."

"Ve tüm bunların çeroit yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiçbir şeyin tek bir nedeni yoktur," dedi büyükannem. "Anlatmaya çalıştığım şey, Anastasia, güç tutkusunun zihnini zehirleyeceğidir. Seni güçlendirir... ama neyin alınıp satılması gerektiğine dair hislerini karıştırır. Seni şekillendirmesine izin verdiklerine dikkat et. Yönetmek bir sorumluluktur, hem de ağır bir sorumluluk. Bu bizim insanlara olan borcumuzdur, onların bize olan borcu değil."

Ensemde bir sıcaklık ve karıncalanma hissettiğimde Minnie'nin gözlerinin içine tam olarak bakamadım. Ne demek istediğini anlıyordum ama akrabalarımın yaptığı her kötü şeyi bilsem bile yine de bir parça çeroidi elimde tutmayı arzuluyordum.

Büyü sarhoş ediciydi. Bulduğum her fırsatta pratik yapıyordum ama babam Faberge olayından sonra beni eğitmeye pek hevesli olmadığı için ilerlemem acı verecek kadar yavaştı.

Çeroit sırtıma bir çift kanat takmak gibi olacaktı. Buna kim hayır diyebilir ki?

Ninova

"Hiçbir şeyin hükümdarı olmayacağım," dedim, "bu yüzden ne yaptığımın bir önemi yok."

"Bu kiminle evleneceğine bağlı," dedi büyükannem. "Ve demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun, Anastasia. Sen güç için doğdun, doğuştan, konumun gereği ve yeteneğinle. Bazıları doğadaki yerlerinden memnundur. Bazıları ise daha fazlasına açtır."

Kızardım. Çar olmaya çalışmıyordum, sadece daha fazla sihir istiyordum. Bunda yanlış olan neydi?

Tüm serfleri* özgürleştiren büyük büyükbabam Kurtarıcı Alexander'a gelmiştik. O liberal bir çardı. Halkın bir parlamento oluşturmasına izin verecek bir belgeyi imzaladığı gün, bir grup devrimci ayaklarının dibine bir bomba atmıştı.

Büyükbabam III. Alexander tahta geçti ve babasının imzaladığı tüm demokratik girişimleri derhal yürürlükten kaldırdı.

Babamın parlamentoya bu kadar karşı olmasının nedeni buydu. Xenia Hala gibi o da halkın kendini nasıl yöneteceğine dair hiçbir fikri olmadığına inanarak yetiştirilmişti. Onlara güç vermek sadece en kötü dürtülerini cesaretlendirirdi.

Büyükbabamın portresi galerideki en iyi portrelerden biriydi çünkü Minnie onu kendisi çizmişti. Büyükbabam geniş göğsü ve göbeği, kel kafası ve sakalıyla koca bir adamdı. Minnie onun gözlerindeki parıltıyı yakalamayı başarmıştı, bu da onun aynı zamanda bir espri anlayışına sahip olduğunu gösteriyordu. Ziyarete gelen yüksek rütbelilerin üzerine hortumla su sıkmayı severdi ve bir keresinde bir bahçe partisinde küçük bir timsahı serbest bırakmıştı.

Büyükbabanın portresinin yanında kardeşinin portresi vardı. Nicholas Alexandrovich yirmi üç yaşında, ince yüzlü ve kıvırcık saçlı genç bir adam olarak resmedilmişti.

---

* Orta Çağ Avrupa'sında, miras yoluyla kendisine tahsis edilen arazide toprak ağası adına çalışan köylü. (ç.n.)

Ninova

Ne babam ne de büyükbabam tahtın ilk sıralarında yer almıştı. İkisinin de beklenmedik bir şekilde ölen birer ağabeyi vardı.

Aslında büyükannem Minnie önce Nicholas Alexandrovich ile nişanlanmıştı.

İnce yüzlü genç adam yaşasaydı her şey ne kadar farklı olurdu. Ne babam ne de ben dünyaya gelecektik.

Büyükanne Minnie uzun süre Nicholas'ın portresine baktı. Ne gördüğünü merak ettim. Aslında daha çok ne düşündüğünü...

"Sana bir hediyem var," dedi büyükannem sonunda. "Bunu bana büyükannem on altıncı yaş günümde vermişti."

Cebinden küçük bir kutu çıkardı ve elinde tutarak yüzüme baktı.

"Büyükannem büyük bir yeteneğe sahipti, Anastasia. Bir zamanlar ben de büyük olmayı dilemiştim. Tüm dünyanın bileceği bir sanat yapmayı hayal ederdim. Ama planladığımdan çok farklı bir hayat yaşadım. Yeteneklerimizin bizi nereye götüreceğini bilemeyiz; buna tanrılar karar verir, biz değil. Sahip olduklarına değer ver, dilediklerine değil."

Elindeki müzik kutusunu bana uzattı. Mekanik iç aksamı onu göründüğünden daha ağırlaştırmıştı. Metal kapağı ve yanları küçük dağlar, yıldızlar ve aylarla işlenmişti. Nasıl kuracağımı göremiyordum.

"Şöyle yapacaksın," dedi Minnie Nine.

Müzik kutusunu ağzına götürdü ve nefesini içine üfledi.

Küçük kutunun parlamaya başlamasıyla kapağı ile yanlarından altın rengi bir ışık her yöne saçılarak etrafımızdaki duvarlarla tavana küçük çam ağaçlarının, yıldızların, bulutların ve hilalin şeklini yansıtıyordu. Projeksiyon yavaşça döndükçe çınlayan bir müzik çalıyordu.

Çok güzeldi, son derece güzeldi. Panjurlu resim salonunun loşluğunda, projeksiyon atalarımın yağlı boya tablolarından daha parlak ve daha gerçekti.

Ninova

Büyükannem kutuyu cilalı zemine bıraktı.

Şimdi projeksiyon değişmişti. Artık yıldızları ve ağaçları göstermiyordu. Onun yerine kayalık bir kumsal ve kıyı boyunca koşan iki figür gördüm. Biri genç bir adamdı; uzun boylu, ince yüzlü, pantolonu diz kapaklarına kadar kıvrılmış, ayakları çıplak ve kumla kaplanmıştı. Diğeri ise siyah saçlı, ufak tefek ve düzgün yapılı bir kızdı.

Adam kızı kollarının arasına alıp etrafında döndürdü. Kız kahkahalara boğuldu. Şapkası rüzgârda savruldu ve siyah saçları serbest kaldı. Elini başına götürse de faydasızdı. Bunun üzerine genç kız daha çok güldü. Bu kızın Minnie olduğunu fark ettim; en fazla on dokuz yaşındaydı, bir şarkı kadar güzeldi.

"Nedir bu?"

"Bir anı," diyen Minnie'nin sesi yumuşak ve uzaklardan gelir gibiydi. "Mükemmel bir günün anısı."

Kollarını birbirine dolayan, kıyıya vuran dalgayla ayakları görünmeyen çiftin kumsalda yürümesini izlemeye devam ettim.

Kum tepelerinin arasına uzandılar. O sırada Minnie eğildi ve müzik kutusunu kaldırıp kapattı. Projeksiyon kayboldu. Artık ne kahkaha ne de dalga sesi vardı, sadece birkaç tıngırdayan melodi, müzik kutusu sessizleşip karanlığa bürünene kadar devam etti.

Büyükannem kutuyu bir kez daha avucuma bıraktı.

"İstediğin herhangi bir günü kaydedebilirsin. Tek bir gün. Umut vadeden bir günde sabah kaydetmeye başla. Buraya bas." Bana yan taraftaki girintili bir düğmeyi gösterdi; metalde hilal gibi görünen bir kesikti. "Bunu gün boyu cebinde tut. En güzel anılarını depolayacak ve senin için çalacak."

"Büyükanne, bu olağanüstü bir sihir. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Ninova

Ninova

"Ben de öyle. Bu oldukça eski, büyükannem aldığında yeni değildi. Sakın unutma, bir seferde sadece bir günü kaydedebilirsin. Eğer başka bir gün kaydedersen anı yok olur."

"Bunu bunca yıl sakladın mı?"

"Bu Nixa'nın çektiğim tek anısıydı. Bir hafta sonra öldü."

İkimiz de farkında olmadan Nicholas'ın duvardaki portresine baktık, Minnie'nin onu son gördüğü haliyle sonsuza dek hapsolmuş, gençlik aşklarını asla eskitememişti. Onun yanında da evlendiği ve çocuk sahibi olduğu adam duruyordu. Biri bir şairin gözlerine sahip ince ve düşünceliyken diğeri bir kavgacının ellerine sahip atılgan ve gürültülüydü; birbirinden çok farklı iki kardeş.

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Zamanla büyükbabanı da sevmeye başladım," dedi Minnie. "Ama Nixa'yı umutsuzca sevdim. Bu hiçbir zaman geçmez. Geçemez."

"O zaman bunu kabul edemem."

Müzik kutusunu ona geri vermeye çalıştığımda büyükannem başını iki yana salladı.

"Yeni bir anının zamanı geldi, küçük ayıcık. Muhteşem olacağını bildiğin bir gün seç. Bir başkası gelene kadar onun keyfini çıkar."

Kollarımı büyükanneme dolayıp ona sıkıca sarıldım. Büyükannem küçülmüştü ya da ben büyümüştüm. İlk kez ondan daha uzun olduğumu fark ettim.

"Bu gece kim olarak giyiniyorsun?" diye sordu bana.

Kışlık Saray'da resmi olarak bir kostüm balosuna katılacaktım.

"Büyük Katerina olmak istedim ama annem uygun olmadığını söyledi."

Annem genç âşıklar yüzünden olduğunu iddia etti ama onun yerine başka bir imparatoriçe seçeceğimi söylediğimde bana uzun ve sessiz bir bakış attı. Sonra da "ateşbaz yanıklarının nasıl tedavi edileceğini keşfeden o güzel hemşireyi" önerdi.

Annem bir imparatoriçe olarak gitmemi istemiyordu, özellikle de gelmiş geçmiş en büyük imparatoriçe olarak.

Benim neslimde zamanda gezebilen tek Romanov bendim. Küçük kuzenlerimden bile bunu yapabilen yoktu.

Alexei şimdi on üç yaşındaydı. Sağlığı iyileştikçe telekinezi yeteneği de güçlenmişti ama başka hiçbir güç geliştirmemişti. Sadece annemin yeteneğini miras almıştı, babamınkini değil.

Ailem, sağlığı kötüyken kapasitesini kullanamayacağını söyleyerek gösterisini erteledi. Yorgunken, hastayken ya da moral bozukluğu içindeyken büyüye erişmek zordu.

Ama gerçek şuydu ki Alexei hiç olmadığı kadar güçlüydü. Rasputin'in ziyaretinden sonra mucizevi bir iyileşme göstermiş, iki ayağı üzerinde yürüyerek geç saatteki öğle yemeğine gitmiş ve çorbasının tamamını içmişti. Bütün bir ay gelişip serpilmişti ve o kadar enerjiyle dolmuştu ki cesareti artmış, atını kırlarda dörtnala koşturmuş ve tırabzanlardan aşağı kaymıştı.

Sağlığındaki bu iyileşme Korkunç Alexei'in yeniden ortaya çıkmasına sebep olmamıştı. Kılıçlarını çalmaya çalışmak yerine muhafızlarla şakalaşıyor, hatta bisikleti çalınan bir aşçının oğluna harçlığını veriyordu. Uslu durmak için çabalıyordu.

Yine de kaçınılmaz son gerçekleşti: Parkta koşarken ayağı takıldı ve dizini bir taşa çarptı.

Kanaması oldu ama sadece birkaç dakika. O noktaya bastırılan temiz bir bez, yaranın içine işlemeden önce akışı durdurdu. Yara pıhtılaştı ve tıpkı başka herhangi bir insanda olacağı gibi iyileşti.

Günün her saati hayatımızda hiçbir şeyi etmediğimiz kadar dizini yakından kontrol ettik. Ağladık, sevindik, kutladık. Alexei gerçekten iyileşmiş gibiydi.

Babam Rasputin'in St. Petersburg'daki katedrale atanmasını sağlamıştı; şimdi de onu saray arazisindeki özel katedralimizin piskoposluğuna terfi ettirdi. Annem onu imparatorluk etkinlikleri için davetli listesine ekledi.

Ninova

Onu davet etsek de etmesek de partilerde ve balolarda görmeye başladık. Rasputin'in Petersburg'un seçkinleri arasında popülaritesi artıyordu.

Bunun, Rasputin'in saraya yaptığı ziyaretten ya da Alexei'in hastalığından kimseye bahsetmeyeceğine dair verdiği sözü tutmamasıyla alakası yoktu.

Kâhinin dudakları mühürlü olsa bile genç çareviçin ne kadar sık insan içine çıktığı fark edilmeyecek gibi değildi. Alexei sadece görünmekle kalmıyor, daha önce hiç yapmadığı etkinliklere de katılıyordu. Alexei, Andrei'in oğullarıyla birlikte kayığıyla denize açılırken ya da en sevdiği atıyla dörtnala koşarken, peşinde de spaniel cinsi köpeği Joy varken sık sık görülür olmuştu.

İnsanlar zaten Alexei'in hasta olduğundan şüphelenmişti. Şimdiyse daha iyi olduğu açıktı. Tedavide Rasputin'in parmağı olduğuna dair söylentiler de bunu takip etti. En azından Rasputin'in imparatoriçe ve kızlarıyla Liza Taneeva'nın evindeki bir partide tanıştığı biliniyordu. Annemle babamın davranışlarındaki belirgin farklılık hikâyenin geri kalanını anlatıyordu.

Sarayda dolaşan çılgın söylentiler gerçekte olanlardan çok daha tuhaftı. Tatiana bir ruh çağırma seansı, bir şeytan çıkarma ayini, Rasputin ile çocuğun ruhunu pençeleri arasına almış şeytan arasında bir mücadele olduğuna dair fısıltılar duymuştu.

St. Petersburg'da hep böyle olurdu. Dedikodu hayallere, hayaller de yeteri kadar harlanırsa deliliğe dönüşürdü.

Biz sadece Alexei'in iyileşmesini önemsiyorduk.

Ta ki şişlikler eklemlerine geri dönene kadar.

Kendimizce bunu soğuyan havalara bağladık. Sonra Alexei bir kalem bıçağıyla parmağını kesti ve kanama bir saatten fazla sürdü.

Ailem Rasputin'i saraya geri çağırdı. Kâhin de Alexei'i özel olarak ziyaret etti ve yüzünde dehşet ifadesiyle yanından çıktı.

"Korktuğum gibi, hastalık yok edilmedi, geri çekilmeye zorlandı. Onu yakından izlemem gerekecek."

Ninova

Rasputin her gün saraya geliyor, her seferinde bir ya da iki saat boyunca Alexei ile baş başa kalıyordu.

İşi bittiğinde ailemle özel olarak, bazen çok uzun süre boyunca konuşurdu.

Alexei'ye baş başa kaldıklarında Rasputin'in ne yaptığını sordum.

"Beni rahat bir yere oturtuyor, genellikle yatağa. Sonra ellerini üzerimde tutup dualar söylüyor. Sözcükler sanki üzerime bir sıcaklık yayıyor. Vücudum gevşiyor. Kanımın geriye doğru aktığını ve tüm zehrin de dışarı aktığını hissedebiliyorum."

"Ne söylüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Alexei, omzunu silkerek. "Sadece, bilirsin işte... kelimeler."

"Onları benim için hatırlamaya çalış."

Kardeşimin pratikliği her zamanki gibi canımı sıkmıştı. İşe yaradığı sürece Rasputin'in ne yaptığı umurunda değildi.

Rasputin'in tekrarlanan bakımları altında Alexei tamamen sağlığına kavuştu. Rasputin sarayı her gün ziyaret etmek zorundaydı, bu da hizmetçilerden gizlenemeyecek bir şeydi.

Babam bunun önemli olmadığını söyledi. Alexei kurtulduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Böylece bu düzen devam etti. Hastalık kontrol altına alındı ama asla yok edilemedi. Kış boyunca Alexei, tüm uzuvlarının şişmesine neden olan bir ateşe yakalandı. Rasputin, ateşi düşene kadar gece gündüz onunla ilgilendi. Bundan sonra babam, Rasputin'e katedralin hemen güneyindeki Beyaz Kule'de kendi odasını verdi. Bu şekilde Rasputin ihtiyaç duyulduğunda her zaman elinin altında olacak ve daha sonra yirmi beş kilometre uzaklıktaki St. Petersburg'a dönmek zorunda kalmayacaktı.

Alexei'in güvenliği ailemize daha önce hiç bilmediğimiz bir huzur getirdi. Kendimi bildim bileli hastalığı peşimizi bırakmamıştı. Berrak gözlerle bakan babamı ve yüksek sesle gülen annemi güçlükle tanıyordum.

Ninova

Ancak evrenin dengesinde her zaman olduğu gibi evdeki huzur, kapılarımızın dışında barınmıyordu.

Şehirdeki isyanlar bir dalga gibi tekrar tekrar kabarıyor, kalıcı bir şekilde geri püskürtülmesi imkânsız hale geliyordu. Ekinler mahvolup da ekmek fiyatları yükseldiğinde halk öfkelendi, sonra babam İran'a asker gönderdiğinde yine öfkelendi. Her seferinde, şehir muhafızları kırbaç ve sopalarla saldırdı, barikatları yıktı, bunları organize edenleri tutukladı, direnen herkesi hapse attı.

Durum o kadar kötüleşmişti ki son altı ayımızı Danimarka'da babamın ailesini ziyaret ederek geçirmiştik. Orada korumalar ya da refakatçiler olmadan dükkânları gezebiliyor ve parkta piknik yapabiliyorduk. Bu hepimizin evde ne kadar tutsak olduğumuzu, saray arazisinden zar zor çıkabildiğimizi fark etmemizi sağladı.

Babam yeni bir hiddetle Rusya'ya döndü ve artık halkın merhametinde olmayacağını ilan etti.

"Ben çarım. Ya hizaya gelecekler ya da asılacaklar."

Tüm bunların, annemin bu gece imparatoriçe ya da herhangi bir hükümdar gibi giyinmeme izin vermemesiyle bağlantılı olduğunu biliyordum.

Artık Alexei'in sağlığı yerinde olduğuna göre gösterimden sonra çıkan söylentileri bastırmak niyetindeydi.

Bu gece evlenilebilir genç bir hanım olarak takdim edilecektim, daha fazlası değil.

"En iyisi bu," dedim Minnie Nine'ye. "Rokoko bir elbisenin içinde boğulurdum."

"Katerina Fransız modasını severdi," dedi Minnie gülümseyerek. "Tabii, Fransız erkeklerini de."

Aklım çoktan başka bir yöne kaymıştı.

Yüzümdeki ifadeyi yanlış anlayan Minnie elimi okşadı.

"Merak etme, bu gece harika olacaksın."

"Teşekkürler, büyükanne."

Aslında takdimim aklımın ucundan bile geçmemişti. Zihnimi kurcalayan şey, aylar sonra Damien'ı yeniden görecek olmamdı.

Ninova

On İkinci Bölüm

HERKESİN BİR SIRRI VAR

Damien

PERDELERİN ARASINDAN SÜZÜLEN gün ışığıyla uyandım. Evde her sabah güneşle birlikte kalktığım bir ömür ve sabah antrenmanları için 04.45'te kalktığım beş yıldan sonra, okul temelli bitmiş olsa bile uyumak imkânsızdı.

Odamın köşesindeki banyo teknesinde yıkanıp tıraş oldum, dişlerimi fırçaladım ve bornozumu giydim. Nikolasha her sabah odama sıcak su getirtiyor, üzerim için ağır kadife bir bornoz, ayağıma da pahalı terlikler veriyordu. Tutsaklığım boyunca ihtiyacım olan her şeyin parasını ödemişti.

İnsanın gardiyanını sevmesi garip miydi?

En azından Nikolasha'ya hayranlık duymam gerekirdi. Cesur ve açık sözlü, cömert ve adil, çara sadık ve korkunç öfkesine rağmen adamları arasında sevilen biriydi. Gümbür gümbür kahkahasını küçümsemek imkânsızdı, sana gülüyor olsa bile.

Karşılıklı öfkeyle geçen ilk birkaç aydan sonra bana iyi davranmıştı.

Ninova

Sanırım birbirimize mahkûm olduğumuzu aynı zamanlarda fark etmiştik.

Akademideki ilk dönemimden döndüğümde Nikolasha diz boyu karda kır evinin kapısında beni bekliyordu. Selamlama şekli olarak da, "Ne kadar iyi ateş edebiliyorsun?" diye sormayı seçmişti.

"Çok iyi."

"Güzel. Kurtlar bu kış çok cesur."

Treniyle Don Ormanı'na doğru yola çıktık; vagonlar köpek sürüleri, hizmetkârlar, atlar ve cephane kasalarıyla doluydu.

İyi bildiğim topraklara girerken kalbim acıyla çarpıyordu. Aylardır evime bu kadar yakın olmamıştım. Bozkırların rüzgârdaki bir ses gibi beni çağırdığını hissedebiliyordum.

Son istasyonun sert soğuğuna indiğimizde soğuk her nefeste burun deliklerimizi yakarken, atlardan birine atlayıp dörtnala gitmeyi düşündüm. Nikolasha'nın kendisi de dahil olmak üzere herhangi bir atlının beni yakalayabileceğinden şüpheliydim.

Bu anlamsız olurdu. Bozkırlara kadar donmadan gidebilsem bile babam beni tekrar geri göndermekten başka bir şey yapmazdı. Anastasia haklıydı; babam sözünün eri bir adamdı.

Nikolasha beni izledi. Aklımdan geçenleri bildiğine eminim. Belki de bu bir sınavdı.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordum, eve giden yola sırtımı dönerek.

Nikolasha ve ben ormanın derinliklerine, tüm kuşların yok olduğu ve hayvanların uyuduğu ya da yavaş yavaş açlıktan öldüğü kışın ürkütücü sessizliğinde sürdük. Herhangi bir katedralin sütunlarından daha uzun çam ağaçlarını ve şehirdeki kirli çamur yığınlarına hiç benzemeyen pırıl pırıl kar tabakasını görmek, bana St. Petersburg'un insan kaynayan kaosu yerine bir kez daha vahşi doğada olmanın ne demek olduğunu hatırlattı.

Yalnız olmamaktan nefret ediyordum. Her zaman akademideki diğer yüzlerce öğrencinin gürültüsü ve kokusuyla çevriliydim.

Babamı, amcalarımı, atımı ve kan bağımız olsun ya da olmasın ailem olan diğer ev sahiplerini ne kadar özlediğimi kimseye itiraf edemezdim.

Tazısı Hans ayak bileğimde sallanarak ilerliyordu. Benden hemen hoşlanmıştı, bu da Nikolasha'nın kuzenini öldürmeye çalıştığım için bana duyduğu kızgınlığın geçmesine yardımcı olmuştu.

Hans ayak bileklerimde dolanıyordu. Benden hemen hoşlanmıştı, bu da Nikolasha'nın kuzenini öldürmeye çalıştığım için bana olan kızgınlığını gidermeye yardımcı olmuştu.

Şimdiden bu gaf o kadar çocukça geliyordu ki hatırası her aklıma geldiğinde yüzüm kızarıyordu. Hiç hesap etmeden son derece dürtüsel davranmıştım.

Bunun bedelini de acı bir şekilde ödüyordum.

Varlığımın her zerresiyle akademiden nefret ediyordum. Sadece her yeni öğrenciye acımasızca sataşan ama general, aristokrat ve bakan çocukları arasında bir Kazak'ın varlığından özellikle rahatsız olan eski öğrencilerin zorbalığı yüzünden değildi bu nefretim.

Hayır, en nefret ettiğim şey kurallardı. Ne zaman uyanacağınıza, nasıl yıkanacağınıza, saçınızı nasıl toplayacağınıza, ceketinizi nasıl ilikleyeceğinize, nasıl ayakta duracağınıza, ne zaman oturacağınıza, ne yiyeceğinize, nerede yürüyebileceğinize dair kurallar...

Bir de antremanlar vardı. Bitmek bilmeyen, sıkıcı antremanlar. Kendimi, küçük evlerine geri dönmeden önce sabit bir ray üzerinde dışarı fırlayıp sarsılan figürleri olan Alman saatlerinden biri gibi hissedene kadar yürümek, dönmek ve poz vermek.

Ninova

Bunu her gün yaşıyordum.

Nikolasha ile ormanda dörtnala koşmak bir moladan daha fazlasıydı; özgürlüğü hatırlatıyordu.

Bana köpekleri bir kurdun kokusunu alana kadar nasıl daireler çizdireceğimi öğretti. Sonra zıt yönlere ayrıldık, aramızdaki tazılar avımızı yakalamak için üçgen bir ağ oluşturuyordu.

Devasa siyah kurdu sığınağından fırlayarak tüm köpekleri uluma çılgınlığına sürükledi.

Bozkırlarda daha önce de kurt görmüştüm ama hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Canavar bir aslan kadar kıllı, kışlık kürkü tüylü ve is karasıydı, pençe izleri kara bastırılmış yemek tabakları gibiydi.

Kurt, Nikolasha'nın tazılarından birinin üzerine atladı ve çenesini bir hamlede çekerek boğazını parçaladı. Diğer köpekler üzerine çullanamadan kurt yarattığı boşluktan fırladı.

Peşinden dörtnala koştum, Nikolasha da hemen arkamdaydı. Hans ve Boris ikiz oklar gibi iki yandan yaklaştılar. Tazılar omuzlarını kurda çarpıp kafasını aralarında sıkıştırdıklarından kurt dönüp onları ısıramazdı. Yine de yaratığın çenesi burunlarının birkaç santim yakınına kadar geldi. İki tazı zar zor dayanıyordu. Arka pençeleri karda donmuş toprak parçalarını fırlatacak kadar derin çukurlar kazıyordu.

Atımdan indim ve av bıçağımı kurdun ağırlaşan yan tarafına sapladım, sonra da boğazını kestim. Karın üzerine akan kanı, kış meyveleri kadar koyu, donmayacak kadar sıcaktı.

Nikolasha'nın çizmeleri yere değmeden kurt ölmüştü.

"Daha önce kurt avladın mı?"

"Birkaç kez. Köylerimize pek yaklaşmazlar, sadece fena geçen kışlarda. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim..."

Ölü bile olsa, büyük kıvrık pençeleri ve sararmış dişleri tüylerimi ürpertti. Kesici dişleri başparmağım kadar uzundu.

"Sen bir de kral kurdu görmeliydin." Nikolasha'nın sesi acımasızdı.

"Onu öldürdün mü?"

Nikolasha paltosunun ağır kolunu yukarı sıyırdı. Bileğinden dirseğine kadar uzanan uzun, mor bir yara izi bir nehir gibi kıvrılıyordu.

"Benim tadıma baktı. İyiliğinin karşılığını vermek isterim."

Leşleri trenin yanında odun gibi yığılana kadar beş gün boyunca kurtları katlettik. Hepsi çok büyüktü ama Nikolasha'ya göre hiçbiri kral değildi.

Hizmetkârlar leşlerin derisini yüzüp kürklerini pelerin yapmak üzere aldılar. Nikolasha'nın hizmetkârlarının en aşağısı bile bir lorda yakışır kurt derisinden bir pelerine sahipti.

Nikolasha'nın birkaç sarayı ve yazlığı vardı. Hepsi de rahat ve kütüklerden yontulup devlere göre yapılmış gibi duran mobilyalarıyla düzensiz olma konusunda birbirine benziyordu. Nikolasha küçücük şezlonglara sıkışmaktan, ayaklarının cılız yatakların ucundan sarkmasından nefret ederdi. Kendi kızaklı yatağının genişliğine yarım düzine kadın sığabilirdi, hatta Nikolasha yalnız ve güçsüz olduğunda bazen sığardı da...

Kendinden daha aşağı bir adamın ciğerini yakacak miktarda konyak içerek şömine önünde sarhoş olmayı severdi. Bu konuda eğitimli olmalıydı çünkü çoğu sabah baş ağrısı çekmeden uyanırdı.

Nikolasha'nın on yıldan uzun bir süredir evli bir kadına âşık olduğunu itiraf edecek kadar sarhoş olduğu geceyi doğrulayan bu asık suratlı âlemlerin kaynağından uzun zamandır şüpheleniyordum.

"Ona sahip olmak için her şeyimi... her şeyimi verirdim! Ve ikiyüzlü kuzenim, boşanma işine asla izin vermeyecek. Onun için ne yaparsam yapayım. Kendisi de halktan birine âşıktı,

küçük bir balerine. Ailesi bu delilikten kurtulması için onu bir dünya turuna göndermek zorunda kaldı. Buna rağmen asla izin vermeyeceğini söylüyor..."

Nikolasha asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

Ne diyeceğimi bilemeden neredeyse boş olan konyak şişesini ona uzattım.

"Teşekkürler," demişti Nikolasha, kalanını bardağına doldurarak. Başta bana doldurduğu kadeh hariç hepsini içtiğini fark edince homurdandı: "Biraz daha içmek istemezdin, değil mi?"

"Hayır." Kendi kadehimdeki içkiyi şöyle bir döndürüp başıma diktim. "Bu yeterli."

Nikolasha, gözleri kan çanağına dönmüş bir şekilde bir şeyler geveliyor olsa da kadının adını söylemeyecek kadar nazikti. Bunu bir yıl sonra Başmelek Mikail Yortusu'nda Peterhof'taki malikânesinde öğrenmiştim.

Kapıda hıçkırık ve çekiç sesleri duyduk. Nikolasha kapıyı açınca bir kadm kollarına atıldı; uzun boylu, zayıf ve esmerdi, yüzünün sol tarafında şişlikler vardı. Sol gözü morarmış, burnu kanıyordu.

"NE YAPTI O ADAM?" diye kükredi Nikolasha.

Daha önce defalarca öfkesinin alevlendiğini görmüştüm ama o anda neredeyse Hans ve Boris'le birlikte kanepenin altına saklanmak istemiştim. Yüzü sakalı kadar kızarmıştı, omuzları yükselmiş, saldırmadan önce arka ayakları üzerinde şaha kalkmış bir boz ayıyı andırıyordu.

"Kavga ettik," diye hıçkırdı kadın. "Deliye döndü. Hizmetçiler bile onu durduramadı."

"ONU ÖLDÜRECEĞİM!"

Nikolasha kapının yanında asılı duran ve bahçede çıra kırmak için kullanılan baltayı kaptı. Gömleğini çıkarıp sadece pan-

Ninova

tolomunu ve pantolon askısını giyerek, göğsünden ter akana ve sırtından soğuk havaya buhar yükselene kadar bu odun kesme işini kendisi yapmayı severdi.

Bir adamın kafatasını demir gibi sert kütüklerden çok daha kolay yarabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Kadın da bunu biliyordu.

"Durdur onu!" diye bağırdı kadın.

Nikolasha kocaman adımlarıyla avluyu çoktan geçmiş, açık alana doğru ilerliyor, karşıdan gelen daha küçük ayak izlerini takip ediyordu.

Eldivenlerimi çıkarıp peşinden koştum.

Onun uzun bacaklarına ve kör öfkesine yetişmek için tüm gücümü harcıyordum. Sırtına atlayıp çıplak ellerimi yüzünün iki yanında kenetledim.

Azgın bir boğanın sırtına da atlamış olabilirdim. Nikolasha iki büklüm olup beni üzerinden atmaya çalışırken bağırıp durdu.

"Çek ellerini üzerimden, seni küçük... *Ahhh...*"

Tüm gücümü onu kollarımın arasında tutmak için harcadım. Eğer hüzünlü bir içki gecesinin ortasında olmasaydık beni ağaçların arasına fırlatabilirdi. Tatlı konyak kokusu teninden sızıyordu. Nikolasha sallandıktan sonra bir dizinin üzerine düştü, burnundan kan fışkırıyordu. Yere yığılana kadar onu tuttum.

"Ona zarar vermedin, değil mi?" Kadın karların arasından bize doğru koştu. Artık ağlamıyordu, sesi alçak ve müzikaldi, egzotik bir aksanı vardı.

"İyi olacak." Yani öyle umuyordum.

"O zaman onu eve taşıyalım da donmasın."

Nikolasha'yı buzlu avluya doğru çektik.

Kadın güçlüydü. Koyu renk ve dökümlü kıyafetlerinde bana bir rahibeyi düşündüren sade bir duruluk hâkimdi. Belki de bunun sebebi yüz ifadesindeki ciddiyet ve gözlerindeki uzak bakıştı.

Ninova

Nikolasha'yı kanepeye taşımak kolay bir iş değildi. Kadın hem kendi yüzünü hem de onun yüzünü yıkayabilsin diye ılık su getirdim.

"Ben Stana," dedi kadın. "Sen de atamanın oğlu olmalısın."

"Damien Kaledin."

Kadın yavaşça başını salladı.

"Seni rüyamda gördüm."

Bir erkek bunu kolayca yanlış anlayabilirdi ama Nikolasha'yla ne yapıyor olursa olsun bu kadının bedenden çok ruhla ilgilendiğini hissetmiştim.

"Rüyanda ne gördün?"

Kadın cevap vermeden bana baktı, sanki onun için bir şey ifade ediyormuş gibi yüzümün her bir özelliğini inceledi.

"Beni St. Petersburg'da görmeye gelmelisin. Senin geleceğine bakarım."

Çay yapraklarında ve kemiklerde alamet arama uygulamasına aşinaydım. Halkım arasında kâhinler vardı. Benim babam da bu görüşe sahipti.

"Geleceğimi öğrenmek isteyip istemediğimden emin değilim."

"Senin geleceğin hepimizin geleceği, çocuk," dedi kadın usulca.

İşte, bu yüzden kâhinlerden nefret ediyordum; her zaman bilmecelerle konuşurlardı.

Nikolasha'nın koltukta inlemesiyle söylediğine cevap vermekten kurtuldum.

Kendine gelmesi birkaç dakika, kendini bir hapishane hücresi yerine kanepesinde bulduğu için minnettarlığını ifade etmesi ise birkaç dakika daha sürdü. Hâlâ Stana'nın kocasını öldüreceğine yemin ediyordu ama yasal olarak onu düelloya davet ettikten sonra.

"Aptal olma," dedi Stana kesin bir ifadeyle. "Kabul etmeyecek kadar akıllı."

İkisini ateşin başında yalnız bırakıp yatağa çekildim. Sabah olduğunda Stana ortadan kaybolmuştu. Anastasia'nın gösterisinin olduğu gece Nikolasha ile mazurka dansı yapana kadar onu bir daha görmedim.

Hâlâ görüştüklerini düşünüyordum çünkü Nikolasha olmayacak zamanlarda ortadan kaybolmaya ve hüzünlü akşamlar o evdeyken her zamanki gibi devam ediyordu.

Petersburg'daki evindeki son sabahımda, yan kapıdan, pelerinini başına çekmiş ama boyu belli olmayan bir kadının çıktığını görünce pek şaşırmadım.

Nikolasha çoktan mutfağa girmişti. Beni görünce yerinden sıçradı.

"Erken kalkmışsın."

"Bence sen geç kalkmışsın."

Saçı sakalı gözden kaçmayacak kadar dağınık olan Nikolasha, önceki geceden kalma buruşuk pantolonunu giymişti ve iki kişilik şarapla peynirden artakalanlar hâlâ masanın üzerindeydi. Aceleyle bulaşıkları topladı ve lavaboya attı.

"Yulaf lapası var." Kalın parmağıyla ocakta fokurdayan tencereyi işaret etti.

Nikolasha'nın aşçısı elinin altında bulunan meyve ve yemişleri tahılların içine atmayı severdi. Nikolasha da kendi ineklerinden elde ettiği taze kaymağı ve bir iki santim yoğun kahverengi balı üzerine koyardı.

Nikolasha'nın evindeki yemekler bizi akademide beslediklerinden on kat daha iyiydi. Bazen tatiller arasındaki uzun aralarda bunun hayalini kurardım.

Eskiden rüyamda sadece bozkırları görürdüm; altın bir okyanus gibi uçsuz bucaksız çimen dalgalarını, dumanlı Petersburg'dan tamamen farklı bir tonda görünen düz mavi gökyüzünü. Merkür'ün

Ninova

dörtnala koşan toynaklarının sesini. Babamın sesini ve gömleğimden tenime işleyen sırtıma dokunan elinin sıcaklığını.

Uyandığımdaysa yatakhanemin soğuk boşluğuyla karşılaşırdım; duvarlar alçıydı, parlak kilimlerle asılı bir çadırın bağışlayıcı kumaşına kıyasla nemli ve soğuktu.

Zihnim böylesine sert bir uyanışa tahammül edemiyordu. Yoksa evimi ve sevdiğim herkesi unutuyor muydum?

Artık rüyamda bozkırları neredeyse hiç görmüyordum. Gördüğümdeyse de eve döndüğümü ve kimsenin beni tanımadığını görüyordum. Kimse beni hatırlamıyordu.

Elbette bu doğru değildi; babam bana düzenli olarak mektup yazardı. Zaman zaman amcalarım da.

Babamın mektupları kısa ve gerçekçiydi. İyi bir liderdi ama bilgin değildi.

Ben de hemen hemen aynı şekilde karşılık verirdim. Ne şikâyet ediyor ne de benden büyük öğrencilerin saldırılarından bahsediyordum. Eşyalarımın çalınıp yok edilmesini, yatağımm çarşafları arasına köpek pisliği bulduğumu anlatmıyordum. Babamın ne diyeceğini zaten biliyordum:

Sen Özgür Adamlar'dan birisin. Nerede olursan ol -prangalar arasında, hapishanede, kölelikte- zihninde, ruhunda özgür kalırsın.

Belli bir düzeyde yalnızlığa alışmıştım. Hiçbir canlıya dokunamadığınızda, insanlar sizden korktuğunda mesafeye alışırdınız.

Ancak karşılaştığınız herkes tarafından nefret edilmek, hiçbir arkadaşınızın, ailenizin ya da size gülümseyecek birinin bile olmaması... bu, yalnızlığın yeni bir düzeyiydi.

Belki de bu yüzden Nikolasha ile aramızda bir bağ oluşmuştu. İkimiz de sahip olamayacağımız bir şeyin özlemini çekiyorduk.

Sonunda diğer arkadaşlar da onu takip etti.

Dimitri Pavlovich sözüne sadıktı; beni süvari birliğine aldırdı ve Nikolasha bir binek parası ödedi. İşte, o zaman akademi

Ninova

nihayet katlanılabilir hale geldi. Sonunda neler yapabileceğimi gösterebildim.

At sırtında sabah antremanları çok daha keyifliydi. Zaten karanlıkta, hatta yağmurda bile eyerden silah doldurup ateş etmeye alışkındım, bu yüzden en son atışınızı yapmamanın cezası olan yirmi demir çubuk darbesini hiç almadım. Sınıfta en üst sırada yer almam yalnızca birkaç ayımı aldı.

Her ne kadar Nikolasha'nın bana aldığı aygır Merkür'ün dengi olmasa da (aşırı yetiştirilmiş, alıngan, büyümeye yatkın) muhteşem bir hayvandı. Herkül'ün sırtında antrenman sahalarında dörtnala koşmak, evden ayrıldığımdan beri gerçekten keyif aldığım ilk şeydi.

Dimitri ona ayak uydurabilecek birini bulduğu için çok mutluydu. Beni sonbaharda ava, ilkbaharda yarışmaya götürdü. Beni subay arkadaşlarıyla tanıştırdı ve büyük öğrencilere geri çekilmelerini söylemiş olmalıydı çünkü özellikle Vasta Vyachevslav mezun olduktan sonra taciz çoğunlukla sona erdi.

Değişiklikleri Anastasia'ya borçlu olduğumu biliyordum. Bir sonraki görüşümde ona teşekkür ettim. Güldü ve şöyle dedi: "Kibar olmaya çalışman çok tuhaf."

Her ne kadar ikimiz de kendi programlarımızı kontrol edemiyor olsak da yollarımız birkaç ayda bir ben Nikolasha'yla birlikteyken ve o Romanovları ziyaret ederken kesişiyordu.

Anastasia ve ben bir yılbaşı gecesini ikimizin de okuduğu bir kitabı tartışarak geçirdik, babasının dükkânından çalınan bir şişe Madeira yüzünden sarhoş olmamız da cabasıydı. *Muhteşem Ambersonlar* hakkındaki eleştirimi yarıda keserek bir parmağını kaldırıp kibar bir ses tonuyla, "Bir dakika lütfen," dedi ve ardından dönüp bir vazoya kustu.

Ertesi yaz Nikolasha beni imparatorluk yelkenlisiyle günübirlik bir geziye götürdü. Reval'de körfezin etrafında yelken açtık

Ninova

ve kıyıda kızarmış istiridye yedik. Anastasia'yla ben kavga ettik çünkü babası bir kez daha Duma'nın parlamento kurmasını engellemişti. Yüzümüz kızarana kadar birbirimize bağırdık, sonra öğleden sonranın geri kalan kısmında geminin karşı taraflarında somurttuk.

Bu olanlardan sonra o şımarık prenseslerle hiçbir işim olmayacağına karar verdim.

Yine de sadece birkaç hafta sonra Bolşoy Tiyatrosu'nun koridorunda göz göze geldik. Anastasia sırıttı ve ara sırasında yanıma oturup aramızda hiçbir şey olmamış gibi gevezelik etti.

Beni defalarca ona çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de sadece ne zaman yakın dursak vücuduma yayılan o çatırdayan enerjiyi hissetmek istememden kaynaklanıyordu.

Bunun hiçbir anlamı yoktu; o sadece bir çocuktu, garip ve çilliydi, kuşağı ve kurdeleleri her zaman çözülüyordu, çorapları yırtıktı. Romanov kibriyle doluydu, ailesini körü körüne savunuyordu, şehrin her yerinde kaynayan baskıyı kabul etmeyi reddediyordu.

Aslında St. Petersburg'da yaşamıyordu. Alexander Sarayı, Tsarskoye Selo'nun yirmi beş kilometre güneyindeydi ve kasabaya yaptığı ziyaretler, sahnelenmiş bir pantomim kadar kontrollüydü. Anastasia bir dükkâna girdiğinde dükkân önce halktan arındırılırdı ve muhafızları kapının dışında nöbet tutarken, sahibi el pençe divan dururdu. Bir kafede yemek sipariş ettiğinde fiyatına bakmadan istediğini sipariş ediyordu. Normal insanlar için hayatın nasıl olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bunu biliyordum çünkü akademideki son senemdeki alışveriş gezilerinden birinde grandüşeslere eşlik etmiştim. İlkbaharda güneşli bir cumartesi sabahı Neva Nehri boyunca yürüyüşe çıkmak istiyormuş gibi yaparak beni davet eden Dimitri'ydi.

Buluşma bir tesadüf gibi görünüyordu. Anastasia'nın Prenses Irina'yı davet ettiğini ve Dimitri'nin Felix Yusupov'u getirdiğini

Ninova

görünce keşif gezisinin gerçek amacı netleşti. Benim için olduğu kadar kızların refakatçisi için de... Olga Hala belli ki bu "şans eseri karşılaşma" konusunda uyarılmamıştı. Elbette, buna hiç inanmadı.

"Kesinlikle hayır! Xenia canlı canlı derimi yüzer."

"Kuzenimizi sokakta gördüğümüz için Xenia nasıl kızabilir?" diye sordu Ollie masum bir tavırla.

"Bu senin fikrin miydi?" diye soran Olga Hala, Dimitri'ye keskin bir bakış attı. "Yoksa senin mi?" Ardından öfkeli bakışlarını Felix Yusupov'a çevirdi.

Felix oldukça inandırıcı bir şekilde, "Cumartesi günleri herkes Neva'ya gelir," dedi. "Bütün şehir burada."

Nehir kıyısındaki cadde, şeker renkli güneş şemsiyeleri, ellerinde dondurma külahlarıyla çocuklar, tasmalı küçük köpekler ve çizgili pantolonlu zenginler ve hasır şapkalı kayıkçılardan oluşan bir cümbüşle doluydu.

Olga Hala sanki kaldırımda casus arıyormuş gibi etrafına bakındı. Anlamsız bir hareketti çünkü bize şaşkınlıkla bakan alışveriş yapanlar ya da kızları gittikleri her yerde takip eden yarım düzine saray muhafızı, Xenia Hala'ya rapor verme konusunda gayet yetenekliydi. Özellikle Anastasia'nın devasa aksunguru koluna tünemişken göze çarpmamak imkânsızdı.

Olga Hala'nın yeğenlerine olan sevgisi sağduyusunu yenmişti. İç çekerek, "Sadece mağzaları ziyaret ederken, bir saatliğine eşlik edeceksiniz," dedi.

Böylece kendimi dört grandüşes, Nevsky Bulvarı'nda ipek tomarlarını ve metrelerce danteli incelerken peşlerinden giderken buldum.

Anastasia süslemelere neredeyse hiç bakmadı. Rıhtımın en çirkin kısmındaki, kız kardeşlerinin kesinlikle girmeyi reddettiği pis bir hayvan dükkânını ziyaret etmek istiyordu.

"Ben onu götürürüm," dedim.

Dükkân, aydınlık ve hareketli alışveriş bölgesine kıyasla loş ve sessizdi. Havada yoğun saman, kürk ve pislik kokusu hâkimdi. Bu kokular hoşuma gidiyordu. İnsanlar yerine hayvanlar arasında yaşamayı özlemiştim.

Kafesler her türden yaratıkla doluydu; maymunlar, baykuşlar, komodo ejderi ve yılanlar.

Anastasia, Artemis için yeni köstekler satın aldı. Bu, bir çocuğun ilk kilise ayakkabısını seçmeye benzer bir süreçti çünkü Anastasia, kuşun onayı ya da tiksintiyle reddedilmesi için her seçeneği havada tutmak zorundaydı.

"Gerçekten sana ne istediğini söylüyor mu?"

"Evet."

Aksungur boğazının derinliklerinden hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Anastasia cevap vermekte güçlük çekiyormuş gibi dudağını gerdi.

"Bir şey mi söyledi?"

"Hımm..."

"Ne? Ne dedi?"

"At gibi koktuğunu söyledi."

"Yani dürüst bir kuşmuş."

Anastasia gülümsedi. "Eh, öyle diyelim."

Ardından dükkân sahibinden, yaşlı kadın onları paketlerken tırmalayıp ciyaklayan bir kutu beyaz fare istedi.

Anastasia pişmanlıkla, "Artemis bunları çok seviyor," dedi.

Artemis'in siyah gözleri korku dolu bir yoğunlukla kutunun kenarlarındaki deliklere sabitlenmişti.

"İşte buradasın," diye gakladı dükkân sahibi.

Bir fareyi kuyruğundan tutarak havaya fırlattı. Artemis onu havada yakaladı ve gagası bir makas gibi kesilerek kapandı.

Ninova

Anastasia'nın, yüzü buruşuk bir kese kâğıdını andıran, elleri boğumlu yaşlı kadınla arası iyi görünüyordu. Kadının fare paketinin etrafına ipi bağlayabildiğine şaşırmıştım.

"Varvara'nın kızı sarayda çalışıyor," diye açıkladı Anastasia. "Adı Nina Ivanova."

Güzel hizmetçiyi Anastasia'nın gösterisinde görmüştüm. Yaşlı kadının, büyükannesi değil de annesi olduğu bilgisi yüzümde kaba bir ifadenin belirmiş olmalıydı.

"Şaşırmış gibi görünebilirsin, evlat. Benden fazla şaşırmış olamazsın. Kırk yerine elliye yakındım, kocam daha da yaşlıydı. Aklımızda artık bir çocuk hayali yoktu. Doktor bunu dikkate bile almadı, bunun bir tümör olduğunu söyledi. Ölebileceğimi söyledi..." Varvara hafifçe homurdandı. "Bebeğin tekme attığını hissettiğimde neredeyse ölecektim de."

Bu tür dünyevi detaylar beni rahatsız etmedi. Hem kadınların hem de hayvanların doğum yaptığını görmüştüm.

Anastasia muhtemelen böyle şeyler görmemişti, yine de yaşlı kadmla birlikte güldü.

"Bahse girerim Nina çok güzel bir bebekti."

"Sanki periler bırakmış gibiydi."

Anastasia'nın kalabalık dükkânda yolunu bulmasını, parmaklıkların arasından birkaç hayvana dokunmasını ve onları isimleriyle selamlamasını izledim. Malların devri öyle yavaştı ki bazı kiracıların ürün kadar evcil hayvan haline gelmesine yeterdi. İki ya da üç başıboş maymun, elle dikilmiş minik yelekleriyle tezgâhtarlara benziyordu.

Dükkânın arka tarafındaki taş gibi gri renkli ve kolumdan uzun olan büyük papağan da aynı şekilde buranın daimi sakinine benziyordu. Kalacak bir kafesi, ayak bileğinde onu yerinde tutacak ince bir zincir bile olmadan, açık tüneği boyunca ileri geri hareket ediyordu.

Gri papağan, Varvara'nınkinden daha yaşlı, son derece anlaşılır bir sesle, "Kuş kız," dedi.

"Merhaba Seymour," dedi Anastasia, kuşun kanatlarının arasını kaşıyarak. "Artemis'i seni görmeye getirdim."

Papağan başlı başına etkileyici bir yaratık olmasına rağmen (geniş sırtlı, uzun kanatlı, gözlerinde zekice bir ışıltı vardı), yırtıcı kuşun parlak metalik parlaklığıyla karşılaştırıldığında safkan atın yanındaki bir eşek gibiydi.

Artemis onu gördüğüne gerçekten memnun görünüyordu ve hatta tüneğini paylaşmaya bile razı olmuştu.

Şahinin ağırlığından kurtulan Anastasia, dükkânın içinde hafifçe hareket ederek omzunun üzerinden bana baktı.

Çıplak parmaklarıyla tüylere ve kürke dokunmak için eldivenlerini çıkarmıştı. Parmak eklemleri boyunca elleri çizik içindeydi, tırnakları düz ve kısaydı, elinin arkasına bir dizi çil yayılmıştı.

Elbisesi aristokratların standartlarına göre sadeydi; kumaş Anastasia'nın en sevdiği renk olan mavi rengindeydi. İlkbaharda bozkırlarda bir günde ortaya çıkan, çimenleri puslu mavi bir denize dönüştüren çiçeklerin rengiydi. Ayrıca bir zamanlar annemin en sevdiği renkti, en azından babam öyle söylemişti.

Anastasia gözlerini bana çevirdi; renkli camlar kadar berrak ve yoğun olan o gözler, yüzüne belli bir açıyla yerleşmişti, kenarlarının hafifçe yukarı doğru çekik olması her zaman alaylı, haylaz bir şekilde gülüyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu.

Bunaltıcı dükkân hayvanlarla doluydu. Vücutlarının sıcaklığı, Anastasia'nın ensesindeki kırmızı buklelerin kabarmasına neden oldu.

Zamanın akışıyla dalga geçip geçmediğini merak ettim. Gözlerimiz buluştuğunda her şey durmuş gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ninova

"Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Zamanın yavaşlayıp yavaşlamadığını söylemek zordu; toz zerreleri güneş ışınlarının arasından çoktan tembelce süzülüyordu, hayvanlar sakindi, yaşlı kadının hareketleri buz gibiydi.

"Merak ediyor musun?" diye soran Anastasia, tırnağının kenarını ısırırken sırıttı. "Şu an ne yapabileceğimi görmek ister misin?"

"Bunları baban mı öğretiyor?"

"Hayır." Mavi gözleri parlıyordu, artık cam yerine metaldendi. "Başka biri."

Göğsümdeki sıcaklık ani ve beklenmedikti. Bu *başka biri* kimdi?

Dudaklarımı yaladım.

"Kim?"

Kapıdaki zil sesi ikimizi de sıçrattı.

"Stasia! Beni buraya sokma, kokuyor!" Tatiana'nın öfkeli yüzünün silueti kapı eşiğinde duruyordu.

"Haftaya görüşürüz!" Anastasia eldivenli kolunu Artemis'e uzatarak Varvara'ya seslendi.

Artemis benim duyamayacağım kadar yavaşça Anastasia'nın koluna indi. Sadece deriye çarpan pençe gıcırtısı onu ele vermişti.

Eliseyev Mağazası'nın özel arka odasında çay içen Anastasia'nın kız kardeşleri, kuzenleri ve halasının yanına döndük. Artemis'in içeri girmesine izin verilmişti, bir de üstüne kendisine bir tabak temiz suyla biraz çiğ et ikram edilmişti.

Genç, gürültücü ve neşeli bir gruptuk, sade okul üniforması içinde olan benim dışımda herkes kaliteli giyinmişti.

Hâlâ büyüme çağındaydım ve Nikolasha'dan daha fazla kıyafet istemekten nefret ediyordum. Saçımı Dimitri'ninki gibi kestirmek ya da Felix'inki gibi bol bir takım elbise yaptırmak

Ninova

istemiyordum. Bir petrol rafinerisine sahipmiş gibi görünmek niyetinde değildim.

Buna rağmen ben de orada herkesle birlikte masaya oturup Hindistan'dan ithal edilen aynı pahalı çayı içtim, aynı kek ve sandviçleri yedim.

Herkes gibi ben de gülüyordum. Garsonlar sıcak su dolu semaverleri ve taze hamur işleriyle dolu tabakları taşıyarak etrafta koşuştururken ben de eğleniyordum. Aşağıdaki caddede genç bir hizmetçi, hiç atılmayan paralar için boş bir fincan uzatan kör bir dilencinin yanında, ham, çatlamış elleriyle oluğa kirli su döküyordu.

Ben ne oturduğum bu masaya ne de aşağıdaki sokağa aittim.

Ben de tünekteki papağan gibiydim; gidecek hiçbir yeri olmayan bir özgürlük timsali.

Olga Hala, Irina'yı Felix'le birlikte masanın diğer ucunda eşliksiz bırakarak yanıma oturdu. Yüzü Xenia'nınkinden daha yumuşak olmasma rağmen bunun dostça bir jest olduğunu düşünerek kendimi kandırmadım.

"Akademide ne kadar zamanın kaldı?"

"Son yılımdayım."

"Sonra ne yapacaksın?"

Anastasia gözlerini pastasından ayırmadan başını hafifçe bizden yana çevirdi. Konuşmayı dinlediğini biliyordum.

"Bu kararı ben veremem. Çara on yıllık hizmet borçluyum."

"Avrupa'da savaşın yaklaştığını söylüyorlar. Büyük Savaş, dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük savaş."

"Rusya'nın katılacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Bundan nasıl kaçınabiliriz? Sırbistan'la, Albion'la, Fransa'yla anlaşmalarımız var... eğer içlerinden biri savaşa girerse biz de savaşa girmeliyiz."

"İmparatoriçe Alman değil mi?" dedim, Anastasia'ya göz atarak.

Bu sefer Anastasia başını kaldırıp bana baktı.

"Annem Rusya'yı seviyor. Artık Alman değil."

Olga Hala sanki bu ifadeye katılmaya pek hazır değilmiş gibi kaşını kaldırdı. "Alman olsun ya da olmasın, Kaiser kimseyi dinlemiyor. Adam oldukça deli; bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Hepsi öyleler. Oyuncak askerlerle oynayan bir grup çocuk gibi tanklarını ve gemilerini kullanmaya bayılıyorlar."

"Babam hariç," diye araya girdi Tatiana. Irina'dan daha uzaktaydı ama konuştuğumuz her kelimeyi duymuştu.

"Her zaman onu savunuyorsun," dedi Ollie.

Ollie gezimiz boyunca her zamankinden daha sessizdi. Onun Felix ve Irina'yı izlediğini fark etmiştim. İlk başta onun kıskanç olduğunu düşünmüştüm; romantik anlamda değil ama kızların en iyi arkadaşlarının bir erkek tarafından çalınması gibi. Şimdi başka bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Neden onu savunmayayım?" diye sordu Tatiana, başını savurarak. Kız kardeşler arasında en koyu saçlara ve an açık mavi gözlere sahip olan kişiydi.

"Lütfen kavga etmeyin," diye yalvardı Maria.

"Kavga etmiyorum, soruyorum." Tatiana dişlerini sıkarak konuşuyordu.

"Babam farklıymış gibi davranıyor ama değil." Ollie alçak ve sert bir sesle konuşurken ellerini kucağında kenetlemişti. Öğle yemeğinde çok bir şey yememişti ve çayına da dokunmamıştı.

Olga Hala, Felix'le bana bakarak, "Bu burada konuşulacak bir konu değil," dedi.

Ollie'nin babasını yabancıların önünde eleştirmemesi gerektiğini kastetmişti. Felix için endişelenmesine gerek yoktu; odadakilerin varlığından habersiz, Irina ile fısıldıyordu. Benim için

Ninova

endişelenmesine de gerek yoktu; ben zaten tam bir isyan halindeydim.

"O halde başka bir şey konuşalım," dedi Dimitri. "KR'nin son halini kim gördü?"

"Ben gördüm!" diye bağırdı Maria.

"Ben görmedim," dedi Olga Hala. "İyi mi?"

Dimitri, Maria ve Olga Hala, ünlü kuzenleri Konstantin'in yazdığı çeşitli oyunlar hakkında tartışmaya başladılar. Tatiana da katıldı ama Ollie sessizliğini korudu.

Anastasia, onların gevezeliklerinin artmasını bekledikten sonra, "Gerçekten Almanya'da bir savaşta savaşır mıydın?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Başka seçeneğim var mı ki?"

Anastasia dudağının kenarını çiğnedi. "Yok sanırım."

Ben de Dimitri gibi aniden konuyu değiştirdim. "Ollie'nin neye canı sıkkın?"

"Ah... yirmi üç yaşına yeni girdi. Babam artık evlenme zamanının geldiğini söylüyor."

"Kiminle evlenecek?"

"Uygun biriyle."

Bir an göz göze gelsek de zıt yönlere bakarak başlarımızı çevirdik.

Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk. Ollie ve diğer Romanovlar için.

Anastasia bir prens ya da dükle evlendirilecekti. Bu konuda biraz söz sahibi olacaktı; anne ve babasının, seçimlerinden birini kabul etmeden önce bir veya iki reddedilmeye karşı sabrı olabilirdi. Ama er ya da geç talibini kabul etmesi gerekecekti.

Asla sıradan biriyle birlikte olamazdı.

Ninova

Ne tuhaf ki bir şekilde bu bize etkileşimlerimizde biraz daha özgürlük kazandırdı. Anastasia'nın akşam yemeğinde bir prensin yanına oturması, bir eşleşme dedikodusunun doğmasına neden olacaktı. Çay masasında onun yanına oturabilirdim, aramızda hiçbir romantik şeyin olamayacağını herkes bilirdi.

Bu Anastasia'yı son görüşümdü. O zamandan beri ailesiyle birlikte seyahat ediyordu.

Akademideki son yılımı tamamlamıştım ve ilk emirlerimi almıştım; şehir garnizonuna atama. Hayal kırıklığına uğrasam da şaşırmadım. Babamın yanına dönmeyi umsam da çarın beni asla evime göndermeyeceğini biliyordum. Uzaktan daha iyi bir rehineydim. Henüz boyun eğmiş sayılmazdım. Akademi yalnızca başlangıçtı; artık çar adına savaşmak zorundaydım.

İşin iyi tarafı, yeni alayım Kazaklarla doluydu. Yüzbaşım bile bir Kazak'tı, gerçi benim gibi güney bozkırlarından değil, Sibirya'dan geliyordu.

Çar ordusunun büyük ironisi de buydu; en iyi askerleri, imparatorluğun en uzak köşelerinden gelen, savaşmayı, ateş etmeyi, binmeyi ve öldürmeyi neredeyse yürümeye başlar başlamaz öğrenen savaşçı kabilelerden gelen Hüssarlar ve Kazaklardı. Güçlerimiz öldürücüydü ve görünen o ki sadakatimiz satın alınabiliyordu.

Bu Nikolasha'nın evindeki son gecemdi. Ertesi gün Neva'daki küçük bir adada yer alan Peter ve Paul kalesine taşınacaktım.

Nikolasha gidecek olmama üzülecek mi, yoksa rahatlayacak mı diye merak ettim. Hiçbir zaman bir gardiyan olmak istememişti, gayrimeşru oğlu bile olmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim masanın karşısından. "Süvari birliğine geçebileyim diye bana Herkül'ü aldığın için."

Bu, üç yıl önce yapılmış bir iyilikti ama Nikolasha'nın ne demek istediğimi anlayacağını biliyordum. Bana olması gerekenden daha nazik davranmıştı.

Nikolasha, "Buraya geldiğinde gençtin," diye homurdandı. "Ama bir erkek gibi davrandın."

Ben de onun ne demek istediğini anlamıştım.

"Leuchtenbergler baloda olacak mı acaba?" Bir kaşık dolusu yulaf lapası daha almak için tencereye doğru giderken gülümsememi gizledim. "At arabalarını evlerinin önünde gördüm. Sezon için geri dönmeleri gerekiyor."

Kısa bir aradan sonra Nikolasha, "Eğer şehirdelerse bu gece orada olurlar," dedi. Muhtemelen gözlerini kısarak arkama bakıyordu ve ekstra şarap kadehini fark edip etmediğime karar vermeye çalışıyordu.

Stana'nın at arabasından inip kocasının koluna girdiğini gözlemlemek zor olmamıştı; St. Petersburg'daki evleri, tıpkı taşradaki malikâneleri bitişik olduğu gibi, Nikolasha'nın evinden yalnızca bir blok ötedeydi.

Karısının gittiği her yerde körkütük âşık bir talip tarafından takip edildiğini görmek, Prens George Maximilianovich'i öfkelendiriyor mu, yoksa grandükün bu kadar umutsuzca istediği şeyi elinde tutmaktan sapkın bir zevk mi alıyordu merak ediyordum.

"Bu öğleden sonra benimle Kremlin'e gelmek ister misin?" diye sordu Nikolasha. "Bir kostüm seçmem lazım."

"Sanırım gelsem iyi olur."

Benim de bir takıma ihtiyacım vardı.

Anastasia'nın doğum günüydü. Her kraliyet tatilinde olduğu gibi katedralin çanlarının çaldığını duymuştum. En küçük prensesin şerefine bugün okul yoktu ve sadece yarım gün çalışılacaktı. Sonra bu akşam balo olacaktı.

Beni baloya Anastasia değil, Nikolasha davet etmişti.

Acaba Nikolasha onunla yaşamamaya başladığımda da beni etkinliklere davet etmeye devam edecek miydi?

Eğer etmezse bu, Anastasia'yı uzun bir süreliğine son görüşüm olabilirdi.

Ninova

On Üçüncü Bölüm

HAKARETLER VE UYARILAR

NIKOLASHA'NIN AT ARABASI saat tam sekizde bizi bekliyordu.

Sokaklarda ilerlerken Putilov çelik fabrikası yönünden bağırışlar duydum. İşçiler yeniden greve çıkmıştı.

Bu yaz düzinelerce grev patlak vermişti ama bu şimdiye kadarki en büyüğüydü. Şarkılar ve ulumalar aralıksız sürüyordu.

Nikolasha dönüp o yöne baktı. Hiçbir zaman olan bir şey olmuyormuş gibi davranan biri olmamıştı.

"Belki yarın oraya gidip bir göz atarsın," dedi.

Bu düşünce cesaretimin çalkalanmasına neden oldu. Grevcilere katılsaydım çizginin diğer tarafında durmak isterdim.

Kıyafetlerini giydiğim adam bunu yapardı. Stenka Razin'in zırhını Kremlin'den almıştım. O da amcam gibi Volga Nehri boyunca isyana öncülük eden bir Don Kazak'tı ama daha büyük bir başarı elde etmişti. Ta ki 1671 yılının çarı onu çekip doğrayana kadar.

Ninova

Bu zırh, Romanov'un atalarının zengin elbiseleri ve mücevherleri arasında kasada saklanan tek Kazak kıyafetiydi. Nikolasha, kendisiyle kıyafetlerini paylaşabilecek kadar uzun olan tek hükümdar Büyük Petro'dan bir pelerin ödünç almıştı.

Asla bir Rus gibi giyinmemek konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu bilmiyordum. Beni öne çıkaran inatçılığımdı; yoluma çıkan saldırganlığın bir kısmından kaçınabilirdim.

İçimde ölmeyecek bir inatçılık vardı. Beni buraya Romanovlar getirmiş olsa bile asla kendilerinden biri yapamamışlardı.

Kışlık Saray'a yanaştık. Anastasia'nın yaşadığı evin üç katı büyüklüğündeydi. Anne ve babası bunun gibi çok daha fazla eve sahiplerdi.

"Neden çar burada yaşamıyor?"

"Bugünlerde çok tehlikeli," diye homurdandı Nikolasha. "Aileyi güvende tutamaz. Bakanlar ve kâtipler gün boyu girip çıkıyor; gerçek yönetimin gerçekleştiği yer burası." Genişleyen binanın uzak tarafını işaret etti. "Binlerce insan oradan geçiyor. Her tarafta park varken Alexander Sarayı'nın yanına yaklaşamazsın."

Düşündüğü kadar güvenli olup olmadığını bilmiyordum. Yüzlerce hizmetçi hâlâ orada çalışıyordu. Anastasia'nın bana hatırlattığı gibi yemek masasının altına bomba yerleştirmek için sadece bir kişi yeterliydi.

Ancak Anastasia'nın yatak odasıyla çelik fabrikasının bağırışları arasında kilometrelerce mesafe olduğunu bilmek beni sevindiriyordu. Ses o kadar yüksekti ki arabadan iner inmez duydum. Onun da duyup duymadığını merak ettim. Bu onu korkutuyor muydu?

Onlar sadece tuğlalarıyla sopaları olan ve en aşağılık güçlere sahip işçilerdi. Askerlerin silahları vardı. Yüz binlercemiz şehrin her yerinde konuşlanmış durumdaydık. Anastasia nerede olursa olsun güvende olacaktı.

Kendime bunu söylesem de aklımda Nikolasha'ya tam tersini söylemiştim. Anastasia'da da durum hep böyleydi. Aynı anda iki şeyi düşünüyor ve istiyordum.

Kışlık Saray'ın merdivenlerini tırmandık.

Törencibaşı adımı çarpıtarak bizi duyurduktan sonra balo salonuna doğru ilerledik.

Hiç bu kadar ihtişam görmemiştim. Dört yüz misafirin hepsi eski Rusya kıyafetleri giymişti. Sütun mumların ışığı kadınların işlemeli elbiselerinin üzerinde titreşiyordu. Kıyafetlerine uyumlu başlıkları değerli taşlarla süslenmişti. Erkeklerin kaftanları da bir o kadar muhteşemdi. Boyarların* uzun, kalın, vizon kürk şapkalarını takmışlardı.

Çarın mücevherlerle süslü bir asa tuttuğunu, cübbesinin altın brokarla kaplı olduğunu fark ettim. Onun yanında duran imparatoriçe, ışıltılı bir taç takmıştı ve etrafını beyaz bir tülden bir duvak sarıyordu.

Rusların duvağı kefen gibi kullanmalarından nefret ediyordum.

Kadınlar muhtemelen gülümsemek zorunda kalmamayı seviyorlardı. Yalnızca imparatoriçenin koyu gözleri yarı saydam materyalin içinden bakıyordu.

Çarın sakalındaki kırmızılık dışında Anastasia ailesine pek de benzemiyordu.

Etrafa bakınıp onu aradım.

Sanki gözlerim kendiliğinden hareket ediyormuş, sanki onun nerede durduğunu zaten biliyormuş gibi...

Onu gördüğüm anda kalbimin bir an için durduğunu sandım.

Bir yıldan çok daha fazla zaman geçmiş gibi gözüküyordu. Boyu uzamıştı, yüzü de genişlemişti. Saçları da daha uzundu; arkasındaki dansçıların giydiği parlak kırmızı cüppelerden bile

* Rusya'da Çar I. Petro'dan önce asil sınıfına mensup kimse. (ç.n.)

Ninova

daha parlak olan kızıl saçlarını dağınık bir şekilde tepeden toplamıştı.

Yüz hatları keskinleşmişti. Yüzüne göre hâlâ tuhaf ve iri duruyordu; gözleri birbirinden ayrık ve çekikti, burnu kalkıktı, ağzı geniş ve kırmızıydı. Zengin kadınları kâğıt gibi bembeyaz ve donuk gösteren o berbat beyaz pirinç tozuyla çillerini kapatmamıştı. Yanakları çabayla parlatılmıştı, dudakları çatlamıştı.

Mavi ipek elbiseler, pantolonlar ve uzun Fas çizmeleri giyiyordu. Göğsüne gümüş renkli, dövüşen bir çift şahin işlenmişti. Kraliyet şahin avcısı gibi giyinmişti.

"Kimse buna kızamaz," diyen Anastasia, gülümseyerek yanıma geldi. "Kostümü bana Farad ödünç verdi. Bu gerçek bir şey."

"Benimki de. Doğrudan Kremlin'den."

"Atalarından biri mi?"

"Manevi bir büyükbaba."

Karşlıklı gülümsemelerimizde hiçbir kötü niyet yoktu. Tarihte çok fazla kan ve acı vardı ama mum ışığında bunlar gerçek gibi görünmüyordu. Her şey çok uzun zaman önceydi.

Romanovlarla savaştığımı pek hatırlamıyordum. İlk kez on dört yaşımda adam öldürmüştüm. Muhtemelen sahaya Nikolasha komuta ediyordu; kılıçlarımızı kaldırmış halde birbirimizin bir metre yakınına gelebilirdik. O zamanlar onun ya da Anastasia'nın adını bilmiyordum; yalnızca çarın adını biliyordum.

Başka bir hayat gibiydi.

Ya da ben başka biriydim.

Midem kasıldı. Babam mektuplarımı okuduğunda beni tanıyor muydu? Beni hâlâ tanıyor muydu?

"Sorun ne?" diye sordu Anastasia yüzümü incelerken.

Çarın sesi arkamdan yükseldi.

"İlginç bir kostüm seçimi."

Onunla yüzleşmek için döndüm. Onu öldürmeye çalıştığımdan beri hiç konuşmamıştık. Emirlerini Nikolasha aracılığıyla veriyordu, tabii eğer beni düşünüyorsa. O kayıtsız bir tanrıydı, yalnızca aklından geçtiğimde hayatımı yönlendiriyordu.

Benim bir isyancı, onun ise bahsi geçen isyancının ölüm fermanını imzalayan bir çar gibi giyindiğini fark ettim.

"Bulabildiğim tek Kazak kostümüydü. Majesteleri," diye ekledim. Unvanını biraz geç söylemiştim.

"Yarın hangi kostümü giyeceksin?"

"Kostüm değil, majesteleri. İmparatorluk Muhafızlarının üniforması. Bana verdiklerinde bir yemin ettim ve bu yeminimi yerine getiriyorum."

İmparatoru hayatım pahasına koruyacağıma, ona itaat edeceğime söz vermiştim. Bir evlilik yemini gibi asla feshedilemezdi.

Eğer Rusya topraklarında doğduysanız, bu yemini doğduğunuzda ederdiniz. Yeminin gerekliliklerini sürdürmezseniz cezası ölümdü.

Yani ortada hiçbir zaman bir seçenek yoktu. Yine de şu ana kadar bunu asla kabul etmemiştim.

Anastasia'nın arkamda gergin bir şekilde durduğunu hissedebiliyordum.

Babası bana ters ters baktı. Boyum uzasa da henüz onunkini geçmemişti. Hâlâ bir çocuğun omuzlarına sahiptim. O ise neredeyse Nikolasha kadar genişti.

Bir adamı elime geçirirsem onu öldürebilirdim. Çar ise bunu sadece parmağını işaret ederek yapabilirdi.

Bunu yapmak istiyor muydu?

Umurunda mıydı?

Çar arkasını dönerek, "Öyle olsun," dedi.

Bunu daha önce gördüğümde hissettiğim nefreti hatırladım. Bir kaya yüzü kadar soğuk ve boş, bir o kadar da duygusuz. İçimde bir dürtü yükseldi ve harekete geçtim...

Ninova

Bu sefer değil.

Bu sefer durup onun gidişini izledim.

Anastasia nefesini verdi.

"Onu niye sürekli kışkırtıyorsun?"

Ona doğru döndüm.

"Ne giymeliydim? Uşak kıyafeti mi?"

"Hayır!"

"Boyar gibi mi giyinmeliydim?"

"HAYIR! Kazak kıyafetlerini beğendim."

"Ee, sorun ne o zaman?" Öfkeden deliye dönmüştüm.

Anastasia'nın iri gözlerinde artık neşe yoktu.

"Bizden hâlâ nefret mi ediyorsun?"

O mavi gözleri suyun üstünde yanan ateş gibilerdi. Beni anında kendime getirdiler.

Derin bir iç çektim. "Senden nefret etmiyorum. Bazen nefret etmek istiyorum... ama bir türlü yapamıyorum."

Geri kalanlardan nefret ettiğim oluyordu. Anastasia farklıydı. Adeta hücrelerime işlemişti. Onu devre dışı bırakmak bana da zarar veriyordu.

"Dışarıdaki bağırışları duyuyor musun?" diye sordum.

İkimiz de gözlerimizi pencereden yana çevirdik. Kalabalığın kısık mırıltısı uzaktan geliyordu ama müziğin derinliklerinden dengesiz bir kalp atışı gibi duyulabiliyordu.

Çar bandoya daha yüksek sesle çalmaları için işaret verdi.

Eldivenli elimle Anastasia'nın bileğini tuttum.

"Bu çok aptalca. İnsanlar kızgın. Zenginliğinizi bu şekilde sergilemek... Bu bir hakaret. İnsanlar tüm bunları görüyor. Düşündüğünüz kadar aptal değiller."

"Bunu biliyorum," diye çıkıştı Anastasia. "Babam Aleksey Mikhaylovich gibi giyindi."

"Yani?"

"Hükümdarlığı boyunca isyanlar oldu. Halk isyanı... Kazak isyanı... Hepsini vahşice yere serdi. Babamın kostümü bir hakaret değil... bu bir uyarı."

"Bunun arkasında mısın? Onun yanında mısın?"

Neredeyse burun buruna duruyorken gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

"Saraya akın edip bizi öldürmelerine izin mi vermeliyiz?" dedi Anastasia. "Sen olsan geri çekilip bunu yapmalarına izin verir miydin?"

"Sizi öldürmeye çalışmıyorlar. Parlamento istiyorlar. Kendilerini koruyacak kanunlar istiyorlar. Kaprislerinizin insafına kalmak istemiyorlar!"

Anastasia sabırsızca başını iki yana salladı. "Halkın sesini duyduğunu düşünerek kendini kandırma. Onlar güçlü adamların elindeki piyonlar. Duma'ya kim başkanlık edecek? Halkın yeni çarı kim olacak?"

Bir hareket dikkatini çekti. Beni kolumdan yakalayıp ağır perdelerin arasındaki pencerelerin altına doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Rasputin'in seni görmesini istemiyorum."

Bakmaya çalıştım ama başımı çevirmeme engellemek için eldivenli elini yanağıma koydu.

"Yapma!" diye söylendi Anastasia.

"*Onu* görmek istiyorum. Bu adam herkesin dilinde..."

"Arkanda, yirmi metre kadar geride, Sylvie Buxhoeveden ile konuşuyor. Şöyle bir bak ama gözünü dikme."

Ardından Anastasia elini yüzümden çekti. Dediği gibi yapıp bir an baktıktan sonra görüntüyü zihnimde incelemeye başladım.

Ninova

Ninova

Uzun boylu, beklediğimden daha genç bir adamdı. Ayrıca soluk benizliydi. Yıllarını dışarıda dolaşarak geçiren birine benzemiyordu. Zengin sırma ipek denizinde sade siyah bir elbise giyiyordu. Omuzlarında olan saçları kömür kadar siyahtı. Göz rengi Anastasia'mnkinden daha açıktı, o kadar açıktı ki neredeyse mavi gibi durmuyordu. Gözbebekleri tüm bu beyazlığın içinde süzülüyordu.

"Kardeşini iyileştiren o mu?"

Alexei'in hastalığını St. Petersburg'a dönen ilk tren yolculuğunda fark etmiştim. Romanovların yanında vakit geçiren birinin bunu fark etmemesi imkânsızdı.

"Alexei iyileşmedi," dedi Anastasia. "Hastalık hep nüksediyor."

"Hımm." Bu konuda kendi teorilerim vardı. "Neden Rasputin'in beni görmesini istemiyorsun?"

"Açıklaması zor... onunla ilk tanıştığımda dumanın içinde seni görmüştü. Kim olduğunu bilmek istiyor ama ona söylemeyeceğim. Bu bir pazarlık kozu gibi."

"Sen ne...?" Soruyu sorarken bile cevabı fark ettim. "Seni eğiten o."

"Evet." Gözleri ışıldarken fısıltıyla çıkan sesine heves hâkimdi. Aralarındaki bu kadar mesafe ve gürültüye rağmen Tatiana'nın konuşmamızı duyacağından endişelenmiş gibi gözüküyordu. "Daha önce hiç görmediğim şekilde büyüler yapabiliyor. Gerçekten inanılmaz, Damien..."

Adımın dudaklarından çıkması beni ürpertti. Buna rağmen öfke ve korkuyla karışık bir hisle yanıp tutuşuyordum. Kıskançlık olabilirdi.

"Annenle baban biliyor mu?"

"Elbette, bilmiyorlar. Buna asla izin vermezler."

"Sana ne öğretti?"

"Henüz pek bir şey öğretmeni. O bunu istemiyor, bu isteksizliğini kırmam lazım..."

Kara Keşiş'e onu görmeden önce bile güvenmemiştim. Hakkında söylentiler duymuştum. O kutsal bir adam falan değildi.

"Manipüle eden tarafın sen olduğunu düşünme," diye uyardım Anastasia'yı.

Ninova

Anastasia birden başını çevirince fazlasıyla Tatiana'ya benzedi.

"Aptal olduğumu düşünme! Sana söyledim, bu bir zihin savaşı..."

"Ailenin içine sızdı. Bunu iyilik olsun diye yapmıyor..."

"Elbette yapmıyor, ona tekne dolusu para ödüyorlar ve adam kasabanın gözdesi. O bunu hak ediyor da, sonuçta başka kimse yardım edemez..."

"Yardım edip etmediğini bilmiyorsun..."

"Alexei'e bir baksana!"

Anastasia kardeşini işaret etti. Kendi bedenine göre yapılmış bir kopya olan altın brokardan süslü cübbeyle babasının yanında gururla duruyordu. Çar ve varisi, ardıllığı herkesin görebileceği şekilde açıktı. Alexei soluk durmuyordu. Sonunda genç bir adam için uygun boya ulaşmıştı. Uzuvları dolgunlaşmıştı ve yüzü sağlıkla parlıyordu. Cübbesinin ipi gibi altın sarısı olan kalın ve dolgun saçları, alnından geriye doğru taranmıştı.

"O *gerçekten* daha iyi," diye ısrar etti Anastasia.

Gözlerimin önündeki kanıtlarla tartışmam pek mümkün değildi.

Yine de saray duvarlarının dışındaki kalabalığın mırıltısı gibi görünmeyen bir tehlike hissettim.

"Dansa katılmam lazım," dedi Anastasia. "Xenia her şarkı için defterimi doldurdu. Ama sonuncuyu senin için sakladım!"

"*O* görmeden benimle nasıl dans edeceksin?" diye sorarken başımla Rasputin'i işaret ettim.

Anastasia'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

"Boşver," dedim. "Zaten gitmem gerek. Sabah şehir garnizonluğuna başlıyorum. Bunu biliyor muydun? Söylediğin gibi işçileri geride tutan ben olacağım."

"Böyle yapma, Damien..."

"Başka ne yapabilirim? Zaten baban bundan hoşlanmazdı."

Ya da annesi. Ya da halası. Muhtemelen kız kardeşleri de...

Kimse ikimizin dans etmesini istemezdi.

Ben hariç hiç kimse.

Ninova

On Dördüncü Bölüm
İSTEKSİZ PROFESÖR

Anastasia

BALONUN ERTESİ SABAHI erkenden uyandığımda başım zonkluyordu ve ağzım pamuk gibi kuruydu. Damien gittikten sonra çok fazla şampanya içip oda bir atlıkarınca gibi dönene ve ayaklarım zonklayana kadar çılgınca dans etmiştim.

Damien'ı görmek yazı-tura atmak gibiydi. Kimi zaman kendimi ona hiç kimseye söylemediğim şeyleri söylerken buluyordum, sanki o benim dünyadaki en iyi arkadaşımmış gibi. Kimi zaman da birimiz öfkeyle olay yerini terk ediyordu ve bu hissiyat yok oluyordu.

Midem hâlâ öfke ve suçlulukla bulanıyordu. Damien'la kavga ettiğimizde sanki her bir dikişimi yırtıyormuşum gibi hissediyordum. Kavganın ardından hissettiklerim şampanyanın ertesi gün etkisinden çok daha kötüydü.

Bazen Damien'ı çok özlüyordum bazen de hiç tanışmamış olmayı diliyordum. Bu çok acı vericiydi ve oldukça imkânsızdı.

Ninova

Asla olduğumuzdan daha fazlası olamazdık ve ben daha azı olmaya dayanamıyordum.

Lavaboya gidip seramik sürahiyi kaldırdım ve yüzümü yıkamam gereken suyun yarısını içtim.

Maria ve ben artık aynı odayı paylaşmıyorduk. Ben koridorun sonundaki Kırmızı Oda'ya taşınırken o eski odamızda kalmaya devam etmişti. Kırmızı Oda öncesinde bir oturma odasıydı, içinde de bir piyano ve ben doğmadan çok önce ölen büyükannem Alice'in portresi vardı. Porselen teni ve iri, hüzünlü gözleriyle anneme çok benziyordu. Oda, başındaki gül tacına uyacak şekilde boyanmıştı; mobilyalar ve perdeler de aynı şekilde koyu kırmızı tonundaydı.

Hizmetçilerden portreyle birlikte çalmayı beceremediğim için piyanoyu da çıkarmalarını istemiştim. Gittiğim her yerde ataların gözlerinin beni takip etmesinden bıkmış durumdaydım.

Bunun yerine odayı kitaplarla, plaklarla, bir gramofonla, Reval yolculuğundan getirdiğim tüm taş ile deniz kabuklarıyla ve Danimarka'dan gelen güzel renkli camlarla doldurdum.

Şifonyerimin üstündeki en üst rafta en değerli hazinem vardı: Büyükanne Minnie'nin anı tutucusu. Ne zaman kullanacağımı bilmiyordum. İstediğim zaman yeni bir günü kaydedebileceğimi söylemişti ama kaydettiklerimi silmenin zor olacağını biliyordum. Onun yaptığı gibi sadece bir günü kaydedeceksem akıllıca seçim yapmalıydım.

Odam şu anda tamamen darmadağındı; çıkarılmış çoraplar sandalyelerin arkasına atılmış, boş çay fincanları pencere pervazına yığılmıştı. Kendi alanımı temiz tutmaktan sorumluydum ama son zamanlarda dikkatim dağılmıştı.

Bu dikkat dağınıklığının kaynağı Alexander Park'taki Beyaz Kule'ydi. Kimse uyanmadan onu ziyaret edebilmek için erkenden ayaklanmıştım.

Ninova

Yerden buruşmuş bir önlüğü alıp başımın üstünden geçirdim. Saçlarım dün geceden kalma örgüsünü koruyorken sırtımdan aşağıya dökülüyordu ve kurtulan birkaç telle dağınık görünüyordu.

Odamdan çıkıp karanlık koridorda koştururken perdelerin hâlâ çekili olduğunu fark ettim.

Bugün herkes uyuyacaktı, hizmetçiler de dahil. Bizimkinin ardından temizliği bitirdikten sonra mutfakta kendi partilerini vermişlerdi. Üniformalarıyla, zillerinin yanında uyuyacaklardı, en erken saat ona kadar kimsenin onları çağırmayacağı bilinciyle güvendeydiler.

Silahının kabzasına dayanıp bir sütuna yaslanan Kolya Derevenko'nun yanından koşarak geçtim. Yüzbaşı onu yakalarsa kesinlikle cezalandırılacağı için onu uyandırmayı düşündüm ama Yüzbaşı Cross'u sabahın üçünde kumar masalarında sarhoş halde görmüştüm ve erkenden kontrole çıkacağından şüpheliydim.

Beyaz Kule ve özel katedralimiz saraya en yakın iki yapıydı. Sadece uzun bir çimenlik alan boyunca koşmam ve kısmen uzanan hendeği geçmem gerekiyordu.

Beyaz Kule bir Orta Çağ kalesinin taklidi olarak inşa edilmişti. Dikdörtgen kulenin her iki yanında bir dizi yıkık kapı duruyordu ve mazgallı surlar tüm üst katlar boyunca uzanıyordu. I. Nicholas burayı oğullarının askeri ve jimnastik egzersizlerini yapmaları için inşa etmişti. Daha sonra saray ressamının atölyesi olarak kullanıldı. Şimdi Rasputin'in yaşadığı yerdi.

Onun da muhtemelen herkes gibi hâlâ uyuyor olacağını düşünmeliydim; baloda Yüzbaşı Cross'tan daha geçe kalmıştı. Ama onu genellikle sabahın erken saatlerine kadar uyanık kaldığını, sonra günün sıcağında uyuduğunu bilecek kadar uzun süre izlemiştim.

Elbette, pirinç tokmağa hafifçe vurduğumda kapının hızla açılmasından önce sadece kısa bir duraklama oldu. Rasputin uzun

Ninova

kadife bir cübbe giyiyordu, saçları taranmamıştı. Uyuduğunu sanmıyordum. Yüzü soluk ve pürüzsüzdü, şişkinlik ya da yastık izi yoktu. İçtiğini gördüğüm onca şaraba rağmen gözleri berraktı. Beni görünce gülümsedi.

"Küçük prenses."

"Artık o kadar da küçük değil."

"Ah evet. Artık bir kadınsın."

Rasputin kibarca konuşsa da sesine bir alay tınısı hâkimdi. Onun söylediklerivle benim ondan aldığım hisler hiçbir zaman tam olarak örtüşmüyordu. Ellerimin arasında değişen bir bulmaca gibi her zaman onu çözmeye çalışıyordum.

Onunla etkileşime geçmenin anahtarı onu şaşırtmaktı.

Bunu Beyaz Kule'yi ilk ziyaret ettiğimde öğrenmiştim.

Kapısını tıklattığımda kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Beni içeri alır mıydı bilmiyordum.

Beni kuleye iten dürtü meraktan başka bir şey değildi. Rasputin daha önce hiçbir şeyin olmadığı kadar ilgimi çekmişti. O bir şifreydi, hiçbir şeyin eklenmediği bir denklemdi.

Şüpheleri olan tek kişi ben değildim. Nikolasha'nın ailemi Rasputin'i kabullenmelerinin pek iyi karşılanmadığı konusunda uyardığını duymuştum. Kara Keşiş'in St. Petersburg'daki hamamlara sık sık gittiği, fahişelerle akşam yemeği yediği, çılgın seks partilerine katıldığı, tanrılardan gelen bağışlanmayı tam olarak hissedebilmek için kendini günaha batırdığı söylentileri devam ediyordu.

Annem bu iftirayı eliyle savuşturdu.

"Bunun arkasında başpiskopos var. Nicholas'ın Rasputin'i kendi onayı olmadan terfi ettirmesine kızgın."

Babam Nikolasha'nın paylaştığı söylenti konusuna sessiz kalmıştı. Onun onlara annemden daha çok inandığını sanıyordum

Ninova

ama önemi yoktu; Alexei'i iyileştirebilecek olsaydı şeytanın bile evimize girmesine izin verirdi.

Yine de ailem biz kızları Rasputin'den uzak tutmaya çalıştı. Alexei'i bu kadar sık görmeye gelip, bizimle aynı etkinliklere giderek daha fazla katıldığı düşünülürse bunu yapmak oldukça zordu.

Rasputin cepte taşınacak ve işe yaramadığı zamanlarda gözden uzak tutulacak bir kalem değildi. Kendi potansiyeline sahip, anlayışlı bir sosyal operatördü.

Liza Taneeva'nın himayesinden kolaylıkla kurtulduğunu görebiliyordum. Liza, onun evcil hayvanı olmasını istiyordu. Onu annemle tanıştırdıktan sonra arabulucu olmayı beklemişti.

Rasputin, Alexei'i ilk ziyaret ettiği gece onun evinin önünden geçiyordu. Liza Taneeva'nın, Rasputin'den Alexei'le ilgilenirken onu da yanına alması için yalvardığını duymuştum. Rasputin ise onu yumuşak ve kararlı bir şekilde devre dışı bıraktı.

Liza, himayesindeki kişinin artık ona ihtiyacı kalmadığı anda onu terk etmesine çok kızmıştı. Hâlâ sevdalı bir köpek yavrusu gibi peşinden koşuyor, ihtiyacı olan her şeyi Alexei'in odasına getirmesi için yalvarıyor ve onun şerefine başka bir partiye ne zaman ev sahipliği yapabileceğini soruyordu.

Rasputin'se ona samimiyetsiz bir tavırla, "Yakında," diyordu.

Artık onun için parti düzenleyen daha önemli kişiler vardı.

Rasputin'in sarayın her yerinde dostluklar kurmasını izledim; onu hizmetçiler odasının dışında Nina Ivanova ile şakalaşırken ve mutfakta aşçılarla ballı kek yerken gördüm. En alt düzeydeki kâhyaların isimlerini bile hatırlıyordu ve Konstantinopolis'ten kutsal ikonalar ve yakılmak üzere toplayıp kuruttuğu tatlı adaçayı gibi hediyeler getiriyordu. Saray mensuplarına ve bize de lakaplar takmıştı. Babama "Batushka" ve Maria'ya "küçük inci" diyordu. Onun küçük incisi.

Annem kadar utangaç birinin bile ihtiyatını kazanan bir rahatlığa sahipti. Ona "Matushka" diye seslenir, yanaklarından köylü usulü üç kez öperdi.

Olga Hala da ona karşı koyamadı. Annemin Mauve Boudoir'indeki ilk buluşmalarında Rasputin onun ellerini tutup yüzüne baktı. Başparmağını nazikçe okşayarak şöyle dedi: "Grandüşeslere ne kadar düşkün olduğunu görüyorum. Neden kendi çocuğun yok?"

Olga Hala'nın gözleri yaşlarla doldu. Ellerini geri çekeceğini ya da cevap vermeyi reddedeceğini düşündüm. Bunun yerine, "Umutsuzca bir çocuğum olsun istiyorum," diye fısıldadı.

Rasputin'in sesi alçak ve yumuşaktı. O sesten tamamen şefkat akıyordu.

"Kocanı seviyor musun?"

Olga Hala tereddüt etti.

O kadar sessizdi ki onu zar zor duyabilmiştim. "O benim yatak odamı ziyaret etmiyor. Hiç gelmedi. Düğün gecemizde bile."

Tatiana ve ben karşılıklı kanepelerden birbirimize baktık. Bu, uzun zamandır şüphelenilen ancak hiçbir zaman doğrulanmayan bir söylentiydi. İnsanlar, Oldenburg'lu Peter'ın kadınlarla hiç ilgilenmediğini, hatta Olga Hala kadar güzel bir kadını bile umursamadığını söylüyordu.

Rasputin, parmak eklemleri bembeyaz olana kadar Olga Hala'nın elini sıktı. "Gebe kalmana yardım edebilirim."

Olga Hala hızla nefes alıp verirken ağzı açık kaldı. "Her şeyi verirdim."

"Gel beni kulede gör."

Rasputin daveti bana değil ona iletmişti. Ama kapısını çalan bendim.

Beni ilk gördüğünde mutlu olduğunu sanmıyorum. Maria ya da Ollie gibi benim sevgimi kazanmamıştı. Geleceğimi okuduğu o ilk geceden beri aramızda bir temkinlilik vardı.

Ninova

Yine de Rasputin odasına girmeme izin verip kapıyı arkamdan kapattı, böylece karanlıkta yalnız kaldık. Başarı şansım olduğunu bu şekilde biliyordum.

Rasputin tepemde adeta bir kule yükseldiğinde çok zayıf olduğu için daha uzun görünüyordu. Çukura kaçmış yanakları mavi tonla gölgelenirken dudakları neredeyse teniyle aynı renkteydi.

"Senin için ne yapabilirim, ufaklık?"

"Dumanın içindeki şeyleri nasıl gördüğünü bilmek istiyorum."

Rasputin omuz silker gibi ellerini iki yana açtı. "Bir yetenek."

"Öyle olduğunu düşünmüyorum. Senin tek gücün bu değil."

Gülümsemesi pek de dost canlısı değildi.

"Güçlerim hakkında ne biliyorsun?"

"Sanırım sende çok var. Ateş büyüsü. Kehanet. Hava manipülasyonu. Ve..." Bunu sadece tahmin ediyordum. "...sanırım zihin okuyabiliyorsun."

Peter'la tanışmadan ya da ikisini bir arada görmeden Olga Hala'nın evlilik sorunlarına odaklanmıştı. Belki de Rasputin her yerde gözünü, kulağını dört açmıştı ama konuşmaları yönetme ve insanların cevaplarını tahmin etme tarzında ekstra bir yeteneği var gibiydi...

Rasputin artık ne gülümsüyordu ne de cevap veriyordu.

Konunun üstüne gitmeye devam ettim.

"Senin bundan daha fazla gücün olduğunu düşünüyorum. Şu zamana kadar gördüklerimden çok daha fazlası."

"Bu bir suç mu, ufaklık?" Sesindeki alaycı ton geri döndü. "Suçlayıcı gibi konuşuyorsun."

"Dumanın içinde gördüğün her şeyi söylemediğini biliyorum. Ne aktaracağını sen kendin seçiyorsun."

Başını hafifçe yana yatırdı.

"Görüntüleri görebildin demek."

"Bazılarını. Yalan söylediğini bu şekilde anladım."

"Dumanı okumak bir sanattır, yorumlamak ise bir tahmin."

"Benimki hakkında yalan söyledin."

Yüzünde bir şey alevlendi. Sanki ilk kez canlanıyordu da o ana kadar karşılaşmamız boyunca uyuyor gibiydi. Elini cübbesinden çıkarıp bileğimi yakaladı. Bileğimi bu şekilde tutuyorken oradan ayrılamazdım.

"*Ne gördün?*"

Tutuşunun amacı beni korkutmak değildi, aramızda temas yaratmaktı. Parmaklarının çıplak koluma dokunduğu her yerde sanki tenimde yanan bir sıvı sızıyormuş gibi hissettim. Sonra bir sürünme hissi, kolumdan yukarı doğru hareket ederek boynumu sarsıyor, kafatasımın alt kısmına dağılıyordu. Gıdıklanıyor, sarsılıyor, kıvranıyor ve tırmanıyor, sanki binlerce örümcek kafamın içinde dolaşıyor gibiydi.

Çığlık atmak, debelenmek, kendi yüzümü parçalamak istedim.

Uzak bir yanım bunun gerçek olmadığını biliyordu. Rasputin'in hâlâ önümde durduğunu görebiliyordum, gözleri benimkilere sabitlenmiş, parmakları bileğime kenetlenmişti. Görüş alanımın geri kalanı binlerce kıvranan siyah bacakla doluydu.

Beynimi kazıp çekiştirirken bir giriş arıyorlardı. Bir çift elin değil on bin kişinin saldırısı altındaydım sanki.

Rasputin içeri girmeye çalışıyordu. Bir şey arıyordu.

Ama ne?

Dumandaki görüntüden bahsediyorduk. Benim vizyonum, onun yüksek sesle söyleyemediği şey.

Ne gördüğümü bilmek istiyordu...

Cevap aklımda belirmeden önce onu söndürdüm. Ama bu sönük kalmayacaktı. Kutunun içindeki roket gibiydi. Üzerine bir kapak kapatmış olmama rağmen beynim tam da düşündüğüm

Ninova

şeyi unutma paradoksunu gerçekleştirmeye çabalarken, tekrar tekrar yukarı doğru patlamaya devam etti.

Bu arada örümceklerin, selin, tufanın içinde boğuluyordum, burun deliklerimden yukarı çıkıyor, kulaklarımı oyuyor, gözlerimi kazıyordum...

Onları kullan. Örümcekleri kullan.

Yapamam! Onlardan nefret ediyorum!

Onlar örümcek değil. Onlardan nefret etmiyorsun. Çok güzeller. Şunlara bak... Artemis'in yuvasının duvarındaki ağında gördüğünüz karadul kadar siyah, sert ve ışıltılı, pamuğa asılmış bir mücevher parçası gibi, karnı yakut kırmızı...

Örümcekler boncuk gibi parlayarak sertleşti.

Onlardan uzaklaşmak yerine örümceklere *dönüştüm*. Zaman akışına dönüştüğüm gibi onlara dönüştüm; etrafımda ve üzerimde akmalarına izin verdim. Korkulacak ya da savaşılacak bir şey değil, kontrol ettiğim bir şey, kullanabileceğim bir şeydi.

Örümcekler gece yarısı yağmuru gibi siyah ve ışıltılı bir şekilde vücudumdan aşağı yuvarlanıyordu. Parmak uçlarımdaki son birkaç tanesini de silkeleyerek yok olana kadar tenimden akmalarına izin verdim.

Rasputin bileğimi bıraktı.

Odasına geri döndüğümüzde ne örümcek ne de boncuk vardı, sadece ikimizdik.

Zor nefes alıyordum. Rasputin ise cam kadar sakindi.

"Buna nasıl cesaret edersin?" diye tısladım.

Aniden bana saldırıp parmaklarıyla beynimi karıştırmıştı.

Ama ona aradığını vermemiştim. O zaman bile kendime onu düşünme iznini vermemiştim.

Rasputin öfkemi görmezden geldi. Sanki sonunda birçok şey mantıklı gelmiş gibi kendi kendine gülümsüyordu.

"Sihre karşı bir ilgin var."

"Bu ne anlama geliyor?"

Rasputin'in elleri kadife cübbesinin kolları arasında birleşmişti. Konuşurken parmakları sanki görünmez şekiller çiziyormuş gibi karanlığın içinde hareket ediyordu.

"İnsanlar anahtardır, Anastasia. Bazen ortak bir kilidin ortak anahtarıdırlar, bazen de kendi türlerinin var olan tek anahtarı. Birkaç şanssız, şekilsiz anahtar hiçbir şeyi açamaz. Ve sonra..." Soluk parmakları havada hafifçe hareket ederek onu ve beni kapsayan bir daire çizdi. "İskelet anahtarlar oluşur..."

Bunu biliyordum.

O kadar heyecanlıydım ki güçlükle nefes alabiliyordum.

"Sihri *öğrenebiliyorsun* yani."

"Bazı insanlar bunu yapabilir."

"Ne kadar? Ne kadar öğrenebilirim?"

Rasputin hafifçe omzunu silkerek, "Yatkınlığına bağlı, evrensel bir yetenek değil bu," dedi.

"Ama pratik yapabilirim. Daha iyi olabilirim."

Bunun doğru olduğunu zaten görmüştüm. Artemis'le antrenman yaptığım gibi artan adımlarla sihir yapmak gelişmemi sağlamıştı. Ama Artemis söz konusuyken Nikolasha bana ne yapacağımı göstermişti.

"Öğret bana," dedim Rasputin'e.

"Hayır."

"Neden?"

"Neden olduğunu çok iyi biliyorsun."

Annem ve babamı kastetmişti.

"Kimsenin bilmesine gerek yok."

Ninova

Gözlerinde o ışığı görmüştüm, bir parçası bana öğretmekle ilgileniyordu.

"Yerin kulağı vardır."

"Şu anda burada olduğumu kimse bilmiyor."

"Yine de hayır." Bu sefer beni kapıya doğru sürüklemek için bir kez daha bileğimden tuttu. "Çünkü istemiyorum."

"Bunu bana borçlusun!" diye bağırdım. "Az önce yaptığın şeyden sonra. Seni neredeyse geri püskürttüm..."

Rasputin homurdandı.

"Beni geri püskürttüğünü mü sanıyorsun?" Bileğimi sertçe kavrarken parmakları etime batıyordu. "Eğer senin aklından bir şey almak isteseydim onu alırdım. Sana nezaket gösterdim."

Kızgındı ve bunu görmeme izin verdiği için daha da kızgındı. Eli kapı tokmağındaydı, beni dışarı atmak üzereydi.

"Sadece öğrenmek istiyorum!" diye bağırdım. "Başka kimse bana öğretmeyecek!"

Çaresizdim ve Rasputin sesimdeki özlemi duyabiliyordu. Tereddüt etse de ilk kez yüzünde kararsızlık gördüm; iki dürtü kontrol için savaşıyordu.

Daha sonra ifadesi yumuşadı. İçini çekti, elleri iki yanına düştü.

"Daha fazlasını yapabileceğimi fark ettiğimde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum."

Ben de nefesimi verdim.

"Kimse bana bir şey söylemeyecek. Söyleseler bile... Bildiklerini sanmıyorum."

Rasputin yavaşça başını salladı. "Zor olan yalnızca bilgiyi bulmak değil. Gerçekte neyin doğru olduğunu bilmek..."

Sözlerini yarıda keserek sessizleşti.

Öylece dururken nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"İçeri gel." Rasputin kulenin derinliklerine doğru ilerledi.

Kalbim küt küt atarak onu takip ettim.

Beyaz Kule, merkeze doğru uzanan sarmal bir merdivenle üst üste dizilmiş altı kattan oluşuyordu. Mutfak en alt katı işgal ediyordu. Karanlıkta demir sobadan lavaboyu zar zor seçebiliyordum. Rasputin bütün perdeleri çekmişti ve fenerlerden hiçbiri yanmıyordu. İnce sehpaların üzerinde birkaç mum sönmüştü.

Kendisinden önceki ressamın eşyalarını çıkarmıştı. Mutfak sadeydi, duvarlar alçıydı, lavaboda tabak yoktu. Üst katlardan yağlı boya ve vernik yerine taze yetişen bitkilerin, kurutulmuş baharatların, eski kâğıt ve balmumunun cezbedici kokularını alıyordum.

Rasputin demir sobada ateş yaktı. Bu sefer çakmak ya da kibrit kullanıyormuş gibi davranma zahmetine girmedi. Uzun, solgun parmaklarıyla sanki tahtadan duman çekiyormuş gibi bir hareket yaptı ve alev ortaya çıktı. Dimitri'nin de aynı şekilde mum yaktığını görmüş olsam da Rasputin'in zarif hareketleriyle alevlenen odanın karanlığında bu çok daha etkileyiciydi.

Birkaç dakika içinde çaydanlığı kaynattı. Bir tepsiyi fincan ve tabaklarla doldurdu, açılmamış bir paketten bisküvileri yerleştirdi. Bütün tabakları basit ve ağırdı, taş rengindeydi. Çaydanlık sanki kendisi yapmış gibi biraz şekilsizdi.

Rasputin elinde çay tepsisiyle başıyla onu takip etmemi işaret etti. Onun peşinden merdivenden yukarı doğru çıkmaya başladığımda başka bir kata bakabileceğim için çılgınca memnun oldum.

Salon öncekilerden oldukça farklıydı. Basma kanepeler, şezlonglar, yastıklar ve sehpaların tümü kaldırılmıştı.

Onların yerinde malzeme rafları duruyordu. Sıra sıra bardaklar, kavanozlar, kutular ve tenekeler, cezbedici kokuların kayna-

Ninova

ğıydı. Kanatlı bir kertenkelenin ve iki başlı bir kurbağanın tamamen eklemli bir iskeleti dikkatimi çekti. Bütün bir duvar mineral örneklerine ayrılmıştı; jeotlar ve kristaller, sivri uçlu kayalar.

Kokusunu aldığım otlar pencere kenarındaki saksılarda, bazıları raflarda, bazıları da kirişlerden sarkan asılı sepetlerde yetişiyordu. Bitkilerin sazlık görünümü, nadiren yeterli ışık aldıklarını gösteriyordu.

Pirinç kafesler odanın her tarafına dağılmıştı. İlk ikisi boştu; üçüncüsünden gelen tıngırtı ona yakından bakmamı sağladı. Fare bulacağımı düşünmüştüm; bunun yerine bir pençesinden baş aşağı sarkan bir albino yarasa gördüm.

Bir dönence, hiç esinti olmadan tembelce sallanıyordu. İnce altın iplerine tuhaf semboller bulunan muskalar asılıydı; Rasputin'in hizmetkârlara verdiğini gördüğüm kutsal ikonalara hiç benzemiyordu. Aynı şekilde ben de masanın üzerinde açık duran devasa kitabın tek kelimesini okuyamadım. Bu kitap bilmediğim bir dilde, hiç görmediğim bir alfabeyle yazılmıştı.

Odanın içinde dolaşmaya, kavanozların içindekileri incelemeye, camlı dolaplara göz atmaya dayanamadım. Baktığım hiçbir şey tanıdık değildi ve üzerlerinde etkitet de yoktu.

"Bütün bunlarla ne yapıyorsun?"

"Deney yapıyorum."

Tüm bedenimi bir heyecan dalgası sardı. O odadaki tüm nesneler için, o kitaplardaki tüm bilgiler için neler vermezdim...

"Öğret bana," dedim, bu sefer daha sabırsızdım. Ağzım neredeyse sulanıyor, tenim karıncalanıyordu.

Ninova

Rasputin çayı yavaşça ve düzenli bir şekilde doldurdu. Sormasına gerek kalmadan kendi şekersiz çayını alıp benimkine iki kesme şeker attı. Zihninde düşüncelerle boğuşurken çay kaşığıyla çayımı üç kez karıştırsı.

"Kimse bilememeli," dedi Rasputin sonunda. "Kız kardeşlerin bile. Bu aramızda bir sır olarak kalmalı. Sır saklamada iyi misindir, Anastasia?"

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Kimsenin bilmediği şeyleri biliyorum."

"İyi." Çay fincanını uzattı. "O zaman hadi çayımızı içelim."

O günden beri onu iki kez ziyarete gitmiştim. Fark edilmeden gizlice kaçabileceğim zaman dilimlerini bulmak zordu. Bu benim dördüncü dersim olacaktı.

Kapı tokmağına üç kez vurdum, bu bizim işaretimizdi. Rasputin beni içeri aldı.

Bugün kadife sabahlığının altında bol bir pantolondan başka hiçbir şey yoktu. Gümüş kuzgunun kafatası çıplak göğsünün üzerinde duruyordu. Eti tüysüz, sert ve mermer gibi solgundu.

"Çay?" diye sordu. "Yoksa kvas* mı?"

"Kvas." Başım hâlâ şampanyadan dolayı zonkluyordu.

Rasputin ikimize de birer kupa doldurdu. Ilık ve köpüklü olan kvas, göl suyu gibi bulanıktı. Onu hemen mideme indirdim.

"Balo hoşuna gitti mi?"

"Yeterince iyiydi."

Rasputin'in soluk gözleri üzerimdeyken, kendimi yalnızca atlatmaya çalıştığım partner kasırgasını düşünmeye zorladım ve balo defterimin tamamını inceleyerek ilerledim. Ancak o bakışlarını başka tarafa çevirdiğinde Damien'ın görüntüsünün aklıma gelmesine izin verdim.

---

* Rusya, Belarus Ukrayna, Litvanya, Polonya, tüm eski Sovyet bloku ülkeleri ve Orta Avrupa ülkelerinde oldukça popüler bir içecek. (ç.n.)

Ninova

Bu sesli söylenmemiş ama ikimizin de bildiği sessiz bir oyundu.

Bunun onun için neden önemli olduğunu bilmiyordum fakat bana eğitim vermeyi kabul etmesinin bir nedeni de bu olsa gerekti. Sadece sempatisinden dolayı ailemi kızdırma riskine girmezdi.

Onu sarmal merdivenlerden yukarıya, oturma odasına kadar takip ettim. Küçük yarasası ilk kez uyanmıştı, kösele kanatlarını ters pozisyondan dışarı doğru uzatıyordu. Ağartılmış zarlar her bir kırılgan kemiği gösterecek kadar şeffaftı.

"Onun adı ne?"

Rasputin raftan bir şey alırken omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. "Onun bir adı yok. Adı Yarasa."

Yarasa çok tiz bir şekilde ciyakladı, o kadar tizdi ki ağız dolusu iğne gibi dişlerini gösterirken zar zor duyabilmiştim.

Rasputin sayısız kavanozlarından birini açıp birkaç kuru bitki dalını çıkardı. Sapların üzerinde doku kadar kırılgan, kâğıt gibi mor çiçekler vardı.

Bunları odanın ortasındaki alçak sehpanın üzerine koydu. Yuvarlak masanın üzeri çizikler ve çukurlarla doluydu, yerden yalnızca birkaç metre yüksekteydi. Sandalye yerine büyük minderlere oturduk.

"*Dictamnus albus*," dedi Rasputin. "Yazın sıcağında limon kokan bir yağ yayıyor. O kadar yanıcı ki hafif ılık bir esintiyle alev alabilir."

Bunun nereye varacağını az çok tahmin etmiştim.

Rasputin avucunu yukarı kaldırarak dalı gösterdi.

"Ateş yak."

Bitkiye bakıp tüm odağı ona verdim ve alev aldığını hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

"Tekrar dene."

Bu sefer Rasputin'in ocaktaki çıranın üzerinde yaptığı hareketin aynısını yaptım ya da en azından onu taklit etmeye çalıştım. Sanki bir iplik çekiyormuş gibi parmaklarımı dalların üzerinde gezdirdim.

Ninova

Hâlâ bir şey yoktu.

Rasputin sessizce oturup izlerken bir saatten daha uzun bir süre boyunca bunu yapmayı denedim. Ne bir öneride bulundu ne de ipucu verdi.

Sonunda yüzüm kızarmış ve terlemiş bir halde geri oturdum.

"Yapamıyorum!"

"Ateşi yaratmıyorsun," dedi Rasputin. "Zaten orada olanın durumunu değiştiriyorsun."

"Tıpkı kar yağdırdığın zamanki gibi."

"Aynen öyle. Zaten havada olan suyu dondurdum."

"Ama nasıl?" diye sordum tükenmiş bir halde.

"Yatkınlık budur. Başkalarının göremedikleni görmektir."

Kasıtlı olarak mı belirsiz konuşuyordu merak ettim. Bana öğretmeye niyetinin olup olmadığını.

Önceki derslerimiz de benzer şekilde çileden çıkarıcıydı. Bana okuyamadığım kitabı göstermiş ve okuyamadığımı doğrulamıştı. Düzinelerce kristali, tılsımı ve muskayı elime alıp bir şeyi gözetlememi sağlamıştı... Ne olduğunu anlayamamıştım. Bir avuç kemiğin masanın üstüne nasıl atılacağını göstermişti ama onunki ilginç şekiller ve desenler oluşturuyor gibi görünse de benimki dağılmıştı.

Öğretilmekten çok test ediliyormuşum gibi hissediyordum.

"Bana nasıl ateş yakacağımı gösterecek misin, göstermeyecek misin?" diye bağırdım.

"Yatkınlığına bakıyorum. Her şeyde başarı olamazsın. Hatta çoğu şeyde başarılı olmazsın. Sihir hayal kırıklığı konusunda da bir ders verir."

Eğer bu doğruysa çok şey öğreniyor olmalıydım çünkü öfkeden ateş basıyordu.

Hem yüzüm hem tenim alev alev yanıyordu. Kan ter içinde kalmıştım. Nefesimin sıcaklığını neredeyse bir ejderha gibi hissedebiliyordum ama hepsi içimde sıkışıp kalmıştı, ufalanan dal-

Ninova

lara hiç dokunulmamıştı. Âdeta benimle alay edercesine çıra gibi kuru bir halde masanın üzerine yayılıp kalmıştı.

Dallara yaklaşıp üzerine eğildim. Sonra nefes verdim, nefesim kâğıt gibi çiçekleri uçuşturuyordu.

Nefesim ateş. Ben ateşim. Yanıyorum...

Bir çiçeğin solmuş kenarından küçük bir duman yukarı doğru kıvrılmaya başladı. Kenarı parladı ve dallar bir anda tutuştu.

"YAPTIM!" diye bağırarak minderden fırladım. "ONU ATEŞE VERDİM!"

"Bir kıvılcım çıkardın," dedi Rasputin. "Yağ da alev aldı."

Sadece bir kıvılcımın olup olmaması umurumda değildi. Bunu ben yapmıştım.

"Ben bir ateşbazım. Dimitri gibi."

Rasputin hafif bir kahkaha attı. "O kadar ileri gitme. Bu sadece zayıf bir yatkınlık. En iyi yeteneklerinden biri değil."

"En iyi yeteneğim nedir?"

Rasputin omzunu silkti. "Söylemek için çok erken. Bazıları diğerlerinden daha kolay ortaya çıkacaktır. Çoğuysa hiç kendini göstermeyecek."

"Senin kaç yeteneğin var?"

Rasputin gülümsedi. "Hiç saymadım."

Yalancı.

"Nasıl oluyor da Japonya'da bu kadar çok ateşbaz oluyor?"

"Herkesin aynı yeteneğe sahip olduğu kabileler gördüm."

"Miras mı kaldı?"

"Belki. Ya da sadece ateşbaz olmayı umuyorlardı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Büyü ve inanç sandığın kadar farklı şeyler değil."

"Bu yüzden mi keşişsin?"

"Kutsal bir yemin ettiğim için bir keşişim."

"Ama neden yemin ettin?"

Ninova

Rasputin'in gerçekten dindar olduğuna ya da en azından benim bildiğim anlamda dindar olduğuna inanmıyordum. Rahip gibi bir dindarlığı yoktu, zaten rahipler büyücü de değildi. Rasputin pazar törenlerini devralmadan önce piskopos bize, güçlerimizin tanrılarınkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını tekrar tekrar hatırlatırdı. Rahipler büyü yerine duaya inanıyorlardı.

Rasputin, ayın evrelerinin yanı sıra günün saatlerini de içeren duvardaki saate baktı.

"Geri dönsen iyi olur."

Derslerimizin her zaman bu kadar kısa olmasından nefret ediyordum. Ancak en fazla bu kadar süre gizlice kaçabiliyordum.

"Bana bir kitap daha ver," diye yalvardım.

Rasputin'in koleksiyonu bizimkinden çok daha iyiydi çünkü her kitap sihirden bahsediyordu. Eski ve yıpranmış kitaplar ondan önce pek çok kişinin elinden geçmiş gibi görünüyordu. Bazılarının kapakları eksikti, hatta bazılarının yarısı yırtılmıştı. Bazıları korkunç maddelerle lekelenmiş gibi koyu ve yapışkan ya da kan gibi pashydı.

Rasputin üst kattaki kütüphaneyi ziyaret etmeme izin vermemişti. Bir gün kabul edeceğini umuyordum.

Şimdilik depo raflarından bir kitap seçip bana verdi.

"Bu iş görür."

Altın harflerle kabartmalı olarak yazılan başlığı *Element Büyüsü*'ydü.

"Kimsenin görmesine izin verme," diye uyardı Rasputin.

"Vermem."

Eğer ailem ne yaptığımı öğrenirse ikimizin de kaybedeceği çok şey vardı.

Ninova

On Beşinci Bölüm
KRALIN ADINA

Damien

EŞYALARIMI BİR ÇANTAYA doldurup ön kapıdan çıkarken Nikolasha'nın evin ana katından gelen horlamalarını duydum. Onu uyandırmadan gittiğim için kızacağını biliyordum ama önceki gün vedalaşmıştık. Hem zaten sadece Neva'nın kuzey kıyısında yer alan kaleye kadar gidecektim. İstediği zaman beni görmeye gelebilirdi ve muhtemelen sadece subaylarla içmek için bile olsa gelecekti.

Sessiz sokaklarda yürümeye başladığımda güneş henüz Peter ve Paul Katedrali'nin kuleleri üzerinde yükselmemişti.

Anastasia'nın hâlâ uyuyup uyumadığını merak ettim. Tabii, bir de dün akşam kiminle dans ettiğini.

Sonra bu düşünceyi bir kenara ittim çünkü zayıf ve acınasıydı. Akademideki aristokratlar gibi yumuşamaya başlamıştım. Halkımla birlikte kalsaydım çilli bir kızı asla umursamazdım.

Artık düzgün bir alaya katıldığım için yeniden kendim olabilecektim. Eve dönmek gibi hissettirmeyecek olsa da şu noktada buna en yakın olacak şey buydu.

Ninova

Kalabalık kışladan içeri adımımı attığım anda Kazakların atlarının toynaklarını yağlamak için kullandıkları keten tohumunun acı veren tanıdık kokusunu alabiliyordum. Çoktan tıraş olup giyinmiş olan Yüzbaşı Rykowski, her iki yanına rahatlıkla otuz adam sığabilecek uzun bir masada boya kadar koyu bir çay içiyordu. Askerler sıralara tıkış tıkış otururken, mutfaktan yığınla *teterya* ve sosis tabağı, kvas sürahileriyle birlikte taşınıyordu.

Tabağımı geleneksel yemeğimiz *teterya* ile doldurdum ve kaşıkla mideye indirdim. Yıllardır ekşi çavdarın tadını almamıştım.

"Doğru düzgün yemek yemeyi özlüyorsun, değil mi?" diye sordu Rykowski, kahkaha atarak.

Bir fildişi objesi kadar zayıf ve sağlam duran Yüzbaşı Rykowski, soluk bir tene ve koyu halkalarla çevrili gözlere sahipti. Sarı bıyıklarını uzatmış ve kafasının yanlarını Kazak usulü tıraş etmişti.

Askerlerin en az yarısı da aynı şeyi yapmıştı. Bazılarının Don ve Greben bölgelerinden olduğuna dair küçük işaretler görebiliyordum. Bir zamanlar bana yabancı görünürlerdi. Ama düşmanlarla dolu bir şehirde her Kazak dosttu.

Adamlar masada bana yer açıp omzuma vururken tabağımı yiyebileceğimden daha fazla sosisle doldurdular.

"Taze kan," dedi genç askerlerden biri, alev alev yanan kızıl saçlarıyla. "Zamanı gelmişti, yüzbaşı."

"Doğru," diye onayladı Rykowski, bir lokma ızgara çirozu mideye indirirken. "Çünkü hepimiz senin şakalarından bıktık, Krudener."

Krudener alaycı bir tavırla elini göğsüne bastırdı. "Bu nasıl olabilir, yüzbaşı? Onları anladığınızdan emin misiniz?"

"Krudener, sarhoş bir çocuk bile senin şakalarını anlar ama yine de gülmez."

Krudener tehditkâr bir şekilde yumruğunu sıkarak, "Ah, gülerdi," dedi. "O kendini beğenmiş küçük piç, ben ona durmasını söyleyene kadar gülerdi."

Ninova

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi biri, saman yığını gibi kara saçları vardı ve gömleği yarısına kadar açıktı.

"Yeni yürümeye başlayan çocukları tehdit ediyor," diye yanıtladı yüzbaşı.

"Tanrılar aşkına, bugünlerde herkesi alıyorlar, değil mi?" dedi dağınık adam, Krudener ile bana bakarak.

"Sen de dahil, Bachinsky," diye güldü Krudener.

"Şu aptallar. Ne düşünüyorlardı ki?"

"Seni buraya alan bendim," dedi Yüzbaşı Rykowski, artık gülümsemiyordu.

"O halde her zamanki kurnaz sezgilerinizi göstermiş olmalısınız, yüzbaşı," dedi Bachinsky, zeki bir tavırla selam vererek. "Eminim bunun karşılığını her an alabilirsiniz..."

Bu, öğretmenlerin sabah yatağınızı toplamayı unutmak gibi önemsiz ihlaller için sizi demir çubukla dövdüğü akademiden çok farklıydı.

Yüzbaşının, adamları ona itaat etmediğinde kendi cezalarını hazır tuttuğundan hiç şüphem yoktu ama genel atmosfer çok daha rahattı.

Bu bana babamın ordusunu hatırlattı. Ne kadar yoğun eğitim yapar ve savaşırsak, sonrasında içki, kahkaha ve oyunlarla rahatlamaya o kadar çok ihtiyaç duyardık. Babam bunu biliyordu. Kazanalım ya da kazanmayalım her savaştan sonra kutlama yapmamızı emrederdi. Kaybettiğimiz adamları bir ateşin üzerine yığar, ruhlarını dumanla birlikte yıldızlara yükselmeye gönderirken içki içer ve ziyafet çekerdik.

Ben sadece bir çocuktum ama amcalarım, kuzenlerim ve babam yanımdayken bir erkek gibi savaşmıştım. Ölüm savaş alanında kol gezerken, etrafımda insanlar kesilip biçilirken bile kendimi yenilmez hissediyordum.

Bu karmakarışık asker grubuna bir daha aynı şekilde güvenip güvenemeyeceğimi merak ettim.

Ninova

"Fazladan eller için tanrılara şükürler olsun," diyen Krudener, çayını yudumladı. "Bugün buna ihtiyacımız olacak."

"Yanımdan ayrılma Kaledin," dedi yüzbaşı, bana doğru keskin bir bakış atarak.

"Emredersiniz, efendim."

"Tanrım, akademiden yeni çıktıkları zamanlara bayılıyorum," dedi Bachinsky, tabağını geri itip takdirle geğirerek. "Çok parlak ve yeniler. Bakın, botlarını bile cilalamış."

"Böyle devam edersen botlarımı dilinle parlatacaksın," dedi yüzbaşı, sabrı tükenmişti. "Kaledin'e çantasını nereye bırakacağını göster."

Bachinsky beni diğer üç adamla paylaşacağım küçük koğuşa götürdü.

"Odada içki yok, kadınlar da giremez," dedi. "Yüzbaşı bu konuda çok katıdır. İçkimizi Bruthause'da içiyoruz ve kızları Pembe Kanarya'da ziyaret ediyoruz."

"Sorun değil," dedim.

Kadmlar hiçbir zaman kötü alışkanlığım olmamıştı ve onlara dokunmak burun kanamalarına, kusmalara ve bayılmalara neden olduğu sürece de olmayacaktı. Bachinsky'ye asla itiraf etmesem de daha önce bir kızı öpmemiştim bile.

Keşiş olmalıydım ama kendi gözlerimle görmediğim hiçbir şeye inanmazdım ve bu konuda yalan da söylemezdim. Hiçbir inancı olmayan bir sürü keşiş vardı ama aralarında dürüst olan yoktu.

Çantamı boş bir ranzanın altına ittim ve Bachinsky'yi ahıra kadar takip ettim.

Herkül zaten beni bekliyordu; Nikolasha onu bir gün önce göndermişti. Seyislerin ona iyi baktığını görmek hoşuma gitmişti ama bu işi kendim yapmak beni daha mutlu ediyordu. Toynaklarını kontrol ettim, tüylerini düzelttim, yelesini ve kuyruğunu fırçaladım.

Bachinsky kendi doru kısrağını eyerlerken, "Bunu zaten bu sabah yaptılar," dedi.

Ninova

"Ben daha iyi yapıyorum."

Herkül siyah ve parlaktı, muhteşem geniş bir göğsü ve toynaklarının etrafında tutam tutam tüyleri vardı. Nikolasha onu ucuza almıştı çünkü at eskiden sahibi olan dükü ısırmıştı.

Herkül aynı şeyi benim üzerimde de denemişti. Eldivenimi çıkarıp onu boğazından yakalayıp kulağına, "*Kendine gel*," diye tısladım. Dokunuş hayvanlar üzerinde insanlar kadar etkili değildi ama bir dakika sonra koca aygır bile bacaklarının üzerinde dönüyor, ben onu bırakana kadar başı öne eğiliyordu.

Ondan sonra karşılıklı bir saygı seviyesine ulaştık.

Krudener aygırı gördüğünde ıslık çaldı.

"Senin gibi pejmürde bir acemi böyle bir hayvanı nereden buldu?"

"Kaledin, Grandük Nikolaevich'in himayesinde," dedi yüzbaşı.

"Artık değilim," diye düzelttim onu.

Yüzbaşı Rykowski bir kaşını kaldırıp bana baktı.

"Efendim," diye ekledim.

"Güzel," dedi yüzbaşı. "Bu da demek oluyor ki o canavarı düzene sokmazsan diğerleriyle birlikte koğuşun zeminini fırçalayacaksın."

"Çok usludur," diye yalan söyledim.

Keşke Herkül'le Anastasia'nın Artemis'le konuştuğu gibi konuşabilseydim, ona kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu hatırlatmak için bile olsa... Vardiyamın yarısında birinin suratına tekme atarsa elma verilmeyeceğini anladığına güvenmek zorundaydım.

Alayımız kalenin kapılarından dışarı çıktığında fabrika bölgesinde yeniden başlayan sloganları duyabiliyordum. Hem konfeksiyon hem de liman işçileri de greve katılmıştı. Sloganlarına eşlik etmek için davul çalıyor ve hayvan gibi uluyan bir tür boru çalıyorlardı.

Savaş için hazırlanan bir ordunun sesini tanırdım.

Ninova

At sırtında dar sokaklardan geçerken insanların evlerinden çıkıp grevcilere doğru akın ettiğini gördük.

"Evlerinize geri dönün!" diye bağırdı yüzbaşı. "Sokağa çıkma yasağı var. Tüm protestocular dağılsın!"

Günün ilk ışıklarında durup bize bakan işçilerin yüzleri asık ve solgundu. Diğerleri binaların köşelerinden dolanıp ara sokaklara dalarak hâlâ fabrikalara doğru ilerliyordu.

Tüm dükkânlar tahtalarla kapatılmış, vitrinler karanlık ve ürkütücü bir sessizlik içindeyken sokaklar kaynayan bir insan yığınına dönüşmüştü. Bazıları sadece kaldırımlarda durup çocuklarının ellerini tutarak endişeli gözlerle bizim geçişimizi izliyordu. Diğerleri ise fısıldaşarak birbirlerine sokuldu.

Büyük bir kısmı grevcilere katıldı. İşçi damlaları bir sele dönüştü.

Çelik fabrikasına varmadan çok önce taş kaldırımlı sokaklarda artık rahatça ilerleyemiyorduk. İlerleyebilmek için bağırmak ve tehdit etmek zorundaydık, ilerleyişimiz acı verici derecede yavaştı.

Grevcilerin sloganları yükseliyor, bir fırtına gibi toplanıyor, patlıyor, kısa bir süre geri çekiliyor, sonra her zamankinden daha yüksek sesle uluyordu.

Yüzbaşı Rykowski'nin yüzündeki gerginliği görebiliyordum. İki yolun kesiştiği yerde durup atını döndürdü ve ne tarafa dönse bir yığın insan bedeniyle karşılaşıyordu. Ellerinde boru taşıyan iriyarı demir tüccarları ve tuğla taşıyan dişli balıkçılar gördüm.

"Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı yüzbaşı. "Silahlı olan herkes öldürülecek!"

Demir tüccarları yavaşça borularını indirdi, gözleri silahlarımıza sabitlenmişti, yüzleri karanlık ve öfkeliydi. Balıkçılar sadece tuğlaları ceplerine soktular.

"Çar bizi duyacak!" diye bağırdı demircilerden biri. "Bugün bizi duyacak!"

Ninova

"Eğer bir dilekçeniz varsa bunu bakanlara sunmalısınız."

"DİLEKÇE FALAN YOK!" diye bağırdı bir kadın. "Bize hesap verecek, yüz yüze!"

Yüzbaşı cevap veremeden 198. Alay'dan bir asker dörtnala geldi ve kalabalık bastırınca atını sertçe dizginledi.

"Kışlık Saray'a yürüyorlar!" diye bağırdı soluk soluğa.

Yüzbaşı askerin aptallığı karşısında dişlerini sıkarken kalabalığa bağırmaya başladı.

"DURUN!" diye bağırdı. "DURUN!"

Artık çok geçti; kalabalık hep birlikte saraya doğru yöneldi.

Sayıları tahminlerin ötesinde artmış, bir nehir sele dönüşmüştü.

Yüzbaşı kırbacını çekerek, "Onları geri püskürtün!" diye bağırdı.

Kazak alayları at kırbaçlarıyla tanınırdı, genellikle asi bir kalabalığı dağıtmak için fazlasıyla yeterliydi. Bir elebaşının yanağına inen keskin bir kesik devrimcilerin ürkmesine yeterdi.

Ama bugün öyle olmadı. En azından bizim durduğumuz yerde elebaşı yoktu. Fırıncılar, öğretmenler, kibrit çöpü yapanlar ve dilencilerden oluşan tüm kitle tek bir zihin gibi hareket ediyor, çılgın kararlılıklarında birleşmiş görünüyordu.

Yüzbaşı her yöne atılarak bir demircinin kolunu yarıp bir kadını sırtından yakaladı. Bu şiddet kalabalığı daha da alevlendirdi. Tuğla ve taşları uluyarak üzerimize fırlattılar. Yumruk büyüklüğünde bir taş Krudener'in kasketini başından düşürdü. Asker, kükreyerek tabancasını çekti ama yüzbaşı, "Silah yok!" diye bağırdı.

Yüzbaşı dizginleri çekerek atını bir ara sokağa doğru sürdü ve bize takip etmemiz için bağırdı.

Yüzbaşı ilerlerken işçiler yollarından çekilmek ya da ezilmek zorunda kaldılar. Bölgeyi terk ediyor, onun yerine Kışlık Saray'a yöneliyordu.

Narva Zafer Takı'na kadar gidebildik. Orada protestocularla topyekûn savaş halinde olan 198. Alay'la karşılaştık.

Ninova

İsyancılar iki katlı bir bina yüksekliğinde bir barikat kurmuşlardı ve Prospekt Stachek Caddesi boyunca tüm pencereleri kırıyor, dükkânlardaki malları yağmalıyor, barlardan bira fıçıları taşıyorlardı.

198. Alay'ın komutanını tanıdım. Gleb Saltykov akademide öğrenciydi ve Vasta Vyachevslav'ın arkadaşıydı. Vasta'yı eğlendirmek için bana elektrik verirdi.

Şu anda o kadar da kendini beğenmiş görünmüyordu. Yanağındaki uzun kesikten akan kan yakasına damlarken gözlüğü kırılmıştı ve üniforması yanık içindeydi.

Protestocular barikatın üzerinden alevli içki şişeleri fırlatıyordu. Ateş büyüsünü bilenler oluklardaki biraları, üst pencerelerden aşağı atılan kırık mobilyaları ve hatta kaldırımlardan sökülen beton parçalarını ateşe veriyordu.

"Bütün şehri yakacaksınız, sizi aptallar!" diye bağırdı Yüzbaşı Rykowski.

"Bırakın yansın!" diye bağırdı bir kadın. "Biz açlıktan ölürken onlar ziyafet çekip dans ediyor!"

"Hepsini öldürün," dedi Saltykov.

Tüfeğini kadına doğrulttu.

"HAYIR!" diye bağırdı Rykowski. "YALNIZCA KIRBAÇ!"

Ancak yüzbaşı, Saltykov'un alayından sorumlu değildi. 198. Alay'ın adamları silahlarını kaldırdı, sadece birkaçı tereddüt etti. Ardından kalabalığa gelişigüzel ateş açtılar. Kurşunların bir adamın omzuna, ardından bir çocuğun yüzüne isabet ettiğini gördüm. Kız küçük ve sarışındı. Sol gözü, olduğu yerde karanlık, ıslak bir delik gibi kayboldu. Uzun süre ne olduğunu anlayamayan annesinin yanına yığıldı. Annesi çocuğunun sırtına vurarak onu uyandırmaya çalıştıktan sonra çığlık atmaya başladı.

Ateş eden askere atılıp kırbacımın dipçiğiyle silahına vurdum. Ancak yüzbaşı da kafama dipçikle bir darbe indirdi.

Ninova

Ninova

"*Kalabalığı kontrol et*," diye tısladı yüzbaşı dişlerinin arasından.

Haklıydı, grevcilerin arasına dalıp onları geri püskürterek askerlerin ateş etmesini engelledik.

Kendi kendime bunun ateş etmekten daha iyi olduğunu söyleyerek kırbacımı sağa sola indirdim. Kurşun yerine bir kesikle hayatlarını kurtarabilirdim. Ama kalabalığın içindeki kadınlara, çocuklara, yaşlılara, silahsızlara karşı gözlerimi yumamazdım. Kolu kırılmış bir kız çocuğu, tüfeğin dipçiğiyle dişleri kırılmış bir adam, bir at tarafından ezilmiş bir çocuk gördüm.

Tam bir kaos hâkimdi, şiddet devam ederken onlara evlerine geri dönmeleri için bağırmaktan başka bir şey yapamadım.

Kalabalığın hepsi bu kadar çaresiz değildi. Aralarında tabancayla sopa taşıyanlar vardı ve sahip oldukları her türlü gücü kullanıyorlardı. Alayımdan adını bile öğrenemediğim bir adam alevler içinde kaldı ve çığlıklar atarak atından düştü. Bachinsky benden yana dönüp bir şey söylemek için ağzını açtıysa da burnundan ve gözlerinden siyah bir çamur fışkırdı. Atların sol kanadı çılgına döndü, şaha kalktı ve tekmeleyerek hem askerleri hem de protestocuları ezdi.

"GERİ ÇEKİLİN!" diye kükredi Yüzbaşı Rykowski. "GERİ ÇEKİLİN!!!"

Kırbacı havayı tekrar tekrar kesti.

Bir sokak ötede silah sesleri duyduk.

Diğer alaylar kalabalığın üzerine ateş ediyordu.

Ninova

On Altıncı Bölüm
ÇALINTI ANI

Anastasia

O GÜNE KANLI Pazar* dediler.

Peder Gapon adında bir rahibin önderliğindeki greve katılan işçiler, Kışlık Saray'a yürüyerek babama bir dilekçe sunmaya çalıştı ve iş günlerinin on bir buçuk saatten sekiz saate indirilmesi için yalvardı. Babamın orada olmadığını bile bilmiyorlardı.

Greve katılan işçiler Neva Nehri kıyısında öldürüldüler.

Gizli polis yüz otuz üç ölü olduğunu bildirdi. Yasadışı gazeteler bu sayının on katı olduğuna yemin ediyordu. Kurbanların geceleri gizlice gömüldüğünü, cesetlerin bir tren dolusu vagonla şehir dışındaki toplu mezarlara taşındığını söylediler.

---

* Kanlı Pazar 22 Ocak 1905'te (eski Rus takvimine göre 9 Ocak) Petersburg'da işçilerin Çar II. Nikolay'a bir dilekçe sunmak üzere Kışlık Saray'a doğru sakin ve barışçıl bir yürüyüşe geçmeleri üzerine çarın askerleri tarafından bu yürüyüşe katılan silahsız yaklaşık 100.000 işçiye toplu tüfekli acımasızca açılan ateş sonucu 1000'den fazla ölü, 2000'den fazla yaralı ile sonuçlanan tarihi olay. (ç.n.)

Ninova

Ertesi gün şehrin her yerinde bombalama ve yağmalama olayları patlak verdi. Moskova, Varşova, Riga ve Bakü'de protestolar başladı. Babam her zamankinden daha sert bir şekilde olayları bastırıp binlerce kişiyi tutukladı.

Tatiana üst kattaki odasına kaçtı. Onu kontrol etmeye gittiğimde başının üzerine bir yastık çekmişti. Beti benzi atmıştı ve terliyordu.

"Çığlıklarını duyabiliyorum," diye soludu Tatiana. "Bodrumda."

Tutuklanan elebaşlarının polis merkezinin bodrumunda sorgulandığını duyabildiğini düşündüğünü anlamam bir dakika sürdü. Bu Tatiana için bile imkânsız görünüyordu. Doktor Atticus ona sakinleştirici bir ilaç vererek uyumasını sağladı.

Protestolar giderek şiddetlendi. Alevleri bastırmak için yapılan her girişim sadece cehennemi körüklüyordu.

Babam askerlere ateş emri vermemiş olsa da -aslında tam tersi bir talimat vermişti- yüzbaşıları tutuklamadı. Daha da kötüsü, gizli polis şefini terfi ettirdi. Von Plehve zaten Rusya'nın en nefret edilen adamıydı. Ona, aktif bir şekilde beslediği bir lakap olan "Reis" diyorlardı. Önümüzdeki ay boyunca binlerce komplocuyu tutukladı, imparatorluk treninin bombalanması, zehirlenme planları ve muhalefetin yaydığı gizli yayımlarla ilgili kanıtları ortaya çıkardı.

Babam çok öfkeliydi. Komplocuların bazıları kendi muhafızlarının üyeleri, eski bakanlar, hatta birkaç alt düzey aristokrattı. Bazıları asıldı, bazıları kurşuna dizildi ve çok daha fazlası sürgüne gönderildi ya da Sibirya'da ağır işlerde çalışmaya mahkûm edildi.

Dört bir yanımız düşmanlarla çevriliydi, kendi sarayımızın içi bile.

Sokakta vurulan insanlar için kalbim acıyordu ama Ohranka* tarafından açılan mektuplarda yazılanları duymak kanımı dondurdu:

---

* Ohranka veya Kamu Güvenliğinin ve Düzeninin Korunması Departmanı, Rusya'da Ohranka denilir, 19. ve 20. yüzyılda Rus Çarlığı'nda bağlı gizli polis servisidir. (ç.n.)

Tüm hanedan ölmeli. Romanovlar, Rusya'nın onuruna sürülmüş bir lekedir. Onların her biri yeryüzünden silinene kadar asla özgür olamayacağız.

Bizden nefret ediyorlardı.

Çarların Rusya'daki egemenliği her zaman politik olmaktan öte dinseldi. Doğduğumdan beri halkla aramızda kutsal bir anlaşma, tanrılar tarafından kurulmuş bir bağ olduğu öğretilmişti bana. Liderlik etmek ve korumak bizim görevimizdi. Yönetmek de ilahi hakkımızdı.

Halk arasında bir deyiş vardı:

İyi çar, kötü boyar.

Çarın ulusun babası, halkın koruyucusu olması gerekiyordu. Bu yüzden Peder Gapon dilekçeyi sadece babama sunmaya kararlıydı.

Şimdi bu güven yıkılmıştı. Şehrin caddelerinde ilerlerken insanların arabamıza bakışlarındaki farkı hissedebiliyordum. Artık tezahürat yapmıyorlardı. Bazen tısladıkları bile oluyordu.

En kötüsü de Damien'ı tekrar gördüğüm zamandı. Kanlı Pazar sabahından itibaren bir ayı aşkın bir süredir şehir muhafız birliğinde görev yapıyordu.

Onu Yaz Bahçesi'nden geçerken tesadüfen görmüştüm. Üniformasını giymiş, Sadovyy Köprüsü'nü koruyordu.

Damien Herkül'ün üzerindeydi, ben de kolumda Artemis'le, babamın atlarından birine binmiştim. Bir aydır ilk kez saray arazisinin dışına çıkmama izin veriliyordu. Dört muhafız at sırtında beni takip ediyordu.

"*Utro dobroye*,*" dedim ona doğru at sürerken. "Seni ne zaman çalışırken göreceğimi merak ediyordum."

Damien bana hiç bakmazken Buckingham Sarayı'nın önündeki gülünç derecede sert kraliyet muhafızlarından biri gibi hazır olda duruyordu.

---

* Rusçada "günaydın" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Ninova

"Benimle konuşmana iznin var, biliyorsun."

"Aslında," dedi Damien, yüzünü benden yana dönerek, gü lümsemiyordu. "Yok."

Yüzüm kızarmıştı. "Benimle konuşmanı emredebilirim," dedim.

Damien soğuk bir nezaketle, "Evet, emredebilirsiniz," diye cevap verdi. "*Prenses*."

"Bana öyle hitap etme."

"Bu da bir emir mi? *Prenses*."

Şimdi beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı.

"Sadece Üçüncü Tugay'ı nasıl bulduğunu görmeye geldim."

Damien yüzünü tamamen bana dönerek aygırının başını kendine doğru çekti.

"Nasıl *bulduğumu* mu?" diye tısladı Damien. "Kadınları ve çocukları dövmekten *hoşlandığımı* mı sanıyorsun? Etrafımda vurulmalarını izlemekten?"

Kendimi kötü hissederek geri çekildim.

"Benim niyetim... bu değildi."

"Kimden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum," dedi Damien. "Emirleri verdiği için babandan mı, yoksa onları yerine getirdiğim için kendimden mi?"

Söylediği şey vatana ihanetti. Eğer biri onu duyarsa, köprüdeki diğer muhafızlar ya da arkamda gizlenenler Von Plehve'ye tek kelime ederse...

Herkül'ün dizginini yakalayıp ona yaklaştım.

"Olanlardan *nefret* ediyorum," dedim alçak sesle ve sertçe.

"Olanlar durduk yere *olmadı*," diye tıslayarak bana karşılık verdi.

Hiç sonu tartışmayla bitmeden konuşabilecek miydik?

Herkül'ü bıraktım. Dişlerimin arasından keskin bir ses çıkarıp topuklarımı atıma vurarak dörtnala uzaklaştım ve Damien'ı köprüde yalnız bıraktım.

Bu, parkın dışına çıkmama izin verilen ilk ve tek zamandı. İdamlar ve sürgünlerle çılgına dönen protestolar arttıkça babam hepimizin etrafındaki ilmiği sıkılaştırdı. Ne saray arazisinden çıkmamıza ne de birilerin bizi ziyarete gelmesine izin veriliyordu.

Fırsat buldukça Rasputin'i Beyaz Kule'de ziyaret etmek için kaçıyordum.

Kulede hiçbir engel yoktu.

Kendi başıma yapabileceğimi hayal etmek şöyle dursun, bana daha önce hiç duymadığım sihirleri öğretiyordu.

Bana gösterdiği pek çok şeyi yapamıyordum ama ara sıra yaptığı gösteriler içimde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Bana numarayı gösterirdi ve bazen nasıl yapıldığını görebilirdim.

İllüzyonun arkasındaki numarayı öğreniyordum. Eğer görebilirsem taklit edebilirdim.

Ama ortada bir yanılsama yoktu. Eğer suyu şaraba çevirirse gerçekten de şaraba dönüşürdü. Üzüm tadındaydı ve sizi sarhoş ederdi. Akşamdan kalma durumu da gerçekti.

Gerçekliğin bu kadar esnek olduğunu hiç fark etmemiştim. Kurallar aslında kural değildi, sadece yönergelerdi.

Başımı döndürüyordu. Bazen tüm dünya etrafımda yalpalayıp eğriliyor gibi görünüyordu ve yaptığımız şeyin yanlış olup olmadığını, varoluşun dokusuna zarar verip vermediğimizi merak ediyordum.

Ama yanlış değil, aksine iyi hissettiriyordu.

Damien'ın yanında durduğumda olduğu gibi güç içimde dalgalanıyordu. Baş döndürücüydü. Sarhoş ediciydi.

Rasputin ve ben büyüden çok daha fazlasını konuştuk. Protestoların politikasından, babamın resmi bir anayasayı kabul edip etmeyeceğinden ve anayasada ne yazması gerektiğinden bahsettik. Rasputin'in en az benim kadar -belki de daha fazla- ya-

Ninova

kından tanımaya başladığı saray mensupları ve bakanlar hakkında dedikodu yaptık. Elbette, bu konuşmalar ailemi de kapsıyordu.

Rasputin zekiydi, ikimizin de hoşlanmadığı kişileri tartışırken hınzır bir mizahın ipuçlarını veriyordu. Hepimiz aynı şeylerle ilgileniyorduk. Aynı tür bilginin peşindeydik.

Yine de ona hiçbir zaman Damien gibi bağlanamadım. Hiçbir zaman onun zihninin içini görebildiğimi hissetmedim.

Aramızda her zaman bir engel vardı, belki de bu oynadığımız oyun yüzündendi.

Alçak masanın karşısında ellerimiz dizlerimizin üzerinde, birbirimize dokunmadan kendi minderlerimizde otururduk.

Sonra o gözlerini kapatırdı, ben de gözlerimi kapatırdım ve Rasputin bir kale gibi zihnime saldırırdı.

Onu uzak tutmak için her şeyi yaptım.

Onun kolaylıkla yıktığı savunmalar inşa ettim; dikkatini dağıtmaya çalıştım.

En aşağılayıcı anılarımı ortaya çıkarırdı: Büyükanne Minnie'nin en sevdiği el işlemeli sandalyesinde otururken regl olduğum zamanı ya da kuzenlerimle tilki avına gittiğimde köpekler bir tilkiyi yere serdiğinde, o kadar güzel bir yaratığın parçalandığını görüp ağladığım zamanı.

Zihnimi kasıp kavururken onu durduramadım. Ama Damien'ı net bir şekilde görmesine asla izin vermedim.

Kazak askerinin sırrını beynimin en değerli, en özel yerinde sıkı sıkıya sakladım. O kadar derine saklamıştım ki Rasputin'in onu bulmak için her şeyi didik didik etmesi gerekecekti.

Damien'ın kimliğinin sırrı elimdeki tek kozdu. Rasputin'i çılgına çeviren bir gizemdi bu. Damien'ı şahsen tanıdığımı, onun benim için önemli olduğunu biliyordu. Birbirimizle karşılaşmalarımızın küçük pırıltılarını gizlemek imkânsızdı.

Ninova

Köprüdeki buluşmamızdan sonra Rasputin neredeyse her şeyi ortaya çıkarıyordu. Damien'in kızgın yüzünün bir hayalet gibi zihnimde belirip beni azarlamasını engelleyemiyordum:

Kimden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum...

Rasputin'in dikkatini, sürü halinde yüzüne doğru uçan binlerce yarasa imgesiyle dağıtmak zorunda kaldım. Sanki o da hissetmiş gibi Yarasa'nın kafesinde gevezelik etmesine ve çığlık atmasına neden oldu.

Rasputin'e saldırma sırası bana geldiğinde hiç fazla ileri gidemedim.

Zihni Sibirya'nın çorak toprakları kadar karanlık ve soğuktu. Beni karda ve buzda mahsur bırakmak, hafızasının gizli sığınaklarına giden yolu asla bulamamamı sağlamak için kasıtlı olarak böyleydi.

Var olduklarını biliyordum. Arada bir uzaktan gelen bir ışık gibi anlık görüntü yakalıyordum. Sesler hatta kahkahalar bile duyduğum oldu. Bir ya da iki kez, melankolik müzik tınıları.

Bir gün müziği duydum ve karların arasından ışığı takip etmeye çalışmayı bıraktım. Gözlerim kapalı halde sesi takip ettim.

Rüzgâr yüzümde uğulduyor, dudaklarımı donduruyor, ciğerlerimin içini yakıyordu.

Tüm bunlar hayali olmasına rağmen gerçeği yansıtıyordu. Minderin üzerinde otururken dizlerimi kavrayan parmaklarım kaskatı kesilmişti ve uçları soğuktan maviye dönmüştü.

Müziği takip ettim, karda attığım her adım sanki bacaklarımda buz birikiyormuş gibi daha da ağırlaşıyordu.

Sonunda ileride onu gördüm; salınan, dans eden ve ben yaklaşamadan kaybolan hayali bir ışık değil, bir evdi. Sabit ve gerçekti, karda küçük ve düzgün duruyordu. Panjurlardaki çatlaklardan ve kapının altındaki boşluktan ılık ışık sızıyordu.

Ninova

Soğuktan titreyerek panjurların arasından baktım.

İşte oradaydı, ateşin yanındaki tüylü kürk kaplı sandalyede oturuyordu. Rasputin, belki birkaç yaş daha gençti ama neredeyse aynıydı. Aradaki fark yüz hatlarında değil, ifadesindeydi. Gözleri daha yumuşaktı. Gülümsemesi de öyle.

Kucağında bir çocuk tutuyordu, henüz yürümeye başlayan bir çocuktan biraz daha büyüktü. Çocuğun yüzü ona dönük olsa da bunun küçük bir kız olduğunu düşündüm. Siyah saçları Rasputin'inkiler kadar yoğundu ve daha fazla kıvrımlıydı. Rasputin avucunu kızın başına koymuştu.

Sonra bir kadın ortaya çıktı. Küçük bir nefes verdim çünkü çok güzeldi; teni pencere kenarındaki kar kadar berrak, gözleri altındaki nemli tahta kadar karanlıktı.

Nefes alışım Rasputin'in varlığımı fark etmesine sebep oldu. Buz gibi bir girdabın içinde savruldum, öyle şiddetli bir rüzgârdı ki beni parçalayacağını düşündüm. Onun yerine kendimi Rasputin'in salonunda buldum.

Rasputin daha önce görmediğim öfkeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Bunu nasıl buldun?"

"O senin ailen miydi?" diye sordum hemen. "Çok mutlu görünüyordun."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz onları dile getirmemiş olmayı diledim. Yüzünde ne kadar duyarsız olduğumu anlatan bir boşluk vardı.

"Çok özür dilerim..."

"Önemli değil." Rasputin eliyle görüntüyü zihnimizden silecekmiş gibi bir hareket yaptı.

Umursamamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım.

"Bir kızın mı vardı?"

Rasputin ondan hiç bahsetmemişti. Aslında ailesinden hiç bahsetmemişti. Evli olduğunu bilmiyordum. Bu muhtemelen keşiş olmadan önceydi. Belki de keşiş olmasının nedeni buydu.

Bana bakarken zihninde iki seçeneği tartıyor gibiydi.

Sonunda iç çekti.

"Evet, bir kızım vardı."

Cübbesinin ön tarafına uzanıp gümüş kuzgunun kafatasını çıkardı. Keşiş, gagasını bıçak olarak kullanırdı; çok keskindi. Ama ben hep başka bir amacı olduğunu tahmin etmiştim. Bunu her gün takardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Rasputin başparmağını kuşun sol gözüne gömülü taşa bastırdı ve kafatası parlamaya başladı.

Işık her taraftan fışkırarak odayı doldurdu.

"Ah!" dedim nefesim kesilerek. "Bu bir anı tutucu."

Bu kasvetli ortamda etrafa yansıtılan görüntüleri görmek kolaydı. Şimdi Rasputin'in hafızasındaki o küçük evin tamamını görebiliyordum; şömine, soba, ikisi yetişkin boyunda, biri küçük yapılmış üç sandalyeli masa. Bir kitaplık ve hatta kitapların üzerine yerleştirilmiş küçük çizimler gördüm; bir balıkçı teknesi ve onu yutacak kadar büyük bir balina.

Sonra geleneksel bir kıyafet olan sarafan giymiş küçük kızın kendisini gördüm, saçları örülüydü. Şimdi biraz daha büyüktü, belki beş ya da altı yaşındaydı. Annesi kadar güzel olan bebek biblo gibiydi, pembe yanaklıydı ve kara gözleri parlıyordu.

Ateşin önünde bir şeyler çizerek kendi kendine konuşuyordu. Çizimlerin ne anlama geldiğini görmek için henüz çok erkendi. Biraz karakalem kullanmıştı, boya kalemi ya da renkli kalem kullanmamıştı.

Kapı aralığından beliren Rasputin, bu manzarayı izliyordu. Karısı ellerini bir havluya silerek yanına sokuldu.

"Ona söyledin mi?"

"Henüz söylemedim." Karısı gülümsedi. *"Ona pastayla sürpriz yapmak istedim."*

Sesleri bir rüzgârın fısıltısı gibiydi.

"Ona bunu yaptım..."

Anıdaki Rasputin elinde tahtadan oyulmuş bir oyuncak tutuyordu. Ben bunun bir balina ya da belki bir yunus olduğunu düşünmüştüm.

"Buna bayılacak..."

Kadının sesi sanki son hızla bizden uzaklaşıyormuş gibi kayboldu. Tüm görüntüler eriyip gitti, o son sözler odanın içinde tekrar tekrar yankılandı:

Buna bayılacak...

Buna bayılacak...

Buna bayılacak...

Görüntü kaybolurken gerçek Rasputin anı tutucusunu cübbesinin içine geri soktu.

Küçük ev kaybolduktan sonra oda karanlık ve karmakarışık görünüyordu.

"Doğum günüydü," dedim.

"Evet."

"Onlara ne oldu?"

"Gittiler." Rasputin'in sesi bir kitabın kapanışı gibiydi.

Daha fazla soru sormaya cesaret edemedim.

"Benim de bir anı tutucum var. Minnie Nine vermişti."

"Hiç kullandın mı?"

"Hayır."

Rasputin ve Minnie Nine'nin sakladıkları anıları gördükten sonra bunu yapmaktan neredeyse korkuyordum. Kötü bir alamet gibi hissetmeye başlamıştım. Sanki anı tutucular ölmek üzere olan sevdiklerinin son sözlerini saklamaya mahkûmdu.

Anıdaki Rasputin sadece biraz daha gençti. Kısa bir süre sonra ailesini kaybetmiş olmalıydı. Yarası tazeydi.

Sibirya'yı neden terk ettiği, sıcaklığının ve mizahının neden sadece bu kadar derin olduğu gibi pek çok şeyi açıklıyordu. Altında karanlık ve soğuk bir keder nehri vardı.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Karın çok güzeldi. Kızın da öyle."

"Benim için öyleydiler," dedi Rasputin.

Ninova

On Yedinci Bölüm
BİR KUĞU ÖLÜYOR

PROTESTOLARIN ARDI ARKASI kesilmedi. Onları bastırmak için yaptığımız her şey halkın öfkesini alevlendirmek dışında bir şeye yaramıyordu.

Babamın bakanlarının yarısı uzlaşmayı, diğer yarısı ise daha sert olmayı savunuyordu.

"İşe yaradığını görmelerine izin veremezsiniz," dedi General Danilov. "Bir tanrı sadece kanayana kadar tanrıdır."

Babam kasım ayında şehir garnizonunu aylık teftişinden dönerken, bir peynir dükkânının önünde duran bir kadın mendilini sallayarak nöbetçiye kraliyet kafilesinin saraya giden iki yoldan hangisini kullanacağını işaret etmişti. Babamın kafilesi Catherine Kanalı'nı geçerken, kadının suç ortakları da yerlerini aldılar. "Tanrılar Rusya'yı korusun!" diye bağıran takım elbiseli iki öğrenci, babamın arabasının tekerleklerinin altına bir bomba attı.

Bu özel at arabası, topçuluktan anlayan III. Napolyon'un hediyesiydi. Patlama, çelikle güçlendirilmiş yürüyen aksamı yukarı

Ninova

doğru patlattı. Atlar izlerinden kurtuldu, arabacı yok oldu ama hem babam hem de arabanın içindeki bakan patlamanın en kötü etkilerinden korundu.

Babam, kişisel muhafızlarından beş veya altı kişinin kalıntıları ve kanalı yürüyerek geçen birkaç kişinin parçalanmış cesetleri arasında enkazdan sürünerek çıktı. Babamın taç giyme töreninde asasını taşıyan Maliye Bakanı da yanındaydı. Adamın bacağı kırıldığı için ayakta duramıyordu.

Babam iki öğrencinin askerlerle çevrili olduğunu gördü. Muhafızlarından geri kalanlar yeniden toplanmaya çalışarak onu toplanan kalabalığın arasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Toplanan kalabalık çoktan bağırmaya başlamıştı:

"Eli Kanlı Nicholas!"

"Bel Büken Nicholas!"

Kanalın tırabzanlarına sıralanan seyirci kalabalığından kimin arka arkaya üç bombayı ayağının dibine attığını kimse bilmiyordu.

Patlamalar caddeyi de sarsmıştı.

Babam, bakanı ve özel muhafız komutanını geride bırakarak patlamalardan kaçmaya çalıştı.

Babam birkaç blok ötede sırtı yanmış, kulaklarından kan akar vaziyette yere yığıldı. Muhafızları onu üstü açık bir arabaya bindirdiler ve hızla saraya geri döndüler.

Sokaklardaki misilleme hızlı ve anında gerçekleşti. Sorgulamalar bütün gece sürdü; yüz yirmi sekiz komplocu hakkında şafak sökmeden önce suç duyurusunda bulunuldu. Bunun hidranın* yalnızca bir başı olduğunu biliyorduk. Düzinelerce teröristin bir hücresi. Belki yüzlerce. Nihilistler, Halkın İradesi, Narodnikler**, Zemlya i Volya... Hepsi bizim ölmemizi istiyordu.

---

* Yunan Mitolojisi'nde anlatılan çok başlı yılan. (ç.n.)

** Rus İmparatorluğu'nda 19. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan sosyal-devrimci bir hareket. (ç.n.)

Ninova

"Beni kurt gibi avlıyorlar!" diye bağırdı babam, çılgına dönmüştü.

Bu birinin onu öldürmeye çalıştığı ilk sefer değildi ama başarılı olmaya ilk defa bu kadar yaklaşmışlardı.

Tanrı'nın kanı akmıştı ve bunu herkes görmüştü.

Sadece biz değildik. O berbat yaz boyunca Moskova'dan St. Petersburg'a kadar 2649 bakan suikasta kurban gitti. Sokaklarda, evlerinin önünde, hatta kalabalık sokaklarda bile vuruldular, bombalı saldırılara uğradılar ya da ölümcül büyü patlamalarıyla vuruldular.

Yine de babam kırılmayı reddetti. Nikolasha'yı aradı ve sıkıyönetim ilan etmeye çalıştı.

"İsyan bastırılana kadar genel diktatörlüğü sen devralacaksın."

Ama ilk defa Nikolasha'nın babama boyun eğmediğini gördüm.

Babamın ne soracağını zaten bildiği için tam üniformayla gelmişti.

Nikolasha belinden servis tabancasını çıkararak tek dizinin üstüne çöktü.

"Eğer imparator bana askeri diktatör olmamı emrederse, o zaman imparatoruma itaatsizlik etmektense şu anda kendimi vururum. Tekrar düşünmen için sana yalvarıyorum."

Bunu korkunç bir sessizlik izledi.

Bütün kız kardeşlerimle birlikte kanepede toplanmıştık. Babamın ofisi, kendisi iyileşirken savaş odası ve hastane haline gelmişti. Patlamanın sırtına verdiği zarar yüzünden hâlâ bandajlarla kaplıydı ve topallıyordu. Artık gençliğinde başaramadığı bir hızla yangının hemen önünden kaçmıştı.

Kendisinin bir kabuğu gibi eğilmiş ve bandajlanmış halde Nikolasha'nın başında duruyordu. Kuzenine demir yumruğu olması için yalvarıyordu.

Ancak herkese savaş açacak olan Nikolasha, St. Petersburg sokaklarındaki silah seslerine dayanamıyordu.

Bunun yerine taviz vermesi için babama yalvardı.

Çalışma odasında tek başına saatlerce kilitli kalan babam, asla izin vereceğini düşünmediğim bir şeye izin verdi.

İnsanlara bir Duma verdi. Rusya'nın ilk parlamentosu kurulacaktı.

Babam, Ivan Goremykin'in hiçbir şey yapmayacağını umarak en tembel bürokratını bu göreve atadı. Geri kalan bakanlar halk tarafından seçildi.

Babam, yaptıkları yasaları veto etme hakkını cebinde tuttu. Yine de bu, otokrasinin asla izin vermediği bir tavizdi. İnsanlara, hükmümüzün mutlak olmadığını gösteren bir semboldü.

Babam bana hep şunu öğretmişti; *zayıflık göstermek, dişleri boğazına davet etmektir.*

Bunun ona neye mal olduğunu görebiliyordum.

Akşam yemeğinde daha önce hiç olmadığı kadar sessizdi. Annem her zaman ailece birlikte yemek yediğimizde, dünyada bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi davranmamızı isterdi.

Babam ilk kez yüksek sesle gülemedi, gülümseyemedi bile. O hafta hangi askerden hoşlandığı konusunda Maria'ya sataşmadı ya da Alexei'i dersleriyle ilgili sorgulamadı.

Hepimiz gittikten sonra hizmetçilerin ortalığı temizlemesine izin vermeden masada oyalandı. Daha sonra, bitişik odadan geçerek, her gece geç saatlere kadar kaldığı ve hükümetin yeni yapısını gözden geçirdiği çalışma odasına gitti.

Yatakta olmam gereken saatten bir saat sonra nöbetçi bana, "Çar rahatsız edilmek istemiyor," dedi.

Kapıda yaygara koparabilirdim ama Dağ Salonu'na gidip babamın ofisine çıkan yolu kapatan dolabı bir kenara itmek çok daha kolaydı.

Ninova

Tünele sığamayacak kadar büyümüştüm. Kardeşlerimle sarayın duvarları boyunca birbirimizi kovaladığımız günlerde ayakta durmasına asla izin verilmeyen örümcek ağlarının arasından kollarımı kaydırarak, daha keskin gelen virajlardan geçmek için eğilmek zorunda kaldım.

Şöminenin arkasından çıkıp bana cilalı maun ve pirinç aksamlarıyla bir askeri gemiyi hatırlatan çalışma odasına girdim. Şöminenin üzerinde annemin bir büstü ve onun resmi portresi için yapılmış çalışmalardan biri duruyordu. Bilardo masasının istekalarının tümü kaldırılmıştı. Babam Dimitri bizimle yaşarken her gün onunla oynardı ama o zamandan beri oyuna dokunduğundan şüpheliydim. Artık sarayın bahçe yataklarına lale soğanı dikmeye ya da duvarına çerçevelediği yanardöner kelebeklerin yeni türlerini bulmaya vakti yoktu.

Bir zamanlar biz de yöneten bir aileydik. Artık görev her şeyin önüne geçiyor gibiydi.

Babam başını kâğıtlarından kaldırdı. "Beni bu şekilde ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Masanın altına saklanıp bakanların söylediği her şeyi dinlerdim."

"Alexei de bütün gün bunu yapıyor. Gerçi masanın altından değil." Babam yanındaki minyatür taht olan sandalyeyi işaret etti. Alexei'in oturduğu yer orasıydı. Babamın masasının kenarına tünemeyi tercih ettim.

"Bütün bunlar nedir?"

Bakanların evrakına bakmıyordum. Bu umurumda bile değildi.

Bu, babamın Rusya'yı ve sınırlarını çizdiği, yüzlerce yeri minik bayraklarla işaretlediği haritaydı. Ulusların değil, uluslar içindeki hiziplerin işaretleri.

Bir de Albion, Almanya, Prusya, Rhineland ve Avusturya, Japonya, Çin ve Osmanlı İmparatorluğu'nun satranç taşları gibi

Ninova

ağır işaretleri vardı; her biri haritanın bir köşesinin dayanak noktasıyken diğer işaretler ise merkezlerinden dışarıya doğru uydu gibi dağılıyordu.

"Millet yaşayan bir şeydir," dedi babam. "Büyür ya da ölür. Ve büyümek için de beslenmesi gerekir."

Bana hükümdarlığı boyunca defalarca kez yeniden çizilen sınırları gösterdi; kazanılan ve kaybedilen toprakları, savunulan ve yıkılan ticaret yollarını.

Avrupa'nın büyük ulusları, zayıf gördükleri her ülkeyi yutardı. Polonya gibi bir ülke, bir veraset krizi veya ülke içindeki bir isyan nedeniyle savunmasız kaldığında, daha güçlü uluslar aşağıya inmiş ve halkı hâlâ sersemlemiş durumdayken leşi parçalamıştı. Ödül olan 'Polonya' Habsburg Hanedanlığı, Prusya ve Rusya arasında paylaştırıldı. Ancak daha sonra Avusturya ve Prusya'nın artan gücünün Albion veya Fransa ile yeni bir ittifakla dengelenmesi gerekiyordu.

Milletler arasındaki rekabet sert ve kişiseldi; Romanovların ilişiği olduğu yabancı saraylardan gizlice aktarılan bilgilerle, mektuplarla ve fısıltılarla yürütülüyordu. İttifaklar kurduk, sonra bozduk. Yeni bir siyasi şiddet eylemi ortaya çıkına kadar geçerliliğini koruyan rüşvet ya da vaat niteliğindeki anlaşmalar yaptık.

Her kraliyet ailesiyle öyle ya da böyle akrabaydık ama aynı zamanda aralarında en amansız düşmanlarımız da vardı. Bir zamanlar büyük büyükbabam Kraliçe Victoria'ya o kadar âşıktı ki ikisi birbirlerine hâlâ arşivlerde saklanan skandal mektuplar yazmışlardı. Ancak Kırım Savaşı'nda Albion ve Rusya karşı karşıya geldiğinde, büyük büyükbaba onun "yaşlı bir deli kadından başka bir şey olmadığını" söylemiş ve kraliçenin eli kanlı bir zorba olduğunu yazmıştı.

Avrupa'da savaşın yaklaştığını biliyordum. Herkes bunu biliyordu.

Ninova

Milletler arasındaki her çatışma bir öncekinden daha acımasız görünüyordu. Kendimizi yüzlerce farklı tehdide karşı korumaya çalışarak diğer ittifaklarla çelişen ittifaklar kurduk.

"Duma az önce zorunlu askerliğin sınırlandırılması yönünde oy kullandı," dedi babam.

Etrafımızdaki ulusların bayraklarını görebiliyordum. Pozisyonlarının ne anlama geldiğini biliyordum.

"İlk kararlarını iptal edebilirim. Belki de Duma'nın çarı kontrol etmediğini göstermeliyim. Peki, o zaman en başında neden oluşmasına izin verdim?"

Hareket etmeden parçalara baktı. Bu oyunu yıllar sonra oynamaya devam edeceğini biliyordum. Avusturya Sırbistan'ın kontrolünü ele geçirse, Finlandiya'da bağımsız bir hükümete izin verilse, Osmanlılar Karadeniz limanlarını bir kez daha geri almaya çalışsa ne olurdu?

Babam, şehrimizi binlerce kez gölgede bırakan bir ülkede çok küçük ve önemsiz görünen St. Petersburg'u temsil eden bayrağa dokundu. Yüzlerce dille kültürden oluşan ve hepsi zıt yönlere çekilen, asla bir olmayı istemeyen bir ulus.

"Dünyadan farklı milletler dışarıdan saldırırken, öğrenciler beni içeriden parçalamak istiyor. Alman orduları St. Petersburg'a saldırdığında onları kim koruyacak? Kaiser kontrolü ele aldığında gazetelerinin ve oyunlarının onlara ne faydası olacak?"

Babam yüzündeki derin çizgilerle bana baktı.

"Ne yapabilirim?"

Ellerini iki yana açmış bir şekilde cevap vermemi bekledi.

"Ben... bilmiyorum, baba."

"Yine de bir hükümdarın bilmesi gerekir. Emin olması lazım."

Babam bir kez daha haritaya baktı.

Ninova

Bir ulustaki herkesin vizyonunuza inanmasını sağlamanın imkânsızlığını tam da o anda fark ettim... özellikle de kendinizden emin değilseniz.

Babamın Duma'yı kabul etmeden önce Rasputin'i bu yüzden çalışma odasına getirdiğini sanıyordum. Rasputin'le giderek daha sık görüşüyordu. Bunun yalnızca fikirlerinde çok daha liberal olması ve onunla tartışacak kadar cesur olan Kara Keşiş'le tartışmayı sevmesinden olduğunu söyledi. Babamın Rasputin'in gelecekle ilgili tahminlerine güvenmeye başladığını düşünmüştüm. Bütün bu çılgınlığın içinde, inançsız biri bile henüz yanıldığı kanıtlanmamış bir büyücünün verdiği güvencelerde teselli bulabilirdi.

Annemle babamın Rasputin'e olan güveni, Alexei'in sağlığı ve gücünün devam ettiği her ay daha da arttı. Kardeşim artık benden daha uzundu ve onca zaman kaçırdığı tüm büyümeye yetişmişti. Sarı saçlı, mavi gözlü ve geniş omuzluydu, yanakları kanla canla parlıyordu. O üniformasını giydiğinde bütün hizmetçiler çareviçin yakışıklılığı karşısında kıkırdayıp duruyordu.

Elbette, Alexei'in at sırtında dörtnala koştuğunu ve kuzenlerimizle kabadayılık yaptığını görmek beni çok fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Öte yandan artık onda bir farklılık vardı. Eskisinden daha sessizdi, hatta bazen donuktu, yüzünde boş bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu. Rasputin'in tedavileri arasında solgunlaşmış ve neşesini kaybetmişti.

Babam Alexei'in sorumlu birine dönüşmesinin iyi olduğu görüşündeydi.

Ancak erkek kardeşimle aramızda daha önce hiç olmayan bir engel olduğunu açıklayamazdım. Tıpkı yaklaşıp ona dokunduğunuzda ve daha fazla ilerleyemeyeceğinizi anladığınızda görebildiğiniz bir cam kapı gibi.

"Erkek çocuklar büyüdükçe kız kardeşleriyle takılmayı bırakır," dedi annem. "O artık genç bir adam."

Ninova

Ama çoğunlukla, her zamanki aynı erkek kardeşimdi. Sadece bazen onun gözlerine baktığımda o da bana bir yabancı gibi soğuk ve mesafeli bakıyordu.

Sylvie Buxhoeveden de bunu fark etti.

Rasputin'e asla ısınmamıştı. Kara Keşiş'in davranışlarına dair söylentilerin daha da şoke edici ve ahlaksız hale geldiği konusunda annemi birkaç kez uyarmıştı.

"Sarayda tam yetkiye sahip olmamalı. Grandüşesler ya da çareviçle yalnız kalmamalı."

"Söylentiler saçmalıktan ibaret," dedi annem. "Rasputin bize tanrılar tarafından Alexei'i iyileştirmesi için gönderildi. Tanrılara güveniyorum."

"Tanrılara tüm kalbinle güven. Rasputin, erkeklerin zayıflığına sahip olan bir erkekten başka bir şey değil."

Rasputin'in fahişelerle eğlendiğinin ve şehrin daha köhne bölgelerindeki afyon yuvalarını ziyaret ettiğinin muhtemelen doğru olduğunu düşünmüştüm. Ancak bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Saray mensuplarının annemin yanındaki son derece dindar davranışları ile özel hayatlarındaki hareketleri arasında dağlar kadar fark vardı.

Sylvie daha önce kimin metresi olduğunu ya da baloda kimin bir subayla flört ettiğini hiç umursamamıştı.

Rasputin'e olan hoşnutsuzluğu, onun geleceğini dumanda okuduğu ilk karşılaşmalarından kaynaklanıyor gibiydi. Sylvie o gece hakkında konuşmayı hiç sevmezdi. Liza Taneeva onu seansa davet ettiğinde ürperdi ve diğer tarafla yeterince iletişim kurduğunu söyledi.

"Sence Rasputin, '*Yolculuğun için ilk adımı tek başına sen atmalısın,*' derken ne demek istedi?" diye sordu Sylvie birdenbire, sarayın en büyük kütüphanesinde sessizce oturup kitap okurken.

Ninova

"Bilmem."

"Bana Japonya'yı ziyaret edeceğimi söyledi ve ben de geçen sonbaharda orayı ziyaret ettim. Barones Dietrich'in onunla gitmemi istemesi beni çok etkiledi. O kadın kehanet hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kız kardeşi onu davet edince o da benden ona eşlik etmemi istedi."

"Her zaman Asya'yı ziyaret etmek istediğini sanıyordum?"

"İstedim. Ve yolculuk çok güzeldi."

Yine de kanepede endişeli ve rahatsız bir halde sızlanıyordu.

"Japonya'ya gitmek zorunda mıydım? Evde kalsaydım ne olurdu? Bir fark yaratır mıydı?"

"İsteseydin kalabilirdin, eminim," dedim. "Ama o zaman gördüğün tüm harika şeyleri kaçırmış olurdun."

"Gördüklerim *harikaydı*." Sylvie daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünse de bunun yerine sessizliğe büründü.

"Kitap nasıl?" diye sordum ona.

Anna Karenina'yı okuyordu.

"Çok güzel yazılmış." Sylvie şimdi biraz daha mutlu görünüyordu. "İşim bitince sana ödünç veririm."

"Babamdan saklamam gerekecek."

Babam, Tolstoy monarşinin rolü hakkında eleştirel makaleler yazmaya başlayana kadar yazarın hayranıydı. Tolstoy'a o kadar saygı duyuldu ki insanlar ona "Rusya'nın diğer çarı" lakabını taktı. Elbette bu, gerçek çarın hiç hoşuna gitmedi.

"Babanı romantik bir İngiliz romanı okurken yakaladım," diye güldü Sylvie, "bu yüzden bir dahaki sefere sadece ünlü generallerin biyografilerini okuduğunu söylerse ona inanma."

"Ah, güven bana. Hiçbir zaman inanmadım ki."

***

Sonunda babamın yaptığı bir şeyi onaylayıp onaylamadığını görmek için Damien'ı ziyaret etmeden duramadım.

Ninova

Korumalarıma katedrali ziyaret etmek istediğimi söyleyerek onu Peter ve Paul Kalesi'nin dışında köşeye sıkıştırdım.

"İşte oldu!" dedim, zafer kazanmışçasına. "Gerçek bir parlamento. Şimdi mutlu musun?"

Damien bana karamsar bir ifadeyle baktı.

"Duma'ya kimin başkanlık ettiğini biliyor musun?"

"Goremykin."

"Hayır," diyen Damien, başını iki yana salladı. "Yani, *aslında* onu kim yönetiyor?"

Kaşlarımı çattım.

"Yaro Vyachevslav," dedi Damien.

Vasta'nın babasını, son derece pahalı takım elbiseli, acımasız görünüşlü bakanı kastettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Dudaklarımı yaladım.

"Ne olmuş yani?"

"O sizin dostunuz değil. Hiçbirinizin dostu değil."

"Önemli değil. Duma zaten güçsüz." İkimizin de zaten bildiği şeyi itiraf ettim.

"Şimdilik," dedi Damien.

"Asla mutlu olmaz mısın?!" diye bağırdım. "Zorba olduğumuzda bizden nefret ediyorsun ve şimdi de fazla hoşgörülü olduğumuzu söylüyorsun."

"Tek söylediğim..." Damien eldivenli elini koluma koyup sözlerine devam etti. "...dikkatli ol."

Korumaların kendisini izlediğini görünce hemen elini çekti.

***

Kış geldiğinde isyanlar kendiliğinden durdu. Soğukta kimse sokaklarda yürümek istememişti. Nevsky Bulvarı'nın her yerine renkli ışıklar asılırken çevreye şenlik ruhu hâkimdi. Dükkânların

Ninova

tavanlarına kâğıttan kar taneleri iliştirilmiş, vitrinlerine de tatil havası yansımıştı.

Babam balo yasağını gevşetse de tiyatroya gitmemize izin vermedi. Ayaklanmaların doruğundayken şehir valisi Mariinsky'de ön sırada bıçaklanarak öldürüldü.

Ollie ve Tatiana'nın can sıkıntısından şikâyet etmeleri dayanılmaz hale gelince babam Çin Tiyatrosu'da yapılacak özel bir bale gösterisi istedi.

Yalnızca en yakın arkadaşlarımızı ve ailemizi davet etti; onlar da Anna Pavlova'yı görmeye can attıkları için kabul ettiler.

Anna, Rusya'nın en ünlü baleriniydi ama onunla ilgili her şey yanlıştı. Dansçıların jimnastikçiler kadar sıkı ve esnek olduğu bir çağda, uzun bacakları ve cılız ayak bilekleriyle narin Anna, "Çalı Süpürgesi" olarak biliniyordu. Dizleri çarpıktı ve duruşu kötüydü, eğer belirli bir sıçrama veya dönüşü gerçekleştiremezse onu değiştirirdi. Yine de bir iblis gibi dans ediyordu, o kadar tutkuluydu ki bir keresinde kazara orkestraya atlamıştı.

Sadece gazetelerde okuduklarımı biliyordum ve onunla ilgili kendi kararımı vermek için sabırsızlanıyordum.

O sabah Ollie, "Performansı anı tutucusuna kaydetmelisin," dedi.

Ona Büyükanne Minnie'nin bana verdiği hediyeyi göstermiştim ve hatta anısını onun için oynatmıştım. Yeni bir gün kaydedene kadar o anı silinmeyecekti.

"Bunu doğru güne saklamak istiyorum. Ya performans saklamak isteyeceğim kadar muhteşem olur da günün geri kalanı berbat geçerse?"

Yalnızca tek bir anıyı kaydedebileceğime dair tuhaf bir önsezim vardı. Hâlihazırda ele geçirdiğiniz şeyden vazgeçmenin ne kadar zor olabileceğini hissettim.

"Bu çok aptalca," dedi Ollie. "Ne zaman mükemmel bir gün geçireceğini nasıl bileceksin?"

Ninova

Damien baleye geliyordu. Nikolasha onu davet etmişti. Damien kışlaya taşındığından beri daha kasvetli görünüyordu ama onu özlediğini kabul etmiyordu.

Damien akşam saat sekize kadar görevinde kalmak zorundaydı. Ona arka sırada, Nikolasha ve Alexei'in yanında bir yer ayırdım. Nikolasha onun tüm sahneyi aynı anda görmekten hoşlandığını ve Alexei'in de imparatorluk locasında herkesin ona baktığını fark edince kendini sergileniyormuş gibi hissettiğini belirtti.

Liza Taneeva memnuniyetle annemle Rasputin'in arasına kendini beğenmiş bir kedicik gibi kuruldu. Kocası İsviçre'deki bir akıl hastanesine götürüldüğünden beri çok daha neşeliydi.

Aylardır St. Petersburg'da konuşulan konu buydu; hizmetçiler Alexander Vasilievich Vyrubov'u çalışma odasında mırıldanırken ve salyaları akarken buldular. Daha bir gün önce her zamanki gibi işe gitmişti.

"Amcası delirmişti," dedi Liza anneme. "Alexander tüm yıl boyunca tuhaf davranıyordu. Kendi kendine konuşuyordu. Duyduğu seslerin ve onu takip ettiğini düşündüğü kişilerin not defterini tutuyordu."

Onu son gördüğümde Vyrubov bir yargıç olarak gayet kendindeydi. Bu kadar sert ve düzgün birinin delireceğini hayal etmek zordu. Liza'nın kocasının sesler duyduğundan şikâyet ettiğini hiç duymamıştım; sadece kocasının ona çok az bir harçlık ayırdığını ve limon sarısı evlerinde bir daha parti düzenlemesine izin vermediğini söylüyordu.

Artık Liza haftada bir parti veriyordu. Rasputin, konuk listesi ilgisini çektiğinde katılmaya tenezzül ederdi. Liza'yı neredeyse Ollie ve benim kadar sinir bozucu bulduğunu ama onu tamamen reddedemeyeceğini bana itiraf etmişti.

"Beni St. Petersburg'a takdim eden kişi o. Ayrıca bir kadının, rahibi aracılığıyla tanrılarla yakın bir ilişki kurma çabası da doğaldır."

"Evet," diyerek sırıtmıştım. "Tanrılara... gerçekten çok bağlıdır."

Ninova

Rasputin de karşılık olarak gülümsedi. Bunu yapması gerektiğini söyledi çünkü oyunun nasıl oynanacağını biliyordu.

Şimdi Liza'yla sanki bundan daha ilginç bir şey olamazmış gibi konuşuyor, kadının umutsuzca arzuladığı ilginin her zerresini ona gösteriyordu.

Tepeden bakarken sahne kadar locayı da rahatlıkla görebiliyordum. Rasputin dönse beni fark ederdi. Daha da önemlisi, geldiğinde Damien'ı görecekti.

Her ikisinin de davet edildiğini biliyordum ama Damien'dan gelmemesini istememin hiçbir yolu yoktu. Kostüm balosunu ve sanki onu saklamak istiyormuş gibi, sanki ondan utanıyormuşum gibi onu kenara çekme şeklimi her düşündüğümde, kendime tokat atmak istiyordum.

Rasputin Damien'ı görürse bu oyunumuzun sonu olurdu.

Bunun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordum.

Öte yandan Rasputin'in bu bilgiyi aklımdan çıkarmayı asla başaramaması hoşuma gidiyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun onu tek bir konuda yenmeyi başarmış olmam onu çileden çıkarıyordu.

Öyle ya da böyle bana öğretmeye devam edeceğini umuyordum.

Tiyatronun ışıkları söndü, yalnızca duvarlardaki altın renkli fenerler kaldı.

Çin Tiyatrosu, yoğun yağan karda uzaktan parıldayan bir fener gibiydi. Doğuya özgü şekillere oyulmuş zengin kırmızı ciladan yapılmıştı; kırlangıçlar ve parşömenler, ejderhalar ve geyikler. Parlak cila katmanları her yüzeydeki ışığı yansıtıyor, işlemeli ipek perdelerin üzerinde parlıyor, porselen avizelerden yansıyordu. Tiyatronun içindeki koltuklar bile kırmızı ipekle kaplanmıştı. Tüm St. Petersburg'un en güzel binasıydı.

Perde kalktı. Bir kemanın unutulmaz sesi bir kuğu gibi yükselirken Anna Pavlova sahneye çıktı.

Tamamen beyaz tüyler giymişti, kostümünün askıları ince omuzlarından aşağı kayıyordu. Parmak uçlarında yükselerek

Ninova

hızlı adımlar atarken kollarını kanat gibi çırpıyordu. Sanki her an havalanacakmış gibi görünüyordu. Başı öne eğikti, müzik onu sanki çaresizmiş gibi taşıyordu.

O sırada Damien yanıma oturdu. Paltosu soğuktan adeta buz tutmuşken saçlarında ve omuzlarında kar vardı.

"Bana yer ayırmışsın."

"Elbette."

Tiyatro kuzenler ve saray mensuplarıyla doluydu. Kız kardeşlerim ailemle birlikte önde oturuyordu. Alexei hemen yanımda, Damien'ın karşı tarafındaydı. Erkek kardeşim parmaklarını şakağına bastırıyor, arada sırada sahneyi izliyordu. Biz gelmeden önce baş ağrısından şikâyetçiydi.

Bir düzine balerin sahnede Anna'ya katıldı. Grup halinde dans ederlerken dönen tütüleri açılan çiçeklere benziyordu. Karanlık sulardan oluşan bir nehirde yüzen, akıntıda dönen nilüferler gibiydiler.

Anna'yı diğerlerinden uzaklaştıran bir erkek dansçı ortaya çıktı. Diğer ekip sahnenin dışında kalarak pas de deux dansı yapacak olan Anna ve adamı yalnız bıraktılar.

Anna karmaşık hareketler yaparken, adam onun ellerini iki yanma uzatarak onu dengede tutuyordu. Anna kendi teni gibi görünen transparan bir tayt giymişti. Aynı şekilde erkek dansçı da o kadar dar ve şeffaf bir pantolon giymişti ki erkek anatomisi hakkında birkaç şey öğrenmeme sebep oldu.

Anna eğilip ayağını adamın kulağının yanına, burnunu dizine doğru uzatıp da bacakları birbirine sürtündüğünde kızardım.

Gözlerim Damien'ın uyluğunda duran ellerine kaydı. Daha sonra yüzüne gizlice baktım ve çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm.

Erkek dansçının elleri Anna'nın beline dolanmıştı, eldivensizdi. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kadını tek eliyle başının üstüne kaldırdı.

Ninova

Anna ondan kaçarak sahneye koştu. Sonra tereddüt ederek geri döndü.

Adam kollarını ona uzattı. Anna da imkânsız gibi görünen bir mesafeyi adeta süzülerek koşup sıçradıktan sonra adam onu yakalayıp etrafında döndürdü. Kadının vücudu bir geminin pruvasındaki figür gibi görünüyordu.

"Bu kadın nasıl bu kadar yükseğe zıplayabiliyor?" dedim, nefesim kesilmişti.

Damien hayretle başını salladı, tiyatroda konuşmaktan daha iyi terbiye aldığı için ağzını kapalı tutmuştu.

Gözlerimi Anna'dan alamadım. O mıknatıs gibi çekici ve ruhaniydi. Çok zayıf ama bir o kadar da güçlüydü. İnce bacaklarıyla esneyip sıçrarken kara gözleri zevk ve acıyla doluydu.

Son perdenin zamanı geldiğinde tüm tiyatro sessizliğe büründü, ne bir hışırtı ne de bir fısıltı vardı. Hepimiz bunu bekliyorduk.

Damien'ın eldivenli eli, loş ışıklar tarafından gizlenerek benimkine kaydı. Parmaklarımız birbirine kenetlendi.

Onun deri eldiveni ve benim ince pamuklu eldivenim aramızda olmasına rağmen enerji nihayet bağlanmış bir devre gibi vücutlarımızda zonkluyordu. Kalbimin her atışı kolumdan aşağı başka bir güç darbesi gönderiyor gibiydi, karşılığında da bir dalgalanma vardı; Damien'ın kalbi benimkiyle aynı anda atıyordu. Tıpkı iki saat gibi aynı anda hareket ediyor, kalp atışlarımız ellerimizin tik-taklarma uyum sağlıyordu.

Anna'nın en ünlü balesinin yumuşak tınıları orkestra çukurundan yükseliyordu.

Kadın sahneyi tek başına geçti. Bayılma sersemletici bir hal almıştı, artık zayıflıyordu. Yine de sanki hayatının son anlarını ayak parmaklarının üzerinde uçarak geçirecekmiş gibi dans ediyordu.

Tekrar tekrar eğildi ve kendini kalkmaya zorladı. Göremediğimiz bir şeye bakarken yüzünde acı hâkimdi, kolları, aşağıya vuran parlak ışıklar yüzünden elbisesinin karlı tüyleri kadar beyazdı. Parmakları yalvararak yukarıya uzandı.

Ninova

Sahnedeki ışık söndü. Anna da solmuştu. Yere çöktü, boynu büküldü.

Damien'ın eli benimkine kenetlenmişken sıkıca tutuyordu.

Anna'nın elbisesini yalnızca soluk mavi bir parıltı aydınlatıyordu. Sahne o kadar karanlıktı ki tahtaları, arkadaki duvarları, hatta her iki taraftaki perdeleri bile görmek imkânsızdı. Tek görebildiğimiz Anna'ydı.

Son bir kez daha yükseldi, bu sefer daha hafifti, neredeyse havada süzülüyordu. Ayaklarının altında zemin yokmuş gibi görünüyordu, sadece etrafta siyah bir boşluk vardı. Karanlığa doğru süzülürken ayak parmaklarının üzerinde çırpınıyor, kollarını kanat gibi çırpıyordu.

Sonra gitti.

Gözyaşları yanaklarımdan sicim gibi akıyordu. Solo dört dakikalık bir süreyi kapsasa da bütün bir hayatın sahnede yeşerip ölmesini izlediğimi hissettim.

Damien benden yana dönünce onun da yüzünün ıslak olduğunu fark ettim. Birbirimize bakarken hiç utanmıyorduk.

Diğer yanımda Alexei sessizce oturmuş sahneye bakıyordu. İfadesi hiçbir şey hissetmemiş gibi bomboştu.

Kalabalığın geri kalanı ayağa kalkıp ellerinden geldiğince alkışlamaya başladı. Çin Tiyatrosu küçük olmasına rağmen bağırışlar ve tezahüratlar burayı tıka basa dolduruyordu. Altımda Rasputin'in herkes kadar kuvvetli alkışladığını, cübbesinin ağır kollarının geriye düştüğünü görebiliyordum. Eğer arkasına dönseydi, tam bize bakıyor olurdu.

"Geri dönmem lazım," dedi Damien. "Cephanelikteki tüfekleri temizlememiz gerekiyor. Gizlice çıktım."

"Gelmene sevindim."

"Ben de."

Damien iki elimi avuçlarının içine aldı ve sertçe bastırdı. Parmakları ifade edemediği bir duyguyla titriyordu.

Ninova

Ninova

Öne doğru eğildim ve kimse görmeden hızlıca yanağından öptüm. Ağzım sadece bir anlığına tenine değdi ama yer ayaklarımın altından kayıp gitmiş gibi sersemlemiştim. Geri çekildim, dudaklarım sanki arı sokmuş gibi zonkluyordu.

Damien bana baktı, yüzünde Anna Pavlova'nınki gibi bir ifade vardı; ıstıraplı, acı dolu.

Sonra hiçbir şey demeden arkasını dönüp gitti.

Dansçılar selam vermek için yeniden ortaya çıkarken Rasputin gözleri hâlâ sahneye kilitli, alkışlıyordu.

Eğer dönseydi Damien'ı görürdü.

Ama hiç dönmedi.

* * *

Balenin ardmdan annem tüm dansçılarla tanışmak için şampanya partisi düzenledi.

Anna Pavlova'nm yakından bu kadar küçük olduğuna inanamadım. Bir çocuktan biraz daha uzun olmasına rağmen bir grup dansçı arasmda sahneye hâkim olmuştu.

Sohbet esnasında da böyleydi. Her sözüne dikkat etmenizi sağlayan, sizi de buna inandıran bir hırçınlığı vardı.

Nikolasha onun elini tutup hayranlıkla, "Sen Rusya'nın çiçeğisin," dedi. "Tanrılar hiçbir zaman bir kişiye bu kadar çok yetenek bahşetmemişti."

Anna çenesini kaldırdı.

"Tanrılar yetenek verir. Çalışmak yeteneği dehaya dönüştürür."

Daha önce hiç bir kadının gururla, özür dilemeden kendine dâhi dediğini duymamıştım.

"Bir gün muhteşem olacağını nasıl anladın?" diye sordum ona.

Anna bana düz bir bakış attı. "Kimse dans edebileceğimi düşünmedi. Zayıf ve hastaydım. İmparatorluk Bale Okulu beni üç

Ninova

kez reddetti. Sonunda beni kabul ettikten sonra atlayışlarda usta laşmaya çalışırken bileklerimi defalarca kez kırdım. Bir doktora göründüm ve bana kemiklerimin bir kuş gibi içi boş olduğunu, her zaman kırılgan olacaklarını söyledi. Hayalimin öldüğünü söyledi."

Erkek dansçının onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdığını ve kendisinin sanki gerçekten uçmuş gibi ne kadar uzağa atladığını hatırladım. Ama aynı zamanda sahneye çıktığında bacaklarının çarpıklığını, darbenin narin vücudunu nasıl dalgalandırdığını da. Her seferinde acı veriyor olmalıydı.

"Dansı bırakmadan önce o doktora vücudumdaki her kemiği bin kez kırmam gerektiğini söyledim. Kimse bana harika olacağımı söylemedi; buna kendim karar verdim."

Anna bende müthiş bir hayranlık uyandırdı. Tabii, kıskançlık da...

"Seni Mariinsky Tiyatrosu'nda sahne alırken görmeyi çok isterim."

"Eğer izlemeye gelirsen, beni sahne arkasında da ziyaret et," dedi Anna.

Onu gerçekten de tekrar gördüm.

Ama dilediğim koşullar altında değil.

Ninova

On Sekizinci Bölüm

BURNUNUN DİBİNDE

OLLIE BABAMA ÇOK kızgındı çünkü babam evlenme yaşının çoktan geçtiğini söylemişti. Eğer yıl sonuna kadar talip seçmezse kendisinin seçeceğini belirtti.

Ollie, Dimitri Pavlovich'in arkadaşlarıyla birkaç kez flört etmişti ama hiçbiri birkaç haftadan fazla dayanamadı. Aslında dayanamamaları iyiydi çünkü hiçbiri prens ya da grandük unvanını almamıştı ve Ollie'nin daha aşağı seviyedeki biriyle evlenmesine izin verilmezdi.

Ollie, Irina ile gizlice kaçarak St. Petersburg'daki çay dükkânlarını veya Irina'nın Mikhailolovich tarafındaki bazı kadın kuzenlerini ziyaret ediyormuş gibi yapıp aslında Felix Yusupov ile görüşmesine eşlik ederek bu duruma isyan etti.

Nina Ivanova hanımın hizmetçiliğine terfi ettirilmişti ve şimdi tam zamanlı olarak Ollie ile ilgileniyordu. Nina, Ollie'den yalnızca birkaç yaş büyük olduğundan işini riske atsa bile onu bu dalavereye katılmaya ikna etmek çok da zor olmadı. Nina,

Ninova

Felix'in arkadaşlarıyla yapılan paten partilerinden ve kızak maceralarından neredeyse Ollie ve Irina kadar keyif alıyordu. O kadar güzeldi ki en züppe aristokratlar bile onunla flört etmek zorunda kalıyordu, oysa Nina sadece onlara gülüyor ve kalbini askerine saklıyordu.

Nina doğum günü için gönderdiği gümüş bileziği bana göstererek, "Bir yıl sonra evleneceğiz," dedi. "Neredeyse yeterince para biriktirdik."

Armand'ın seçtiği takılara hayran kaldım; minik bir aşk düğümü, şaha kalkan bir at, çift başlı Rusya kartalı, gümüş ay, erik, Nina'nın en sevdiği azizin simgesi ve genç kızın büyüdüğü sahil kasabasını temsil eden bir deniz kabuğu.

Nina da Irina kadar evlenmeyi arzuluyordu.

Hizmetçi maaşının birikme hızına rağmen Nina sunağa kadar Irina'yı geride bırakacak gibi görünüyordu.

Neredeyse altı yıl geçmişti ve Xenia hâlâ pes etmiyordu. Hatta Felix Yusupov'dan her zamankinden daha fazla nefret ediyordu.

Ne yazık ki Xenia için Felix'in zamanını harcayacak bir mesleği ve kıza adayacak sınırsız kaynağı yoktu. Felix sadece Mikhailovich malikânesinin dışındaki köşede, yalnızca Xenia ve Sandro'nun evden çıkıp Irina'yı eşliksiz bıraktığı durumlar hakkında onu bilgilendirmek için bir hizmetçi tuttu.

Elimizden geldiğince Irina'ya yardım etmeye çalışıyorduk çünkü hepimiz Felix'in canlı mizahını ve cömert doğasını seviyorduk. Felix'in planlarından herhangi birinin kaçınılmaz olarak ardından gelen kaostan rahatsız olan yalnızca Tatiana'ydı. Onun cazibesine direndi.

"Onda ne bulduğunu bilmiyorum," dedi Tatiana, Irina'ya.

"Eh, Felix onun bastığı yere tapıyor," diye belirtti Ollie. "Bu iyi bir başlangıç."

Ninova

Irina sakince, "Beni güldürüyor ve bana karşı dürüst," dedi. "Beni bir yıl sevip sonra arkamdan metres alan bir koca istemiyorum."

Buna bir kahkaha attım. "Felix o kadar açık sözlü ki bir metres isteseydi muhtemelen doğrudan yüzüne söylerdi."

"Bana yaptığı her şeyi anlatıyor," dedi Irina sakin bir tavırla. "Hem onu olduğu gibi seviyorum."

Maria elini kalbine bastırarak, "İşte, ben de bunu istiyorum," dedi.

"Onun her şeyin ardını görebildiğini biliyorsun, değil mi Maria?" diye uyardı Tatiana onu. "Kıyafetlerinin içini görebiliyor!"

"Bunu isteyerek mi yaptığımı sanıyorsun?" diye bağırdı Felix, her zamanki gibi sinsice yanımıza geldiğinde. "Liza Taneeva'nın elbisesinin altında nasıl göründüğünü görmek hoşuma mı gidiyor sence?" Yüzünde iğrendiğini gösteren bir ifade belirdi.

Geri kalanımız, hatta Tatiana bile güldü.

"Gerçi arada bir işe yarıyor," diye itiraf etti Felix. "İnsanların ceplerindeki notlar görüyorum, biri silahlı olduğu zaman anlıyorum ve kitapları kaybettiğimde bulmak çok kolay. En azından kanepenin altında oldukları sürece."

Irina'yı belinden yakalayıp yanına çekti ve sesini alçalttı.

"Ve Irina'yı parkta ilk gördüğümde ona bu kadar hayran kalmamın da bununla bir *ilgisi* olabilir..."

Gül gibi kızaran Irina, onun omzuna vurdu.

"Çok kötüsün."

Ama bunu derken halinden memnundu ve gülümsüyordu.

"Hadi!" dedi Felix. "Herkes bizi bekliyor."

"Herkes dediğin kim?" diye sordu Tatiana.

"Dimitri elbette." O ve Felix neredeyse hiçbir zaman birbirlerinden ayrı bir yere gitmemişti. "Ayrıca Kolya Derevenko, Prens Ilya, Dario Dolgoruky. Ah, ve... şu Kazak." Bana baktığında yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

Ninova

Felix, Damien'in adının ne olduğunu çok iyi biliyordu sadece benimle dalga geçmek istiyordu.

"Çok kalabalık bir grup," dedi Maria.

"Yakalanacağız," diye onayladı Tatiana.

"Saçmalamayın," diyen Felix, bizi peşinden sürükledi. "Bütün arkadaşlarım tamamen saygın ve son derece sağduyuludur."

Bir saat sonra ana caddede kızaklarla yarışıyor, yüksek sesle bağırıyor ve birbirimize kartopu atıyorduk.

Kızaklar, Felix'in arkadaşları tarafından Tanrı bilir nereden getirilen rengârenk domuzlar, köpekler, keçiler ve ikiz beyaz ren geyiği tarafından çekiliyordu.

Damien benim bulunduğum kızağı sürüyordu ve Felix'in kafasının arkasına kartopu fırlatabilmem için dizginleri tutuyordu.

Ren geyiğimizin Ollie'nin keçisine türler arasında pek uygun görünmeyen bir şekilde ilgi duyması dışında yarışların çoğunu kazanmıştık.

Yarışların son ve en önemlisinde Felix ve Irina'yı yenmek üzereydik, Foster Field'daki kilisenin çevresinden iki kez atlayıp bitiş çizgimiz olan donmuş dereyi geçmek üzereydik, ta ki kardan görünmeyen yemek tabağı büyüklüğünde bir kayaya çarpana kadar. Kızağımız ters dönünce Damien ile birlikte kar yığınına fırladık.

Damien çılgına dönmüş bir şekilde karı kazarak diğerleri bize ulaşamadan beni kardan çıkardı.

Eldivenli elleriyle yüzümdeki çamuru temizlerken kendi yüzü komik bir panik ifadesi hâkimdi. Bir yetimhaneyi ateşe vermiş gibi görünüyordu.

"İyi misin? Yaralandın mı? Tanrı aşkına, cevap ver bana!"

"Elbette iyiyim," diye güldüm, ağzımdan sulu karı tükürerek.

Sonra yepyeni bir acıyla gövdemden sarkan kolumu fark ettim.

Beynim bunun nasıl mümkün olabileceğini çözmeye çalışırken acı vücuduma hücum etti.

Ninova

Ninova

"Ah, kahretsin."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sendeledim.

Damien beni yakalayıp kollarının arasına aldı ve karda hızla koşmaya başladı.

Çok fazla kar vardı. Damien'ın beni taşıması bir yana koşabilmesine bile şaşırmıştım. Ben Irina gibi bir söğüt dalı hafifliğinde değildim.

"Güçlüsün," diye mırıldandım, yüzümü göğsüne doğru çevirerek.

Kalbi kulağımda güm güm atıyordu.

Beni kaldırıma indirdiğinde alev alev yanan kolum kendime gelmemi sağladı.

"Hiç iyi durmuyor..."

"Sana bir doktor bulacağım," diyen Damien, çılgınca etrafına baktı.

Ona, öğleden sonrayı kart oyunları ve kabuksuz sandviçlerle geçireceğimiz Dolgoruky kardeşlerin evinden başka hiçbir yere doktor çağırmamamız gerektiğini söyleyemeden, başımı kaldırıp baktım ve çok daha kötü bir şey gördüm:

Xenia Hala.

Sokağın karşı tarafında Sandro Amca'yla kol kola duruyordu. Her ikisinin de yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, sevgili kızlarının üç kara domuz ve bir çift dörtnala giden Spanyel köpeğin çektiği bir kızağın dizginlerini kırbaçlamasını bekleyerek oyalanmıyor gibi gözüküyorlardı.

Felix ve Irina kızaklarından atladılar ve yüzleri kızarmış, nefes nefese, kar serpintisiyle yanımıza doğru koştular.

"Ne oldu?"

"Bir şeye mi çarptın? Kızağın ters döndüğünü gördüm. Anastasia, beş metre uçmuş ol..."

Ninova

"Irina!" diye tısladım.

Annesinin bulunduğu yere odaklanırken bakışlarımı takip eden Irina, Artemis başının üzerinde süzülürken çimenlerin üzerinde kıpırdamadan duran bir fare gibi kalakalmıştı.

"İşte, bu pek de iyi olmadı," dedi Felix.

* * *

Babamdan işittiğimiz azar tüm zamanların en kötüsüydü. Biz dört kız Mauve Boudoir'daki kanepede utanç içinde oturup halıya bakarken neredeyse bir saat boyunca bağırıp durdu.

Teorik olarak, annemin bağıran tarafta olması gerekirdi ama bize daha iyi göz kulak olmadığı için hissettiği sempati ve suçluluk karışımı, onun da kızları kadar perişan bir halde yanımızdaki sandalyeye oturmasına neden olmuştu.

"Ve *sen*, Tatiana! Senin böyle bir şeyin parçası olacağını düşünmezdim. Yengene yalan söyledin. *Bize* yalan söyledin! Kendi kuzeninin mahvolmasına katkıda bulundun. Tüm St. Petersburg'un önünde kendinizi gülünç duruma düşürdünüz! Ayrıca Anastasia, orada ölebilirdin! Kolun yerine boynunu kırabilirdin!"

Babam Ollie'den yana döndüğünde gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu.

"Yetişkin bir kadınken çocuk gibi ortalıkta dolaşmana izin vermenin sonucu bu. İşe yaramanın zamanı geldi. Olga Hala'n seni müttefiklerimizle çıkarlarımızı destekleyebileceğin Danimarka sarayına götürecek."

Ollie'nin çenesi kasıldı. Veliaht Prens Christian'ın da Danimarka sarayında ikamet ettiğini çok iyi biliyordu. Bu, Xenia Hala tarafından uzun süredir geliştirilen bir evlilik umuduydu.

Olga Hala'nın onun refakatçisi olacağı bilgisi, Ollie'nin fiilen sürgüne gönderildiği ve biri onunla evlenene kadar Avrupa saraylarında bir kutudaki gelin gibi tıkıştırıldığı gerçeğine hafif bir merhemdi.

Babamın canını çok kötü bir zamanda sıkmıştık. Avusturya, Sırbistan'a karşı savaş ilan etmişti. Savaş kesindi.

Biraz önce Doktor Atticus tarafından kolum sarılmıştı. Beni içmeye zorladığı sütlü tentür yüzünden başım dönse de acı hafif bir zonklamaya dönüştü.

Maria nazikçe, "En azından sol kolun," dedi.

Tatiana ona, "Anastasia solak zaten," diye hatırlattı.

"Ah, doğru." Maria yüzünü buruşturdu.

Alexei neredeyse babam kadar kızgındı ama bunun tek sebebi eğlencenin dışında kalmasıydı.

"Felix'i görmek için gizlice kaçıyorsun ve beni davet etmiyorsun, öyle mi?" diye sordu Alexei, odamda yalnız kaldığımızda.

Altımda sallanıyormuş gibi hissettiğim yatağa çökmüş haldeydim.

Alexei yanıma oturdu ve yatağın kenarını ezerek yuvarlanma hissini daha da kötü hale getirdi.

"Üzgünüm. Çareviçi saraydan çıkarmak çok daha zor."

Alexei kaşlarını çattı. Bazı açılardan biz kızlara göre çok daha az kısıtlanmıştı ama günleri bakanlarla sıkıcı toplantılar ve diplomatlarla randevularla geçiyordu.

Artık onun konumunu kıskanmıyordum. Eğitim, babamın yerinde olmak için pek eğlenceli görünmüyordu.

Alexei bütün kış boyunca sessiz sakin kalmıştı. Her iki gözünün altında da parmak izi gibi gri lekeler vardı.

"İyi misin?" diye sordum telaşla, yakasından yukarıya doğru çıkan koyu renkli bir morluk gözüme çarpmıştı.

Ninova

Alexei'in açık teninde bu kadar koyu bir morluk görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu beni eski günlere, Alexei'in vücuduna en ufak bir darbe aldığında hissettiğimiz dehşete götürdü.

"Ne?" dedi Alexei. Sonra gömleğinin yakasını açıp aşağı baktı. "Ah, bunu mu diyorsun? Ben iyiyim, bunun nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum."

Alexei'in bugünlerde yalnızca Rasputin'in gözetiminde olduğunu unutarak, "Doktor Atticus'u görmelisin," dedim.

"Rasputin beni iyileştirir. Ailesini ziyaret etmek için Sibirya'ya döndü. Haberin var mıydı?"

"Evet duydum."

Ayrılmadan önce bana derslerimize ara vermemiz gerektiğini söylemişti. Mesafenin çoğunu Trans-Sibirya demiryolunu kullanarak yapsa bile bir aydan fazla bir süre buralarda olmayacaktı.

"Seni bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalı. Ya tekrar hastalanırsan?"

"Aptal olma. Neredeyse iyileştim."

Ama iyileşmemişti. Hastalık her zaman geri geliyordu.

O da bal gibi biliyordu ki biz Rasputin'e bağımlıydık.

Aklıma muhteşem ya da olabilecek en kötü bir fikir geldi.

Rasputin bana Alexei'i tek başıma nasıl iyileştireceğimi asla göstermezdi çünkü o zaman ona ihtiyacımız olmazdı.

Tabii... karşılığında ona değerli bir şey vermezsem.

O şey Damien olamazdı; bunu asla yapmazdım. Rasputin'in bu konudaki merakına hiçbir zaman güvenmemiştim. Anlayamadığım nedenlerden dolayı görümde gördüğü bir şeylere fazlasıyla odaklanmıştı.

O anıları sonsuza dek ondan ayrı tutamazdım ama kostüm balosunda bunu ne kadar aptalca ifade etmiş olursam olayım, Damien'ı bir pazarlık kozu olarak Rasputin'e teslim edecek değildim.

Hayır, onun çok istediği bir şey daha vardı.

Ninova

Ona zamanda nasıl gezeceğini gösterebilirdim.

Bu fikirle midem bulandı.

Babam duysa öfkeden deliye dönerdi.

O kadar nadir görülen bir büyüydü ki Rasputin'in bunda ustalaşabileceğinden şüpheliydim. Ama özellikle en büyük silahımız olan çeroit ile birleştiğinde Romanovlara ait olması gerekiyordu. Bu iki hediye birlikte bizi neredeyse yenilmez kılmıştı.

Hayır, Rasputin'e gösteremezdim. Babamın bağırışları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Eğer o çizgiyi aşarsam beni şehir surlarından asardı.

Şimdilik Alexei, Rasputin'in gözetiminde güvendeydi.

"Biraz kestirmek ister misin?" diye sordu Alexei.

"Evet, önce bana biraz su getirir misin?"

Alexei su getirmeye gitti.

Bana aşçımızın yaptığı, bahçedeki buz sarkıtlarından kırılmamış buzlu su getirdi. Şeklinden mükemmel bir şekilde küresel ve cam kadar net olduğunu anlayabiliyordum.

Alnıma nemli bir bez koydu.

"Sen iyi bir hemşiresin," diyerek güldüm.

"Sürekli hastayken birkaç şey öğreniyorsun."

Şimdiden uykuya yenik düşmek üzereydim.

Alexei ayrılmadan önce eğildi ve başımın üstüne hızlı bir öpücük kondurdu.

***

Babam isyanları Pazar günü pikniği gibi gösterecek bir şekilde biz kızları kilit altına almış olsa bile ben ucuz kurtulduğumu düşünmüştüm.

Sonra işler değişti.

Babam aptal değildi. Damien Kaledin'in kullandığı kızakla etrafta koştuğumu duyunca onu görmemi yasaklama zah-

metine bile girmemişti. Damien'ı Rusya Ordusu'na aldırdı, Gumbinnen'deki bir eğitim kampına gönderilecek ve çatışmaya giren ilk kişiler arasında olacaktı.

Bunu bana söyleyen Damien'ın kendisiydi.

Kolumun nasıl iyileştiğini görmek için ziyarete gelmeye çalıştı ama nöbetçiler onu kapıdan geri çevirdi.

Damien onun yerine içeri gizlice bir not sokarak onu Nina Ivanova'ya iletmişti.

Bizi Felix'i görmeye götürdüğü için ceza olarak zaten mevkisi düşmüş olmasına rağmen Nina bunu doğrudan bana getirdi. İşten atılmamasının tek nedeni, anne-babamıza yalvarmamız, onu bunu yapmaya zorladığımıza dair yemin etmemizdi.

"Bana bir iyilik yap ve mektubu yak," dedi Nina. "Margaretta benden kurtulmak için bir neden arıyor."

Not sadece birkaç cümleden oluşuyordu, daha önce hiç görmediğim hızlı ve eğik bir yazıyla yazılmıştı, yine de Damien'dan olduğu kesindi. Öyle sert bastırarak yazmıştı ki kalem neredeyse bazı yerlerde kâğıdın içinden geçiyordu.

1. Ordu'ya alındım. Yarın ayrılıyorum. Şahsen veda etmek istedim ama böyle olması gerekiyor.

Bu konuda kendini kötü hissetme. Eninde sonunda bu gerçekleşecekti, özellikle de birlikler dedikleri gibi hareket ediyorsa.

Riga'ya uğradığımda babam beni görmeye gelecek. Sence bu kadar uzun süre şehirde yaşamaktan aksanım oluştu mu?

Senin bir aksanın var ve hep benim çok hoşuma gitmiştir.

-D

Kâğıt parçasını iki elimle tutarken kalbim hızla çarpıyordu.

Gidiyordu.

Belki de sonsuza kadar.

Damien'la aramızda hiçbir şeyin olamayacağını kabul ettiğimi sanmıştım. Diğer tüm engelleri ortadan kaldırsak bile, en yakın müttefikimizin veliaht prensi o olsaydı bile Damien'ın ye-

teneği, bırakın bir hanedanı birlikte sürdürmeyi, asla öpüşemeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Bunu başından beri biliyordum.

Ama midemdeki kötü his, bizim için ayrı yollara gitmenin en iyisi olduğuna hiçbir zaman gerçekten inanmadığımı söylüyordu.

Her zaman kavga etmemize ve hiçbir konuda anlaşmamış olmamıza rağmen o benim en iyi arkadaşımdı. Onu her gördüğümde içim aydınlanıyordu.

Karşılaşmalarımızın heyecanla beklediğimiz parlak konuları olmadan önümüzdeki yıllar sıkıcı ve soğuk görünüyordu.

Notu yakmak istemedim.

Senin bir aksanın var... ve hep benim çok hoşuma gitmiştir ...

Yine de yaktım çünkü Nina'nın başını zaten yeterince belaya sokmuştuk.

Daha sonra babamın ofisine doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Nöbetçi beni durdurmaya çalıştı ama kolum askıdayken beni tutmak istemedi.

Babam kapıyı kendisi açtı, uzun boylu ve korkunçtu.

Xenia'nın Sandro Amca'yla kol kola yürüyüşteyken ana caddede çığlıklar ve bağırışlar duyduğundan beri geçen üç gün boyunca beni affetmemişti.

"Kapımı mı çalıyorsun?" Babam bana ters ters baktı.

Küçüldüğümü hissettim.

"Damien'ı transfer ettirmişsin." Sesim istediğimden daha zayıf çıktı.

Babam bunu inkâr etmeye çalışmadı.

"Evet yaptım."

"Benim hatam yüzünden onu cezalandıramazsın," diye yalvardım. "Gelmek istemedi, orada olacağımı bilmiyordu..."

Babam beni ofisine çekip kapıyı kapattı ama bunu dışarıdaki muhafızların duymaması için yaptı.

"Atamanın oğluyla ilişkiniz uygunsuz."

"Biz sadece arkadaşız, Irina gibi değil ve..."

"*Arkadaş* olamazsınız!" diye bağırdı babam, sakalının üstünde kalan teni kıpkırmızıydı. "Onu Kazak ordusunun kontrolünü ele geçirmesi için eğitiyorum. Halkını benim komutam altında yönetmesi için. O bir dost ya da müttefik değil, o bir tebaa! Adını bile bilmemeli. Nikolasha'nın onu sana yaklaştırmasına asla izin vermemeliydim."

"Arkadaş edinmeme izin var. Fikir sahibi olmama izin var! Ben senin duvara tutturulmuş kelebeklerinden biri değilim!"

Bunu takip eden sessizlikte çığlıklarım odanın içinde çınlıyor gibiydi.

Babamın yüzündeki öfke uçup gitti, omuzları çöktü.

"Senin gardiyanın olmak istemiyorum, Anastasia. Ama ne olursa olsun seni korumam gerekiyor. Kendinden bile."

Ağır elini omzuma koydu ve beni kanepeye yönlendirdi.

Yanıma oturduğunda kanepenin minderi ağırlığıyla Alexei'inkinden çok daha fazla aşağı çökmüştü.

"Damien'ı yalnızca birkaç hafta erken gönderdim. Bütün birlik yola çıkıyor. Almanlar sınırda toplanıyor."

Midem bulandı. Gerçekti. Büyük Savaş başlıyordu.

Babamın haritasındaki savaş için düzenlenmiş parçalara baktım.

Almanya, Prusya, Avusturya, Albion, Fransa... Hepsi savaşmaya geliyordu.

"Ne olacak?" diye sordum babama.

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

***

Yırtıcı bir hayvanda teselli aramanın, çölde yüzme havuzu aramak anlamına geldiğini bile bile teselli bulmak için Artemis'i ziyaret ettim.

Damien'ı umursamasa bile en azından kolumdan dolayı biraz sempati duymasını umuyordum.

"Nikolasha'nın seni bana ilk getirdiği zamanı hatırlıyor musun? Kanadın aynen bu şekilde sarılmıştı."

Beni birisi vurmuştu. Artemis gagasını kaldırdı. *Bunu kendine sen yaptın.*

Yine de sağlam koluma doğru uçtu ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bandajları dikkatle inceledi.

İyileşecek, dedi, rahatlamış bir tavırla.

"Babam Damien'ı gönderiyor," dedim ona. "Benim yüzümden."

Artemis başını eğip sıvı gibi görünen kara gözleriyle bana baktı. Gözbebekleri yoktu ya da hiç gözbebeği yoktu, bunu söylemek zordu.

Atlı çocuk bir şehir yaratığı değil. Böylesi daha iyi.

İç çektim. Doğru söylüyordu; Damien St. Petersburg'u hiç sevmezdi. Muhtemelen dış bölgelerde daha mutlu olurdu. Parçalara ayrılmadığını varsayarsak.

"Sen de bir şehir yaratığı değilsin," diye hatırlattım Artemis'e.

Evet. Ama uçabilirim.

Artemis asla esir alınamazdı çünkü istediği yere uçup gidebilirdi.

Ama benimle kalmıştı.

Başparmağımı, en çok sevdiği yer olan başının arkasındaki tüylerin arasında yavaşça gezdirdim.

"Sen aldığım en güzel hediyesin," dedim ona.

Artemis gagasıyla omzundaki tüyleri düzeltti.

Elbette, öyleyim.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

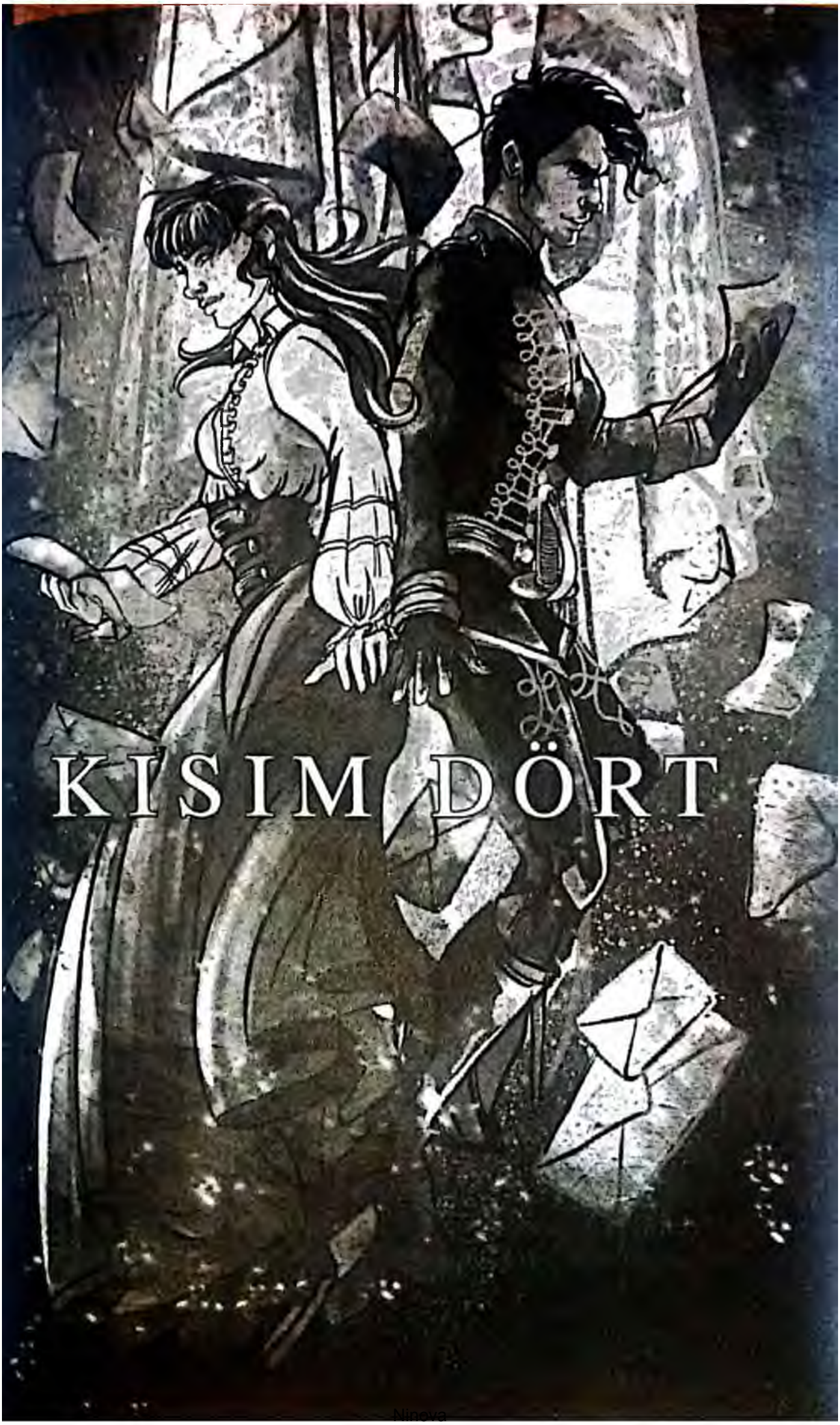

Ninova

On Dokuzuncu Bölüm
İŞTE BAŞLIYOR

OLLIE VE TATIANA gidince Alexander Sarayı çok daha sessizdi.

Danimarka'ya sürgün edilen yalnızca Ollie'ydi ama Tatiana onunla gitmek istiyordu ve babası da muhtemelen bir taşla iki kuş vuracağını düşünerek buna izin vermişti.

Ollie yirmi üç, Tatiana ise yirmi bir yaşındaydı. Her ikisinin de evlenme zamanı gelmişti.

Aile grubumuzdaki farklılık hepimiz üzerinde değişikliklere neden oluyor gibi görünüyordu.

İlk etapta Ollie'nin bana ve Maria'ya yazdığı mektuplar öfkeli şikâyet sayfalarından ibaretti: Irina'dan ayrı kalmanın verdiği acı, katılmasının beklendiği sosyal etkinliklerden sıkılma, Danimarka sarayının anlamsız moda gereksinimlerine karşı duyduğu hayal kırıklığı.

Sadece birkaç hafta sonra, daha az tanınan kuzenlerimizle arkadaşlık kurdukça ve paten partilerine, salon tenisi maçlarına katılmaya başladıkça mektupları kısalıp daha neşeli hale geldi.

Ninova

Tatiana, Eğitim Bakanı olarak görev yapan Juliana Jorgensen adında bir kadının kanatları altına alınmıştı. Tatiana'ya göre okuduğu herhangi bir kitaptan herhangi bir pasajı yüksek sesle alıntılayabiliyordu.

Açıkçası hiçbir şey Tatiana'yı bundan daha fazla etkileyemezdi. Yeni arkadaşı hakkında neşeli mektuplar yazarken şunu da söylemeyi ihmal etmedi: "*O kadın akla gelebilecek en zarif yaratık. Bedenlerimiz tıpatıp aynı olduğu için sık sık bana elbiselerini ödünç veriyor.*"

Evde de aynı şekilde yeni rutinlere kapıldık.

Artık Maria en büyük grandüşesti. Annem ortalıkta olmadığında çayı servis etmek, her odaya ilk giren olmak ve danslara liderlik etmek zorundaydı.

Maria her zaman kız kardeşlerinin, ben çok küçükken bile, liderliği almasına izin vermeyi tercih etmişti. Artık başka seçeneği yoktu.

Baskıya ne kadar iyi dayandığını görünce şaşırdım. Partilerde daha konuşkan hale geldi ve Xenia Hala'nın balo defterlerine daha geniş bir partner yelpazesi eklemesine izin verdi.

Babamın doğum günü partisinde o kadar çekiciydi ki hem Flanders Kontu hem de Yunanistan Prensi George, Xenia Hala aracılığıyla onun için hamleler yaptı. Babam evde talip bulmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydi Ollie ve Tatiana'yı bu kadar uzağa göndermeyeceğini söyledi.

Daha sonra Almanya Belçika'yı işgal etti ve doğu sınırımız boyunca Prusya'ya asker yığmaya başladı.

Balolar kesildi. Çoğu parti de öyle. Flanders Kontu, saklanmak üzere Albion'a götürüldü ve Prens George aceleyle Yunanistan'a geri döndü.

Annem Ollie ile Tatiana'nın eve gelmesini istiyordu ama babam onların bulundukları yerde daha güvende olduklarını söyledi. Danimarka'nın savaşta ittifak olduğu hiçbir ülke yoktu ve tarafsız kalmayı planlıyordu.

Ninova

Nikolasha'nın arkadaşlığını da kaybetmiştik. Babam onu Rusya kuvvetlerinin başkomutanı olarak atadı. Galiçya'daki karşı saldırıya liderlik etmek için St. Petersburg'dan ayrıldı.

Alexei onunla gitmek istedi ve babamın bunun imkânsız olduğunu söylemesiyle büyük bir tartışma başladı.

"Neden?"

"Çünkü güvenli değil."

"Bir imparator, adamlarını gitmeye korktuğu yere göndermez!" diye bağırdı Alexei.

"Kendisine de gözden çıkarılabilir biri gibi davranmaz!" diye gürledi babam. "Seni korumaya çalışan daha fazla askeri riske atmaktan başka bir işe yaramazsın."

Alexei öfkeyle ortamı terk etti.

Erkek kardeşimi daha sonra balık havuzuna taş atarken buldum ve onu eski meşe üzerindeki salıncağımıza çektim. Yosun her yeri kaplamıştı.

"Bana çocukmuşum gibi davranmayı asla bırakmayacaklar," dedi Alexei. "Annem bana hâlâ 'Minik' ve 'Bebek' diyor. Ben savaşmak istiyorum, sarayda oturmak değil."

"Ben de gitmek istiyorum."

"Kızlar savaşa gitmez," diye alay etti Alexei.

"Rusya'yı savunmaya senin kadar benim de hakkım var."

"Eh, ama ikimiz de bunu yapamıyoruz. Çünkü sen bir kızsın ve ben de çareviçim." Alexei salıncakta yavaşça ileri geri dönerken ayak parmakları çimlerde geziniyordu. "Burada mahsur kaldım. Sanki bir yumruk beni sıkıyor. Nefes alamıyorum. Her geçen gün etrafım daha da daralıyor."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Alexei bu bahar pek iyi görünmüyordu. Belki her zamanki gibi dışarı çıkmadığı için yanaklarına renk gelmemişti. Yorgundu,

Ninova

her gece on saat uyuyordu ve buna rağmen bazı öğleden sonraları kestiriyordu.

O da karamsar ve asabi bir adamdı; sinirini bozarsak hemen bize çıkışırdı.

Bir keresinde onu yatak odasında, beline kadar soyunmuş halde pencerenin yanındaki banyo teknesinde yıkanırken yakaladım. Başka bir morluk boynunun dip kısmındaydı, daha küçük olanı ise kolunun iç kıvrımındaydı.

"Yine hastalanmışsın!" diye bağırdım.

Alexei beklediğimden daha öfkeli bir şekilde bana döndü.

"Çık dışarı! Ve sakın odama gelme!"

Alexei, ben koridora koşana kadar bana yastık yağdırdıktan sonra kapıyı çarparak kapattı.

Onun için endişeleniyordum ama en azından odadaki eşyaların yarısını kafama fırlatacak enerjiye sahipti. Onun telekinezisi anneminkinden daha güçlüydü. Onu, babamın Mercedes'inin arka kısmını zorlanıp elleri titreyerek kaldırdığını görmüştüm. Alexei tek dizinin üzerine düşünce araba yere düştü. Babam bunu bir daha yapmamasını söyledi.

"Savaş bu," dedi annem. "Kardeşin sonunda bir gün omuzlarına düşecek yükün farkına varıyor."

Hastane koğuşları, vücutlarının her yeri yanıklarla, uzuvları kopmuş, yüzleri korkunç şekilde parçalanmış halde evlerine gönderilen askerlerle doluydu. Maria, hemşireliğe yardım etmek için her gün koğuşlara gidiyordu. Sağlığı izin verince annem de gitti. Bütün kış boyunca ciğerlerindeki enfeksiyondan dolayı hastaydı.

Ara sıra onlara katıldım ama askerlerin yaralarını görmek beni paniğe sürükledi. Rüyamda sedyelerin üzerine yığılmış birçok cesetten birinin çarşafını çektiğimi ve Damien'ın soğuk, gri yüzünün bana baktığını gördüm.

Ninova

Eğer babam onu savaşa gönderdiği için ölürse... mahvolurdum. Kendimi asla affetmezdim.

Almanlar 1. ve 2. Ordu'larımızı mağlup etti. Damien 1. Ordu'daydı. Birkaç hafta sonra ondan kolundan vurulduğunu söyleyen bir mektup alana kadar ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim. Taburcu edilip kendi birliğine geri gönderilmeden önce revirde yalnızca birkaç saat geçirmişti.

Ceza olarak kendi koluma bir delik açmak gibi sapkın bir dürtüye kapıldım. Onu uzaklaştırmaktan duyduğum suçluluk duygusu çok büyüktü. Gece gündüz beni yiyip bitiriyordu.

Tek çıkış yolum Rasputin'i ziyaret etmekti.

Sibirya'dan döndüğünde derslerimiz yeniden başladı. Kız kardeşi de onunla birlikte gelmişti. Kadın şehirde ikamet ediyor ve onu Beyaz Kule'de ziyaret ediyordu.

Adı Katya'ydı.

Onu gördüğüm anda akraba olduklarını anlamıştım. Onun yağsız süt gibi hafif mavi alt tonlu soğuk bir teni ve kalp şeklinde bir yüzü vardı. Aynı siyah saçlara sahipti ama gözleri daha koyuydu, yuvalarının derinliklerine inmişti ve bu ona sinsi bir görünüm veriyordu. Ağzı geniş, cesur ve kırmızıydı.

Sıradan, sade bir sarafan giyiyordu ve kulaklarında el yapımı gibi görünen küpeler vardı. Rasputin gibi yüzü de pürüzsüz ve çizgisizdi.

"Kim daha büyük?" diye sordum.

"Ben," diye yanıt verdi Rasputin. "Ama sadece biraz."

Katya gülümsedi. "Fark her yıl azalıyor, değil mi?"

Kardeşlerimde de aynısını hissettim. Alexei bir zamanlar bebekti ve Ollie ile Tatiana ben onların peşine takıldığımda benden

Ninova

kaçınmaya çalışırdı. Artık hepimiz arkadaştık ve eşittik ya da yeterince yakındık.

Belki kız kardeşlerim evlenince bu durum değişirdi.

Ollie ile Tatiana evliliğe ve anneliğe adım atarken geride kalmaktan hoşlanmıyordum ama onları takip etmek de istemiyordum. En azından yakın zamanda değil.

"St. Petersburg'da ne kadar kalacaksın?" diye sordum Katya'ya.

"Belki kalıcı olarak. Sibirya'da benim için pek bir şey kalmadı."

Rusya'nın uzak bölgelerindeki koşullar savaşla birlikte daha da kötüleşti. Askerlerimize yiyecek ve malzeme aktarıldı. Mühimmat ve imalat sektörlerinde işler açıldı, ancak diğer sektörler kapandı.

"Ailen hâlâ orada mı?" diye sordum.

Katya başını salladı. "Artık değil."

"Burada ne yapacaksın?"

Rasputin, "Katya bir şairdir," dedi.

"Şair m?"

Katya ona utanç ve memnuiyetle karışık bir ifadeyle baktı.

"Şiir yazmayı seviyorum. Daha önce hiç bundan bir ruble bile kazanmadım, o yüzden kardeşimin sana yanlış bir fikir vermesine izin verme. Sibirya'da bir matbaada çalışıyordum. Belki burada da benzer bir şey bulabilirim."

"Bulacağına eminim," dedim. "St. Petersburg'da oradan on kat daha fazla matbaacı olmalı."

"Ben de öyle umuyorum."

Ninova

Ninova

Katya'nın sesi alçak ve heyecan vericiydi. Her kelimeye bir radyo tiyatrosu gibi takılıp kaldım.

Önünde zaten Rasputin'in kütüphanesinden alınmış büyük bir kitap yığını olduğunu görebiliyordum. Genç kadın çıkarken onları kolunun altında tıkıştırdı. Rasputin ve ben alçak, yuvarlak masada birbirimizin karşısında yer almak için üst kata çıktık.

O noktada en az bir düzine çeşit büyünün üzerinden geçmiştik. Ustalaşabildiğim tek şey, biraz ateş büyüsü (zayıf ve tutarsız) ve suyu dokunuşumla dondurma yeteneğimdi (ateş büyüsünden bile daha zayıftı, gerçi Rasputin bunların aynı madalyonun iki yüzü olduğunu ve birini yapabilirsem diğerini de yapabileceğimi söyledi).

Ayrıca Rasputin'in kristan aynasından da birkaç görüntü görmeyi başarmıştım. Görüntüler sisli ve belirsizdi ama küçük evlerden oluşan bir köy ve buzdan bir mağara gördüğümü sandım. Her iki görüde de ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Rasputin, "Geleceği okumak, küçük parçalar halinde bir resim çizmeye benzer," dedi. "Her seferinde burnuna tuvale dayayıp milim milim ilerlersin. Sonunda bir adım geri çekilip resmin bütününü görebilirsin. Ancak tek bir seansta pek bir şey öğrenemezsin."

Çay yapraklarından ya da kürek kemiğinden hiçbir şey öğrenmeyi başaramamıştım.

Birkaç çalışmaya rağmen Rasputin'in yabancı dil okuma veya hava durumunu tahmin etme yeteneğini de taklit edemedim.

O gün Rasputin'in beni ormana bitki toplamaya götüreceğini sanıyordum. Bana Alexander Park'ta yabani olarak yetişen bitkileri, bunların nasıl asılıp kurutulabileceğini, sonra da güçlerini korumak için tentürlerde yoğunlaştırılabileceğini gösteriyordu.

Bunun yerine cebindeki deri keseden küçük bir şey çıkardı. Elini masaya uzatıp parmaklarını açtığında karşımda mor renkli minik bir mücevher duruyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Taş çok küçüktü, bir damla büyüklüğündeydi. Ancak ışıltısı Rasputin'in avucundaki yaşam çizgisine ışık saçıyordu. Havadaki yoğunlukla tüylerim diken diken oldu.

"Evet biliyorum."

İkimiz de adını söylemedik. Rasputin'in tek bir taneciğe bile sahip olmasının ne kadar yasa dışı olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Tılsımlara aşina mısın?" diye sordu Rasputin.

"Bir muska ya da yüzük gibi bir şeyi mi kastediyorsun?"

"Tılsım, gücü yönlendiren herhangi bir nesnedir. Bir muska bir tılsım olabilir. Bir ateş kuşunun tüyü veya bir çöl bok böceğinin kabuğu da aynı şekilde olabilir. Bu... burada sahip olduğum şey... güçlü bir tılsım."

Başımın gerildiğini, bir karıncalanmanın yayıldığını hissediyordum.

Mor mücevher alacakaranlığın son parıltısı gibi parlıyordu. Beni kendine çekiyordu adeta.

"Dokunabilir miyim?"

Rasputin parmaklarını biraz daha açtı. Taşa dokundum. Altın kadar ağır, su kadar soğuktu. Gücü tüm vücuduma, ayak parmaklarıma kadar bir sarsıntı göndererek zonkladı. Bu his tamamen nahoş değildi. Parmak uçlarım karıncalandı. Ağzımda metal tadı vardı.

"Daha önce hiç gördün mü?" Rasputin'in sesi uzaktan geliyordu ama aynı zamanda tam kafamın içindeydi.

O küçük çeroit patlaması hâlâ içimde minik bir balık gibi dönüyordu. Tüm bedenim zonklayıp ağrıyordu.

"Bir kere. Babam bana göstermişti."

Rasputin pürüzsüz ve serin parmaklarıyla elimi tuttu ve çeroidi avucuma bıraktı. "Sana ne gösterdi?"

"Doğan Güneş Krallığı ile yapılan savaşın hemen sonrasıydı. Babam eve yanmış halde geldi." Kolunun ham ve hassas parlak

Ninova

pembe derisini hatırlayarak zorlukla yutkundum. Anarşistler ayaklarına bomba attıktan sonra sırtı aynı görünüyordu. "Tavuk yumurtası büyüklüğünde bir parça halinde kalan tüm çeroitleri geri getirdi. Görmeme izin verdi ama elime almadım."

"Yani aslında onu hiç kullanmadın."

Başımı iki yana salladım.

Taşın elimde titreştiğini hissedebiliyordum. *Hayattaydı.* Ya da içindeki güç canlıydı.

O güç içime girmek istiyordu. Yutmayı özlediğim bir ağız dolusu şarabın güçlü etkisi gibi beni beklediğini hissedebiliyordum.

"Bunu nasıl aldın?"

Rasputin hafifçe gülümsedi. "Ucuz değildi. Ama test etmem gerekiyordu. Mineral büyüsünün en güçlü yatkınlıklarımdan biri olduğunu biliyorsun."

Mineral koleksiyonu bir duvarın tamamını kaplıyordu. Dünyanın zengin, derin tonlarındaki kristaller, jeotlar ve kalsitler; yeşim, ametist, akik ve gül...

Rasputin bana gücümü yönlendirmek için bir selenyum kulesini nasıl kullanacağımı göstermişti. Ben odanın diğer ucunda bir mum yakmaya çalışırken o da kuleyi iki eliyle tutuyordu. Bunun etkisiyle mum bir meşale gibi parladı. Çeroidi kullanmadan bile onun selenyumdan çok daha güçlü olduğunu hissedebiliyordum; sapanla bir topu karşılaştırmak gibiydi.

Denemeyi çok istiyordum ama onun yerine Rasputin'e geri verdim. Biriktirdiğim tüm cep harçlıkları, eğer taşı boşaltırsam muhtemelen ona borcumu ödemeye yetmeyecekti.

Alexander Sarayı'nın altındaki kasadaki dükkânı düşündüm. Altında ne kadar vardı?

Bunu görmek için neler vermezdim. Elimde tutmak için. Bütün bu ham güç... sarayı yerle bir etmeye yeterdi. Belki de bütün şehri...

Ürperdim.

Rasputin taşı tekrar kesesine yerleştirip cebine koydu.

Ninova

Bana baktı, gözleri kış gökyüzünü andırıyordu.

"Bunun bende olduğumu kimseye söylemeyeceksin."

"Tabii ki söylemeyeceğim."

O benim sırlarımı saklıyordu, ben de onunkini. Anlaşmamız buydu.

***

Katya'ya hayran olan tek kişi ben değildim. Alexei ne zaman onu Alexander Park arazisinde yürürken görse Beyaz Kule'yi acilen ziyaret etme ihtiyacı duyuyordu ki bu da son derece sakıncalıydı.

Alexei, Rasputin'in mutfağında dolaşıp Katya'ya ona yüksek sesle kitap okuyup okumayacağını veya iki Asyalı filimizin birbirini görmezden gelmesinden on yıl sonra beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan yavru fili ziyaret ederken ona katılıp katılmayacağını sorarken sihir denemesi yapamazdım.

Alexei on altı yaşında, Katya otuza yakın olsa bile onun bu kadına sırılsıklam âşık olmasına şaşırmadım. Kadın, Alexei'in arkasından sırıtan, geri verir umuduyla eldivenlerini ayaklarının dibine atan aristokrat kızlarına hiç benzemiyordu.

Katya açık sözlü ve dikkafalı biriydi; St. Petersburg'un *aydınları* arasında zaten popülerdi. Şairlerin, sanatçıların ve müzisyenlerin liberal seçkinlerle kaynaştığı salonlarda okumalar yapıyordu.

Sylvie Buxhoeveden bana Katya'nın şiirinin, son mısrası bildiğin her şeyi tersine çevirene kadar anladığını sandığın bir bilmeceye benzediğini söyledi.

Keşke duyabilseydim. Alexei ve ben ona bize bir şiir okuması için yalvardık. Katya, yalnızca gece yarısı ve çok sarhoş olduğunda performans sergilediğini söyledi.

Liberal dergi *Vestnik Evropy*'de çalışmaya başladı. İşi çoğunlukla dizgiydi ama yayımlanmak üzere makaleler sunabiliyordu.

"Onu Narodniklerle içki içerken gördüm," dedi Sylvie. "Eğer devrimci saçmalıklar yayımlamaya kalkarsa, Kutsal Şeytan'ın kız kardeşi olmak bile onu kurtarmaz."

Ninova

Sylvie, Rasputin'in nahoş lakaplarından birini kullanmaya geri dönmüştü.

Rasputin'in zenginliği ve prestiji arttıkça ona yönelik tepkiler de arttı. Gece geç saatlerde yaptığı istismarlara dair söylentiler daha da ahlaksız hale geldi. Yasa dışı gazeteler, Rasputin'in bir kukla ustası olarak annemle babamın oyuncak bebek büyüklüğündeki kuklalarını oynatıp çocuk odasında geceliklerimizin içinde kız kardeşlerim ve benimle eğlendiğine dair karikatürlerini yayımladı.

Penisinin aygır büyüklüğünde olduğunu, annemi büyülemek için kullandığını bile yazmışlardı.

Babam onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Kötü basılmış el ilanlarının onlardan geldiğine inanarak St. Petersburg Üniversitesi'ndeki öğrenci matbaalarını yaktırdı.

Benim farklı bir teorim vardı.

Yaro Vyachevslav, Damien'ın uyardığı gibi, babamın atadığı kişiyi görevden alarak Duma'nın başına geçmişti. Parlamentonun çıkardığı her yasa babamı baltalamak, savaş çabalarının bacaklarının kesilmesi için özel olarak tasarlanmış gibi görünüyordu. Yaro ise savaş alanındaki başarısızlıklarımızı alenen eleştiriyordu.

İnsanlar savaştan ve savaşa harcanan her rubleden nefret ediyordu.

Ama kaybettiğimizde de nefret ediyorlardı.

Yasa dışı gazeteler Yaro'nun babama yönelik eleştirilerini o kadar yakından tekrarlıyordu ki manşetleri kendisinin yazmış olabileceğinden şüpheleniyordum.

Bunu kanıtlasam bile Vyachevslavlar kendilerini yerinden etmeyi neredeyse imkânsız hale getirmişlerdi. Yaro parlamentonun iplerini elinde tutarken Vasta, St. Petersburg'daki en büyük iki mühimmat fabrikasının kontrolünü ele geçirdi.

Bütün tüccar ailelerle bağlantıları vardı ve neredeyse Yusupovlar kadar zenginlerdi.

Gösterimin olduğu gün zorlu bir düşman edinmiştim. Açıkça kin tutan bir düşman.

Ninova

Yirminci Bölüm
EV ÖZLEMİ

Damien

SEKİZ YIL ARADAN sonra öldürmenin tuhaf gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Her zamanki gibi hissettiriyordu. Bu hem inanılmaz derecede önemliydi hem de şaşırtıcı derecede önemsizdi.

Ölümden ve kan dökmekten hiç hoşlanmadım. Acı vermekten hoşlanmıyordum.

Bazı savaşçılar bunu severdi. Bazılarının tüm amacı buydu.

Benim için ise sadece iyi olduğum şeydi.

Atamanın oğlu olarak Kazak ordusunun ortasına doğmuştum, öldürmek için eğitildim, bunu yapmak için yetiştirildim.

Ama bundan çok daha fazlası vardı. Kendi annemi daha anne karnındayken öldürdüm. Bu, hamilelikteki olağan aksiliklerden, doğumun yırtılmasından ya da plasentaların yanlış yerlerde olmasından değildi. Hayır, ayağımın karnına değmesiyle onu defalarca öldürdüm. İyice sıkışmış ve hapsedilmiş bir şekilde büyürken karnına daha da bastırıp durdum.

Ninova

Babam beni devre dışı bırakmak istese de annem ona izin vermemişti.

Babanıza yaptığı seçimden pişman olup olmadığını sormazdınız. Tek yapabileceğiniz, her gününü onun pişman etmemek için çabalayarak geçirirdiniz.

Bense bu konuda oldukça boktan bir iş çıkarmıştım.

Yani sekiz yıl boyunca her günümü babamı yeniden görmeyi, sesini duymayı, ona yüz yüze soru sormayı, elini omzumda hissetmeyi dileyerek geçirirken... aynı zamanda o günü büyük bir dehşetle bekliyordum.

Nasıl değiştiğimi gizleyemezdim.

Çevrenizdeki insanların bazı tavırlarını, konuşmalarınından etkilenmemek mümkün değildi. Size toz gibi yapışırdı ve ben çölün derinliklerindeydim.

Babam o kadar kendindeydi ki onu, omuzlarının şeklinden bir insan kalabalığının arasında fark edebiliyordum.

Döndüğünde yüzünün değiştiğini gördüm.

Daha yaşlıydı.

Bunun olacağını bilsem de karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Bozkırlarda geçen yıllar zordu. Geçen her ay üzerinizde bir iz bırakırdı.

O kadar çok şey kaçırmıştım ki...

Yılların ve yaşanılanların etkisini birlikte üzerimizde taşıyabilirdik.

Beni tam da o anda, bir anda paramparça eden şey buydu. Yollarımızın ayrıldığını anlayınca artık onun yansıması olmadığımı fark ettim.

Artık düşmanının yansımasıydım.

Ninova

Botlarım, tüfeğim, kahrolası duruşum, hepsi akademi tarafından şekillendirilmişti. Bunu biliyordum ve bu konuda lanet olasıca hiçbir şey yapamazdım.

Benden uzak durup beni bir yabancı gibi inceleyeceği o korkunç andan çok korktum.

Ama öyle olmadı.

Babam yüzümü gördüğü an kollarını etrafıma doladı.

O da benim hissettiklerimi hissetmişti ve ayrıldığımızda yüzümü ondan saklamak zorunda kalmadım. O hâlâ benim babamdı.

"Tanrım, en azından seni beslediler, değil mi? Benden uzun olacağını biliyordum.

"Kıçımı kaldıran o eski Rus sopası, baba. Seni o kadar dik tutuyor ki geriliyorsun."

"Eh, neye benzediklerini biliyoruz, değil mi? Bu asla sürpriz olmadı."

O zaman sürpriz neydi?

Belki de sürpriz bizdik. Ya ölüm ya da özgürlük için yemin etmiştik. Sonra Romanovlar üçüncü bir seçenek sundu.

On yıl askerlik. Her bir adam için. Bu ölüm değildi ama hayatımızı vermiştik.

Babam da kendi sözleşmesini imzaladı. On yıl daha... benim yüzümden.

Rusya'nın 3. Ordusu'na katılmak üzere Kazak tümenini Dubno'ya götürüyordu. Bense 1. Ordu'ya katılmak için Gumbinnen'e gidiyordum. Riga'da birlikte yalnızca birkaç gün geçirebilecektik.

Annemin ağabeyleri ve babamın *starşina*'larından*, en kıdemli subaylarından biri olan Jacov Orlov da oradaydı.

---

* Bazı Slav devletlerinin askeri kuvvetlerinde üst düzey bir askeri rütbe. (ç.n.)

Ninova

Bir tencere *salamakha*'yı paylaşırken bana evde neler kaçırdığımı anlatıyorlardı; kimin evlenip kimin çocuk sahibi olduğunu, son Kazak Çemberi'nde kimin yargıç veya kâtip seçildiğini ve ovalarda atalarımıza katılmak için kimin gittiğini.

Onların çadırlarda uyudum; çadır bezini kapatmak için kullandığımız zifften ve bozkırların yabani atlarıyla çiftleşerek en iyi cins Arap atlarından ve hatta Amerika'nın batısındaki yabani atlardan bile daha hızlı ve daha uzağa koşabilen atlarımızın derinlere sinmiş kokusu çok acı bir şekilde evi hatırlatıyordu.

Ordularımız birleşirse yakında tekrar karşılaşacağımızı bilerek babamla kucaklaşıp yollarımızı ayırdık.

Beni bekleyen arkadaşımı bulmak için Gumbinnen'e vardım. Nikolasha Herkül'ü önden göndermişti. Aslında ben ayrılmadan önce atı bana hediye etmişti.

Nikolasha bana karşı cömert davranmıştı. Beni esir alan ve Romanovların çıkarlarını gözeten kişi gibi davranırken bile...

Güçlerinin kalbi olan yerden uzaklaşmanın onlara olan bağlılığımı zayıflatıp zayıflatmayacağını merak ediyordum.

Nikolasha, Dimitri, Felix... Onları dost olarak görüyordum.

Bir de elbette... Anastasia vardı.

Onu hepsinden daha çok düşünüyordum. İstediğimden daha fazla. Korktuğumdan daha fazla...

Beni esir alanlardan hoşlanmak çok mu berbattı? Hatta onları önemsemek?

Yoksa bu sadece zihnimin ne kadar zehirlendiğinin, düşmanın inançlarıyla dolup taştığının bir kanıtı mıydı?

Her zaman mantıklı, dürüst ve kararlı olduğumu düşünecek kadar aptal değildim. Yalnız ve evinden uzakta bir çocuktum. Bir arkadaşa çok ihtiyacım vardı.

Yine de, yine de, yine de...

Anastasia'dan bir mektup almayı her zamanki gibi çok istiyordum. Ayrılığımdan beri geçen haftalarda neler yaptığını, düşündüğünü ve planladığını bilmek istiyordum.

Savaş başladığında bunu daha da çok istedim.

Daha önce komşu boylara karşı savaşmıştım, sonra da İmparatorluk Ordusu'na karşı.

Bu öyle bir şey değildi.

Bildiğim savaş alanları silahlar, kılıçlar, toplar ve yeteneklerle doluydu. Ateşbazlar tarafından fırlatılan ateş topları, atmosferden güç çekebilenlerin elektrik okları ve bazen bir hayvan fısıltıcısı atlılara kulaklarında böcekler olduğunu söyleyen bir ses çıkarırken altınızda çılgına dönen kendi atınız.

Teknoloji büyünün önüne geçmeye başlamıştı.

Rusya, Japon savaşının felaketlerinden sonra modernleşmeye çalışıyordu. Çok geçmeden Alman savaş makinesinin gece-gündüz operasyonlarıyla kıyaslandığında bizim çabalarımızın ne kadar önemsiz olduğunu öğrendik. Bizim toplarımız vardı; Almanların ise tankları.

Doğu Prusya'daki Almanlara güneyden ve doğudan aynı anda saldırdık. Çarın birliklerini ne kadar hızlı gönderebileceğini hafife alan Almanlar, Rus sınırına yalnızca çoğu yedek ve garnizon birliklerinden oluşan tek bir ordu gönderdi.

Sayıca üstün olan bizdik ve hem 1. hem de 2. Ordu'yu mevzilere taşıdık. İlk başta, Alman 8. Ordusu'na acımasızca saldırdık. Birliklerimiz disiplinli ve iyi koordine edilmişti, emirler neredeyse anında telsizle iletiliyordu. Kazak süvarileri, Alman piyadelerinin arasından orakçı gibi geçti.

St. Petersburg'dan 3. Tugay, Rus 1. Tugayı'na katılmak için gelmişti. Yüzbaşı Rykowski artık Binbaşı Rykowski'ydi. Krudener ve Chornyl adında başka bir muhafız yanımda at sürüyordu. Üniformalarını giyişleri ve atlarına oturuşları amcalarıma ve babama o kadar benziyordu ki sahada kendimi bir kez daha evimde hissettim.

Ninova

Ama sonra Almanlar hareketlerimizi önceden tahmin etmeye başladı. Tam onları kuşatmak üzereyken aniden rotalarını değiştiriyorlardı. Saldırımızın yönünü ne zaman değiştireceğimizi biliyorlardı ve biz gelmeden önce savunmalarını güçlendiriyorlardı. Kuvvetlerimizi tam olarak nereye bölceklerini biliyorlardı.

Askerlerimiz, Almanların, generallerimizin aklına bir fikir geldiği anda hareketlerini tahmin edebilen yeni tür kâhinleri olduğunu geveliyordu.

Bunun büyüyle alakası yoktu. Telsiz konuşmalarımızı dinliyorlardı. Komutanlarımız bunun mümkün olduğunu bilmiyorlardı ve mesajları şifreleme zahmetine bile girmemişlerdi.

Alman 8. Ordusu ordularımızı darmadağın edip bizi geri çekilmeye zorlayana kadar gerçeği öğrenemedik. 1. Ordu'daki kayıplar ağırdı. 2. Ordu neredeyse tamamen yok edilmişti. Yüz elli bin asker arasından on binden daha azı hayatta kaldı.

2. Ordu'nun komutanı Samsonov, çardan özür dilemek için kendini vurarak öldürdü. Elbette, bu askerlerini geri getirmedi.

Almanlar 2. Ordu'yu neredeyse yok ettikten sonra 1. Ordu'ya saldırdılar. Bizi Masurya Gölleri'ne doğru geri çekilmeye zorladılar. Cesetler kıyıya yığılmıştı, dalgalar cesetleri atlarımızın arka toynaklarına doğru yuvarlıyordu.

Kolumdan vuruldum. Bunun olduğunu hissettim ama Herkül'ün burnunun yanından bir varil büyüklüğünde bir ateş topu yükselmeden önce bakacak zamanım olmadı. Bu atep topu Krudener'in sırtına indi ve onu bir amip gibi sardı. Tüm vücudu alevler içinde kalırken çığlıklara boğuldu.

Bir mermi sol omzumdaki apoletin kenarını koparırken bir diğeri kulağımı sıyırdı.

Alman subaylarını hedef aldım, göğüslerindeki yıldızlara dikkat ettim ve bir santim sola ateş ederek karşılık verdim. Bir Alman süvarisi bana saldırmadan önce altı kişiyi vurmuştum. Atının omzu Herkül'ün yan tarafını hedef almıştı, ikimizi de devirmek niyetindeydi, böylece aygırın altında ezilecek ve gölde boğulacaktım.

Ninova

Herkül en az sahadakiler kadar uzun süredir savaş atıydı. Hareketin titreşimini görüp döndü, çoktan şaha kalkmıştı. Saldırıyı kontrol etti ama kendi boynunu savunmasız bıraktı. Asker yanlamasına bir hamleyle onun kafasını kesmeye çalıştı. Ben de kılıcımı onunkine doğru savurdum. Alman kolunu boynuma doladı ve ikimiz de çalkalanan toynakların arasına düştük.

Savaşta asla eldiven giymezdim.

Çıplak ellerimi askerin boğazına doladım. Tüm mücadelesi tükenmişti. Yere düşüp suya yuvarlandığımızda askerin ölü yüzü bana bakıyordu; taş gibi griydi, gözleri ve burnundan kanlar akıyordu. Onu üzerimden attım.

Kirli göl suyundan kırmızı renkte bir köpük omuzlarımın üzerinden aktı, demir kokuyordu.

Tepemde öyle bir çatırtı duydum ki başka bir topçu saldırısı olduğunu sandım. Bir şimşek çatalı yeşilimsi ışıkla pürüzlü bir şekilde göle indi. Mağlup edici bir patlama daha. Arada hiç duraklama yoktu, sonra yağmur yağmaya başladı.

Fırtına çıkmasaydı muhtemelen 2. Ordu ile aynı kaderi paylaşacaktık. Karanlıkta, rüzgârda ve uğuldayan yağmurda Alman kanadını yarıp geri çekildik. Aslında kaçtık desek yeridir.

Binbaşı Rykowski beni revire götürdü. Doktor bir çakı ile kurşunu çıkardı ve deliğe votka döktü ki bunu ben de yapabilirdim. En azından onun bandajları benim çarşaflarımdan daha temizdi.

Chornyl ile paylaştığım çadıra döndüğümde ona Krudener'in başına gelenleri anlatmak zorunda kaldım. Chornyl'in sırtında kötü bir kesik vardı ve serçe parmağının ucu yoktu. Bu, sendeleyerek gelen adamların çoğundan daha iyiydi.

O gece Kazaklar olarak her savaştan sonra yaptığımız gibi birlikte içip şarkı söyledik.

Krudener'in şerefine içtik ve külleri yıldızlara kadar yükselsin diye paltosunu ateşe attık.

Ninova

Normalde paltosu yerinde cesedi ya da en azından bir tutam saçı olmalıydı. Geri çekilme yüzünden ikisini de alamamıştık.

Sarhoş bir halde tökezleyerek çadıra geri döndüm. Alman'ı ellerimle öldürdüğümde, duygularının ve bazı anılarının içime aktığını hissetmiştim.

Ölürken hissettiği şey pişmanlıktı.

Memleketindeki sevdiği kızı düşündü. Yüzünü görmüştüm; mavi gözler, siyah saçlar, ön iki dişi arasındaki boşluk. Hikâyeyi bilmiyordum, sadece aralarında hiç yaşanmamış olana duyduğu özlemi, hasreti hissediyordum. Şimdi asla olamayacak olana.

Vücudundaki hayatı çekip alırken onun gördüğünü gördüm; bana yansıyan kendi yüzüm. Hırıltılı, öfkeli, gözlerinden aşağısı yaralı. Bir şeytanın yüzü.

Sonra kazara dokunduğum, hatta tenine dokunduğum herkesin yüzlerce görüntüsünü gördüm; irkilmeler, acılar, hastalıklar, geri çekilmeler, uzaklaşmalar, çok yaklaştığımda sevdiğim herkesin yüzünde beliren bakışlar.

Savaş alanındaki başarı bana nelerde iyi olduğumu ve neleri asla yapamayacağımı hatırlattı.

Tuzaklardaki hayvanlar birçok sebepten ölebilirdich... bazen delilikten ya da çaresizlikten.

Çadırın içine daldım ve yastığımın üzerinde bir mektup gördüm.

Bir tarafı kirlenmişti ve üzerinde çizme izi vardı. Birisi düşürmüş, üzerine basmış ve tekrar yerden almıştı. Yine de kaderin bir cilvesi olarak, dört bir yanda insanlar katledilirken bir kâğıt parçasının savaş bölgesinden geçip gelebilmesiyle mektup elime ulaşmıştı.

Anastasia'nın yazısını biliyordum; bir hanımefendi gibi ince ve zarif, bir erkek gibi dağınık, öne doğru eğik.

Yazı bana onun koşma şeklini düşündürdü; şapka takmak zorunda kaldığında bir elini kafasına bastırır, diğer eliyle eteklerini yukarı çeker, bacakları altında çalkalanırdı. Her zaman dümdüz koşar, her an ayağı takılacakmış gibi görünürdü. Ama göründüğü kadar sakar değildi.

Bazen neredeyse zarif bir şekilde dans eder ya da ata binerdi. Ne zaman Artemis'le birlikte hareket etse kolları kanat gibi yukarı doğru uzanırdı.

Mavi gökyüzüne karşı kızıl saçlarını gördüm, hiç görmediğim kadar berraktı.

İşte, o an kalbim yerinden fırlardı.

Mektubu daha açmamıştım bile. Tüm bu hisler adımı yazış şeklindeki eğimden kaynaklanıyordu.

Okurken kafamın içinde onun sesini duydum:

Mektubunu aldım. Çok nazikti. Beni üzmekten kaçınmak istemişsin, oysa sen benden yüz kat daha kötü hissediyor olmalıyken.

Umarım babanı gördüğünde gökler kadar mutlu olmuşsundur.

Onunla sadece bir kez karşılaştım, tabii buna karşılaşma denebilirse. Ama onun hakkında bildiğim her iyi şey sende de var. Aksanını fark edeceğini sanmıyorum, hâlâ pek çok şeyi Kazak ağzıyla söylüyorsun.

Benim bile bir ya da iki kez böyle konuştuğum oldu. Ruslarda "susamak" için bir kelime yok ama Kazaklarda var. Bana bunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Başka bir dil öğrendiğinde, hiç aklına gelmeyen fikirlerin fark edilip adlandırıldığını görürsün.

Bu çok komik. Bazen buluşmamız arasında haftalar, hatta aylar oluyordu. Ama görüşebileceğini bilmek, bunun ihtimalini hissetmek gerçekten farklıymış. Bu hem daha ağır hem de daha boş hissettiriyor. Ne bilmece ama. Belki sen bana açıklayabilirsin. Ne düşündüğünü duymayı her zaman sevmişimdir, beni çıldırtsa bile.

Hayatta kal, lütfen.

Senden daha önce hiçbir şey istemedim. Bu yüzden en zor ve en önemli şeyle başlayabilirim.

-A

Bu oydu, tamamen oydu; sıcak, alaycı, şakacı ve dürüst.

Bana hissettirdiği şey gerçekti.

Artık ondan her zamanki kadar nefret edemiyordum. O gün ne yapmak zorunda olursam olayım.

Ninova

Yirmi Birinci Bölüm
ZİHİNDEKİ HIRSIZ

Anastasia

1. VE 2. Orduların neredeyse tamamını kaybetmemizin ardından St. Petersburg tamamen karanlığa büründü.

Sokaklar sessizdi. İnsanlar açtı ve tavernalara ya da marketlere verecek paraları yoktu. Evlerde, bodrumlarda bir araya gelip konuştular.

Almanlar sınırlarımıza yığınak yapmıştı ama onlarla savaşmak için Alman topraklarına girdiğimizden savaşın onlara zorla dayatıldığını iddia ediyordu. Bunu yaydılar ve bazı insanlarımız da onlara inandı.

Yasa dışı gazeteler, onları ezmemizden daha hızlı bir şekilde filizlendi. Geçmişte asla yayımlamaya cesaret edemeyecekleri makaleler yazdılar: Babama Eli Kanlı Nicholas dediler, ekinlerin başarısızlığından ve savaştan onu sorumlu tuttular.

Bu lakap ona taç giyme töreninde takılmıştı.

Gün parlak ve umut dolu başlamıştı. Annem ile babam törene katılan her vatandaşa içi sosis, simit, şeker ve altın paralarla dolu bir hatıra tası vermeyi planlamıştı.

Ninova

İnsanlar o kadar heyecanlıydı ki sıradaki yerlerini garanti altına almak için önceki gece Khodynka Field'ı doldurdular.

Sabah herkese yetecek kadar taş olmayacağına dair bir söylenti yayıldı. İnsanlar askeri tatbikatlar için kullanılan engebeli zemin üzerinde ilerlemeye başladı. Bazıları hendeklere düştü, bazıları ise onları ezip geçti.

Basın nihayet temizlendiğinde bin iki yüz erkek, kadın ve çocuk parçalanmış çimen ve toprağa gömüldü. Bin iki yüz olduğu da tahmin ediliyordu; parçalanmış cesetleri ayırmak imkânsızdı.

O gece Fransa büyükelçisi babamın onuruna balo verdi. Ailem katılmak istemedi. Cesetler hâlâ sahadan kazınıyordu.

Babamın amcaları ve kardeşleri, Fransızları gücendirmeyi göze alamayacağını söyleyerek ona baskı yaptı.

Babam gençti. Kendi babası sadece birkaç hafta önce ölmüştü. Daha çar olalı bir gün olmuştu.

Baloya gitti. St. Petersburg halkının öfkesi, Fransızların hissedebileceği her şeyin çok ötesindeydi. Kendilerine okullar ve hastaneler inşa eden Büyükanne Minnie'ye tapıyorlardı. Sert ve muhafazakâr olmasına rağmen büyükbabam Alexander'a saygı duyuyorlardı. Bir otokrat tutarlı olduğu sürece sert olabilirdi.

Babama güvenmediler.

İnsanların her şeyden önce istediği şey kendilerini güvende hissetmekti. Babam yönetiminin ilk gününde onları hayal kırıklığına uğrattı. "Eli Kanlı Nicholas" kendi halkının kanıyla lekelenmişti.

Kraliyet mensubu olmanın en kötü yanı, iyi niyetlerinizin felaketle sonuçlanmasıydı.

Artık gazeteler bu nefret edilen ismi dokunulmaz bir şekilde basıyorlardı çünkü bunu yapabiliyorlardı. Çok sayıda askerimiz sınırları korumak için trenle götürülmüştü. Şehrin güvenliğini sağlamak için yalnızca çekirdek bir ekip kalmıştı.

Ninova

Ailem en azından kostüm balosuna gösterilen tepkiden ders almıştı. St. Petersburg'da artık balo veya parti düzenlenmiyordu. Doğum günlerimiz bile pasta ve öpücüklerden başka bir şeyle kutlanmıyordu.

Tatiana sonunda Danimarka'dan dönmüştü.

Ollie dönmemişti çünkü sonunda imkânsız olan gerçekleşmişti ve hoşlandığı biriyle tanışmıştı.

Xenia'nın seveceği Veliaht Prens Christian değil, kuzeni Prens Axel'dı. Ollie, Axel'a olan romantik ilgisini tam olarak itiraf etmemiş olsa da mektupları o kadar övgü doluydu ki babam memnuniyetle kalış süresini birkaç ay daha uzatmayı kabul etti.

Ollie, Axel'ın müthiş atletik olduğunu, hatta teniste onu iki kez yendiğini ve bunu daha önce kimsenin başaramadığını yazıyordu. Araba yarışı yapmayı çok seviyordu ve Ollie'ye araba kullanmayı öğretiyordu.

Tatiana eve geldiğinde her zamankinden daha uzun boylu ve güzeldi. Öyle kraliçe havasına bürülüydü ki ona sarılmaya cesaret edemedim. O da bana beklediğimden daha sert sarıldı.

"Danimarka sarayına bayılırdın, Anastasia. Sanatçılar ve filozoflarla dolu. Burada olduğu gibi emsallerle ilgili katı kurallar yok ya da en azından o kadar yok. İnsanlar istedikleri şey hakkında konuşabiliyor. Hepsi çok zeki, sadece büyükbabalarının büyükbabası bizim büyükbabamızın büyükbabasının başını öptüğü için de değil."

Güldüm. Tatiana'nın Rus sarayını eleştirdiğini daha önce hiç duymamıştım.

"Danimarkalılar büyü üzerine bizden çok daha fazla çalışıyorlar. Neredeyse okulda öğrendikleri tek şey bu."

Rasputin'le neler yaptığımdan şüphelenip şüphelenmediğini merak ederek ona baktım.

Ninova

Annemle babamın dikkati her zamankinden daha dağınıkken, sık sık saatlerce ortadan kaybolduğumu kardeşlerimden gizlemek zordu. Sihrimin gelişmekte olduğu gerçeğini de saklayamazdım. Büyük ölçüde.

Alexei son kez kafama bir terlik fırlattığında onu yüzümden bir santim ötede havada savuracak kadar zamanı durdurmak çocuk oyuncağıydı.

Daha da kötüsü, Tatiana'nın beni bahçede ateş büyüsü yaparken gördüğünden oldukça emindim.

Kız kardeşimin soğuk gri bakışları hiçbir şeyi ele vermiyordu. İçine bakmayı en çok istediğim anda zihnini mühürleme konusunda Rasputin kadar becerikliydi.

"Kıskanıyorum," dedim. "Bana her şeyi anlat."

Anlattığı hikâyeler her ne kadar hoşuma gitse de kalplerimizin en sonunda aynı hizaya geldiğini hissettiren şey, bileğimi tutup "Alexei'e ne oldu?" diye fısıldaması oldu.

Az önce hâlâ üstünde pijamalarıyla koridorda yanımızdan geçmişti. Onun ne kadar zayıflayıp solgunlaştığını ve yüzünün ne kadar gölgelendiğini gözden kaçırmak imkânsızdı.

Annem ve babam hariç hiç kimse... Hem babamla hem de annemle konuşmaya çalıştım. Her biri kendi tarzında herhangi bir şeylerin yanlış olduğunu açıkça reddetti.

Babam bana acı veren kesin bir dille, "Altı yıl üç aydır hiç kanaması olmadı," dedi.

"Hiç ağlamıyor, bana hiç acı çektiğini söylemiyor," dedi annem.

"Artık hissettiği hiçbir şeyi söylemiyor," diye karşılık verdim.

Annem şefkatli bir tavırla elini saçlarıma koyduğunda kendimi kafası okşanan bir köpek gibi hissetmeme neden oldu.

"O genç bir adam. Onun sonsuza kadar çocuk olarak kalmasını bekleyen kişi ben olmalıyım."

Alexei geçerken bize başıyla selam verdi. Tatiana eve geldiğinde ona sanki kollarında can yokmuş gibi hafifçe sarılmıştı.

"Onun sorununun ne olduğunu bilmiyorum," dedim Tatiana'ya. "Ama yanlış giden bir şeyler olduğu kesin."

Tatiana dudaklarını birbirine bastırarak Alexei'e baktı.

"Katılıyorum."

***

Alexei hakkında konuşmadığım tek kişi Rasputin'di.

Bir öğleden sonra aniden, "Bana kardeşimi nasıl iyileştireceğimi öğretir misin?" dedim.

Rasputin bana kürtaj etkisi yaratan bir bitkinin nasıl toz haline getirileceğini gösteriyordu.

Doğruldu, ürkütücü mavi gözlerini benimkilere dikti.

"Sana öğretemem. Alexei'in istediğini yalnızca ben yapabilirim."

"Nereden biliyorsun? Bana büyüyü göstermedin."

"Bu büyü diğer büyülere benzemez. Bunun bedeli ağır oluyor. Muhtemelen fark etmişsindir."

"Senden?"

Rasputin başını yavaşça salladı. "Alexei'den."

Tokmağımla bitkiyi havanda iyice ezdim. "Ona ne oluyor? Bunu nasıl durdurabiliriz?"

Rasputin başını iki yana sallayarak, "Tedavinin sonucu bu," dedi. "Eğer durursam hastalığı geri gelecektir. İyileşmenin bedeline katlanmak zorunda."

Harcına geri döndü ve kökü pudradan daha ince bir toz haline gelinceye kadar öğüttü.

Rasputin neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "Bu onu öldürmez," diye ekledi.

Ama bu onun bir parçasını öldürüyordu. Bunu görebiliyordum.

Bir dahaki sefere Rasputin ve ben kafa kafaya mücadele ettiğimizde, onun Alexei'e nasıl davrandığına dair bilgiyi çalmaya çalıştım. Rasputin benden çok daha uzun olduğundan o kardeşime tepeden bakarken ben de kardeşimin anıları arasında tünel kazdım.

Alexei'in mutfak masasında Katya'nın yanında oturup bardağını yeniden doldurduğu anılar. Alexei'in odasındaki solgun ve terli anıları. Yastığına yaslanıp nabzını ölçmek için bileğine uzandığı an...

Rasputin beni zihninde bulduğunda o görüntüyü yeni kapmıştım. Bir yusufçuk gibi oraya buraya zıplayarak, onun takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde düşüncelerinin arasından geçmeye çalıştım.

Yeterince hızlı değildim.

Beni bulduğunda iki devasa parmağıyla bedenimin etrafından yakaladı ve kanatlarımı sırtımdan o kadar şiddetli bir şekilde kopardı ki gözlerim açılırken çığlık attım. Öyle ki çığlığım bana geri dönüp raflardaki kavanozlardan sekip duvarlardaki aynalar ve dağınık kitap yığınlarına ulaştı.

Hayali kanatlar serbest kalırken kürek kemiklerimi gerçek bir acı sarmıştı. Bunu hissettim. Hâlâ kirpik gibi zonkladığını hissedebiliyordum.

Rasputin bana gülümsedi, gözlerinde soğuk bir tatmin vardı.

"Başkasının zihninde hırsızlık yaparken dikkatli ol. Eğer o parmaklardan birini gözüne soksaydım, gerçek dünyada kendini bu kadar dokunulmamış bulamayabilirdin. Zihin güçlüdür. Eğer kör olduğuna inanıyorsan... gerçekten göremeyebilirsin."

Dudaklarım kurumuştu. Konuşmadan önce onları yalamak zorunda kaldım.

Ninova

"Ne kadar merhametlisin."

"*Gerçekten* merhametliyim." Rasputin'in sesi alçaktı, gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Çünkü ben senin arkadaşınım. Başka bir büyücünün zihnine el uzatırsan neler yapabileceği konusunda seni uyarıyorum."

Arkadaşım olduğunu ve merhametli olduğunu söylemişti. Ama yumuşak ses tonunun ve pürüzsüz ifadesinin altında daha çirkin bir duygu sezebiliyordum. Alexei'in hasta odasının görüntüsünü bile aklından çıkarabildiğim için duyduğu öfke.

Rasputin onu şaşırtmamdan hoşlanmazdı.

Bu karşılaşma beni rahatsız etti. Birkaç gün sonra bunun nedenini anladım.

Ahırların orada Artemis'le antrenman yapıyordum. Aslında eğitime ihtiyacı yoktu, o şimdiye kadar gördüğüm en öldürücü katildi. En son ne zaman boş pençelerle dalıp yükseldiğini hatırlayamadım.

Antremanı sevdiği için çalışmaları yapıyorduk ve ben de onu ziyaret etmeyi seviyordum. Hava dışarı çıkmak istemeyeceği kadar kötü olmadığı sürece çoğu sabah oraya giderdim. Sonra öğleden sonra ona sıcak bir şekerleme getirdim.

Farad da onu her gün kontrol ediyordu. Yuvasını temizledi, kösteğini yağladı ve onun için benim daha önce yapmadığım her şeyi yaptı; bu genellikle boynunun dibinde fazladan bir çizikten başka bir şey değildi. Artemis'in kendisine dokunmasına izin verdiği tek kişi Farad'dı ve nadiren de yeğeni Hamza'ydı.

Ninova

Ninova

Hamza, farklı cins olması gereken bir köpek gibi gülünç derecede uzamıştı. Hem Farad'ı hem de beni geçmişti, gerçi hiçbir zaman çok uzun boyluymuş gibi hissettirmiyordu. Büyüklüğünü korkutmak için kullanmayan ender kişilerdendi. Hareketleri yavaş ve tahmin edilebilirdi, amcasının hayvanat bahçemizle ilgilenmesine yardım ederken dokunuşu nazikti.

O günde hem Hamza hem de Farad bitkin görünüyordu. Bütün gece ayakta bir kısrağın yavrulamasına yardım etmişlerdi. Kısrak babamın en sevdiği hayvandı. Ahırındaki en iyi atlardan bazılarını teslim etmişti ve büyük masraflarla onu bir kez daha yetiştirmişti. Tay rahimde ters dönmüştü, sadece bir toynağı dışarı doğru çıkıyordu, diğeri içeride kalmıştı.

Farad tekrar tekrar içeri uzanıp tayı döndürmeyi denemişti ama kısrak acı çekiyordu, geçit şişmişti ve tay sıkışıyordu.

Hikâyeyi bana aktarırken atlara olan ilgisini ve şefkatini görebiliyordum; söz konusu iki insanın hayatı olsaydı bu kadar yüce olmazdı.

"İmkânsız olduğunu düşündüm," dedi Farad, eliyle yüzünü sıvazlayıp başını iki yana sallayarak. "Kısrağı kurtarmak için tayı parçalamamız ya da tayı kurtarmak için kısrağı kesmemiz gerektiğini düşündüm. Ama Hamza izin vermedi."

Sonbaharın soğuğundan korunmak için hepimize sıcağıyla ellerimizi ısıtan kulpsuz kil kupalarda çay getiren yeğenine gülümsedi. Hamza kendi çayına neredeyse hiç dokunmamıştı çünkü Farad'ın sandalyelerinden birinde yarı uyuyakalmıştı, çenesi göğsüne doğru öne doğru eğilmişti, sandalyenin ince bacakları çökmekte olan ağırlığının altında eğilmişti.

"Elini omzuma koydu ve sanki öğrenciymişim gibi beni kenara çekti," dedi Farad. "Sonra uzanıp tayı sağa çevirdi. On dakikadan kısa bir süre sonra yavru doğdu. Ziyaret etmek istersen onu ahırda yalpalarken görebilirsin. Alnında bir yıldız olan küçük siyah bir tay, mükemmel bir hayvan."

Hamza'nın kucağında duran devasa ellerinin görünüşüne güldüm.

"O pençeleriyle senden daha mı çevik, Farad?"

"O her anlamda daha iyi bir seyis."

"Senden daha iyi demek?"

"Ben onun akıl hocasıyım," dedi Farad. "Tüm mesele de bu zaten."

Kelimeleri gerçekten de kastederek söylemişti. Yeğenine karşı sadece gurur hissediyordu, kıskançlık ya da kırgınlık yoktu.

Bu durum beni rahatsız etti, ta ki iki durum arasındaki farkı anlayana kadar.

Büyük kütüphanenin pencere eşiğine oturmuş, çimleri beyaza boyayan doluyla karışık yağmuru izliyordum. Kuzeybatıda Rasputin'in kulesi gökyüzüne işaret eden iskelet bir parmak gibi duruyordu.

O duvarların arasında aldığım dersleri düşündüm. Salonun önünden hiç geçmemiştim. Yatak odasını ya da kütüphanesini hiç görmedim.

Her ders farklıydı ama bir açıdan hep aynıydı: Rasputin'in bana öğrettiği onca şeye rağmen büyüde onu geçmemi isteyeceğine bir an bile inanmıyordum.

Ondan daha güçlü ya da daha yetenekli olduğum için mutlu olacağını hayal edemiyordum. Herhangi bir şeyde.

Eğer Farad'm söylediği gibi bu gerçekten bir akıl hocasının gerekliliğiyse... o zaman belki de Rasputin aslında benim akıl hocam değildi.

Peki, o benim akıl hocam değilse... o zaman neydi?

Ninova

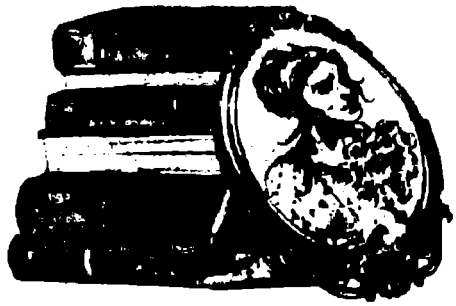

Yirmi İkinci Bölüm

KULEDEKİ HIRSIZ

YETİŞKİN OLDUĞUNUZDA NİHAYET kız kardeşinizle arkadaş olabilmeniz oldukça tuhaftır.

Tatiana'yı her zaman sevmiştim ama birini sevmekle ona yakın hissetmek tam olarak aynı değildi.

Alexei benim suç ortağımdı, Maria oda arkadaşım ve sırdaşımdı, Ollie bazen takip etmekten hoşlandığım yeni yollar açan doğanın gücüydü. Tatiana ebeveynlerimizin gözdesiydi, en iyi huylusu, en güzeli, en rekabetçisiydi.

Onu tam olarak kıskanmıyordum ama iki farklı tür gibiydik: Biri mükemmel ve hassas, diğeri dağınık, gürültülü ve zar zor evcilleştirilmiş. Bu biraz ödüllü bir İran kedisini bir sokak kedisiyle barındırmaya benziyordu.

Daha önce hiçbir ortak noktamız ya da yalnızca ikimizin paylaştığı bir şey olmamıştı.

Şimdiyse elimizde iki şey vardı.

İlki isteğim dışında bana dayatıldı.

Ninova

Tatiana, arka bahçe kapısından çıkarken bana pusu kurduğunda eve döneli bir ay bile olmamıştı.

"Nereye gidiyorsun bakalım?"

"Sadece... arazide yürüyüş yapacaktım."

"Mükemmel," dedi Tatiana. "Ben de seninle geliyorum."

Simya dersimize devam etmek için kulede Rasputin'le buluşmam gerektiği için bu pek uygun değildi.

"Aslında ilk önce Artemis'i göreceğim."

Tatiana, fil çadırından, Artemis'in yuvasından ya da düzenli olarak temizlenen ve süpürülen ama hiçbir zaman dışkı ya da hayvan kokularının tamamen olmadığı ahırlardan hiç hoşlanmazdı.

"Daha iyi. Artemis'i ziyaret edeli çok uzun zaman oldu."

Soğuk gri bakışları çok iyi bildiğim bir şekilde bana odaklandı. Başparmağını hassas bir noktaya koymuştu ve ben ağlayana kadar bastırmaya devam edecekti.

"Sen ahırları sevmezsin ki."

"Doğru... Farklı yoldan gidersin diye düşündüm."

Karnımda bir kurbağa zıplıyor gibiydi.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Ah... sadece bu sabah duyduğum bir şey."

Kahretsin.

Resim Salonu'nun önünde Rasputin'in yanından geçerken alçak sesle söylediğim altı kısa kelimeyle toplantımızın saatini doğrulamıştım. Tatiana'nın bunu duymuş olmasına şüphe yoktu.

"Keşişle ne için görüşüyorsun?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama kız kardeşimi biraz olsun tanıyorsam, o zaten cevaptan şüpheleniyordu. Ayrıca aileme rapor verme konusunda mükemmel bir yeteneğe sahipti.

Gerçeğin mümkün olduğu kadar azını söylemeye karar verdim.

"Bana birkaç şey öğretiyor. Astronomi ve yerel olarak yetişen bitkiler gibi şeyler hakkında."

"Ve büyü."

Her zamanki uygunsuz doğruluğuyla sadece tahmin ediyor olabilirdi.

"Biraz da büyü evet," diye itiraf ettim. Sonra tüm haysiyetimi bir kenara bırakarak yalvardım. "Lütfen kimseye söyleme, bu şimdiye kadar iyi olduğum tek şey."

Tatiana alt dudağını ısırıp içine çekti. Anlayabildiği bir şey varsa o da bir şeyi iyi yapmanın verdiği mutluluktu.

Beni şaşırttı.

"Ben de öğrenmek istiyorum."

O kadar hazırlıksız yakalandım ki nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden ağzımı açıp kapattım.

"Annemle babam..."

Tatiana yumuşak bir sesle, "Bilmeyecekler," diye yanıtladı.

"Peki, Rasputin..."

"Bana *senin* öğretmeni istiyorum. Sana ne gösterirse göstersin, sonra bana göstermeni istiyorum."

Reddedemeyeceğim kadar fazla avantaja sahip makul bir istekti.

"Deneyeceğim. Ama sana ne öğretebileceğimi bilmiyorum. Rasputin benim büyüye karşı bir tür... yatkınlığım olduğunu söyledi. O da aynı. Bir numara görürsek bazen onu tekrarlayabiliriz. Dürüst olmak gerekirse onun bana gösterdiği şeylerin çoğunu yapamıyorum."

"Ben de yapamadım, yani Danimarka'da," dedi Tatiana. "Umurumda değil. Gerçekten büyü yapıp yapamayacağımı öğrenmek istiyorum."

Gözleri adeta ateş saçarken yanakları hafiften pembeleşti.

Birinin, muhtemelen Juliana Jorgensen'in zaten Tatiana'ya ders verdiğini fark ettim. Artık daha fazlasına açtı.

İlk başta bizi birbirimize bağlayan şey buydu; kulede Rasputin'i ziyaret ediyor, sonra öğrendiklerimi Tatiana'ya tekrar-

Ninova

lıyordum. Hatta bazen, malzemeleri kendi başına halledebilsin diye üzerinde çalıştığımız şifalı bitkilerden veya kristallerden bir parçayı ona gizlice götürüyordum.

Tatiana herhangi bir yeni büyü türünü taklit edemedi. Ancak zaman zaman onun için çaldığım malzemelerle de desteklenen, hâlihazırda sahip olduğu becerileri geliştirmeye devam etti. Bir keresinde işitme duyusunu güçlendirdiği düşünülen zencefil tadındaki şalgam benzeri bir kökü kaçırmıştım. Biraz yediğimde pencerenin dışında bir kuş cıvıltısı yükseldi. Rasputin'in kitaplarından birinin sırtına tırmanan minicik bir böceğin olduğu anlaşılan küçük, yuvarlanan bir ses duydum.

Tatiana kökü yediğinde işitme duyusu o kadar canlı hale geldi ki ben gramofonumuzda plak çalarken havada uçuşan müzik tonlarını görebildiğine yemin etti. Pratik değildi ama şimdiye kadar deneyimlediği en güzel şey olduğunu söyledi.

Daha da korkutucu olan, nişancılığını geliştirmeye devam ettikçe isabetinin artmasıydı. Artemis'le antrenman yaptığımda oklarını çıkardı. Yemleri bıraktım ve Tatiana ile Artemis, hedefleri kimin en hızlı indirebileceğini görmek için yarıştı.

İkisinin de eşit bir rakibe karşı kazanmak için mücadele ettiğini gördüğüm tek zamandı. Tatiana bundan o kadar keyif aldı ki yağmurlu günlerde Artemis'i yuvasında ziyaret etti ve Artemis, Tatiana'nın *bir insana göre oldukça güzel* olduğunu söyledi ki bunu benim hakkımda kesinlikle hiç söylememişti.

Tatiana ve benim bağ kurduğumuz ikinci nokta, Alexei konusunda bir şeyler yapma kararlılığımızdı. Anlaşmaya Tatiana'nm eve dönmesinden birkaç hafta sonra varıldı. Kardeşimizi net gözlerle, şu ana kadar uzakta olan birinin gözleriyle, değişiklikleri daha net bir şekilde görebilen gözlerle izlemişti. Ona yardım etmek için ne yapabileceğimiz konusunda pek bir fikrimiz yoktu.

Rasputin'in bana anlattığı az ve belirsiz her şeyi ona anlatmıştım.

Tatiana hiçbir zaman Rasputin'i Ollie ve Maria kadar sevmemişti. Ya da benim kadar.

Ninova

Sebebini itiraf ettiğinde gülmekten kendimi alamadım.

"Duymamı istemeyeceği bir şey söylediğini hiç duymadım."

"Bu nasıl ondan hoşlanmamana neden olabilir?"

"Çünkü," dedi Tatiana ciddi bir tavırla, "kimse o kadar dikkatli değildir. Saklayacak bir şeyleri yoksa tabii..."

Daha fazla bilgi almak için Rasputin'e baskı yapmak yerine Tatiana her zaman döndüğü yere döndü; kütüphaneye.

Alexander Sarayı'nda üç tane kütüphane vardı ve bunların en büyüğü Rusya'daki en iyi deri ciltli kitap koleksiyonlarından birini içeriyordu. Tatiana, Alexei'i ziyaret eden bitmek bilmeyen doktor alayının gözden kaçırdığı bir şeyler bulmayı hâlâ umduğumuz günlerde, tıbbi metinlerle dolu rafları çoktan taramıştı.

Şimdi hepsini tekrar okuduk ya da en azından Tatiana okudu. On kelimeden yalnızca birini anladığım için *Maximow'un Hematopoez Üzerine İncelemesi*'ni bir kenara attım.

"Ya fiziksel bir hastalık değilse?" dedim. "Ya bu daha çok... bir lanetse?"

Tatiana başını kaldırıp bana baktı. Kkitaplarını kendi gökkuşağı koduyla işaretleyebilmek için saçına renkli kalemler sokmuştu.

"Bu nasıl olabilir? Kanama hastalığı kalıtsaldır. Bunun kraliyet aileleri arasında dolaştığını görebilirsin."

"Eh... atalarımız kadar uzun bir düşman listemiz var. Eğer bir kraliyet mensubunu lanetlemek istiyorsan... bunu yapmanın yüzyıllar boyunca erkek varislerini öldürmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?"

"Hımm," dedi Tatiana.

Benim aşırıya kaçan fikrimi boşa çıkaracağını düşünmüştüm. Bunun yerine işaret parmağıyla çenesinin kenarına vurdu.

"Böyle bir şeyi nerede okuyabiliriz?"

"Doğaüstü rahatsızlıklara dair bir rehberde mi?"

"Böyle bir şey var mı?"

İç çektim. "Muhtemelen burada yok."

Üç kütüphaneyi de baştan aşağı taradık, merdivenleri en yüksek ve en derin raflara, en eski ve en tozlu kitaplara taşıdık. Büyüyle ilgili neredeyse hiçbir bilgi içermiyorlardı.

Annemin sarayda herhangi bir esrarengiz şeye izin vereceğine inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Hatta Maria'nın eline geçemeden babamın romantik romanlarını bile atmıştı.

"Bir büyücü kütüphanesinin bir kenara saklandığını düşünmek aptallıktı," dedim Tatiana'ya.

"*Bizde* yok," dedi Tatiana, düşünceli bir ifadeyle. "Ama kimde olabileceğini biliyorsun."

***

Rasputin'in kulesine girmek pek çok risk taşıyordu; bunlardan en büyüğü, beni yakalarsa onu öğretmen olarak kaybedecek olmamdı.

Öte yandan Alexei artık bizimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Hatta köpeği Joy'un burnunu avucuna sokması sırasında onu sevmeyi reddettiğini bile görmüştüm ki bu görülmemiş bir şeydi; Alexei her zaman köpekleri insanlardan daha çok sevmişti.

Beni asıl sarsan şey, anneme Andrei Derevneko'nun yeniden bir gemiye atanabileceğini söylemesiydi.

"Bir dadıya sahip olmak için fazla büyüdüm."

Sanki Andrei'in yaptığı tek şey buymuş gibi.

Andrei bunun yerine eski arkadaşlarını kolayca ziyaret edebileceği rıhtımın yanındaki bir kulübeye çekildi.

Rasputin ne derse desin, Alexei'in bedeni ne kadar sağlıklı olursa olsun, ruhu ölüyordu.

Artık biraz da olsa onda ilgi uyandıran tek şey Katya'ydı. Ona olan hoşlantısı devam ediyordu, tıpkı normalde soğuk olan köz yatağındaki küçük ateş gibi.

Ninova

Sırf onu görmek için iki müzik salonuna ve bir edebiyat partisine katılmıştı. Geçmişte kaçınmak için iki katlı pencereden atladığı bir şeydi bu.

Elbette, gülünçtü. Kadın onun iki katı yaşındaydı ve üstelik halktan biriydi.

Belki de Alexei onu metresi olarak almayı umuyordu.

Babam annemle evlenmeden önce genç bir balerinle görüşüyordu. Hepimiz bu hikâyeyi biliyorduk çünkü Ollie, babam o kızı hayatından çıkardıktan sonra kızın anneme gönderdiği "isimsiz" mektupları bulmuştu.

Kraliyetteki erkeklerin evlenmeden önce bir sürü kadınla yatmalarının beklendiği gibi, kadınların da saf ve bakire kalmaları bekleniyordu. Bir sırayı çapalamak için iki kişi gerektirdiğinden bunun nasıl işe yarayacağından emin değildim.

Irina'nın Felix'le çoktan "romantik" bir ilişki yaşadığını biliyordum ve Ollie'nin en sevdiği dans arkadaşlarıyla bir iki kaçamak yapmaktan hoşlandığından şüpheleniyordum.

Bazen Damien'ın eldivenlerini çıkardığı ve çıplak ellerini kıyafetlerimin altına soktuğu rüyalardan terleyerek uyanıyordum...

Ama bu daha da imkânsızdı. Onu yanağından öpmek bile dudaklarımı morartmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tatiana. "Yüzün tamamen kırmızı."

"Sadece... yakalanmamayı umuyorum."

Yalancı, diye ciyakladı kolumda duran Artemis.

Tatiana'nın benimle içeri girebilmesi için gözcü olarak geliyordu.

"Peki, *o* ne dedi?" Tatiana Artemis'e meraklı bir bakış attı.

"Dünyada en sevdiği kişi olduğumu ve benimle vakit geçirmekten hiç bıkmadığını söyledi."

Yalancı, yalancı, yalancı!

Artemis öfkeyle kanatlarını açarak yüzümün yan tarafını savurduktan sonra Rasputin'in kulesinin etrafında dönerek ileri doğru uçtu.

Ninova

Tatiana bir kahkaha patlattı.

"Yine de bize yardım edecek mi?"

"Muhtemelen."

Akşamın erken saatleriydi. Rasputin'in yemek saati yaklaşırken uzun siyah paltosu arkasında uçuşarak ayrılışını izledik. Adeta yağmurun habercesi olan bulutlar ağır ve alçak olmasına rağmen başına bir şey takmamıştı.

"Acele etsek iyi olur." Tatiana çimlerin üzerinde adımlarını hızlandırdı. "Eğer yağmur yağmaya başlarsa içeride ıslak ayak izleri bırakacağız."

Rasputin'in aslan başlı tokmağı olan ön kapısı sürgülenmişti. Bunu bekleyerek kulenin arka kısmına, sarmaşıkların merdiven gibi duvara doğru örgü halinde büyüdüğü yere gittik. Çıplak ayak parmaklarımı deliklerden geçirebilmek için ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu Tatiana, yukarıya bakarak.

"İçeri girmenin başka bir yolunu bilmiyorum."

Dördüncü katın penceresinin mandalı ben daha doğmadan önce kırılmıştı.

"Yukarı tırmanmana gerek yok," diye güvence verdim ona. "Seni içeri alacağım."

Sarmaşık örgüsünü kavradım ve parmaklarımı küçük, dairesel deliklerden içeri soktum. Sarmaşık yaprakları pas rengine dönerken sarmaşıklar kuruyup ince dallara dönüştü, tırmanmaya başladığımda dizlerime saplanıyordu.

İlk üç ya da altı metre o kadar da kötü değildi. Ancak üçüncü pencere sırasının yanından geçip Tatiana'ya baktığımda ve yüzünün ne kadar küçülüp uzaklaştığını gördüğümde midem yavaşça bulanmaya başladı.

O sırada Artemis yanımdan geçip giderken tüylerinin uçları koluma sürttü.

Çok yavaşsın...

Ninova

Ninova

"Çünkü kanatlarım yok," diye homurdandım.

Senin için üzülüyorum, dedi Artemis, umursamaz bir tavırla.

Dördüncü katın penceresine ulaşıp tek elimle sarmaşık örgüsüne tutunarak onu açmaya çalıştığımda, Artemis'i onun umduğu kadar kıskanıyordum. Yanımdan yavaşça süzülüp duryordu.

"Gösterişçi."

Artemis kendi gülüşünün versiyonu olan yumuşak bir cıvıltı çıkardı.

Dikkatli ol... Düşersen seni kesinlikle yakalayamam.

Pencere kötü bir gıcırtı sesiyle yukarı doğru açıldı. Rasputin evde olsaydı bu sesi duyardı.

Başımı içeri sokup pervazın üzerine eğilerek içeriye devrildim.

Alexei'den çaldığım, huysuz ve gerçekten bir mumun son damlaları gibi yanıp sönen el fenerini açtım. Gölgeler canlı varlıklar gibi oradan oraya uçuşuyor, kalbimin boğazımda atmasına neden oluyordu. Her ne kadar kendi gözlerimle Rasputin'in gidişini izlemiş olsam da beliren her şekil karşısında hâlâ ürküyordum.

Giyinme odasına girdim. Giysileri gardıropta asılıydı; bir dizi siyah yünlü elbise o kadar Rasputin tarzıydı ki neredeyse kendi derisini çıkarıp asmış gibi görünüyordu, sanki gevşek ve değiştirilebilirmiş gibi.

Birçok kez annemin ve babamın giyinme odasına gitmiştim. Birinin kollarının arasında durup kokusunu solumaya en yakın şey buydu. Annemin kıyafetleri amber sabunuyla karışmış Beyaz Gül parfümü gibi kokuyordu. Babamın kıyafetleri tütün, mürekkep ve -askerleri ziyaret ederken üzerine sinmiş olan- barut gibi kokuyordu.

Rasputin'in giyinme odasındaysa neredeyse hiç koku yoktu.

Derslerimiz sırasında fark ettiğim bir şey vardı. Bitkilerinin ve tozlarının keskin aromasını, raflarındaki tozlu kitaplarını ve

Ninova

hatta bazen kafesinde kanat çırpan Yarasa'nın hayvan misk kokusunu alabiliyordum ama Rasputin'in kendi kokusunu alamıyordum.

Yatak odasının çift kapıları açıktı. Aylardır bu üst katları görmeyi arzuluyordum ama Rasputin'in beni ait olmadığım bir yerde gizlice dolaşırken yakaladığı son seferde olanları hatırlayarak kapı eşiğinde tereddüt ettim.

Bir başkasının zihninde hırsızlık yaparken dikkatli ol...

Alexei'in fenerini sertçe kavradım ve Rasputin'in yatak odasına girdim.

Hava o kadar soğuktu ki neredeyse nefesimin yüzüme buz gibi çarpacağını hissediyordum. Şömine boştu, ateş yanmıyordu, küller dağılmış ve eskimişti. Yerde hiç halı yoktu. Çıplak ayaklarımla gıcırdayıp inleyen eğri büğrü tahtalara basıyordum. Ağır perdeler pencereleri yerden tavana kadar kaplıyordu, onları geri çekecek bağlar yoktu.

Duvarlarda hiç resim asılı değildi. Saray sanatçısı burada yaşarken odası rengârenk, yarı bitmiş tuvallerle doluydu. Rasputin'in en azından annemin çeşitli yaşlardaki tüm çocuklarının portrelerinden oluşan duvarı gibi çerçevelerde fotoğrafları olabileceğini umuyordum.

Tek dekorasyon eşyası yatağın kendisiydi. Yatak taş bir çerçevenin içine yerleştirilmişti ve yatak başlığı bir çift açılmış kanat gibi oyulmuştu. Kanatlar çok güzel ayrıntılara sahipti; her tüy güvercin grisi granitten farklıydı. Ama o yatağa uzanma düşüncesi beni ürpertiyordu.

Yatağın yanında alçak bir komodin vardı, üstüne kitaplar yığılmıştı. Kitapların üzerinde bir portre içeren küçük bir deri folyo bulunuyordu.

Folyoyu açtım. Portre, bir fotoğraf değildi ve yağlı boyayla resmedilmişti. Uzun, ince boynunu, beyaz saten elbisesi kadar

Ninova

pürüzsüz fildişi tenini, kenarları yukarı doğru kıvrılmış gül goncası ağzını ve iri, hüzünlü gözlerini tanıdım. Bu Rasputin'in karısıydı.

Saçları ortadan ikiye ayrılmıştı, bukleleri yüzünü çevreliyordu ve geri kalanını topuz yapmıştı. Elinde sanatçının tamamen siyaha boyadığı bir çiçek dalı vardı.

O kadar güzeldi ki alt kattaki Tatiana'yı unutarak portreyi uzun süre inceledim. Ölmüş olan ama bana başka bir yerden sesleniyormuş gibi görünen bu kadın, bakışlarını bana sabitlemişti.

Portreyi folyosundan çıkardım. Arkasında bakır levhayla yazılmış birkaç satır vardı. Yazıyı okuyamadım, sadece imzayı okuyabiliyordum: *Natalya*.

El feneri titreyip zayıfladı ve taş meleğin kanatlarının üzerine ay ışığı gibi gümüşi bir parıltı saçtı. Neredeyse yatak başlığına kazınmış bir isim görmeyi bekliyordum. Burası bir yatak odası değil, adeta bir anıt mezardı.

Tüm bedenimde bir ürperti hissederek portreyi yerine koydum ve Tatiana'yı içeriye almak için aceleyle aşağıya indim.

Tatiana kollarını kendine dolamış bir halde verandada titriyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soran Tatiana, ön kapıyı arkamızdan kilitlemek için durdu.

"Bunu ne için yapıyorsun?"

"Rasputin eve erken gelirse diye. Kapının kilitli olmadığını görürse içeride olduğumuzu anlayacaktır."

Tatiana'yı, lavaboya yığılı çömlek ve masanın üzerine yayılmış birkaç lekeli şarap kadehiyle dağınık olan mutfağa götürdüm. Kadehlerden birinde koyu kırmızı ruj lekesi vardı.

Tatiana başıyla bardağı göstererek, "Saraydaki kadınların onun hakkında nasıl fısıldaştığına inanamazsın," dedi. "Prenses

Ninova

Lina, isteri nöbeti geçiriyor diye onu görmeye gitti... Kendisini bir kanepeye yatırıp derin nefesler almasını söylediğini, keşişin ise şarkı söyleyip ellerini vücudunun üzerine koyduğunu anlattı. Bu prensesin öyle fena boşalmasını sağlamış ki bayılıp kalmış."

Güldüm. "Nöbetleri geçmiş mi bari?"

Tatiana homurdandı. "Eşi tedavilerin devam etmesine izin verdiği sürece *çok* iyi olacağına eminim."

İkimiz de kahkahalara boğulduk.

"Bu ruj Katya'nınkine benziyor," diye belirttim. "Onunla tanıştın mı?"

"Geçen hafta onun okumalarından birine gittim."

"Nasıldı?"

"Aydınlatıcı. St. Petersburg'daki güçlü adamların yarısı birdenbire şiirin hamisi haline geldi."

"Erkek kardeşimiz de dahil."

"Rekabeti onun için biçilmiş kaftan. Adalet Bakanı ve şehir garnizonunun komutanı adeta kadının ayaklarına kapanmıştı."

Katya'nın ağabeyiyle barışmaya mı geldiğini merak ettim. Onu en son gördüğümde ben içeri girerken kapıdan fırlayıp omzunun üzerinden bağırıyordu: "Ve bu konuda beni kontrol etmene ihtiyacım *yok*!"

Beni fark edince aniden durmuştu, yüzü kıpkırmızıydı. Daha sonra yanımdan geçip dışarı çıktı.

Rasputin telaşlı görünüyordu ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Kapıyı arkamdan kapatamayacak kadar hızlı bir şekilde girişte yürüyerek bir eliyle saçını geriye doğru itti.

Kapı çarparak kapandığında Rasputin'in zihninde bir şey canlandı; beyaz kar üzerindeki koyu renkli meyveler. Görüntü dolaptan bir canavar gibi fırladı, cafcaflı ve dehşet vericiydi, sonra bir anda ortadan kayboldu.

Bunun ne anlama geldiğini anlamadım ama ondan kaçan duyguların karışımını hissettim; suçluluk, çaresizlik, hatta biraz korku.

"Endişelenme," demiştim ona hızlıca. "Alexei ve ben her zaman böyleyiz. Öğle yemeğine kadar yeniden barışmış oluruz hep."

Rasputin kısmen öfke kısmen kederle bir iç çekmişti. "Benden öğreneceği hiçbir şey olmadığını düşünüyor."

Katya'nın yüzünün rengini, sesinin ne kadar tiz ve gergin çıktığını düşündüm. "Muhtemelen sadece seni etkilemek istiyor."

Bunu takip eden ders şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi derslerden biriydi.

Rasputin alçak masada yanıma oturup önümüze çıra dolu taş bir kaide koydu.

"Güç nereden geliyor, Anastasia?"

"Şey..." diye yanıt vermiştim usulca. "Soylular gücün doğuştan geldiğini söylüyor. Rahipler ise duayla..."

"Peki, bir büyücü ne der?"

"Belki... pratik yaparak?"

Rasputin gözlerini gözlerime dikti. "Büyücü der ki... güç eldeki imkânlardan gelir."

Bana o kadar yakın oturuyordu ki nefesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

"İnsanlar sihire öyleyece *sahip* olmazlar, Anastasia. Biz büyünün *ta kendisiyiz.* Tıpkı bir domovoi** ya da bir rusalka*** gibi." Parmaklarını kuru çubukların üzerinde hareket ettirerek ani duman kıvrımlarına şekiller çizdi. "Bize güç veren şey tutkularımızdır... Merakımız... Hırsımız... Hatta nefretimiz."

---

* Slav folklorunda evin koruyucu ruhunun adı olup kızdırılmadığı sürece insanları rahatsız etmeyen, küçük rüşvetlere kanan vücudu kıllarla kaplı bir yaratık. (ç.n.)

** Slav mitolojisinde ve folklorunda kadın ruhu, su perisi. (ç.n.)

Ninova

Çıradan alevler yükseldi, o kadar yüksekti ki neredeyse elini yakacaktı. Rasputin parmaklarının bir hareketiyle onları yok etti.

"Hissiz büyücü yoktur." O kansız dudaklarıyla gülümsedi.

Anladığımı düşünmüştüm.

Rasputin kaidenin üzerine taze çıra yığdı.

Güzel kokulu sedir çubukları yığınına baktım. Sıcaklığı, alevin parlaklığını, boğazdaki dumanın acısını yönlendirmeye çalışmak yerine... Damien'ın savaşa gönderildiğini öğrendiğimdeki öfkemi düşündüm. Kapısını çalarken babama duyduğum öfkeyi.

Alevler çubukların üzerinden geçti. Kolaydı. Neredeyse korkutucu derecede.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Sen doğuştan yeteneklisin," dedi Rasputin.

Bana ettiği azıcık iltifatlardan biriydi bu.

"*Hadi*!" Tatiana kolumdan çekiştirerek beni şu ana getirdi ve merdivenlere doğru sürükledi.

Rasputin'in deposuna gittik.

Tatiana ağzı açık bir şekilde etrafına baktı. "Burada her şey var... Juliana'nın sahip olduğundan on kat daha fazla."

Kitapları, kristalleri, çeşitli aletleri inceleyerek etrafta dolaştı. İçinde hiç kum bulunmayan, yalnızca üst ve alt çanlara eşit şekilde dağılmış soluk, dönen bir sis içeren bir kum saatine dokunmak için elini uzattı.

"*Yapma!*" dedim sertçe.

Tatiana elini geri çekti.

"Neden? Bu ne işe yarıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama seni temin ederim ki buradaki bazı şeyler tehlikeli."

Yarasa kafesinde uyuyordu. Rasputin minik yaratıkla konuşabileceğine dair hiçbir belirti vermemişti ama ben şüpheliydim. Artemis gibi Yarasa da normal bir hayvana göre fazla akıllı görünüyordu.

"Acele etsek iyi olur," dedi Tatiana.

"Kesinlikle."

Bu yasak yerde kendimi kaybetmek çok kolaydı. Rasputin hizmetçilerin temizlik yapmasına bile izin vermiyordu. Kulede gizlice dolaşmak, kafasının içinde dolaşmaya benziyordu.

"Sen aşağıya bak, ben de üst kattaki kütüphaneye bakacağım," dedim Tatiana'ya.

Sadece bir el fenerimiz vardı, bu yüzden Rasputin'in mutfağından bir mum çaldıktan sonra feneri kardeşime bıraktım. Mum kısaydı ve tuhaf, yeşilimsi bir ışık saçıyordu. Sanki doğrudan etrafıma bir ışık çemberi oluşturuyordu ama ötedeki hiçbir şeyi aydınlatmıyordu.

Kulenin en üst katı kütüphaneydi. Rasputin'in en gizli kitaplarını burada saklayacağını umuyordum.

Merdivenden en üst kata çıktım. Sivri çatı kirişlere kadar açıktı ve her duvar kitap raflarıyla kaplıydı. Tek pencerenin eşiğini kaplayan yastıklı bir koltuk Alexander Park'ın muhteşem manzarasını sunuyordu.

Raflardaki kitapların çoğu, Romanov nesilleri boyunca her zaman orada olan kitaplardı. Rasputin'in eklemelerini bulmak kolaydı. Kitapları daha eski ve çok daha kötü durumdaydı; sırtları çatlamış, dumandan lekelenmiş, nemden şişmiş ve küf lekeleriyle doluydu. Bazılarının kılıfı tamamen yoktu ve diğerlerinin cildi egzotik işlemeli kumaşlar, kabartmalı metaller ve gergin, pullu deri gibi tuhaf malzemelerle kaplıydı.

Bazılarının kapağında da yalnızca semboller vardı, bazılarının ise hiçbir başlığı yoktu. Birkaçı Eski Rusya dilindeydi, diğerleri ise tanımadığım dillerdeydi.

Ninova

Bildiğim dilleri bile okurken her zaman anlayamazdım. Karmaşık diyagramları, eski moda lafları ve hiç duymadığım sihirli terimleri çözmeye çalışarak sayfaları çevirdim:

Yitip Giden Ötekinin Kurtarılması İçin Büyü

Hilekârın parmak kemiğini alın

Toz haline getirin ve sıvı cıvayla dolu bir ahırda yatın...

Bu hilekâr kelimesinin "hırsız" anlamına gelen eski bir kelime olduğunu biliyordum ama gerisi beni şaşırttı.

Rasputin'in kitaplarını araştırdıkça cesaretim daha da kırıldı. Büyülerden herhangi birinin işe yarayıp yaramadığını ya da bunları yapıp yapamayacağımı nasıl bilebilirdim?

Artemis cama sert bir şekilde vurarak beni o kadar korkuttu ki bir kucak dolusu kitabı düşürdüm.

Pencereyi zorla açtığımda rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki neredeyse onu pencerenin eşiğinden düşürüyordu.

Birisi geliyor!

"Rasputin mi?"

Bir kadın.

Katya olması gerektiğini düşündüm ama pencereden dışarı baktığımda, rüzgâra karşı yürürken öne doğru eğilmiş ve güzel sarı kafasını bir pelerinle örtmüş olan Sylvie Buxhoeveden'in kısa, tombul vücudunu fark ettim.

Perdeyi indirdim ve Tatiana'yı uyarmak için aceleyle aşağıya indim.

"Dışarı çıkmalıyız! Sylvie geliyor."

Tatiana elindeki kitapları bıraktı.

"Neden buraya geliyor ki?"

"Ne bileyim ben?"

Tatiana mantıklı bir şekilde, "Eh, içeri giremeyecek," dedi. "Onun gitmesini beklemeliyiz."

Tatiana gibi ben de üst kattaki kütüphaneyi incelemeyi bitirmemiştim.

"İyi. Bekleyelim."

Sylvie kapıyı mı çalar, yoksa seslenir mi diye merak içindeyken parmak uçlarıma basarak merdivenin yarısına kadar indim. Rasputin'den ne kadar nefret ettiğini bildiğimden neyi tartışmaya geldiğini hayal edemiyordum. Geleceğini okuduğundan beri ona karşı pek nazik davranmayı başaramamıştı, bunun tek nedeni onu açıkça eleştirmenin annesini üzeceğini bilmesiydi. Liza Taneeva, Sylvie'nin huzurunda sürekli Rasputin'e övgüler yağdırıyor, rakibinin dilini tutmakta gösterdiği mücadeleden keyif alıyordu.

Sylvie'nin hafif ayak sesi kapıda duyuldu. Bir süre sonra bir anahtarın kilide sokulduğu sesi geldi.

Koşarak yukarı çıktım.

"Anahtarı var!" dedim Tatiana'ya nefes nefese.

"Anahtarı nasıl aldı?"

"*Bana cevabını bilmediğim sorular sormayı bırakır mısın?*"

Tatiana'yı çoktan erzak dolabına itmiştim bile. İçerisi kurutulmuş mantar, otlar ve Rasputin'in kavanozlarda sakladığı daha kötü şeyler gibi kokuyordu.

Birlikte bir dolaba rahatlıkla sığabileceğimiz zamanı çoktan geçmiştik. Tatiana yerine Ollie olsaydı kapıları hiç kapatmazdım. Bu halde bile Sylvie bize doğru bakarsa kesinlikle fark edeceği önemli bir boşluk vardı.

Basamaklar kadının ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Bir süre sonra depoya girdi.

Merakla ve biraz da tiksinerek etrafına baktı.

Ninova

Rasputin pazar ayinlerini yönetirken kutsanmış bir adam imajı çiziyordu. Onun kulesine girdiğinizdeyse bir büyücünün evindeydiniz. Sahip olduğu her şey okült ya da esrarengizdi; görülecek tek bir aziz ikonu bile yoktu.

Tatiana gibi Sylvie de karmaşık aletlerin (güneş modelleri, astrolojik sekstantlar, kimya setleri ve saatler) duvarına çekilmişti. Gözleri kum saatinin içinde dönen dumana takıldı. İleri bir adım attı, parmağını bir çıkrığın iğnesine dokunmak üzere olan Uyuyan Güzel gibi uzatmıştı.

Onu uyaracak kimse yoktu. Alt çana dokundu. Parmağının camla buluştuğu yerde duman kırmızıya döndü. Renkli girdaplar, tüm duman kızgın bir kırmızıya dönene kadar kum saatinin üst ve alt kısmına yayıldı.

Yarasa tüneğinde uyandı. Kösele kanatlarını çırptı, tüm minik dişlerini sergileyerek öfkeyle gevezelik etti.

Sylvie irkilerek elini geri çekti.

"Seni pis küçük şey!" diye tısladı yarasaya aceleyle odadan çıkmadan önce.

"Ne için burada?" diye fısıldadı Tatiana bana.

Sylvie'nin döner merdivenlerde daha yükseğe tırmandığını duyabiliyordum. Hemen şimdi acele edip gidebilirdik ama Tatiana gibi ben de bu yeni gizeme kapılmıştım.

Dolaptan dışarı çıkıp çıplak ayaklarımla sessizce ilerledim ve yüksek sesle inlemesinler diye basamakların kenarına basa basa yukarı çıktım.

Zaten Sylvie beni duymazdı. Benim kadar dikkatli olmasa da Rasputin'in yatak odasını karıştırıyordu. Rasputin'in karısının portresini bulduğum şekilde yerleştirmeye çalışmıştım. Sylvie ise Rasputin'in masasını ve çekmecelerini karıştırıp bir şeyler arıyordu.

Ninova

Bitmek bilmeyen on dakika sonra elinde bir şeyle koşarak merdivenlerden aşağı indi. O kadar aniden tekrar ortaya çıktı ki depoya son anda indim. Elinde mektup paketi olduğunu düşündüğüm bir şeyle aceleyle ilerledi.

Kısa bir süre sonra da aşağıda kapı kapandı.

"Görünüşe göre aradığı şeyi buldu," dedi Tatiana.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Tatiana omzunu silkerek, "Yakında öğreneceğimize eminim," dedi. "Hadi, bitirsek iyi olur."

Gök gürültüsü pencerenin dışına top gibi çarpmadan önce zar zor yukarı çıkabildim. Sağanak yağmur camları döverken öyle yoğun yağıyordu ki artık açık çimenliği göremiyordum. Artemis, düzensiz esen rüzgârla savrularak hızla camın önünden geçip gitti.

Bir sığınak bulacağını umuyordum. Rasputin'in, özellikle de kötü hava koşullarından dolayı sabahın erken saatlerine kadar dışarıda kalması muhtemeldi.

Kırk dakika daha rafları inceleyerek şifresini çözebildiğim, en az işe yarayan herhangi bir kitabı çıkartarak geçirdim.

Sonunda şöyle başlıklara sahip bir koleksiyonum oldu:

Lanetler, Beddualar ve Ahlar

Nazarlar ve Kötü Ruhlar

Büyüler ve Uğursuzluklar

Şeytanlar, Sukkubuslar ve En Kötü Yaratıklar

Kara Sanatlar ve Yasaklı Büyüler

İblis Hastalıkları

Bu sefer içeri dalan Tatiana'ydı.

"O burada!"

"Sen ne..."

"Az önce ön kapıdan içeri girdi, hemen dışarı çıkmamız lazım!"

Beni çoktan aşağıya, dördüncü kata sürüklemeye başlamıştı. Zaten Rasputin içerideyse tek çıkış yolumuz vardı.

Kitapları yağmurdan koruyacağını umarak elbisemin önüne tıktım.

"Peki, sen..."

Tatiana nefes nefese, "Evet, benimkini aldım," dedi.

Soyunma odasındaki pencereyle boğuşuyordu. Rasputin'in merdivenlerden çıktığını duyabiliyorduk, gürleyen adımları o kadar hızlıydı ki eve belli bir amaçla geldiği ortadaydı.

Eğer doğrudan soyunma odasına koşsaydı bizi yakalayacaktı ama üçüncü katta Yarasa'nın çığlık attığı, kum saatinin kırmızı dumana büründüğü yerde durdu...

Tatiana pencereyi yukarı ittiğinde kanat inledi. Yarasa'nın ciyaklamasının ya da yağmurun camlara vuruşunun sesi bastırması için dua ettim.

Aşağıya bakan Tatiana'nın beti benzi attıysa da bacağını pervazın üzerine kaldırıp aşağı inmeye başladı.

Ben de onun peşinden inmeye başladım.

Yağmur yüzünden saniyeler içinde sırılsıklam olmuştum. Rüzgâr yaprakları, ince dalları ve kendi saçımı yüzüme savuruyordu. Tatiana sağlam basamıyordu, çizmelerinin uçları sarmaşığın deliklerinden geçemeyecek kadar büyüktü. Ayakları altından kaydı ve tekrar bir dala basana kadar elleriyle zar zor tutunmak zorunda kaldı.

Pencereyi indirmek için tek elimle tutunmak zorundaydım. O sırada elim kayıp geriye doğru düşmeye başlayınca sarmaşık örgüsünden kurtulan bir asmayı adeta omzumu yerinden çıkaracak bir güçle sıkıca yakaladım, bu çabamla yarım kat neredeyse aşağıya düşmüş oldum. Sırılsıklam bir halde asmaya tutunurken kalbim küt küt atıyor, dizlerim titriyordu.

"*Acele et!*" diye söylendi Tatiana bana.

Yarı tırmanarak, yarı kayarak yere inmeyi başardım. Tıkıştırdığımız kitaplar düşmesin diye elbiselerimizin eteklerini tutarak çimlerde hızla koştuk.

Ancak saraya dönüş yolunun yarısına geldiğimde çıplak ayakla koştuğumu fark ettim; ayakkabılarım ve çoraplarım hâlâ sarmaşığın dibindeydi.

"Geri dönmeliyim! Ayakkabılarımı bulursa tanır."

"Geri dönersen seni görür." Tatiana'nın saçları yüzüne yapışmıştı. "Sağ pencereden dışarı baksaydı kaçtığımızı çoktan görebilirdi."

O anda ayakkabılarımdan biri kafama düştü ve çimlerin üzerinde sekerek uzaklaştı. Artemis diğerini de bırakıp koluma atladı.

Aptal.

"Teşekkür ederim!" Ayakkabıları elime aldım.

Onu yağmurda göremedim, diye bağırdı Artemis, kendine kızarak.

"Bu senin hatan değil. Zaten ahırlara geri döndüğünü sanıyordum."

Seni bırakmazdım.

"Rasputin orada olduğumuzu biliyordu," dedi Tatiana.

"Orada *birinin* olduğunu biliyordu."

"Yarasadan mı?"

"Sanırım kum saatinden."

Büyü dünyasında hiçbir şey anlamadığımızı fark ederek birbirimize baktık. Parti numaralarında pek ustalaşamazken Alexei'e yardım etmeyi nasıl umabilirdik ki?

Kalbim hâlâ ağzımda atıyordu, boğazım yanarken yağmurda eve koştuğumuz sırada aklımda başka bir düşünce belirdi:

Rasputin beni yakalayacak diye neden bu kadar korkmuştum ki?

Ninova

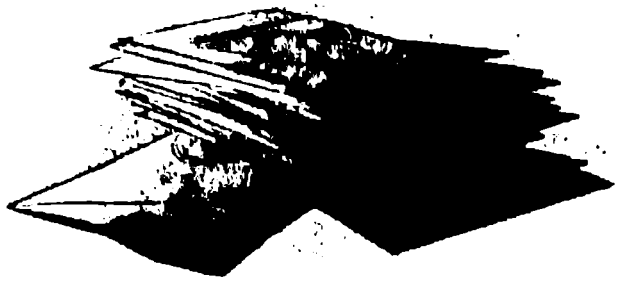

Yirmi Üçüncü Bölüm
BİR SUÇLAMA

SYLVIE'NİN RASPUTIN'DEN NE çaldığını öğrenmek için fazla beklememize gerek kalmadı. Neredeyse anında onu suçladı.

Mektupları annemle babama getirdi ve onlar da Rasputin'i suçlamalara yanıt vermesi için babamın çalışma odasına çağırdı.

Tatiana ve ben bu toplantıya davet edilmemiştik. Dağ Odası'ndan babamın şöminesine giden geçide gizlice girdik. Burası gelip geçenleri takip etmek için Tatiana'nın işitme gücüne ihtiyaç duymayacağımız kadar yakındı.

Beyaz Kule'deki maceramızın yirmi saniyelik özetini geçtikten sonra Maria'yı da yanımıza aldık. Maria, Kızıl Haç'taki vardiyasından yeni dönmüştü ve hâlâ hemşire üniformasını giyiyordu. Önlüğüyle çorapları da kan ve irinle lekelenmişti.

"Önce kıyafetlerini değiştiremez miydin?" diye söyendi Tatiana, sıkışık geçitte burnunu kırıştırarak.

"Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum," diye fısıldadı Maria. "Ayrıca sus, yoksa bizi duyacaklar."

Ninova

Konuşmanın ilk kısmını kaçırmıştık ama Sylvie'nin Rasputin'i yabancı ajanlara bir tür gizli şifreli mektup yazmakla suçladığı aşikârdı.

"Romence değil! Macarca değil! Bunu bir tercümana götürdüm ve o da bu dile hiç aşina olmadığını söyledi."

Gözümü şöminenin arkasına denk gelen çatlağa dayayıp bakarken görüş alanımdan geçen odadaki insanları yalnızca kısa bir süreliğine görebildim.

"Bu, cinsel sapkınlık ya da liberalizmle ilgili olağan söylentiler değil. Bu çok ciddi bir suçlama." Babamın sesinden kaşlarını çattığını duyabiliyordum.

Sylvie'yi uyarıyordu. Söylediklerinde gerçekten ciddi olup olmadığını soruyordu. Sarayda bir rakibi karalamak başka bir şeydi, onu sürgüne göndertmek veya öldürtmek başka ki bunlar isyana teşviğin cezalarıydı.

Sylvie söylediklerinin arkasında kararlıca durdu.

"Rasputin ve kız kardeşi casus. Tanıştığım günden beri o adama güvenmedim. Falımı okuma şekli... o kadar masum görünüyordu ki. Ama içim içimi yedi. O sözleri söylerken bana yalan söylediğini biliyordum. Bunun benim yeteneğim olduğunu biliyorsun. Ben her zaman bilirim. Ama gözümle gördüklerime ve kendim hakkımda bildiklerime de fazlasıyla uyuyordu. Yine de biliyordum, beni bir şekilde aldattığını biliyordum. Ve bunu hissettim, geri kalanlarınızla konuşurken bunu o kadar sık duydum ki. Söylediği hiçbir şey yanlış değildi; aslında tahminleri her zaman gerçekleşti. Alexei hakkında en olmayacak iddiaları bile. İnan bana, onu neden koruduğunu anlıyorum..."

Sylvie sanki aklı karışmış gibi sözünü kesti.

Şöminenin yanından geçerken yüzünde kin görmeyi bekliyordum. Aslında gördüğüm şey korkuydu.

Ninova

Sylvie'nin yeteneği birinin yalan söylediğini bilmekti. Annemle babam için paha biçilmez bir kaynaktı; yeteneği birçok kez test edilmişti.

"Ama onu hiçbir zaman yalan söylerken *yakalamadın*," dedi babam.

"Hayır!" Çatlağın yanından geçerken hayal kırıklığı içinde gözlerini yere dikmişti. "Söylediği her şey doğruydu. Ama her sözünde bir aldatmaca vardı!"

Annemle babam arasında geçen sessiz iletişimi hayal edebiliyordum: *Söyledikleri niçbir anlam ifade etmiyor.*

"Kulesine girdim. Bunu kabul ediyorum. Sonra bu mektupları buldum. Orada olacaklarını biliyordum, pullara bakın, kaç ülkeye yazdığına bakın. Şifreli! Masum bir açıklama olduğuna inanamazsınız... bariz olanın dışında *herhangi* bir açıklama!"

"Özellikle düşmanlarımıza değil, komşu ülkelere yazıyor," diye araya girdi annem. "Bunlardan bazıları en yakın müttefiklerimiz."

"Her sarayda bir casus vardır," dedi Sylvie. "Hükümeti bizimle dost olsun ya da olmasın."

"Sadece bu savaşın ortasında Almanlara ya da Avusturyalılara yazması halinde durumun çok daha ciddi olacağını söylüyorum."

Annem zaten en aza indirmeye çalışıyordu. Alexei yüzünden Rasputin'i korumak için ellerinden geleni yapmışlardı. Hepimizin üzerinde nasıl bir gücü vardı...

"Orada Almanya'ya yazılmış mektuplar *var*."

"Önemli birine değil," dedi babam, zarfları karıştırarak. Hışırtıyı duymuştum. "Bu insanların hiçbirini tanımıyorum. Ah, işte bir tane... Emile Durkheim. Ama o sadece bir akademisyen değil mi?"

İnkâr etme kararlılıkları karşısında Sylvie'nin öfkesinin arttığını duyabiliyordum.

"O mektuplarda ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Çünkü okuyamıyoruz."

Ninova

"O halde sorabileceğimiz tek bir kişi var," dedi babam.

Sylvie çatlağın hemen önünde durdu, yüzü bembeyazdı.

"Onu yakınımda istemiyorum."

"Sanığın kendisini suçlayanla yüzleşme ve kendisine yöneltilen suçlamalara cevap verme hakkı vardır."

Babam bir yargıç gibi konuşuyordu çünkü bizim sistemimizde çar, özellikle soylular açısından yargıç, jüri ve cellattı. Belirli bir seviyeye ulaştığınızda sizi *yalnızca* çar yargılayabilirdi.

Rasputin'i çağırdı.

Tatiana ve Maria ile birlikte babam, annem ve Sylvie odada kaldıkları için sessiz ve sıkışık bir halde geçitte bekledik. Hareket edersek bizi duyarlardı, özellikle de hepsi bu kadar sessizken. Rasputin konuşmaya dahil olana kadar konuşmamaya yemin etmiş gibiydiler.

Rasputin'in odaya girme şekli beni ürküttü.

Birinin kulesine girdiğini biliyordu. Elbette, çekmecelerini aramış ve mektuplarının kaybolduğunu fark etmişti. Bu yüzden babamın ofisine neden çağrıldığını bilmiyor olması mümkün değildi. Masum bir adam bile silahlı bir muhafız tarafından sohbete götürüldüğünde dehşete kapılırdı.

Rasputin, bunların hiçbirini bilmeyen bir adam gibi çalışma odasına girdi. O kadar sakindi, o kadar kendinden emindi ki bir an için neredeyse hiçbir şeyin yanlış olamayacağına inandım.

"Grigory Rasputin," dedi babam. "Senin aleyhine Sylvie Buxhoeveden tarafından isyana teşvik suçlaması yöneltildi."

"Öyle mi?" Rasputin, bahçenizdeki tüm çiçek tarhlarını yeniden diktiğinizi ona bildirmiş gibi hafif bir şaşkınlık gösterdi. "Hangi delile dayanarak?"

Kanıtın ne olduğunu biliyordu, mektuplardan haberi olmak zorundaydı. Sylvie'nin neden her kelimede aldatmaca hissettiğini anlamaya başlıyordum.

Babam mektupları çıkardı.

Ninova

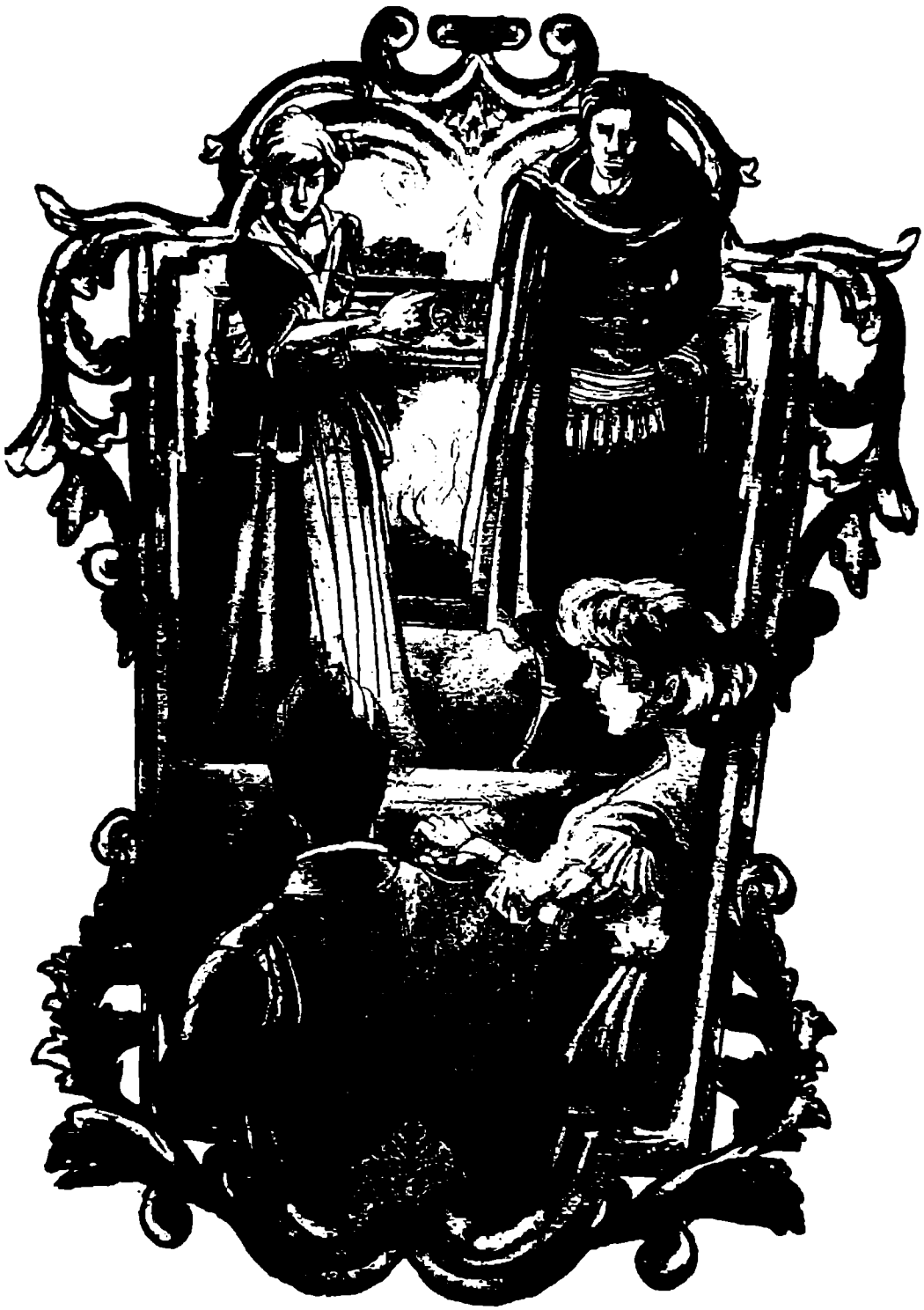

Ninova

"Kiminle yazışıyorsun ve neden şifreli yazıyorsun?"

Bu soruların Ohranka'nın bodrumunda değil de babamın çalışma odasında kendisine sorulması zaten bir iyilik işaretiydi.

Rasputin sakin bir tavırla, "Akrabalarıma yazıyorum," diye yanıt verdi. "Ayrıca şifreli yazmıyorum, Yenisey dilinin bir lehçesi, biz de öyle konuşuyoruz."

"Bunların *hepsi* akrabaların mı?" diye sordu Sylvie, alay eder bir tavırla. "*Hepsi* bu gülünç derecede belirsiz dili konuşuyor ve bunu hepimizin konuştuğu ortak dillere mi tercih ediyor? İsimleri Rasputin *olmayan* tüm bu akrabalar."

Rasputin'in onun alaylarına, suçlamalarına ve evine zorla girilmesine bir miktar saldırganlıkla yanıt vermesini bekliyordum. "Bazılarının isimleri Rasputin," diye yanıtlarken zerre kadar öfke göstermedi.

Bu benim için sinir bozucuydu çünkü Rasputin'in yapabileceğimi düşünmediği bir şeyi yapmayı başardığımda öfkelendiğini *görmüştüm*. Küçük bir şeyde bile onu yendiğimde. İşler umduğu gibi gitmediğinde.

Bunu yalnızca Sylvie'nin onun gözünde beklenmedik bir şey yapmadığı anlamına gelebilirdi. Onun ne dediği umrunda değildi ve sonuçtan da korkmuyordu. Şu anda öyleymiş gibi davranmıyordu, gerçekten kendine güveniyordu.

Rasputin umursamaz bir tavırla, "Çevrilsin," dedi. "Ne yazdığını ben de söyleyebilirim."

"YALAN SÖYLÜYOR!" diye bağırdı Sylvie.

Ama hiç yalan söylediğini yakalamadığını itiraf ettiğinde çoktan niyetini göstermişti. Artık ailem ona inanmıyordu. Çünkü bunu istemiyorlardı.

Görüş alanımdan çıktığı için Sylvie'yi göremedim. Rasputin sakin ve sabırlı bir şekilde önümde duruyordu... Hatta belki de biraz eğlenmişti. Çünkü Sylvie çok öfkeliydi ve çok güçsüzdü.

Ninova

Sadağında son bir ok vardı.

"Kız kardeşi de bir casus. Kiminle *flört* ettiğini, kiminle eğlendiğini görüyorum. Uvarov, Baron Razumovsky, şehir muhafızlarının yüzbaşısı! İkisi birlikte size karşı komplo kuruyor!"

"Yüzbaşının bir düzine metresi var," dedi babam bezgin bir tavırla. "Razumovsky'ye gelince, onun hakkında ne söylersen söyle, polisim onun St. Petersburg'da karısına sadık tek adam olduğunu söylüyor. Tabii, benim dışımda."

Bu atıfı annem için yapmıştı ama onun buna ihtiyacı yoktu. Herkes, babamın saraya yakın pahalı evlere birden fazla metres yerleştirmeyen ilk imparator olduğunu söylüyordu. Büyük büyükbabam metresinin Kışlık Saray'a taşınmasına izin vermişti. Karısı ölüm döşeğindeyken alt kattaki odada gayrimeşru çocuklarının oyun oynamasını dinlemişti.

Belki de sadakatin babam için önemli olmasının nedeni buydu. Gerçek büyükannesinin ölümünden bir hafta sonra, yirmi üç yaşındaki yeni büyükannesinin elini öpmek zorunda kalmıştı.

Babam bir istisnaydı, diğer erkekler ise kaideydi. Güzel bir şairle flört etmenin, hatta onunla yatmanın siyasi açıdan bir anlam ifade ettiğini düşünmüyordu. Sadece kadın fazla güzeldi ve sanatçılar her zaman liberal görüşlere sahipti. Eğer bu bir isyana teşvikse, o zaman bir balerin, bir şarkıcı ya da bir aktrisle birlikte olan herkes suçluydu. Ve bunlar St. Petersburg'daki güçlü adamlardı.

Neredeyse ailemin zihinlerinde geçen savunmaları duyabiliyordum.

Mahkemede yüz tane casus var, herkes yakınlarına, arkadaşlarına bilgi gönderiyor...

Burada hiçbir kanıt yok. Zararlı bir şey yok.

Onu kıskanıyor, keşiş duman okuyarak onu korkutmuştu, bu yüzden ondan hiçbir zaman hoşlanmadı.

Son zamanlarda dengesizdi, neredeyse hiç uyumuyordu... Şuna bir bak.

Bunu ben de fark etmiştim. Sylvie'nin en büyük gururu ve en güzel özelliği olan altın rengi dalgalı saçları, sanki bir haftadır kuaföre gitmemiş gibi darmadağınıktı. Yüzünde gözlerinin altındaki halkaları gizleyemeyecek kadar fazla pudra vardı. Hasta biri gibi fazla kilo vermişti. Rasputin'in kendine olan güveni çok güçlüyken Slyvie adeta delirmiş gibi bakıyordu.

Eğer Rasputin, "Yanlış bir şey yapmadım," deseydi belki bu yalanı hepimiz duyardık.

Belki, belki, belki...

Geriye dönüp bakıldığında bile geçmiş belirsizdi.

Sonunda Rasputin'in başını belaya sokan yalnızca bir mektup vardı: St. Petersburg'daki bir bakana hitaben, mahkeme dili olan Fransızca yazılmış, henüz gönderilmemiş bir mektup. Rasputin bu mektupta ailemizle, özellikle de annemle olan ilişkisini sergiliyordu. Onun için her şeyi yapacağını ima etmişti. Babamı Rasputin'i sert bir şekilde azarlayacak kadar rahatsız eden şey mektubundaki hafif cinsel tondu.

Ona ihtiyacımız olduğu için onu cezalandıramazdık.

Hâlâ beni eğitmesine ihtiyacım vardı.

Benden daha fazlasını yapabilecek tek kişi oydu. Bana gösterebilecek tek kişi.

Mektupların şüpheli olduğunu düşündüm; şifreliydi, elbette öyleydi, her ne kadar farklı bir dil de olsa. Ama bu çok mu yanlıştı? Kardeşlerimle mektuplaştığımızda biz de gizli kodlar kullanıyorduk. Kendimiz dahil herkes için takma adlarımız vardı. Kendimize OTMA derdik ve Ollie, Damien'la tanışmamızdan çok önce mektuplarını "İtaatsiz Kazak'ınız" diye imzalardı.

Ninova

Saray bir elek gibiydi. Rasputin yabancı düşmanlara doğrudan askeri bilgi göndermediği sürece... bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

Bütün olayı ailemle birlikte halının altına süpürdüm. Çok daha kötüsü ortaya çıkınca... onu da halının altında süpürdüm. Çünkü çok fazla pratik yapmıştım.

***

Toplantı bittiğinde ve iğrenç dolabı tekrar yerine iterek Dağ Salonu'na geri döndüğümüzde tepkilerimiz geniş bir yelpazeye yayıldı.

Tatiana, Rasputin'i yeniden suçlamaya hazırdı. Aylardır uzaktaydı ve onunla daha az kişisel ilişkisi vardı.

Maria biraz daha yumuşak başlıydı.

"Ona inanıyorum. Sadece arkadaşlara mektup yazmış. Sylvie, Liza'nın arkadaşı olduğu için onu hiç sevmemişti. Hem biliyorsunuz ki o ikisi her zaman birbirlerinden nefret etmişlerdir."

"Saray entrikalarından çok anlıyormuşsun gibi konuşma," diye çıkıştı Tatiana.

Haklıydı ama kaba bir çıkıştı.

"Bunun Sylvie'nin Rasputin'i sevmemesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum," dedim Maria'ya elimden geldiğince nazik bir dille. "Duman falı onu üzdü."

"Ama adam hiçbir şey *söylemedi*!" diye bağırdı Maria hüzünlü bir ifadeyle. Fal bakma anını izlemişti. Hepimiz izlemiştik.

Ben diğerlerinin görmediği görüntüleri görmüştüm. Ama bunlar yalnızca Sylvie'nin sevdiği seyahat görüntüleriydi...

Ninova

Hiçbiri mantıklı değildi.

İki kız kardeşimin arasındaki o karanlık boşluktaydım. Rasputin'e güvenmiyordum ama yine de ertesi gün onu ziyaret etmeyi planlıyordum.

Ninova

Yirmi Dördüncü Bölüm

BU YARATIK İNSAN GİBİ

"SANA BİR ŞEY söyleyebilir miyim?" dedi Maria, geceliğiyle odama gelirken.

"Her zaman. Sırları çok severim."

Güldü. "Bu muhtemelen kesin beklediğin şey."

Aslında büyü yapmakla, Damien'a yazmakla ve Alexei'in hastalığının gizemini çözmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki Maria'ya hiç dikkat etmemiştim.

Her gün gönüllü olarak çalışıyordu, eve o kadar pis bir halde dönüyordu ki nerede olduğu ya da ne yaptığı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Bu hiç hoşlanmadığım bir yanımdı. İnsanlarla sadece en çok ilgi çekici olduklarında ilgileniyordum.

Onu yatağımda yanıma çekip elini tuttum ve tek bir anda ona ne kadar ilgili olabileceğimi göstermeye çalıştım.

"Bana her şeyi anlat! Neler oluyor?"

Belki bu da suçluluk duygusuydu. Maria ya da Alexei'e Rasputin'le buluştuğumu hiç söylememiştim çünkü sır saklamanın tek yolu sırrı kimseye söylememekti.

Ninova

Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de Tatiana ağzımdan laf alarak bunu öğrenmeyi başarmıştı çünkü en zekileri oydu.

Şu anda Maria'dan karşılığında ona vermediğim bir şeyi istiyordum; güvenini.

Maria bir nefes aldı, yanaklarındaki pembelik nedeniyle her zamankinden daha güzel görünüyordu. Felix etraftayken her zaman en güzel hali gibi görünen Irina'yı hatırladım. Bunu fark ettikten sonra onun sırrını tahmin edebilirdim ama anını mahvetmek istemedim.

"Âşık oldum," dedi Maria. "Önceki gibi değil. Bu sefer gerçek."

Kesinlikle daha önce âşık olduğu zamankinden daha şaşkın görünüyordu. Sonunda birine söylemenin verdiği heyecanla nefes nefese kalmıştı.

"Adı Daniel. Tannenbery'de yaralandı. Bir bacağını kaybetti ama ne kadar güçlü, ne kadar cesur olduğuna inanamazsın. Bu konuda asla somurtmuyor, asla şikâyet etmiyor, sadece bir bacağı daha olduğunu ve kaybedebileceği çok daha kötü parçaları olduğunu söylüyor..." Maria kıkırdadı ve kızararak aptal şakayı tekrarladı.

Durumun ne kadar kötü olduğunu zaten görebiliyordum ve hikâyenin nasıl biteceğinden emindim.

"Maria..."

"Bazen bacağı kopmuş olmasa benimle asla tanışamayacağını bile söylüyor. Bu doğru, diğerleri iyileşiyor ve savaşa geri gönderiliyor ama o neredeyse iki aydır burada. Onu geri gönderecekler mi bilmiyorum."

"Maria," diye mırıldandım. "Onun adı Baron Daniel ya da Lord Daniel değil, değil mi?"

Gülümsemesi soldu.

"Hayır... babası bir... fırıncı aslında. Ama zaten iki kez terfi etti! O kadar zeki ki Stassie, onunla tanışınca anlarsın..."

Ninova

Bunun delilik olduğunu söylemek için ağzımı açtıysam da kapattım. Bunu söylersem dünyadaki en lanet, ikiyüzlü kişi ben olurdum.

"Kulağa inanılmaz geliyor. Onunla tanışmayı çok isterim."

Onu onaylayarak konuşmam Maria'yı mantıkla kuracağım cümlelerden daha fazla korkutmuştu.

"Aslında bana annemle babamın buna asla izin vermeyeceğini söylemek istiyorsun."

"Kimin umurunda!" dedim şiddetle. "Güzel bir gün geçirme şansın varsa... değerlendir gitsin."

Birisi bunu öğrenmeden ya da Daniel gönderilmeden önce onunla geçireceği birkaç gün daha olabilirdi.

Bunu bozmaya niyetim yoktu.

***

Sonrasında ne olduğunu anlatmak istemiyorum. Yaptığım tüm hatalar arasında -ki çok fazla var, bana en çok işkence eden bu. Çünkü farklı bir seçim yapacak bir versiyonum var mıydı, bunu bilmiyordum.

Tatiana ile Rasputin'in kulesinden çaldığımız kitapları okuyordum. Bunların kaybolduğunun farkında olup olmadığını bilmiyordum; yoklukları mektuplar kadar kolay dikkat çekecek şeyler değillerdi.

Kitap, gemi yapımı üzerine bir inceleme okumak gibi yavaş ilerliyordu; doğası gereği ilginçti ama sıradan biri için zar zor anlaşılıyordu. Terimler sözlüğü yoktu ve bazı kitaplar o kadar eskiydi ki basılmamışlardı bile, el yazısı ile yazılmışlardı, örümcek gibi karalamalarla doluydu.

Araştırmam anlamsız gelmeye başladı. Çoğu gece tanımadığım malzemeler ve pek anlamadığım büyü listelerini çözmeye çalışırken uyuyakalıyordum.

Tatiana ne kadar zeki olsa da bundan daha iyi bir başarı elde edemiyordu. Hiçbiri Alexei ile ilgili olmayan sayfalarca not aldı.

Sonra, bir aralık akşamı, gece saat on bir sıralarında mutfaktan getirdiğim ballı tostların hepsini yemiş ve son çayım da soğumuşken *Şeytanlar, Sukkubuslar ve En Kötü Yaratıklar* kitabını açtım.

Açılış cümlesi şuydu:

Rusya bir zamanlar canavarların elindeydi. İnsan kasabaları küçüktü ve su yolları boyunca yayılmışlardı. Hiç gün ışığının girmediği sık, karanlık ve uçsuz bucaksız ormanda canavarlar yaşıyordu. Orada doğup, büyüdüler. Rusya'nın vahşi doğasında binlerce iblis ortaya çıktı ve yayıldı...

Bir anda ayılıp kendime geldim. Bana eski masallar ve ilk çarın vahşi doğayı temizleyerek tacını nasıl kazandığını anlatan en sevdiğim Romanov tarihi kitabını hatırlatmıştı.

Bu eski bir tarihi kitaptı ve Tatiana ile ben hâlâ Mikhail'in bindiği at arabası kadar büyük bir kurt adama mızrak attığını gösteren tahta oyma resimlere bakıyorduk.

En Kötü Yaratıklar, tam renkli resimlerle birlikte şimdiye kadar bilmek istediğim tüm detayları içeriyordu.

Sukkubus ve sirin*, kurt adam, basilisk**, goblin, dev, rusalka ve dişi iblis olarak bilinen strzyga'nın tanımlarını yalayıp yuttum.

Bu yaratıklardan bazılarını daha önce duymuştum. Yelkenlimizdeki denizciler her zaman rusalka hakkında hikâyeler anlatırlardı. Onlar, denizcileri ölümcül mağaralarına sürük-

---

* Sirin, güzel bir kadın kafasına ve Yunan mitolojisindeki sirenden ödünç alınan bir kuş (genellikle bir baykuş) gövdesine sahip, Rus efsanelerinde yer alan mitolojik bir yaratıktır. Efsaneye göre sirinler, Iriy veya Fırat Nehri civarında yaşıyordu. (ç.n.)

** Avrupa hikâyelerinde adı geçen bakışlarıyla öldürebilen ya da taşlaştırabilen efsanevi bir canavardır. Binlerce yıl yaşayabilen bir ejderha veya dev yılandır. Zehirli dişleriyle öldürür. Bakışlarıyla da öldürebilmesi efsanedir. (ç.n.)

Ninova

lemeyi umarak su yollarında gizlenen acı verici güzellikteki kızıl saçlı kadınlardı.

"İşte, bu yüzden bu kadar çok sarımsak yiyorum," demişti Andrei Derevenko bana. "Onları uzak tutmak için."

"Bıyığın tek başına işe yaramıyor mu?" diyerek onunla dalga geçmiştim.

Söylentilerde bile adını duymadığım canavarlar vardı.

Görünüşe göre, todorat denilen bir yaratıklar sürü halinde Balkanlar'da dörtnala koşuyor, insanları toynaklarıyla ezerek öldürüyordu.

Sirin bir kuşa benziyordu ama insanlar onun sesini duyunca akıllarını yitirip kanyonlara düşene veya göllerde boğulana kadar sesini takip ediyordu.

Sırbistan'da psoglav adı verilen bir yaratık atın arka ayaklarına ve köpeğin kafasına sahipti, yüzünün ortasında tek gözü ve demirden dişleri vardı. Mağaralarda yaşardı ve taze cesetlerle ziyafet çekmek için insan mezarları kazardı.

Canavarlardan bazıları rahatsız edici derecede insana benziyordu; çoğunlukla güzel kadın görünümündelerdi.

Elbette, rusalkalar ve ayrıca kadın memesiyle yüzüne sahip kuş görünümlü gamayunlar da vardı. Boğazlarını parçalasa bile onlarla tanışmaktan çekinmeyen sanatçılar tarafından yapılmış gibi görünen, rahatsız edici derecede baştan çıkarıcı kuş-kadınların bir düzine illüstrasyonunu inceledim.

Sonra sondan ikinci bölüme geldim:

Çok az yaratık vampir kadar acımasız veya kurnazdır. İnsana çok benzeyen bu canavar geceleri aramızda dolaşabilir. Güneş ışığı solgun cildi için öldürücüdür.

Vampir solgunluğundan, taş gibi siyah gözlerinden veya dişlerinden tanınabilir. Ölü gibi uyur, ceset gibi soğuk olur ama kazılırsa ağzında taze kan bulunur.

Ninova

Vampir damardaki kanla beslenmelidir, yoksa yok olur. Onun ahlaksız açlığını başka hiçbir yiyecek tatmin edemez.

Vampir tarafından öldürülenler, onun beslendiği çılgınlıktan tanınabilir. Boğaz o kadar vahşice parçalanır ki neredeyse kafa kopabilir.

Bir vampiri öldürmek kolay bir iş değildir; hızlı ve güçlüdürler, onların hain kurnazlıklarının eşi benzeri yoktur. Ancak dişleri bile seslerinden daha az öldürücüdür. Bir vampir konuştuğunda erkeklerin aklını karıştırır. Onun gözlerine bakmak itaat etmektir. Asla bir vampirin bakışlarıyla karşılaşmamalı ya da onun ikna etme çabalarını dinlememelisiniz.

Yaralanmaya karşı dayanıklı olan vampir, en ölümcül yaralardan kurtulabilir. Bu güç onların kanında vardır ve vampirlerle beslenenler de iyileşme deneyimi yaşayabilir. Pek çok karanlık hediye gibi bu söz de bir yalandır. Etkiler geçicidir.

Sanki karanlık bir kuyuya düşmüşüm ve hala düşüyormuşum gibi hissettim.

Rasputin'le geçirdiğim tüm zamanlar boyunca en çok öğrendiğim şey, büyünün tıpkı tek bir renkli unsur içeren siyah beyaz bir fotoğraf gibi iz bıraktığıydı. Eğer büyünün sınırlarını görebilirseniz, ipliği takip edebilirseniz... işte, o zaman onu anlayabilirdiniz.

Zamanın akışını hissetmeye başladığımda zamanı yavaşlatmayı başarmıştım. Onu etrafımı saran berrak su gibi görebilmiştim. Suyu tam olarak göremezdiniz ancak ışığın ona çarptığında nasıl büküldüğünü ve yansıdığını fark edebilirdiniz.

Beş yıldır Rasputin'in büyüsünün Alexei üzerindeki izlerini inceliyordum. Bunu gözlerinin altındaki gölgelerde, soluk teninde, yorgunluğunda görmüştüm. En önemlisi, boynunun dibinde, bileklerinde ve kollarının kıvrımlarında filizlenen koyu morluklarda.

Alexei hep kolay morarırdı. Ama sadece hasta olduğunda ve sadece darbe aldığı yerlerde.

Ninova

Vampirlerle beslenenler iyileşme yaşayabilir... ama etkileri geçicidir.

Bu doğaüstü bir hastalık değildi, doğaüstü bir tedaviydi. Ayrıca gerçek bir tedavi de değildi. Sadece Rasputin Alexei'den beslendiği sürece devam edecekti. Eğer keşiş durursa... kardeşim birkaç ay içinde başladığı yere geri dönerdi. Rasputin'in gittiği her seferde bunun olduğunu görmüştüm.

Tanımı üç kez daha okudum.

Başka hiçbir açıklamanın yapamadığı şekilde doğru geliyordu.

Yine de bazı kısımlar hiç uymuyordu. Rasputin gündüzleri uyumayı tercih ederken onu dışarıda gün ışığında gördüğüm de olmuştu. Ayrıca gözleri karanlık değildi, kış göğü gibi soluktu. St. Petersburg'da boğazları kesilmiş cesetler bulunduğuna dair söylentiler de yoktu. Rasputin'in genelevlere ve hamamlara sık sık gittiği biliniyordu ama bildiğim kadarıyla en sevdiği fahişeler onu bir gün daha eğlendirebilmek için yaşıyordu.

Parmaklarımı, ağzı kandan kararmış, yüz hatları öfkeyle bozulmuş, dolgun bir genç kadının boğazını parçalayan uzun boylu, solgun bir figürün resminde gezdirdim.

Kitap kısmen doğru kısmen yanlış olabilir miydi? Yazar tüm bu yaratıkları bizzat gözlemlemiş olamazdı.

Eğer betimleme hatalıysa... vampirlerin o kadar da korkunç olmaması mümkün müydü?

Rasputin'e ne kadar güvenmesem de bir canavara benzemiyordu. İnsana benziyordu.

Bir insan gibi büyü yapabiliyordu.

Vampirin gücünün, ikna kabiliyeti ve fiziksel dayanıklılığı olması gerekiyordu.

Sadece insanların bireysel güçleri vardı, hiçbiri birbirinin aynısı değildi.

Ninova

Öyleyse Rasputin bir vampir miydi... yoksa değil miydi?

Yatağın yanındaki lambaya artık ihtiyacım kalmayana, sabahın serin ışığı panjurlardan sızana kadar saatlerce bunu düşündüm.

Zihnimde dönüp duran bulmaca, karmaşık ve üç boyutlu, asla tam olarak yerine oturmuyordu.

Tatiana'ya ya da aileme söylemeyi düşündüm, sonra bu fikri neredeyse aynı hızla reddettim.

Elimde hiç kanıt yoktu, Sylvie Buxhoeveden'den bile daha azdı. Eğer babam Rasputin'i suçlamalarımı duyması için çağırırsa, bu onu sadece gardım almaya iterdi.

Kesin emin olmanın tek bir yolu vardı.

Onu iş üstünde yakalamalıydım.

***

Rasputin'in Alexei'i tedavi edeceğini bildiğim bir sonraki sefere kadar bekledim.

Rasputin sık sık Alexei'i kontrol etmek için ziyaret ettiğinden bu bir miktar sinsice dolaşmayı da gerektiriyordu. Tatiana'yı işin içine katabilseydim çok daha kolay olurdu ama bunu riske atamazdım. Eve döndüğünden beri geçen aylar içinde yakınlaşmış olsak da Tatiana hâlâ katı düşünen biriydi ve çizgiyi aştığımızı düşündüğü anda aileme koşması muhtemeldi.

Artık kimsenin kullanmadığı oyun odası ile Alexei'in odasını birbirine bağlayan tünelde çömelmiştim. Bir ay içinde ikinci kez kendi aile üyelerimi gözetlemek için bu tozlu geçitlerde saklanıyordum. Bir köprü trolü kadar sıkışık ve pis olduğunuzda, çok fena işemeniz gerektiğini fark ettiğinizde, hayatınızla ilgili bazı kararları yeniden değerlendirmeye başlıyordunuz.

Tedaviler sırasında mutlak mahremiyet gerekliliğinin Rasputin'in tedavisinin sırrını korumak için yaptığı bir hile olduğundan uzun zamandır şüphelensem de bu yasağı hiç bozma-

mıştım çünkü araya girmenin bir şekilde Alexei'e zarar verebileceğinden korkuyordum.

Eğer hiçbir şey yapmazsam korkunç bir kazaya neden olma endişesi ile Alexei'in yok olmaya devam edeceği korkusu arasında sıkışıp kalmıştım.

Rasputin'in gerçekte ne sakladığına dair güçlü bir şüphem olmasaydı buna asla cesaret edemezdim.

Yine de yaptığım seçimden emin olmaktan çok uzaktım. Dakikalar ilerledikçe tünelin boğucu sıcaklığıyla birlikte gerilim de artıyordu, neredeyse dönüp geldiğim yöne doğru kaçacaktım.

Sonra Alexei'in kapısının açıldığını ve Rasputin'in alçak, yumuşak sesiyle konuştuğunu duydum.

"Saray muhafızlarıyla talim yaptığını gördüm."

"Tek izin verdikleri şey talim yapmam zaten," dedi Alexei donuk bir sesle. "Ben cepheye gitmek istiyorum. Savaşmak istiyorum."

"Hayatını o savaşta heba edersen aptallık etmiş olursun. Bir avuç duygusuz despot, kendilerine ait olmayan topraklar için kavga ediyor."

Alexei, Rusya'nın sıradaki "despotu" olacak olmasına rağmen bu azarlamadan alınmamış gibiydi.

"Umurumda değil. Buradan gitmek istiyorum. Kan kaybedip durduğum eski günlerdeki gibi hissediyorum. Sadece şimdi içim kan ağlıyor."

"Merak etme," diye yatıştırdı Rasputin onu. "Rüzgâr yön değiştiriyor. Yıldızlar yeniden hizalanıyor. İleriye giden yol yakında netleşecek."

Kulağa mistik bir gevezelik gibi gelse de içimdeki korku kabarmıştı. Ufukta büyük ve yaklaşmakta olan bir değişim hissediyordum.

Bunun savaş olduğunu düşünmüştüm, gün geçtikçe daha kanlı ve karışık hale gelen o korkunç savaş. Ordular, savaşçıların

Ninova

dalgalar halinde kendilerini hırpaladıkları, hiçbir ilerleme kaydetmeden kırılıp dağıldıkları siperlere gömülüyordu.

Fransızlar Osmanlı İmparatorluğu'nu işgal etti. Albionlar Danimarka açıklarında Almanlara saldırmak için yüzlerce gemi getirmişti. Körfez yüzen cesetlerle dolmuştu, ta ki tekneler nilüfer yastıklarından oluşan bir halının içinden geçer gibi katliamın içinden bir yol açmak zorunda kalana kadar.

Her haberi takip ediyordum, özellikle de 1. Ordu ile ilgili olanları. Damien'ın mektupları arasındaki süre birkaç haftadan fazla uzadığında hasta ve sinirli oluyordum, Maria'yı tersliyor, Tatiana ile kavga ediyor, zar zor yemek yiyebiliyordum.

Bazen iki ya da üç mektup aynı anda çamura bulanmış halde gelirdi. Odama koşar ve hemen onları yırtıp açardım, kalemi kâğıda çok sert bastırdığından kararmış o tanıdık yazıyı gördüğümde rahatlayarak olduğum yere çökerdim. Mektuplarını ters çevirdiğimde parmak uçlarımın altında yükselen kelimelerini tersten hissedebilirdim.

Damien bana askerler arasında geçen aptalca şakaları, uzun ve soğuk gecelerde kendilerini eğlendirmek için yaptıkları şeyleri anlatırdı. Başta beni üzmemeye çalıştığı için bazı şeyleri anlatmazdı. Koşullardan bahsetmemeye çalışsa da, yavan terimlerle bile olsa dondurucu soğuğu, yiyecek eksikliğini, siperlerde hızla yayılan enfeksiyonları ve hastalıkları gizlemek imkânsızdı.

Daha önce gördüğüm hiçbir savaşa benzemiyor. Tekrar açık bir alanda olmak için her şeyimi verirdim. Siperlerden aşağı zehirli gaz dökülürken, sıvı ateş ve saatlerce çığlık atıp patlayan, yeri sarsan, kulaklarımızda patlayan mermiler varken, kapana kısılmış tavşanlar gibiyiz.

Bana çayda yediğin tüm o güzel keklerden bahset ve ılık bir banyo yaptığını, parkın etrafında nasıl yürüdüğünü anlat. Okuduğun tüm kitapları, çaldığın tüm plakları anlat. Anlat ki kendimi yeniden canlı hissedebileyim.

Ninova

Ona sayfalarca en anlamsız şeylerden bahsettim. Neva Nehri'ne bayram ışıklarının nasıl yansıdığını, Artemis'i Don Ormanı'nda ava götürdüğümde nasıl üç beyaz tavşan yakaladığını, benim de onları bir çift yumuşak kürklü çizmeye çevirdiğimi. Xenia Hala'nın Irina'yı Bulgar Boris'le nişanlanmaya zorladığı için nasıl büyük bir tartışma yaşadıklarını ve Irina'nın ailesine evlenmeden önce solmuş yaşlı bir kadın olması anlamına gelse bile Felix'ten başka hiç kimsenin evlenme teklifini kabul etmeyeceğini söylediğini...

Ama işte sana korkunç derecede gururlandıracak bir haber: Stana Lutchenberg kocasından kaçtı. Verilen raporlara göre Galiçya'ya kaçmış. Orada görüşebileceği birilerini tanıyor musun?

Nikolasha aylardır Galiçya'da görev yapıyordu. Damien da oraya gidiyordu. Yakında her ikisini de görebilecek olan Stana için garip bir kıskançlık hissettim.

Damien gideli bir yıldan fazla olmuştu.

Zihnimde her zamankinden daha parlak bir şekilde yanıyordu.

Alexei ve Rasputin'in sadece birkaç adım ötemde olduğu şu kritik anda bile onu düşünmeden edemiyordum.

Dikkatimi tekrar kardeşime, beline kadar soyunurken düğmelerin ve kumaşın çıkardığı sessiz hışırtıya verdim. Ne yaptıklarını göremiyordum ama mırıltılı seslerinden ve birkaç hışırtıdan Rasputin'in Alexei'i incelediği, eklemlerini test ettiği, çenesinin altındaki düğümleri hissettiği, sırtına vurduğu, nefes alışını, kalp atışını dinlediği anlaşılıyordu.

"Yakında babandan daha uzun olacaksın."

Alexei gerçekten de uzamıştı ama yeterince ışık almayan bir bitki gibi ince ve cılızdı.

"Umurumda değil," diye cevap verdi Alexei sadece.

Rasputin onun kabalığına kıkırdadı. "Belli ki keyfin yerinde."

"Başka her yerde boyalı bir kukla gibi sırıtmak zorundayım. Senin yanında da gülmek zorunda bırakma beni."

Alexei'i gülümsemeye, olduğundan daha mutlu görünmeye zorlayan insanlardan biri olup olmadığımı merak ettim, böylece onun için endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

Rasputin'in Alexei'in göğsüne hafifçe vurduğunu duyabiliyordum, belki de kalbinin atışını dinlemek için kulağını sıcak ete bastırıyordu, sonra geri çekilip, "Dün gece gülümsemekte hiç zorlanmıyor gibiydin," dedi.

Sonunda Alexei eğlenmiş gibi mırıldandı. "Katya da Madam Lessinger'in partisinde olacak mı?"

"Evet."

"Güzel."

Alexei'in yastıklara yaslanırken çıkardığı sıkıştırılmış sesi duydum.

"Hadi, devam et."

"Gözlerini kapat."

Öne doğru eğildim, kulaklarımı zorladım, nefesimi tuttum.

Uzun bir sessizliğin ardından Rasputin ilahi söylemeye başladı.

Sesi Ortodoks rahiplerin Znamenny duasını okurkenki halleri gibi alçak ve boğuktu.

Bu dua değildi. Yabancı tonlar ve boğazda düğümlenen sert sessiz harflerle bu dil oldukça tuhaftı. İlahi, tünel boyunca hissedebildiğim girdap gibi bir enerjiyle yükseliyor ve kabarıyordu.

Hava titreşimlerle doluydu. Etrafımdaki karanlık daha da koyulaşıyor gibiydi. Sadece üç kişi vardı: ben, Rasputin ve Alexei. Ama sanki çok daha fazlası varmış gibi görünüyordu.

Tünelde çömeldim, acaba bu sadece benim hayal gücüm müydü, yoksa Rasputin'inkine katılan bir koro mu vardı? Alçak

Ninova

sesle, fısıldayan, rüzgâr gibi dönüp duran... Birdenbire bakmak istemedim, görmek istemedim.

Ama avucumu Alexei'in duvarındaki gizli panele dayadım ve ittim, o kadar yumuşak ve sessiz hareket ediyordum ki menteşelerin küçük gıcırtısı Rasputin'in sesiyle boğulmuştu.

İçeri baktım.

İlk başta tek görebildiğim Rasputin'in sırtıydı, cübbesinin uzun kıvrımından bir karga kanadı kadar pürüzsüzdü. Solgun elleri, Alexei'in vücudunun üzerinden ona dokunmadan tepeden tırnağa geçerken karanlıkta süzülüyor gibiydi.

Alexei yastığa yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. Göz kapakları morumsu bir renkteydi, dudakları ise griydi. Öleceğini sandığım geceyi hatırladım ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Rasputin onu kurtarmıştı. Alexei'in üzerinde bir iblis gibi gezinmesine rağmen o bizim kara meleğimizdi.

Alexei'in göğsü gittikçe daha yavaş yükseliyordu. Rasputin avucunu Alexei'in alnına koydu ve Alexei tamamen gevşeyerek derin bir uykuya daldı.

Rasputin nabzını kontrol edecekmiş gibi Alexei'in elini kaldırdı. Sonra elini öpecekmiş gibi dudaklarına götürdü.

Rasputin duruşunu değiştirerek görüşümü engelledi. Paneli biraz daha açtım, hatta başımı odaya doğru eğsem de göremedim. Rasputin artık ilahi söylemiyordu. Tek duyduğum, yutkunma sesi olabilecek alçak, gırtlaktan gelen bir sesti.

Arkamdaki paneli usulca kapatarak tünelden çıktım. Sonra halının üzerinden geçtim, ayaklarım kalın yığına batıyordu.

Korkuyordum. Çok korkuyordum. Ama bilmek zorundaydım. Bunu kendi gözlerimle görmeliydim.

Rasputin beni duyduğunda sadece bir kol boyu uzaktaydım. Hızlı ve ürkütücü bir şekilde döndü. Yüzü her zamankinden daha solgundu, görülebilen tek renk alçaltılmış kaşlarının altındaki mavi parıltılar ve ağzına bulaşmış kırmızı izlerdi.

Ninova

Çenesinden akan kanı başparmağıyla sildi. Neredeyse dalgın bir şekilde, temizlemek için başparmağını ağzına götürdü. Ağzını açtığında kesici dişlerini gördüm, uzun ve sivriydi, tıpkı engerek yılanının ısırırken uzattığı dişler gibi.

Buna hazırlıklı olduğumu sanmıştım.

Yine de tökezleyerek geri çekilirken kendimi koruma içgüdüsüyle ellerimi yüzüme götürdüm.

Rasputin üzerime atlayıp boğazımı parçalayabilirdi. Onun yerine sanki çayını bölmüşüm gibi hafif sinirli bir ifadeyle orada dikildi.

"Asla bir şeye karışmadan duramıyorsun, değil mi Anastasia?"

Sesi benden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Karşımdaki canavardan kardeşimin kanı damlıyordu.

Cebimde bir kül kazığı vardı. En kötü ihtimal gerçekleşirse diye bir güvence olarak oraya koymuştum. Şimdi en kötüsü karşımda duruyordu, sakin ve soğukkanlı, her zaman tanıdığım adam gibi görünüyordu.

"Sen bir vampirsin."

"Bir çeşit." Rasputin ellerini önünde gevşekçe kavuştururken cübbesinin uzun kollarından beyaz kıvrık kurtçuklar gibi parmak uçları görünüyordu.

"Nasıl?" diye fısıldadım. "Hepsinin öldüğünü sanıyordum."

"Belki biri hariç hepsi."

"Sen mi?"

"Babam."

Kelimeyi adeta tükürerek söylerken dudakları büzük ve canlı kırmızıydı.

"Bu imkânsız."

Bir insan bir atla ya da köpekle çiftleşemeyeceği gibi bir canavarla da çiftleşemezdi.

"Belli ki değil," dedi Rasputin.

Başım dönüyordu. Söylediği her şey deli saçması gibi, daha fazla yalan gibi geliyordu. Mantıklı gelmese de bir anlam taşıyordu.

Ninova

Ninova

Sanki binlerce parçadan oluşan bir küre tutuyormuşum gibi hissettim. Eğer onu zapt edemezsem paramparça olacaktı.

Kardeşim hâlâ yatakta uyukluyordu, zayıf ve halsizdi, bileğinde, Rasputin'in beslendiği yerde koyu bir morluk oluşmuştu.

"Onu öldürüyorsun."

"Saçmalama," diye tersledi Rasputin. "Ben olmasaydım yıllar önce ölmüş olurdu."

"O zaman neden ondan besleniyorsun?"

"Çünkü buna mecburum. Bozulmuş kanını boşaltıyorum ve yerine kendi kanımı koyuyorum."

Sanki bana Alexei'i çürümüş et ve motor yağıyla doldurduğunu söylemiş gibi midem bulandı. O şeytani kanın kardeşimin damarlarında dolaştığının düşüncesi...

"Bu ona zarar veriyor."

"Vücudu tedaviyi reddediyor. Elimden geleni yapıyorum."

Ona inanmadım. Ona bir an bile inanmadım ama başvurabileceğim başka bir şifacı, başka bir büyücü yoktu.

"Bize yalan söyledin."

"Elbette yalan söyledim. Aynaya bir bak, yüzündeki ifadeye bak. Hayatım boyunca nefret edildim ve bir hayvan gibi avlanıldım. Bir canavar, bir iblis, bir hilkat garibesi olarak adlandırıldım."

"Sen bir *canavarsın* zaten," diye soludum.

"Neden?" diye sordu Rasputin. "Canavarca sayılabilecek ne yaptım ki ben?"

"Neden aynaya *bakmıyorsun*?"

Rasputin kanlı ağzına dokundu.

"Sen de et yiyorsun. Ne fark eder ki?"

"Tek fark insan değil de hayvan yiyor olmam sanırım.."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Zamanla anlayabileceğini ummuştum. Ama sen de diğerleri gibisin."

Boynuma bir sıcaklık hücum etti. "Eğer ben de diğerleri gibi olsaydım seni parçalara ayırmaları için muhafızları çağırırdım."

Rasputin'in gözlerinde soğuk bir ifade belirdi. "Ne istersen onu yap."

Muhafızları çağırmalıyım, diye düşündüm. *Babama seslenmeliyim.*

Ama orada öylece dururken parçalanmış haldeydim, sanki her şey dağılıyordu. Hangi parçaya tutunacağımı bilmiyordum.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Rasputin, sesindeki o alaycı ton geri gelmişti.

Tereddüt ettim çünkü aileme söylersem ne olacağını biliyordum. Bu yüzden buraya Tatiana'yı bile yanıma almadan tek başıma gelmiştim.

Annem Alexei'in hatırı için büyüden hoşlanmayışını yok saymıştı ama onun için bile kara sanatların evinde uygulanmasına izin vermezdi. Ebedi ruhlarımızı insan hayatlarımızdan daha çok önemserdi.

Rasputin de bunu biliyordu. Annemle babamı yakından tanıyordu.

"Kardeşinin bana ihtiyacı var."

"Onu tedavi etmeyi bırakırsan ne olur?"

Cevabı zaten biliyordum ama ondan duymak zorundaydım.

"Birkaç ay içinde ölür."

Ellerim iki yanımda gevşedi. Rasputin'in yanından geçtim ve kardeşimin yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Bir balık kadar soğuk olan elini tutup yanağıma bastırdım.

"O biliyor mu?" diye sordum.

Ninova

Rasputin başını iki yana salladı. "Vücudu iyileşebilsin diye onu uyutuyorum. Uyandığında tek bildiği acı çekmeden yürüyebileceği oluyor. Her jiletten ve makastan korkmasına gerek olmadan hayatını yaşayabilir bir halde olduğunu."

Sitemini duydum, bana nankörlüğümü hatırlatıyordu.

Bir mucize için dua etmiştik. Rasputin'den başka kimse bunu sağlayamamıştı.

"Başkalarından besleniyor musun?"

"Çoğunlukla fahişelerden. Onlara para ödüyorum. Muhtemelen bedavaya da yaparlar, oldukça zevkli."

İstemeden de olsa ağzına, alt dudağının üzerinde hâlâ görünen dişlerinin uçlarına baktım. Boynuma değen sıcak nefesini, dilinin sıcaklığını ve ardından derin bir zevk akıntısıyla yatışan anlık acı parıltısını hayal ettim...

Gözlerimi kaçırarak kulağına yakın bir noktaya sabitlenmeye çalıştım. O solgun gözlerin beni çekiştirdiğini, doğrudan ona bakmamı emrettiğini hissedebiliyordum.

"Bana bir insanın bir vampirle nasıl çiftleşebileceğini açıkla," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bunu görmek için orada değildim, değil mi?"

Yüzüm kıpkırmızı kesilirken gözleriyle buluşmak, yüzünü kontrol etmek, ifadesini okumak için o ısrarcı insan ihtiyacını hissettim. Ama karşımdaki varlık insan değildi; sözlerinin doğruluğunu kontrol etmek için yüzünü kullanamazdım. Bu beni sadece daha fazla kandırırdı.

Tekrar yüzüne bakarken kendime söylediğim buydu.

"Anneme saldırdı. Onu amansızca mahvetti. Ölüme terk etti. İyileşmesi aylar sürdü, karnı şişmeye başlamıştı bile. Kocasının çocuğu olması için dua etti, bir yıldır evliydiler. Ama geceleri uyuyamıyor, gün boyunca terliyor ve garip aşermelere maruz kalıyordu."

Bu zavallı kadını kulübesinde, günlük yaşamın tüm normal mücadelelerini verirken, inekleri sağarken, giysileri dikerken,

Ninova

bulaşıkları yıkarken, yerleri ovarken, dua ederken, yaşadığı korkunç gecenin arkasında kalması için tanrılara yalvardığını, karnındaki bebeğin kocasının çocuğu olmasını, dönüp tekmeleyen bilinmeyen bir yaratık olmasın diye dualar ettiğini hayal ettim.

"Doğduğumda yeterince normal görünüyordum. Normalmişim gibi davranmışlar. Anneme ve kocasına aitmişim gibi, gecenin içindeki bir yabancıya değil. Birlikte başka çocukları da olmuş, erkek ve kız kardeşlerim. Birbirimize benzesek de... asla tam anlamıyla benzemiyorduk. Farklılıkları görmüştümm."

Ben gücüm ortaya çıkmadan önceki günleri düşündüm, ben hariç tüm kardeşlerimin güçleri vardı. Üç yaş küçük olan Alexei'in bile.

Kendini onlar gibi hissetmezken ailene ait olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Sevdiğin herkes tarafından kuşatılmışken yaşadığın yalnızlığı.

"On iki ya da on üç yaşıma kadar durumdan hiç haberim olmadı... ama sonra açlık başladı. Annem ben çocukken sütüme, şarabıma kan koyardı... koyun kanı, tavuk kanı, ne yersek. Boğazlarını keser ve içlerini boşaltırdı. Kuzeyde bu garip değildi, Moğollar da atlarına aynısını yapardı. Ama erkek olmaya başladığımda... daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sonra bana her zaman bildiği o gerçeği itiraf etti."

Rasputin'in dişleri normale dönmüştü. Ağzını cübbesinin koluna silerek temizledi.

"Bana gerçeği söyledi, bir yandan da bunun önemli olmadığına dair söz verdi. Açlığım vardı ama aynı zamanda büyüm de vardı. Güneşe karşı duyarlı olsam da herkes gibi yaşayabilirdim. İhtiyacım olan kanı vereceğini söyledi ve yıllarca her hafta bunu bana verdi. Natalya ile tanıştım, onunla evlendim, kızımız oldu. Karım gerçeği biliyordu. Annemin yaptığı gibi ondan beslenmeme izin verdi. Ne olduğum umurunda değildi. Beni sevdi, her şeyimle. Mutluyduk..."

Bozulan bir oyuncak gibi sessizliğe gömüldü.

Ninova

Hiç sormamıştım. Şimdi sormak zorundaydım.

"Onlara ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu, sonra bu ifade geçip gittiğinde geriye boşluktan başka bir şey kalmadı.

"Köydekiler ne olduğumu öğrendi. Gece silahlarla, bıçaklarla, sopalarla, meşalelerle eve geldiler. Kapıları çiviledi̇ler ve çatıyı ateşe verdiler."

Odaya saatin belli belirsiz tik taklarını duyduğum bir sessizlik hâkimdi. Hâlâ önünde, halının üzerinde diz çökmüş, Alexei'in elini tutuyordum. Rasputin sanki bütün kemikleri sökülmüş gibi bir sandalyeye çöktü. İlk kez yaşlı görünüyordu.

"Onları kurtaramadım. Neredeyse ben de ölüyordum." Acı acı güldü. "Ama diğer yarımı öldürmek çok zordu."

"Çok üzgünüm."

Bana baktı, dudakları solgun ve sertti. Başını şiddetle iki yana salladı.

"Bu benim hatamdı. Ne olduğumu bilerek asla bir aile kurmaya çalışmamalıydım."

Öfkesini kontrol edemiyordu. Sonra azalan öfke yerini hüzne bıraktı.

"Ben bir canavar değilim. Canavarın dokunduğu bir insanım."

Ona sempati duydum, elbette duydum. Yine de benden bir şeyler sakladığını biliyordum.

Bu bilgiyi ailemden saklamak, daha önce hiç geçmediğim bir çizgiyi aşmak olurdu... Bir yabancı için onlardan sır saklamak.

Onlara söylemek her şeyi, özellikle de Alexei'in kendisini kaybetme riskini doğururdu.

Etrafımdaki her şey dağılıyordu sanki. Kurtarabileceğimi bildiğim tek şeye sarıldım.

"Kimseye söylemeyeceğim. Şimdilik. Ama Alexei daha da kötüleşirse, her şeyi yakıp kül ederim."

Yirmi Beşinci Bölüm
ALEVLERİN İÇİNDEN

O GECE ZAR zor uyudum. Ağızlarını sonuna kadar açmış yılanlara dönüşerek beni yutmaya çalışan tünellerden oluşan rüya silsilesi arasında kan ter içinde kalarak yorganımla boğuştum. Kolunda bir sepetle Liza Taneeva'yı gördüm. Ağzına kadar zehirli mantarlarla dolu sepeti anneme uzattı. Sonra aniden bir balo salonundaydım ve tüm kız kardeşlerim güzel pastel elbiseler içinde etrafımda dönüyordu. Onlara seslendim ama beni duymuyor gibiydiler. Giderek daha hızlı dans ettiler, ta ki soğuk bir rüzgâr odayı sarıp hepsini uçurana kadar.

Geriye sadece hıçkırık sesleri kalmıştı, uzak ve kederli. Beyaz denizci kıyafeti giymiş küçük bir figür görene kadar sesi takip ettim. Alexei, yine küçük bir çocuktu. Benden yana döndü, acıyla kasılmış yüzünde mavi gözleri iri iri duruyordu.

Öldüğümde canım acıyacak mı, Stassie?

Kan gibi koyu olan gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Çarşafların içinde boğularak aceleyle uyandım, maraton koşmuşum gibi zar zor nefes alıyordum.

Ninova

Eski bir sabahlığı omuzlarıma atarak pencerenin önüne oturdum ve yazmaya başladım. Damien'a yazdığım en uzun mektup olan dört kâğıdı arkalı önlü doldurdum. Bitirdiğimde mektubu mühürledim ve rahatladığımı hissettim. Ondan bir cevap almam haftalar sürecekti ama şimdiden kendimi daha az yalnız hissediyordum.

Bunu yaptıktan sonra kahvaltı masasına gittim. Ollie hariç ailemin geri kalanının çoktan orada toplanmış, giyinmiş ve sessiz bir şekilde yemek yediklerini görünce oldukça şaşırmıştım.

"Babam Nikolasha Amca'yı görmeye gidecek," diye haber verdi Tatiana, ben masaya oturur oturmaz.

Bu, annemin neden bu kadar gergin ve ağlamaklı olduğunu açıklıyordu. Nikolasha Amca doğu cephesindeki orduları komuta ediyordu.

"Ne zaman yola çıkacaksın?" diye sordum babama.

"Birkaç saat içinde."

"Neden gitmen gerektiğini hâlâ anlamıyorum!" diye patladı annem. "Danilov'u gönderebilirsin ya da..."

"Hayır, yapamam," diye araya girdi babam.

"Ama sen..."

"Artık bu konuda tartışmak istemiyorum!"

Görünüşe göre gece boyunca aynı konuşmayı yapmışlardı. Annem bitkin görünüyordu ve babam da yeni kesilmiş saçlarına, güzelce ütülenmiş üniformasına rağmen açıkça bitkin düşmüştü.

"Bunu taşıması için başka kimseye güvenemem."

Babam Nikolasha'ya çeroit götürüyor olmalıydı. Muhtemelen büyük bir miktardı, bu yüzden onu başkasına emanet edemezdi.

Tatiana masanın ucundan sessizce, "Nikolasha'nın onu bir daha kullanmayacağını söylediğini sanıyordum," dedi.

Nikolasha, Yükselen Güneş Krallığı ile savaş sırasında büyük miktarda çeroit tüketmişti. O günden sonra yıllarca onu hissedebildiğini söyledi. Hem bir parçası olan hem de tam olarak ona ait olmayan o şeyi. Genellikle uyuyan ve bazen uyanan o şey...

Nikolasha Japonya'dan döndüğünde çok gençtim. Ama beni kucaklamak için kollarını nasıl uzattığını, her zamanki gibi sırıttığını ama yüzünde tanımadığım bir şey görerek nasıl tereddüt ettiğimi hatırladım. Gözlerinin ardında titreşen, dışarı bakan ama asla tam olarak görünmeyen bir şey.

"Kaybediyoruz," dedi babam Tatiana'ya açıkça. "Nikolasha yapması gerekeni yapacaktır."

"Savaşmak için orada kalacak mısın?" diye sordu Alexei ona.

"Hayır!" dedi annem sertçe, babam cevap veremeden. "Rusya'nın imparatoruna ihtiyacı var, sahadaki başka bir askere değil."

Babam daha önce de savaşlara katılmıştı. Şu anda savaşmamasının asıl nedenin bombardımanda aldığı yaralar olduğundan şüpheleniyordum. Hâlâ topallıyordu, sırtı tam olarak düz değildi, şakaklarında gri çizgiler vardı. Muhtemelen annem, çeroitle bile babamın eskisi kadar yenilmez olmayacağından korkuyordu.

"Büyük Petro kendi savaşlarını kendisi verdi," dedi Alexei.

Alexei babama tebessüm etmeden bakarken neredeyse onunla alay ediyor gibiydi.

Babam başını yavaşça çevirerek gözlerini Alexei'e dikti.

"Bir gün görevini kendi şan şöhrete karşı duyduğun bencil arzularının üstünde tutmayı öğreneceksin."

"Şan şöhrete karşı değil," dedi Alexei. "Zafere karşı. Kaybediyoruz çünkü en güçlülerimiz savaşmıyor. Çeroidi son zerresine kadar alıp kullanmalıyız ve ben de seninle gelmeliyim. Birlikte yapabiliriz..."

"YETER!" diye kükredi babam.

Babam kolay kolay kendini kaybetmezdi. Hepimiz sustuk, söyleyecek çok daha fazla şeyi varmış gibi görünen Alexei bile.

"Bütün günümü bakanlarla gevezelik ederek ve bana sundukları karşı tavsiyelerini dinleyerek geçiriyorum. Kahvaltı masasında kendi ailemle oturup kararlarımın ikinci kez sorgulanmasına izin vermeyeceğim!"

"Özür dilerim, baba." Alexei'in sesi pişmanlık doluydu ama dudakları çizgi halini almıştı, aslında söylemek istediklerini zar zor bastırdığı belliydi.

Gerginliği azaltmaya çalışan Maria, hemşire üniformasının bembeyaz kepinin altından başını kaldırdı. "Babam eve döndüğünde Ollie'yi de yanında getirecek."

"Ollie eve mi geliyor?" diye bağırdım.

"Evet," diye onaylayan annem de oldukça mutluydu. "Nicky, Nikolasha'yı gördükten sonra onu alıp geri dönecek."

Hep birlikte yeniden evde olacağımızın düşüncesi, her şeyin yeniden iyi olmasına, her şeyin eskisi gibi olmasına doğru atılan ilk adım gibi görünüyordu.

Bu haberden cesaret alarak masanın öbür ucundaki Tatiana'yla göz göze geldim ve ağzımı oynatarak, *Sor ona!* dedim.

Tatiana ne demek istediğimi biliyordu ve ailemize bir şeyler yaptırabilmek için en iyi şansımızın o şeyi kendisinin sorması olduğunu da çok iyi biliyordu.

Ardından kız kardeşim babama doğru döndü, sesi bal gibi tatlıydı. "Baba, bir keresinde bana bir dahaki sefere kasayı ziyaret ettiğinde beni de yanında götüreceğini söylemiştin. Bugün vaktin var mı?"

"Günün planlanmamış tek bir dakikası bile yok." Sonra ağzında sakalının altında yumuşak bir ifade belirdi. "Ama zaman yaratabilirim."

"Ben de gelmek istiyorum!" diye atıldım. "Lütfen, baba!"

Alexei de aynı ilgiyle başını kahvaltısından kaldırıp baktı.

Babam hafifçe gülümseyerek, "Peki, ya sen Maria?" diye sordu. "Sarayda hiç görmediğin tek odayı ziyaret etmek ister misin?"

"Şey..." Maria durakladı. Muhtemelen Daniel'a onu beklemesini söylediği zamanı düşünüyordu. "Evet, isterim."

"Sen de gelecek misin, anne?" diye sordu Tatiana.

Anne başını sallayarak masadan kalktı. "O yerden nefret ediyorum."

Babam annem yanından geçerken onun elini tutup dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü.

Ninova

"Gitmeden önce seni görmeye geleceğim."

Annem gözlerini kırpıştırarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Gelsen iyi olur."

***

Kasa dairesinin kapısı tıpkı saraydaki diğer kapılar gibiydi, tek fark altı silahlı asker tarafından sürekli korunuyor olması ve bodrumun en alt katındaki son koridorun sonunda yer almasıydı. Yani... biri hariç en alt katta.

Bugün nöbetçilerden biri Andrei'nin büyük oğlu ve Alexei'in en sevdiği arkadaşı olan Kolya Derevenko'ydu. Kolya, babam geçtikten sonra Alexei'e sırıtıp Maria ile bana göz kırparak babamı şık bir şekilde selamladı.

Babam cebinden işaret parmağı kadar uzun bir anahtar çıkardı ve kilidi içi boş bir takırtıyla çevirdi.

Onu kapıya kadar takip ederken zorlukla nefes alabiliyordum. Daha önce kasanın içine hiç girmemiştim ve ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İlk başta tek gördüğüm karanlıktı. Yerin daha da derinlerine giden bir merdivenden indik. Duvarlar her iki taraftan da sıkıca kapanmıştı, kaba ve sıvasızdı, doğrudan taşa oyulmuştu.

Desteklerden sarkan meşale ya da fener yoktu ama ilerideki bir kaynaktan gelen tuhaf, morumsu bir parıltı merdiven boşluğunu aydınlatıyordu. Maria'nın beyaz önlüğü leylak rengi görünüyor, göğsündeki kırmızı haç bir damga gibi parlıyordu.

Babam buraya daha önce defalarca gelmiş birinin özgüveniyle ilerliyordu. Tatiana da hemen arkasından onu takip etti. Ben Maria'yla ortada durmuş, havadaki burnuma kimyasal bir tını gibi gelen kokuyu adlandırmaya çalışıyordum. Alexei arkadan gelirken avuçlarını soğuk taş duvara dayıyor, sonra da herhangi bir ıslaklık var mı diye parmaklarını birbirine sürtüyordu.

Tünel ilk başta buz gibiydi. Basamakları indikçe sıcaklık arttı. Menekşe rengi ışık giderek daha parlak ve kesin bir hal alırken

Ninova

bir çatırtı duydum. Ateşteki kütükler gibi değil, iki nokta arasında dans eden elektrik gibi bir sesti.

Bir dönemeci döndüğümüzde mor ateşten bir duvarla karşılaştık. Ateş yerden tavana kadar altı metre uzanıyordu; titreyen leylak rengi alevden oluşan kesintisiz bir akış. Taştan başka bir şeyden yanmıyor gibiydi, yine de ısı yoğundu, yüzümde hissedebiliyordum.

"Çeroit nerede?" diye sordu Tatiana, kafası karışmış bir halde.

"Şuranın içinde," diye işaret etti babam.

"Nasıl kapatıyoruz?" diye sordu Maria.

"Kapatmıyoruz."

Babam ileri atıldığında uzun bacakları aradaki mesafeyi üç adımda kapattı. Hâlâ alevlerin önünde duraklayacağını düşünüyordum; sıcaklık o kadar yoğundu ki kendim de geri adım atmak istedim. Babam bunun yerine tam içinden geçti, ateş tersine akan bir şelale gibi yukarı doğru yükseldi, suyun yaptığı gibi her yanından aktı, yüzünde, ellerinde, sakalında titreşti ama hiçbir şeyi yakmadı.

Babam diğer tarafta gözden kaybolduğunda ateş bir kez daha katı bir kütleye dönüştü. Bizi çağıran sesini duyduk:

"Geçebilirsiniz."

Alexei ve Tatiana birbirlerine baktılar, yüzleri titreyen ışıktan mora boyanmıştı.

"Ben giderim." Bir adım öne çıktım, sıcaklık tıpkı bir şenlik ateşine yaklaşıyormuşum gibi artıyordu. Beni yakmayacağına inanmak zordu. Elimi uzattım. Avucum geri çekilmem için bağırıyor, derim geriliyordu, sıcaklık dayanılabilir acının sınırındaydı.

Gözlerimi kapattım ve adımımı attım.

Ateş, kışın ortasında donmuş bir göle atlamışım gibi etrafımı sardı. Bir an için çok sıcaktı, tıpkı derin bir soğuğun size her taraftan batan binlerce yakıcı iğne gibi hissettirmesi gibi. Sonra içinden geçerken derim karıncalandı ama hiçbir şey yanmadı, giysilerim bile.

Ninova

Babam ilk benim geçtiğimi fark edince biraz şaşırmış göründü. Belki de Alexei'in geçeceğini düşünmüştü.

Sonra Alexei geldi. O da benim gibi kıyafetlerine bakıp kontrol etti. Sıcağı pek hissetmiyor gibiydi. Alexei renksiz ve hareketsiz kalırken ben terliyordum.

Tatiana'nın ateşin diğer tarafında Maria ile tartıştığını duyabiliyorduk. Maria itilmiş gibi tökezleyerek içeri girdi. Tatiana da gözlerini kapatmış, dişlerini gıcırdatarak onu takip etti.

"Gördün mü?" dedi Tatiana Maria'ya. Ardından babama hafifçe gülümseyerek baktı. "Hepimizin senin çocukların olduğunu bilmek hoşuna gitti mi?"

Babam kıkırdadı. "Görünüşe göre öylesiniz."

"Bu ne anlama gelir?" diye sordum. "Geçemeseydik ne olurdu?"

"O zaman yanardın," dedi babam sakince. "Sanki bir volkanın içine atlamış gibi. Yalnızca safkan bir Romanov ateşin içinden geçebilir."

Gerçek güvenlik buydu; kapının dışındaki korumalar değil.

Artık geride kaldığımıza göre kendimizi penceresiz, kapısı olmayan sade, taş bir odada bulduk. Alanın daha büyük ve çok daha görkemli olacağını düşünmüştüm. Gerçekte kasanın içindeki tek şey taş bir kaide üzerine yerleştirilmiş tek bir sandıktı. Demir menteşelerle mandallanmış sandık lekeli ve yıpranmıştı.

"Bu Mikhail Fyodorovich'e aitti," dedi babam. "Onu Lorne Dağı'ndan çeroit ile dolu olarak getirdi."

Babam kilidi olmayan sandığı açtı. Hepimiz ağzına kadar mor taşlarla dolu görmeyi umarak içeriye baktık.

Ama içindeki taşlar sandığın çeyreğini ancak geçiyordu.

"Geri kalanı nerede?" diye sordu Tatiana.

"Hepsi karşında," dedi babam. "Elimizdekiler bu kadar. Dağ neredeyse kurudu."

Tatiana'nın ağzı açık kaldı. Alexei bile şaşırmış görünüyordu.

Ninova

Babam madeni para büyüklüğünde bir kristal aldı. "Madenciler aylardır bu kadar büyük bir taş bulamadı. Belki de yıllardır. Kayayı kırıyorlar ve tanecik bulmak için elekten geçiriyorlar..." Babam kristali parmaklarıyla karıştırdı; mücevher parçaları kaba tuzdan pek büyük değildi. "Fakat küçük parçalar o kadar güçlü değil."

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Maria.

"Sorun yok. Burada kullanabileceğimizden daha fazlası var."

Babam teker teker yüzümüze bakmak için eğildi.

"Asla çok fazla kullanmamalısınız. Onun verdiği güç hiçbir zaman yalnızca size ait değildir."

Babam yüzünü buruşturdu ve sanki üzerine konan bir sineği kovmak istermiş gibi başını sertçe salladı.

Sonra bir avuç dolusu taşı aldı ve deri bir kesenin içine atıp elinde ağırlığını tarttı.

"Nikolasha'ya götüreceğim tek şey bu. Hepsini kullanırsa şaşırırım. Bu ona savaş aylarca sürse bile yetecektir."

Kaşlarımı çattım. "Savaşın aylarca süreceğini mi düşünüyorsun?"

"Umarım öyle olmaz," dedi babam. "Nikolasha hiç böyle bir tecrübe yaşamadı."

Tatiana sandığım içine bakarken taşların soluk menekşe rengi alevler gibi yüzünü renklendiriyordu.

Bir eliyle uzandı.

"Tatiana!" dedi babam sertçe.

Tatiana başını kaldırıp ona baktı, gri gözleri onu hem güzel hem de korkunç gösterecek şekilde mora dönmüştü.

"Dokunabilir miyim?"

Babam tereddüt etti.

Ninova

"Sadece bir saniye."

Tatiana sandıktaki taşların en büyüğünü -diğerlerinden üç kat daha büyüktü- kaldırdı. Kutsal olmayan bir meyve gibi avuçlarının arasında duran taş, ışık saçarak, kalp atışından biraz daha yavaş bir hızla, nabız gibi atıyordu.

"Bunu ne zaman bulduk?"

"Setos'un dağın içinde bir tapınağı vardı," diye açıkladı babam. "Sunağın üzerindeydi. Ona Dünyanın Kalbi adını verdiler."

Tatiana taşın parlak merkezine baktı. Rengi gözlerine yansıyordu, gözbebekleri her atışında sanki ışık çoktan içine girmiş gibi parlıyordu.

"Geri yerine koy," dedim aniden.

Tatiana yavaşça bana baktı.

"Tamam, bırakıyorum."

Yine de taşı tutmaya devam etti.

Babam taşı onun elinden yavaşça aldı ve sandığın içine geri koydu.

Bir an için onu kendim tutmak, ellerimde titreşen o sıkıştırılmış gücün ağırlığını hissetmek istedim. Sonra Rasputin'in bana gösterdiği minik kristali ve tuzağa düşmüş bir böcek gibi tenimde nasıl kıvrandığını hatırladım. İçimden ona bir daha dokunmak gelmiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm
KAZARA SİMYA

BABAM, YENİ BİR asker alayı eşliğinde, çeroit kesesini taşıyarak Nikolasha'nın bulunduğu doğu cephesine doğru yola çıktı. Birkaç aylığına gitmeyi planladığı için onun yokluğunda ülkeyi idaret etmek üzere annemi naip olarak atadı.

Bu mantıklı bir karar olsa da beni endişelendirdi; babamın bir parçası geri döneceğini düşünmüyormuş gibi hissettim.

Annem, zaten her gün akın eden çok sayıda yabancı mektuplara, haber ve raporlara yardım etme görevinin çoğunu üstlenmişti.

Artık her şeyi onun yerine kendisi yapmak zorundaydı. Babamın bakanlarına ve ayrıca Rasputin'e çok güveniyordu.

İlk başta Rasputin, General Danilov ve Ivan Goremykin ile sabah toplantılarına katıldı ancak erken kalkmayı sevmiyordu ve kendisini her zaman küçümseyen Danilov ile sürekli tartışıyordu. Kısa bir süre sonra, diğerleri gittikten sonra annemi Mauve Boudoir'de ziyaret etmeye başladı; ona yalnızca Liza Taneeva ya da annemin nedimelerinden biri eşlik ediyordu.

Ninova

Sylvie Buxhoeveden bu toplantılara hiç katılmıyordu. Rasputin'i ihanetle suçladığından beri onu sarayda pek görmemiştim. Rasputin'den mi, annemden mi, yoksa her ikisinden mi kaçtığını bilmiyordum.

Sylvie'nin Vitebsky İstasyonu'nda gecelikle dolaşırken görüldüğüne dair bir söylenti duymuştum. Bu, en azından yakın zamana kadar elbisesi mükemmel bir şekilde ütülenmeden, saçları şekillendirilmeden ve ayakkabıları cilalanmadan asla kapının dışına adım atmayan Sylvie için imkânsız görünüyordu.

"Belki de sarhoştur," dedi Tatiana.

Maria daha merhametli bir şekilde, "Ya da uyurgezerdir," dedi.

"Onu görmeye gitmek istiyorum. Benimle gelir misiniz?" diye sordum kız kardeşlerime.

Maria'nın hastanede beklenmediği, Tatiana da sabah boş olduğu için ertesi gün St. Petersburg'daki evini ziyaret etmeyi planladık.

O akşam Madame Lessinger'in evindeki bir etkinliğe davet edilmiştim ve sonunda Katya'nın performansını görebilecektim. Alexei de geliyordu ama arabayı paylaşma teklifimi reddetmişti. Etkinlik öncesi Dimitri ve Felix Yusupov ile Felix'in kulübünde yemek yemeyi planlamışlardı.

Bir yıldan uzun süredir, yani Damien'la beni, Felix'le Irina'yı ayıran o vahim kızak olayından beri Felix'i görmemiştim. Irina, Xenia'nın tam zamanlı gardiyan olması nedeniyle ev hapsindeydi. Felix'e mesaj ilettiğinden şüphelenilen hizmetçiler görevden alınmıştı. Tatiana ve bana yazdığı notlar bile Xenia Hala tarafından okunuyordu.

Akşam için hazırlanırken Damien'dan gelen bazı mektuplarımı yeniden okuyordum.

Henüz Rasputin ile ilgili bir yanıt alamamıştım. Damien'a yazdığım mektupların cevabını almam neredeyse altı hafta sürdü. Bazen yazdıklarımız birbirimize ulaşmıyordu bile.

Ninova

Son mektubunda bana teğmenliğe terfi ettiğini söylüyordu.

Üstümüz olan askerler vurulduğu için neredeyse her hafta hepimiz terfi ediliyoruz. Emirler geliyor ve bir saat sonra karşı çıkılıyor.

Ama tanrılara şükür olsun siperlerden çıktık. Herkül'ü geri aldım ve şimdi Galiçya'ya gidiyoruz. Ona hem bineceğim hem de yürüteceğim çünkü yan tarafından vuruldu. Tamamen iyileşene kadar onu çok fazla zorlamak istemiyorum.

Bunun öncesinde Rusya'dan hiç ayrılmadığımı biliyor muydun?

Yemekler farklı, binaların şekli ve dua etme şekilleri farklı. Büyü de daha farklı. İlk fark edeceğin şey bu olurdu... İspanyolların hayvanlarım, özellikle de atlarını nasıl büyüledikleri. Ve balıkçılarının hava olmadan suya dalarak nasıl midye avlayabildiği.

O sırada kapım tıklatılınca mektupları bir kenara koydum.

Annette Bailey saçımı yapmak için telaşla içeri girdi. Nina Ivanova'nın bunu yapabilmesini dilerdim. O saçımı daha iyi şekillendiriyordu ve onunla konuşmayı özlemiştim. Annem onu sarayın diğer tarafma sürgün etmişti ve artık hiçbir kızla ilgilenmesine izin vermiyordu.

Annette'in, sol burun deliğinden ıslık çalmasına neden olan bir tür nefes alma güçlüğü vardı. Sanki bir çaydanlık arkamda dönüp duruyor, her ne kadar kasıtlı olmasa da kafa derime neredeyse Margaretta'nın yaptığı kadar sert iğneler batırıyordu. Gerçi Margaretta bunu bilerek yapıyordu, Annette sadece beceriksizdi.

Aklına gelen her şey hakkında kesintisiz bir şekilde konuşmayı severdi. Hâlâ Damien'ın yazdıklarını düşünürken genç kızın dudaklarından çıkanların yalnızca küçük bir yüzdesine dikkat ediyordum.

"İşte, aşçının morali çok kötüydü çünkü haftalardır saf beyaz şeker alamadık, elimizdeki de bitmek üzere. İmparatoriçe çay için kremalı kek istediğini söyledi, bu da eski şekerin büyük

Ninova

bir kısmını tüketti. Bunun üzerine aşçı beni fiyatı ne olursa olsun şekeri satın almam için kasabaya gönderdi ve tam giderken General Danilov'un sokakta yürüdüğünü gördüm..."

Damien'in mektubunu yazmak için eldivenlerini çıkardığı hayaline dalmıştım. Çıplak elleri açıktaydı, kâğıdı dizine yaslayıp bir şeyler karalarken sayfanın üzerine eğiliyordu, sonra her zaman yaptığı gibi sadece adının baş harfini imzalıyor, mektubu katlayıp zarfa koyduktan sonra adını yazıyordu...

Çıplak ellerini çok nadir gördüğüm için şekil ve renklerinde tarif edilemeyecek derecede mahrem bir şeyler vardı; elleri teninin geri kalanı gibi derin bir ceviz renginde değil, dişbudak ağacı gibi daha açık bir renkteydi, o kadar sağlam ve yetenekli bir şekilde hareket ediyordu ki...

"Bana şemsiyesini paylaşmayı teklif etti çünkü ben buradan çıkarken yağmur yağacak gibi görünmüyordu ve elbette, son derece minnettardım ancak bu teklifi kabul edip edemeyeceğimden emin değildim. 'Bir bakanın koluna girmem gerekip gerekmediğini bilmiyorum, özellikle de iş kıyafetlerim olmadan,' dedim ve o da şöyle dedi: 'Eğer seni durduran tek şey buysa, endişelenmene gerek yok. Ben artık bakan değilim.' Ben de, 'Tanrım, bakan değil misiniz?! Siz neden bahsediyorsunuz?' dedim. Kendisi de bunun doğru olduğunu söyledi, imparatoriçe o sabah kırk iki yıl ve üç çarın ardından onu görevden almış, o artık gerçekten hiçbir şeyin bakanı değilmiş."

"Bir dakika ne?" dedim, birden başımı kaldırarak. Bu hareketimle Annette'in düzenlediği buklem tokadan acıkmıştı.

"Ben de şaşırdım." Annette bukleyi yakaladı ve becerikli, dolgun elleriyle bir kez daha kıvırdı. "O yol boyunca hiç kimse bana şemsiye teklif etmedi, bunu söyleyebilirim ama General Danilov çok nazik bir adam, hiç burnu havada değil. Bana sorarsanız tam bir beyefendi..."

Ninova

"Artık bakan değil mi?" diyerek araya girdim.

"Ona göre değil!" dedi Annette neşeyle.

Şok olmuştum. Annem huysuz ve muhafazakâr Danilov'u hiçbir zaman sevmemişti ama o büyük büyükbabamın saltanatından beri güvenilir bir danışmandı.

"İşte!" dedi Annette, aynada kafama hayranlıkla bakmak için geriye çekilerek. "Asla Tatiana, hatta Maria kadar güzel olamayacaksınız ama bazı hizmetçiler sizin yaşınızdaki Bayan Olga kadar güzel olduğunuzu düşünüyor. Ah, eve döndüğünde nasıl görüneceğini kim bilebilir, o kadar uzun zaman oldu ki!"

Annette'in az önce anlattıklarına hâlâ kaşlarımı çatarak, "En güzel olmak umurumda değil," dedim.

"Sizin adınıza sevindim," dedi.

Benim için önemli değildi, asıl kibir duyduğum şey başka bir yöndeydi.

Tuvalet masasından kalkıp sandalyeyi geriye ittim.

"Teşekkür ederim, Annette," dedim dalgın bir tavırla.

"Rica ederim. Madam Lessinger'in evinde çok güzel vakit geçireceğinize eminim. Yeni bir aşçısı var. Genel olarak Fransız mutfağına pek sıcak bakmıyorum ama onun Paris'teki en iyi okulda eğitim aldığını söylüyorlar..."

Konuşması beni kapıya kadar takip etti.

Kız kardeşlerim zaten Mermer Salon'da bekliyorlardı. Tatiana, siyah kadife kuşaklı, füme rengi bir elbise giyiyordu ve saçlarını aynı malzemeden yapılmış şık küçük bir başlığın altında toplamıştı. Maria'nın ardıç brokarından elbisesinin her yeri şeftali ve leylak çiçekleriyle, yapraklar ise daha açık yeşille işlenmişti.

"Anneme benziyorsun," dedim Tatiana'ya, ardından Maria'ya döndüm. "Sen de yürüyen bir bahçeye benziyorsun."

"Bahardaymışız gibi olsun istedim," dedi Maria gülümseyerek.

Ninova

Seramik saksılardaki bir sıra süs ağacının yanından geçerken dallar titredi. Beyaz çiçek salkımları patlamış mısır gibi ortaya çıktı, minik portakallar birkaç dakika içinde şişip büyüdü.

"Maria!" diye bağırdı Tatiana, etkilenmişti. "Onlara dokunmadın bile."

"Sadece, o kadar mutluyum ki!" Maria kollarını iki yana açtı. "Odamdaki bitkileri görmelisin. Neredeyse bir ormana döndü."

"Şu asker yüzünden mi?" diye sordu Tatiana, yüzünde kurnaz bir ifadeyle.

"Anastasia! Söylemeyeceğine söz vermiştin!"

"Tek kelime bile fısıldamadım."

"Stasia değildi," dedi Tatiana. "Askerin bir kız kardeşi var ve en yakın arkadaşı bulaşıkhanede çalışıyor."

"Kimse senden sır saklayamayacak mı?" diyen Maria, Tatiana'ya bakarak başını iki yana salladı.

"Uzun süreliğine değil."

Her ne kadar hepimiz babamızın bir savaş bölgesine girmesi konusunda korkunç derecede endişeli olsak da o gece partiye katılmamız annemin daha iyimser olmasını sağladı. St. Petersburg'daki ruh hali her zamankinden daha kötü olmasına rağmen babam gittiğinden beri birçok sosyal etkinliğe katılmamıza izin vermesi için onu kandırmıştık.

Yağmurlu bir yıl olmuştu, buğdayın yarısı hasat edilemeden tarlalarda çürüyordu. Almanların nakliye yollarını abluka altına alması ve köprüler ile tren hatlarının bombalanması, tüccarlar iflas ederken ve köylüler açlıktan ölürken tren vagonlarında veya nehirlerin dibinde kalan fazla yiyeceğin küflenmesine neden olmuştu.

Boş şehir sokakları ürkütücü ve iç karartıcıydı, erkeklerin yarısının kayıp olması, bazıları askere alınmış ve bazıları da kırsal mülklerindeki ayaklanmalara katılmasıyla partiler pek iyi durumda değildi.

Yine de Tatiana ve ben kendimize özgü nedenlerden dolayı katılmaya kararlıydık.

Tatiana, babam gittiğinden beri neredeyse her gece dışarıda eğlenen Alexei'e göz kulak olmak istiyordu. Ben de Alexei'i başkalarının yanında izleme ihtiyacı hissetmiştim. Rasputin'e söyledikleri zihnime kazınmıştı:

Bir kukla gibi sırıtmam gerekiyor...

Alexei evde çareviç gibi davranıyordu. Onu arkadaşlarının arasında görmek istiyordum.

Annem, son katıldığından bu yana partilerin nasıl değiştiğini bilmediği için Madam Lessinger'in evini ziyaret etmemize izin verdi. Birkaç sezon önce St. Petersburg ihtişamının zirvesindeyken, konuk listesi yalnızca en ünlü sanatçılar, aristokratlar ve saray mensuplarından oluşan olağan bir grubu içeriyordu. Beyaz eldivenli garsonlar kanepe tepsilerini elden ele dolaştırırdı ve gelen misafirler kapıda duyurulurdu.

Artık partiler daha karma bir gruba sahipti. Ressamlar, şairler, yazarlar, aktrisler ve balerinler, şehirde hâlâ varlığını sürdüren yüksek sosyete mensuplarının arasına karışıyordu. Kocaları uzakta olan kadınlar, geçmiş yıllarda asla davet edilemeyecek olan ancak artık sayıları dengelemeye ihtiyaç duyulan erkeklerle açıkça flört ediyordu.

General Lessinger, Rusya'nın üçüncü ordusuna liderlik ediyordu, bu nedenle davetli listesini kontrol etmemişti. Bize kapıyı açan uşak bile paltolarımızı alırken gözle görülür şekilde sarhoş gibiydi.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Bunlar Trepova kardeşler mi?" Adam bize gözlerini kısarak baktı. Tatiana onu düzeltme zahmetine girmedi.

"Çareviç burada mı?"

Ninova

"Henüz değil," diyerek hıçkırdı uşak. "Ama onun geleceğine dair çok iyi bir bilgiye sahibim ve tahmin edin başka kim gelecek..." Ardından adam hafifçe sallanarak yakına eğildi. "Kara Keşiş'in kendisi."

Uşağın hangisini göreceği için daha çok heyecanlı olduğu belliydi.

"Rasputin sık sık ziyarete gelir mi?" diye sordu Tatiana.

"Ah, evet. O ve hanımefendi..." dedi uşak sırıtarak. "Çok yakın."

Uşak yanlarından gittikten sonra Tatiana, "Memesi olup da becermediği biri kaldı mı acaba?" diye mırıldandı.

"Sadece annem."

Tatiana gülümsemeden bana baktı. İkimiz de herkesin inandığı şeyin bu olmadığını biliyorduk. Gazeteler, Rasputin'in annemiz ve biz dört kızla dostane bir ilişkiden çok daha fazlasına sahip olduğunu ima eden tuhaf karikatürler yayımlamaya devam etse de.

Cinsel ittifaklar her zaman saray yaşamının bir parçası olmuştu. Rasputin'in kadın hayranlarından oluşan haremi, gördüklerimin hepsini gölgede bırakıyordu ve her zamanki flört ile fahişe grubundan daha fazlasını içeriyordu. En dürüst kadınlar bile keşiş onların ellerini öptüğünde kıkırdardı ve biri onu kötülerse delicesine savunurlardı.

Destekçilerinin çoğunu Madam Lessinger'in evinde gördüm. Belki de bugünlerde gittiğim herhangi bir partide göreceğim şey buydu. Düşmanlarının çoğu şehri terk etmişti. Geriye kalan tek şey arkadaşlardı.

"Hadi, dağılalım," dedim Tatiana'ya.

"İyi fikir." Kulaklarına yönelik olmayan konuşmalara kulak misafiri olmak gibi en sevdiği aktiviteye katılabilmek için sıvışmaktan her zaman mutluydu. Maria ve ben sadece onun dikkatini dağıtırdık.

Ninova

"Beni bırakma!" diyen Maria, kolumu yakaladı.

"Sadece bir dakikalığına," diye söz verdim.

Kız kardeşlerimden kurtulmak için kendi nedenlerim vardı. Çok dikkat çekiyorlardı, özellikle de bahçe elbisesiyle Maria. Ben özellikle buna göre giyinmiştim. Savaş benim takdimimden çok kısa bir süre sonra gerçekleştiği için kız kardeşlerimin katıldığı partilere ve balolara hiç katılmamıştım. Fotoğrafım haftalık olarak sosyete gazetelerinde yayımlanmamıştı. Annette ve diğer herkesin bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, o grandüşes zarafetini hiçbir zaman tam olarak başaramamıştım. Kalkık burnum ve çillerim ile Katya'nın öğrenci arkadaşlarından biri olabilirdim.

Dikkate değer sayıda öğrenci, kaba kıyafetleri, dağınık saçla sakalları ve kasıtlı olarak cilasız ayakkabılarıyla ortalıkta dolaşıyordu.

Söz konusu öğrenci alışılmadık derecede güzel olsa, kara gözlere ve ağır işle yalnız teorik bir ilişki içerisinde olduğu ellere sahip olduğu açıkça görülse bile, Kültür Bakanı'nın Karl Marx'ın yazılarını elinde bir kılıçtan başka bir şeyle tartıştığını göreceğimi asla tahmin etmezdim.

Şehir nasıl değişmişti ve birkaç yıl sonra nasıl görünecekti?

Zaman, sürekli değişen, kendi kıyılarını bile aşındıran bir nehirdi.

Saray artık saati paylaşmıyordu, belirli aralıklarla törenler yapılmıyordu. Parti geç başladı ve hiçbir oda değişikliği ya da gösterilerin ne zaman başlayacağına dair bir belirti olmadan uzayıp gitti.

İtalyan bir çellist ve popüler bir soprano da sahne alacak olsa da onur konuğu Katya'ydı. Madam Lessinger ona Katya'nın sarma sigaralarıyla birlikte şöminenin üzerinde dokunulmadan duran bir kadeh punch getirdi. Katya aynı zamanda bir yüzük olan benzersiz küçük bir tutucu kullanarak sigaralarını içti. Gümüş pullu minik bir yılan gibi işaret parmağının etrafında dolanıyor, sigarayı yüzüğün ağzında duruyordu.

Sigaranın için için yanan ucundan çıkan duman, Katya'mn el hareketi sırasında zarif desenler oluşturuyordu; uzun tırnakları dudaklarıyla aynı tonda bir koyu kırmızıya boyanmıştı.

Eldiven giymemişti. Öğrencilerin çoğunda da eldiven yoktu ve kızların bazıları pantolon giyiyordu. Katya'mn üstünde gümüş iplikle ay ve yıldızlarla işlenmiş, ipek pijamaya benzeyen bir kıyafet vardı. Terlikleri bile el işlemeliydi.

Bunların parasını Rasputin'in mi, yoksa erkek hayranlarından birinin mi ödediğini merak ettim. İnce kalemle çizilmiş kaşlarına dökülen kâküllü saçı kısacık kesilmişti. Hayatımda gördüğüm ilk küt saçlı kızdı.

Işık saçan bir gök cismi gibi kanepede arkasına yaslandığında partideki diğer konuklar da onun çekimine kapılmıştı. Katya aralarında öylece oturup hafifçe gülümserken ve ara sıra alçak sesiyle kahkahalara ya da onay mırıltılarına yol açan bir şeyler söylerken, çevresindekiler etrafında dört dönüyordu.

Onu izlediğimi fark ettiğinde kadehini bana doğru kaldırdı. Karşılığında ben de kendiminkini ona doğru kaldırdıktan sonra Maria'yı kontrol etmeye gittim.

Cüppeli genç bir rahip, Maria'nın kız öğrencilerin erkek konuklara yaptığı gibi kucağına tırmanmayacağını doğru bir şekilde sezerek onunla sohbet etmeye başlayana kadar, Maria garip bir şekilde tek başına oturuyordu. Maria onunla flört etmiyor olsa da gerçek aşkın bile onu tanrıların erkeğinin siyah saçlarının ve pürüzsüz yanaklarının çekiciliğine karşı kör etmediğini fark ettim. İkinci bir kadeh şampanyayı kabul etmişti ve eğleniyor gibi görünüyordu.

Giderek ısınan parti kalabalıklaşmıştı; bir düzine sigaradan ve iki katı kadar purodan dumanlar yükseliyordu. Sanatçılar kendi kısa sigaralarını elle sarıp sürekli içerken daha biri bitmeden diğerini yakıyordu.

Alexei ortalıklarda yoktu. Hiç gelmemesi sorun olabilirdi; annemi partiye gidiş ve dönüşümüzde bize onun eşlik edeceğine inandırmıştık. Eski günlerde bu kadar dayanıksız kaçamaklar asla gerçekleşmezdi. Annem artık bizi kontrol edemeyecek kadar yorgundu. Belki de uyanık kalıp beklemezdi bile.

Kaos ortamında pek çok şey gözden kaçar. Saraydaki erkek muhafızların yarısını ve birçok kadın personeli de kaybetmiştik. Her şey biraz daha kirliydi, herkesin dikkati biraz daha dağılmıştı. Kimse... hiçbir şeyi kontrol etmiyordu.

Rasputin bir saat sonra geldi. Ortamda yaygara yoktu. En azından bir dakika önce ortamda yoktu, bir dakika sonrasındaysa oradaydı. Bunu herkesin sessizleşmesinden anlamıştım.

Babamın ve daha az derecede Alexei'in etrafında oluşan heyecana alışıktım.

Rasputin'in etrafındaki heyecan bir huşu havası taşıyordu. Göz göze geldiklerinde kaç kişinin saygıyla başlarını eğdiğine şaşırdım.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum, Rasputin'e gülümseyen genç kadınlardan birine. Ayakları yere basan bir aristokrat ya da bakımlı, çalışan bir kadın olabilirdi. Elbisesi ucuz bir malzemeden çok iyi dikilmişti.

"O, Rusya'nın en kutsal adamı," diye yanıt verdi kadın. "Geleceği görebiliyor. Bu korkunç savaşı önceden tahmin etmişti."

"Öyle mi?"

"Hem de birçok kez."

Rasputin'le tanıştığım gece, ilk hayranlarının da aynı derecede tapındıklarını hatırladım. Bu insanlar onu tanrılar tarafından kutsanmış, kutsal biri olarak görüyordu. Saraydaki rakipleri ise onu aşil tendonu cinsel hovardalığı olan zeki bir politikacı olarak görüyorlardı.

Ninova

Ben ise onu bir öğretmen ve arkadaş olarak görüyordum. Biraz kıskanç, biraz rekabetçi ama bilinmeyen yolların yoldaşı.

Bu yüzlerden hangilerinin gerçek olduğunu ya da herhangi birinin gerçek olup olmadığını merak ettim.

Rasputin yanıma konuşmaya gelirken halının üzerinde, bir zamanlar Alexei'in onu sahnede süzülen kadın Beryozka dansçıları gibi cübbesinin eteğinin altında nazik adımlar atmakla suçlamasına neden olan o ürkütücü pürüzsüzlükle süzülüyordu. Rasputin sadece gülmüş ve bu kadar yetenekli bir dansçı olsaydı asla rahip olamayacağını söylemişti.

Ellerini önünde birleştirirken duman cübbesinin bol kollarının etrafında dönüyordu.

"Sonunda Katya'nın şiir gecesini izlemeye mi geldin?"

"Sylvie bile daha iyisini görmediğini söyledi."

Mektuplarla ilgili olaydan sonra ilk kez ona Sylvie Buxhoeveden'den bahsetmiştim. Duyduğumu varsaymış olsa da bunun hakkında hiç konuşmamıştık. Ya da belki de kulesinde kazara kendimden bir iz bıraktıysam düşündüğümden daha fazlasını biliyordu.

O zamandan beri derslerimizde aramızda yeni bir gerilim hissediyordum. Zihnimde kendi yatak odasının, hüzünlü gözleri ve önünde zarifçe kenetlediği elleriyle resmedilen karısının portresini bir anlık da olsa görüp görmediğini merak ettim. Ya da Sylvie'nin elinde Rasputin'in mektuplarıyla çimlerin üzerinden kaçarken gördüğüm görüntüsü.

Rasputin usulca, "Bir abi önyargılı olmalı," dedi. "Sylvie Buxhoeveden'in tanıklığına daha çok güvenmeliyiz."

Bana yem mi atıyordu? Yoksa ben mi ona yem atıyordum?

Oyunlarımızın kurallarını hiçbir zaman bilememiştim; sadece masanın farklı taraflarında oturduğumuzu biliyordum.

Ninova

Bir grup genç adam eve akın etti; biri ağabeyim, diğeri kuzenim Dimitri ve sonuncusu da çok sarhoş ve aşırı gürültücü haliyle Felix Yusupov.

Onların ayak sesleri ve kahkahalarıyla birlikte içeri giren sert kış rüzgârı baronesin halısına buz parçaları savururken yüzüme adeta soğuk bir tokat gibi çarptı.

Alexei, Felix'ten biraz daha iyi ayakta durabiliyordu ama aralarında çok fark yoktu. Rasputin'i görünce kollarını keşişe doladı ve onu her iki yanağından öptü.

"Bizimle yemeğe gelmeliydin. Şu Finli hizmetçi kız birayı taşıyordu. Ona dedim ki... Ah, Stasia, sen nereden çıktın?"

En başından beri orada duruyordum.

Felix bir kolunu omuzlarıma dolayarak, "Kapıdan girmeden önce seni gördüm," dedi. Zayıftı ama beklediğimden daha ağırdı. Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü ve pantolonunun dizinde kir izi vardı. Nefesindeki biranın keskin tadı o kadar da rahatsız edici değildi. "Seni artık hiç göremiyorum, Anastasia. Hiç kimseyi görmüyorum."

"Ben de öyle. Ollie en azından yakında eve dönecek..."

Sanki hepimizi tekrar bir araya getirecekmişiz gibi söylemiştim.

"Bu yıllardır aldığım tek iyi haber," dedi Felix, içini çekerek. Kasvetli bakışlarını Rasputin'e çevirdi; o ana kadar onu açıkça görmezden geliyordu. "Bu hafta bakanlığımızın yarısını kaybettiğimizi duydun mu? Muhtemelen ilk öğrenen sensindir. İmparatoriçeye çok yakınsın."

"Dikkat edenler nadiren şaşırır." Rasputin adeta kıyıya vuran bir dalga gibi hafifçe omzunu silkti.

"Bakanlığın *yarısı* mı?" dedim sertçe. "Danilov'dan başka kim gitti?"

"Arsenev, Chislov ve Goremykin." Felix isimleri parmaklarıyla saydı. "Bu hafta hepsi kovuldu. Annen tarafından."

Ninova

Benimle konuşuyordu ama Rasputin'e bakıyordu.

"İmparatoriçenin kararlarını mı sorguluyorsun?" Rasputin sorusunu ortaya yöneltmişti. İzleyen herkese.

"Hiç de değil," dedi Felix, ona bakarak. "Aldığı tavsiyeyi sorguluyorum."

Rasputin gülümsedi.

Kendine olan güveni, başkalarının hatalı görünmesine neden oluyordu. Bu filmi daha önce Sylvie Buxhoeveden'la ve şimdi de Felix'le izlemiştim. Rasputin şık ve iyimserdi, Felix'in saldırganlığından onu gereksiz yere düşman gösterecek kadar rahatsız olmuyordu.

Felix'in yağlı ya da terden ıslanmış, belki de her ikisinin etkisinde olan saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. Daha önce ona gösterişli bir hava veren pantolonunun çirkin kesimi ve şapkasının eğimi şimdi biraz dengesiz görünüyordu.

Felix Yusupov, St. Petersburg'da oldukça popülerdi; Xenia Hala ile birlikte toplasan birkaç kişi daha ondan hoşlanmıyordu. Ancak şu an odadaki ruh hali ondan yana değildi.

Öğrenciler ağır kol saatine şüpheyle baktılar, içlerinden biri arkadaşına "*petrol baronu*" diye mırıldandı. Hatta neredeyse General Danilov kadar yaşlı bir muhafazakâr olan Kültür Bakanı bile genç ve güzel kadının kulağına şunları söyledi: "Danilov'un zamanı çoktan geçmişti. O bir tarihi eser."

Felix'in bakışları bakana ve omuzlarına dolanan kıza kaydı. Üst dudağı kıvrıldı. "O tarihi eser, raflarda ekmek bulunmasını sağlayan tek kişiydi."

"Yeterince iyi değil!" diye bağırdı parmakları mürekkep lekeli bir adam. "İnsanlar saatlerce kuyrukta bekliyor ve evlerine hiçbir şey olmadan dönüyor."

"Peki, onun yerine kim geçecek?" Felix topuklarının üzerinde hafifçe sallandı. "*O mu?*" Kararsız parmağını Rasputin'e doğrulttu, sesi bu fikrin gülünçlüğü karşısında tizleşmişti.

Başka hiç kimse bunu gülünç bulmuyor gibiydi. Felix kendini gülmeye zorlarken sarhoş arkadaşları bile ona katılmadı. Ayaklarını yere sürüyüp gözlerini kırpıştırırlarken yabancılarla dolu bu odaya soğuk bir sessizlik ve öfkeli bakışlar yayılıyordu.

"Kimse siyaset konuşmak için burada değil," diyen Alexei, elini Felix'in koluna koymaya çalıştı.

Felix onun elini üstünden attı.

"Devam et." Alexei ve Dimitri onu çekiştirirken Rasputin'le mücadele etti. "Sence Danilov'un yerini kim almalı?"

"Ben politikacı değilim," dedi Rasputin.

"O zaman nesin sen?" diye sordu Felix, yüzünde alaylı bir gülümseme hâkimdi.

"Rusya'daki tek en güçlü kâhin!" diye bağırdı koyu saçlı bir balerin. Çin Tiyatrosu'nda Anna Pavlova'yla dans eden gruplardan birinde olabilirdi; tanıdık geliyordu.

Felix, Rasputin'e o kadar yaklaştı ki neredeyse burun buruna geldiler.

"Rusya'nın en güçlü kâhini..." diye alay etti. "O halde benim için bir kehanette bulun."

"Felix..."

Onu sürüklemekten başka hiçbir şey onu geri çekemezdi. Alexei ve Dimitri sabırsız çocuklar gibi onu çekiştirirken neredeyse varlıkları belli olmuyordu.

"Devam et!" diye üsteledi Felix. "Geleceğimi oku."

"Memnun olurum."

Rasputin'in ani kabulü Felix'in bocalamasına neden oldu ama sadece bir an için.

"O zaman yap," diyen Felix, elini uzattı.

Irina'nın geleceğinin okunmasını nasıl isteyip de Felix'in ona izin vermediği anı hatırladım.

Elini tutup geri çekme dürtüsü bende de oluştu.

Ancka Rasputin çoktan cübbesinin göğüs kısmından gümüş kuzgunun kafatasını çıkarmıştı. Kuzgun zincirinden sallanarak hafifçe dönüyordu. Ensemde, saçlarımla elbisemin yakası arasında bir ürperti hissettim. Pencerelerin dışındaki rüzgârın uğultusunun arasında, kar üzerinde süzülen piyano müziğinin uzaktan sesini duydum.

Felix ortaparmağım kaldırdı. Rasputin kuzgunun gagasıyla onu deldi. Kan aniden ve karanlık bir şekilde teninden fışkırdı. Rasputin Felix'in parmağını kaldırıp dilini değdirdi.

Odadaki herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Şöminenin yanında Tatiana'yı gördüm; yüzünde ışık ve gölgeler titreşiyordu. Madam Lessinger, Rasputin'in ne söyleyeceğini merakla bekleyen herkes gibi heyecandan elleri ağzında, kapı eşiğinde duruyordu.

Bu sefer piposu yoktu ama odanın dumanı hastalıklı yeşilimsi bir renk taşıyarak etrafında dönüyordu. Felix'in yüzü neredeyse Rasputin kadar beyazlaşmıştı, tüm rengi solmuştu.

Dumanın içinde titreşen görüntüler şimdiye kadar gördüğümden daha netti. Birlikte nasıl dans ettiklerini ve girdap gibi döndüklerini, bazen ilkbahardaki kuşlar gibi flört ettiklerini, bazen çarpışıp tamamen yeni bir görüntü oluşturduklarını, sonra parçalara ayrılıp dağıldıklarını gördüm.

Bakır rengi saçlı bir çocuğun masadan pasta kaptığını gördüm. Tahta kaşığın öfkeli darbesinden kaçınmak için döndü ve mutfak penceresinden dışarı atladı, turtayı havada tutarak hızla uzaklaşırken çılgınlar gibi gülüyordu. Daha küçük bir çocuk da peşinden koştu ve özgürlüğe ulaştıklarında ganimetten eşit payla ödüllendirildi. Küçük çocuk, Felix'in yüzünde gördüğüm o keyifli sırıtışa sahipti; ağzı meyve suyuyla lekelenmişti.

İki oğlan bir anda yaşlanmış gibiydi, boyları iki kafa kadar uzamıştı, en büyüğünün bıyığı çıkmıştı. Artık genç olan gülmüyordu; belirgin bir şekilde stresli görünüyordu, umutsuzca kardeşinin kolunu çekiyordu.

"Gitmene gerek yok, Nikky... Onun ne dediğinin bir önemi yok!"

Kardeşi ona baktı, yüzü sert ve sabitti. "Elbette önemli." Sonra eski umursamazlığın bir esintisiyle konuşmasına devam etti. "Ne için endişeleniyorsun? Her zaman zirvede olduğumu biliyorsun."

Bir silah sesi duyuldu. Gerçek Felix sanki vurulmuş gibi sarsıldı ama odadaki hiç kimse bunu duymamış gibi görünüyordu.

Yağmurun yerdeki bir deliğe düştüğünü gördüm ve yankılanan bir ses duydum: *Artık vâris sensin. Herkes sana güveniyor...*

Omuzlarım bir anda öyle ağırlaştı ki beni alt edeceğini sandım. Felix, artık aynı boyda değilmiş gibi Rasputin'den birkaç santim kısa görünüyordu.

Etraflarındaki duman siyaha döndü; yoğun, karanlık ve boğucu. Ta ki şafak kadar güzel bir yüze yayılan utangaç bir gülümsemenin üzerinde bir çift mavi göz ortaya çıkana kadar.

"Irina..." diye soludu Felix.

Irina'yı bir partide, baloda ve Nevsky Bulvarı'nda omzunda bir şemsiyeyle gördüm. Irina dönüyor, gülüyor ve yaz papatyalarından oluşan bir yatağa sırtını yaslarken saçları kara bir bulut gibi etrafına yayılıyordu...

"Geleceğini bilmek ister misin?" diye sordu Rasputin usulca.

Felix başını olumlu anlamda sallarken yüzünde boş bir ifade hâkimdi, gözleri sadece sevgilisinin görüntüleriyle doluydu.

"Öngördüğüm şey bu... sonunda arzuladığın şeye sahip olacaksın."

"Ne zaman?" Felix'in eli havada süzülerek yalnızca onun ve benim, biz ve Rasputin'in görebildiğimiz şeye uzandı.

Rasputin gülümsedi.

"Düşündüğünden daha yakın."

Ardından duman kayboldu. Felix gözlerini kırpıştırdı, artık sarhoş değildi ama ayık da sayılmazdı.

Madam Lessinger'in kahkahası sessizliği böldü.

"Keşke *bana* da böyle mutlu haberler verseydin, Rasputin! Son görün çok kasvetliydi."

"Keşke geleceği algıladığım kadar kolay değiştirebilseydim," dedi Rasputin, elini ona uzatarak. Kadın da kendi elini ona doğrulttuğunda keşiş onu tutup öptü.

Tatiana yanıma gelmişti.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Ne?"

Kaşlarının arasındaki şaşkınlık çizgisi onu daha da güzelleştiriyordu. "Geleceği görebiliyorsan onu değiştirebilirsin."

"Yapabilir misin?"

"Elbette."

"Nereden biliyorsun?"

Tatiana'nın ilk kez verecek bir cevabı yoktu.

Rasputin'i izleyerek, "Belki de Cassandra ve Truva savaşı gibidir," dedim. "Belki de geleceğe bir göz atmak, zamanı gelince daha da acı verici hale getiriyordur."

Rasputin karısını ve kızını kurtaramamıştı.

Ama belki de öldüklerinde henüz duman okumayı öğrenmemişti.

"Herkes küçük bir eğlenceye hazır mı?" diyen Madam Lessinger, ellerini çırptı.

Protokol sırasına hiçbir koltuk yerleştirilmemişti. Herkes istediği yerde duruyor veya oturuyordu. İçme ve sohbet, daha düşük tonlarda da olsa performanslar boyunca devam etti.

İlk önce çellist, ardından soprano sahne aldı.

Katya ayağa kalkınca oda sonunda sessizleşti. Herkes onu duymak için döndü.

Kimse kanepenin koluna tünemiş ve her kelimesini özümseyen Alexei kadar büyülenmiş değildi.

Katya, Sylvie'nin seslendirdiğini duyduğu en ünlü şiirlerinden birinin adını vererek, "*Kışın Sesi*'ni okuyacaktım," dedi. "Ama bu gece yeni bir şey yapmaya karar verdim."

Ninova

Rasputin ile ikisinin bakıştığını fark ettim. Gözleri sadece bir an buluştu ama Rasputin'in başının hareketinde baskıcı bir şeyler vardı.

Katya onu görmezden gelerek Alexei'e gülümsedi. "Bu çareviçim için," dedi.

Alexei gülümsedi.

Katya, içinde anladığım bir dilde yazılmış olsa bile asla okuyamayacağım kadar yoğun bir şekilde karalanmış, üzeri çizilmiş, işaretlenmiş ve açıklamalar yapılmış dizelerin bulunduğu yıpranmış bir defter çıkardı. Sözlerin tuhaflığı, Rasputin'in mektuplarının sadece bir Sibirya lehçesi olduğu yönündeki iddiasını güçlendiriyordu.

Katya defterini önünde açık tuttu. Konuşmaya başladıktan sonra sayfaya hiç bakmadı. Şiirini tüm büyük sanatçıların yaptığı gibi doğrudan dinleyicilerine hitap ederek okudu. Sesi beni ele geçirdi. Beni daha ilk saftan yakaladı ve bırakmadı.

Çocuklar gölgede doğar
Vardır doldurmaları gereken bir biçim
Bir fikir
Bir özellik
Bir ihtiyaç
Bir araç
Bedenler birleşir, ruh çağrılır
En zavallı sihirbaz bile
Bu simyayı yaratabilir
Bazen tesadüfen
Asla karışamaz
Kalıcı bir büyünün malzemeleri
Neden bir iblis çağırasın ki?
Eğer tek istediğin bir köpekse

Alexei son satıra gülerken Rasputin tepkisiz kaldı.

Ninova

Keşişin öfkeli bakışını ya da Katya'nın küstahça saçını savurmasını anlayamadım. Katya'mn Alexei için şiir yazması Rasputin'in neden umurundaydı?

Belki de ailemin örtülü eleştiriye kızacağını düşünüyordu. Ancak burası pek çarcıların odası değildi.

Alexei elleri kızarana kadar alkışladı.

"Bravo! Bravo!"

Alexei'i aylardır ilk kez bu kadar heyecanlı görüyordum.

Tatiana daha az coşkuyla alkışladı. Başını çok iyi bildiğim bir şekilde yana yatırmıştı; bir köpek gibiydi ama böyle düşündüğümü bilse çok kızardı.

"Kapıda bir ulak var."

Şöminenin üzerindeki saate baktım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti; posta için çok geçti.

Maria da bize katıldı. Belli ki rahibi cadı saatlerine inanmıyordu çünkü görünüşe göre hiçbir ayrılma planı olmadan Katya ve Alexei'e neşeyle kadeh kaldırıyordu.

"O çok yetenekli! Eğer erkek olsaydı Rasputin gibi bir rahip olabilirdi; kürsüdeki o sesi hayal edebiliyor musun?"

"Sessiz ol!" diye tersledi Tatiana onu.

"Özür dilerim," dedi Maria, eldivenli elini ağzına götürerek. "Sen ne..."

"*Şişşt!*" diye söylendi Tatiana tekrar.

Konuşmanın uğultusunun, bardakların tıngırdamasının, Madam Lessinger'in kuyruklu piyanosunun tuşlarındaki notalara asık suratla basan Felix'in şıngırdamasının arasında öylece durduk.

Tatiana sinirli bir şekilde ofladı.

"Ne oldu?" diye sordu Maria.

"Duymadım. Gevezelik ediyordun."

"Bilmiyordu sonuçta." Kalçamı şakacı bir tavırla Maria'ya savurdum. "Ayrıca herkes gürültü yapıyordu."

"Özellikle Felix." Tatiana öfkeli bakışlarını piyanoya çevirdi.

"Tamamen dağılmış," dedi Maria, sesinden ona acıdığı belliydi. "Bu savaşın her şeyin sonu olduğunu söylüyor. Bütün ülkenin parçalandığını."

"Irina yüzünden dramatik davranıyor," dedi Tatiana, gözlerini devirerek.

"Umarım öyledir," diyen Maria, ürperdi. "Her şey değişiyormuş gibi geliyor. Burada kimseyi pek tanımıyorum."

"Ollie yakında dönecek," dedim. "Babam da."

Bana göre her şeyi yoluna koyacak şey buydu.

Bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen Nikolasha ve Damien'ın aynı anda eve geleceğini hayal ettim. Herkes yine bir arada olacaktı.

"Kız kardeşimiz tek başına dönmeyecek ama," dedi Tatiana. "*O* da yanında olacak."

"Prens Axel buraya mı geliyor?"

Kimse bana söylememişti.

"Bu sabah Ollie'den bir mektup aldım."

Tatiana bana baktı, karamsarlığı tamamen benim hissettiklerimi yansıtıyordu.

Bu, anlaşmaya varıldığı anlamına geliyordu. Ollie ve Axel neredeyse nişanlanmış olmalıydılar.

"Ondan hoşlandığını sanıyordum?" dedi Maria.

"Öyle..." Tatiana yüzünü buruşturdu. "Ama *komik* olmaya çalışıyor."

Maria ve ben gözlerimizi Tatiana'dan aldık ve birbirimize baktık, bu da gülmemeyi imkânsız hale getirdi.

"*Ne?*"

Parmaklarımızın arasından kıs kıs gülerken, Tatiana bize baktı.

"Hiçbir şey," dedi Maria burnunu çekerek.

Tatiana'ya bakmamaya çalışarak başımı iki yana sallasam da kaşlarını çattığını tenimin her santiminde hissedebiliyordum. İçimden sızdıran bir balon gibi kıkırdamalar yükseliyordu.

Kız kardeşimin kafasını karıştırabilecek bir denklem ya da çekim yoktu ama bazı şakalar kafasının üzerinden uçtu.

Sarhoş uşak Madam Lessinger'in üzerine eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Dudaklarının hareket ettiğini gördüm ve Madame Lessinger'in yüzünün renginin solmasını, kanalizasyondan akan su gibi tepeden tırnağa beyazlaşmasını izledim. Ağzı gevşedi ve sarsılarak başını salladı.

Gülmeyi bıraktım.

"Ne olmuş?" diye sordu Maria.

Tatiana şimdiye kadar duyduğum en güçsüz sesiyle yanıt verdi.

"Sylvie. Trenin önüne atlamış."

Yirmi Yedinci Bölüm
YOLA KOŞUN

KAPININ ÖNÜNDE BEKLEYEN Kolya Deverenko dışında tek başıma, planladığımdan bir hafta sonra Sylvie'nin evini ziyaret ettim.

Sylvie, şehrin kuzeyindeki lüks bir mahallede, beyaz panjurlu ve şimdi karlı kaplı olsa da süsen çiçekleriyle dolu bahçesi olan turkuvaz mavisi evinde yaşıyordu.

Aziz Isaac Katedrali'ndeki cenazesine katılmama ve tabutunun aile mozolesine yerleştirilmesini izlememe rağmen evinin korkunç sessizliğine hazırlıksızdım. Sarkaçh saatinin tik takları hiç bu kadar boş gelmemişti; parfümünün kokusu, bir kitabın sayfaları arasında unutulmuş çiçekler gibi soluyordu.

Tanıdık odalardan geçerken ziyaretimin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini fark ettim. Sylvie'nin neredeyse sarayda yaşadığı ve özel odalarından oluşan süitinde burada olduğundan daha fazla zaman geçirdiği bir dönem vardı.

Onu son yıllarda ne kadar az gördüğümü ancak şimdi fark ediyordum.

Ninova

Sylvie'nin son derece becerikli hizmetçisi Madame Aubert sayesinde ev, garip bir şekilde yerinde olmayan birkaç eşya dışında her zamanki gibi düzenliydi. Pek çok kitap ters çevrilmiş, sırtları ters yöne bakacak şekilde raflara yerleştirilmişti ve misafir odasındaki aynalardan biri kancasından çıkarılmış ve duvara bakacak şekilde çevrilmişti. Şömine temizlenmiş olmasına rağmen ızgaranın içinde sıkışıp kalmış, kenarlarında yanıklar bulunan ve kadınsı harflerle yazılmış bir kelimenin arka ucunu taşıyan bir kâğıt parçası kalmıştı.

Ne aradığımı bilmiyordum. Tek bildiğim Sylvie'nin ölümünün hiçbir anlam ifade etmediğiydi ve bunu öylece kabullenemezdim.

İnsanların kendilerini öldürdüklerinin ve bu durumun çoğu zaman sevdiklerini şaşırttığını biliyordum. Av tüfeğiyle kendini vuran bir büyük amcam vardı. Hiç kimse nedenini bilmiyordu.

Ancak Sylvie'nin o insanlardan biri olduğuna inanmıyordum. İyi yemekleri, kaliteli şarapları, şakaları ve dedikoduları severdi. Seyahat etmek istediği yerlerin, görmeyi özlediği anıtların bir listesini tutmuştu. Hayranlık duyduğu yeğenleri, düzinelerce arkadaşı ve hatırı sayılır bir sayıda erkek hayranı vardı. O kendini anneme ve bana göre de biz kızlara adamıştı.

Belki de karanlığa doğru çekilmeye başlayan bir zihin için bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ama bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu, *Artık buna dayanamıyorum. Hepsi çok fazla* gibi kaleme aldığı sözleri bulmam gerekiyordu. O zaman belki inanırdım.

Bir günlük ya da mektup bulmak için evini aradım. Öldüğü gün Sylvie'yi ziyaret etmek istediğim için onun da beni düşünüyor olabileceğine dair aptalca bir düşünceye kapılmıştım. Bana bir not yazıp yazı masasına bırakmış olabilirdi.

Odasına baktım, şifonyerini, çekmecelerini, hatta yastığının ve yatağının altını bile aradım. Bu aramaya bir son vermeden

Ninova

önce de bunun ne kadar anlamsız olduğunu biliyordum, sabunun kokusuyla, çarşaflarındaki *SB* monogramının tanıdık dokunuşuyla, en sevdiği gülün gölgesindeki yastıklarıyla sadece kendime acı veriyordum.

Bir sarı saç teli hâlâ makyaj masasındaki fırçanın kıllarına dolanık haldeydi. Saç telini fırçadan kurtarıp bir alyans gibi altın rengiyle parıldadığı parmağıma doladım.

Yazı masası boştu. Fazla şüpheliydi. Eğer içinde herhangi bir özel yazışma varsa, sağduyulu ve sadık Madame Aubert onu ortadan kaldırmış olmalıydı; bu da şöminedeki parçaların nedenini açıklıyordu.

Perdelerin altından görünen bir şey gözüme takılınca ne olduğuna bakmak için ayağa fırladım. Bu, Sylvie'nin *Anna Karenina* kopyasıydı; sanki tiksintiyle, belki de sonundan rahatsız olmuşçasına bir kenara atmış gibi kitap açıktı. Bir pasajın altını çizmiş ve kenar boşluğuna not almıştı.

Pasaj şöyleydi:

Bazen neden korktuğunu ve neyi umduğunu bile bilmiyordu. Olanlardan mı korkuyordu, yoksa olacak olanı mı arzuluyordu ve tam olarak neyi arzuluyordu bilemezdi.

Sylvie'nin notunda sadece şunu söylüyordu:

Arzu + korku = körlük

Biraz göz gezdirdiğimde kitabın notlarla ve küçük resimlerle dolu olduğunu fark ettim.

Kitabı kolumun altına sıkıştırdım. Bu hırsızlık değildi, kesinlikle değildi. Sylvie bir keresinde onu bana ödünç vermeyi teklif etmişti. Şimdi onu tüm notlarıyla birlikte okuyacaktım ve bu, son kez birlikte bir kitap okumak, düşüncelerimizi paylaşmak gibi olacaktı.

Üstelik anneme sunduğum bahane de buydu: Sylvie'nin, mirasçı akrabaları tarafından eve el konulmadan önce bazı kitaplarım olduğunu, onları almak istediğimi söylemiştim.

Ninova

Bütün hafta boyunca ağlamayı bırakmayan annem, yalanımı hiç umursamadı bile. Liza Taneeva teselli etmek için kolunu omuzlarına dolarken o sadece başını salladı ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Merak etme," dedi Liza bana gülümseyerek. "İmparatoriçeyle ben ilgilenirim."

Bu gülümsemesi için ona tokat atabilirdim. Sylvie'nin adı, dindarlık ve sahte pişmanlıktan oluşan öfkeyle karışık dudaklarından her döküldüğünde ona bir tokat atabilirdim.

"Zavallı, sevgili Sylvie. Tanrılar onu koruyup kollasın. Umarım ölüm şekli böyle olsa da bunu yaparlar... Eh, bundan bahsetmeyelim."

Ancak saraydaki herkesin "zavallı, sevgili" Slyvie'nin nasıl öldüğünü tam olarak bilmesini sağlamak için fısıltıyla ve imalarla defalarca kez bundan bahsetmişti.

"Ben onun atladığına inanmıyorum," dedi Tatiana anneme doğrudan.

Annem yavaş ve perişan bir tavırla başını salladı.

"Gece bekçisi onu görmüş. Trenin kondüktörü de öyle. Platformda yapayalnızmış. Sonuna kadar yürümüş..."

Annem cümleyi tamamlamadı ama kelimeleri kafamda duydum: *Trenin en hızlı geldiği yere kadar.*

Sylvie'nin vücuduna bir atın koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde çarpan iki yüz tonluk demir ve buhardan oluşan metal akışını düşündüm.

O anda hiçbir şey hissetmemesi için dua ediyordum ama bence o andan çok uzun süre öncesinden beri çok fena bir acı içindeydi.

Kitabı kolumun altına sıkıştırıp evden çıktım.

"Aradığınızı buldunuz mu, majesteleri?" diye sordu Kolya bana.

Ninova

"Korkarım, hayır."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ben sadece... çok üzgünüm."

Kolya at arabasına binmeme yardım etti. Elimi bırakmadan önce hızlıca bir kez daha sıktı.

Gözlerim yanıyordu. Kitabı kucağımda sımsıkı tutarken gözlerimi sertçe kırpıştırdım.

Kolya aracın kapısını kapattıktan sonra bile ağlamadım çünkü hâlâ tam olarak ne için ağlayacağımdan emin değildim.

* * *

Çarın dönüşü beklentisiyle kaos sarayı sardı. Babam, Nikolasha'yla Galiçya'da başarıyla buluşmuş, ardından Danimarka'ya gidip oradaki arkadaşlarımız ve akrabalarımızla beş gün geçirmişti. Şu anda da Kopenhag sarayında yapılan başarılı müzakerelerin ardından resmi olarak nişanlısı olan Prens Axel'la beraber Ollie'ye evine kadar eşlik ediyordu.

Annem sarayımızın tepeden tırnağa temizlenmesini, muhafızların yeni üniformalar giymesini, her odaya taze çiçekler getirilmesini istiyordu. Ancak Sylvie'nin intihar haberinden kısa bir süre sonra hastalanmıştı ve hiçbirini denetleyecek durumda değildi.

Liza Taneeva, Margaretta'yı rahatsız edecek şekilde sorumluluğu üstlenmişti. Hizmetçilere bağırarak emirler yağdırıyor, Margaretta'nın talimatlarına karşı çıkıyor ve daha önce yapılmış olan şeylerin yarısını yeniden yaptırıyordu.

Margaretta, Liza'ya bağıramadığı için sinirini hizmetçilerden çıkarmak zorunda kaldı. Annette'in toz alırken hıçkırarak ağladığını ve Margaretta buharlı bir gemi gibi geçip giderken Mermer Salon'daki aynanın arkasına saklanan başka bir hizmetçiyi gördüm.

Liza ise tam tersine hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Saraydaki en büyük rakibi mağlup edilmişti, annemin ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve kocasının deliliği nedeniyle resmi olarak boşanma kararı verilmişti.

Babam belgelerle birlikte Stana Leuchtenberg'in evrakını da kendisi imzalamıştı.

Stana'da, Liza'daki gibi iyileştirici koşullar yoktu. Kocanızdan tokat yemek boşanma sebebi değildi. Babam kâğıtları Nikolasha onu zorladığı için imzaladı. Stana'yı özgürlüğüne kavuşturmadığı sürece babamdan çeroidi kabul etmeyi ya da başkomutan olarak orduları yönetmeye devam etmeyi açıkça reddetti.

Babam, saf şantaj olarak gördüğü bu durum yüzünden Galiçya'yı öfkeyle terk etti.

Annem bile Nikolasha'nın çok ileri gittiğini düşünüyordu.

"Boşanmak ölümcül bir günahtır."

"Ama o Stana'yı seviyor ama kocası onu sevmiyor," diye karşı çıktım.

Annem bana temkinli bir bakış attı ve babamın Nikolasha'dan şikâyet edip durduğu üç sayfalık mektubu katladı.

"Aşkın evliliğin kutsallığından daha önemli olduğunu düşünmen beni endişelendiriyor, Anastasia. Siz kızların bu romanlardan öğrendiğiniz şeyler beni endişelendiriyor." Kolumun altına sıkıştırdığım *Anna Karenina* kopyasına keskin bir bakış attı. "O kitap, yasak bir ilişkisi olan evli bir kadınla ilgili değil mi?"

Annem dünyadaki herkese şefkat gösterebilirdi... fahişeler hariç.

"Evet," dedim. "Çünkü mutsuz bir evliliği vardı. Bir kadının hayatı boyunca aşağılanma ve yalnızlık çekmesinin tanrılara ne gibi bir faydası var bilmiyorum."

"Bu yüzden evleneceğimiz kişiyi öncesinde dikkatle seçiyoruz."

"Peki ya bir hata yaparsam?"

Ninova

"Bazı hatalar düzeltilemez."

Annemin yatak odasından sinirli bir şekilde ayrılırken Anna Karenina ile Stana Leuchtenberg'in tarafındaydım. Sıra bana geldiğinde "dikkatli seçim yapmanın" ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum. Uygun taliplerin arasında dolaştırılacaktım ve şanslıysam evlenmeden önce kocamı birkaç kez görebilirdim.

Nikolasha için tek hissettiğim duygu mutluluktu. Bunu ona bildirebilmek için aceleyle mektup yazmaya koyuldum.

Son mektubuma hâlâ bir yanıt alamamış olmama rağmen Damien'a da bir tane yazdım. Mektuplarımız çoğu zaman çoklu bir şekilde elimize geliyordu, o da ulaşabilirse tabii.

Bütün bu karmaşanın içinde en azından iki kişinin mutlu olmasına sevindim.

Sence evlenmeyi mi bekleyecekler yoksa hemen yapacaklar mı?

Keşke ben de gidebilseydim ama annemle babamın buna izin vereceğini hiç sanmıyorum, burada, St. Petersburg'da olsa bile.

Babam Lemberg'e saldıracağınızı söylüyor.

Lütfen, lütfen, lütfen... dikkatli ol.

Babam sadece ordunun genel olarak ne yapacağını yazmıştı; onunla yüz yüze görüşse bile bana Damien'la ilgili haberleri söylemezdi.

Bulabildiğim her bilgiyi toplayan bir fare gibiydim. Her ne kadar bana işkence etse de...

Damien'ın o dik şehir surlarına karşı bir saldırı başlatması fikri dayanılmazdı. Arkadaşlarından biri güllenin isabet etmesi sonucu iğdiş edilmiş ve en sevdiği yüzbaşı binbaşılığa terfi ettikten bir ay sonra Krasnik Muharebesi'nde öldürülmüştü. Şimdi onun yerini Damien alıyordu.

Her gün, tüm zamanımı Tolstoy'un yoğun, betimleyen yazılarına dalarak, romanla dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

Ninova

Kitabın içine girdikçe Sylvie'nin kitap boyunca yazdığı notlar giderek daha da dengesizleşti. Zihninin kötüleştiğini, işaretlediği pasajların tuhaf ve belirsiz hale geldiğini, notlarının hikâyeyle neredeyse hiç bağlantısı olmadığını fark ettim. Çizimler tüm bunlardan daha da rahatsız ediciydi. Kenar boşluklarını mürekkepli sembollerle doldururken bazı yerlerde paragrafların üzerini çizmişti; kalpler ve sarmaşıklar, sayılar ve semboller, boynuzlu minik şeytanlar...

Kitap, Sylvie'nin aklını kaybettiğine dair aradığım kanıttı.

Ama neden?

Rasputin'i suçlamıştı. Bir ay sonra da ölmüştü.

Rasputin onu trenin önüne itmedi. Sylvie öldüğünde benim ve herkesin gözü önünde Madam Lessinger'in partisindeydi.

Peki ya birini zorlamanın birden fazla yolu varsa?

Ya bunu birkaç kilometre uzakta ya da bir hafta önceden yapabiliyorsanız?

Rasputin'den çaldığım kitabı o kadar çok okumuştum ki ilgili bölümü ezberlemiştim.

Bir vampir konuştuğunda, bu kişinin aklını karıştırır... Asla bir vampirin bakışlarıyla karşılaşmamalı veya onun ikna etme çabalarını dinlememelisiniz.

Sylvie de Alexander Vasilievich Vyrubov da Rasputin'le tanıştıktan sonra delirdiler.

Kulağa çok gülünç ve aşırı derecede zorlama geliyordu.

Yine de kendimi *Anna Karenina*'nın geri kalan sayfalarını giderek daha hızlı çevirirken buldum. Xenia Hala akşam yemeğine gelmeden önce hikâyeyi bitirmek istiyordum.

Günün büyük bir kısmını üst kattaki küçük kütüphanede geçirmiştim. Yeniden yağmaya başlayan yağmur, sakin bir şekilde cama çarpıyordu. Soğuk ve yağışlı bir baharın bozduğu uzun ve

Ninova

berbat bir kış olmuştu. Yağmur son karı da temizleyecekti ve artık mavi gökyüzünü özlemiştim.

Saatin çaldığını veya ışığın ne kadar azaldığını fark etmeden okumaya devam ettim.

Anna'nın Kont Vronsky ile olan aşkının trajik sonucunu, çocuğunu, arkadaşlarını, ailesini kaybetmesini, sevdiği herkesin, sadakatsiz Kont'un bile onu reddettiği sahneleri okudum.

Sonra Sylvie'nin her iki tarafını da kalın siyah mürekkep darbeleriyle kapladığı sayfayı açtım. Basılı kelimeleri onun çizimi aracılığıyla okumaya çalıştım:

Yüzmek için suya girmeye hazırlanırken yaşadığına benzer bir duygu onu sardı... Hayat bir an için tüm parlak geçmiş sevinçleriyle önünde yükseldi... Ama yine de gözlerini tekerleklerden ayırmadı...

Her iki sayfayı da farı öfkeyle bakan bir göze benzeyen, raylarda hızla ilerleyen bir trenin çizimi kaplıyordu.

Sanki tren sanki sayfalardan fırlayıp üzerime gelecekmiş gibi kitabı hızla kapattım. Nefesim kesildi, ellerim titriyordu.

Anna Karenina'nın kendini trenin tekerlekleri altına attığını bilmiyordum. Tıpkı Sylvie gibi...

Trenin görüntüsünü tanıdım çünkü onu daha önce görmüştüm: Rasputin Sylvie'nin geleceğini okurken dumanın içindeydi.

O biliyordu. O başından beri biliyordu.

Belki de... işine gelecek bir şey görmüştü ve bunu da sonuna kadar kullanmıştı.

Oturduğum pencere kenarından fırladığımda kitap yere düştü, tıpkı Sylvie onu bir kenara fırlattığında olduğu gibi açıldı.

Hikâyenin zihnine girdiğini, sayfadaki sözcüklerin kendi anılarında, kendi görüsünde, kendi geleceğiyle ilgili hayallerinde dolandığını hissettiği için mi kitabı fırlatıp atmıştı?

Yolculuğun için ilk adımı tek başına sen atmalısın...

Sylvie, hiçbir gezginin geri dönemeyeceği en uzak yere bir yolculuğa çıkmıştı.

Peki, onu bu yola kim sokmuştu?

Ayaklarım beni herhangi bir plan yapmadan sarayın içine yönlendirdi. Tek bildiğim Rasputin'le yüzleşeceğimdi. Gözlerinin içine bakıp Sylvie'yi öldürüp öldürmediğini soracaktım ve bu sefer yalan söyleyip söylemediğini anlayacaktım. Zihninde nereye bakacağımı çok iyi biliyordum...

Maria arka bahçe kapısında yolumu kesmeye çalıştı.

"Anastasia, neredeydin? Akşam yemeği için giyinmemişsin. Xenia Hala her an burada olabilir!"

Maria'nın yanakları, ağladığında yüzünde beliren kırmızı beyaz lekelerle kaplıydı. Bu onun için alışılmadık bir durum değildi ama bunun askeriyle bir ilgisi olmasından korkuyordum.

"Ne oldu... Boş ver," dedim. "Hemen döneceğim."

Yağmurda çimlerin üzerinden koştum, kuleye ulaşmadan çok önce iliklerime kadar sırılsıklam olmuş olmam umrumda değildi.

Kapıyı yumrukladım. Hızlıca açıldığında Katya kapı pervazına yaslanıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Üzerinde kolları sıvanmış bir erkek gömleği ve bir teslimatçı çocuğun giyeceği türden bir kumaş kasket vardı. Başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdığı sigarasından bir nefes çekti ve dumanı ağzının kenarından yavaşça üfledi.

"Rasputin nerede?"

"Seni duyacak kadar yakında değil, kapıyı ne kadar sert çalarsan çal," dedi Katya, biraz eğlenerek.

Bense hiç eğlenmiyordum.

"*Nerede o?*"

Katya sigarasının ucundaki külü hafifçe silkti. Onun benim heyecanımdan keyif aldığına, bilerek oyalandığına dair belirgin bir izlenim edindim.

Ninova

"Bir lord onu yemeğe davet etti," dedi sonunda.

"Kim?"

"Partiden biri," diyen Katya, sigarasını umursamazca salladı.

İsteseydi lordun ismini verebileceğini biliyordum.

Katya sırılsıklam olmuş elbiseme şöyle bir baktı.

"Sırılsıklam olmuşsun."

Beni içeriye davet etmedi.

Katya'yı onunla tanıştığım zaman sevmiştim çünkü zeki ve güzel biriydi. Şimdiyse, her zaman insanların görmemi istedikleri şeyi görecek kadar aptal olup olmadığımı merak ediyordum.

Soğuk bir tavırla, "Kardeşimden uzak dur," dedim.

Katya dişlerini göstermeden gülümsedi.

"Nasıl isterseniz, majesteleri. Ama onun benden uzak duracağına dair söz veremem."

Ardından kapıyı yüzüme kapattı.

Kapıyı tekmeleyip onu *sahip* olduğumuz kuleden dışarı sürüklemek istedim, orası ona ait değildi. Ama Xenia Hala bekliyordu.

Yağmurun altında yorgun adımlarla saraya geri döndüm.

Margaretta kapıdan içeri girdiğim anda bağırmaya başladı.

"*İşte*, buradasın! Her yere baktık, halan bekliyor ve sen giyinmemişsin bile! Şu yere bir bak, Alexei ve köpeğin yaptığından daha beter bir haldesin."

Halamın gelişini beklerken yıkanıp cilalanan mermer fayansın üzerinde bıraktığım çamuru işaret etti.

Çığlık atmak istedim. Buralarda insanların önemli olarak gördüğü şeylerin gerçekte hiçbir önemi olmayan şeylerdi.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerimi değiştirmek ve saçlarımı havluyla kurutmak için yukarıya çıktım ve yemeğin ikinci çeşidi için tam zamanında resmi yemek odasında Xenia, Irina, Mama, Tatiana, Maria ve Liza Taneeva'ya katıldım.

"Geciktiğim için üzgünüm."

Geriye kalan tek koltuğun Liza Taneeva'nın yanında olduğunu görünce daha da üzüldüm.

Liza ip gerdiği dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakarken gözleri ıslak saçlarımda ve buruşuk elbisemdeydi. "Banyodan yeni mi çıktın?"

Irina masanın ucundan heyecanla bana el sallayıp ağzını oynatarak *Nasılsın?* dedi. Aylardır birbirimizi görmemiştik.

Karşımda oturan Tatiana, son derece öfkeli görünüyordu. Çorbasını bile beklemek zorunda kalmamış birine göre oldukça gergin olduğunu düşünmüştüm, ta ki sağ tarafımda kalan Liza Taneeva'ya ters ters baktığını fark edene kadar.

Odayı tuhaf bir gerilim sarmıştı; annem gergin olduğunda sık sık yaptığı gibi kuş gibi cıvıldıyordu; Liza, Tatiana dışında her yere bakıyordu. Gözyaşları içindeki Maria sessizce oturuyordu, gözleri kucağına serili peçetelerdeydi. Irina bile solmuş bir fotoğraf gibi bembeyazdı. Sakinliğini koruyan ve otoriter bir şekilde oturan tek kişi masanın başındaki Xenia Hala'ydı.

Liza zorlama bir neşeyle Xenia'ya döndü. "Peki, grandük nerede?"

Xenia Hala çorbasından bir kaşık alıp mürebbiyemin bana öğrettiği şekilde içti. "Sandro bu akşam kardeşleriyle yemek yiyor."

Sandro Amca'nın beş erkek kardeşi vardı; hepsi iri kemikli, koyu saçlı ve zekilerdi, kavga etmedikleri zamanlarda da birbirlerine son derece sadıklardı. Onun da bir kız kardeşi vardı ama onu ziyaret etmemize izin verilmiyordu çünkü kocası öldükten sonra hiç çekincesi olmadan bir hizmetçinin piç oğlunu doğurmuştu.

"Uçaklarının büyük başarı elde ettiğini duydum," dedi Liza, hâlâ dalkavukluk peşindeydi. Her zaman Xenia Hala'nın gözüne girmeye çalışmıştı ancak Xenia ona zar zor tahammül ederdi.

Sandro Amca, Rusya'nın Fransa ve Albion gibi bir hava filosuna ihtiyacı olduğu konusunda kararlıydı. Babam dayanıksız

uçakların kullanışsız olduğuna şahit olmuş olsa da kabul etti ve Sandro'yu Sevastopol'da yeni inşa edilen havacılık okulunun başına getirdi. Artık amcam Hava Kuvvetleri'nin şefiydi ve ilk başta sadece keşif amacıyla kullanılan uçaklara şimdi makineli tüfekler ve bombalar takılıyordu.

Sevastopol'daki havaalanını ziyaret ettiğimde ve kırılgan görünümlü çift kanatlı uçaklardan birinin sert kanatlı bir kuş gibi gökyüzüne süzüldüğünü gördüğümde hissettiğim heyecanı hatırladım.

Bu çok mucizevi görünüyordu; büyüden daha güçlü bir insan teknolojisi.

Artemis bile biraz etkilenmişti. Nasıl çalıştığını görmek için uçağın yanma uçtu ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Ben daha hızlıyım.

"Evet ama ben uçağa binebilirim, sense beni taşıyamazsın."

Buna biner misin gerçekten? Çift kanatlı uçak gökyüzünde endişe verici bir şekilde yalpaladı.

Binmek istiyordum, hem de çaresizce ama Sandro Amca izin vermedi. Daha sonra Sandro Amca'nın başarılı bir şekilde tüm ulusların en büyük hava filosunu inşa etmesine rağmen üretim sürecinin üç uçaktan birinde motor sorunu yaşanacak kadar aceleye getirildiğini öğrendim.

Artık bu uçaklar bahtsız askerlerin üzerine bomba atmaya başlayacaktı. Damien gibi askerlerin.

Uzayıp giden savaştan ölesiye bıkmıştım. Biz uçak yaptık, onlar da uçak yaptılar. Biz daha çok asker gönderdik, onlar da gönderdiler. Biz bir parça toprak ele geçirdik, onlar bizim bir parçamızı çaldılar. Kimse kazanmıyordu ve cesetler üst üste yığılmıştı.

Herkes savaştan bıkmıştı. Sadece Madam Lessinger'in partisindeki öğrenciler değil, politikacılar ve aristokratlar da. Herkes

bunun bitmesini istiyordu ama kimse bunun nasıl başarılacağı konusunda anlaşamıyordu.

"Alexei nerede?" diye araya girdim, Xenia Hala yapılan yeni uçaklardan bahsederken.

Soruma yanıt veren annem oldu. "Arkadaşlarıyla yemek yiyor."

"Hangi arkadaşlarıyla?"

Utanmış görünüyordu. "Emin değilim... O gittiğinde ben yatıyordum."

Alexei'in Rasputin'le birlikte olup olmadığını merak ettim.

Birden zamanın akıp geçtiğine dair korkunç bir duyguya kapıldım. Nereye gitmem gerektiğini ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama yemek masasında sıkışıp kalmıştım, işe yaramaz bir haldeydim.

"Yine mi migren mi?" diye sordu Xenia anneme, pek şefkat gösterdiği söylenemezdi. Kendisi aşırı derecede sağlıklıydı ve hastalığa karşı çok az sabrı vardı.

"Acı verici bir hastalık," dedi Liza dramatik bir şekilde. "Ben de sıklıkla benzer şekilde rahatsızlanıyorum. Gerçi bu beni imparatoriçeye göz kulak olmaktan asla alıkoyamaz."

Xenia, Liza Taneeva'nın söylediği çoğu ifadeyi görmezden geldiği gibi bunu da görmezden geldi.

"Dışarı çıkması ne üzücü... Bugünlerde Alexei'i pek göremiyorum."

Tatiana'yı, Maria'yı ya da beni de uzun zamandır görmemişti ama bu onu rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu.

Bizim yozlaştırıcı etkimizden uzak duran kişi Xenia'ydı. Ya da Irina'yı uzak tutman kişi demeliyim.

Irina masadaki konuşmalara hiç aldırış etmiyor, koltuğunda kıpırdanıyor ve köşedeki sarkaçlı saate göz atıp duruyordu.

Hâlâ acı verici derecede güzel olmasına rağmen Irina, Felix'ten sadece biraz daha iyi görünüyordu. Vermeyi göze alamadığı kiloları kaybetmişti. Gözleri yüzüne göre kocaman duruyordu, saçları kuru ve zayıftı.

Ninova

"Irina hasta mı?" diye sordu Tatiana yüksek sesle.

"Hayır," dedi Xenia, sert bir şekilde kızına bakarak. "Sağlığının zirvesinde."

"Evet," dedi Irina usulca. "Ben gayet iyiyim."

Ancak iyi görünmüyordu. Bir tavşan kadar gergindi.

"Bugün sana bir mektup geldi," dedi annem, konuyu değiştirerek.

"Öyle mi? Nerede?"

"Tam burada." Liza Taneeva mektubu cebinden çıkarıp bana uzattı.

Kâğıt gevşemiş ve yıpranmıştı. Belli ki onu saatlerdir taşıyordu. Muhtemelen ışığa tutarak ilk sayfadaki kelimeleri görmeye çalışmıştı.

Ne kadar kızgın olduğumu gizlemeye çalıştım.

"Hizmetçiler mektuplarımı odama getirir."

"Onları bir geziden kurtardım. Fark etmediyseniz şu anda oldukça meşguller. Mektupları taşıyamayacak kadar meşgul... Galiçya mıydı? Ama bu zarfın üzerindeki yazı Nikolasha'nın değil..."

Xenia Hala hemen yemi yakaladı.

"O *Kazak*'a mı yazıyorsun?"

Küfretse bundan daha küçümseyici olurdu.

Annem bir cevap bekleyerek bana baktı.

Başımı yukarı kaldırdım.

"Evet. Damien'a yazıyorum."

"*Anastasia*," diye soludu annem.

"Umurumda değil! O benim arkadaşım. Ve bir gün Kazakların atamanı olacak."

Damien'ın düşündüğü kadar önemsiz olmadığını hatırlatmak için bunu özellikle Xenia'ya söylemiştim.

Mektup elimde yanıyordu adeta. Onu açıp okumamak için kendimi zor tutuyordum ama Liza ya da Xenia Hala bu kadar yakınımdayken cesaret edemedim. Bunun yerine onu cebime koydum.

"Kendi postamı kendim alırım, *teşekkürler*," diye tısladım Liza'ya.

"İyi," diyerek burnunu çekti Liza. "Benim de zamanımı değerlendirmek için yapacak daha iyi işlerim var."

Bu Tatiana için çok fazlaydı.

"Ah evet!" diye bağırdı. "Bugün bayağı meşguldün."

Liza'nın yanakları donuk bir tuğla rengini aldı. "Ben sadece imparatoriçenin istediğini yaptım. Tamamen haklıydım..."

"Senden hiçbir şey yapmanı istemedi! İşe karışan sendin..."

"Tatiana!" diye bağırdı annem.

"Her zaman Nina'ya karşıydı! O iğrenç, kıskanç, sinsi bir..."

"TATIANA!"

Annemin yüzü de Maria'nınki kadar kızarıktı ama üzüntüden ziyade öfkeyle doluydu.

Xenia ve Irina da en az benim kadar kafası karışık görünüyorlardı. Maria başı önde sessizce ağlarken omuzları titriyordu.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Xenia. "Neler oluyor?"

Tatiana soğuk bakışlarını koltuğunda büzülmüş olan anneme çevirdi.

"Annem bugün Nina Ivanova'yı kovdu."

"*Ne?*"

"Öyle de yapmalıydı zaten!" diye bağırdı Liza, annemi savunarak. "Kız gelip saçma sapan bir hikâye anlatmaya başladı. Ahırda saçında samanla uyandığını ve üstünde elbisesinin olmadığını söyledi. Çılgın suçlamalarda bulunmaya başladı, birinin onun ırzına geçtiğini söyledi."

Liza, bunun Irina için fazla müstehcen olup olmadığını anlamak için Xenia'ya hızlıca bir göz attı.

Xenia'nın kara gözleri kısıldı.

"Kimin ırzına geçtiğini söyledi mi?"

"İşte, bu yüzden bu kadar saçmaydı!" diye homurdandı Liza. "Olan hiçbir şeyi hatırlamadığını söyledi. Sadece katedrale yakınlığı nedeniyle bunu Rasputin'e bağlamak istedi."

"*Sadece* yakınlığından değildi!" diye bağırdı Tatiana. "Önceden onu izleyip duruyordu. Aylardır onu izliyor!"

"O sadece lambaları yakıyordu. Onun *görevi* bu."

"Hepsi bu değil!"

"Hayır, kesinlikle değil," diye alay etti Liza. "Kızın odasına onu kontrol etmeye gittim ve sence ne buldum?"

Xenia sabırsızca omzunu silkti.

"Odasına gizlice bir albay sokmuş! Bence onu kimin soyduğu oldukça açık..."

"O albay onun nişanlısı!" diye bağırdı Tatiana.

"Ve bu bugünlerde evlilik sayılıyor değil mi?" Annemin alçak sesi Tatiana'nın öfkesini ve Liza'nın kendini beğenmiş memnuniyetini bastırdı.

Tatiana istemsizce saçlarının diplerine kadar kızaran Irina'ya baktı.

Xenia Hala ikiye bölünmüş gibiydi. Rasputin'i hiçbir zaman sevmemişti ama Nina Ivanova'ya olan kini kişiseldi.

"O hizmetçinin bir yıl önce kovulması gerekirdi," dedi soğuk bir tavırla. "Çöplerden kurtulmanız iyi olmuş."

"Nina çöp değil!" diye bağırdı Maria. "Nazik biri ve bu saraydaki diğer hizmetçilerden daha çok çalışıyor!"

Xenia, utangaç Maria'nın ona bağırmaya cesaret etmesi karşısında şok olmuş görünüyordu.

Ben de Nina'yı savunmak istiyordum ama ağzımı açarsam kusacağımdan korkuyordum. Bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğuna dair çok kötü bir hisse kapıldım.

"Rasputin şimdi nerede?" diyebildim sadece, boğazım düğümlenmişti.

"Şehirde yemek yiyor," dedi annem ciddiyetle. "Bir saat önce ayrıldı."

"Ona hizmetçi hakkında soru sordun mu?" diye sordu Xenia.

"Evet." Annem şarabını yudumlarken eli titriyordu. "Bunun saçmalık olduğunu söyledi. Kızla aralarında doğru düzgün bir muhabbet bile geçmemiş."

"BU DOĞRU DEĞİL!" diye bağırdı Tatiana.

Annem sert bir tavırla ondan yana döndü, öfkeden dudakları bembeyazdı. "Masadan terk et ve odana git."

Tatiana'nın ağzı öfkeyle açık kaldı. Diz altı çorap giymeye başladığımızdan beri hiçbirimiz masadan uzaklaştırılmamıştık. Tatiana sandalyesini geriye itip odadan çıktı. Koridorda duyulan muazzam bir çarpma sesi bana, kapıdan çıkarken pahalı bir şeyi tekmelediğini düşündürdü.

"*Eh!*" dedi Xenia, kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırarak. "Danimarka sarayında nasıl bir terbiye veriyorlar bilmiyorum..."

"Anne..." dedi Irina yumuşak bir sitemle.

"Daha fazla şarap ister misiniz?" Annem bir cevap beklemeden şişenin kalanını önce Xenia'nın kadehine, sonra da kendi kadehine boşalttı.

"Teşekkür ederim. Eminim, bu gece Sandro'nun içtikleri yanında benimki hiçbir şeydir. Kardeşleri onun üzerinde korkunç bir etki yaratıyor."

"Bütün kardeşler öyledir. Nikky'nin yaptığı her aptallık kötü bir şeye... etkiye dayanıyor," diye bitirdi annem, son anda babamın kardeşlerinin aynı zamanda Xenia'nın da kardeşleri olduğunu hatırlamıştı.

İkisini de neredeyse hiç dinlemiyordum. Tek istediğim bu akşam yemeğinin bitmesiydi böylece kaçıp neler olup bittiğini anlayabilirdim. Rasputin neredeydi? Nina'ya neden saldırmıştı? Peki, Alexei yedi cehennemin hangisindeydi?

"Belki de Tatiana'yı kontrol etmeliyim..." dedim.

Ninova

"Olduğun yerde kal," diye çıkıştı annem.

Belki Xenia Hala aile dramımıza tanık olduğu için ama daha çok Nina Ivanova konusunda kendini suçlu hissettiği için yay gibi gergindi. Hizmetçi bir zamanlar hepimizin favori insanıydı.

Biz misafir odasına geçmeden önce dört tabak daha servis edildi, yemek bitmek bilmemişti.

"Biraz müzik çalsın istiyorum," dedi Xenia.

Tatiana ve Ollie en yetenekli piyanistlerdi ama Ollie hâlâ Danimarka'daydı, Tatiana odasına sürgün edilmişti ve Maria'nın gözleri notaları okuyamayacak kadar şişmişti. Buna rağmen piyanonun başındaki yerini aldı çünkü bu benim tuşlara dalmamdan daha iyiydi.

Tam da aradığım fırsattı. Gizlice kaçıp Damien'ın mektubunu okuyabilmek için bir karın ağrısı uydurmayı planladım.

Irina elini dirseğimin kıvrımına kaydırdı ve beni annelerimizden uzaklaştırdı.

"Rasputin Felix'le birlikte," diye fısıldadı.

"Ne?"

"*Şişşt.* Şu anda Felix'le birlikte. Onun evinde yemek yiyor."

Bu hiç mantıklı değildi. Felix Rasputin'den nefret ediyordu.

"Neler oluyor?"

"Ben... emin değilim..." Irina başparmağının kenarını ısırdı. Tırnakları o kadar kısa kesilmişti ki hiç beyazı kalmamıştı, sadece kemirmeye devam ettiği ham deri kenarları olan kesik kısımlar kalmıştı.

"*Söyle bana.*"

"Ben... sanırım..."

Onu omuzlarından tutup sarsmak istedim.

"Sanırım onu öldürmeyi planlıyor," diye fısıldadı, o kadar sessiz konuşuyordu ki dudaklarından çıkan kelimeleri duymaktan çok okumuştum.

O an ayaklarımın altından yer kaydı sanki.

"Bu çok kötü bir fikir. O çok tehlikeli, Irina... Ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Irina perişan bir halde, "Felix de öyle düşünüyor," dedi. "Rasputin'in insanları bize düşman ettiğini, kaos yarattığını, ailenizi manipüle ettiğini söylüyor. Durdurulması gerektiğini söylüyor."

"Ne yapacak?"

"Emin değilim. O... hiç iyi değil. Asla evlenmeyeceğimizi düşünüyor. Umudunu yitirdi."

Çarpışmak üzere olan iki at arabasını izliyormuşum gibi en korkunç acizlik hissini hissettim. Bunu durduracak zamanım var mı bilmiyordum ama denemek zorundaydım.

"Benim için bir bahane bul," dedim Irina'ya.

"Ne..."

"Herhangi bir şey söyle."

O sırada odadan çoktan çıkmaya başlamıştım. Annemin adımı seslendiğini duydum ama dönüp bakmadım, Tatiana'nın devirdiği ve Annette'in de şimdi süpürmeye çalıştığı parçalanmış kristal vazonun kalıntılarının arasından hızla geçtim.

Ahırlara doğru koşup eyeri en sevdiğim kısrağım Barley'nin geniş sırtına attım. Onu dışarı çıkarırken yerde parıldayan bir şey gözüme çarptı. Eğilip saman parçalarını kazıdım ve parmaklarımı döşeme tahtalarının arasına soktum.

Minik gümüş bir takıyı kaldırdım, balyası eğilip bükülmüştü. Bu, Armand'ın Nina'ya doğum günü için gönderdiği Kelt aşk düğümüydü.

Midem bulanarak muskayı cebime koydum ve Barley'nin sırtına atladım.

"ARTEMIS!" diye bağırdım.

Ben hızlıca geçerken yuvasından hızla fırladı.

Bağırmaya gerek yok.

Ninova

"Benimle gel. Felix'in evine gidiyorum."

Ne için?

"Sadece gel!"

Hem konuşup hem de at sürmek için tüketecek nefesim yoktu, Barley'nin beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kapılara doğru dörtnala gidiyordum.

Ben yaklaşırken muhafızlar hizaya geçip beni selamladılar.

"Ekselansları! Ne yapabilirim..."

Hızımı kesmeden hızla kapılardan geçerken gardiyanlar arkamdan bağırıyordu.

Artemis cıvıl cıvıl bir kahkaha attı.

Başları belaya girecek. Görünüşe bakılırsa senin de... Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?

"Rasputin," diye soludum, Barley'nin yelesi üzerine eğilip dizginlere tutunarak. "Sanırım çok kötü bir şey yapmak üzere."

Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sylvie'nin tren çizimini gördüğüm andan itibaren beni etkisi altına alan önsezi duygusu, içim isimsiz bir dehşetle dolana kadar giderek artmıştı. Bir şeyler olacaktı, bunu hissedebiliyordum.

Atımı Felix Yusupov'un şehirdeki malikânesine kadar aceleyle at sürerken, sadece bir gazeteci çocuğa bana evi tam olarak göstermesi için diye rüşvet vermek için durmuştum.

Eğer caddede biraz daha ilerlemiş olsaydım evi kendi başıma bulurdum. Ön kapı açıktı, dışarıda birkaç araba bekliyordu. Ne yazık ki Ohranka'nın başı Von Plehve'nin özel arabası da oradaydı.

Eve girdiğimde karşılaştığım ilk kişi oydu.

"Grandüşes! Siz ne..."

"Felix nerede?" diye sordum nefes nefese.

Von Plehve'nin kalın gri kaşları o kadar düştü ki gözlerinin yarısını kapladı.

"Ne biliyorsunuz?" diye sordu.

Ninova

Ninova

Onu iterek geçtim. Adam kolumu yakaladı ve Artemis onu öyle sert bir şekilde ısırdı ki bağırarak kanlı elini tuttu ve geriye doğru tökezledi. Artemis koluma yapıştı, vücudu gergindi, pençeleri tenime batıyordu. Evdeki karanlığı benim kadar o da hissedebiliyordu. Hizmetçiler bir araya toplanmış, bazıları ağlıyor, bazıları mırıldanıyordu. Evin arkasından umutsuz bir feryat geldi.

"*Oğlum!*"

Çığlığa doğru koştum.

Prenses Zinaida Nikolayevna bir polis memurunun kollarına çökmüş çılgınca ağlıyordu. Hâlâ güzel olan yüzü acıdan buruşmuştu, kırık cam eşyalar ayaklarının her tarafına saçılmıştı.

"Ne oldu?" diye bağırdım.

Felix'in annesiyle birçok kez karşılaşmış olmama rağmen beni pek tanımıyormuş gibi baktı.

"*Oğlum! Zavallı, tatlı oğlum!*"

Bunun yerine polise döndüm ve sertçe bağırdım: "Bana ne olduğunu anlat! Ben Grandüşes Anastasia Nikolaevna'yım ve Prens Felix benim arkadaşım!"

Polis memuru eğilme zorunluluğu ile sersemlemiş Prenses Zinaida'yı iki eliyle destekleme ihtiyacı arasında kalmış görünüyordu.

"Görünen o ki prens zehirlenmiş."

"Ah, tanrılar! Ah, tanrılar!" diye feryat etti Prenses Zinaida.

"Kim tarafından?" dedim ama zaten biliyordum.

"Grigory Rasputin tarafından," diye soludu bir hizmetçi.

Hizmetçi gençti ve yeni tıraş olmuştu. Gözleri benden polise ve halının üzerine dağılmış kırık cam eşyalara kaydı. Devrilmiş bir tepsi, birkaç ezilmiş kek ve ocağın üzerine kusmuk ya da kan olabilecek koyu renkli bir şeyin sıçradığını gördüm.

Hizmetçi üzgünden de öte görünüyordu; açıkça gergindi. "Prenses Zinaida'ya su getireceğim," diyerek hızla odadan çıktı.

Peşinden koşup onu mutfağın dışında sıkıştırdım.

"Bana ne bildiğini söyle."

"Hiçbir şey bilmiyorum!"

Avucuna para sıkıştırdım ve onu almaya zorlayıp hizmetçiyi duvara yasladım. Ya da Artemis kanatlarını hışırdatıp üzerinde hâlâ Von Plehve'nin kanının olduğu gagasını tıklatarak onu sıkıştırdı demeliyim.

"Felix, Rasputin'i eve davet etti, değil mi? Onu öldürmeyi mi planlıyordu? Söyle bana ne oldu, nereye gittiler?"

"Ben... ben..." Hizmetçi, boğazından tehditkâr bir ses çıkaran Artemis'e dehşet dolu bir bakış attı.

"*Söyle bana!*"

"Doğru," diye fısıldadı hizmetçi, gözlerini yüzüme odaklayamıyordu, önce omzumun üzerinden, sonra yüzü peynir altı suyu kadar solgun bir haldeyken kendi omzunun üzerinden baktı. Sanki Rasputin'in her an arkasında yeniden ortaya çıkabileceğini düşünüyordu. "Rasputin eve geldi. Efendi Felix... kadehlerden birinde arsenik vardı. Kadeh de görünmez şekilde boyanmıştı. Ama bir şekilde... Efendi Felix yanlış bardağı aldı. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Kadehleri tokuşturup içtiler. Bir dakika sonra boğularak ve kan kusarak yere düştü."

Nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu bir tesadüf değildi; Rasputin, Felix'in zihnine bakmış ve ne planladığını görmüştü. Kadehleri değiştirmiş olmalıydı.

"Şimdi neredeler?"

"Efendi Felix'i hastaneye götürdüler. Ama korkarım... hayatta kalacağını sanmıyorum."

Hizmetçinin yüzü üzüntüyle buruştu, elleriyle yüzünü kapadı.

Ellerini aşağı çektim ve onu bana bakmaya zorladım.

"*Rasputin nerede?*"

"Gitti," dedi hizmetçi perişan bir halde. "Kaçtı."

Ninova

Yirmi Sekizinci Bölüm
DAMIEN'IN MEKTUBU

VON PLEHVE BENİ Alexander Sarayı'na geri götürmek konusunda ısrar edince Barley, seyislerinden biri tarafından geri getirilmek üzere Felix'in malikânesinde kaldı. Artemis arabalara binmekten nefret ettiği için kendi başına uçarak döndü.

Von Plehve, Felix Yusupov'un evine dörtnala gelmemim nedenini öğrenmeye çalıştı. Sorularına cevap vermeyi reddettimde doğal olarak beni zorlayamadı. St. Petersburg'da sorgu için bodrumuna indiremeyeceği nadir insanlar arasındaydım.

Felix'in evinden daha beter bir kaosun içinde olan bir saraya vardık. Annem saray muhafızlarının yarısını peşime göndermişti. Yarım saat sonra bir atlı aceleyle kapıya geldiğinde, kayıp kızının haberi yerine ona Prenses Irina'ya hitaben, Felix Yusupov'un ölümün eşiğinde Mariinskaya Hastanesi'ne taşındığını bildiren bir not verilmişti. Xenia, kızının orada kendisine katılmasına

Ninova

izin vermeyince, Irina isterik krizine girmişti ve Doktor Atticus tarafından uyuşturulmak zorunda kalmıştı.

Felix'in hizmetkârının söylediklerini aktardıktan sonra bile (bardağa arsenik bulayan kişinin Felix olduğu kısmı hariç), annem Rasputin'in onu zehirleyip kaçmış olabileceğini kabul etmeyi reddetti.

Annem sürekli, "Bir açıklaması olmalı, bir kaza olmalı," deyip durdu. "Yargılanmaktan korktuğu için kaçtı. Ayrıca, Alexei *nerede*?"

Artık geri döndüğüme göre, muhafızlar benim yerine kardeşimi arıyorlardı. Hizmetçiler sarayın her odasını, muhafızları, araziyi ve St. Petersburg'u aradılar.

Sabahtan beri kimse onu görmemişti ve herkesin heybesine tıkılmış birkaç eşyasıyla gözyaşları içinde sarayı terk eden Nina Ivanova olayından dolayı dikkati dağıldığı için kimse Alexei'yi aramayı düşünmemişti.

Alexei'i arama çalışmalarına katılma bahanesiyle, sonunda Damien'm mektubunu okumak için sessizce uygun bir köşeye çekildim. Sayfadaki sesinin rahatlığına çaresizce ihtiyacım vardı.

Zarfı yırtıp açtım, yazısmı görünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Ancak rahatlık dehşete dönüştü:

Anya,

Tanrı aşkına ne yapıyorsun? Evinizde ikna yeteneği güçlü, lanet bir vampir yaşıyor.

Belki o kadar "uygarsın" ki halkının vampirlere aşinalığı yok. Biz onları kurt gibi avlarız..

Hayatını istila ederler. Tüm köyünü ele geçirirler. Tanıdığını sandığın, dostun sandığın insanlar onların büyüsüne kapılır ve artık hiçbir şeye, hiç kimseye güvenemeyecek hale ge-

lirsin..

Kuzenlerinin köyünü ziyaret ediyorsun. Ekmeği paylaşıyorsun. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorsun ama aralarında bir vampirin olduğunu bilmiyorsun. Sonra savaşa gidiyorsun ve bakıyorsun ki kuzenin orada değil. Ev sahibi orada değil. Onun evine dönüyorsun ve görüyorsun ki hepsi ölmüş, vampir de kaçmış.

Masada kimin olduğunu, kimin sizinle birlikte yemek yemediğini ve hiçbir şey yokmuş gibi yüzüne güldüğünü bilemezsin.

Bıçak sırtındasın. Gerçekte ne bildiğini nasıl bilebilirsin? Seni nasıl etkilediğini nasıl bilebilirsin?

Kardeşin lanetlendi artık. Kaderi belirlendi.

Eğer buradan ayrılabilseydim yanına gelip Rasputin'i kendim öldürürdüm.

Onu hemen çevrenden uzaklaştır.

-D

Artık çok geçti.

Sanki Damien elimi teraziden çekmiş gibiydi. Denge değişti ve aldığım riskin ağırlığının farkındalığı o anda üstüme çöktü.

Yüzüme tokat atan asıl cümle şuydu:

Ninova

Seni nasıl etkilediğini nasıl bilebilirsin?

Bilmediğiniz şeyi asla göremezdiniz. Zaten asıl olay da buydu, lanet olası şeyi bilemezdiniz.

Rasputin'in büyüsüne ne kadar kapıldığımdan ve kapılmasaydım nasıl davranabileceğimi asla kesin olarak bilemezdim.

Tek bildiğim şu ana kadar yaptıklarımdı.

Onunla ilgili öğrenilen tek kesin bilgi olan, en önemli sırrını saklamıştım. Tıpkı onun yapmamı istediği gibi.

Kendimi halıya bıraktığımda mektup hâlâ elimdeydi, o sırada korkunç bir feryat sesi havayı yırttı. Alarm sarayda çığlık atarak durmadan çınlıyordu.

Koridora koştum, gürültüden kaçan Tatiana'yla neredeyse çarpışıyordum, yüzü acıdan kızarmıştı.

Kolya Deverenko ters yönde yanımızdan hızla geçti.

"Ne oluyor?" diye bağırdım.

"Odalarınıza geri dönün!" diye bağırdı Kolya. "Birisi kasaya giriyor!"

***

Aslmda birisi saatler önce kasaya girmişti. Altı muhafız koridorda ölü bir şekilde yatıyordu, başları omuzlarından kopmak üzereydi.

Alarmı çalan bizzat Alexei'di. Solgun ve aklmı kaçırmış bir halde kasadan sendeleyerek çıktı.

Doktor Atticus, Alexei'i sakinleştirip konuşmasına yardımcı olacak bir tentür verdikten sonra annem ve Kolya Deverenko'nun olup biteni çarpıtılmış bir şekilde anlatması bir saati buldu.

Annem, Xenia, Tatiana ve benimle Mauve Boudoir'da buluştu; şoktan o kadar zayıf düşmüştü ki Kolya onu neredeyse odaya taşımak zorunda kalmıştı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Xenia. "Çeroit nerede?"

"Yok." Annem Kolya'nın koluna doğru sendeledi. "Hepsi gitmiş."

Xenia'nın beti benzi attı. Tamamen gergin bir halde en yakındaki kanepeye çöktü.

"*Nasıl?*"

"Rasputin," diye itiraf etti annem, sesi ancak bir fısıltıdan ibaretti. "Hepsini çaldı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye bağırdı Xenia, korkunç gazabını yeniden göstererek. "O LANET OLASI BİR ROMANOV DEĞİL!"

Annem güçlükle yutkundu.

"Çeroidi ona Alexei vermiş."

Xenia dehşete kapılmış bir halde sessizliğe büründü.

Duvara yaslandığımda bir panik dalgası tüm bedenimi sarıyordu. Elimle ağzımı kapattım ve boğazıma yükselen safrayı yutmaya çalıştım.

Alexei bunu yapmak zorunda olduğu için yapmıştı çünkü Rasputin'in kontrolü altındaydı.

Bunu aileme aylar öncesinden söyleyebilirdim. O zamandan onları uyarabilirdim.

Bu benim hatamdı, Alexei'in değil. Tamamen benim hatam.

Şaşkınlığını her zaman kolayca üzerinden atabilen Xenia, "Kız kardeşini getirin," diye tısladı.

Ama Katya da kaçmıştı. Beyaz Kule arandı ama Rasputin'in en önemli büyülü aletleriyle kitapları ortadan kaldırılmıştı. Yarasa bile gitmişti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm
PRENS AXEL'IN GELİŞİ

OLAYI TAKİP EDEN haftalar, şu ana kadar yaşamış olduğum en karanlık haftalardı. Babam Ollie'yi yeni nişanlısıyla birlikte eve getirdiğinde onları planladığımız gibi bir coşkuyla karşılamakta zorlandık. Nasıl bir darbe aldığımızı Prens Axel'dan saklarken yüzümüze sahte bir gülümseme yerleştirdik.

Çeroidi kaybettiğimizi kimsenin bilemeyeceği konusunda ısrar eden kişi Xenia'ydı. Rusya zaten bir barut fıçısıydı. Eğer insanlar en güçlü silahımızı kaybettiğimizi bilselerdi... nasıl yeni bir cehennemin içine gireceğimizi kim bilebilirdi ki?

Gerçeği yalnızca Kolya Deverenko ve diğer iki asker biliyordu. Tehdit edildiler ve rüşvetle susturuldular. Sadece Kolya'nın sarayda kalmasına izin verildi ve diğer iki asker uzak bölgelere doğru yola çıktı.

Herkese bir hırsızlığa teşebbüs edildiği ancak başarısız olunduğu söylendi.

Hizmetçilerin bize inandığından şüpheliydim. Dedikodular her yerdeydi, özellikle de Felix Yusupov'un zehirlenmesi ve Rasputin'in aniden ortadan kaybolmasıyla ilgili söylentiler.

Ninova

Gizli polis onun gittiği yere dair herhangi bir iz arasa da hiçbir şey bulamadılar. Rasputin, Sylvie Buxhoeveden'in kendini raylara attığı platform olan Vitebsky İstasyonu'ndan bir trene binmiş, ardından St. Petersburg ile Sibirya arasında bir yerde buhar olup uçmuştu.

Katya'nın üniversiteye yakın öğrenci yurtlarında görüldüğüne dair haberler vardı ancak o zamandan beri ondan da bir iz yoktu. Ya yer yarılıp içine girmişti ya da Rasputin'in peşinden gitmişti.

Babamın eve geldiği gün aileme her şeyi itiraf ettim: Rasputin'in kulesine yaptığım ziyaretler, sihir dersleri, son olarak ve en kötüsü de onun yarı vampir olduğunu keşfetmem.

"Yemin ederim ki," diye hıçkırdım, "sırrını saklamamın tek sebebi birinin bunu öğrenmesi durumunda Alexei'in başına geleceklerden korkmamdı."

Bu doğruydu ama gerçeğin tamamını yansıtmıyordu. Rasputin'e güvenmeyi istemek için kendi bencil nedenlerim vardı bu yüzden suçluluk duygusuyla boğuluyordum.

Ailem de aynı durumdaydı.

Babam ağır elini omzuma koydu.

"Alexei'in iyiliği için Rasputin'in kusurlarını görmezden gelen tek kişi sen değilsin."

Annem Nina Ivanova'ya bir özür mektubu göndererek hanımın hizmetçisi pozisyonunu geri teklif etti. Nina reddetti. Yedi yıllık hizmeti boyunca onu koruyup kolladığımız için bize teşekkür etti ancak şehirde terzi olarak işe alındığını ve yeni pozisyonundan memnun olduğunu söyledi.

Gerçek şuydu ki onu incitmiştik ve onun daha fazla kırılmak için geri dönmeye niyeti yoktu. Bunun için onu bir nebze olsun suçlayamazdım.

Dehşetten bezmiş bir halde, "Çeroide ne olacak?" diye sordum.

Babamın gözlerinden herhangi bir ifade okunmuyordu. Uzun yolculuğundan zaten zayıflamış bir şekilde dönmüştü ve evde olduğu süre boyunca daha fazla kilo vermişti.

Ninova

"Sadece Rasputin'in onu başka bir hükümete satmayı planladığını varsayabilirim. Altın ağırlığının yüz katı değerinde. Casuslarımız her türlü haberi dinliyor. Tanrılara dua edin ki onu Almanya'ya değil, Albion'a ya da Fransa'ya satsın."

Rasputin onu müttefiklerimiz yerine düşmanlarımıza satarsa biz savaş alanından silinirdik.

Alexei'i daha da hızlı kaybediyorduk.

Çenesinde bir tıraş yarasıyla kahvaltıya indi. Çay içip kızarmış ekmek yediği süre boyunca kanamaya devam etti. Peçetesiyle çenesini silip akıntıyı durdurmaya çalıştı. Yemeğin sonunda peçetenin her yeri kanla kaplıyken kesikten hâlâ kanlı gözyaşları sızıyordu.

Tüm bu sefaletin içindeki tek parlak nokta Ollie ve Prens Axel'ın dönüşüydü. Axel ideal olmayan koşullar altında gelmiş olsa da sarayın etrafındaki melankoliyi fark etmiyormuş gibi davranacak kadar kibardı. Kendisinin de morali o kadar yüksekti ki çok geçmeden Alexei'i tenis maçına katılmaya ikna etmeye ve babama Delaunay-Belleville'i bir tur atmaya götürüp götüremeyeceğini sormaya başladı.

Prens Axel çevresine sağlık ve enerji yayıyordu. Uzun, dar bir yüzü, belirgin bir çenesi ve açık bir alnı vardı. Gözleri birbirinden ayrık, ağzı ince ve düzdü. Formdaydı ve yanık tenliydi, insanı kör edebilecek bir gülümsemesi vardı.

Olağanüstü derecede atletikti. Ollie onu her zaman tenis ya da badminton maçlarına, bilardoya, hatta çimlerdeki yarışlara davet ediyordu. Onu on seferin dokuzunda kolayca yendi, onuncusunda kazanmasına izin verdiğinden şüpheleniyordum.

Onun yeteneği kesinlikti. Dart oynarken her seferinde hedefi on ikiden vurabiliyordu. Tenis topunu arka sahanın tam köşesine yollayabilirdi. Ollie ve beni babamın arabasına bindirdiğinde sanki uçuyormuşuz gibi hissetmiştik. Birini en yakın hendeğe fırlatacak bir hızla virajları geçerken direksiyonu hafif ve rahat bir şekilde kavrıyordu, bir yandan da boşta kalan kolunu Ollie'nin omzunu atmıştı.

Ninova

Ailem ona hayrandı. Annemin tek şikâyeti şuydu: "O ve Ollie birbirlerine o kadar âşıklar ki mobilyalı bir odada onları yalnız bırakmak neredeyse imkânsız."

Sonunda Ollie'yi âşık görmek tuhaftı. Axel'ın, Tatiana'nın ima ettiğinden kuşkusuz daha iyi olan şakaları karşısında kıkırdayıp duruyor ve teniste aldığı tüm mağlubiyete rağmen onu övmeye devam ediyordu.

Prens Axel tanıştığım kraliyet mensuplarının çoğu kadar şımarık değildi. Danimarka donanmasında görev yapmış ve teğmen komutanlığına kadar yükselmişti. Bir keresinde gemisi fırtınaya yakalanmış ve kendisi de denize düşmüştü. Bir parça enkaza tutunmuş, fırtına onu gemisinden kilometrelerce uzağa sürüklerken iki uzun gün ve gece boyunca onun üstünde kalmayı başarmıştı.

Norveç açıklarında bir tekne dolusu balıkçı tarafından keşfedildiğinde, Danimarka gazeteleri ondan "Yeniden Dirilen Prens" olarak bahsetmişti.

Axel bize hikâyeyi o kadar esprili bir şekilde anlatmıştı ki hepimiz onun bu anısına güldük, ta ki ben hikâyenin ortasında donup kalana kadar.

Aklıma Rasputin'in Ollie'nin geleceğine ilişkin tahminleri gelmişti:

Kaybolsa da sonra bulunanı... yenileceğini hiç düşünmediğin seni yerde yenebilecek kişiyi bul...

Axel'dan önce hiç kimse Ollie'yi sporda yenmemişti. Ve şimdi onun da kaybolup bulunduğunu öğreniyordum.

Ollie'nin dumanında başka neler gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Bir kızak, bir kırmızı bayrak ve başka bir şey... Bir kâse mi? İçinde meyve mi vardı?

Ollie'nin Danimarka'ya sürgün edilmesinin katalizörü bir atlı kızak yolculuğu olmuştu. Danimarka bayrağı, kırmızı bir zemin üzerinde beyaz bir haçtı. Ve meyve...

Ninova

"Danimarka'da hiç kocaman bir kâse meyve gördün mü?" diye fısıldadım Ollie'ye, Axel hikâyesini bitirdiğinde. "Yanlarında oymalar olan altın bir kâse..."

Ollie bana baktı. "Oraya gittiğimde odamda buna benzer bir kâse vardı. Nar doluydu. Nereden bildin? Bunun hakkında size mektup yazmış mıydım?"

"Bunu Rasputin'in kehanetinde görmüştüm."

Ollie'nin gözleri irileşti. "Aman Tanrım, haklısın. Bana birisiyle buluşacağımı söylemişti. Mutlu olacağımı... ve öyleyim."

Yüzündeki şaşkınlığı anlıyordum. Rasputin hepimize ihanet etmişti. Geleceğimizi doğru gördüğünü bilmek pek de rahatlatıcı değildi.

Bizim anlamadığımız başka neleri anlamıştı?

Dumanda gördüğüm diğer şeyleri de hatırlamaya çalıştım ama o zamanlar çok rastgele gelen görüntüleri hatırlamak zordu.

Ollie'nin kehanetinde çiçekler olduğunu sanıyordum... ya da bulutlar? Bunun bir anlamı mı olması gerekiyordu?

Kendi kehanetimi hatırlamaya çalıştım. Eski yatak odamın duvarındaki frizdekiler gibi kelebekler görmüştüm. Bir dağ... Lorne Dağı gibi siyah ve sade. Belki de aynısı.

Bunun bir uyarı olabileceğini anladığımda midem bulandı. Geleceğe dair kehaneti kontrol eden ruhlar her kim ise bana Rasputin'in çeroidimizi çalmayı planladığını göstermeye çalışıyor olabilirlerdi.

Anlamamıştım. Net olarak görmemiştim.

Başka neler vardı? Neler?

Beynimi zorladım.

Bir yılan, diye düşündüm... ve gümüş takılar.

Nina'nın gümüş takıları.

Bilekliğini dumanın içinde gördüğümde daha o hediyeyi almamıştı bile. Görmüştüm ama o zamanlar anlamsızdı.

Artık biraz daha anladığıma göre o kehaneti tekrar izlemek için neler vermezdim. Başka nelerin olabileceğini hatırlamam *gerekiyordu*...

Dans eden insanlar görmüştüm. Belki de bu savaşın biteceği anlamına geliyordu?

Ve Damien'ı gördüm. Damien'ın bir oğlan, bir ergen ve bir erkek olarak görüntüleri.

Rasputin, Damien'ın görüntüsünden, onun siyah, damlayan ellerinden dehşete düşmüştü. Ama neden? Bu ne anlama geliyordu?

Tek tesellim, elime yüzüme bulaştırdığım onca şeyin arasında en azından Damien'ı güvende tuttuğumu bilmekti. Bildiğim kadarıyla Rasputin hiçbir zaman onun adını bile öğrenememişti.

"Bunu ne kadar zamandır planlıyordu?" diye sordu Ollie, yüzünde kasvetli bir ifade hâkimdi.

"Bence en başından beri amacı buydu."

Aksini düşünmek isterdim. Rasputin'in bir zamanlar dostumuz olduğunu ve çeroidin satın alabileceği tarif edilemez zenginliklerin cazibesine kapıldığını düşünmeyi tercih ederdim.

Ama artık kendime yalan söyleyemezdim. Geriye dönüp baktığımda, en başından beri bizi manipüle ettiğini görebiliyordum. Özellikle de beni.

Ne kadar aptalmışım. Bencil bir aptal. Merak ve sihir açlığı yüzünden kör olmuş bir aptal.

Bazı şeyleri Alexei için yapmış olsam da geri kalanını tamamen kendimi düşünerek yapmıştım.

Rasputin'i aramıza soktuğu için Liza Taneeva'yı bile suçlayamıyordum. Onunla tanışmayı herkes kadar ben de sabırsızlıkla beklemiştim.

Liza, Rasputin'in ihanetini en ağır şekilde karşılayan kişi oldu. Saraya bile gelmeden, "hasta yatağında" küçük sarı evinde saklandı.

Hepimiz bu ertelemeden memnunduk, annem bile. Liza'nın yıllardır desteklediği adamın sadakatsizliği üzerine bir kez daha sızlanmasını dinlemeye tahammülümüz yoktu.

Ninova

Hâlâ Rasputin'in Liza'nın kocasını özellikle, Liza istediği için delirttiğini düşünüyordum. Aslında Rasputin'in de tıpkı Alexander Vasilievich Vyrubov gibi insanları uyutma yeteneğine sahip olduğunu şimdi görebiliyordum; bunu Alexei'e yapışını izlemiştim. Gücün gözlem yoluyla mı, yoksa daha karanlık bir yöntemle mi elde edildiğini merak ettim. Belki de onun çıkarılması Vyrubov'u delirtmişti.

Artık Rasputin'e yapabileceğine inanmadığım hiçbir şey yoktu. Karısı ve çocuğunun hikâyesi bile yalan olabilirdi. Onların bir noktada var olduğuna gerçekten inanıyordum çünkü anıyı bizzat görmüştüm ama ayrıntılara gelince... Artık söylediği hiçbir şeye güvenmiyordum.

Prens Axel'ın neşeli varlığına ve düğün planlamasının dikkatlerimizi dağıtmasına rağmen Alexei ve benim için kasvetli bir yazdı. Alexei derin bir depresyona girmişti.

İtirafını duyana kadar ölmekten korktuğundan böyle olduğunu düşünmüştüm. "Rasputin'i sevdim... ama Katya'ya âşık oldum. Ben... onun da beni sevdiğini sanıyordum."

Yüzü buruştu ve utanarak arkasını döndü.

Koluna dokundum.

"Özür dilerim, Alexei. Sana bildiklerimi söylemeliydim."

Alexei başını iki yana salladı.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Üzerimdeki tutuşunu, bana ne yaptığını hissedebiliyordum. Eskiden sevdiğim şeyleri sevmiyordum. Yemeklerden ya da kadınlardan zevk almıyordum... Katya'nın yanında olduğum zamanlar dışında neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey söylemeden iyiymiş gibi davrandım. Çünkü tekrar hasta olmak istemiyordum."

"Bu senin hatan değildi. Seni kontrolü altına aldı."

Alexei bana baksa da gözleri beni görmüyor gibiydi.

"Ya onun etkisi altındayken çar olsaydım?"

Ninova

Ninova

İkimiz de sessizliğe büründük ve çereoidin kaybından daha kötü olabilecek bir sonucu düşünüyorduk.

"Belki de gittiği için şanslıyız," dedim.

"Bilmiyorum. Ne olacağını bilmiyorum."

Hiçbirimiz bilmiyorduk. Korkunç bir beklenti içindeydik, her geçen gün başka yabancı bir devlet tarafından büyük bir silahın ele geçirildiği veya savaş alalında korkunç kayıplar verildiği haberlerini duymayı bekliyorduk.

Ama hiçbir şey duymadık. Rasputin'in veya taşlar hakkında bir fısıltı bile yoktu.

Ninova

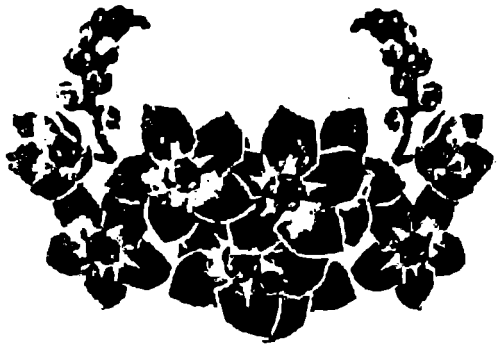

Otuzuncu Bölüm
ANI TUTUCU

KORKUNUN TUHAF YANI dayanıklılığının olmamasıdır. Sürekli tetikte olarak ve paranoya halinde yaşayamazsınız. Başınızın üzerinde asılı duran tehlikenin somut hatırlatıcıları olmadan hayat, tüm günlük talepleriyle, zevkleriyle, çıkarlarıyla izinsizce içeri girer. Aylar süren sessizliğin ardından artık Rasputin'i ve kayıp çeroidimizi günün her saatinde düşünmememiz kaçınılmazdı.

Hem imparatorluğu hem de bir savaşı yönetmek için gereken sonsuz görev akışına geri çekildik. Üstelik Rusya'nın yüz yıldır gördüğü en görkemli düğünü planlıyorduk.

Çifte düğün.

Felix Yusupov, haftalarca yaşamla ölüm arasında bocaladıktan sonra nihayet iyileşiyordu.

Irina her gününü yatağının başında serin bezlerle yüzünü silerek, ona kitap okuyarak, ona su getirerek geçirmişti.

Mucizeler mucizesi bir şekilde, bunların hepsi Xenia Hala'nın rızasıyla yapıldı. Bunun nedeni muhtemelen kızının kararlılığı-

Ninova

nın çelik gibi sağlam olduğunu anlaması ve Irina'nın Felix'i ölüm döşeğinde görmesini yasaklamaya çalışırsa onu sonsuza kadar kaybedeceğini fark etmesiydi.

Ya da belki de Rasputin'in gerçek niyetlerini en başından beri aramızdan sadece Felix'in fark ettiği gerçeğindendi. Rasputin'in göğsünün içine bakmış ve kalbinin karanlığını görmüş gibiydi.

Irina bir gün eve parmağında bir yüzükle gelip ailesine, "Felix sunakta ayakta durabilecek kadar iyileştiğinde evleneceğim," dedi.

Ollie ile yapılan konuşmalardan sonra iki kuzenin aynı düğün gününü paylaşmalarına karar verildi. Her ikisi de mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyordu ve işbirliği yapmak tarihi hızlandıracaktı.

Bu Ollie'nin işine geldi çünkü sıkıcı karar verme sürecinin çoğunu kumaş, çiçekler ve pastalar arasında seçim yapmaktan hoşlanan Irina'ya yükleyebileceği anlamına geliyordu. Ollie'nin tek isteği gelinliğinin içinde dans edebileceği kadar hafif olmasıydı.

Yaklaşan düğün, uzun süredir istedikleri gibi lüks etkinliklere katılmayan St. Petersburg aristokratlarını yeniden canlandırdı. Şehrin dört bir yanına elden teslim edilen pek çok süslü davetiyeden neredeyse hiçbiri geri gönderilmedi.

Danimarka kraliyet ailesinin tamamı törene katılacaktı. Albion'daki kuzenlerimiz aradaki savaş bölgelerini geçmenin zorluğundan dolayı gelemeyecekti.

Ollie adına mutluydum ama hissettiğim korkuyu yok sayamıyordum. Ta ki beni en az gelin adayları kadar sevindiren bir haber alana kadar:

Damien St. Petersburg'a geri dönüyordu.

Sadece düğün için tam zamanında dönmekle kalmayacak, aynı zamanda bir kahraman gibi karşılanacaktı.

Damien imkânsızı başarmıştı. Lemberg'de yaşanan felaketin ardından Rusya kuvvetleri parçalanırken Damien ve Kazak alayı duvarları aşıp şehri ele geçirmişti.

Ninova

Bu bizim ilk büyük zaferimizdi. Babam tüm gazetelere hikâyenin basılmasını emretti ve Damien'ı zafer töreni için St. Petersburg'a çağırdı.

Onu canlı olarak göreceğimi bilmek aklımdaki tüm endişeleri sildi. Gece gündüz düşünebildiğim tek şey buydu.

Artık orijinal Kazak ordusunun adamlarıyla doldurulmuş olan alayından kalanlarla birlikte St. Petersburg'a dönüş yolunda olduğunu yazmıştı.

Bu muhtemelen benden alacağın son mektup çünkü postadan daha hızlı seyahat etmeyi umuyorum.

Amcamlarımdan bazılarını, kuzenlerimi, birkaç eski dostumu getiriyorum... En sevdiğim prensesle tanışmak istiyorlar. Şehir dışındaki kampımızı ziyaret edebilecek misin?

Bana "izin" verilsin ya da verilmesin yapmaya kararlıydım.

Damien'in gelişine kadar geçen haftalar sonsuzluğa uzanıyor gibiydi, her gün bir öncekinden daha yavaş geçiyordu.

Ama sonra birdenbire Kazak süvarilerinin sadece üç günlük uzaklıkta olduğu haberini aldık. Ollie ile Irina'nın düğününün olacağı gün, öğleden sonra şehre varacaklardı.

Damien'a haberci aracılığıyla bir not gönderdim:

Umarım bir yerlerde temiz bir ceketin vardır. İlk dansı sana saklıyorum.

Aslında boşver, ne istersen onu giy. Ya da hiçbir şey giyme. Ne olursa olsun kızlar Lemberg'in Kurtarıcısı ile dans etmek için sıraya girecekler; özellikle de ikinci seçeneği tercih edersen...

Her dansı Damien'a saklamayı planlıyordum, görgü kurallarının canı cehenneme. Ama bunu ona itiraf ederken tuhaf bir çekingenlik hissettim. Uzun zamandır uzaktaydı.

Birbirimize gönderdiğimiz ansiklopedi gibi mektuplar sayesinde her zamankinden daha da yakınlaştığımızı zannetsem

Ninova

de onu tekrar yüz yüze görme düşüncesi beni öyle bir kargaşaya sokmuştu ki neyin gerçek neyin ateşli fantezilere ait olduğunu ayırt edemiyordum.

Aşçının altı yaşındaki kızından imparatoriçeye kadar saraydaki herkesin katıldığı düğün için son dakika görevleriyle dolu son üç gün bir anda uçup gitti.

Annem, gerginliğin mutlulukla karıştığı bir hisle ortalıkta dolanıyordu. Bir imparatorluk düğününün sorumluluğunu üstlenmekten dehşete düşse de en azından bir kızını evlendirebildiği için çok mutluydu. Prens Axel, Danimarka tahtının yalnızca dördüncü vârisi olmasına rağmen Finlandiya kralı olmaya en büyük adaydı. Aynı zamanda inanılmaz derecede zengindi. Babası zaten oğlu Axel ve Ollie'ye Kopenhag'daki Bernstorff Sarayı yakınlarında bir villa hediye etmişti.

"Seni çok özleyeceğiz!" dedi Maria, düğünden önceki gece hıçkırarak. Eski kamp yataklarımızı çıkarıp Ollie'nin odasında son bir kez uyumaya karar vermiştik. "Axel'ı seviyorum ama bu kadar uzakta gitmenden nefret ediyorum!"

"Aptal olma," diyen Ollie, ona sarıldı. "Sürekli ziyaret edeceğim. Hem gelecek yaz gelip benimle kalacaksın, söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Maria, burnunu çekerek.

Maria şimdiye kadar gördüğüm en kötü ruh halindeydi. Anneme Daniel'ın düğüne gelip gelemeyeceğini sormuştu. Sadece reddedilmekle kalmamıştı, aynı zamanda bu istek ailemizi yaralı askere olan aşkının ne kadar ilerlediği konusunda uyarmıştı. Hemşirelik görevlerine devam etmesine izin verilmeyeceğine dair söylentiler vardı ve artık Daniel'ın kayıp bacağının yerine protez takıldığı için onu Staraya'daki annesinin kulübesine geri gönderme planları yapıyorlardı.

Birkaç hafta önce Daniel'ı hastanede ziyaret etmiştim. Sade, yuvarlak bir yüzü, dağınık kahverengi saçları ve ön dişlerinin

Ninova

arasında küçük bir aralık vardı. Her ne kadar hastane yatağında geçirdiği süre vücudunu zayıf düşürmüş olsa da onun bir zamanlar güçlü bir taşra çocuğu olduğunu ve ayağa kalkınca büyük ihtimalle yine aynı forma kavuşacağını biliyordum.

Bir saatten fazla konuştuk, hoşsohbet çoğunlukla Maria'yla okuduğu kitaplar etrafında dönüyordu. Görüşleri zekice ve incelikliydi; tek sınıflı bir okulda eğitim görmüş birinden bekleyeceğimin çok ötesindeydi. Belli ki Maria'ya hayrandı, kendi sosyal konumunun bin kat üstünde olduğunu bildiği bir kıza karşı hiçbir çekingenlik göstermiyordu.

St. Petersburg'un en parlak adamı olabilirdi ve bu ailem için hiçbir şey ifade etmezdi. Onun Maria'yla olan ilişkisi benim Damien'la olan ilişkimden daha da felakete mahkûmdu.

Ollie'nin mutluluğunu biraz kıskançlıkla izleyen tek kişi Maria değildi.

Olga Hala, St. Petersburg'a döndüğünden beri morali bozuktu. Babam ve Ollie ile birlikte Danimarka'dan dönmemiş, bunun yerine Finlandiya ve Estonya üzerinden dolambaçlı bir rota izlemişti. Kocasından mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalıştığından şüpheleniyordum.

Evinde birlikte içtiğimiz özel bir çay sırasında bunu doğruladı.

Peter'ın onun eve dönmesinden mutlu olup olmadığını sordum.

Bir süreliğine cevap vermeden, sessizce oturdu ta ki gözyaşları akmaya başlayarak bizi şaşırtana kadar.

"O çok soğuk. Koridorda yanımdan geçerkenki tavırlarından bile onun için bir lambadan farkım olmadığı belli."

Bu beni çok kızdırdı çünkü Olga Hala Rusya'nın en güzel kadınlarından biriydi, ayrıca komik ve nazikti. Sayısız erkek onu elde etmek için sahip oldukları her şeyi verirdi.

Söyleyebildiğim tek şey, "Gerçekten çok üzgünüm. Bu korkunç," demek oldu.

Kucağındaki çay bardağına boş boş baktı.

"Çocuk istedim. Şefkat istedim. Aşk istedim. Tüm hayatım bir film şeridi gibi hızla geçip gidiyor ve yakında bunların yapamayacak kadar yaşlı olacağım."

"Yaşlı değilsin!"

Bana baktı, gözleri kızarmış ve şişmişti. "Otuz yedi yaşındayım. Çocuk doğurmam için çok geç olabilir."

Olga Hala içini çekerek bir yudum bile almadığı çayını yan masaya koydu.

"Ollie adına mutluyum. Ama o kadar yalnızım ki. Birinin bana Axel'ın ona baktığı gibi bakması için neler vermezdim... sadece bir kez."

"Belki babam sana boşanma izni verir," diye fısıldadım. "Nikolasha için yaptı."

"Nikolasha'da ihtiyaç duyduğu bir şey vardı," diyen Olga, acı bir şekilde başını salladı. "Bense sadece onun kız kardeşiyim."

Aşkın tanrıların en kötü numarası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Esas olarak bize işkence etmek için var gibi görünüyordu. Mutsuz evlilikler mutlu evliliklerden çok daha yaygındı. Ayrıca asla gerçekleşmemesi gereken evlilikler ise aralarından en acı verici olanları gibi görünüyordu.

***

Düğün sabahı günün ilk ışıklarıyla uyandım. Üzerimde geceliğimle pencere kenarına gittim ve çimlere, güneydeki ağaçların kapladığı karanlık alana doğru baktım. O ağaçların ötesinde,

Ninova

Alexander Park'ın ötesinde bir yerde Damien, Kazaklarla birlikte bana doğru geliyordu.

Büyükanne Minnie'nin anı tutucusu göründüğünden daha ağır bir şekilde avucumun içinde duruyordu. Biraz gergin, biraz umut dolu bir şekilde derin bir nefes alarak yandaki hilal şeklindeki düğmeye bastım.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra anı tutucusu canlandı. Eski bir cep saati gibi hafif ve sabit bir tik-tak sesi çıkardı. Bunun sadece işe yaradığı anlamına geldiğini varsayabiliyordum.

Günün hangi kısımlarını kaydedeceğini ve neyi seçeceğini nasıl bildiğini merak ederek anı tutucuyu sabahlığımın cebine koydum. Küçük kutu neredeyse canlıydı; bir kalp gibi atıyor, zihin gibi vızıldıyordu.

Büyükanne Minnie bana tüm sihirlerin canlı olduğunu söylemişti. Çeroit kristalini tutmak bunu doğrulamıştı; içimdeki gücün kıvrandığını, özgür kalmak için duyduğu özlemi hissetmiştim.

Büyükannemin anı tutucusu, çeroidin kötü niyetinden yoksundu. Cebimdeki varlığı bir dost gibi sıcak ve rahatlatıcıydı.

Kahvaltıdan sonra, tüm çabamın başkası için olduğunu bile bile kendime bu düğün için en iyi şekilde görünmem gerektiğini söyleyerek, alışılmadık bir özenle yıkandım ve giyindim. Yeni binici kıyafetlerimi giydim ve saçımın önlerini toplayıp geri kalan kısmını açık bıraktım.

Annem beni arka bahçe kapısından gizlice çıkmaya çalışırken yakaladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Düpedüz yalan söylemekten kaçınarak, "Lütfen anne," dedim, "deli gibi çalışıyoruz ve uzun zamandır ata binemiyorum."

Ninova

Ninova

Dün bütün günümü Ollie'nin düğün hediyesi olacak yüzlerce yastıklı kutuyu narin cam süslemelerle doldurarak geçirmiştim. Maria da tüm kutuları kapatıp ipek fiyonkları bağlamıştı.

Hizmetçiler kendi görevleriyle o kadar meşguldü ki konukları tren istasyonundan saraya götürmek için gönüllü olan Alexei dahil hepimiz köle gibi çalışıyorduk. Axel'ın kız kardeşi Prenses Margaret o kadar darmadağınık bir halde geldi ki Alexei'in "manastırdaki bir rahibe gibi güvenli bir şekilde araba kullanacağına" söz vermesinin ne kadar yalan olduğunu anladım.

Annem kollarını göğsünde kavuşturup saçlarımla kıyafetimin şüphe uyandıran düzgünlüğünü inceledi. Nereye gitmek istediğimden şüphelenmiş olmalıydı.

Tek söylediği şu oldu: "Tamam, git ama korumaları da yanına al."

Muhafız Kolya Deverenko'yı yanıma aldım çünkü çenesini kapalı tutacağı konusunda güvenebildiğim bir tek o vardı. Ayrıca bana ayak uydurabilecek kadar hızlı at süren tek kişi de oydu.

Barley'yi büyük bir hızla hazırladım, ellerim titriyordu çünkü Damien sonunda beni on dokuzuncu doğum günüm için gönderdiği hediyeyi kullanırken görecekti; gerçek bir Kazak eyeri.

Alexander ormanlarını dörtnala geçerken Artemis ağaçların tepesinin üzerinde tembel daireler çizerek uçuyordu.

Kolya, Damien'ı bizzat görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Damien'ın, St. Petersburg'daki son yılında Kolya ve Alexei de birkaç kere dışarıda Damien, Felix Yusupov ve Dimitri Pavlovich'in yanınlarına katılmışlardı ve bu süreçte Damien'la çok yakın arkadaş olmuşlardı.

Kolya, neden bu kadar hızlı at sürdüğümü tam olarak bildiği için bana sırıttı.

"Yavaşla! Aynı yolu onlarla birlikte geri dönmemiz gerekecek."

Barley'yi hızlandırırken omzumun üzerinden, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye bağırdım. "Atımı yürütüyorum desem yeridir."

Ninova

Damien'la Gatçina civarında bir yerde buluşmayı bekli-
yordum. Bunun yerine, havada umduğumdan çok daha erken
yükselen bir toz bulutu, ardından da güneşin çeliğin üzerindeki
parıltısını gördüm. Kazaklar yolculuklarını tamamlamak için er-
ken kalkmış olmalıydılar.

Topuklarımı Barley'nin yanlarına bastırıp bir kez daha ileri
doğru atıldım.

Alayın başında yalnız bir atlı dörtnala koştu.

Damien benimle buluşmaya geliyordu.

Ninova

Otuz Birinci Bölüm
BİR KAHRAMAN KARŞILANIYOR

Damien

DAHA ÖNCE HİÇ Galiçya'dan ayrılırken hissettiğim kadar bölünmüş hissetmemiştim. Lemberg'i ele geçirmiştik ama savaş bitmemişti.

Anastasia'yı görmek için can atıyordum, o kadar ki beni deliliğe sürükleyecekti sanki. Çarın St. Petersburg'a geri dönme çağrısı Olimpos'a bir davet gibiydi, ta ki bunun babamı ve adamlarımın yarısını geride bırakmak anlamına geldiğini fark edene kadar.

Çarın beni neden geri çağırdığını tam olarak biliyordum. Savaş pek iyi gitmiyordu. Bu onun kutlayabileceği ilk açık zaferdi. Herkesin günün kahramanlarını görebilmesi için bizi şehir merkezinden geçirmek niyetindeydi.

Bense bir kahraman gibi hissetmiyordum. Sadece çok ama çok şanslı bir adammışım gibi hissediyordum.

Avusturya Ordusu bizi arkadan kuşattığında, silahlarıyla on metre yüksekliğindeki şehir duvarları arasında sıkışıp kalmış-

Ninova

tık. Önce Baron Zaltsa düştü, ardından General Brusilov. Kalan yüzbaşıların yarısı da. Ordularımız paniğe kapıldı; liderlik ya da emir yoktu. Gidecek bir yer olsaydı adamların yarısı kaçardı.

Babam, amcalarım, kuzenlerim, eski dostlarım olan Kazaklarla birlikte bize katılmıştı. Rykowski öldürüldükten sonra onların alayı benimkiyle birleşti. Yüzbaşılığa terfi ettim, bu da Kafası Uçurulacak Sıradaki Adam Gelsin demek gibi bir şeydi.

Birlikte çalışabileceğim tek kişiler Ruslar olsaydı orada bir saat bile dayanamazdım ama o noktada adamlarımın yarısı bulunduğum eski ordudan gelmişti. Bu işin şanslı kısmıydı.

Babam Avusturyalıların zayıf sol kanadına hücum ederek onları nehri geçmeye zorlamıştı.

Adamlarım şehrin gölgesine doğru ilerlediğinde güneş ufukta batıyor, şehir surları doğuya doğru uzun bir gölge oluşturuyordu.

Kuzenim Yan, doğrudan şehrin içinden geçen nehre daldı. Halkı bir balıkçı köyünden geliyordu ve nefesini on dakika veya daha uzun süre tutabiliyordu. Ayakları adeta kürek gibiydi.

Suyun altında kalarak bulanık suyu inceldi. Fok balığına benzeyen kafası, kıyıya varmadan önce birkaç kez ortaya çıktı, şüpheli görünüyordu.

"Her yer çakıl dolu, içinden geçip geçemeyeceğimizi bilmiyorum. Bir de demir ızgara var."

"Ne kadar kalın?" diye sordu dayım Symon.

"Yaklaşık..." Yan demir çubukların boyutunu belirtmek için işaret parmağını kaldırdı.

"Bir parmak?" Symon kahkaha attı. "Bana hakaret etme."

Dayım çarpık küçük bacakları olan bir fıçıyı andırıyordu. Bir keresinde sirkte gösteri yapan iriyarı bir adamı ağırlık kaldırma yarışında yenmişti.

Ayrıca bok gibi yüzüyordu. Bir top güllesi gibi suya düştü ve ızgaraya varıncaya kadar neredeyse boğulacaktı. Yan yol boyunca ona yardım etti.

Ninova

Symon bir, iki, üç kez daldı ve üçüncü seferde nefes nefese, elleri kanlı olsa da sırıtarak yüzeye çıktı.

"Bir delik açtım. Çok dar... Sen geçemezsin."

Sığma olasılığı en yüksek olan altımız, alabildiğimiz en derin nefesi alıp suya daldık.

Kanla, çöple ve insan lağımlarıyla dolu sularda ciğerlerimin patlayacağını düşünene kadar yüzdüm. Yan bize rehberlik etmeseydi Symon'un ızgarada açtığı boşluğu bulmak imkânsız olurdu. Yüzerken kâh elimizi kâh ayak bileklerimizi kullanıyorduk, ızgaranın içinden sıkış tıkış geçebilmek için tüfeklerimizi çıkarmak zorunda kaldık.

Zaten çamurlu nehir suyuyla dolu tüfeklerin ateş edebileceğini sanmıyordum. Kanalizasyon ızgarasından geçerek eski pazar yerine ulaştık.

Üzerimizden kirli su damlatarak ve akşam güneşinin altında pis kokular saçarak şehir duvarının iç kısmı boyunca adım adım ilerledik. Nöbetçilerin üzerine kötü bir gölge gibi sürünerek yaklaştıktan sonra çıplak ellerimi burunlarıyla ağızlarına doladım, yüzlerini bir maske gibi mühürledim ve hayatları tükenirken onları sessizce boğdum.

Tüfekle ya da kılıçla öldürmeyi tercih ederdim. Birini elimle öldürdüğümde enerjileri bana doğru akardı. Düşünceleri ve anıları da. Kurbanlarımın hayatlarını emiyor sayılırdım ve ben onları yakana kadar içimde yaşarlardı.

Anastasia'ya Rasputin hakkında o şeyleri yazarken ikiyüzlülük etmiştim. Olduğu şey yüzünden ölmesi gerektiğini söylemiştim ama benim de bir vampirden çok farkım yoktu.

Nöbetçilerin silahlarını çıkardık ve tamamen silahlı bir şekilde arka kapıya vardık.

En iyi izcimiz gizli kapıyı buldu. Petro gece yarısı topraktaki bir karıncayı bile fark edebilirdi; harçtaki neredeyse görünmez ekleri bulmakta hiç sorun yaşamadı.

Kapıyı içeriden bulmak çok daha kolaydı. Garnizonun çoğu duvarın üzerindeydi; nöbet tutan yalnızca dört asker vardı.

Onları öldürdük ve karşı tarafta bekleyen elli Kazak'ın geçebilmesi için duvarda bir delik açtık.

Birliğim savaşarak güney kapısına doğru akın etti. Kanalizasyondan çıktığımız andan itibaren on dakikadan az bir süre içinde ana kapıyı açmıştık. İşte, o andan itibaren tüm Rusya ordusu şehre akın etti.

Babam gururdan kızarmış bir yüzle omuzlarıma vurdu.

"Bir ataman, emrindeki yeteneği nasıl kullanacağını bilir," derken, parmaklarını kollarıma batırıyordu. "Ve saldırıyı her zaman o yönetir."

"Hatırlıyorum."

Kendi yüzüm gibi güneşten yanmış yüzüne baktım. Gözlerinin kenarlarındaki derin beyaz kırışıkşıklar, ifadelerinin bir harita gibi gösteriyordu.

Babam ensemi tutup alnını alnıma bastırdı.

"Tanrılar adına, yeniden birlikte savaşmak çok güzel."

"Onuru koru, zaferi inşa et."

Bu sözleri eyerlerimize kazımıştık. Bu, zaferin asla onurunuza mal olmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Babamla kalıp kutlamak isterdim. Onun yerine tüm bu zaferi çarın başına yığmak için St. Petersburg'a geri dönmüştüm.

"Çar" kelimesi Latince Sezar'dan geliyordu. Çarların kendilerine imparator demelerinin ve kartalı arma olarak kullanmalarının nedeni buydu. Nicholas benden Marc Antony gibi diz çöküp Augustus'un ayaklarının dibinde saygı göstermemi istemişti.

Ayrılmaya hazırlanırken babam beni uyardı.

"Sözleşmemiz neredeyse bitmek üzere. Bu sefer onu öldürmemeye çalış."

Aslında çarın o defne tacını başıma koymasını delice bir beklentiyle umuyordum. Anastasia'nın ve diğer herkesin önünde bana ülkedeki en büyük onuru vermek zorundaydı.

Anya'ya baktığımı ve yüzündeki hayranlık parıltısını gördüğümü hayal ettim...

Aptalca bir fanteziydi ama St. Petersburg'a dönerken beni çoğunlukla meşgul etmeyi başarmıştı.

Symon bunların bir kısmını tahmin etmiş olmalıydı ki atını benimle birlikte sürdü.

"Prensesin kafana çiçek atmak için orada olacak mı?"

"Bizi çiçeklere boğacaklar," dedim, asıl soruyu duymazdan gelerek.

Symon atını hızlandırırken, "Bizi bir şeylerin içine boğacakları kesin," diyerek sırıttı.

Anastasia'yı gördüğümde nasıl olacağını merak ettim. Bu anı o kadar çok düşünmüştüm ki bunun savaşın en kötü kısımlarını atlatmak için kullandığım fanteziler kadar iyi olması imkânsız görünüyordu.

Zaman ile mekân kalpte ve zihinde mesafe yaratırdı. Anastasia'nın artık benim bulunduğum yerde olması mümkün değildi.

Onu görebilmek için daha kaç saat geçirmem gerektiğini, kaç kilometre daha yol katetmem gerektiğini düşünmemeye çalıştım.

Rusya sınırını geçene ve sonunda Tsarskoye Selo'dan arabayla bir günden daha az bir mesafede kamp kurana kadar zaman önce yavaş, sonra hızlı, sonra daha da yavaş aktı.

Gece yarısı muhafızların beni kabul edeceğini düşünseydim ormanın içinden geçip sarayın kapısına kadar giderdim.

Bunun yerine adamlarıma sabah erkenden yola çıkacağımızı söyledim.

***

Ateşin başında uzun süre uyanık kaldım.

Ertesi gün gerçekleşecek olan düğünü düşünüyordum. Sadece Nikolasha tarafından değil, bizzat çar tarafından da davet edilmiştim.

Nikolasha, yeni geliniyle birlikte at üzerinde değil, trenle dönmüştüm.

Stana, kocasının evinden kaçtığından beri Nikolasha ile birlikte askeri kampta kalıyordu. Bu aslında benim ikinci kraliyet düğünüm olacaktı çünkü Nikolasha beni küçük, özel törenlerine davet etmişti.

Onu hiç kışın kar yağarken çam dallarından oluşan bir kemerin altında durup, ormandaki gökyüzünün katedrali altında sevgilisine yemin ettiği zamanki kadar mutlu görmemiştim.

Stana siyah samur kürkünden yapılmış bir pelerin giyiyordu, gözleri şenlik ateşinin yansıyan aleviyle altına dönmüştü.

Törenden sonra beni kenara çekti ve tekrar geleceğimi okumasını isteyip istemediğimi sordu.

Olabildiğince kibar bir şekilde reddetmeye çalıştım. Elini koluma koydu ve neredeyse benim kadar uzun olduğu için gözlerimin içine baktı.

"Kaderden saklanamazsın."

Onda son derece ürkütücü bir şeyler vardı, özellikle geceleri. Alevler onun bir parçasıymış gibi, ateşten oluşmuş gibi teninde ve gözbebeklerinin derinliklerinde titriyordu.

"Kaderden saklanmak istemiyorum," diye yanıt verdim. "Ama onunla karşılaşmak için koşmak da istemiyorum."

Stana sadece gülümsedi.

"Bir gün geleceğini okuyacağım. Bunu da gördüm."

***

Ertesi sabah şehirdeki geçit törenimiz için giyindim. Gerçekten temiz bir palto ve yeni çizmeler almıştım. Hatta uygun bir usturayla tıraş olmayı ve saçlarımı kestirmeyi bile başarmıştım.

Herkül yılın bakımını alıyordu, kuyruğundaki tüm çerçöpten kurtulmuştu ve tüyleri parıldayana kadar tımarlanmıştı. Nikolasha onu satın aldığında sadece iki yaşındaydı ve hâlâ büyüyor gibi görünüyordu. O zaten gördüğüm en büyük süvari atıydı; başının tepesine ulaşmak zorlaşmaya başlamıştı.

"Eğilmek zorunda kalacaksın," dedim ona. "Çünkü merdiven getirmeyeceğim."

Herkül Artemis gibi konuşamasa da gösterdiğinden fazlasını anlıyordu.

Gitmek için ne kadar heyecanlı olduğumu bile tahmin edebilirdi. Özellikle onu ne kadar erken uyandırdığım göz önüne alınırsa alışılmadık derecede işbirliği yapıyordu.

Symon gün doğumundan kısa bir süre sonra yola çıkmaktan pek memnun değildi.

"Acelen ne?" diye sordu esneyerek. "Geçit törenine biz olmadan başlayamazlar."

Geçit töreni ya da düğün umurumda değildi. Aklımdaki tek şey Anastasia'ydı. Aynı mı yoksa farklı mı görüneceğini, sıcak mı yoksa çekingen mi olacağını merak ediyordum.

"Öğle yemeği için duralım mı?" diye sordu Symon, birkaç saatlik yolculuktan sonra.

"Hayır. Zaten yakında varacağız."

Symon yüzünü buruştursa da itiraz etmedi.

Yolun batısındaki ağaçların arasından gümüş renkli bir kuş çıkageldi. Onu hemen tanıdım; hâlâ Galiçya'da olsaydık da tanırdım.

Artemis'in yalnız gelmeyeceğini bildiğim için topuklarımla Herkül'ü dürttüm.

Bir dakika sonra peşinde ona yetişmeye çalışan zavallı bir asker ile en sevdiği kahverengi kısrağının üzerinde eğilmiş olan Anastasia dörtnala ormanın sınırından çıktı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme hâkimdi, güneş teninde parlıyor, yoğun saçı arkasında dalgalanıyordu.

Herkül'ü sete çıkmaya zorlayarak yoldan sapıp ona doğru at sürdüm.

Anastasia mor adaçayı tarlasının üzerinden hızla geçerken kısrağının toynaklarıyla arkasına havada süzülen lavanta rengi bir sis yayıldı. Ardından atından aşağıya atladı ve koşmaya başladı. Ben de aynısını yaptım.

Tarlanın ortasında, etrafımızda kâğıt gibi beyaz kelebeklerin uçuştuğu mor bir okyanusta buluştuk. Tüm yüzü beni bir kasırga

Ninova

gibi yakalayan vahşi bir mutlulukla aydınlanarak bana doğru koştu, ben de onu kollarıma aldım kaldırdım ve havada döndürdüm.

Adamlarım ve onun arkasındaki koruma aklımdan çıkıp gitmişti. Onun kim olduğunu ve ne yapabileceğimi bile unuttum. Tek bildiğim, birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmediğimdi ve bunu ona göstermenin tek yolunun, onu bir daha hiç bırakmayacakmışım gibi öpmek olduğuydu.

Dudaklarımız buluştu; dudakları güneşten bile sıcaktı. Onun tadına baktığım anda tüm dünya etrafımızda donup kaldı.

Kısrağı, havada asılı duran mor beneklerden oluşan bir bulutun içinde dondu. Artemis uzun, düz ve kurşun gibi vücuduyla aşağı doğru uçarken durakladı. Artık Kolya Deverenko olduğunu fark ettiğim muhafız, Anastasia'ya yeni yetişmişti, ağzı ağır çekimde şaşkınlıkla açılırken komik bir pozisyonda taşlaşmıştı.

Bizim dışımızdaki tüm dünya durdu. Merkezinde birbirimize bağlıydık, hâlâ bir müzik kutusunun içindeki, birbirimizin kollarına kilitlenmiş iki figür gibi dönüyorduk.

Anastasia'nın saçlarında köz gibi altın rengi ışıklar yanıyor, çilleri teninde kıvılcımlar saçıyordu. Sıcak bir yaz denizi gibi olan mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

Onu öptüm ve ağızlarımız birbirini keşfetmek istercesine açılırken dili benimkine değdi. Nefesi ciğerlerime doldu ve ruhlarımız iki şeffaf görüntü gibi birleşti. O bana ben de ona dönüşmüştük ve adeta tek vücut olmuştuk, bu anı sadece kendimize saklayarak tüm dünyayı kontrol altında tutuyorduk.

Sonra onu daha önce kimseye dokunmadığım kadar uzun süre tuttuğumu, öptüğümü, kendime bastırdığımı fark ettim ve incineceğinden korkarak onu bıraktım.

"İyi misin?" Yüzünü eldivenli ellerimin arasına alarak ona yakından baktım.

"Elbette, iyiyim," dedi Anastasia ama ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu ve renginin solduğunu görebiliyordum.

"Bunu yapmamalıydım..."

"Ah, kapa çeneni!"

Ninova

Beni tekrar öpmeye çalıştı ama dudaklarını benimkilere doğru düzgün değemeden geri çekilerek yüzünü buruşturdu. Burnundan kan damlıyordu. Endişeli bir şekilde elinin tersiyle kanı sildi.

"Sorun değil," dedim.

Ama sorundu. O vahşi, sonsuz mutluluk bir kez daha gerçekliğin ağırlığı altında batıyordu. Kolya Deverenko at sırtında tepemizde duruyordu; imparatorluk arması göğsünde parlıyordu. Eğer bunu çara bildirmezse işini ve belki de boynunu tehlikeye atmış olacaktı. Anastasia'yı dudaklarımla öldürebileceğim gerçeği başta olmak üzere binlerce nedenden dolayı öpemezdim.

Anastasia, beklediğimden daha hızlı bir şekilde kendini toparlayıp üst dudağındaki kanı bir mendille sildi, bana sırıttığında yüzü hâlâ solgundu.

"Çok farklı görünüyorsun! Bir yara izin daha var..."

Parmak uçları Lemberg'den bir hatıra olan yanağımdaki ize dokundu. Sadece bu hafif dokunuş bile tüm vücudumun şişmesine neden oldu, sanki etim ve kanım cildime sığmıyordu. Elinden tutup onu tekrar kendime çekmek istedim ama yapamadım. Kolya izlerken olmazdı.

"Sen de farklısın."

Ormana sonbahar getiren bir sonbahar tanrıçası gibi görünüyordu. Omuzlarının etrafındaki saçları kırmızı ve altın rengindeydi, binici elbisesi kış çamlarını yansıtan Volga Nehri'nin koyu yeşilindendi. En önemlisi, Anastasia etrafı büyülüyordu. Hiç denemeden zamanı durdurmuş ve beni de yanına çekmişti.

"Güçlenmişsin," dedim.

Yeniden gülümsedi ve neredeyse kalbimi oracıkta durduracaktı.

"Seni gördüğüme çok sevindiğim için oldu."

"Ekselansları..." dedi Kolya alçak bir sesle.

Alayın geri kalanı yetişmişti, yolda beklerken bizi izliyorlardı.

"Bizimle şehre geri dönecek misin?"

"Elbette!" Anastasia ayağını üzengiye koydu ve ben ona yardım etmeyi teklif edemeden Barley'nin sırtına atladı. Heyecanla askerlere doğru ilerleyerek, "Baban nerede?" diye sordu.

"Ordunun geri kalanıyla birlikte kaldı. Çar sadece benim alayımı davet etti."

"Ah." Anastasia'nın yüzünden biraz hayal kırıklığına uğradığı ortadaydı. "Umarım geri kalanı da yakında geri döner. Babam sonun yaklaştığını söyledi; gerçi sen benden daha iyi bilirsin."

"Şüpheliyim," diyerek omzumu silktim. "Bir asker satranç tahtasında sadece kendi karesini görür."

"Artık sadece bir asker değilsin," diyen Anastasia, bana muzip bir bakış attı. "Yüzbaşı Kaledin, çok havalı."

"Artık Binbaşı Kaledin," dedi Petro, biz onlara doğru yaklaşırken. "Başkomutan yıldızları yakasına kendisi taktı."

"Daha da iyi," diyerek bana sırıttı Anastasia.

"Bizi doğru düzgün tanıtmayacak mısın?" Symon yanımıza girmek için atıyla manevra yaptı.

"Amacım buydu aslında. Bu dayım Symon. Symon, bu Grandüşes Anastasia Nikolaevna."

"Damien'ın neden bizi bu kadar erkenden uyandırdığını anlıyorum." Symon onu baştan aşağı süzdü. "Ata iyi biniyorsun. Bir Kazak eyeri kullanmana rağmen..."

Anastasia'nın yüzünde adeta güller açtı. Onu o eyerde görmek, sonunda ay ile yıldızları bir arada görmek gibiydi. O kadar mutluydum ki nereye otursam, nereye baksam bilmiyordum.

Keşke babam da burada *olsaydı* ve Anastasia'yla tanışabilseydi.

"Ne kadar erken kalktın?" Anatasia'nın bana yönelttiği gülümseme içimi ısıttı.

Ninova

"Sadece biraz," diye yalan söyledim.

"Güneş daha doğmamıştı!" diye bağırdı Symon.

"Damien geçit töreni için heyecanlı olmalı." Anastasia o kadar yaklaştı ki bacağı benimkine değiyordu. "St. Petersburg'daki her kız onu desteklemek için orada olacak."

"Her kız mı?" diye sordum, yüzünü inceleyerek.

"Her biri," diye söz verdi Anastasia.

Onu geçit töreninde ve tekrar düğünde göreceğimi bilmek, tüm bedenimin beklentiyle ürpermesine neden oldu. Gün daha parlak görünüyordu, hava yabani adaçayı ve lavantadan dolayı çok tatlı kokuyordu.

Ona yakın olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Anastasia saf, parlak ve hayatla dolup taşarken, tüm bunlar her bakışıyla, her kahkahasıyla, her hareketiyle içinden fışkırırken, benim vücudumdan her gün uğraştığım ölümler sızıyordu.

Symon'a annem tarafından mı, yoksa babam tarafından mı akraba olduğumuzu sordu.

"Damien'ın annesi benim kız kardeşimdi."

"O nasıl biriydi?" diye sordu Anastasia, bu tür sorulardan rahatsız olmadığımdan emin olmak için bana doğru hızlı bir bakış attı.

"Son derece vahşiydi," diye güldü Symon. "Tüm oğlanların toplamından daha sıkıntılıydı. Ben de dahil beş büyük erkek kardeştik ve o en küçüğümüzdü."

Daha önce hiç dayımın bu şekilde konuştuğunu duymamıştım.

Symon yüzümdeki ifadeyi fark ederek, "Bu doğru," dedi. "Annen altı yaşındayken atımı çaldı ve bozkırlara doğru sürdü. Bütün geceyi onu aramakla geçirdik, o ise ancak sabah kendi canı istediğinde geri döndü."

"Nereye gitmişti?" diye sordu Anastasia gülerek.

"Nereye isterse! O böyleydi, aklına bir fikir geldiğinde hiçbir şey onu durduramazdı."

"Babam her zaman onun yeryüzündeki bir melek olduğunu söylerdi," diye araya girdim.

Symon homurdandı. "Taras ona barken gözleri yıldızlar gibi parlardı. Kız kardeşimin gözlerinde de bunu görmek mümkündü. Hiçbir şey onları ayıramazdı ama tanrılar çabaladığımızı biliyor."

"Neden?" diye bağırdı Anastasia.

"Taras henüz ataman değildi. Elinde hiçbir şeyi yoktu ve kız kardeşim çok gençti. Biz beş kardeş, Taras ilk geldiğinde onu kırbaçla kaçırdık. Gerçi boşuna ter dökmüşüz; bir hafta sonra kardeşim kaçtı ve onunla evlendi."

Bu, olayların babamın aktardığından çok farklı bir versiyonuydu ve muhtemelen daha doğruydu. Ayrıntılar konusunda her zaman belirsiz davranmıştı.

"İyi ki yapmışlar," dedi Symon, gülümsemesi mors bıyıklarının altında solarken. "Ellerinden geldiğince birlikte vakit geçirdiler ve bu süre hâlâ yeterince uzun değildi."

Anastasia bakışlarımı yakaladı. Birbirimize baktığımız o an aramızda söylenmemiş, acı veren bir şeyler geçti.

St. Petersburg'a doğru yola çıktık.

Ninova

Otuz İkinci Bölüm
KIZIL DOĞAN GÜN

Anatasia

KOLYA VE BEN Alexander Park'a kadar Damien'la birlikte geri döndük, sonra geçit töreninden önce kıyafetlerimi değiştirmek için acele edebileyim diye yollarımızı ayırdık.

Kışlık Saray'a gitmeye hazır olmam gereken zamanı bir saat geçirdiğimi bildiğimden Barley'yi neredeyse çıkarken yaptığım kadar hızlı bir şekilde sürdüm.

"Grandüşes!" diye seslendi Kolya arkamdan. "Atıma acıyın biraz!"

Barley'yi tırısa kadar yavaşlatıp bize yetişmesini sağladım.

"Geç kaldığımızı söylediğini sanıyordum," diye onunla dalga geçtim.

"Kiki bacağını kırarsa daha fazla geç kalırız."

"Bunun olmasına izin veremem." Yana doğru eğilip Kiki'nin yelesininin tepesine hafifçe okşadım.

Ninova

Kolya bir an sessiz kaldı. Sonra, "Merak etmeyin, grandüşes. Arkadaşınızı görmekten... ne kadar büyük bir mutluluk duyduğunuza dair hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi.

Kızardım ama utancımdan değil de Damien'in beni nasıl kollarına aldığını, tüm dünya etrafımızda donup kalırken beni nasıl öptüğünü düşündüğümde hissettiğim zevkten kızarmıştım.

Zamanı durdurmaya çalışmamıştım bile. Otomatik olarak, hiç çaba sarf etmeden gerçekleşmişti.

Damien'ı da kendimle birlikte içeri çekmiştim.

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Damien bir zamanda gezen değildi; normalde beni geriye çeken kurşun bir ağırlık gibi olmalıydı. Ama tam tersine, sanki zamanda ikimizi de içine alan bir baloncuk yaratmıştım.

O baloncuğun içinde her şey farklıydı; ışık, ses, özellikle de Damien'ın kendisi. Ya baloncuk onun gücünü azaltmıştı ya da benim direncimi arttırmıştı. Onu dakikalar boyunca öpmüş olmama rağmen beni sadece birkaç saniye sürmüş gibi etkilemişti. Canımı yakmış olsa da beni öldürmemişti.

Cebimdeki anı tutucuya dokundum ve o öpücüğün her bir parçasını yakalaması için dua ettim. Hâlâ küçük bir saat gibi tıkırdayıp duruyordu. Eğer Kolya yanımda olmasaydı, şu anda o anıyı tekrar oynatırdım.

Tekrar olmasını sağlayabilir miydim?

Damien'a daha uzun süre dokunabilir miydim?

Yüzüm adeta bu düşünceyle alev aldı. Kendimi başka bir şey düşünmeye zorladım.

"Sen iyi bir arkadaşsın, Kolya. Bana ve Alexei'e karşı."

Kolya göğsünde gürleyen bir iç çekti. Ağır omuzlarını mutsuz bir şekilde silkti.

"Bir şeyler döndüğünü fark etmeliydim. Şu... *keşişle* ilgili."

Bu ünvanı öyle bir söylemişti ki çok daha kötü bir kelimenin tüm iğrençlerini ona yüklemeyi başarmıştı.

"O keşiş falan değil."

Kolya boş gözlerle bana baktı. "Biliyorum."

Kasa dairesinin dışındaki altı muhafızın boğazları o kadar kuvvetli bir şekilde kesilmişti ki neredeyse başları kopmuştu.

O askerlerin Kolya'nın arkadaşları olup olmadıklarını merak ettim.

St. Petersburg'da geçirdiği süre boyunca ona eziyet etmiş olması gereken dürtüye sonunda boyun eğen Rasputin ne kadar rahatlamış olmalıydı. O gözlerini altında bir şey gizlenen soluk mavi buzdan bir tabaka olarak düşünürdüm. Belki de gizlenen o ifade, birlikte yalnız kaldığımız her an dişlerini boğazıma geçirme arzusuydu.

Tanrım, o kadar kördüm ki.

Ailem muhafızların öldürülmesini ve çeroidin çalınmasını örtbas etmeye çalışmıştı. Rasputin, Aziz Fyodor Katedrali'ne bir vampir başpiskopos atadığımızı kimsenin öğrenmesine gerek kalmadan bile itibarımızı yeterince zedelemişti.

İşe yaramadı. Dedikodular hâlâ devam ediyordu: Rasputin bir iblisti, Rasputin bir kurt adamdı, Rasputin çareviçi öldürüp kaçmıştı. Alexei'in hâlâ hayatta –şimdilik- olduğunu kanıtlamak için düğünde geçit töreni yapmamız gerekecekti.

"Onun için endişeleniyorum," dedi Kolya.

Kolya kardeşimden iki yaş büyüktü. Andrei Derevenko onu Alexei'i korumakla görevlendirmişti ve o da hayatı boyunca bunu yapmıştı.

Rasputin gittiğinden beri Alexei'in ne kadar hızla solup gittiğini görebiliyordu.

Alexei, Rasputin'in muhafızları katledişini izlemişti. Onlara o kadar yakın duruyordu ki saatler sonra mahzenden tökezleye-

Ninova

rek çıktığında gömleğinin önü muhafızların kanıyla ıslanmıştı. Annette Bailey onu gördüğünde bayılmış, çareviçin bıçaklandığını sanmıştı.

Alexei alev duvarının içinden geçip çeroidi almış ve Rasputin'e geri götürmüştü.

Trans halinde miydi? Dövüşmeye çalışmış mıydı? Olanları az da olsa hatırlıyor muydu?

Alexei tüm bunlar hakkında konuşmayı reddetmişti. O günden sonraki haftalarda odasından neredeyse hiç çıkmamış, babamın şarabını içip gününü uyuyarak geçirmişti. Kapısını birkaç kez çaldıysam da beni duymamış gibi davranmıştı.

"Rasputin'in peşine düşmeliyiz," dedi Kolya. "Alexei'yi tekrar tedavi etmesi için onu zorlamalıyız."

"Ülkedeki her Ohranka onu arıyor. Rusya'da olduğunu hiç sanmıyorum."

Kolya karanlık bir sesle, "Ben en başında buradan ayrıldığını bile düşünmüyorum," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu sana söyleten nedir?"

Kolya'nm geniş, dost canlısı yüzü, her zamanki ifade alanının dışında bir şeyi dile getirmeye çabalarken buruştu.

"Deli Keşiş etraftayken bir his vardı. Çarın bir odaya odaya girdiğinde olduğu gibi ama daha farklı. O his hâlâ kaybolmadı."

Kolya bir kâhin değildi ama bir tür ikinci görüşe sahipti; havanın nasıl olacağını her zaman bilirdi. Sabahları gökyüzüne bakar, derin bir nefes alır ve size güneşli mi, karlı mı, yoksa yağmurlu mu olacağını kesin olarak söylerdi.

Ne demek istediğini anladığımı düşünmüştüm. Rasputin'in kendini hissettirdiği bir ağırlığı vardı ve bu yük gitmemişti, sadece daha da güçlenmişti. Bir fırtına toplanıyordu. Yıldırım düşmek üzereydi.

Ninova

"Rusya'da olamaz," desem de buna tam olarak inanmıyordum. "Öyle olsa onu çoktan bulurduk..."

"Siz ne derseniz, majesteleri."

İkimiz de ikna olmamıştık.

***

Şanslıydım ki annemin de Margaretta'nın da saraya ne kadar geç döndüğüm için bana bağırmaya zamanları olmadı. Annem çoktan elbisesini giymişti, Margaretta'nın dikkati bir sevkiyat ıstakoz kuyruğu yüzünden dağılmıştı.

Annem arabasına binerken, "Bizimle Kışlık Saray'da buluşman gerekecek," dedi.

"Acele edeceğim." Damien'ın geçit töreninin bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordum.

İkinci şansım ise son derece beceriksiz olan Annette'in yerine, en yeni hizmetçimiz Oksana giyinmeme yardım etmeye gelmesiydi.

Zarif ve düzenli olan Oksana'nın hareketleri yumuşaktı, sesi daha da yumuşaktı. Bir yaprağın narinliğini andıran teni, yarı şeffaf, altı belli belirsiz mor halkalarla çevrili gözleri ve hafif bir kırsal aksam vardı.

Saç yapma konusunda bir sihirbazdı. Kız kardeşlerim ve ben, özellikle etki bırakmak istediğimizde, şimdiden onun için kavga etmeye başlamıştık.

Kimseye itiraf etmesem de bugün umutsuzca istediğim şey buydu. Damien'ı daha yeni görmüştüm ve onu tekrar görmek için can atıyordum.

Oksana aynadaki yansımamı ortaya çıkarmak için geri adım attığında sevinçle inledim.

"Sen bir sanatçısın."

Buklelerimi bir Yunan tanrıçası gibi yığmış, onları altın meşe yaprakları şeklindeki tarak tokalarla sabitlemişti. Seçtiği elbise

hafif ve uçuş uçuştu, önü dökümlüydü ve bir omzunun üzerinde taze beyaz çiçeklerden oluşan bir süsle toplamıştı. Belki yanaklarımdaki kızarıklık ya da dudaklarımda kalan şişliktendi ama daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştim.

Geçit törenini izlemek için ne kadar heyecanlı olsam da durdum ve Alexei'in kapısına bir kez daha vurdum.

Cevap vermeyince oyun odasına gittim ve duvardaki geçitten içeri daldım.

Odası kokuyordu, kıyafetleri ve boş şarap şişeleri her yere dağılmıştı. Hizmetçilerin temizlik yapmasına izin vermemişti.

"O geçidi çivileyeceğim," diye homurdandı Alexei.

Dizlerime toz ve saçlarıma örümcek ağları bulaşmasına sinirlenerek, "Lanet kapıya cevap ver o zaman!" diye karşılık verdim.

Onu neşelendirme sürecini tam olarak bu şekilde planlamıştım.

Daha iyi bir ses tonuyla, "Giyinmelisin," dedim. "Geçit törenine gelmiyor musun?"

"Hayır."

"Gelmek zorundasın."

"O halde ne diye soruyorsun?"

Üstü çıplak ve saçları dağınık bir halde yatağına gömülmüş gibi otururken uykudan yeni kalkmışa benzemiyordu. Aslında uzun zamandır uyumuyormuş gibiydi. Yüzü sanki yerçekimi acımasızca aşağı doğru çekiyormuş gibi sarkıktı, bakışları içimi delip geçiyordu.

Etrafında ne kitap ne de kâğıt vardı. Günün uzun saatleri boyunca onu eğlendirebilecek hiçbir şey yoktu.

"Burada ne yapıyordun?"

Alexei eliyle yüzünü sıvazladı. "Kesinlikle hiçbir şey."

Yatakta yanına oturdum. Panjurlar kapalı ve perdeler çekili olduğu için gözlerim karanlığa alışmıştı. Burası sadece dağınık

Ninova

değildi; Alexei komodini ters çevirmiş ve su bardağını duvara fırlatarak parçalamıştı.

"Senin hatan değildi," dedim.

Alexei dönüp bana baktı, uzun süre sessiz kaldı.

"Bunu bilmiyorsun."

"Seni büyüledi."

"Sana da öyle mi yaptı?"

Sustum, ağzım cevap vermek istercesine yarı açık kaldı. Sonra gözlerimi ondan kaçırdım.

"Hayır," diye itiraf ettim. "O sadece... beni kandırdı. Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ondan ders alıyordum. Ve seni korumak istedim. Üzgünüm Alexei, sana söylemeliydim."

"*Özür dileme*," diye tısladı Alexei, yüzünde gerçek bir öfkeyle. "Bütün bunlar benim yüzümden. Herkes beni korumak, hayatta tutmak istiyor... özellikle *ben*. Tek umursadığım şey buydu, hayatta kalmak. Ve hepsi boşunaydı. Beni ölüme terk etti. O *kadın* da öyle."

Sesi son kelimede çatallaştı, acı onu bastıramadan yüzüne yansıdı.

"Beni önemsediğini sanıyordum!" diye patladı Alexei. "Benim gibi biriyle hiç tanışmadığını söyledi. O dedi ki... Tanrım, bir sürü şey söyledi. Lanet olası bir aptalım."

"Hayır, değildin! Değilsin!"

Alexei teselli edilmeyi istemeyerek beni başından savdı.

"Taşlar hâlâ sizde olsa ve ben uzun zaman önce ölsem daha iyi olurdu."

"Neden bahsediyorsun?" dedim, onu tutup kolumu omuzlarına dolamaya zorladım. Artık benden daha büyüktü ama acı verecek kadar zayıftı. Elimi saçlarının arasına koyduğumda bir kamış gibi kuru olduğunu hissettim. Başını omzuma yasladığında kafatası ağırdı, teni yanıyordu. "Sen dünyadaki en iyi kardeş-

Ninova

sin ve sana tapıyorum! Tamam, Rasputin bize yalan söyledi ve bizden çaldı; cehenneme gidebilir. Başka bir yol olmalı!"

Çoktan St. Petersburg'un kitapçılarını nasıl araştıracağımı düşünüyordum. Sihir üzerine daha fazla kitap bulurdum, Rasputin'inki gibi kitaplar. Bir çeşit büyü, bir çeşit tılsım olmalıydı...

"Asla pes etmiyorsun," dedi Alexei, yorgun bir sesle.

"Hayır, etmiyorum."

Bütün gücümle ona sarıldım.

Alexei bana baktı, gözlerinde ışık yoktu.

"O zaman etmelisin. *Vazgeçmelisin.* Çünkü bazen ne kadar çabalarsan çabala, ne yaparsan yap... başarısız olursun."

Elini sertçe sıktım. "Bu sefer değil."

Yataktan kalkarak, "Kalk!" dedim. "Bu geçit törenine gideceğiz ve ciğerlerimiz patlayana kadar Damien'a tezahürat edeceğiz. Bu muharebeyi kazandıysak bir başkasını da kazanabiliriz. Lanet savaşın kendisini bile kazanabiliriz. Sana yardım edecek bir şey bulacağız ya da Rasputin'i yakalayacağız ya da daha az pislik olan farklı bir vampir bulacağız. Seni iyileştireceğiz!" Onunla neredeyse bağırarak konuşuyordum. "Biz Romanov'uz; birlikte yenilmeziz."

Alexei yavaşça başını sallayarak bana baktı.

"Sen fena halde amansızsın."

"Evet, öyleyim."

"Uygunsuzsun da."

"Kesinlikle."

"Ayrıca aklını kaçırmışsın. Tamamen hayal dünyasında yaşıyorsun." Ardından Alexei derin bir iç çekti. "Ama beni inandırıyorsun da."

"*İnanabilirsin.* Eminim..." Değerli, Alexei'in bahse girmek istemeyeceği bir şey bulmak için çılgınlar gibi etrafıma baktım. Bu, küçüklüğümüzden beri birbirimizin kararlılığını test etmek için oynadığımız bir oyundu. "Büyükbabamın kılıcına bahse girerim ki seni kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

Ninova

"Anlaştık," dedi Alexei çekinmeden. "O zaman sen de Artemis'in üzerine bahse gir."

"Bunu yapamam ama kaybedeceğimi düşündüğümden değil! Çünkü kazansam bile beni öldürürdü."

Alexei hafifçe gülümsedi. "O halde kafanı tıraş et. Eğer kaybedersen en azından cenazemde gülerim."

Ben de ona hemen gülümsedim. "Bu kulağa oldukça komik geliyor."

***

Bütün ailem Kışlık Saray'ın merdivenlerindeki yerlerini aldı. Damien'ın alayı, Napolyon'u yendikten sonra ordumuzun izlediği rotanın aynısı olan Anichkov Köprüsü'nü geçerek Nevsky Bulvarı boyunca uzun bir geçit töreni yapacaktı.

Sandro Amca ve Xenia biraz sağımda duruyordu. Bunu beklediğimi bilmeme rağmen Felix müstakbel kayınvalidesinin yanına geldiğinde hâlâ kötü bir sarsıntı yaşadım. Onu daha önce birkaç kez ziyaret etmemiş olsaydım, Irina'nın koluna yaslanan bükülmüş figürün büyükbabası olduğunu düşünürdüm.

Arsenikten saçları dökülmüş, hastane yatağında geçirdiği uzun haftalardan dolayı kasları körelmişti. Cildi, yüzünün kafatasına benzeyen kemiklerinden sarkıyordu; bu etki, kafasındaki artık bakır rengi değil de kemik beyazı olan tellerin yeniden büyümeye başlamasıyla daha da kötüleşmişti.

Başından dolayı acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Yüzümden hissettiklerimin belli olmamasını umarak, "Seni yeniden dışarıda görmek çok güzel," dedim. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel düğün olacak. Bekleyişin bittiğine sevindin mi?"

Felix'in yüzünde koca bir gülümseme belirdi, diş etleri karaciğer kadar koyuydu. Ama, "Sanırım bugün *hepimiz* beklediğimiz bir şeyi alıyoruz..." derken sesinde, eski muziplik tınısı vardı.

Nevsky Bulvarı boyunca aniden artan gürültü beni cevap vermekten kurtardı. Kükreme üzerimize çöktü, annem tezahüratların

şiddeti karşısında şaşkın görünüyordu. Sokağın her iki tarafındaki pencerelerden sarkan kızlar, daha asker konvoyunun ortaya çıkmasından çok önce havaya avuç dolusu çiçek fırlatmaya başladı.

Damien'ın alayı, güzel atları üzerinde cadde boyunca ilerliyordu; işlemeli deri eyerleri yağdan parlıyordu ve atların yeleleri boncuklarla örülmüştü. Hepsinin üstünde Rusya süvarilerinin koyu renk ceketleri vardı ama Kazak usulü önleri açıktı, tüfekleri göğüslerinin üzerinde asılıydı.

Şeftali, kadife çiçeği, kırmızı, leylak ve safirden oluşan bir cümbüş halinde atılan çiçekler başlarının üzerine doğru süzülüyordu. Kalabalık çelenkler, renkli konfetiler ve ipek eşarplar fırlattı. Derme çatma davullara vuruyorlar, korno ve kaval çalıyorlardı.

Dansçılar alayın önünde sıçrayıp dönerken, akrobatlar takla atıp atların toynaklarının altına dalıyordu. Ateşbazlar, yükselen at arabaları ve Rusya'nın çift başlı kartalı şeklini alan büyük ateşler üfledi.

Babam, Axel'ın ebeveynlerine, Danimarka Prensi Valdemar'a ve Orleans Prensesi Marie'ye gözlerinin kamaşıp kamaşmadığını kontrol etmek için bir göz attı.

Prenses Marie bu abartılı gösteriden etkilenmiş görünse de bayıldığı söylenemezdi. Danimarka standartlarına göre bile şaşırtıcı derecede liberal olduğu, yanında bir hizmetçi bile olmadan Kopenhag'da dolaştığı, yerel itfaiyeye katıldığı ve kolunun üst kısmına büyük bir çapa dövmesi yaptırdığı biliniyordu.

Gözlüklü ve bıyıklı kocası, tam bir deniz subayı gibi görünüyordu ve yolculuktan dolayı o kadar yorgun olmasaydı belki geçitten zevk alırdı ama tüm bu kargaşanın ortasında uyuyakalmıştı, başı öne doğru sallanıyor ve sonra her yeni gürültü dalgasıyla birlikte kalkıyordu.

Kızlar yakışıklı subaylar için çığlık çığlığaydı. Pek çok kişi mendilini doğrudan masif gri atlı binbaşının yoluna fırlattı. Hatta birkaçı, Damien yanından geçerken botunun topuğuna

Ninova

dokunmak için uzandı. Kızlardan bazıları çok güzeldi. Bedenim alev alev yanıyordu ve sıcaklık boynumun arkasına kadar yayıldı.

Askerler tezahürat yapan kalabalığa sırıtıp el salladı. Damien ise sert bir ifadeyle gülümsemeden doğrudan Kışlık Saray'a bakıyordu. Yaklaştığında merdivenlerin başında oturduğum yere baktı ve ancak o zaman ifadesi biraz yumuşadı.

Elimi kaldırıp selam verdim. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Sonra babam ayağa kalktı ve gülümsemesi soldu.

"Lemberg Kahramanları hoş geldiniz!" diye bağırdı babam.

Cevap veren kükreme kulak zarlarımı titretti. Tatiana elleriyle kulaklarını kapattı.

"Şehri geri aldılar çünkü Rusya yenilmez!"

Bir anlaşma uğultusu.

"Ve Rusya yıkılmaz!"

Başka bir kükreme daha.

"Tanrılarınız, ülkeniz ve çarınız adına evinize hoş geldiniz!"

Böğüren tezahüratlar, ayak sesleri, alkışlar ve kornaların çalınmasıyla o kadar güçlendi ki askerlerin tedirgin ama kaçamayacak kadar iyi eğitilmiş atları oldukları yerde kıpırdandı.

Babam, Bakan Shuvalov'un uzattığı yastıktan yaldızlı defne yapraklarından oluşan bir taç kaldırdı.

"Taras Kaledin'in oğlu, Kazakların gelecekteki atamanı, 122. Alayın Binbaşısı ve Lemberg'in Kurtarıcısı Damien Kaledin, öne çıkın!"

Damien atından aşağı sallanarak hafifçe kaldırım taşlarına indi. Şapkasını çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı ve Kışlık Saray'ın merdivenlerini tırmandı.

Çiçek yağmuru o kadar yoğundu ki resmen çiçeklerden oluşan bir halının üzerinde yürüyordu. Yüzünün ve boynunun çıplak kısmına, tenine değen çiçekler kararıp yere düştü.

Ninova

Ninova

Damien babamın önünde durdu. Artık aynı boyda olduklarını görebiliyordum; Damien daha zayıftı ama omuzları da bir o kadar genişti. Damien'ın yara izleri, dışarıda geçirdiği bir yıl boyunca maruz kaldığı hava şartları ve hepsinden önemlisi, ondan yayılan yakın zamanda yaşadığı o şiddetin hissiyatı, onun savaştan yeni çıkmış bir savaşçı olduğunu gösteriyordu.

Sanki ölüm meleği merdivenleri tırmanmış gibi hepimizi susturan karanlık bir haleyle karşımızda duruyordu.

Damien en güçlü anındayken ben bile ondan korkuyordum.

Babamla göz göze geldiler.

Sonra Damien oldukça yavaş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve babam başına altın defne tacını taktı. Kalabalık kükrüyor, üzerimize çiçekler yağıyordu. Yaprak fırtınasının arasından Damien'm gözleri benimkilerle buluştu.

Ardmdan Damien ayağa kalktı ve kalabalığa baktı. Babam Damien'm yumruğunu yakalayıp havaya kaldırdı. Tezahüratlar duvar gibi üzerime baskı yapıyordu.

"RUSYA İÇİN!" diye bağırdı Damien.

"RUSYA İÇİN!" diye karşılık verdi halk.

"ÖZGÜRLÜK İÇİN!" diye bağırdı Damien bu sefer.

"ÖZGÜRLÜK İÇİN!" diye uludu kalabalık.

Babam Damien'ın kolunu bıraktı.

Damien'ın hafifçe önüne geçerek, "Bu gece aynı zamanda en büyük kızım Grandüşes Olga Nikolaevna'nın Danimarka Prensi Axel ile birleşmesini de kutluyoruz," dedi. "İki ulusumuzun şanı birlikte büyüsün!"

Karşılık olarak gelen tezahürat askerler için olduğu kadar yüksek değildi ama yine de güçlüydü. Ollie ilk doğandı ve her zaman popüler olmuştu. Kalabalığa el sallayıp Prens Axel'ın elini tuttuğunda ayaklarının dibine taze bir çiçek dalgası düştü.

"Prenses Irina Alexandrovna ve Prens Felix Yusupov'un da aynı şekilde kutsal evlilikle birleşeceği için bu bir çifte düğün olacak!"

Belki de iskelet gibi zayıf olan Felix'in güzel gelininin elini kaldırması kalabalığın kafasını karıştırdığı için tezahüratlar azaldı. Damat, sunaktan çok mezara daha yakın görünüyordu.

"Çarınızın izniyle, onların sağlığına bir kadeh kaldırın!"

Büyük merdivenin altındaki kapılar ardına kadar açıldı. Düzinelerce iri yapılı uşak bira ve şarap fıçılarını açtı. Rusya'nın geleneksel kıyafetleriyle hizmet veren kızlar, tepsiler dolusu köpüren maşrapaları taşıyordu. Kalabalık öne doğru ilerledi.

"Ne kadar gönderdin?" diye mırıldandı annem endişeyle.

"Endişelenme," diye güvence verdi babam ona. "Geriye kalan her düğün konuğunun sarhoş olup banyo yapmasına yetecek kadar var."

"Demek istediğim bu değildi."

Damien, Herkül'ü kalabalığın baskısından kurtarmak için merdivenlerden inmişti. Tekrar eyerine binip askerleri etrafına toplandı. Oturduğum yerden öne doğru ilerledim.

Damien gitmek üzere döndüğünde omzuma tutturulmuş beyaz çiçeklerden birini kopardım ve ona fırlattım.

Eldivenli eliyle yakaladı ve pek dokunmadan dudaklarına götürdü. Daha sonra onu ceketinin içine soktu.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

Otuz Üçüncü Bölüm

DAMIEN'IN EN ÇOK ÖZLEDİĞİ

Damien

OLGA NIKOLAEVNA, KIŞLIK Saray'ın Büyük Kilisesi'nde evlendi; altın sarısı kumaştan bir gelinlik giyiyordu ve kuyruğu o kadar uzundu ki neredeyse koridorun tamamını kaplıyordu. Yüzünde makyajı ve özenle yapılmış saçlarıyla o kadar güzeldi ki nişanlısı duvağını kaldırdığında şakayla karışık, "*Kimsin sen? Ollie nerede?*" diye sordu. Gelin, sıralardaki yaşlı kadınları şoke ederek yüksek sesle güldü.

Kuzeni Irina, çiçekler ve kuşlarla işlenmiş gümüş bir elbiseyle koridorda onu takip etti. Sevgilisini görünce yüzünde güller açan Felix Yusupov, neredeyse yeniden kendine benziyordu. Yine de tören boyunca Dimitri Pavlovich'in yanında durarak zayıf vücudunu desteklemesine ihtiyacı vardı.

Anastasia'ya bakmak gibi çok daha ilginç bir eğlencem olduğundan uzun ve sıkıcı törene hiç dikkat etmedim.

Yunan elbisesinden şeffaf, pudra mavisi tül katmanlarından oluşan bir şeye bürünmüştü. Saçlarının arasında minicik çan

Ninova

çiçekleri uçuşuyordu, yanaklarındaki çiller bana benekli bir yumurtayı hatırlatıyordu.

Rusya'daki altın, brokar ve kilolarca mücevherle ışıldayan tüm aristokratlarla dolu bir kilisede Anastasia, bir bahar nefesi kadar hafif ve havadardı.

Kıyafet değiştirmekten nefret ettiğini bilsem de bunu bencilce seviyordum. Binlerce yüzü olan bir mücevher gibiydi, güzelliği her seferinde beni yeniden etkiliyordu.

Her ne kadar itiraf etmekten nefret etse de *gerçekten* çok güzeldi, o kadar hayatla parlıyordu ki vitray pencereler bile onun yanında sönük kalıyordu.

Gözlerimi üzerinde hissettiğinde dudağının kenarını ısırdı ve onu aydınlatan gülümsemeyi bastırmaya çalıştı, öyle ki Prens Axel'ın küçük kardeşi Viggo da dahil olmak üzere birçok erkek kafasını ona çevirdi.

Bir anda Anastasia'nın aynı kilisedeki sunakta, Viggo gibi kibirli bir prensin karşısında durduğu görüntüsü zihnimde canlandı. Sırf bu düğünde bile muhtemelen yüz soylu talip vardı. Bir yıl içinde evlenebilirdi.

Bu düşünce beni o kadar öfkelendirdi ki sonraki yirmi dakikayı Viggo'nun sırtına bakarak geçirdim ve Anastasia'yı dansa davet ederse onu boğmaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı merak ettim.

Ayrı kaldığımız uzun aylar boyunca hayal ettiğim şeyler arasında, en acımasız savaşlarda ve en soğuk gecelerde beni ayakta tutan o hayallerin arasında en başta Anastasia'yla yeniden dans etmek vardı.

Onu ilk kez kollarıma aldığımda nasıl hissettiğimi hiç unutmamıştım; birbirimizle didişiyor, zıt yönlere doğru çekiştiriyor ama yine de bir ritme kapılıyorduk, ta ki balo salonunda herkesten daha hızlı ve çılgınca dolaşana, bedenlerimiz birlikte hareket edene, nefes alışverişlerimiz bile aynı hizaya gelene kadar.

Ninova

Daha önce hiç birine bu kadar bağlı hissetmemiştim.

Onu öpene kadar.

Bunu, her iki yanımdaki sıraya doluşmuş düğün davetlilerinin görebileceği bir tepkiyi riske atmadan düşünemezdim.

Bunun yerine dikkatimi aşırı uyarıcı Anya'nın mükemmel antitezi olan eski ve sıkıcı rahibe çevirdim.

Bui yalnızca bir dakika işe yaradı. Gözlerim tekrar ona dönene kadar.

***

Alayın çoğu şehir dışındaki kampımıza dönmüştü, birkaçı da çarın bedava içkisinden pay almak için St. Petersburg'da kalıyordu. Görünüşe göre Nicholas halkın gözüne girmek için şehri o kadar çok içkiyle doldurmuştu ki daha tören başlamadan vatandaşların yarısı sarhoş olmuştu.

Düğüne davet edilen diğer tek asker Romanovların uzaktan akrabası Petro'ydu.

Nikolasha, akşam yemeğinde ikimizden de ziyafet masasına oturmamızı istedi; bu, yeni evlenen Stana'yı, Karadağ Prensesi'ne hiç ısınamamış olan Rusya aristokratlarının soğukluğundan da kurtaran dostane bir jestti. Stana kocasından boşanmadan çok önce ona ve kız kardeşi Melitza'ya "Kargalar" ve "Kara Tehlike" lakabını takmışlardı.

Melitza, Nikolasha'nın küçük kardeşi Peter ile evliydi. Peter Nikolaevich, Nikolasha'nın daha nazik bir versiyonuyken Melitza, Stana'dan çok daha etkileyiciydi ve karanlık sanatlarla bir o kadar ilgileniyordu. Elimi sıktığında avucumdaki çizgileri kontrol etmek için eldivenimi çıkarmaya çalıştı.

Stana hafif bir gülümsemeyle, "Sana izin vermeyecek," dedi. "Damien geleceğinin bir sürpriz olmasını tercih ediyor."

"Daha önce kafamı olduğundan daha da karıştırmayan bir fal duymadım," dedim.

Ninova

"Çünkü cahilsin." Melitza bana soğukkanlı bir bakış attı. "Büyü de en az diğerleri kadar bir bilimdir."

"Melitza bir simyacı," diye açıkladı Stana. "Doktorasını Paris'te yaptı."

Stana eldivenli parmaklarını kısa bir süreliğine burnunun kemerine bastırdı.

"Sorun nedir, aşkım?" diyerek araya girdi Nikolasha.

"Ah, önemli bir şey değil. Bütün gün başım ağrıyordu."

"Hava değişiyor," dedi Peter Nikolaevich, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki onu net bir şekilde duyabilmek için eğilmem gerekti. "Hava basıncı değişiyor."

Petro, mutfaklardan geleceği kesin olan pek çok yemeğin ilkinden bir lokma alırken, "Gökyüzünde tek bir bulut bile yok," diye itiraz etti. Romanovların en büyük kızlarının düğününde on çeşitten az yemekle yetineceklerinden şüpheliydim.

"Hâlâ değişiyor. Yaz bitti, sonbahar başladı."

"Bunu söyleme," diye güldü Stana. "Başka bir kışa hazır değilim. Ben kar için yaratılmadım."

"Bu kışı seveceksin," dedi Nikolasha, onun kulağma eğilerek. "Seni her gece atlı kızakla gezdireceğim, kürklere saracağım ve ayaklarının dibine sıcak bir tuğla koyacağım. Seni Volga'da kaymaya götüreceğim. Kış gündönümünde ormanı mumlarla donduracağız ve karda sevişeceğiz."

"Niko!" dedi Stana, Petro'ya ve bana yandan bir bakış atarak sessizce güldü. "Çocukların önünde değil..."

Melitza kız kardeşini ve eniştesini görmezden gelerek kara gözlerini bana çevirdi.

"Geleceğin hiç evinde, kendi halkın arasında okunmadı mı?"

"Bir kez," diye itiraf ettim. "Babam* durugörü sahibidir."

"Sana ne söylemişti?"

---

* Slav dillerinde "baba" genellikle "büyükanne" veya "kadın" anlamına gelir ancak tam çevirisi diller ve lehçeler arasında farklılık gösterir. Rusça, Lehçe ve Çekoslovak terminolojisinde çeviri, "falcı", "ebe" ve "büyücü" dahil olmak üzere birçok anlama gelebilir. (ç.n.)

Ninova

Büyükannem saçımın bir tutamını yakıp dumanında geleceğimi okumuştu. Ya da en azından niyeti buydu. Bunun yerine uzun bir süre sessizce ve ciddi bir şekilde alevlere bakmıştı.

Ne oldu, Baba? diye sormuştum ona. *Büyük bir savaşçı olacak mıyım? Bir gün ataman olacak mıyım?*

Büyükannemin gözleri bir sarkaç gibi ileri geri hareket ediyordu. *Senin için iki gelecek görüyorum, Damien, biri diğerinin üstünde. Hangisinin gerçekleşeceğini söyleyemem.*

Daha fazla açıklama yapmamıştı. Sadece yüzündeki ifadeden bu geleceklerden birinin gerçekten çok karanlık göründüğünü anlayabilmiştim.

"Bana hiçbir şey söylemedi," dedim Melitza'ya, "ve ben de zaman geçtikçe onun görüşünü kabullendim."

"Hımm." Melitza burnunu çekti. "Göreceğiz bakalım. Stana eninde sonunda senin geleceğini okuyacağını söylüyor ve o asla yanılmaz."

"Her zaman yanılıyorum!" diye karşı çıktı Stana. "George ile evlendim, değil mi?"

"Evet ama evlenmeseydin *benimle* hiç tanışamazdın," dedi Nikolasha.

"Eh, eğer böyle değerlendireceksen..." Stana gülümsedi. "O halde evet, çok zekiyim."

Tabaklarımız hızla götürüldü ve bir sonraki yemek üniformalı hizmetkârlardan oluşan bir ordu tarafından servis edildi. Çoğu iyi eğitimliydi, ancak birkaçı hangi masalara servis yapmaları gerektiğini pek bilmiyor gibiydi. Sanırım, Romanovlar düğün için fazladan personel getirmek zorunda kalmışlardı.

Acele etmelerini diledim. Akşam yemeğinin bitmesini ve dansın başlamasını dört gözle bekliyordum.

Sadece iki masa ötede ama ay kadar uzakta olan Anastasia'yı görebiliyordum. Tatiana ile o lanet Prens Viggo'nun arasında

Ninova

oturuyordu ve kız kardeşinin söylediği bir şeye gülüyordu. Başını geriye attığında boğazının uzun bembeyaz boğazı ve köprücük kemiklerinin güzel çizgileri ortaya çıkıyordu. Viggo tam benim baktığım yere bakıyordu. Bütün Danimarkalılardan, özellikle de erkeklerinden nefret ettiğime karar verdim.

Anastasia'dan daha çok eğleniyor gibi görünen tek kişi, kız kardeşi Ollie'ydi. Konuklar kaşıklarını bardaklarına her vurduğunda kocasının yanağından öpmesine izin vermesi gerekiyordu. Bunun yerine, bir tıkırtı duyduğu anda kocasının üzerine atladı ve onu öyle sert bir şekilde öptü ki Axel bile kızardı.

Irina ve Felix birbirine yakın oturuyorlardı, başları neredeyse birbirine değiyordu ve sessizce konuşuyorlardı. Damat yeni gelinin elini ağzına götürdü ve sırayla her bir parmak ucunu öptü.

Sanki tüm tenime iğneler batıyormuş gibi yoğun bir hisle onları kıskanmadan edemedim. Bakışlarım, mutlu çiftler ve asla sahip olamayacağım kız arasında gidip geliyordu.

Sonunda dans etme zamanı gelmişti. Davetliler, müzisyenlerin yerlerini aldığı Kışlık Saray'ın resmi balo salonuna geçti. Anastasia güneşten daha parlak bir gülümsemeyle bana doğru koştu. Bütün kıskançlığım buz gibi eriyip gitti. Ellerini bana uzattığında dünyadaki hiç kimseyle yer değiştirmezdim.

♪♪♪ *Dreams—The Cranberries*

Dansçılar sıraya girdi, Ollie ve Axel sahnenin başındaydı; Irina ve Felix bir an yanlarında yerlerini aldılarsa da müzik başlayınca birlikte daha hafif bir tempoda sallanabilmek için kenara çekildiler.

Anastasia'nın ellerini ellerimin arasına aldım. Çift pencereden sızan günbatımının son ışıkları saçlarını alev alev yakarken tenini altın rengine boyuyuyordu.

"Dansı yönlendirmeme izin verecek misin?" diyerek takıldım ona.

Ninova

"Eğer bana ayak uydurabileceksen," dedi Anastasia, yüzünü asla tamamen terk etmeyecekmiş gibi görünen, gerektiğinde gizlenen ama her seferinde yeniden ortaya çıkan o muzip gülümsemeyle.

Müzik yavaşça başladıktan sonra hızlandı. Eldivenli avucumun altında Anastasia'nın sırtı bir kırbaç kadar gergindi, eli benimkini kavramıştı. Yüzüme baktı; hafif çimen, güneş ışığı ve taze keten kokusu baş döndürücü bir şeyle birleşmişti.

Etrafımızdaki diğer dansçılar pek gerçek gibi görünmüyordu. Anastasia'nın parlak saçlarının canlı rengi, gülen ağzı ve bozkırların üzerindeki yaz gökyüzüsü kadar parlak ve net gözleriyle karşılaştırıldığında çevremiz bir hayaletler salonu gibiydi.

"Demek alıştırma yapıyordun!" diye bağırdı Anastasia.

Petro'dan bana en popüler dansların adımlarını göstermesini istediğimi ona itiraf etmek istemedim. Yine de kendimi ağzımdan kaçırırken buldum çünkü aklıma gelenleri ona *söylememek* garip bir şekilde daha zordu.

"Elinden daha kalın bıyıkları olan, yaklaşık yüz kırk kiloluk bir askerle vals yaparken ne kadar aptal göründüğümü hayal etme sakın."

"Etmeyeceğim," diye söz verdi Anastasia ciddiyetle, ardından kıkır kıkır güldü. "Hayır, üzgünüm, elimde değil. Vals yaparken sen erkek mi oldun kadın mı?"

"Petro'ya kıyasla herkes kadındır."

Kahkahası onu alıp götürecekmiş gibi geliyordu. Ona eşlik etmemek mümkün değildi.

"Tanrım, seni özledim," dedim kendimi tutamadan.

Anastasia gülmeyi bırakıp bana baktı.

"Hayatımda hiç gittiğin zamanki kadar korkmamıştım. Ya da bu sabah seni gördüğümdeki kadar mutlu olmamıştım."

"Ben de tam olarak aynısını hissettim," diyerek parmaklarını daha sıkı kavradım. "Ben... biz... hayatımın en güzel anıydı. Saf büyü."

Ninova

"Senin yanındayken yapabileceğim şeyler..." dedi Anastasia merakla. "Tanıştığımız andan beri bu böyle. Hatırlıyor musun? Adını bile bilmiyordum ve seni gördüğümde tüm dünya durmuş gibiydi."

"Asla unutamadım ki."

Ruhum sanki onunkine doğru çekilmiş gibi bedenimi terk etmişti.

"Sence bunun anlamı neydi?" diye sordu Anastasia bana.

Ne anlama geldiğini biliyordum. Bunu iliklerimde hissediyordum.

Ama sesli söyleyemedim. Kendime bile itiraf edemiyordum.

Bunun yerine, sanki onu buradan alıp götürebilirmişim gibi, sanki onu kollarıma alıp Herkül'e binip bir daha geri dönmemek üzere çekip gidebilirmişim gibi onu döndürdüm. sanki odadaki tek çift bizmişiz, dünyadaki tek insanlar bizmişiz gibi onunla dans ettim.

Her şarkıda birlikte dans edip her türlü görgü kuralını, halasının her kötü bakışını, Anastasia'nın söz verdiği her prensi göz ardı ettik.

Pencerelerin dışındaki gökyüzü kararda, yıldızlarla süslendi. Anya'nın teni altmdan gümüşe dönerken ay gibi parlıyordu. İnce kumaşlı elbisesinden vücudunu görebiliyordum. Korse giymemişti, bu yüzden teni bu kadar sıcak ve canlı hissettiriyordu. Garip yarı ışıkta göğüslerinin şekli ve düzgün bacakları görünür hale geldi.

Kalp atışlarımın hızı iki kat artmıştı ve bunun dansla alakalası yoktu.

Ellerimi beline dolayıp onu havada döndürerek nefesinin kesilmesini sağladım. Onu kendime doğru sıkıca sarıldığımda bedeni benimkine yaslandı. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

Etrafımızdaki diğer dansçılar yorgun ya da sarhoş olsa da o yorulmamıştı. Ollie ve Axel hâlâ yorulmak bilmeden dansa devam ediyordu ve yakışıklı genç bir subayın dansa davet ettiği

Ninova

Anastasia'nın halası Olga da dans edenler arasındaydı. İlk başta reddetmişti ama subay o kadar ısrarcıydı ki şimdi onun kollarında balo salonunda yeğenleri kadar zarif bir şekilde süzülüyordu.

Çar daha fazla mum yakılmasını istedi. Balo salonu daha da ısındı ve aydınlandı, ışık altın sütunlardan, avizelerden ve parke zeminden pırıl pırıl parıldıyordu.

"Bir içki alalım mı?" dedim Anastasia'ya.

Karadağlı kız kardeşler punch kâsesinin yanında duruyorlardı, Melitza alçak sesle Stana'yla konuşuyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"O hasta," dedi Melitza suçlayıcı bir ses tonuyla.

"Hasta değilim!" diye itiraz etti Stana. "Sadece başım ağrıyor... Sanki biri kafama davulla vuruyormuş gibi hissediyorum."

"Uzanmalısın." Kız kardeşi kaşlarını çatarak konuşsa da kolunu şefkatle Stana'nın beline doladı.

"Nikolasha'nın erken ayrılmasına neden olmak istemiyorum."

"Saat on biri geçti! Hem zaten gitmesine de gerek yok; seni eve kendim götüreceğim. Peter akşam yemeğinden beri gitmek istiyor. Biliyorsun o hiç dans etmez ve kâğıt oyunlarından nefret eder."

Stana bana baktı, yüzü hafifçe kızarmıştı ve ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Nikolasha'ya benim için söyler misin?"

"Elbette."

Kız kardeşler, Peter Nikolaevich ile birlikte ayrılırken Melitza'nın kolu hâlâ kız kardeşinin etrafında korumacı bir şekilde sarılıydı ve pelerini Stana'nın omuzlarına atılmıştı.

"Onların düğününe gittim," dedim Anastasia'ya. "Nikolasha ve Stana'nın."

"Öyle mi?" dedi Anastasia, yüzünden kıskançlık okunuyordu. "Keşke ben de gelebilseydim!"

Ninova

"Açık havada, karın altında evlendiler."

Anastasia derin bir iç çekti.

"Ben de böyle bir düğün isterdim, tüm yıldızların şahit olmasını."

Karşısında kimin durduğunu hayal ettiğini merak ettim.

Bana baktı, sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi dudakları aralandı. O daha konuşamadan kız kardeşi Tatiana dirseğinden tuttu.

Tatiana alçak sesle ve aceleyle, "Seninle konuşmam gerek," dedi.

"Hemen şimdi mi?"

"Evet."

"Beklemenin sakıncası var mı?" diye sordu Anya bana.

Bana öyle bir bakıyordu ki istese kalbimi göğsünden çıkarıp ona verebilirdim.

Dans pistinin yanında sabırla beklemek niyetindeydim ama Tatiana'nın onu pencerelerin yanına çekip hızla konuşmasını ve elleriyle kısa, sarsak hareketler yapmasını izlemekten kendimi alamadım.

Anastasia, aynı şekilde bir araya gelmiş olan ve birkaç bakanıyla alçak sesle konuşan çar ile imparatoriçeye hızlı bir bakış fırlattı.

Tüm bedenimi soğuk bir dalga kapladı.

Tatiana başka bir şey söyledi ve o an Anastasia'nın beti benzi attı. Her şey bir anda oldu, çilleri beyaz tuvalde iki kat daha koyu görünene kadar teninin rengi ağardı. Altdudağı titredi ve dönüp bana baktı, yüzünde acı vardı.

Ona doğru koşmak istedim ama olduğum yerde donup kalmıştım.

Ben yanına gidemeden, kaskatı ve beceriksiz bir şekilde yanına döndü, tüm zarafeti kaybolmuştu. Bana söyleyecek korkunç bir şeyi olduğunu biliyordum. Daha o ağzını açmadan anlamıştım.

Ninova

"Damien..." diye mırıldandı Anastasia. "Galiçya'dan bir telgraf geldi. Tatiana kulak misafiri olmuş. Lemberg geri alınmış. Ve... ve..."

Gözyaşları yüzünden akıyor, kelimeleri zar zor söylemeye çalışırken dudakları titriyordu.

Omuzlarını sıkıca kavradım.

"*Söyle bana.*"

Tek görebildiğim gözyaşlarının etkisiyle irileşen gözleriydi.

"Baban öldürülmüş. Çok ama çok üzgünüm."

Ellerim iki yanıma düştü. Tüm dünya başıma yıkılmış gibiydi. Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey hissedemiyordum çünkü her şey yok olmuştu.

Anastasia'dan uzaklaştım ve oyun masasmda oturan Petro'nun yanma gittim.

"Atımı getir. Adamları topla. Gidiyoruz."

Petro yüzüme bir kez bakmasıyla kazancını masanın üzerinde bırakıp hemen yerinden fırlaması bir oldu.

Anastasia balo salonu boyunca beni takip etti, elini koluma koymaya çalışıyordu.

"Damien, ben..."

Beni yakmış gibi geri çekildim. Bana dokunmasını istemiyordum. Kimsenin bana dokunmasmı istemiyordum.

Balo salonu insanlarla dolmuş gibiydi, sıcak bunaltıcı, hava boğucuydu. Gömleğimin yakası boynumu sıkıyordu.

"Damien..." dedi Anastasia yeniden bana uzanırken.

"YAPMA!" diye bağırdım ve kolumu hızla çektim.

Anastasia başını kaldırıp bana baktı, irileşmiş gözleri yaşlarla parlıyordu.

Bu beni daha da öfkelendirdi. Babam için ağlamaya hakkı yoktu.

"*Sen olmasaydın burada olmayacaktım!*" diye bağırdım.

Ninova

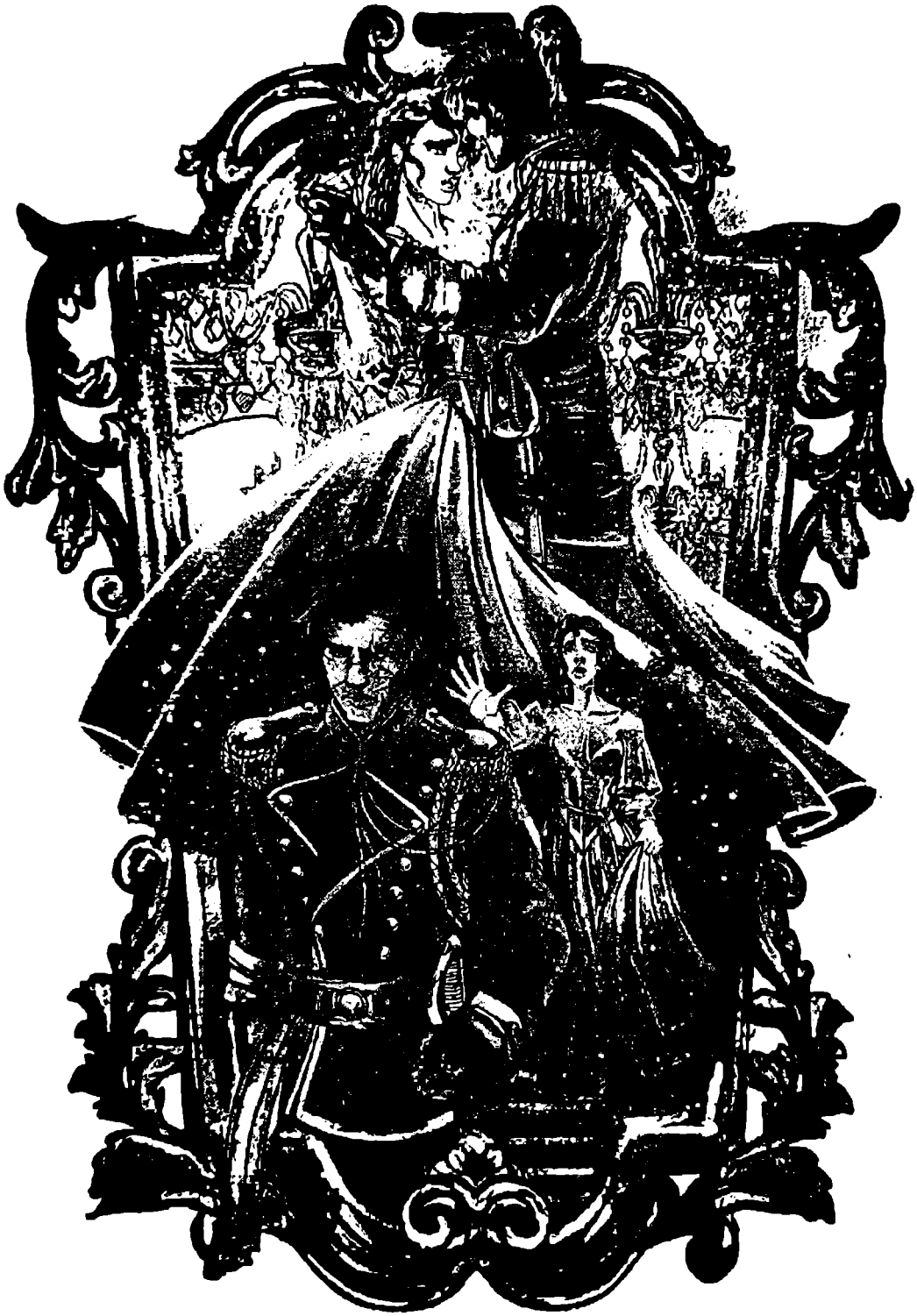

Ninova

Anastasia eli havadayken donup kaldı.

"Defneler umurumda değildi, sadece seni görmeye geldim. Eğer bunu yapmasaydım, orada onun yanında olurdum!"

Anastasia'nın yanaklarından akan gözyaşları elbisesinin önüne damlıyor, ince kumaşın üzerinde koyu lekeler beliriyordu.

Kendini savunmaya çalışmadı. Bu beni daha da sinirlendirdi çünkü etrafımdaki her şey -mumlar, müzisyenler, zengin yemekler, ışıltılı elbiseler, hatta Anastasia'nın kendisi bile- dışarıya yöneltmem gereken öfkenin yakıtıydı, eğer bunu yapmazsam beni içeriden diri diri yakardı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Anastasia.

"Keşke *gözyaşları* onu geri getirebilseydi."

Müzikten, kahkahalardan ve tüm bu kahrolası Romanovlardan kurtulmak için çaresizce arkama döndüm. Kalabalığı yarıp çoktan Lemberg'in kaybının acısını aşmış bir şekilde yeni akrabalarına kadeh kaldıran çar ve karısının yanından geçtim. Şehrin güvenliğini sağlayamadıkları için kaç adamın öldüğü umurlarında bile değildi. Onlara göre bu, her gün aldıkları yüzlerce telgraftan sadece bir tanesiydi.

Her şeyimi benden almışlardı ve istediğim tek şeyi de almama asla izin vermeyeceklerdi.

Balo salonunu, sarayı, hepsini terk ettim.

Petro, Herkül, kendi atı ve sarayın etrafındaki barlardan ve genelevlerden çıkardığı yarım düzine adamımızla birlikte merdivenlerin dibinde bekliyordu.

Herkül'ün sırtına atladım, altımdaki gövdesini neredeyse hiç hissetmiyordum.

"Damien, bekle!" diye bağırdı Anastasia ağlayarak.

Elbisesinin ağırlığı ve kalabalığın baskısıyla yavaşlatılmış olsa da peşimden koşmaya çalışıyordu.

Ona dönüp bakmadım bile; sadece atımı mahmuzlayıp oradan uzaklaştım.

Tanrım, o ana dönüp farklı bir seçim yapmak için neler vermezdim.

Ninova

Otuz Dördüncü Bölüm

BUZ FIRTINASI

Anastasia

KIŞLIK SARAY'IN MERDİVENLERİNDE durup Damien'ın gidişini izlerken, saçakların altındaki büyük saat çalmaya başladı. Toplamda on iki kez çaldı, derinden ve bir gong gibi gümbürdeyerek. Gece yarısı olmuştu.

Cebimdeki anı tutucu vızıldamayı bıraktı ve sustu. Gün sona ermişti.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu.

Mükemmel bir gün yakalamayı ummuştum. Ve bunu yapmıştım da... her şey ters gidene kadar.

Çok mutluydum. Damien'ı gördüğüm ve öpüştüğümüz andan itibaren onun yanındayken geçirdiğim her saniye sanki ayaklarım yerden kesilmişti de havada uçuyordum. Ben enerjiyle dolup taşana, saf elektrik ışığından yapılmış gibi hissedene kadar gülüp dans etmiştik.

Sonra aniden her şey mahvoldu.

Ninova

Babası... ah, Tanrı aşkına, babası...

Damien bıçaklanmış gibi görünüyordu. Kaskatı kesilmişti ve dudakları grileşene, gözleri siyah çukurlara dönüşene kadar yüzünün tüm rengi çekildi. Koluna dokunduğumda bana benden nefret ediyormuş gibi baktı.

Belki de nefret etmeliydi.

Tanıştığımız günden beri olan her şeyin bizi bu noktaya getireceği belliydi.

Ağır adımlaral balo salonuna geri döndüm.

Sadece birkaç dakika önce çok sıcak ve altın rengi görünen alan şimdi sarsıcı ve gürültülü geliyordu. Yayın tellere karşı çıkardığı gıcırtı sert ve ahenksizdi, konukların kahkahaları kargaların gaklamasına benziyordu.

Su içmek istiyordum ama bulabildiğim tek şey şampanyaydı. Acıdan başka hiçbir şey tatmayarak bardağı kafama diktim.

"Ne oldu?" diye sordu Maria bana.

Hiç dans etmemişti. Aslında düğün boyunca melankolik olan tek kişi oydu. Ollie adına mutlu olmadığımdan değil, Daniel'ı, Xenia'nın zorbalığına rağmen başkasıyla dans etmeyi kesinlikle reddetmesine neden olacak kadar sevdiği için.

"Ben... Damien gitti."

Ona olanları anlatmak istemedim. Bunu yüksek sesle söylemek istemedim çünkü başımı pamukla doldurulmuş gibi hissettiren gözyaşlarımı güçlükle tutuyordum.

"Nereye gitti?" dedi Maria şaşkın bir halde.

"Uzağa."

Damien şehirden uzaklaştıkça enerjinin benden çekildiğini hissedebiliyordum. Yeterince uzağa giderse onu hiç hissedemeyecektim.

Ninova

Bunun için beni asla affetmeyecekti. Onu sonsuza dek kaybetmiştim.

Birdenbire kendimi o kadar zayıf hissettim ki kemiklerim tereyağından yapılmış gibi Maria'nın kollarının arasına çöktüm.

"Stassie!" diye bağırdı Maria.

Tatiana hemen diğer yanımda belirmişti. Kız kardeşlerim beni en yakın masaya taşıdıktan sonra Tatiana beni oturttu. Maria bana daha fazla şampanya getirdi ve dudaklarıma götürdü, o anda yapılabilecek en iyi şey de buydu. Bardağı masaya geri bıraktığımda yarısı boştu.

"Özür dilerim," dedi Tatiana. "Sana söylememeliydim."

"İster bugün, ister yarın, ister ertesi gün öğrenmiş olsun, tepkisi aynı olurdu."

Partinin gürültüsü kulaklarımı tırmalıyordu. Konukların çoğu, hatta Axel'ın ebeveynleri bile sarhoştu. Kardeşi Viggo gömleğinin düğmelerini beline kadar açıp papyonunu çıkarmış ve başına bağlamıştı. Dimitri Pavlovich elini Danimarkalı bir prensesin eteğine sokmuştu, arkasmda saklandıkları perdeler onları doğru düzgün gizlemiyordu. Ollie ve Axel hâlâ dans ediyorlardı ama artık uygun adımları izlemiyorlardı, sadece kollarını birbirlerine dolamış bir şekilde sallanıyorlardı.

Annemin eğlenceye son vermemesine şaşırdım. O da birkaç kadeh şarap içmiş ve Axel'ın annesiyle Whist oyununa katılmıştı.

Telgrafı o ve babam almıştı ama görmezden gelmişlerdi. Damien'a bakmaya bile tenezzül etmemişlerdi. Yapacak daha önemli işleri vardı, misafirlerimizi ağırlamak ve daha fazla şampanya istemek gibi.

İlk defa ailemi Damien'ın gözlerinden gördüm; şımarık, bencil, duygusuz. Adamları satranç tahtasındaki taşlar gibi hareket ettiriyor, ölümlerini bir piyonu feda etmekten daha fazla umursamıyorduk.

Ninova

Ama o bir piyon değildi. O, Damien'ın bu dünyada en çok sevdiği kişiydi. Biz onu götürdükten sonra yeniden bir araya geldiği kişi.

Kendimi hiç bu kadar karanlıkta hissetmemiştim. Etrafımdaki mum ışıkları bile sönmüş gibiydi, oda soğuyordu.

Müzisyenler gerçekte şarkı olmayan bir şarkıyı çalmaya başladılar; sadece bir gongun çınlamasına benzeyen uzun, sabit bir ton. Ancak bu ses yok olmadı. Havada şişip titreşerek kulaklarımda boğucu bir his yarattı.

"Ne yapıyorlar?" diye soran Tatiana, kaşlarını çatıp ellerini kulaklarına bastırdı.

Dirseğimdeki şampanya kalıntılarına baktım. Sıvının yüzeyine hafif bir don yayıldı, kristaller küçük cam kırıklarına dönüştü.

"Ne oluyor?" Maria'nm dudaklarından yoğun bir buhar yükseldi.

Bütün balo salonu soğumuştu.

Mumlar söndü. Pencerelerin dışındaki yıldız ışığı, bir yığın kara bulut tarafından engellenerek kayboldu.

Konuklar, içkiden ve etrafımızı saran karanlığın tuhaflığından dolayı kafaları karışmış halde yeni tepki gösteriyordu. Hava buz gibi olurken kaslarım sertleşti, ellerimi ve ayaklarım dondu.

Nikolasha oyun masasından kalkıp kılıcına uzandı. Ama kılıcı yoktu. Dans ederken kimse kılıç takmamıştı.

"MUHAFIZLAR!" diye bağırdı babam.

Hiçbir muhafız gelmedi. Belki bedava şampanyanın tadına bakıyorlardı ya da belki hepsi ortadan kaybolmuştu.

Hizmetkârların yarısı da kayıp görünüyordu. Daha önce boş bardakların nasıl biriktiğini veya birinin yemeği tazelemesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

Kalan hizmetçiler tepsilerini bıraktı.

Ani, hızlı bir hareketle misafirlere saldırdılar.

Koyu saçlı bir garson Prenses Margaret'ın üzerine atladı ve boğazını parçaladı. Karanlıkta kan lekeli ağzı açık bir delik gibi görünüyordu.

Her yerde çığlıklar patlak verdi.

Her kapıdan koyu renk kıyafetli figürler akıyordu; bazıları insandı, bazıları ise daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Dönecek, kaçacak yer yoktu. Düşmanlar üzerimize akın etti ve karanlıkta dostumu düşmandan ayıramadım.

Yeni hizmetçimiz Oksana yanımızda belirdi. Tatiana koşarken onu da bizimle birlikte çekmeyi planlayarak elini tutmaya çalıştı ama hizmetçimizin Alexander Sarayı'nda olması gerekirken neden burada olduğunu kendine sormadı.

Oksana, Tatiana'nm elini kavradı ve kolunu kopardı. Bunu bir karahindibanın kafasını koparmak kadar zahmetsizce yapmıştı. Tatiana, uzvunun bulunduğu boş alana şok içinde baktıktan sonra kan revan içinde yana doğru düştü.

Maria, göğsünden bir mızrak ucu fırlayana kadar camları parçalayacakmış gibi gelen uzun bir çığlık attı. Bütün gece balalayka çalan müzisyen tarafından arkadan bıçaklanmıştı.

Bunların hepsi saniyeler içinde gerçekleşti. Soğuktan, şoktan ve beni bir el gibi kavrayan karanlıktan olduğum yerde donup kaldım.

Sonra kafamda bir ses yankılandı: *Büyünü kullan!* Etrafımda meydana gelen katliamı yavaşlatmak için zaman akışına girmeye çalıştım.

Bunu başarsam da hava buz gibiydi, halsizdim ve kafam karışıktı. Zaman yavaşladı ama durmadı.

Elimdeki en yakındaki şeyi, donmuş şampanya kadehimi kaptım ve onu Maria'yı bıçaklayan müzisyenin yüzüne fırlattım. Cam alnında paramparça oldu ama pek farkına varmış gibi gö-

Ninova

rünmüyordu. Adam üzerime atlayıp beni masaya devirirken dişleri boğazımdaydı.

Altımızdaki masa çöküp sandalyelere çarptı. Ben çaresizce kullanabileceğim herhangi bir şey ararken enkazın içinden geçtik. Bir sandalyenin ayağını yakaladığımda müzisyen boynuma doğru hamle yaptı. Kendi ağırlığıyla masanın ayağının üzerine düşerken sivri ahşap göğsüne battı. Ağzından koyu renkli bir sıvı fışkırarak gözlerimi yaktı.

Onu üzerimden itip bana en yakın kişiye, Maria'ya doğru koştum. Geriye düşmüştü, mızrağın ucu hâlâ göğsünden dışarı çıkıyordu. Mavi gözleri boş boş yukarı bakıyordu, yüzü son çığlığını atarken donup kalmıştı.

Yere çoktan donmaya başlayan dökülmüş içki çamurunun üzerinde sürünerek Tatiana'yı yakaladım. Yan tarafına düşmüştü ve kan etrafına bir pelerin gibi yayılıyordu.

Ona dokunduğumda korkunç derecede soğuktu. Göz kapakları titrediğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Onu kaldırmaya çalıştım.

Bana döndü, dudakları zar zor hareket ederken fısıldadı. "*Stassie... kaç...*"

Sonra o da öldü. Kederden ve dehşetten deliye dönmüş bir halde ayağa kalktım.

Canlı bir kâbusun içine düşmüştüm sanki, tanıdığımı sandığım insanların yüzleri canavarca bir şeye dönüşüyordu. Yumuşak dilli Oksana, Irina'yı yakaladıyıp dişlerini boğazına geçirdi, gözleri siyahtı ve gözbebekleri yoktu, güzel yüzü çarpıktı. Akşam yemeğinde bardağımı üç kez yeniden dolduran garson, Felix'i başından yakaladı ve boynu kırılana kadar döndürdü.

Nikolasha da tıpkı benim gibi orta düzeyde bir başarı ile zamanı yavaşlatmaya çalışıyordu. Saldırganlardan biriyle boğuştu ve kılıcını aldı. Sonra etrafını saran koyu renk kıyafetli figürlere herhangi bir insanın hareket edemeyeceği bir hızla bıçakladı.

Ancak bu yaratıklar insan değildi. Gölgeler kadar hızlıydılar ve korkunç derecede güçlüydüler. Bir kurt sürüsü gibi onun üzerine atlayıp kollarını, boynunu, yüzünü, omuzlarını ısırdılar. Nikolasha onları fırlatıp birini boğazından ve bacaklarından yakalayarak omurgasını dizinin üzerinde kırdı. Altı kişi daha her taraftan üzerine atladı ve asla alt edilemeyeceğini düşündüğüm tek adamı devirdi.

Düğün davetlileri, boğucu karanlıkta sönen güç patlamalarıyla karşılık vermeye çalıştı. Bütün gece içki içmişlerdi ve soğuk, kışın en derinlerinde bile hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm pencereler buzlanmıştı ve yerde bir buz tabakası oluşmuştu. Ayaklarım altımda kaydığında tekrar yere düştüm.

Dimitri Pavlovich yaratıklardan üçünü ateşe vermeyi başardı; vücutları meşale gibi parlıyordu, ardından yarı insan yarı canavar gibi bir hayvan dört ayak üzerinde ona doğru koşup onu duvara çarptı.

Ollie ve Axel sırt sırta duruyorlardı, düğün kıyafetleri yırtılmıştı ve Ollie'nin yanağında korkunç bir yara vardı. Axel silahsız gelmemişti; her iki elinde de birer tabanca vardı ve yaratıkları, vücutlarını odun gibi önünde istifleyecek bir hassasiyetle gözlerinden vuruyordu.

Ollie yaklaşan herkese elektrik veriyordu ama gücü fiziksel temas gerektiriyordu. Yeşilimsi tenli ve uzun, kemikli parmakları olan gulyabani gibi bir varlık ellerini onun boğazına doladı. Ollie daha onu çarpamadan tırnaklarını boynuna batırdı. Ollie çığlık attı ve Axel dönüp yaratığın bir deri bir kemik kalmış bedenine çılgınca ateş etti. Garsonlardan biri sırtına atlayarak onu yere düşürdü.

Annem odadaki her nesneyi saldırganlara fırlatıyordu. İki kişi Alexei'e doğru koşarken ellerini havaya kaldırdı ve kristal bir avizeyi başlarına düşürdü. Daha önce hiç bu kadar büyük bir şeyi hareket ettirmemişti. Burnu kanayan annem, yüzüstü yere düştü.

Canavarlar Axel'ın anne ve babasını parçaladılar, ardından Xenia Hala'nın üzerine atlayıp ısırdılar ve tırmaladılar, ta ki yüzü kan yığınına dönüşene ve neredeyse kafası kopacak hale gelene kadar. Sırada Sandro Amca vardı, ardından Olga Hala ve Büyükanne Minnie. Birbiri ardına yitip gittiklerini gördüm ve onları kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dört vampir babamın etrafını sarmıştı; hırlayan ağızlarında kurtlarınki gibi dişler görünüyordu. Birinin Madame Lessinger'in partisinde Kültür Bakanı'nın kucağmda oturan güzel öğrenci, diğerinin ise Maria'yla flört etmeye çalışan rahip olduğunu fark ettim.

Babamın her iki elinde de birer biftek bıçağı vardı ve büyüsünü odadaki herkesten çok daha iyi kontrol ediyordu. Öğrenci ve rahibi kısa sürede alt etmesinin ardmdan sözde garsonun göğsüne bıçağını sapladı.

Bir şey beni sarıp sarmaladı; sanki suya dalmışım gibi tenimin her santiminde baskı vardı. Burada başka kimin olması gerektiğini bilerek arkamı döndüm.

Onun varlığını bir mıknatıs, bir yerçekimi gibi hissettim. Odadaki her şeyden yüz kat daha güçlü bir güç.

Rasputin balo salonuna girerken uzun siyah cübbesi arkasında uçuşuyordu.

Nikolasha sendeleyerek ayağa kalktı; yüzünün, boynunun, göğsünün ve kollarının her yerindeki yüzlerce kesikten kan akıyordu. Bir gözü ve birkaç parmağı eksikti ama çalıntı kılıcı sıkıca kavramıştı. Bir hayvan gibi uluyarak Rasputin'e koştu.

Rasputin ince beyaz elini kaldırdı ve Nikolasha'yı geriye doğru fırlattı. Amcam daha yere düşmeden ölmüştü, vücudu buruşmuş ve bükülmüştü.

Zamanı yavaşlatmaya çalıştım ama zayıf ve boştum, öyle bir dehşetle doluydum ki bunu daha önce nasıl yaptığımı zar zor hatırlayabiliyordum.

Ninova

Rasputin asla insani olmayan o ürkütücü yumuşaklıkla Alexei'e doğru süzüldü.

Alexei odada kan ve kırık camlarla kaplı olmayan tek kişiydi. Beyaz elbisesi tertemizdi ve Rasputin'in yaklaşmasını izlerken yüzü kâğıt gibi boştu.

"OĞLUMDAN UZAK DUR!" Babam son bıçağını elinde tutarak Rasputin'e doğru koştu.

Rasputin onu bileğinden yakalayıp büktü ve buzu kırar gibi kırdı. Soluk gözleri menekşe ateşiyle parlıyordu, vücudu çalmtı çeroide öylesine doymuştu ki teninden bir sis gibi sızıyordu. O kadar ezici bir güce sahipti ki bizden çaldığı her şeyi tüketmiş olması gerektiğini biliyordum.

Buna hiçbir zaman hazırlanmamıştık, böyle bir şeyi hayal bile edememiştik. Bu kadar fazla çeroid kullanımının onu öldüreceğini düşünmüştük.

Babamı saçından yakaladı ve başını geriye doğru çekerek boğazını açığa çıkardı.

İçimdeki son enerjiyle, ölen garsonun göğsünden babamın diğer bıçağını çekip aldım ve Rasputin'e doğru koştum.

Rasputin'in arkası dönüktü. Bıçağı omurgasına saplamayı umuyordum.

Babama baktım ve daha önce onun hayatını kurtarmış olmamın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Sonunda, ben hiç olmadığım kadar hızlı koşarken tüm dünyanın daha yavaş döndüğü o geçişi hissettim.

Bıçağı kaldırdım, ucu Rasputin'in ensesine bir diş gibi saplandı.

Rasputin döndü ve beni boğazımdan yakaladı.

Beni havaya kaldırdığında parmakları boğazımı bir mengene gibi sıkıyordu. Ne nefes alabiliyor ne de konuşabiliyordum. Biftek bıçağı parmaklarımın arasından kayıp düştü.

Ninova

Gözleri benimkilerle buluşurken dudaklarında bir gülümseme vardı.

"İşte buradasın, ufaklık."

Sonra Rasputin, babam bıçağını kabzasına kadar onun omzuna sağlarken tüm dişlerini göstererek hırladı. Rasputin beni yere düşürdüğünde babam beni var gücüyle iterek, "ANASTASIA, KAÇ!" diye bağırdı.

Rasputin öfkeyle uluyarak dişlerini babamın boğazına geçirdi. Alexei, Rasputin babamızın kanını kuruturken, hareketsiz ve duygusuz bir şekilde izledi.

Babam beni iterek son büyüsü hızlanmayı kullanmıştı. Kendine hiçbir şey bırakmadan büyüsünü son damlasına kadar bana devretmişti.

Bunu koşmak için kullandım.

Hava o kadar soğuktu ki Kışlık Saray'ın içine kar yağmaya başlamıştı. Zaman donarken ince beyaz pullar havada asılı kaldı. Sevdiğim herkesin buzlu kanına bulanmış zeminde kayarak koşuyordum.

Etrafımda hırıltılı yüzler belirdi, tamamen duraksamasalar da yeterince yavaşladılar, kıyafetlerimi kesen ve derimi parçalayan ama beni asla tam olarak yakalayamayan dişler ve pençelerden oluşan bir zırh eldiveninin içinden döne döne geçtim.

Balo salonunun arka kapısına yaklaştığım sırada, yarı dönüşmüş bir kurt üzerime atladı; tüm vücudu ve yüzü kürkle kaplıyken açık ağzı parçalanmış etle doluydu.

Sevdiğim birinin eti. Öfkeyle çığlık atıp yüzüne ateş püskürttüm.

Boğularak ve savrularak tekrar ayağa kalktım ve evimdeki koridorlar kadar tanıdık olmayan zifiri karanlık bir koridorda hızla koştum.

Kar yüzüme çarptı. Ana geri dönmüştüm. Büyümü sürdüremedim; çok zayıf ve kırılgandım. Nefesim donmuş bulutlar halinde, kesik kesik ve düzensiz bir şekilde çıkıyordu. Ağlamamı durduramıyordum; beni duyacaklardı.

Ninova

Ayaklarım sertleşmiş ve uyuşmuştu, onları hiç hissetmiyordum. Tökezleyerek, gözyaşlarından hiçbir şey göremez halde koşmaya devam ettim.

Koridor kadar karanlık ve sessiz olan mutfağa ulaşmıştım. Öldürülen bir aşçının cesedinin üzerine yayılan ağır ve yumuşak bir şeye takıldım. Zemin, kılık değiştirmiş vampir olmayan tüm hizmetkârların kanıyla kaygandı, boğazımda yoğun bir demir tadı yükseldi.

Bir alev patlamasıyla çakmağın çıkardığı sesi duydum. Katya kasap tezgâhına yaslanmış, sarma sigaralarından birinin ucunu yakarak merdivenlere çıkışı engelliyordu.

Sol tarafımdaki pencerelerden dışarıda da kar yağdığını gördüm, bulutlardan aşağıya iri taneler uçuşuyordu. Altımızdaki Neva Nehri donmuştu.

Rasputin'in gücü hayal bile edilemezdi. Olmasına izin verdiğim şeyin büyüklüğü karşısında kalbim duracak gibi oldu.

Yine de parmaklarımı tezgâhın üzerine bırakılmış bir kasap bıçağının sapma doladım.

"Çekil yolumdan."

Katya usulca güldü, kesici dişlerinin uçları sigarasının turuncu ışıltısında parlıyordu.

"Zavallı küçük prenses. Bütün ailen öldü. Şimdi seni kim kurtaracak?"

Bıçağı kaldırıp sıkıca kavradım, yarı ışıkta bıçak gümüş renginde parlıyordu.

"Sanırım kendimi kurtarmak zorundayım."

Katya sigarasını bir kenara fırlatıp doğruldu, elleri yanlarında gevşekçe duruyordu. Beklentiyle gülümsedi.

Ona doğru sadece bir adım atmıştım ki kafamın içinde bir ses yankılandı.

ANASTASIA.

Bedenimin döndüğünü hissettim.

♪♪♪ *Retrograde-James Blake*

Kendimi kontrol edemiyordum. Bana ait olan her şey zihnimin bir köşesine kilitlenmiş, ben dönüp Rasputin'in soğuk ve derinliksiz gözlerine bakarken çaresizce beni izliyordu.

Etrafımdaki tüm mutfak sanki boşlukta süzülüyormuşum gibi hissedene kadar soldu. Masanın karşısında onunla tekrar buluşmak gibiydi, sadece o bin kat daha güçlüydü ve ben sihrimi son damlasına kadar kullanmıştım.

"Neden?" diye fısıldadım. "Seni evimize kabul ettik. Sana güvendik."

Rasputin dişlerinin arasında tısladı. "Bende ihtiyacmız olan bir şey vardı."

Onun kulesinde geçirdiğim onca saati, sadece büyü pratiğini değil, konuşmalarımızı, gülüşmelerimizi düşündüm. Ben onunla bir şeyler paylaşırken o da benimle bir şeyler paylaşmıştı. Bana karısının ve kızının hatıralarını göstermişti. Bunu yapmak zorunda değildi.

"Hayır," dedim başımı zar zor iki yana sallamayı başararak. "Bundan daha fazlasıydı. Biz arkadaştık."

Katya'nın yüzünde küçümseme ve öfkeyle karışık bir ifade vardı. Dişlerinin altdudağma değen uçlarını gördüm ve bir şeyler yerine oturdu.

"Ailen hakkında bana yalan söyledin."

Rasputin başını yana eğdi. "Sana gerçeğin bir yansımasını söyledim."

Hikâye zihnimde tersine döndü.

Rasputin'in hikâyesi doğru olabilirdi... ama anlattığının tam tersiydi.

Tüm anlattıklarına ters açıdan baktım: Annesi, babası, kız kardeşi Katya... hepsi vampirdi. Rasputin'in annesine zorla sahip olan saldırgan... *işte*, o insandı. Ve gençlik yıllarında ortaya çıkmaya başlayan şey susuzluk değil... büyüydü.

Ninova

Büyü yapabilen bir vampir. İlki. Ve öyle azıcık bir büyü de değil... güçlü bir yatkınlık.

Sibirya'dan St. Petersburg'a kadar onu takip etmelerine şaşmamalıydı.

Babasının kim olduğunu merak ettim... bir vampiri alt edebilecek kadar güçlü bir insan. Bu beni ürpertti.

"Karın insan değildi."

Onu konuşturmaya çalışıyordum çünkü bu dikkatini dağıtıyordu. Bedenimdeki hâkimiyetinin gevşediğini hissedebiliyordum. Elimde kasap bıçağı vardı. Eğer yaklaşabilirsem... eğer onu şaşırtabilirsem...

"O bir vampirdi," dedi Rasputin. "Güçlü bir vampir. Benden daha güçlü."

Şimdi anılarında kaybolan oydu, gözleri benimkilerden uzaklaşmıştı, çivilenerek kapatılmış bir kapının, ateşin ve dumanın görüntülerini görüyordu. Ben de görebiliyordum; etrafımızdaki mutfaktan daha netti. Yanan kumaşın kokusunu alıyor ve küçük bir kızın çığlıklarını duyuyordum. Katya ürperdi.

"Kendisi geride kalırken beni kızımızı alıp kaçmaya zorladı. Karımı parçalara ayırdılar ve parçaları yol boyunca haçlara çivilediler. Son çarmıhta kafası bir kazığa geçirilmiş ve kalbi ağzına tıkılmıştı."

Rasputin'in yüzü kemik gibi bembeyazdı, ağzının her yerinde babamın kanının koyu lekesi vardı. Katya onun yanında durup elini tutmuştu.

Ve bir şeyi daha anladım.

"Katya senin kızın."

Tanrım, ne kadar aptaldım. Anılardaki küçük kız... büyümüştü ama Rasputin'in kendisi gibi hiç yaşlanmamıştı.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Hayal edebileceğinden daha yaşlıyım," dedi Rasputin.

Fark ettiğim ama asla anlam veremediğim tüm parçalar önümde adeta dans ediyordu: Rasputin'in karısının boyalı portresi, el-

bisesinin eski moda tarzı, Rasputin'in eliyle oyduğu oyuncak ve mektuplarındaki tercümanların bile hiç görmediği o eski dil...

"Ama neden? Biz sana ne yaptık?"

"*Her şeyi*," diye tısladı.

Ve bana son bir anı gösterdi:

At sırtında bir sürü adam, samur şapkalı ve işlemeli pelerinli Kazaklar ve Ruslar, kılıçlar, mızraklar ve yanan meşaleler. Başlarında, yüzünü Resim Salonu'ndan tanıdığım sakallı bir adam: Mikhail Fyodorovich, ilk Romanov Çarı.

"Siz bu ülkenin kanserisiniz. Her biriniz. Üç yüzyıllık kan dökme ve zulüm bu gece sona erecek."

Bıçak elimde titriyordu. "Seni durduracağım."

Rasputin güldü.

"Kendini bile kontrol edemiyorsun. Pervasızsın, bencilsin. Yaptıkların asla kardeşin için değildi, sadece kendine söylediğin şey buydu. İşimi çok kolaylaştırdın, ufaklık."

Ben daha ileri atılıp bıçağı kaldıramadan, bedenimin kontrolünü bir kez daha ele geçirdi. Zihnimin o sıkışık köşesine geri itildim ve kendi gevşek elimin bıçağı kaldırıp bileğimi kesmesini çaresizce izledim. Deri parçalanarak kolumda kocaman bir yarık açtı. Kalbimin her çılgın atışında kan dışarı akıyordu.

Çiğ et ve sinir görüntüsü karşısında çığlık bile atamadım. Dudaklarım gevşemişti, dilim de geri kalan her yerim gibi uyuşmuştu.

"Artık oyun yok." Rasputin bir adım daha yaklaştı, solgun gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Artık ders yok."

Bıçak tekrar tekrar saplandı. Acıyı hissettim, çığlık atmaya çalışsam da donmuş boğazımdan yükselen tek şey bir hırıltıydı.

"Adını söyle," diye fısıldadı Rasputin. "Kehanetimdeki adam kim? Şimdi nerede?"

Sesi beni cevap vermeye zorluyordu.

Ninova

Ninova

Damien'ın bir görüntüsü zihnimde canlandı: Mor adaçayı tarlasının üzerinden bana doğru koşarken yüzü mutlulukla parlıyordu.

Bu düşünce bir umut patlamasıydı çünkü en azından kaçmıştı. Damien güvendeydi ve ben bu son sırrı saklayabildiğim sürece de her zaman öyle kalacaktı.

Bıçağı düşürmek için o kıvılcımı kullanmak yerine Damien'ın ismini zihnimde o kadar derine kilitledim ki Rasputin ona ulaşmak için beni parçalamak zorunda kalacaktı.

Kapının zihnimde sürgülendiğini gördü ve yüzü artık insana benzemeyene kadar karardı.

"Senin seçimin."

Beni zihniyle kavradı, bedenim yılanın kıvrımlarına bağlanmıştı. Kendi elimle tuttuğum bıçağın uyluğumu kesmesini çaresizce izledim.

Katya güldü.

"Kendini parçalara ayırmasını sağla."

Bunun yerine Rasputin başını salladı ve bıçak doğrudan yüzüme döndü, ucu gözümle aynı hizadaydı.

Çığlık attım ama sadece kafamın içindeydi. Ağzım kapalıydı, geri kalan vücudum gibi tepkisizdi.

Sonra gümüş bir kurşun odaya girerken solumdaki pencereler patladı.

Artemis pençelerini uzatarak Rasputin'in gözlerine daldı. Katya, babasını kenara iterek, darbeyi yüzünün yan tarafıyla karşıladı. Yanağı üç uzun kesikle çizilmişti. Artemis'i kanadından yakalayıp büktü.

Artemis kafamda yankılanan acı dolu bir çığlık attı. Çığlığı beni o kadar sarstı ki Rasputin'in elinden kurtuldum. Katya, Artemis'i bir kenara fırlattığı anda onu havada yakaladım ve pencerelere doğru koşarken onu göğsüme yasladım.

Rasputin kükreyerek beni yakalamaya çalıştı ama artık çok geçti...

Kırık parçaların tenimi kesmesini umursamadan camdan aşağıya, donmuş nehre atladım.

Buz tabakası paramparça olurken akan suya düştüm. Kalm buz tabakasının altındaki karanlık ve soğuk nehir beni akıntı boyunca taşımaya başladı. Yumruğumla buza vururken yaralı kolumla umutsuzca Artemis'i göğsümde tutmaya çalışıyordum.

Kan kaybediyordum ve su çok soğuktu. Son sıcaklığım da uçup giderken üzerimdeki buz tabakası giderek daha da uzaklaşıyordu.

Dört bir yanım karanlıktı. Nehir beni sürüklerken Artemis'e olan hâkimiyetimi kaybettim.

Ninova

KISIM BEŞ

Otuz Beşinci Bölüm
SONSUZ KIŞIN PENÇESİNDE

1 Yıl Sonra

UYANDIĞIMDA PENCEREMİN DIŞINDAKİ dünya karanlıktı. Artık sabahları hep karanlıktı.

Sahip olduğum tüm kıyafetlerle, o kadar çok yırtık pırtık yün katmanına sarılmış halde uyumuştum ki gerçekte olduğumdan iki kat daha büyük görünüyordum ama yine de donuyordum. Küçük pencereyi kalın bir buz çemberi kaplıyordu; nefesimdeki buğu bile gecede donmuştu.

Aşağıda Varvara'nın demir sobayı yakmaya çalıştığını duyabiliyordum. Son kömürümüzü çay için su kaynatmak üzere saklamıştık. Bir aydan fazla süredir şehre yeni kömür sevkiyatı yapılmamıştı ve tahta, kumaş, kâğıt, samanın (yanabilecek her şey) her bir parçası çoktan temizlenmişti.

Lavabomdaki suyun üzerindeki buzu kırıp biraz yüzüme çarptım.

Bulanık aynadan bana bakan kız bir yabancıydı. Yüzü soluk ve inceydi, orada burada beyaz kalem izleri gibi çaprazlama geçen

Ninova

birkaç hafif yara izi vardı, koyu ve dağınık olan saçları da omuzlarına kadar kesilmişti. Saçımı haşlanmış cevizle boyuyordum.

Dişlerimi fırçalayıp botlarımı giydim; ayak parmaklarıma gazete doldurdum böylece ayaklarımın ayakkabılara tam oturuyordu ve çürüyen derideki deliklerden içeri kar girmesi engelleniyordu.

Botlar bir zamanlar Varvara'nın kocasma aitti. Uzun yün paltom da. Hâlâ en sevdiği purolarının ve evcil hayvanı olan yaşlı gri papağan Seymour'un kokularını taşıyordu.

Çatı katındaki odanın merdivenlerinden evcil hayvan dükkânına doğru indim. Dükkân hâlâ kafes ve akvaryumla doluydu ama artık hepsinin içi boştu. Maymunlar soğuktan, sürüngenler ise taze meyve ve böcek eksikliğinden ölmüştü. Varvara, çoğunlukla kendi yemeği pahasına, hayvanları mümkün olduğu kadar uzun süre yaşatmaya çalışmıştı. Sadece Seymour kalana kadar her birini kaybettiği için ağlamıştı.

Bir de Artemis vardı, elbette. Kendi başına avlanabilme avantajına sahipti. Hatta av bulmak için giderek şehirden daha uzağa uçması gerekmesine rağmen, Varvara ve benim için ara sıra tavşan hatta sülün bile getiriyordu. Kimse onun uçtuğunu görmesin diye gecenin karanlığında avlanırdı, gündüzleri dışarı çıkamayacak kadar tanınıyordu.

O da artık o kadar bütün değildi. Varvara, tüm hatırı sayılır yeteneğini Artemis'in kanadını iyileştirmek için kullanmıştı ve uçabilmesinin tek nedeni de buydu. Hasar tamamen düzeltilemeyecek kadar ciddiydi. Kanat eğri bir şekilde duruyordu ve uçarken bazen Artemis'in yalpalanmasına sebep oluyordu.

Ben tavan arasından indiğim anda Artemis, Seymour'un yanındaki tünekten uçup koluma kondu. Yün katmanlarının arasından pençelerini hissedemiyordum.

Bugün soğuk.

Ninova

"Her gün soğuk. Burası senin için yeterince sıcak mı? Çatı katında uyuyabilirsin, biliyorsun. Orada sıcaklık artıyor değil mi?"

Sadece ilk başta ısı varsa.

Önceki kış, kayıtlara geçen en uzun ve en soğuk kıştı; yaz ise kısa ve yağışlıydı. Eylül ayının ikinci haftasında kar yağmaya başlamıştı ve o zamandan beri gökyüzü, alçak, gri bulutlardan oluşan aşılmaz bir örtü halinde kalmıştı.

Sabah kalktığımızda hava karanlıktı, akşam döndüğümüzde yine karanlıktı. Varvara ve benim şu anda çalıştığımız penceresiz fabrikada işimizi yaparken kasvetli gün ışığının yetersiz saatleri bizim için yok sayılırdı.

Sonunda ateşi yakan Varvara, kibriti sallayarak, "İşte buradasın, seni huysuz yaşlı piç," dedi.

Bize eziyet etmekten zevk alıyormuş gibi görünen demir sobayla konuşuyordu.

"İzin ver de bunu ben yapayım."

"Mümkün değil," dedi Varva, inatla başını sallayarak. "Nina bir ateşbaz değildi."

Yaklaşık iki yıldır Nina Ivanova'ymış gibi davranıyordum. Nina Ekim Devrimi'nden* sağ kurtulmuştu ancak bir ay sonra İspanyol Gribi şehri kasıp kavurduğunda hayatını kaybetmişti.

Varvara gördüğüm en yetenekli şifacılardan biriydi ama kızını kurtaramamıştı. Bence hayvanlarından biri her öldüğünde aslında onun için ağlıyordu. Tekrar tekrar Nina'nın kaybının yasını tutuyordu.

Nina öldüğünde, olanların tam olarak farkında değildim, hâlâ kolumdaki enfeksiyondan dolayı ateşin hezeyanı içindeydim.

---

* Ekim Devrimi, Bolşevik Devrimi, Rus Devrimi ya da Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, ayrıca bilinen adı ile Ekim Ayaklanması, Rusya'da Jülyen takvimine göre 25 Ekim 1917'de (Miladi takvime göre 7 Kasım 1917), Petrograd'daki geçici hükumetin devrilerek iktidarın Lenin önderliğindeki Bolşeviklere geçmesini sağlayan ve Sovyetler Birliği'nin kurulmasına yol açan olaydır. (ç.n.)

Blagoveshchenskivy Köprüsü'nün altındaki nehir kıyısına, tam da balıkçının o gün yakaladığı balıkların bağırsaklarını, kuyruklarını ve pullarını attığı yerde kıyıya vurmuştum. Çamur ve pislik içindeydim, ciğerlerim suyla doluydu, eski bir balık ağına takılmıştım.

Varvara sabahın erken saatlerinde köprüyü geçerken Artemis'in kaygan setten çıkmaya çalıştığını, yarısı kopmuş olan kırık kanadını sürüklemeye çalıştığını görmüştü.

İlk başta onu tanıyamamıştı, tüyleri o kadar çamurla kaplıydı ki neredeyse her türden bir kuş olabilirdi. Varvara onu ancak nehir kıyısına indiğinde tam boyutunu ve çamurun altındaki gümüş tüylerin parıltısını görerek tanımıştı.

Sonra ağın hırıltısında bir şeyin kıpırdadığını fark etmişti.

"Senin bir rusalka olduğunu sandım. Bütün o kızıl saçlar..."

Beni ağdan kurtarmak için saçımın bir kısmını kesmek zorunda kalmıştı. Sonra paltosunu üzerime fırlatmış ve balıkçıya beni setin yukarısına taşımasına yardım etmesi için yalvarıp rüşvet vermişti. Bütün bu süre boyunca paltoyu yüzüme kapatmış ve balıkçıya önceki geceki ayaklanmaların kurbanlarından biri olduğumu söylemişti.

Dükkânı yolun sadece yüz metre aşağısındaydı. Beni içeri alıp yıkamış, kolumdaki ve uyluğumdaki derin yaraları, camdan atladığım için edindiğim küçük kesikleri dikmişti. Yeni gizli polis St. Petersburg'un her yerinde arama yaparken o beni tavan arasındaki küçücük alana saklamıştı.

Kimi aradıklarını söylememişlerdi ama fısıltılar, tehditler ve rüşvetler kızıl saçlı kayıp bir kız etrafında yoğunlaşıyordu.

Ben daha iyileşemeden Varvara saçlarımı boyamaya başladı. Beni bulduğunu kimseye, hatta kendi kızına bile söylemedi. Nina şehrin yarısını etkileyen, yaşlılardan çok gençleri ve sağlıklıları öldüren gribe yakalandığında, Varvara yeni basılmış kimlik kartını benim için sakladı.

"Bunu alamam," demiştim ona.

Ailemin dişleri, pençeleri, kürkleri ve arkadaşları olan bir sürü canavar tarafından tekrar tekrar parçalanmasını izlediğim ateşli kâbuslarla dolu bir aydan yeni çıkmıştım. Beni Varvara'nm verdiği afyon tentürünün tamamını içmekten alıkoyan tek şey Artemis'in canlı olması ve yatağımın yanında sürekli nöbet tutmasıydı. Bu ve Damien'ın şehirden sağ salim çıkıp çıkmadığını bilme ihtiyacım.

Birçoğu bunu yapamamıştı.

Buna Ekim Devrimi diyorlardı. Aslında bir işgaldi, bir darbe. Rasputin ve onun vampir topluluğu aylardır şehre sızıyordu... belki de yıllardır. Yeni kurulan Duma'da, hükümette görev almışlardı. Sarayda iş bulup şehir muhafızlarına katılmışlardı.

Sonra tanıştıkları herkesi büyüleyip kandırmışlardı.

Gerçek sayıları hakkında hiçbir fikrim yoktu; belki toplam yüz kişilerdi ama vampirlerin etkisi bin kat daha güçlüydü. Gazetelere ve öğrenci gruplarına sızdmışlardı. Güçlü erkek ve kadınların âşığı olup onlardan beslenmişler, her ısırıkta kurbanları üzerindeki kontrollerini arttırmışlardı.

Anarşistlere, işçilere, hoşnutsuz aristokratlara katılarak, şehir patlamaya hazır olana kadar hoşnutsuzluk ateşini körüklemişlerdi.

Sonra ailemi katlederek kibriti yakmış, bir gecede yönetimi ele geçirmişlerdi.

Buna devrim dediler. Bunun halkın iradesi olduğunu söylediler. Ancak ortalık yatıştığında herkesin başında, yetkili tek bir kişi vardı: Rasputin.

Birçoğu ilk gece öldü. Ölenler sadece ailem ve düğün misafirleri değildi; bize sadık hizmetkârların ve gardiyanların tümü öldürüldü. Şehrin her yerinde isyanlar ve katliamlar hüküm sürdü. Kimsenin söndüremeyeceği yangınlar büyüdü. Önce bir bira fabrikası, ardından da demir fabrikası patladı.

Sonraki birkaç gün içinde yeni şehir muhafızları ve yeni gizli polis, çoğunlukla tam tecriti teşvik ederek düzeni yeniden sağladı. Anında idam cezası nedeniyle tüm vatandaşların evlerinde kalmaları gerekiyordu.

Sokağa çıkma yasağının asıl amacı polisin şehirde arama yapmasına olanak sağlamaktı. Çarı öldüren suikastçıları aradıklarını söylediler. Aslında beni arıyorlardı.

O sırada bilincim yerinde olsaydı Varvara'nın dükkânmın ana katında ayaklarını yere basarak yürüdüklerini duyardım. Varvara onlara yaşadığı küçük daire ile aşağıdaki kileri göstermiş olsa da çatı katında ayakta duramayacağım kadar dar ve alçak alanın olduğundan hiç bahsetmemişti. Zaten o zamanlar ayakta durabildiğim söylenemezdi.

Merdivenden ana kata inecek kadar toparlanmam bir ay sürdü, öksürmeden yürüyebilmem de bir ay daha. Zatürreye yakalanmıştım, ayrıca kolumdaki enfeksiyon o kadar çürümüştü ki Varvara kolumu kesmeyi bile düşünmüştü.

Varvara, Rasputin'in bir zamanlar bana gösterdiği, bazılarını ise hiç görmediğim şifalı bitki ve ilaç deposunun tamamını benim için tüketmişti. En çok işe yarayan ilaç, yalnızca atlarda denediği ateş düşürücüydü.

"Seni öldürebileceğini düşünmüştüm ama o noktada... her türlü ölüm meleğine karşı yarışıyor gibiydim."

Yürüyebilecek kadar iyileştiğimde kendimin bir kabuğuydum sadece. Acınası, yıkılmış bir enkaz.

Varvara da pek iyi sayılmazdı. Nina onun tek çocuğuydu, hayatı boyunca özlemini duyduğu mucize bebekti. Nina'nın ilkbaharda evlenmesi gerekiyordu. Bunun yerine, grip kurbanlarınm toplu mezarlarından birine gömüldü, hatta Varvara benim için kimlik kartını saklamak zorunda kaldığından dolayı kendi adıyla bile gömülemedi.

Sevdiğim herkesin ölmesi ve tek hayatta kalan olmanın verdiği suçluluk doğrusu zaten çok ağırken bir de üstüne belki de ya-

şananların en trajik kurbanlarından biri olan Nina'yı da ekleyemezdim. Bize yıllarca hizmet verdikten sonra saldırıya uğramış, reddedilmiş, kovulmuş ve saraydan atılmıştı. Annesi tarafından kurtarılmayı hak etmiyordum. Onun yerini alıp kimliğini kullanmayı hak etmiyordum.

Bunu reddetmeye çalıştığımda Varvara, "Ah, kapa çeneni," demişti. "Artık sahip olduğum tek şey sensin ve senin de sahip olduğun tek şey benim. Ohranka tarafından ele geçirilmenin sana ne faydası var? Bunun Nina'ya ne faydası var?"

Söylediklerine rağmen kimlik kartını almayı reddetmeye devam edince, "Nina seni seviyordu. Siz kızları seviyordu. Olanlardan dolayı hiç seni suçlamadı," dedi.

Gözlerim şiş ve perişan halde kimlik kartını elime aldım. "Belki de öyle suçlamalıydı."

"Hayır," dedi Varvara şiddetle. "Nefret ettiği kişi o keşişti. Ona istediği *hiçbir şeyi* vermeyeceksin."

Kimliğe ihtiyacım vardı. Yeni düzenin bir parçasıydı. Herkes kartını her zaman yanında bulundurmak ve kendisine atanan işe günlük olarak rapor vermek zorundaydı.

Varvara ve ben bir pamuk fabrikasında görevlendirildik. Yeni Rusya'nın iyiliği için haftanın altı günü, günde on bir saat çalışıyorduk.

Emeğimizin karşılığı olarak bize yiyecek, yakıt, çizme için para veriliyordu ama yeterli yiyecek ya da başka bir şey yoktu. Bunlar için saatlerce kuyrukta beklemiş olsak bile eve dönüp ertesi gün tekrar denememiz söylenirdi.

Varvara, tüm hafta boyunca kullandığımız aynı ıslak yapraklarla çay yaptı. Çay sıcaktı ve önemli olan da buydu. Kupayı ellerimin arasına aldım ve isterse biraz yudumlayabilmesi için Artemis'e uzattım.

Sen iç, dedi.

Ben iyileşirken Artemis dokunaklı bir şekilde koruyucu hale gelmişti. Bunun onun artık yetişkinliğe adım atmış olmasıyla bir

ilgisi olduğunu düşünüyordum, onun gözünde ben yuvayı çok erken terk etmek zorunda kalan bir civcivdim. Fırsat buldukça yanımda kalıyordu ve işten eve geç geldiğimde endişeleniyordu.

Varvara çayın geri kalanını bir termosa döktü, öğle ve akşam yemeğimiz olan ekmek parçasıyla hafif küflü peyniri paket yaptı.

Lavabonun üzerinde asılı duran kasap bıçağını kullanarak kalıbın en kötü kısmını kesmişti. Varvara her kullanımdan sonra bıçağı yıkardı. Bıçağın üzerine soğuk su döküp süngerle sildi. Suyun bıçağın üzerine nasıl çarptığını, damlacıkların nasıl önce sıvıya, sonra metale benzediğini, açı değiştikçe yer değiştirdiğini, gerçekliğin ileri geri eğildiğini izlemeden duramadım.

Bıçaklar zihnimde kapanması mümkün olmayan bir delikti. Ne zaman birini görsem dürtüler kıvranıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Varvara.

Gözlerimi sertçe kırpıştırdım.

"Evet. Hazırım."

Artemis'i Seymour'un yanındaki en sevdiği tüneğine taşıdım.

"Varvara'nın biraz havucu var," dedim. "Bu gece bir tavşan bulursan güveç yapabiliriz."

Toprakta yetişen şeyleri yememelisin, dedi Artemis, gagasıyla tiksinti dolu bir ses çıkararak.

"Seymour havuçları seviyor."

"Kuş kız!" diye ciyakladı Seymour bana katılıyormuş gibi. Sonra sık sık yaptığı gibi ekledi: "Atlı çocuk!"

Atlı çocuk gitti, dedi Artemis, hiçbir kötü niyet göstermeden. Kendisini üstün bir varlık olarak görse de Seymour'u çok seviyordu.

Peki, atlı çocuk nereye gitmişti?

Sanırım bozkırlara geri dönmüştü.

Damien öldüğümü düşünüyor olmalıydı. Herkese söylenen buydu. Savaş bitmişti ve babamla Kazakların anlaşması sona ermişti. Damien'ın babası da yitip gitmişti; onun yerine ataman

Ninova

seçilip seçilmediğini merak ettim. Bazen beni hâlâ düşünüp düşünmediğini ya da kaybettikleri yüzünden benden nefret edip etmediğini merak ederdim.

Kazakların Rasputin'e karşı ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

St. Petersburg'daki bir fabrikada çalışmak, Alexander Sarayı'nda yaşarken edindiğim bilgilere yakın düzeyde bile erişim sağlamıyordu. Yerel radyo yayınlarının çoğu kapatılmıştı ve izin verilen tek gazete, editörlüğünü Katya'nın yaptığı *Halkın Sesi*'ydi. Yasadışı belgeler hâlâ mantar gibi ortaya çıkıyordu ama yeni Ohranka onları eskisinden çok daha acımasızca eziyordu.

Savaşın ne zaman sona erdiğini duymuştuk; bu, ilanlarda, pankartlarda, manşetlerde ve kamu yayınlarında muzaffer bir edayla duyuruldu. Teslim olmanın şartlarını ancak aylar sonra öğrendik çünkü teslim olmuştuk. Rasputin, Ukrayna'nın çoğunu ve Polonya, Litvanya, Letonya ve Estonya'nın tamamı dahil olmak üzere bir sürü geniş toprak alanını Almanlara devretmişti.

Anlaşma, en az savaş kadar sevilmiyordu ama kimse bunu söylemeye cesaret edemedi. Rasputin'in Kara Paltoları gece gündüz sokaklarda devriye geziyordu. Beşten fazla kişinin bir araya gelmesi yasaklandı. Yeni tedbirlere karşı çıkmaya cesaret eden herkes ya sokakta vuruldu ya Sibirya'daki çalışma kamplarına ya da aralarından en kötüsü, madene gönderildi.

Fabrikaya doğru yürürken sokaklar sessizdi. Sabahın karanlığında diğer işçiler de yanımızda yürüyordu. Buzlu kaldırıma bakarken kimse konuşmuyordu.

İşçileri sessiz tutan şey korkuydu. Kızıl Terör* sırasında şehir nüfusunun neredeyse üçte biri öldürülmüş ya da çalışma kamplarına götürülmüştü. Arkadaşlar ve komşular hiç bitmeyecek gibi görünen ihbar dalgasında birbirlerine düşman olmuşlardı.

* Kızıl Terör (1918-1922), Ekim Devrimi ile Beyaz Terör'ün başlamasıyla beraber SSCB istihbarat ve güvenlik teşkilatı Çeka tarafından başlatılan toplu tutuklama, yargısız infaz gibi eylemlerin tümü. Devrimci terör uygulamalarının bir türü olarak kabul edilir. (ç.n.)

Ninova

Artık aleyhinize kullanılabilecek bir sohbete girişmek hayatınızdan daha fazlasına mal oluyordu. Görünmez kalmak için elinizden geleni yapmak en mantıklısıydı.

Bu kış geçen kıştan daha soğuk olacak gibi görünüyordu. Zaten saçaklardan yere kadar buz sarkıtları sarkıyordu. Sokaklarda bir ayak kalınlığında kar vardı ve daha ekim ayının ilk günü Neva donmuştu.

Artık aralık ayının ortasında olmamıza rağmen Nevsky Bulvarı'nda tatil ışıkları asılı değildi. Açıkçası Rasputin bunları temin etmeyi umursamıyordu ve esnafın da buna gücü yetmedi. Geçmiş yıllarda sokaklar elma şekeri, kavrulmuş fındık, örgü eldiven ve samur kürkü satan satıcılarla, şarkı söyleyebilen kuşlarla ve fincan tabağını geçmeyecek büyüklükte olacak şekilde özel olarak yetiştirilmiş minik kedi yavrularıyla tıka basa dolu olurdu.

Artık kimsenin bu lükslere gücü yetmiyordu. Hem harçlığımızı hem de herkes için aynı olan maaşımızı alıyorduk; ayda otuz beş ruble. En basit eşyaların bile fiyatları hızla arttı. Buğday, arpa ve şekerin maliyeti son altı ayda ikiye katlandı. Tereyağı üç kat daha yüksekti ve tuz altın kadar pahalıydı. Varvara ve benim karşılayabildiğimiz tek et, Artemis'in bize getirdiği etti.

Sokak köpekleri, kediler, güvercinler ve sincaplarla birlikte şehrin sokaklarından kaybolmuştu. Yenilebilir her şey bir tencereye düşüyordu. Rıhtımın yanındaki bir güveçte bir insan ayağının görüldüğüne dair fısıltılar vardı.

"Kartını yanında getirdin mi?" diye sordu Varvara, değirmenin kapısına yaklaştığımızda. "Ohranka dün tunç fabrikasındaki her işçiyi kontrol etti."

"Ne için?" dedim, bir ipucu, bir tüyo almış olabileceklerine dair sürekli bir paranoya içindeydim. Rasputin'in bir ceset olmadan öldüğüme asla inanmayacağını biliyordum.

Belki de umurunda değildi; zaten ne yapabilirdim ki? Bırakın ülkeyi, şehirden bile kaçamazdım. Her yerde muhafızlar vardı ve seyahat kartı için sahte evraka asla param yetmezdi. Karaborsa

kâğıtları binlerce rubleye satılıyordu. Açlıktan ölmeden maaşımın bir kısmını biriktirebileceğimi varsayarsak o parayı biriktirmek bir ömrümü alırdı.

Öte yandan Rasputin'in beni unuttuğuna gerçekten inanmıyordum. Beni arıyordu ve asla durmayacaktı.

Siz bu ülkenin kanserisiniz. Her biriniz...

Hepimizin ölmesini istiyordu.

Alexei hariç.

Alexei yeni çardı, Rasputin ise naip olarak hüküm sürüyordu.

Kardeşimin gerçekten hayatta olup olmadığını merak ettim. Onu yalnızca birkaç kez toplum içinde görmüştüm ve beni hiç fark etmemişti. Rasputin'in "tedavisi" altında erimiş gitmiş olsaydı bile Rasputin bunu asla itiraf etmezdi.

"Tren dolusu insanı şehrin dışına çıkarıyorlar," dedi Varvara.

"Evet, kimliğimi aldım. Her zaman yanımda."

Sırf evde unuttuğunuz için hapse girebilirdiniz.

Varvara başını salladı ama kaşları olduğu yerde kaldı. Kimlik kartımın yakın incelemeye dayanamayacağını ikimiz de biliyorduk. Nina'ya neredeyse hiç benzemiyordum.

Fabrikanın içinde yollarımızı ayırdık, ben bitirme işine giderken Varvara da iplikhaneye gidiyordu. Boyaların kimyasal kokusu, çift kapıdan içeri girmeden çok önce burun deliklerimde yanıyordu.

Kıyafetlerimin çoğunu çıkardım ve gün bitmeden daha fazlasını çıkaracaktım. İpliklerin kopmaması için değirmen kasıtlı olarak sıcak ve nemli tutuluyordu. Sık sık iç çamaşırlarımızla çalışıyorduk, yüzümüzden kan ter akıyor, dumanlara karışıyor ve gözlerimizi yakıyordu.

Bitmemiş pamuğun gerçekten kullanılabilir hale gelmesi için sert kimyasallarla birçok işleme ihtiyacı vardı. İplikteki tüylerin alınması için yakıldı, daha sonra seyreltik asitle ıslatıldı ve durulandı, ardından kumaş sert bir alkali içinde kaynatılarak "temizlendi." Bundan sonra yine beyaza boyanması, ardından kostik soda çözeltisiyle merserize edilmesi ve son olarak boyanması gerekiyordu.

Ninova

Bu işlemlerin hiçbiri cildini korumuyordu. Ellerim sürekli olarak çatlıyor ve şişiyordu; her iki kolumda da kızarıklıklar vardı.

Koşullar benim için zordu ama çocuklar için daha da kötüydü. Değirmen işçilerinin beşte biri on altıncı yaşına gelmemişti. Küçük elleri ve hızlarıyla çocukların bobin değiştirmek, makineleri temizlemek gibi işler için mükemmel oldukları düşünülüyordu. Gece gündüz çalışan makineler, geçit vermeyecek şekilde tıkış tıkış dizilmişti. Hareketli parçalar açıktı ve temizlik sırasında bile asla kapatılmazdı.

Fabrikadaki ilk haftamda bir kızın kolu tarak makinesinin hareketli kayışına kapılmıştı. Altı yaşındaki küçük çocuk, kimse ona yardım edemeden içeri çekilip ezilmişti.

Eve gidene kadar ve akşam boyunca ağlamıştım, onun parçalanmış bedeninin görüntüsünü aklımdan çıkaramamıştım.

Varvara'ya öfkeyle, "Çocuğunu değirmende çalışmaya kim gönderiyor?" dediğimde sadece şu cevabı verdi: "Aileler hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Çocuklar hep pamuk fabrikalarında çalışır."

Ona öylece bakakalmıştım.

"Değirmenin her zaman böyle olduğunu mu söylüyorsun?"

Rasputin döneminde koşulların daha kötü olduğunu düşünmüştüm çünkü pek çoğu gerçekten de öyleydi.

Lorne Dağı'ndaki madeni savunduğum, Damien'la ilk konuşmamız aklıma geldi.

Madenciler yaptıkları işin karşılığını alıyor...

Damien şöyle cevap vermişti:

Toprak altında boğulmak için nasıl bir bedel ödüyorsunuz? Sırtınızı kırmak için? Devrilen bir kaya yığınının altında ezilmek için? Bunu yapman için sana ne kadar ödemem gerekiyor?

Ne kadar kibirli, ne kadar saf olduğumu düşünerek utançtan kıpkırmızı kesildim.

Keşke Damien'a artık onun ne demek istediğini daha iyi anladığımı söyleyebilseydim.

Ninova

Ninova

Bütün sabah ciğerlerimi yakan parlak buhar sisi altında çalıştım. Ellerim yulaf ezmesiyle doldurulmuş iki kırmızı eldiven gibi görünene kadar şişti. Kaşınıyor ve sızlıyorlardı ama hâlâ çalışıyordum ve henüz günün yarısı bile geçmemişti.

İş sürekli kendini tekrar ediyordu ve akla gerek yoktu. Kendimi bir makine parçası gibi hissetmeye başlamıştım; metal ve dişliler. Zihnim bedenimden uzaklaştı ve iyi bir şey hissetmeyi bıraktım, hatta hiçbir şey hissetmedim.

Öğle yemeğinde Varvara'yla oturup peynirimizi ve ekmeğimizi paylaştığımda yeniden bir insan oldum. Termosunda hâlâ ılık olan çayın kalanını bana verdi.

Aramıza, bir zamanlar St. Petersburg orkestrasında çellistlik yapmış, kırk yaşlarında, ufak tefek ve güçlü bir kadın olan Katinka da katıldı. Artık çellistlere, pastacılık yapan fırıncılara, kuaförlere, balerinlere ya da yeni düzenden önce var olan diğer "anlamsız ve gereksiz" mesleklerin hiçbirine ihtiyaç kalmamıştı.

Bu, Nina'nın yerine terzi olarak devam etmeyi pek ümit edemeyen benim için belki de şans demekti ama sevdikleri meslekler yerine imalat işlerinde çalışmaya zorlanan binlerce insan için perişan bir durumdu.

Katinka'nın başına gelen korkunç şeyleri umursamama ve en bunalımlı durumlarda bile neşeli kalma konusunda dikkate değer bir yeteneği vardı. Varvara ve benim, ikimizi de ezmekle tehdit eden depresyonun üstesinden gelmeye çalıştığımız günlerimizde fazlasıyla ihtiyaç duyduğumuz ışıkla bizi aydınlatıyordu.

Bugün bize bir çift tavşan satın alan ve onları yetiştirip, çiftleştirip çoğaltarak sonra yemeyi planlayan komşusunu anlatıyordu. Minik yavrulardan oluşan bu gruba bağımlı hale gelmişti ve şimdi dairesi yemeye dayanamadığı tavşanlarla doluydu.

"Eğer bu kış yiyecekle çevriliyken açlıktan ölürse, en azından mutlu ölecek," diyen Katinka, bir kahkaha attı.

Varvara ve ben de kıkırdadık. Devrimden sağ çıkan mizah eskisinden daha karanlıktı ama içimi ısıtıyordu.

Katinka'ya peynirimizden biraz uzattım. O da getirdiği kahveyi paylaştı. Bu bitmek bilmeyen kış yılı insanların en kötü yanlarını ortaya çıkarmıştı; kadın ve erkeklerin vahşi hayvanlar gibi davrandıklarını görmüştüm. Ama aynı zamanda en karanlık koşullarda bile cesaret, özveri ve inanılmaz şefkat dolu eylemlere de şahitlik etmiştim.

Katinka'nın komşusunu ele alalım; daha önce olsa bir tavşanı umursamazdı bile. Acı çekmek sizi değiştirirdi. Ya soğuk ve acının ta kendisi olup insan duygularından uzaklaşırdınız ya da tam tersi olup hissettiğiniz acıyı başkasına yaşatmaya dayanamazdınız.

"Şu soğuğa lanet olsun," dedi Katinka. "Parmaklarım kaskatı kesildiğinde pratik yapmak zorlaşıyor."

Terden sırılsıklam iç çamaşırlarıyla değirmenin sıcağından soğuğa çıkmak her zaman sabah işe gitmekten çok daha kötüydü.

"Ne için pratik yapıyorsun?" diye sordu Varvara. "Orkestranın gelecek hafta başlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Çünkü seviyorum," dedi Katinka basit bir tavırla. "Ama evet, eğer geri gelirse hazır olmak istiyorum. Beni en çok rahatsız eden şey bu; başmüzisyen olmaya çok yaklaşmıştım. Altı ay içinde elimde olacaktı!"

Varvara'nın ifadesinden Katinka'nın orkestranın yeniden başlamasından ziyade odanın içinde uçma şansının daha yüksek olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum ama sessiz kalarak beni şaşırttı.

"İşe geri dönüyorum." Katinka boş öğle yemeği çantasını katlayıp ertesi gün tekrar kullanmak üzere cebine koydu.

O gittikten sonra Varvara'ya biraz takılarak, "Hayalleri yıkmayı sevdiğini sanıyordum," dedim.

Ninova

Varvara içini çekerek çay artıklarından ve peynirin etrafına sarılı kumaştan kalanlardan oluşan öğle yemeği kalıntılarını bir kenara koydu. "Herhangi bir şeyi ortadan kaldıramayacak kadar az umut kaldı."

Başını benden öte yana çevirirken omuzları düşmüştü.

Konuşmasına öyle alçak sesle devam etti ki onu zar zor duydum. "Nina'ya biraz daha para biriktirdikten sonra mağazamı kendi terzi dükkânına çevireceğimi söylerdim. En yakın arkadaşına Madame Bulbenkova'dan gördüğüm gelinliklerden çok daha güzel bir gelinlik dikmişti. Bu asla gerçekleşmeyecek olsa bile... Bir hayalimiz olduğu için mutluyum."

Zil çaldı ve öğle yemeği molamızın yirmi dakikası doldu. Varvara ve ben odalarımıza döndük.

On dört yaşında ama çok daha genç görünen Maritza adında bir yardımcıyla çalışıyordum. Kırbaç kadar zayıftı, birkaç dişi eksikti ve bilinmeyen bir rahatsızlıktan dolayı derisinde sarımsı bir kızarıklık vardı.

Çocuklar yaşlarına göre daha cılız olma eğilimindeydi; vücutlarının her yerinde yaralar vardı, karınları şişti ve saçları öbek öbek dökülüyordu. Şehrin sokaklarında dolaşan köpeklere benziyorlardı. Birçoğunun en az bir ebeveyni yoktu ve ebeveyni olanların durumu da her zaman daha iyi değildi. Çocukların maaşları doğrudan vasilerine gidiyor ve çoğu zaman ertesi gün karaborsa votkası olarak buharlaşıyordu.

Hızlı ve zeki Maritza benim yanıma atandığı için minnettardım. O olmasaydı her hafta artan kotalara ulaşmam neredeyse imkânsızdı. Numaralarımızı kaçırırsak ya da kazara bir kumaş parçasına zarar verirsek, cezalar kazancımızdan kesiliyordu.

Maritza çalışmakta zorlanıyor, yeni bir duman dalgası ona her çarptığında şiddetle öksürüyordu. Kolalama tamburu üzerinde çalıştığımız için bu yaklaşık her beş dakikada bir oluyordu.

Tambura kumaş beslerken gözleri o kadar sulandı ki neredeyse elini baskı makinesine kaptıracaktı. Makinenin üzerine atılıp elini çektim. Görebildiğim tek şey, altı yaşındaki çocuğun parçalanmış bedeniydi; her tarafı ezilmişti, kafası bile. Görüntü gözümün önünden gitmedi ve Maritza bana iyi olduğunu, hiçbir şey olmadığını söylemeye çalışsa da fayda etmedi, başımı dizlerimin arasına alarak köşeye çöktüm.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümde patlayacak sandım. Sanki altımda hiçbir şey yokken boşluğa düşüyormuşum gibi korkunç bir duygu hissettim; sanki ölüyordum ve ölmeyi asla bırakamayacaktım. Belki de ölüm buydu; hiçliğin içine sonsuz bir düşüş.

Küçük kızı gördüm ve sonra tekrar Maria'yı gördüm; yüzü çığlıklar içinde donup kalmış, sonsuz boşluğa bakıyordu. Tatiana, kandan oluşan bir sancağın ortasında öylece yatıyordu. Sonra Irina ve Felix, Ollie, Axel, Dimitri, Olga Hala, Xenia Hala, Büyükanne Minnie, Nikolasha, annem, babam ve Alexei'in kendisi, yüzüstü bıraktığım herkesin hayaletleri önümde solgunca duruyor, karanlık ve boş gözlerini bana çeviriyorlardı.

"İşe dönün!" diye çıkıştı Ostap. O bizim şefimizdi, on sekiz yaşındaydı, sıskaydı, yüzünde ve boynunda çıbanlar vardı. Sadece elini bluzunun içine sokmasına izin veren kızlara karşı nazikti.

"O hasta!" diye bağırdı Maritza ona. Küçük kemikli eliyle sırtımı okşuyor, beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Dokunuşunu zar zor hissedebiliyordum ya da konuşulan tek bir kelimeyi bile zar zor anlıyordum. Sanki her şey ayrı bir odada gerçekleşiyormuş gibi görünüyordu.

"O halde onu evine gönderelim. Ama üç günlük maaşını keserim."

"Eve gitmiyor. Bir dakika içinde kendini toparlar," dedi Maritza öfkeyle.

Gerçekten o vahşi köpeklerden biriydi; koruyucuydu ve her zaman savaşmaya hazırdı.

"Her neyse," diye ekledi Ostap'ın en çok neye önem verdiğini bilecek kadar akıllı olan Maritza, "makarada çalışabilecek kadar güçlü olan tek kişi Nina. Kendi kotanı kaçırmak istemezsin."

Tuhaf bir şekilde beni kendime getiren şey Nina isminin kullanılmasıydı. Bir zil gibi çalıyordu kafamda.

Tekrar kendimi duvara yaslayarak ayağa kalktım. "İyiyim, çalışabilirim."

İyiye yakın bile değildim ama Ostap yanımızdan uzaklaşana kadar öyleymiş gibi davranacaktım.

Ben daha davulun sapına dokunamadan genellikle öğle yemeğini ve vardiyanın bittiğini bildiren zil tekrar çaldı. Ancak günün sonu için henüz çok erkendi.

Ostap bunun neyle ilgili olduğunu zaten biliyormuş gibi görünüyordu.

"Ana odaya çıkın," dedi ve Maritza'yı acele etmesi için itti.

Bayılacakmışım gibi hissederek kızı takip ettim. Çıkış kapısını kapatan Kara Paltolu sırasını gördüğümde kalp atışlarım normale yakın bile değildi. Kendimi en büyük kadın topluluğunun arasında konumlandırmaya çalışarak gözlerimi yere indirdim. Hepimizin özelliksiz, soluk yüzlerden ve kesilmemiş saçlardan oluşan bir yığın gibi görüneceğimizi umuyordum.

Kara Paltolular'ın yüzlerini inceleme isteğim neredeyse karşı konulmazdı. Ollie'nin düğün gecesi gördüğüm vampirlerden herhangi birinin olup olmadığını kontrol etmek istiyordum. Rasputin'in Kara Paltolular'ının çoğu sıradan askerlerdi ama sorumlu olanlar kendisinindi.

Onları dişlerinin sarkıklığına bakarak tanımayı öğrenmiştim. Özel bir şekilde solgunlardı ve tenleri hafif mavimsiydi. Çoğu

Ninova

siyah saçlıydı ve hepsi bana yılanları hatırlatan kemiksiz bir akışkanlıkla hareket ediyor gibiydi.

Fırsat buldukça onları olabildiğince uzaktan izliyordum. Çoğu zaman insana benziyorlardı. Ama birbirlerine gülümsediklerinde, bir şey onları sinirlendirdiğinde, biraz fazla hızlı hareket ettiklerindeki gibi bazı anlardan sonra maske kayardı ve altındaki canavarı görürdüm.

Babam bir keresinde bana tenekeyle boyalı alçıdan yapılmış sahte bir Faberge yumurtası göstermişti. Masasının üzerinde sahte ve gerçek iki yumurtayı yan yana gördüğümde başta hangisinin gerçek olduğundan emin olamadım. Ama sahte yumurtayı kaldırır kaldırmaz dayanıksızlığını hissettim. Zihnim gerçeği öğrendiğinde, gözlerim gerçek yumurtanın yumuşak altınının yanında kalayın şatafatlı parlaklığını görmeye başladı. Artık kandırılamazdım.

Vampirlerde de durum böyleydi. Onları gördüğüm anda tanıyordum artık.

Bunu yapabildiğim için de çok şanslıydım; yakalanmaya en çok yaklaştığım an neredeyse evimden üç blok ötede Katya'ya doğru yürüdüğüm zamandı.

Bir grup insan arasında diğer tarafa bakıyordu. Hareket edişindeki bir şey, sigarasına hafifçe vururken elinin sıvı hareketi ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. Tam zamanında bakkalın içine dalmıştım çünkü Katya anında başını çevirmiş, sanki bir koku almış gibi burnunu havaya kaldırmıştı. O devam edene kadar kapı eşiğinde çömeldim.

Şu anda önümde en az bir vampir vardı; uzun boylu, zayıf, yanakları çökük, kartal burunlu bir subay. Dudakları ince ve kansızdı, deri eldivenlerinin içindeki parmakları uzun ve biçimliydi.

Tepeden tırnağa Rasputin'in infazcılarının gösterişli siyah üniformasını giymişti; yakası yüksek ve sert paltoları, siyah vizondan yapılmış şapkaları, yağ gibi parıldayan çizmeleri vardı.

Ninova

Herkes gibi ben de bakışlarımı yere sabitledim. Odada korkunun belirgin bir kokusu vardı; keskin ve metalik, yanlış bir şey yapalım ya da yapmayalım her birimiz soğuk terler döküyorduk.

Varvara sıranın biraz daha aşağısında bir pozisyon aldı. Birbirimize benzemiyorduk, dolayısıyla akraba olduğumuzu iddia etmenin bana bir faydası olmayacaktı.

Yüzbaşı ipeksi sesiyle, "Düzgün sıra ol," dedi ve eldivenli parmağıyla işçilerin duvara tam olarak yaslanmayan kısmını işaret etti.

"Kimliklerinizi çıkarın," diye emretti yardımcılarından biri.

Kimliklerimizi görev bilinciyle cebimizden çıkardık. Lekenin dikkati Nina'nın fotoğrafından uzaklaştıracağını umarak boyalı başparmağımla kimliği tuttum.

Teğmen sıraya girerek her işçinin kartını inceledi. İplikçide çalışan Igor adında iri yapılı bir adama ulaştığında memur uzun bir süre durakladı.

"Bu kartın üzerindeki baskı doğru değil."

Igor, ses tonunu sakin tutmaya çalışarak, "Aldığımda böyle görünüyordu," dedi. "'G' her zaman lekeliydi."

"Yanlış basılmış bir karta sahip olmak kurallara aykırıdır."

"Başka bir tane daha istedim." Igor kendini kontrol etmek istese de hızla ve yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. "Alamayacağımı, bir sorun olmayacağını söylediler."

"Sorun olur," dedi teğmen. "İhlalde bulunuyorsun."

Arkasındaki iki Kara Paltolu'ya başıyla işaret etti. Igor'u kollarından yakalayıp onu uzaklaştırmaya başladılar.

"Hayır, bekleyin!" diye bağırdı ama teğmen başını bile çevirmedi. Yüzbaşı o ince gri dudaklarıyla hafifçe gülümsedi.

"Sıradaki!"

Teğmen Varvara'nın kartını inceleyip olaysız bir şekilde oradan uzaklaşana kadar nefesimi tutmuştum. Sonraki birkaç kadın ve çocuk için de aynısı geçerliydi.

Memur, kavurucu sıcak boyama odasından çağrıldığı için hiç gömlek giymemiş iri yapılı bir çocuğun yanına geldiğinde gözleri çocuğun güçlü göğüs ve kollarda gezindi. Karta doğru düzgün bakmadı bile. "Bu da yanlış."

"Ne?" Çocuk şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. O da yakalanıp götürüldü.

Artık ne yaptıklarını görebiliyordum. En iri yapılı ve en güçlü adamlardan bir düzinesini dışarı çıkardılar, zayıf ya da hasta herkesi geride bıraktılar.

Çok geçmeden kadınlardan oluşan sırama ulaştılar; sıranın sonlarındaydık.

Teğmen, aralarında Maritza'nın da bulunduğu birkaç küçük kızı görmezden geldi. Sonra bana ulaştı.

Üzerimde sadece terden ıslanmış bir atletle pantolon vardı. Fabrikada tevazu hiçbir zaman öncelikli bir konu olmamıştı.

Her zamanki gibi zayıftım, kollarımın her yerinde yaralar ve kızarıklıklar vardı. Yine de uzun saatler boyunca ıslak kumaşı taşımaktan ve ağır davulu çevirmekten dolayı vücudumda ip gibi kaslar vardı.

Teğmen yüzbaşısına baktı, yüzbaşı da çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Bu kart yanlış," dedi Kara Paltolu, karta bakmadan.

"Hayır!" diye bağırdı Varvara.

Ona sertçe başımı salladım. Suspus olan yaşlı kadın dehşet içinde olanları izlerken eli ağzındaydı.

Mide bulanıyordu, sanki zemin ayaklarıma yapışıyordu. Dik durmak, yüzümü ifadesiz tutmak, dörtnala giden korkumu göstermeden sıranın dışına çekilen adamlara doğru yürümek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Dikkatleri üzerime çekmek istemedim.

Ardından Kara Paltolular Katinka'yı da kaptı.

"Neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Katinka, bir kolunu ellerinden kurtararak. "Kartımda bir sorun yok! Bu ne cüret!"

Ninova

Teğmen tekrar yüzbaşıya baktı ve bu sefer vampir başını hafifçe sola doğru eğdi.

"Onu dışarı çıkarın," dedi teğmen.

Kara Paltolular Katinka'yı yan kapıya doğru sürükledi.

"Bekleyin. Ne yapıyorsunuz? Beni nereye götürüyorsunuz?" diye bağırdı Katinka, onlara karşı mücadele ederek. Onu sürükleyerek götürürlerken elinden hiçbir şey gelmiyordu. "Bekleyin. BEKLEYİN!"

Hepimiz çit direkleri kadar sessiz bir şekilde bakakalmıştık.

Geçen yıl gördüğüm onca şeyden sonra ne olacağını biliyordum ama kendime bunun olmayacağını söyledim. İnkâr, zihnin ilk mekanizmasıydı. İşlerin ne kadar kötüleşebileceğinin bir sınırı olduğunu söyleyerek sizi olduğunuz yerde tutardı. Ama sınır yoktu. Ve işler daha da kötüleşti.

Onu kapıdan dışarı sürüklerlerken Katinka'nın çığlıkları daha da yükseldi. Bir süre sonra iki el silah sesi duyduk. Çığlıklar kesildi.

Bir düşüş daha hissettim; zihnim bir seviye daha karanlığa gömüldü. Zaten o kadar uzaktaydı ki bazen tekrar ışığa tırmanıp tırmanamayacağımı merak ediyordum.

Kalan kadınlardan biri yarı baygın halde olduğu yerde sendeledi.

Teğmen, toplamda yirmi işçisi olana kadar en güçlü iki kişiyi daha alarak sırayı tamamladı.

Kapının yanında toplandığımızda etrafımızda Kara Paltolular vardı.

Varvara artık yirmi boşluk oluşan sırada duruyordu. Sanki bana doğru atılacakmış gibi gergindi.

Ona kalmasını söylemek ya da belki sadece veda etmek için elimi kaldırdım.

Nereye gittiğimizi biliyordum. Dahası, geri dönmeyeceğimizi de biliyordum.

Şimdiye kadar dönen kimse olmamıştı.

Ninova

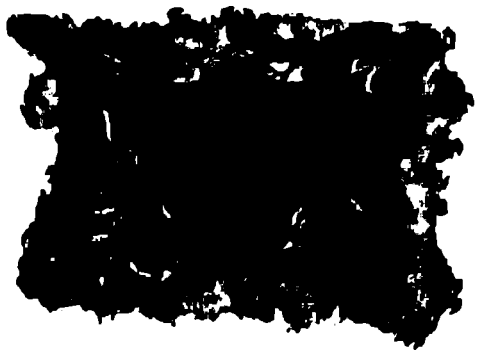

Otuz Altıncı Bölüm
TOPRAĞIN KALBİ

KARA PALTOLULAR BİZİ tahta çıtaların üzerine yığıldığımız bir yük arabasına bindirdi. Bize kabanlarımızı getirdiler ama dolaplarımızdan başka bir şey almamıza izin vermediler.

Kimliğimi almışlardı, bu yüzden yanımda olan tek şey, Ollie'nin düğününden beri her gün cebimde taşıdığım anı tutucuydu. Şimdi ne olursa olsun yanımda tutabileceğimi umarak onu fanilamın önüne soktum.

Dondurucu nehirdeki uzun banyosundan sağ çıkmayı başarmıştı. İyileştiğimde, gerçekten işe yarayıp yaramayacağına dair hiçbir fikrim olmadığından onu açmaya çalışmıştım.

Gecenin geç saatlerinde Varvara'nın tavan arasında çömelmiştim, mum sönmüştü, içeri elim kadar bir pencereden hafif bir ışık sızıyordu.

Anı tutucuyu avuçlarımın arasına alıp ağzıma götürdüm ve ay, yıldız ve çam ağacı şeklindeki metaldeki kesiklerin arasından nefesimi verdim.

Ninova

Mekanizması işleyerek canlanırken neredeyse hıçkırarak ağlıyordum. Işık, alçak, eğimli çatıya ve çatı katının kaba ahşap tahtalarına altın renkli yıldızlardan oluşan bir girdap yansıtarak akıyordu.

Sonra yıldızlar kayboldu ve hızla yeşil binicilik kıyafeti giydiğimi gösteren anı kendini gösterdi. Çok daha genç görünüyordum, saçlarım uzun, kalın ve alev kırmızısıydı. Adeta uçuyormuşum gibi hareket ediyordum.

Annemin beni kapının yanında durdurduğunu gördüm ve konuşmamızın bir kısmını duydum, seslerimiz uzaktan geliyor ve yankılanıyordu:

Lütfen anne, uzun zamandır ata binmiyorum...

Hadi, git o zaman...

Annemin görüntüsü, yumuşak gözleri, yumuşak sesi, gitmeme izin verirkenki hafif gülümsemesi beni bir kez daha mahvetti. Yere oturup sırtımı yatağa yaslarken gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu.

Kolya ile ormanda at sırtında yarıştığımızı gördüm, ardından ahşap döşeme tahtalarının damarlarını hâlâ görebileceğim kadar şeffaf, puslu mor dalgalarla çevrelenerek adaçayı tarlasının ortasında buldum kendimi. Sonra Damien'ı gördüm ve bunun bir görüntü olduğunu unuttum.

Orada iki kat daha parlak, kolları açık, yüzü alevler içinde, tüm heybetiyle duruyordu. Kendimi onun kollarına atışımı izledim. Beni dudaklarımdan öpmeden önce havaya kaldırıp döndürmesini.

Mutluluğumuz bir kılıç darbesi gibiydi. Müzik kutusunu hızla kapattım. Görüntü kaybolurken çatı katı odası karanlığa gömüldü. Mekanizma kapandı ve sessizleşti.

Yüzümü dizlerime gömüp hıçkırarak ağladım.

Ninova

O günün geri kalanını izlemeye dayanamadım; hepimizin başına gelecek kaderi bildiğim halde kendimi Damien'la dans ederken, kız kardeşlerim gülerken, Ollie'yi Axel'a gülümserken görmeye dayanamazdım.

En önemlisi, söylememek için her şeyi verebileceğim şeyi ona söylemek zorunda kaldığımda Damien'ın yüzünü görmeye dayanamazdım.

O zamandan beri anı tutucuyu hiç kullanmamıştım ama sanki içinde sıkışıp kaldığım sevdiğim herkesin ruhu varmış gibi onu gittiğim her yere yanımda taşıdım.

Şimdi gömleğimin önündeki sert metal yığınını kendime bastırırken onu gizli ve güvende tutmak için çaresizce çabalıyordum. Onlardan bana kalan tek şey buydu.

Igor nereye götürüldüğümüzü sorduğunda muhafızlardan biri tüfeğini yüzüne doğrultarak ona çenesini kapatmasını söyledi. Bundan sonra kimse soru sormadı. Hepimiz Katinka'nın cesedinin binanın yan tarafında karın üzerine terk edildiğini görmüştük.

Yük arabası bir sonraki fabrikaya doğru ilerlemeye başladı, bir cam fabrikasıydı. Muhafızların yarısı içeri girip muhtemelen bizim katlandığımız maskaralığın aynısını yeniden canlandırırken, yaklaşık otuz dakika boyunca bir arada bekledik.

Kısa süre sonra yük arabası, "yanlış basılmış" kimlik kartlarına sahip yirmi işçiyle daha doldu.

Kara Paltolular en büyük ve en güçlüleri, çoğunlukla da erkekleri alıyordu. Bana nereye gittiğimizi söyleyen şey buydu.

Kızıl Terör sırasında on binlerce kişi toplanmış ve sokaklarda vurulmuş ya da çalışma kamplarına gönderilmişti. Önce aristokratlarla başlamış, sonra burjuvaziye geçmişlerdi. "Devrimciler" niyetlerini göstermekten çekinmiyorlardı. *Halkın Sesi*, tüm çarcıları, rahipleri, liberalleri, kendilerine Bolşevik adını vermeyen

Ninova

tüm sosyalistleri, zengin iş insanlarını, varlıklı köylüleri, yabancıları ve her türden siyasi muhalifi içeren bir "devlet düşmanları" listesi yayımladı.

Rasputin, şu anda Duma'nın başında olan Bolşeviklerle ittifak kurmuştu. Yaro Vyachevslav, en zengin burjuvalardan biri olmasına rağmen bir şekilde yasama meclisindeki konumunu korumayı başarmıştı.

Niyetlerinin zengin sınıfları yok etmek olduğunu belirttiler. Vyachevslav şöyle yazdı: "Bırakın burjuva kanı aksın. Mümkün olduğu kadar çok."

Sonra sokaklar kırmızıya boyandı.

Bu aylar önceydi. Çalışma kamplarına götürülenler muhtemelen ölmüştü. Rasputin'in daha fazla işçiye ihtiyacı vardı, özellikle de maden için.

Çalman çeroidin büyük bir kısmını şehri ele geçirerek tüketmiş olmalıydı. Belki de hepsini.

Artık Lorne Dağı'ndan çıkarılan her şeyin kontrolü ondaydı. Ama babam bana dağın kuruduğunu söylemişti. Rasputin fabrikalarından en iyi ve en güçlüleri çıkaracak durumdaysa oldukça çaresiz olmalıydı.

Maden çıkarma sürecine dahil olmak üzere olduğumu bilmeme rağmen acı bir tatmin hissettim.

Gönderilebilecek en korkunç yer orasıydı. Oradan hiçbir mektup gelmezdi. Hayatta kalan da yoktu.

Yük arabaları dehşete düşmüş işçilerle doluncaya kadar üç fabrikayı daha ziyaret ettik; bazıları sıva tozuyla kaplanmış, bazıları hâlâ demirhanenin ağır deri eldivenlerini giyiyordu.

"Sizce bizi nereye götürüyorlar?" diye fısıldadı kızlardan biri.

"Şişşt," diyerek başka biri onu susturdu.

Durduğumuz her durakta kaçmayı düşündüm. Muhafızlar pek dikkatli değildi. Doğru anı seçip zamanı biraz yavaşlatabilirsem kaçmayı başarabilirdim.

Ninova

Sorun şu ki sihir yapmayalı aylar olmuştu. Enfeksiyondan, zatürreden ve vücudumun her yerindeki yaralardan dolayı zayıflamıştım. İyileştiğimde de pamuk fabrikasındaki işe atanmıştım ve her gün eve iliklerime kadar yorulmuş bir halde dönüyordum. Büyü enerji gerektiriyordu ve buna ayıracak durumda değildim.

Yük arabasında çömelerek gittiğimden şimdiden inanılmaz derecede bitkin düşmüştüm. Zaman akışına atlayabilir ve birkaç adım sonra dışarı çıkabilirdim. Ancak sonrasında bir düzine kurşun sırtıma saplanırken tökezleyerek yere düşerdim.

Ayrıca nereye gidecektim? Varvara'nın evine dönemezdim. Belgeler olmadan şehri terk edemiyor ya da yollarda seyahat edemiyordum. Dilenciler bile çalışma kamplarına götürülmüştü.

Bu yüzden bir duraktan diğerine hantalca ilerlerken arabada kaldım. Tren istasyonuna doğru döndüğümüzde hava tamamen kararmıştı.

Büyük, görkemli Vitebsky İstasyonu eski haline hiç benzemiyordu. Bir zamanlar geniş koridorları, zarif vitrayları ve ferforje korkulukları olan gösterişli bir art nouveau yapısındaydı. İstasyonun içinde babamın, büyükbabasının mermer bir heykelinin bulunduğu kendi özel köşkü vardı.

Artık heykel yıkılmış ve tüm güzel salonlar yok edilmişti. Keyfi yolculuk yoktu, trene ancak devletin izniyle binilebiliyordu.

Katedral benzeri istasyon askeri teçhizat, nakliye paletleri ve makinelerle doluydu. Artık burası bir depoydu ve paketler bir sonraki varış noktamıza gönderiliyordu. Bizi koltuksuz tren vagonlarına tıktılar, ne su ne yemek ne de tuvalet vardı. Oturmak ya da uzanmak için yer yoktu.

Kadınlar bir köşede toplanmıştı. Özellikle erkeklerin çaresiz kaldığı durumlarda grup olarak güvende olduğumuzu fark etmemiz çok uzun sürmemişti.

Yine de sayıca üstündük ve ne zaman erkekler sinirlense ya da kıpırdasa, bu kadınların sinirlerinin de dalgalanmasına neden oluyordu.

Biraz daha fazla hava almamı sağlayan aynı zamanda da soğuk rüzgârı ve yüzümü öpüp boynumdan aşağı inerek eriyen kuru, toz halindeki karın da içeri girmesine sebep olan pencereye yakındım.

Tren hareket etmeye başladığında birkaç kişi inledi. Bu yine bir inkârdı; sanki o ana kadar Kara Paltolular'ın kapıları açıp hepimizi tekrar dışarı çıkaracağını umuyorlardı.

Tren istasyonda hızla ilerlerken insanlar pencerenin dışında yanıp sönen çam ağaçlarına şaşkınlıkla baktı. Çoğumuz bir yıldır şehirden ayrılmamıştık.

Bir gümüş parıltısı gördüm ve başımı kaldırıp karanlığa baktım. Ağaç tepelerinin arasından hızla geçen bir şey gördüğümü sanmıştım.

Başım yanımdaki kadının omzuna düşmüş halde uyuklarken kadının başı da duvara çarpıp duruyordu.

Ertesi sabah vagon idrar ve yıkanmamış vücut kokuyordu. Tren hâlâ gürültüyle yoluna devam ediyordu. Gideceğimiz yere varmanın ne kadar sürdüğünü biliyordum, dolayısıyla ağrıyan bacaklar üzerinde ne kadar süre ayakta durmam gerektiğini de tam olarak farkındaydım.

Mümkün olan en kötü yere gidiyor olsam da Damien bozkırlara döndüyse ona çok uzun zamandır olmadığım kadar yakın olacağımı bilerek heyecanlanmaktan kendimi alamadım.

Elbette "yakınlık" göreceli bir kavramdı.

Tren son istasyonda durdu. Lorne Dağı'nın sade siyah zirvesi, kalın bulut örtüsünden yukarı doğru çıkıntı yapıyordu.

Durumum daha önce hiç olmadığı kadar kötüleşmek üzereydi.

***

Geniş sırtlı, kısa, kaslı boyunları olan ağır yük atlarının çektiği aynı arabalara geri yüklendik. O devasa canavarlar bile bizi madene giden dik geçitlerden yukarı çekmeye istemiyor gibiydi.

Ninova

Sadece üsse çıkmak bile bir saatten uzun sürdü. O sırada ağaç sınırının epey üzerindeydik; üzerimizde çıplak siyah taşlardan ve buzla kaplı tepelerden başka bir şey yoktu.

Bulutların hemen altında mesafesini koruyarak, yıldırımın çarptığı çamın tepesine konan bir kuş dikkatimi çekti. Aşağıya indiğinde sol kanadı hafifçe yalpalandı ve dengesini geri kazanmak zorunda kaldı. Kalbim göğsümde sıkıştı.

Beni, benim onu gördüğümden on kat daha iyi görebildiğini biliyordum. Artemis'e veda ederek elimi sadece birkaç santim kaldırdım. Geldiği yere, kar tavşanlarının bol olduğu yere uçacağını ve kutup denizinde gümüş balık avlayabileceğini umuyordum.

Don Ormanı'nın geniş alanını, sık ve karışık ağaçları, yeşilden çok siyah çamları görebiliyordum. Onun ötesinde, bozkırlara ait olması gereken, düz ve kışla birlikte donmuş kahverengi bir leke vardı.

Çok yakın ve bir o kadar da uzak.

Madenin içine doğru yürürken kalbim yer çekiminden bile daha güçlü bir şekilde o yöne doğru çekiliyordu.

Gökyüzüne son kez baktığımda gri ve mor bulutlardan oluşan çalkantılı bir dalga gördüm. Sonra karanlık bizi kuşattı.

Madenin içi ıslak ve soğuktu; kaba siyah taşların içinden solucan tünelleri açılmıştı. Su durmadan damlıyordu. Bazen sağlam bir duvarın arkasından aktığını duyabiliyordunuz.

Zemin dik bir şekilde aşağıya doğru eğimliydi. Dünyanın derinliklerine doğru yeşilimsi fenerlerden oluşan bir izi takip ettik.

Aşağıya doğru atılan her adımla ışıktan ve hayattan uzaklaşıyorduk. Mahkûmlar duraksayarak hareket ediyor, tekrar tekrar geriye dönerek mağaranın ağzının, uzak bir ay gibi gri bir halka haline gelinceye kadar arkamızdan uzaklaşmasını izliyordu. Bir süre sonra giriş tamamen ortadan kayboldu.

Ninova

Muhafızlar tüfeklerinin namlularıyla bizi dürtüp durdu. Kara Paltolular gitmişti. Artık şeflerin elindeydik ve bu da bir gelişme gibi görünmüyordu.

Şefler de tıpkı bizim gibi madende yaşamak zorundaydı ve bu öfkeleri konusunda pek işe yaramamıştı. Solgunlardı, gözleri kanlıydı, sıska mahkûmlardan sadece biraz daha iyi besleniyorlardı.

Ve biz mahkûmduk. Bu bir çalışma kampı değildi. İşçilerin üçte biri ayak bileklerinden kelepçelenmişti, ayakları arasında kısa bir zincir vardı. Daha sonrasında bunun, kaçmaya çalışanlar için verilen bir ceza olduğunu öğrendim. Kaçmaya çalıştığın sonraki seferde seni direkt vuruyorlardı.

Değirmende çalışan çocukların kötü durumda olduğunu düşünüyordum ama o burada gördüğüm sefaletin yanında hiçbir şeydi. Neredeyse herkesin vücudu morluklar ve yaralarla kaplıydı; vücutları zayıflamıştı. Kadınları erkeklerden ayırmak zordu. Herkes yaşlı görünüyordu; kamburları çıkmış, uzuvları kurumuştu.

Yeni madenciler çırılçıplak soyuldu, üzerlerine bit giderici toz uygulandı ve soğuk su sıkıldı. Kadınlar ve erkekler ayrıydı ama gardiyanların tamamı erkekti. Aç gözlerle bizi izliyorlardı.

Anı tutucuyu kolumun altına sıkıştırdım ve su hortumu beni ıslatırken onu vücuduma bastırdım. Muhafızların gördükleri herhangi bir para ya da mücevher parçasını cebe attıklarını fark etmiştim. Bir kadın alyansını dilinin altına saklayarak kurtarmayı başardı.

Bize ağır kanvas tulumlar ve önceden başkasına ait olduğu belli olan eski botlar verildi. Botlar rastgele ve boyutları uyumsuz olarak dağıtıldı. Kendi aramızda takas yapmaya çalışmış olsak da benim payıma düşen ayakkabı iki numara büyüktü. Bu küçük olmasından iyiydi; kadınların en uzun boylusu, ayaklarını içeriye sıkıştırmak için botlarının uçlarını kesmek zorunda kaldı.

Her birimize birer yıpranmış battaniye, bir teneke kâse, bir fincan ve birer çatal verildi.

"Eğer kaybederseniz daha fazlasını alamazsınız," diye hırladı aşçı. Kâseye bir kaşık dolusu çorba döktü. Birkaç gevşek lahana parçası, sabun gibi parlayan yağlı et suyunun içinde yüzüyordu.

Ninova

Bu noktada hepsini yiyip yutacak kadar açtım. Çorbamla birlikte gelen kuru çöreği ısırdığımda dişim sert bir şeye çarptı. İçinden etrafımızdaki kayalara benzeyen bir taş parçası çıktı.

"Buradaki her şeyin içine toz toprak giriyor," dedi yumuşak bir ses.

Biri cam fabrikasından alınan, kalanları da biz geldiğimizde burada bulunan diğer altı kadın makhûmla birlikte hücreye gönderildim.

Benimle konuşan kadın, yatağımın iki aşağısındaki ranzada oturuyordu. Narindi ve koyu renkli saçları, iri, düşük göz kapaklı gözleri ve gül goncası rengi dudakları vardı. Dehşet içinde bunun Anna Pavlova olduğunu fark ettim.

Arkamı dönmeyi düşündüm ama bunun bir anlamı yoktu. Aynı hücreyi paylaşırken ondan saklanıp duramazdım. Yapabildiğim tek şey aptalı oynamak ve tanınmayacak kadar değişmiş olmak için dua etmekti. Bir saat boyunca sahnede dans etmesini izlemiştim ama benimle sadece bir an konuşmuştu. Boyalı saçlarım ve kaybettiğim kilolar beni önemli ölçüde değiştirmişti ya da ben öyle umuyordum.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum ona.

"Altı ay." Yüzünde herhangi bir neşe kırıntısı olmadan güldü. "En eskilerden biriyim."

"Seni ne için gönderdiler?"

"İmparatorluk Balesi'nde dans ettiğim için. Eğer işinin başlığında 'imparatorluk' ifadesi varsa... bu gönderilmen için yeterli bir sebep." İnce elini uzattı. "Adım Anna."

Kemiklerinin bir kuşunki kadar narin olduğunu hissederek elini tuttum.

"Nina."

Elimi bir kez sıkıp bıraktığında ifadesinde hiçbir şüphe belirtisi görmedim.

"Burada bizimle olduğun için şanslısın. Bazı bloklar çok daha kötü."

"Neden?"

"Muhafızlar. Kadınlara saldırıyorlar. Ama oradaki Hilda var ya..." Anna başını genç bir bahar boğası gibi yapılı bir kadına doğru salladı. "...dünyaları sarsabilir. Muhafızları hücremize ayak basmaları halinde tüm madeni başlarına yıkmakla tehdit etti."

Başımın üstünde asılı duran tonlarca boğucu kayanın düşüncesi midemi bulandırdı.

"Sanırım... bu iyi."

Anna garip bir şekilde gülümsedi. "Bunu çok geçmeden yapmasını isteyebilirsin."

Hücremiz buzdolabı kadar soğuktu. Geceleri demir kapının kapanıp kilitlenmesinin sesi şimdiye kadar duyduğum en tüyler ürpertici sesti. Parmaklıklara doğru koşarak onları kavradım, en az etrafımızdaki duvarlar kadar hareket ettirilmesi imkânsızlardı. Daha önce hiç kilitli kalmamıştım. Ellerim titriyordu, zihnim dışarı çıkmam için bana bağırıyordu.

Geçitteki zayıf yeşil fenerler hücreye neredeyse hiç ışık vermiyordu. Karanlık yoğun ve boğucuydu, tıpkı Rasputin'in düğünde aileme saldırdığı o büyülü karanlık gibi. Soğuk bedenimi sertleştiriyor, kalbimi ürpertiyordu.

Ranzama çekildim ve bir top gibi kıvrılıp battaniyeyi etrafıma sımsıkı sardım, karanlık kalbimin her atışında kulaklarımda zonkluyordu.

Çevremdeki kadınların her hareketi, bir farenin hışırtısı, hücreye giren bir yaratığın sürünme sesine benziyordu. Kapalı göz kapaklarımın ardında vampirlerin keskin dişlerini ve ıslak, açık ağızlarını görüyordum.

Beni dehşete düşürüyorlardı. Tanrım, beni nasıl da korkutuyorlardı...

Hücremde bir korkak gibi kıvrılıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Artık pek çok şey beni korkutuyordu. Bazen eskisi gibi pervasız, enerji dolu, her şeye gülen kızı düşünürdüm ve bir uçuru-

Ninova

mun üzerine uzanan ince, ışıltılı bir köprü gibi o mutluluk için ağlamak isterdim. Köprü yıkılınca ben de aşağıya düşmüştüm.

Sabah daha da kötüydü. Tavan arasındaki karanlıkta uyandığımı sanıyordum; bu, madenin karanlığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Muhafız bizi uyandırmak için sopasını metal çubuklara vurdu. Gece yarısı uyandırıldığımızı düşünerek doğruldum.

Geceden beri yıkanmamış teneke kâseleri kullanarak yiyecek almak için tekrar kuyrukta ilerledik. Kahvaltı aynı sulu çorbaydı, doğru düzgün ısıtmamışlardı bile. Bu sefer çörek yoktu.

Şefler ellerimize kovalar, kazmalar, kürekler, matkaplar tutuşturup dağın derinliklerine doğru yürüttüler.

Madencilerin çoktan kazımış olduğu çukurlu, yaralı kaya geçitlerinden geçtik. Tüneller, dolambaçlı taş yığınları boyunca sürekli aşağıya doğru eğimliydi.

Bazı geçitler o kadar soğuktu ki duvarlara su yerine buz hissetmeyi bekleyerek dokunuyordum. Diğerleri kayadaki ani buhar patlamaları yayan havalandırma deliklerinden dolayı sıcaktı. Dağ huzursuzdu, bazen altımızda gürlüyor ya da kayıyordu. Birkaç madenci, çok fazla kazdığımız için dağın ruhunun kızgın olduğunu fısıldadı.

"Dilinizin yerinde kalmasını istiyorsanız sesinizi kesin," diye çıkıştı muhafızlardan biri. "Bu Eski İnançlar. Artık Yeni Düzen'i koruyoruz."

Kara Paltolular, tüm muhalif siyasi görüşlerin yanı sıra mistizm ve büyücülüğe de son vermişti. O yaşlı ikiyüzlünün neyin peşinde olduğunu tam olarak biliyordum; Rasputin ruhlar, deri gezenler ve özellikle de vampirler hakkında fısıldaşmalar istemiyordu. Bolşeviklerin gerçekte kiminle aynı safta yer aldıklarını bilmelerini istemiyordu.

Yeni kazıların yapıldığı tünellerin sonuna geldiğimizde işe koyulduk. Madencilik konusunda hiçbir eğitimimizin, tecrübemizin olmamasının önemi yoktu. Tıpkı fabrikada olduğu gibi günlük bir kotamız vardı. Ancak bu kotayı doldurmak imkânsızdı.

Ninova

Ninova

Baltamla taş duvarları yontup kestim, siyah kaya parçalarını kazdıktan sonra onları parçalara ayırdım ve çeroit kristallerini bulmak için parçaları eledim. Her birimizin günde beş gram toplaması gerekiyordu ama babam doğruyu söylemişti, maden tükeniyordu.

Öğle yemeği molası vermeden tüm gün boyunca kambur durarak kan ter içinde çalıştım. Getirilen su siyah tozla doluydu.

Parmaklarım yaralanmıştı, avuçlarım su toplamıştı ama hâlâ çeroidi bulamamıştım. Bir panik dalgasıyla tüm gücümle duvara vurup kayaları keskin kenarlara çarparak onları açtım ama içeride hiçbir şey bulamadım.

Düdük tiz bir şekilde çaldığında günlük çalışmam için elimde yalnızca birkaç parlak nokta kalmıştı.

Ben de kirli ve çökmüş omuzlarla sıraya katıldım.

Anna arkama geldi.

"Ne kadar buldun?"

Ona birkaç acınası taneciği gösterdim.

"Bu yeterli değil."

"Biliyorum."

Kendi küçük çeroit parçasını alıp baltasının ucuyla ikiye böldü.

Yarısını bana verdi. "Beşe tamamlanmalı."

"Emin misin?" dedim, pek inanamayarak.

"Bugün şansım yaver gitti. Yarın sana yardım edemeyeceğim. Eğer iyi bir parça bulursan yarısını ertesi güne saklamaya çalış. Ama onu bulduğun yerde sakla; eğer seni gizlice dışarı çıkarken yakalarlarsa, önce ellerini keserler, *sonra* seni vururlar."

Muhafızlar çoktan birkaç kere, tek bir çeroit tanesi bile çalmaya cesaret edersek bunun korkunç sonuçları olacağı hakkında bizi tehdit etmişlerdi.

Yine de bunu yapmayı düşünüyordum.

Kendi başıma kaçamayacak kadar tükenmiştim; eğer bir noktada buradan çıkmak istiyorsam desteğe ihtiyacım vardı. Dağın derinliklerinde ve uçurumun tepesindeydik. Zamanı en az dört ya da beş dakika yavaşlatmam gerekecekti, bu da Anna'nın bulduğundan çok daha fazlasına ihtiyacım olacağı anlamına geliyordu.

Elde edebilsem bile kullanma düşüncesinden nefret ediyordum.

Onun elimin içinde kötü niyetli bir kalp gibi atışını hissetmiştim.

Rasputin'in gözeneklerinden sızmasını izlemiştim.

Ve bizzat babamın gözlerinin ardında saklanışını görmüştüm.

Seni değiştirmek ister... hepinizi...

Artık dağın kalbinde, o lanetli kristalin doğduğu yerdeydim ve onun yaşadığı yerde mahsur kalmıştım. Çoğunlukla tükenmiş olsa bile kötülüğünün kayanın içinden soğuk ter gibi sızdığını hissedebiliyordum.

Yine de Anna'dan küçük parçayı aldım ve ona teşekkür ettim. Kristal, bir böcek gibi parmaklarımın arasında kıvranıyordu.

Elimi pantolonuma silme dürtüsüne direnerek onu şefin terazisine koydum.

"Beş virgül beş," dedi. "Kıl payı başarmışsın."

İşçilerin yarısı kotalarını doldurmamıştı. Yiyecek verilmeden hücrelerine geri götürüldüler. Üst üste iki gün bulamayanlar kırbaçlandı.

Bu kadınlardan biri sırtı yaralanmış ve kanamış halde hücreme sürüklendi. Bahar boğası Hilda, nemli bir bezle kesikleri nazikçe temizledi ve kadının hıçkırıkları dinip uykuya dalıncaya kadar yanında oturdu.

Otuz Yedinci Bölüm
TÜM IŞIK SÖNÜNCE

♪♫ *Sunlight—Hozier*

MADENDEKİ İKİNCİ SABAHIMA uyandım, sonra üçüncüsüne. Beşinci ya da altıncıya doğru sayıları karıştırmaya başlamıştım. Kaya tünellerden hiç ayrılmadık, gün doğumunu ya da günbatımını hiç görmedik. Güneşi bile hiç göremiyorduk.

Her saatin bir öncekinin aynısı olmasından o kadar yorulmuştum ki... Sıkıcı bir dayanıklılık eziyetinde mahsur kalmıştım.

Tırnaklarım kırıldı, su toplayan parmaklarımdaki kabarcıklar patladı, sonra yeniden su topladı. Pamuk fabrikasının kimyasallarından uzaktaydım ama şimdi kayaları kırıp parçalayıp parlak menekşe taneleri ararken ciğerlerim siyah tozla doluyordu.

Madenciler kazalarda, göçüklerde, yaralanma, hastalık veya açlık nedeniyle hayatını kaybetti. Yerlerini daha fazlası aldı.

Anna bana çoğu mahkûmun birkaç ay hapiste kaldığını söyledi. Bir yıldan uzun süredir burada olan çok az kişi vardı.

Duvarları keresteyle nasıl düzgün bir şekilde destekleyeceğini bilmeyen amatörler tarafından kazılan yeni patlatılmış tünelleri

Ninova

daha da derine kazdık. İş umutsuzca aceleye getirildi. Haftalık olarak çöken kayaların gürlemesini duyuyorduk. Bazen titreyerek bir ton kocaman kayayı yere düşüren, madencileri kendi özel mezarlarına gömen şey dağın kendisi oluyordu. Bazen bu düşen kayaların diğer tarafında hafif çığlıklar ya da kazma sesleri duyuyorduk ama muhafızlar hayatta kalanları çıkarmaya çalışmamızı yasaklamıştı.

"Kayaları asla kaldıramayacaksınız, onlar zaten öldü sayılır."

Onların da doldurulması gereken kendi kotaları vardı ve bu amaç uğruna bizi acımasızca süründürüyorlardı.

Baskı amansızdı, iş yıpratıcıydı. Erkekler arasında aniden ve genellikle hiçbir neden olmadan, sıradaki bir yer ya da başka birine ait olması gereken bir kısım yüzünden şiddet krizleri patlak verdi. İki sıska savaşçı, muhafızlar kırbaçlarla ve sopalarla inene kadar birbirlerini ısırıp pençelemişti.

Bazen de bir çift muhafız tarafından tünele sürüklenen bir kadının çığlığını duyuyorduk. Bu henüz başıma gelmemişti ama bunun dehşetiyle yaşıyordum. Yüzüme kir bulaştırarak, kıyafetlerimi kat kat giyerek mümkün olduğu kadar kirli kalmaya çalışıyordum. Saçlarıma da toprak sürerek, büyüyen kırmızı kökleri gizlemeyi deniyordum.

Anna Pavlova'nın yanında olmaya çalışıyordum, o da benim yakınımda durmaya çalışıyordu. Aynı tünelleri kazıyor, hiçbir yere yalnız yürümemeye dikkat ediyorduk.

Anna kırılgandı, içi boş kemikleri ağır kaya kovalarını taşımaya pek uygun değildi. Onun için en kötüsüne katlanmaya çalıştım ve o da bana küçük kristal yataklarına giden soluk leylak damarları izleyerek kazılacak en iyi yerleri gösterdi.

"Bir şey bulmak için derinlere inmeniz gerekiyor," dedi Anna, madende keşfedilmemiş cepler bulmak için dar geçitlerle yarıklardan geçiyorduk.

Anna neredeyse hiç kimsenin sığamayacağı bir yere sığabiliyordu; bu kadar uzun süre hayatta kalmasının nedeni buydu. Hiç kırbaçlanmamıştı. Zaten artık o kadar zayıftı ki muhtemelen bu onun ölümüne neden olurdu.

Çalışırken bana geçmişini anlattı. Annesi çamaşırcıydı, babası ise hastanede hademe. Çoğu zaman büyükannesi tarafından büyütülen hasta bir çocuktu.

Bir gün annesi Anna'yı, gelecekte bir noktada sahne alacağı tiyatroya *Uyuyan Güzel*'i izlemeye götürdü.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim." Kirli yüzünde gözleri parlıyordu. "Kadınların hareket etme şekli bir yerden bir yere uçan perileri andırıyordu. Sırtımda bir çift kanatla, o incecik eteklerden birinin içinde kendimi hayal ettim..."

"Yeteneğin doğuştan mı geliyordu?"

Anna kahkaha atarak, "Kesinlikle hayır," dedi. "İmparatorluk okulunun seçmelerine katıldım ve beni reddettiler. Ama takıntılıydım. Kendi danslarımın koreografisini hazırladım, pratik yaptım ve çalıştım. Kendime bir çift böcek kanadı yapıp onları bir sonraki seçmelerimde giydim. Kendi eserim olan *Yusufçuk* balesini gerçekleştirdim. Daha sonra kabul edildim."

Ona performansını izlerken bir bebek gibi ağladığımı söylemek için can atıyordum. Ama bu intihar olurdu. Beni Rasputin'e teslim etmenin ödülü, kimsenin direnemeyeceği kadar büyük olmalıydı.

"Okul nasıldı?"

"Acımasız," diye yanıt verdi Anna açıkça. "Ve ben kimsenin favorisi değildim. Bana küçük oğlan çocuğu, dal, *La Petite Sauvage* diyorlardı." Güldü. "Aslında sonuncusunu fena değildi."

"Ne dediklerini hiç umursamadın mı?"

"Elbette, umursadım. Ama bunun beni durdurmasına asla izin vermedim."

Ninova

Geceleri, hepimiz ne kadar yorgun olursak olalım, yatmadan önce bir saat boyunca eğilip esniyordu. Ayaklarını en çirkin şekillere sokup bacaklarını başının arkasına koyardı.

Bu bana, karda vuruluncaya kadar çello çalmayı hiç bırakmayan Katinka'yı hatırlatırdı.

Hilda, Anna'ya, "Seni Mariinsky Tiyatrosu'nda dans ederken gördüm," diyerek ve hepimizi şaşırttı.

Hilda, babası, en küçük erkek kardeşinden yaşlı büyükannesine kadar tüm ailesinin çalışma kamplarına gönderilmesine neden olan Kızıl Terörü protesto etmek için açık bir mektup yazana kadar bir mandırada çalışıyordu.

Atılgan ve nazikti, olağanüstü derecede güçlüydü ve tünelleri güçlendirmek için gereken mühendislik konusunda yetenekliydi. Ama bir sanat müdavimi gibi görünmüyordu. Bir keresinde bize dünyanın yuvarlak olduğuna inanmadığını söylemişti. Hiç otomobile binmemişti, denemeyi bile reddetmişti.

"Ne oldu da kuğu sonunda ölmek zorunda kaldı?" diye sordu Anna'ya.

"Çünkü," dedi Anna, hiçbir rahatsızlık hissetmeden kendini bir ataç gibi ikiye bükerek, "en güzel şeyler kırılgandır ve uzun süre dayanamaz. Elimizdeyken onları değerli kılan da bu."

Cebimde saklı olan anı tutucuya dokundum. Bu benim tılsımımdı; yere batacağımı ya da parçalanacağımı düşündüğümde beni toprakta tutan şeydi.

Zihnim eskisi kadar istikrarlı değildi. Ailemin katledilişini izlemenin dehşeti, ardından Rasputin'in kendini çok küçük bir elbisenin içine sokan bir adam gibi beynime girmeye zorlaması, yırtıklara ve deliklere, zayıflamış dikişlere ve artık eskisi gibi birbirine bağlı olmayan, gevşek ve bağlantısız yüzen parçalara neden olmuştu.

Bazı şeyleri unutmuştum, annemin doğum günü ya da Alexei'in göz rengi gibi önemli şeyleri bile. Dikkatim dağılıyor, kafam karışıyordu ve bazen nedenini bilmeden, hatta bunu yaptığımı bile fark etmeden yüzümde ıslaklığı hissedene kadar ağlıyordum.

Anna'nın söyledikleri beni yaprak gibi titretti. Bu dünyadaki her şey kırılgan ve geçiciydi, eğer gerçekten sonsuz göklerde dönen bir kaya parçasıysak dünyanın kendisi bile. Anı tutucuya dokunduğumda parmak uçlarımda bir kedinin mırıltısı gibi sıcak ve canlı, hafif bir vızıltı oluştu. Bu beni sakinleştirdi.

Anna'nın kara gözlerinin beni izlediğini hissettim.

Haftalar, belki de aylar geçti. Kadınlardan bazıları duvarı kazıyarak günlerin çetelesini tutmaya çalıştı ama onlar bile saymayı unutabiliyordu.

Anna daha da zayıfladı, muhtemelen ben de zayıflamıştım ama kendi vücuduma hiç bakmadım.

Hücremizdeki kadınlardan biri, kotasını kaçırmıştı. Daha önce de kotasını kaçırdığı için şu anda ikinci kez kırbaçlanıyordu. İkinci kez kırbaçlar en zalim muhafızlardan biri olan Artyom tarafından uygulandı.

Artyom kadınları tünellere sürüklemiyordu ama en genç ve en güzel kızları kırbaçlamaktan zevk alıyor gibi görünüyordu. Dasha'nın gömleğinin arkasını yırtarak açıp ona tekrar tekrar vurduğunda, dilinin ucu ağzının köşesinden dışarı çıkarken gözlerinde hevesli bir parıltı vardı. Şakaklarından terler damlayana kadar, Dasha çığlık atmayı, hatta sızlanmayı bırakana ve Hilda ona durması için bağırana kadar onu kırbaçladı.

Artık her şey çok geçti. Dasha taş zeminde sessizce ölmüştü. Yirmi iki yaşındaydı ve bir zamanlar öğretmendi.

Hilda yalnızca iki hafta daha dayandı. Avucunu kesmişti ve yara iltihaplandı. Yarasını bir bezle sarıp temiz tutmaya çalışsa

Ninova

da nemli ortamda bu mümkün değildi. Çok geçmeden ateşten yanmaya başladı.

Bitişik hücredeki bir şifacı ona yardım etmeye çalıştı ama gücü tükenmişti ve her zamanki malzemelerinin hiçbirine sahip değildi. Elini Hilda'nın alnına koydu ve iri sarışın kız derin bir uykuya dalıncaya kadar ona şarkı söyledi. Hilda bir daha hiç uyanmadı.

Bu sonun hepimiz için sadece bir an meselesi olduğunu anlamaya başlamıştım. Şu ana kadar ben bile bir inkârın içindeydim, yalnızca dayanmamız, hayatta kalmamız gerektiğine ve bir gün hepimizin buradan çıkıp gidebileceğine inanıyordum.

Son darbe Anna Pavlova'ydı.

Günün sonuydu ve hücrelerimize dönüyorduk; maden arabalarından birine kaya yüklemeye çalışan bir grup adamın yanından geçiyorduk. Araba çok eskiydi, yan tarafı pas kaplı bir kafesi vardı. İşçiler gevşek kaya kütlesini içeri doğru kaldırırken araba parçalandı ve tüm yükü dışarıya saçıldı.

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Dar tünelde mahsur kalan Anna, yükün altında kaldı. Adamlara yardım etmeleri için bağırdım. Onu aceleyle çıkardık ama artık çok geçti. Kırılgan bacakları bir düzine yerden kırılmıştı.

Onu hücreye geri taşıdık. Bacaklarının üzerine battaniye örttüm. Muhafızlar gelip ne olduğunu öğrenmek istediğinde ayağının morardığını ama sabaha iyileşeceğini söyledim. Yaralarını görselerdi onu sürükleyip vururlardı.

Anna'nın bilincinin kapalı olduğunu sanıyordum ama muhafızlar oradan ayrıldığında gözleri açıldı. Tuhaf bir şekilde sakindi, nefesi yavaştı, yüzü rahattı.

"Canın acımıyor mu?" diye fısıldadım.

"Bu sadece benim bedenim." Bakışlarını benimkilerden ayırdı. Başımın sadece birkaç metre yukarısındaki siyah taş kubbeye

baktı. "Eskiden kuğuların yüzmesini izlemek için parka giderdim... Evcil bir kuğum vardı... adı Jack'ti..."

Hilda'nın yatağını alan kız hücreye geldi. Ona, "Şifacıyı getir, Lyuba'yı bul," diye tısladım.

Lyuba'nın en azından Hilda'ya yaptığı gibi Anna'nın uyumasına yardım edebileceğini umuyordum. Başka herhangi bir müdahele için artık çok geç olduğunun farkındaydım.

Anna koyu gözleriyle sert bir ifadeyle bana bakarken bileğimi tuttu.

"Botumu çıkar. Soldakini."

"Ben... yapabileceğimi sanmıyorum."

Bacakları eğilip bükülmüştü, kemikleri derisinin içinden çıkıyordu.

"*Yap şunu.*"

Elimden geldiğince nazikçe battaniyeyi kaldırdım ve sol botunun bağlarını çözdüm. Onun için çok büyüktü ve kolayca ayağından kayıyordu. Anna yine de acıyla iç çekti.

"Ayak parmağına bak."

Ayağının sıcaklığıyla ısınmış olan botun derinliklerine uzandım. Parmaklarım sert bir şeyle karşılaştı. Bezelyeden biraz daha küçük bir çeroit kristali çıkardım.

"Sakla..."

Onu hızla çorabımın içine soktum.

Bir kez daha Lyuba'yı aramaya çalıştım ama Anna bileğimi daha sıkı tutarak beni kendisine doğru çekti. Küçük ve çocuksu yüzünde, gözleri kocaman ve yakıcıydı.

"Senin kim olduğunu biliyorum."

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım.

"Gördüğüm bir yüzü asla unutmam. Seni gördüğüm anda kim olduğunu anladım."

Ninova

Elini ellerimin arasına alıp onu yerde tutmaya çalıştım.

"Neden söylemedin? Seni buradan çıkarırlardı."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Buradan çıkıyorum zaten."

Tüm bedeni acıyla sarsılırken yüzü buruştu, tırnaklarını elime batırdı.

"Sana su getireceğim..."

Anna beni tutarak başını iki yana salladı. Acı dalgası geçince tekrar konuştu, sesini zar zor duyuyordum.

"Bunu kaçmak için sakla... ama benim gibi aptal olma... kurtuluşun elindeyken ölme..."

Anna bir kez daha taş tavana baktı, gözleri oraya buraya hareket ediyordu. Gülümsemesi daha da parlayıp gözleri yaşlarla doldu ve kendinden geçmiş bir halde şöyle bağırdı: "Michel! Kuğu kostümümü hazırla."

Ellerini çok iyi bildiğim o hafif ve narin pozisyonda kaldırdı ve kanatlar gibi çırparak gökyüzüne uzandı.

Sonra kuğu gitti.

***

Anna olmadan gerçekten yalnızdım.

Artık konuşacak kimsem yoktu. Birlikte güleceğim kimse yoktu. Güvende tutacak kimsem yoktu.

Hücremdeki diğer kadınlar yabancıydı. Tanıdıklarım gitmişti ve yakında yeni gelenler de gidecekti.

Anna'nm bana verdiği çeroit, en güzel inciden daha değerliydi ama kaçmaya yetmezdi. Benim de gücüm tükenmişti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Günlük kotamı zar zor doldururken saklayabileceğim kırıntıları ve parçaları almaya çalıştım.

Saat başı daha derinlere inerek sessiz bir mağaraya doğru sürünerek uzaklaştım ve anı tutucuyu kullanmaya çalıştım. Tek istediğim Damien'ı bir anlığına bile olsa görmekti; o mor adaçayı

tarlasını, o altın rengi güneş ışığını ve ben ona doğru koşarken Damien'ın mutlulukla parlayan yüzünü.

Müzik kutusunu ağzıma götürdüm. Hiçbir şey olmadı. Büyüden o kadar yoksundum ki artık ona güç bile veremiyordum. Elimdeki müzik kutusu, soğuk ve karanlık bir şekilde öylece kaldı.

Gece ve gündüz birbirine girmişti. Saatler olmadan ve güneşin doğup batma ritmi olmadan zamanı anlamanın bir yolu yoktu.

Bazen soğuk, ıslak kayayı kazma, yontma ve tırmalamayla geçen saatlerinin sonsuza kadar uzadığını hissediyordum. Sanki hep oradaymışım ve orada olacakmışım gibi geliyordu.

Bazı günler, muhafızın beni sarsarak uyandıran parmaklıklara vurduğu silah sesini duymadan önce kafam yastığa neredeyse hiç değmiyordu. Çalışma saatleri birbirini tekrarlıyordu ve boştu. Sadece kahvaltı ve akşam yemeğinde zilin sesini duyuyor sonra hücreme geri dönüyordum.

Günlerin bir destedeki kartlar gibi geçip gitmesi beni her şeyden çok korkutuyordu. Rüyalarımda pis su birikintisindeki yansımama baktığımı ve farkına varmadan yaşlanıp tüm hayatımın karanlıkta geçtiğini fark ettiğimi görüyordum. Ama elbette bu imkânsızdı; madenlerde kimse yaşlanmazdı.

Tek değişiklik, giderek daha fazla mahkûmun dağa gönderiliyor olmasıydı. Hücreler kalabalıklaştı, çorba daha da azaldı, battaniyeler eksildi. İşçiler hastalandıklarında veya yaralandıklarında, geceleyin hücrelerinden kayboluyorlardı ve bir daha asla görülmüyorlardı; yaralanma küçük olsa ve iyileşebilecek olsalar bile.

Artık kimse yeni gelenlere neden ceza alıp da buraya gönderildiklerini sormuyordu. Sebepler çok önemsiz ve belirsizdi; belki bir zamanlar devletin bilinen bir düşmanıyla bir partiye katılmışlardı, belki onaylanmış eğitim materyalini kullanmayan bir profesördü ya da kıskanç bir komşu onları suçlamıştı. Çoğuna suçları bile söylenmemişti.

Ninova

Rasputin rejimi her geçen hafta daha da acımasız ve paranoyak hale geldi. Gördüğüm onca şeyden sonra bile yeni gelenlerin anlattığı hikâyelere inanamadım.

Kotalarımız arttı ve onları karşılayamamanın cezaları ağırlaştı. Gözetmenler üzerindeki baskı ve bize yönelik şiddet karşısında Rasputin'in paniğinin tadını hissedebiliyordum. Tepedeki adamın gücü azaldığı için, altındaki çalışanlara olan zulmü de artıyordu.

Atalarımın tarihini okumuştum; yükselişlerini ve düşüşlerini biliyordum. Bir çar ne kadar çok güce sahip olursa o kadar çok düşman edinir ve onları uzak tutmak için bir kadar çok güce ihtiyaç duyardı.

Madende ne kadar hızlı öldüğümüz Rasputin'in umurunda değildi. Aslında muhafızlara bizden daha çabuk kurtulmaları emri verilmiş gibi görünüyordu. İnsanlar yaralansın ya da yaralanmasın geceleri hücrelerinden kaybolmaya başladı: Kırk yaşını geçmiş herkes. Yirminin altındaki herkes. Yavaş olan herkes. Konuşurken yakalanan herkes. Bir hafta içinde çeroit bulamayan herkes.

Korku hep vardı. Ancak yiyecek eksikliğinden dolayı zayıfladığım için bu korku seviyesi sürdürülemeyecek kadar fazlaydı. Çok daha kötü bir şeye, ilgisizliğe dönüşmeye başladı. Sonunda belki de dünyanm karanlık bir köşesini bulup içine kıvrılmanın ve kendimi öylece ölüme bırakmanın daha iyi olabileceğine dair zayıf bir inanç içimde yeşermeye başladı.

Buradan terk edeceğim...

Artık rüzgâr tenimi öperken yüzümü güneşe çevirmenin, gözlerimi kapatmanın verdiği duyguyu hayal edemiyordum. Sıcaklığın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Leylak kokusunu, ayak tabanlarımın altındaki taze çimen hissini unutmuştum. Kayalardan ve damlayan soğuk sudan başka bir şey bilmiyordum. Asla yerinden çıkamayan ince siyah kumları öksürerek dışarı atmaya çalışırken ciğerlerimdeki pürüzden, sertlikten ve bitmek bilmeyen ağrısından başka bir şey bilmiyordum.

Ninova

Beni bir gün daha hayatta tutmaya yetecek kadar kristal bulmam ve bir yandan da kendime birkaç küçük parça ayırmam gerekiyordu. Yakalanırsam, diğerleri sessizce izlerken işkenceye maruz kalacağımı ve çığlıklar içinde yavaşça öldürüleceğimi biliyordum.

Her geçen gün daha da zayıflıyordum. Sabahları dar koridorlarda ayaklarımı sürüyerek, omuzlarımı duvarlara çarparak yürüyordum ve yatağımdan zar zor kalkabiliyordum. En ufak bir büyü kıvılcımını hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Ne kadar zayıf düşersem, güçlerimi artırmak için o kadar çeroide ihtiyacım olacaktı. İşe yarayıp yaramayacağından bile emin değildim. İçimde titreşen ve sönen, bir daha asla yanmayacak bir ışık hayal ettim.

Gittikçe azalan kristali aramak için dağın derinliklerine doğru tünel kazdık. Kotalara ulaşmak imkânsızdı. Teslim edebildiğim tek şey birkaç acınası kırıntı olduğunda kırbaçlandım. Anna'nın taşı asla Rasputin'e teslim edilmemek üzere botumda saklı kaldı.

Hücrelerimiz kazılarımıza yakın bir yere taşındı, bu da benim girişten her zamankinden daha uzakta olduğum anlamına geliyordu.

Gecenin en sessiz saatinde, diğer hücrelerden hiçbir ses gelmediğinde, madenci arkadaşlarımın öksürük sesleri bile duyulmadığında, zulamı çıkardım ve avucuma yaydım. Tanecikler acınacak kadar azdı. Bunun on katına ihtiyacım olacaktı.

Bu küçük miktarı toplamak bile aylarımı almıştı.

Hesap yapmak istemedim ama beynim ileriye atladı. Bu hızla gidersem, ihtiyacım olanı elde etmem sekiz yılımı alacaktı.

Parmaklarım pulların etrafında kapanırken kontrolsüzce titriyordu.

Sekiz yıl.

Kimse sekiz yıl dayanamazdı.

Burada ölecektim. Tek başıma. Bir daha temiz havayı tadamadan. Sevdiğim birinin yüzünü göremeden. Beni saran kolları hissetmeden.

Damien'ı, ağzının tadını, dudaklarının hissini düşündüm. Yüzüm acıyana kadar burkuldu. Ona söylemek istediğim her şey boğazımda düğümlendi.

Kayanın sessiz ağırlığı üzerime çöktü, sanki doğrudan sırtımdaymış gibi ağırdı.

Buraya gönderildiğimi kimse bilmeyecekti, Rasputin bile.

Burası benim mezarımdı. Çoktan gömülmüştüm. Geriye kalan tek şey ölmekti.

İçimdeki son umut kıvılcımı da söndü. Ailemi kaybettiğimden beri yaşadığım her şey, tüm o kaçışlar, tüm o saklanmalar bir hiç uğrunaydı. O gün onlarla birlikte ölmeyi diledim çünkü en azından birlikte olurduk.

Her şeyin bitmesini istiyordum.

Çeroit pulları parmaklarımın arasından kayarak kaba taş zemine saçıldı. Anna'nın bana verdiği, diğerlerinden biraz daha büyüktü. Toprakta, kendi iç ışığıyla aydınlanan bir elmas parçası gibi parlıyordu.

Bunu kaçmak için sakla... ama benim gibi aptal olma... kurtuluşun elindeyken ölme...

Anna'nın yüzünü gördüm, bembeyazdı, gözleri inanılmaz derecede büyüktü. Derinliklerinde hâlâ yanan ateşle bana bakıyordu.

Asla pes etmemişti. En son noktada bile.

Dizlerimin üzerine çöküp her bir kristal parçasını topladım. Onları karanlıkta bulabilmiştim çünkü en küçüğü bile bir ışık parıltısı içeriyordu.

Anna'nın hediyesini ziyan edemezdim.

Muhafızlar parmaklıklara vurana kadar uyanık kaldım. Sonra kamburlaşmış, çatlak ve şişmiş elleri yanlarında sallanan işçilerin sırada topallayarak aşağıya inerlerken yanlarına katıldım.

Kasıtlı olarak en derin ve en uzak kuyulara, daha yeni açılmış olanlara gönderilen grubun arasına karıştım. Bu en tehlikeli işti. Bir çöküşten önce hiçbir uyarı gelmezdi.

Ninova

Diğer madencileri geride bırakana kadar kayalıklardaki dar aralıklara zar zor girerek neredeyse hiç dokunulmamış tünellerden daha da derine indim.

Yüzyıllar önce damlayan suların oyduğu boş bir oda buldum. Küçüktü, sadece bir dolap büyüklüğündeydi ve o kadar uzaktaydı ki artık kazma seslerini ya da arabaların gürültüsünü duyamıyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve fenerimi kayanın üzerine bıraktım. Elimi cebime sokarak Anna'nın taşını çıkardım.

Küçüktü. Çok küçüktü. Feneri söndürdüğümde, menekşe rengi ışığı sadece avucumu aydınlatabiliyordu.

Yine de tek bir büyü eylemi için yeterli güce sahipti.

Anı tutucumu çıkardım.

Tüm bu zaman ve acı boyunca, kaybettiğim her şey boyunca, müzik kutusuna kendi atan kalbim gibi tutunmuştum.

Küçük çeroit parçasını aldım ve mekanik işleyişin içine yerleştirdim, sonra kapağı kapatıp dudaklarıma dayayıp nefesimi verdim.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Bir itiş kakış ya da düşme sırasında bir şekilde bozduğumu düşündüm.

Sonra yumuşak, tıngırdayan müzik çalmaya başladı. Anı tutucuyu zeminin ortasına yerleştirirken kalbim göğsümde kıpır kıpırdı.

Işık her yöne doğru yayılıyordu. Yıldızlar taş odanın tepesini, duvarlarını ve zeminini kapladı, küçük bir galaksi gibi yavaşça dönüyordu.

Kapak kalktı, içindeki figürler kendi eksenlerinde dönmeye başladı. Etrafımda bir kez daha yatak odamı gördüm. Kitapları, plakları, Minnie Nine'nin çizdiği kız kardeşlerimin portresini ve Alexei'in bir resmini gördüm. Kendimi gördüm, heyecanla giyiniyordum.

Sonra annemi, Kolya'yı, atım Barley'yi, gün ışığını, çimenleri, çamları ve kanatları dimdik ve güçlü bir şekilde üzerimde uçan Artemis'i gördüm.

Daha sonra Damien vardı, Damien, Damien... Yüzünü ve kollarını kocaman açtığını gördüm; neredeyse o kolların beni sardığını hissedebiliyordum. Göğsüm sıcacıktı, uzun zamandır ilk kez gerçekten sıcacıktı.

Beni döndürdüğünü ve başım bir an için onun omzuna yaslanacak kadar yakın bir şekilde gülerek at bindiğimizi gördüm.

Sonra ayrıldık ama görüntülerde ayrılık sadece bir an sürdü; göz açıp kapayıncaya kadar Kışlık Saray'ın merdivenlerindeydim, ailem etrafımdaydı, babam ve annem, Alexei, Ollie, Tatiana, Maria... Damien'ın parlak çiçeklerden oluşan bir fırtınada bana doğru at sürmesini izliyordum; şehrin kahramanıydı, herkes onu alkışlarken o sadece bana bakıyordu.

Omzumdaki beyaz çiçeği ona uzatırken kendimi izledim. Dudaklarına değdirmeden çiçeği öpüp, taze ve canlı bir şekilde paltosunun içine koydu.

Sonra Ollie'nin düğününde katedralin içindeydim ve birkaç sıra arkada oturup da töreni izlemeyen, gözleri yüzünde özlemle benimkilere kilitlenmiş olan Damien'ı gördüm.

Çınlayan müzik yükseldi ve aniden tüm mağara hayaletlerle doldu, dans ederek etrafımda döndüler. Tanıdığım ve sevdiğim herkesin son, en parlak, en mutlu anlarındaydı. Axel'a bakan Ollie, birlikte vals yapan annem ve babam, adını asla öğrenemediğim yakışıklı askerle Olga Hala...

Ve Damien... Ayrı kaldığımız her gün benimle tekrar dans edebilmeyi sabırsızlıkla beklediği ve pratik yaptığı için kusursuz adımlarla dansı yönlendirirken beni döndüren Damien.

Yüzünü, gözlerini, gülümsemesini gördüm ve kalbim öyle neşeyle doldu ki sıcaklık donmuş el ve ayak parmaklarıma kadar taştı. Damien'ın kanı damarlarıma pompalanıyormuş gibi her parçam nabız gibi atıyordu.

Daha sonra göreceğimi bildiğim şeyi durdurmak için kapağı kapatmak istesem de gözlerimi yüzünden ayıramadım.

Ninova

Ninova

Anı tutucu nazikti. Tatiana'yı ya da Damien'a olanları anlatmak zorunda kaldığım anı göstermedi.

Bunun yerine bana hiç görmediğim bir şeyi gösterdi.

Damien benden uzaklaştığında, görüş alanımın dışına çıktığında dönüp arkasına baktı. Yüzünde ne nefret ne de öfke vardı. Geriye kalan tek şey... üzüntü ve pişmanlıktı.

Anıların sonuncusu da silinip gitti, taş oda bir kez daha karanlık ve boştu.

Hava hâlâ soğuk ve ıslaktı. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

Ama yine de, bir şekilde... değişmişti.

Göğsümün derinliklerindeki o sıcaklık hâlâ yanıyordu.

Umut bana geri dönmüştü. Sonsuza kadar yok olduğuna inanmışken.

Anı tutucu sessiz olmasına rağmen annemin sesini sanki doğrudan kulağıma fısıldıyormuş gibi duydum:

Dünyanın ne kadar karanlık olabileceğini görsen bile... daha iyi olabileceğine inanmayı seç.

Hayat bir zamanlar çok güzeldi.

Yine güzel olabilirdi.

Otuz Sekizinci Bölüm
MOR DAMARLAR

♪♪ *I'm Ready—Niykee Heaton*

ERTESİ SABAH MUHAFIZLARIN parmaklıklara vuruşlarıyla uyandım. Hücrem nemli ve perişandı. Ama o alev hâlâ göğsümde yanıyordu.

Bardaklarımızı doldurmak için su kovalarındaki buzun kenarlarını kırmak zorunda kaldığımızda bile beni sıcak tuttu. Kazıp, kaldıramadığım bir sürü kayayı sürükleyerek taşımak zorunda kaldığımda, uyuşmuş, morarmış ve yarı donmuş ayaklarım üzerinde tökezleyerek geçirdiğim uzun gün boyunca bana güç verdi.

Madenin en derin kısımlarına geri döndüm ve hiçbir şeyi geride tutmadan tüm gücümle kazdım. Üç parça çeroit buldum ve birini hücremde günlerdir hiçbir şey bulamayan ve kesinlikle tekrar cezalandırılacak olan Valentina adlı bir kızla paylaştım.

Kristali elinde tutarken yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu.

Valentina, kız kardeşlerimin kurdeleler ve danteller aldığı Nevsky Bulvarı'ndaki bir dükkânda kâtip olarak çalışıyordu. Bir

Ninova

keresinde bana reverans yapmıştı çünkü o zamanlar onun prensesiydim. Şimdiyse beni tanımamıştı. Ama ben onu tanıyordum.

Babam insanları korumanın bizim görevimiz olduğunu söylemişti. Tacım olsun ya da olmasın bu insanlar hâlâ benim halkımdı.

Bunca zaman amacım hayatta kalmaktı. Tüm Rusya donmuş ve soğuktan ölürken, hayatta kalmak sadece sinmek, saklanmak ve bir gün daha yaşamaya çalışmaktan ibaretse ne işe yarardı ki?

Madene gelmek sadece gece yarısından oluşan bir yıl gibiydi. Karanlıkta aniden ayılmıştım ve sonunda her şeyi net bir şekilde görüyordum.

Rasputin'den inanmak istediğim kadar farklı değildim. Değirmen ve maden her zamankinden daha kötüydü... ama hiçbir zaman kabul edilebilir bir durumda olmamıştı.

Eğer ikimiz de istediğimizi elde etmek için insanlara boyun eğdirmeye istekliysek, aramızda bir fark var mıydı?

Rasputin, Alexei'den beslendiği gibi Rusya'dan da beslenen bir parazitti. Ülkeyi babamın cesedi gibi kurutacaktı. İntikam arzusu asla tatmin olmayacaktı; özellikle çeroit onu daha da deliliğe sürüklerken.

Durdurulması gerekiyordu.

O bizim yarattığımız bir canavardı ve geriye kalan tek kişi bendim. Bu benim sorumluluğumdaydı.

Rasputin hakkında kimsenin bilmediği şeyleri biliyordum. Ailemin içine sızarken, karşılığında kendi parçalarını açığa çıkarmak zorunda kalmıştı. Bana bazı şeyler göstermişti. Sırlarını paylaştı. Belki sadece güvenimi kazanmak ve beni yönlendirmek içindi ama hayatımda ilk kez iyi bir öğrenci olmuştum. Onun düşündüğünden daha fazlasını öğrenmiş olabilirdim.

Kaçmayı her zamankinden daha çok istiyordum ama güneş ışığını tekrar görebilmek için değil. Damien'ı bulacaktım.

Ninova

Anılardaki yüzünü görmüştüm. Arkasına bakmıştı. Anı tutucunun bana bunu göstermesinin bir nedeni vardı.

Damien benden sonsuza kadar nefret etmeyecekti, edemezdi çünkü benim ona hissettiğim gibi o da bana karşı çok daha derin duygular besliyordu. Bağlantımız tek taraflı değildi, olamazdı. Gücün iki tarafa da akması gerekiyordu.

Bu arkadaşlıktı, aşktı; ancak en zayıf halkası kadar güçlüydü.

O benim en iyi dostumdu; yardım, tavsiye ve fikirlerim hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için başvurduğum kişiydi. Yüzlerce mektupla, birlikte çaldığımız her saatle...

Rasputin benim karanlık aynamdı. İkimizin de içinde yaşayan en kötü dürtüleri takip edersem ne olacağımı bana göstermişti.

Damien ise benim gerçek aynamdı. Beni gerçekte ne olduğuma bakmaya zorlamıştı. Ama aynı zamanda... ne olabileceğime de.

Onu bulacaktım ve ondan Rasputin'i öldürmeme yardım etmesini isteyecektim.

Başarı için en iyi şansımdı. Muhtemelen tek şansım.

Ben tek bir kişiydim ve Rasputin'in çeroide sahipti.

Yanımda duracak birine ihtiyacım vardı. Damien'a ihtiyacım vardı.

Bu arada da halkımdan elimden geldiğince çok insanı kurtarmaya çalışacaktım.

Her gün durmadan kazdım, toprağın derinliklerine indim. Kendimi dağın kalbine sıkıştırdım; öyle dar, dolambaçlı kuyulardan geçtim ki bu kadar zayıf düşmeden önce onlara asla ulaşamazdım. Daha önce gördüğümden daha fazla küçük çenroit külçeleri bulmaya başladım. Bazılarını gizlice hücreme geri götürdüm, bazılarını da öldürülmekten kurtarmak için başkalarıyla paylaştım.

İçimde her geçen gün güç kazanan o vahşi umutla kendimi daha da derinlere inmeye zorladım.

Ninova

Aylar geçti. Kan öksürmeye başladım ve hâlâ etrafımda gördüğüm gerçeklikten daha güçlü bir öfkeyle hayal kuruyordum. Karanlıkla aydınlığın arasındaki savaşta bir yerlerde birinin benim tarafımda olduğuna inanmak zorundaydım.

Rasputin'den aldığım en iyi ders, bana öfkemi ve hayal kırıklığımı ateş yakmak için yönlendirebileceğimi gösterdiği dersti.

Katya'ya sinirlenerek sonunda bana gerçek bir şey öğretmişti... Öfkenin güçlü olduğunu.

Büyü gücüm tükenmiş bir halde Kışlık Saray'dan kaçarken, ailem etrafımda ölürken öfkeyle o kurt adamın yüzüne ateş püskürtmüştüm.

Öfke *tam olarak* ateş gibiydi ama en sıcak ateş bile yakıt olmadan çok az yanardı. Kendinize ne kadar kızgın olduğunuzu söyleyerek alevleri körükleyebilirdiniz... ama saldırıya uğradığımız günden beri öfke de solmaya başlamıştı.

Rasputin'e olan öfkem tükenmişti.

Beni besleyecek başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Damien o ışıktı. Müzik kutusu beni affedebileceği umudunu vermişti. Gerisini de anılarım halletti.

En iyi ve en parlak anlarımı düşündüm ve onları kendime güç vermek için kullandım. En iyi motivasyon buydu, bu her zaman böyleydi; sevdiğimiz insanlar için her şeyi yapardık. Hiçbir şey bizi daha fazla ileriye taşıyamazdı.

Öfke kaybolurdu. Sevgi sadece büyürdü.

Yakalayıp saklayabileceğim en mutlu günlerimi düşündüm. Hafızamda tekrar tekrar en çok parıldayan şey on dokuzuncu doğum günümdü.

Çok sıkıcı başlamıştı. İsyanlardan dolayı hiçbir şey yapamamıştık. Annem ve babam gergindi ve bana öfkeli oldukları için kutlama yapacak ruh halinde değillerdi.

Ninova

Alexei ilk başta doğum günümü unutmuş gibi görünüyordu ama günün ortasında çocujluğumuzda sahip olduğumuz eski masallardan oluşan bir kitabı ortaya çıkarmıştı. Kaybedene kadar favorimiz oydu. Aylar önce bir dükkândaki masanın üzerinde sanki ona bırakılmış gibi duran yeni bir kopya görmüştü. Onu satın alıp onca zaman boyunca saklamıştı.

Maria bana benekli mor mantarlar ve tüylü mor yosunlarla dolu, penceremin önündeki saksılarda duracak yeni bir bahçe yapmıştı.

Hediye vermeyi "sıkıcı ve yapmacık" bulan Tatiana bile, herkesle pasta yedikten sonra, akşama doğru yağmur yağarken dinlediğim bir yığın plak getirmişti.

Bu yüzden o kadar da mutsuz değildim, ta ki karanlık yağmurlu havada tek başıma Damien'ı düşünmeye başlayana kadar.

Onu özlüyordum. Kendimi suçlu hissediyordum, benim yüzümden uzakta ve tehlikede olduğunun stresini taşıyordum.

Sonra Nina bir hediyeyle içeri girmişti. Bir hafta önce gelmişti ve benim için saklamıştı.

Çirkin bir çuvalla paketlenip sicimle bağlanmıştı. Ama bunun Damien'dan geldiğini hemen anlamıştım. O an kalbim yerinden fırlayacaktı. Bir paketin içini gördüğümde hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Biliyordum, biliyordum işte, özel bir şeydi, hissedebiliyordum. O da beni özlüyordu.

Paketi dikkatlice açtım, deri kokusu küflü çuvaldan şimdiden buram buram gelmeye başlamıştı.

Damien benim için bir Kazak eyeri yapmıştı.

Bana Kazakların eyer yapmak için ne kadar çok saat harcadığını anlatmıştı. Yetenekli bir zanaatkâr yılda yalnızca iki tane yapabilirdi.

Her biri binicisi için yapılmış benzersiz bir sanat eseriydi.

Ninova

Damien benimkine bir aksungur oymuştu. Gökyüzü kadar şiddetli, rüzgâr kadar özgür olan Artemis...

Damien, bu hediyeyi ne zaman görsem onu düşüneceğimi biliyordu. Artemis'i ne kadar sevdiğimi ve birlikte yolculuk ettiğimizde kendimi atımın üstünde en az onun kadar hızlı hissedeceğimi düşünecektim.

Damien'ı da düşünmüştüm. Boş kaldığı her dakika, her gece harcadığı sayısız saati. Bunu yapması aylar sürmüş olmalıydı... eyerin oluşması ve şekil alması gerekiyordu. Onu ıslatıp bağlardınız ve kurumaya bırakırdınız. Tasarımı siz oyardınız ve şekillendirirdiniz...

Özel yapım bir eyerden daha çok emek harcadığınız bir hediye veremezdiniz. Daha sonra bana aşçıyla onu bir yere götürüp erzak vagonuna özenle sararak yerleştirmek için bir anlaşma yaptığından bahsetmişti.

Bütün bu saatler, bütün bu sıkıntılar... hepsi benim içindi.

Paketi açtığımda hissettiğim sevinci hatırladım; derinin katmanlı, zengin ve sevdiğim her şeyi çağrıştıran kokusunu -atları, biniciliği, Artemis ve Damien'ı- hatırladım. Açık hava ve özgürlük hissini...

Eyerin cebine bir mektup koymuştu.

İyi ki doğdun, prenses. Bir Romanov gibi değil, bir Kazak gibi at biniyorsun. Bunu senin için yaptım çünkü Kazaklar böyle yapar; uzaktayken bize evimizi hatırlatması için en sevdiğimiz şeylerin oymalarını eyerlerimize işleriz. Bize ne için savaştığımızı hatırlatması için.

Bu hatıra bana hayat verdi, her şey gittiğinde bana güç verdi. Beni düşünerek, benim için çalışarak geçirdiği onca saat... Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Damien beni geri çevirmezdi.

Sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

İlerlemeye, denemeye devam ettim... Sonra bir gün, dünyanın uzak bir çatlağında... mor bir damar buldum.

O an kalbim durdu sandım.

Damar sadece serçe parmağım kadar kalındı ama yayılan parlaklığı görebiliyordum. Kayayı yonttum. Büyük bir taş parçası ortaya çıkarak içerideki çok daha fazlasını bana sundu.

Duvar ışıkla titreşiyordu.

Oradan yayılan gücü hissedebiliyordum. Sanki Alexander Sarayı'nın bodrumunda elektrik jeneratörünün yanında durmak gibiydi. Kollarımdaki küçük tüyler diken diken oldu. Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Devasa bir çeroit kaynağı bulmuştum. Kaçmak için ihtiyacım olandan çok daha fazlasıydı.

Çıkmamı sağlamaya yetecek kadarını kolayca oyabilirdim. Ama geri kalanı derinlerde gömülüydü, onu asla kendi başıma çıkaramazdım. Kazıp çıkarmaya kalkışsam bile diğer madenciler ve muhafızlar beni duyardı.

Bu şimdiye kadar görüp duyduğum en büyük kaynaktı. Rasputin'in kasadan çaldığından daha fazlasıydı.

Heyecanım bir anda dehşete dönüştü. Rasputin bunu bulursa durdurulamaz olurdu.

Baltamı kullanarak tavuk yumurtası büyüklüğünde bir parça çıkardım. Bu kaçmama yardım etmek için fazlasıyla yeterli olurdu.

Açtığım deliği kayayla, atan damarın üzerine yağ ve kir bulaştırarak doldurmaya çalıştım. Derme çatma boyanın içinden hâlâ hafif bir parıltı yayılıyordu ama eskisine göre daha az fark ediliyordu.

Kayadaki dar yarıktan geçerek ana geçitlere doğru kıvrıla kıvrıla ilerledim. Benim bulduğumu başka kimse görmemişti.

Ninova

Çeroidin haftalarca, hatta belki aylarca saklı kalması mümkündü. Bu, madencilerin hangi yöne kazdığına ve ayrıca kaynağın gerçekte ne kadar büyük olabileceğine bağlıydı; anladığım kadarıyla bu duvarların ötesinde her yere yayılmıştı.

Rasputin'in eline geçebilecek sınırsız gücün düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Hem de hemen.

***

Tam olarak nasıl kaçacağım ve yanımda kimseyi götürüp götüremeyeceğim konusuna kafa yorarak iki gün daha geçirdim.

Valentina'yı ve hücremdeki diğer kadınları geride bırakma fikrinden nefret ediyordum; tek bir mahkûmu bile geride bırakacak olmaktan nefret ediyordum. Ama bırakın başkasını, kendimi canlı bir şekilde oradan çıkarmanın kesinlikle imkânsız olacağını biliyordum.

Çeroit gücümü artıracaktı ama bu, bütün bir pastayı yiyip sonra bir maraton koşmaya çalışmak gibi olurdu. Büyünün altında hâlâ zayıf, bir deri bir kemik kalmış ve yarım düzine rahatsızlıktan dolayı hasta olan bir kızdım.

Üstelik benimle birlikte zaman akışına çekebildiğim tek kişi Damien'dı. Bunu başka biriyle yapabileceğimden oldukça şüpheliydim, özellikle de şu anki durumumda.

Madenden çıkmak ilk adımdı. Hiçliğin ortasındaydık ve dışarıda haziran ayı olmadıkça karla kaplı bir vahşi doğaya kaçacaktım. Madenin içindeki sıcaklığı göz önünde bulundurursak Rasputin'in aralıksız kışı daha da kötüleşmişti.

Üçüncü günün sabahı kararımı verdim.

Rasputin'den kurtulmak her şeyden önce gelmeliydi. Öfkesini kontrolsüzce Rusya'ya yaymaya devam ederse hepimiz, her birimiz ölmüş olacaktık.

Herkes için geri döneceğime dair kendime söz verdim. Burada yaşadıklarımı asla unutamayacaktım.

Ninova

Yemeklerimden biriktirebildiğim tek şey, etrafımdaki kayadan biraz daha yumuşak olan yarım çörekti. Medeniyeti bulana kadar bununla idare etmek zorundaydım.

Muhafızların hareketlerini izledim ama kendi hücremin ve kazılan tünellerin ötesinde hiçbir şey göremediğim için kaçışımı planlamak zordu. Dağın çıkışına ne kadar yakın olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Muhafızların en uyuşuk olduğu öğleden sonraya kadar bekledim. Biz çalışırken bizi gözetlemeleri gerekiyordu ama toprağın derinliklerine inmekten en az bizim kadar nefret ediyorlardı. Kota sistemi, herkesin denetimli ya da denetimsiz fark etmeksizin çalışmaya motive olmasını sağlıyordu, bu nedenle muhafızlar hücrelere daha yakın toplanıp zar atıyor veya kart oynuyorlardı ve yalnızca bir mahkûmun yaklaştığını duyduklarında harekete geçiyorlardı.

Çöreğim de anı tutucum da cebimdeydi. Tabii, çeroit külçesi de... Üç gündür onu yanımda taşıyordum. Geceleri hafif bir fısıltı sesi çıkarırdı, her zaman cebimde uyanıktı, hiç uyumazdı.

Bugün mümkün olduğu kadar hücrelere yakın durmaya çalıştım. Madencilere su taşımayı teklif etmiştim; bu, sizi gün boyu kazmaktan kurtaran işlerden biriydi. Artyom bana bakıp güldü.

"Su taşımak bir ayrıcalıktır. Peki *sen* ödüllendirilmeyi hak edecek ne yaptın?"

Bana gülümseyerek süt dişleri kadar minik, tütün kadar kahverengi bir sıra dişini ortaya çıkarmıştı.

Çeroit cebimde zonkluyordu. Zihnimde o dişlere yumruğumu indirdiğim bir görüntü canlandı. Dasha'yı kırbaçlayarak öldürürken de aynı şekilde gülümsüyordu.

Bunun yerine kazmamı, küreğimi ve kovamı kaldırıp tünelden aşağı doğru ilerledim.

Şimdi tekrar sürünerek yaklaşıyor, hamlemi yapmadan önce mümkün olduğu kadar yaklaşmaya çalışıyordum.

Parmaklarımı çeroidin etrafına kapadım. Onu ne kadar yanımda taşırsam taşıyayım ya da ne kadar tutarsam tutayım kristal asla ısınmadı. Artık dingindi. Sanki olacakları biliyormuş gibi...

Derin bir nefes alarak kristali kavradım ve nefesimi vererek enerjisinin elime akmasına izin verdim.

Soğuk su gibi kolumdan yukarı doğru akıyor, damarlarımdan kalbime doğru ilerliyordu. Oradan tüm vücuduma pompalanarak her vuruşta yayılıyordu.

Gözlerimi açtığımda tüm dünya net bir hal almıştı. Madenin karanlığında taş duvarlar açıkça görülüyordu. Ham mineral ve lamba yağı kokuları yoğunlaştı. Sırtım dikleşmiş, bacaklarım güç kazanmış bir halde doğruldum.

Güç damarlarımda zonkluyordu. Kaslarımı sardığını, nefes verdiğimde tadını nefesimde hissedebiliyordum. Eğer aynaya bakabilseydim bir zamanlar Rasputin'de gördüğüm gibi gücün gözlerimin arkasında yandığını görürdüm.

Küreğimi elime alıp zaman akışını büktüm ve koşmaya başladım.

Hava pürüzsüz ve sürtünmesiz hale geldi, ayaklarımın altındaki taş zemin mermer gibi kaygandı. Eklemlerim adeta birer piston görevi görürken kaslarım harekete geçti. Tünele doğru hızla koşarken siyah kayalar etrafımı bulanıklaştırıyordu.

İlk kavşak noktasına ulaştığımda olduğu yerde donmuş bir grup madencinin yanından geçtim. Biri kirli alnını aynı derecede kirli kolunun tersiyle siliyor, diğeri ise bir kepçeden kirli su içiyordu. Üçüncüsü vuruşun ortasında duraksadı, kazması başının üstündeydi.

Ben yanlarından hızla geçerken ürkmediler; hızım saçlarının rüzgârla uçuşuyormuşçasına kımıldamasına neden oldu.

Zamanı tamamen dondurmuştum ama şimdiden kaslarımın titremeye başladığını, bu seviyedeki çabayı sürdürmek için zorladığımı hissedebiliyordum.

Ninova

Yeni hücre bloğuna yaklaştığımda, çoktan direnci hissedebiliyordum, artık rüzgârla birlikte koşmuyordum, rüzgâra doğru koşuyordum. Bacaklarım Artemis'in yaralı kanadı gibi sallanmaya başladı.

Çeroidi yeniden kavradım ve doğrudan damarlarıma enjekte edilen yeni bir güç hissettim. Dağınık kartların ve madeni paraların etrafına toplanmış muhafızların yanından hızla geçtim. Birinin başını döndürmeye başladığını düşünürken o fark etmeden önce çoktan geçmiştim. O bağırmadan ya da silahına uzanmadan önce ben daha da uzaklaşmış olacaktım.

Bir elimde kürek, diğer elimde çeroit külçesi ile sürekli yukarı doğru koşarken kalçalarım yanıyordu. Bir anlık cesaretle kristale göz attığımda parladığını gördüm; en fazla yarısı tükenmişti.

İşe yarayacaktı. Bunu başaracaktım.

Bir sonraki kavşağın ağzında gölgeler titreşiyordu. Bir yan tünele dalıp sırtımı kayaya yasladım ve muhafızların geçip hızla atan kalbimin dinlenmesi için zamanın bir anlığına serbest kalmasına izin verdim.

O an ani ve keskin bir kramp tüm bedenimi sardı. Dişlerimi sıkıp bağırmamaya çalışarak yan tarafımı tuttum. Bacaklarım altımda titriyor, uyluklarım şimdiden sertleşiyordu.

Muhafızlar acı verici derecede yavaş geçiyordu, konuşmaları boğuk ve çarpıktı. Tam olarak normal zamana dönmemiştim, hava bal gibi yoğundu. Bir kez daha kristalin etrafında yumruğumu sıkarak doğruldum ve beni buradan sonsuza kadar fırlatacak olan o hızlanmaya, güç patlamasına ulaştım.

Yeşil tonlu karanlıkta nefes nefese koştum. Bir anda soğuk bir şeyin yanağımı okşadığını hissettim. Kar ve çamla dolu havanın tadını alarak derin derin soludum. Karanlık değişerek inceliyor, kenarları grileşiyordu. Orada, başka bir dünyaya açılan bir kapı gibi tünelin ağzı belirdi.

Yeni doğmuş bir bebek gibi dışarıya fırladım. Işık gözlerimi kamaştırıyor, soğuk ve temiz hava ciğerlerimi yakıyordu. Şok

Ninova

beni normal zamana döndürünce orada savunmasız bir şekilde kalakaldım.

Tek başına renkler bile dayanılamayacak kadar fazlaydı. Bir yıldır gerçek yeşili görmemiştim. Bulut okyanusundaki mor ve dumanlı mavinin tonları, yalnızca toprak ve kayaya alışmış gözler için inci kadar parlaktı. Saf beyaz karın parıltısı gözlerimi kamaştırdı.

Dünya kocaman görünüyordu; tepemizde sonsuz bir gökyüzü, dağdan aşağıya doğru ilerleyen çamlardan oluşan bir deniz. Kayanın tepesinde zar zor durabiliyordum. Aynı kolaylıkla aşağı ya da yukarı düşebilirim.

Belki birisi beni bulana kadar sonsuza kadar orada, taşlaşmış bir halde durabilirdim ama çeroidin başka planları vardı. Sanki bir el beni arkaya çekiştiriyormuş gibi avucumda atarak ileri gitmemi sağladı.

Şok dalgası geçti. Açıklığa varana kadar dik yamaçtan aşağıya doğru tökezleyip eğilip kalkarak yamaçta bir siperden diğerine geçmeye çalıştım. Dağın renginde kaya tozuyla kaplanmış olmam, üzerimde bir santim bile temiz deri bulunmaması, sadece gözlerimin akı ve ara sıra dişlerimin parlaması işe yaramıştı.

Rüzgâr şiddetlenince azı dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Maden sürekli soğuk ve ıslaktı ama şimdi gerçek rüzgâr ve gerçek karla karşı karşıyaydım. Dağdan aşağı inen yol buzla kaygan-laşmıştı, sivri taşlar yukarı doğru çıkıntı yapıyordu. Karla karışık yağmur yüzüme doğru esiyordu.

Tekerleklerin gürültüsünü duyunca titreyerek çatlak bir kayanın arkasına çömeldim. Bir araba tepeye doğru tırmanırken atların toynakları buzda kayıyordu. Madene bir mahkûm yükü daha geliyordu.

Köşeyi döndüklerinde bir kez daha koştum.

Zaman akışına girip çıktım, rüzgârın ne zaman yavaş ya da hızlı estiğinin farkında değildim. Başım bir zırh gibi sert ve hantal bir bedenin üzerinde süzülüyor gibiydi. Bir ata ya da saklanacak bir yere ihtiyacım vardı çünkü ayaklarımın üzerinde daha fazla dayanamazdım.

Ninova

Sonunda ana kampa yaklaştım. Bir direğe bağlanmış bir küme büyük boy at, ısınmak için ayaklarını sürüyerek öylece duruyorlardı. Kaslı ve tüylü olan atların yeleleri kumla taşın donuk tonlarındaydı.

Atların yanına yaklaştım, iri gövdelerinin arasından kayarak onlara sessizce fısıldadım.

Tam küreğimi bırakıp ipin düğümlerini çözmeye başlayacaktım ki bir ses, "Olduğun yerde kal. Ellerini yukarı kaldır," dedi.

Adamın sesi yakındı, belki de sadece bir adım arkamdaydı. Silahının emniyetinin açılma sesini duydum.

Elimi cebime attım.

"O küreği yere bırak ve ellerini kaldır!"

Parmaklarımla çeroidi sardım.

Güç koluma sıçradı, sanki sadece bu anı bekliyormuş gibi hevesliydi. Zamanı yavaşlatıp küreği iki elimle kavradım ve adamın yüzüne doğru savurdum.

Tabancasını bir kenara fırlattım ve çenesine vurdum. Adam, başı arkaya doğru savrularak yere düştüğünde atlar telaşla yere vuruyor, ağır toynaklar yüzünden birkaç santim öteye iniyordu.

Silahını gevşek elinden uzaklaştırdıktan sonra aklıma gelen bir fikirle silahı alıp kemerime sıkıştırdım.

Eğildiğimde muhafızın yüzünü, çenesinin çirkin bir açıyla, gözlerinin Maria'nınki gibi açık bir halde olduğunu gördüm. Ne ona bu kadar sert vurmayı ne de onu öldürmeyi planlamıştım.

Kendimi önümdeki manzaraya bakmaktan alıkoyamadım. Sarkan çenesinin köşesinden kan sızıyordu. Kan damlasa da adam hareket etmedi, bedeni zaten soğuktan kaskatıydı.

Ceketinin düğmeleri açıktı ve düştüğünde gömleği yukarı doğru çekilerek bir kalçasının keskin kenarını açığa çıkarıyordu. Elleri ince, bilekleri kemikliydi. O da neredeyse benim kadar aç ve neredeyse kirliydi.

Kristal cebimde zonklayarak beni yeniden harekete geçirmeye çalışıyordu.

Bunun yerine çeroit parçasını alıp kendimden uzağa fırlattım. Daha sadece yarısını kullanmıştım ama umurumda değildi. Ağırlığından nefret ediyordum, nabız gibi atmasından ve damarlarımı alev alev yakmasından nefret ediyordum.

Küreğimle o muhafıza vurmadan önce hiç tereddüt bile etmemiştim. Tamamen haklı olduğumu düşünmüştüm. Ta ki onu yerde ölü bir şekilde yatarken görene kadar.

Midem bulanırken yük atlarını direğe bağlayan halatlarla uğraştım.

Atların ayak sesleriyle, eski püskü bir çadırdan iki muhafız çıktı. Pas rengi bir aygırın yelesini yakalayıp sırtına atladım ve onu mahmuzlayıp geri kalanını kaçırmak için bağırdım.

Atlar her yöne fırladı. Aygırın üzerinde eğilip dağdan dörtnala aşağı inerken kurşunlar tepemde uçuşuyordu.

Arkamda keskin bir gıcırtı duysam da başımı çeviremedim; atın eyeri yoktu, yol dik ve kaygandı. Aygır o kadar genişti ki dizlerimle sırtına zorlukla tutunabiliyordum. Donmuş parmaklarım yelesinin derinliklerine saplanmıştı. Her virajda öyle yan yatıyordu ki toynaklarının altından kayacağından ve ikimizin de dağdan aşağı yuvarlanacağımızdan korktum.

Çok geçmeden çamların arasındaydık. Bulduğum ilk fırsatta Don Ormanı'na, gölgeleri gökyüzünü kapatacak kadar uzun ve yoğun ağaçların arasına saptım, kar yalnızca açıklıklardaki zemini derinden kaplıyordu. Bazı çamların gövdeleri o kadar kalındı ki birkaç kişinin el ele tutuşarak onları çevrelemesi gerekiyordu.

Yük atı ormanın derinliklerini sevmemişti ama dağlardan daha çok nefret ediyor olmalıydı. Donmuş derelerin üzerinden atlayıp yolumuzu kapatan kütükleri devirerek dörtnala koştu.

Gitmemiz gereken yön hakkında sadece belirsiz bir fikrim vardı. Kesin olarak bildiğim tek şey, bozkırların güneybatıda olduğu ve onlara ulaşmak için Don Ormanı'nı geçmem gerektiğiydi.

Damien'ı gerçekten bulup bulamayacağım başka bir soruydu; ya da bulursam beni görmekten mutlu olacak mıydı? Anı tutu-

Ninova

cunun bana gösterdiği şeyin gerçek olduğunu, beni affetmiş olduğunu umuyordum, buna inanıyordum. Ama belki de sadece görmek istediklerimi görmüştüm.

Sağ omzumun üstündeki ağaç tepelerinde bir şey aniden ortaya çıkarak aygırı ürküttü ve sola doğru savrulmasına neden oldu. Harektin sertliğiyle kalçamı bir ladin ağacının gövdesine çarptım.

"ARTEMIS!" diye bağırdım.

Kolumun yanından hızla geçti, o kadar coşkuluydu ki yere inmeden önce yukarı doğru uçmak, çevrede dolaşmak ve tekrar uçmak zorunda kaldı. Onu son gördüğümden daha sağlam bir şekilde koluma kondu; kanadı çarpık ama eskisinden daha güçlüydü.

Sensin! Sensin!

Kanatlarını açıp çırparak tekrar yere indikten sonra pençelerini sıkıca koluma dolayarak başını omzuma sürttü.

Oradan çıkacağını biliyordum! Niye bu kadar uzun sürdü? Seni bekliyordum!

Heyecanından kolumun üzerinde zıplayıp duruyordu. Onu zar zor görebiliyordum, gözlerim yaşlardan pusluydu ve yanıyordu.

"Orada daha ne kadar bekleyecektin?" diye sordum boğuk bir sesle.

Ne kadar oldu?

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir yıl?"

Mevsimler doğru değil.

"Rasputin yüzünden. Sarayın üzerine buz fırtınası yağdırdığından beri hava berbat."

Sence bir insan bunu yapabilir mi? Artemis gagasını benekli bulutlara doğru salladı.

"O sadece bir insan değil. Ve onun gücü..." Bedenimi nasıl bir kukla gibi oynattığını hatırlayınca boğazımda yükselen safrayı yuttum. "O şimdiye kadar gördüğüm her şeyden yüz kat daha güçlü."

Ninova

Neden havayı soğuk tutuyor? Herkes açlıktan ölecek.

"Belki de istediği budur. Belki vampirlerin buna ihtiyacı vardır; onlar Sibirya'dan, değil mi? Ya da belki de anlamadığı ve kontrol edemediği bir şeyi açığa çıkarmıştır."

Bu son olasılık karşısında dehşete kapılarak durdum. Rasputin bunu düzeltemezse... başka kimse düzeltemeyebilirdi.

Hayır, bunu düşünmeyecektim. Daha büyük ve acil bir sorunum vardı.

"Onu öldüreceğim," dedim Artemis'e.

Bana öyle bir baktı ki bu muhtemelen o bakış bir tavşanın, Artemis gagasını gözüne sokmadan önce gördüğü son şeydi.

Seni öldürür, aptal. Ardından bunu zaten düşündüğümü görünce başını sertçe hareket ettirdi ve *Seni daha yeni buldum*, dedi.

"Biliyorum. Ama bunu yapmak zorundayım. Bu benim hatam, Artemis. Olanların hepsi benim yüzümden oldu. Bunu düzeltmeliyim."

Bunu düzeltemezsin.

"O halde bunu durdurmalıyım."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra aniden, *Hiçbir hata yok*, dedi.

"Ne?"

Şahin güvercini yediğinde. Hiçbir hata yok.

"İnsanlarda durum farklıdır."

Evet, ama şahinin yaptığından dolayı hatalı bir insanmış gibi davranıyorsun.

"Ama öyleyim. Rasputin bunu kendisi söyledi. Neler olduğunu görmedim çünkü görmek istemedim. Yapmak istediğim şeyi yaparken kendimi suçlu hissetmemek için bir kör gibi davrandım."

Bu yalanları kafana o soktu.

"Eh, bu doğru."

Artemis sustu, bana yine kızmıştı. Bir yıl aradan sonra onun nezaketine sadece beş dakika sahip olabildiğim için gülümsemek zorunda kaldım.

Ninova

Aygır hantal adımlarla ilerlerken Artemis kolumun üzerinde sekiyordu.

Bu at kim? diye çıkıştı.

"Adını bilmiyorum. Belki de bir adı yoktur, madende onlara pek iyi davranmıyorlar. Şu zavallı sırtına bak."

Aygırın yan taraflarında birçok kırbaç darbesinin izleri vardı. Hatta bazıları yüzündeydi.

Ona Sakar de.

"Ona Paslı diyeceğim."

Aptalca bir isim.

"Bu onun rengi, senin adını da böyle seçmiştim. Artemis'in sadece av değil, ay tanrıçası da olduğunu biliyorsun."

Alınmış gibi göğüs tüylerini şişirdi.

"Artemis güzel bir isim!" diyerek itiraz ettim. "Bana 'aptaldan' başka bir şey dediğini hatırlamıyorum bile."

İsimler gözlemden gelir.

İşte, bu beni güldürmüştü. Artemis'in inatçılığı evrendeki tek değişmez şeydi. En azından bir şeyin asla değişemeyeceğine sevinmiştim.

Aygır yoruldukça yavaşladı. Artemis kolumu biraz yukarı kaldırdı ve ben de Paslı'nın sırtına rahatça oturup kasılmış ellerimi sallayarak etrafıma bakındım.

Don Ormanı'nın hiç bu kadar derinlerine inmemiştim. Adını dona batmış gibi görünen gümüş yapraklı huş ağaçlarından almıştı. Kışın yapraklar dökülmezdi ama dalda sertleşip metal gibi parlardı.

Donmuş dereler karda kara yılanlar gibi kıvrılıyordu. Her dalında bir karış beyazlık bulunan, koyu yeşil iğne yapraklarıyla süslenen çam dallarının arasından birkaç kar tanesi aşağıya süzüldü.

Gevrek bitki özsuyu ve zengin toprak kokusunu alabiliyordum. Yük beygirinin misk kokusu bile hoştu çünkü ölü taş yerine canlı ve büyüyen bir şeylerin kokusuna sahipti. Artemis'in tüyleri hepsinden iyiydi. Burnumu ona sürttüğümde, tüylü bebek kokusundan izlerini alabildiğime yemin edebilirdim.

Ninova

Madende aklını kaçırdın mı? diye sordu ciddiyetle.

"Öyle düşünmüyorum. Şey... bilmiyorum. Kaçırsaydım da muhtemelen bilemezdim. Şu anda burada mısın? Kendi kendime konuşuyor olabilirim."

Artemis omzumdan ısırarak inlememi sağladı.

Buradayım.

"O halde aklım yerinde sanırım."

Keşişi nasıl yeneceksin?

Bana bunun imkânsız olduğunu söylemek yerine sorduğu için sevdim.

"Bilmiyorum."

Kristal alacaksın.

"Hayır!"

Bu sert tepkimle onu korkutmuştum. Artemis, kanatlarını açtı ve kolumun üzerinde geriye doğru sıçradı.

"Hayır," diye tekrarladım, bu sefer daha nazik bir şekilde. "Taşı bir daha kullanmayacağım."

Neden?

"Çünkü kafamı karıştırıyor."

Ama ona ihtiyacın var...

"Hayır!" Bir panik duygusu, beni tekrar suya çekmeye çalışan akıntıya karşı umutsuz bir mücadele hissettim. "Beni bu karışıklığa sokan şey en başında buydu; bahaneler uydurmak, yanlış olduğunu *bildiğim* şeyleri haklı çıkarmaya çalışmakb. O taş bir iblis. Etkisi kötü, her zaman öyleydi."

Üç yüzyıllık Romanov hükmü boyunca bunun doğasını hepimiz biliyorduk ama yine de "mecbur kaldığımızda" kullanmıştık. O kristalin bize ne yaptığını kim bilebilirdi? Belki bizi biraz daha duygusuz, biraz daha zalim yapmıştı.

O muhafızı öldürmeden önce iki kez düşünmemiştim. Belki bunu yapmak zorundaydım, belki de değildim ama artık kontrolü kendim dışında bir şeylere vermekten vazgeçmiştim.

Ninova

Otuz Dokuzuncu Bölüm
KRAL KURT

CİĞERLERİMİ DEFALARCA SOĞUK, temiz havayla doldurdum. Yine dışarıda olduğuma inanamıyordu. Bir de hâlâ hayatta olduğuma...

Aygırı biri bizi takip etmeye kalkarsa nereye gittiğimizi gizleyeceğini umarak donmuş derelerden birinde bir süre yürüttüm. Daha da üşümemek için ellerimi yelesinin altına soktuğumda devasa vücudu bacaklarıma ısı yaydı. Bir zamanlar Varvara'nın kocasına ait olan palto artık yünden çok delikten oluşuyordu, yırtılmış ve çürümüştü.

Paslı'nın geniş gövdesi bir gemi gibi ileri geri yuvarlanıyordu. Uyuyakalsam bile tutunabileceğimi umarak boynuna yaslandım.

Yorgundum ama garip bir şekilde daha kötü olmak yerine daha iyi hissetmeye başladım. Cebimdeki çöreği çıkarıp birkaç lokma yedim. Çok geçmeden tekrar oturuyordum, kendimi sıcak ve hatta biraz heyecanlı hissediyordum. Bozkırlar bu kadar uzak olamazdı. Damien orada olsaydı ertesi gün onu görebilirdim.

Ninova

Umut etmeye cesaret edemedim çünkü onu bulamazsam hayal kırıklığı dayanılmaz olurdu. Ama Damien söz konusu olduğunda hiçbir zaman mantıklı olamamıştım; çoktan tüm kalbimle umut ediyordum, hiçbir şeyi geri tutmuyordum. Bu da ayak parmaklarıma kadar ısınmamı sağladı ve içimi çok uzun zamandır hissetmediğim kadar fazla enerjiyle doldurdu.

Ağaçların ötesinde bir yerde güneş batarken ormana erkenden alacakaranlık çöküyordu. Gölgeler koyulaştı, morumsu bir renk karı renklendirdi. Kuşlar sustu. Aygırın toynakları buzlu zeminde sürekli gümbürdüyordu. Artemis bizim ağır tempomuzdan sıkıldığı zaman önden uçuyordu.

At aniden durdu ve kulaklarını hareket ettirdi.

Akşam havasını yüksek, yalnız bir uluma kesti, ardından diğer tarafımızdan cevap veren bir çağrı geldi.

Aygır o kadar ani bir şekilde fırladı ki neredeyse onun yan tarafından geriye doğru yuvarlanıyordum. O ileri doğru gürleyerek ilerleyip ağaçlardan ve kütüklerin üzerinden atlarken, artık ona nasıl rehberlik etmeye çalıştığıma aldırış etmeden, gözleri panik içinde dönerken boynuna sarıldım.

Yüzüme çarpan ve kıyafetlerimi sürükleyen dallardan kaçınmaya çalışarak yüzümü onun dalgalı boynuna yasladım ve yüzüstü yattım. Birbirine dolanmış ağaçların arasından alçak bir dala çarparsam başımı uçuracak bir hızla koşuyorduk.

Solumda, çalıların arasından parlak, karanlık bir şekil hızla geçti. Sağımda iki tanesi daha yaklaşıyordu; göğüslerini kaplayan yeleler kadar kalın siyah kürkleri olan devasa kara kurtlardı.

Aygır ağır ve güçlüydü ama bir Safkan ya da Arap kadar hızlı değildi. Arkamızda üç kurt daha belirdi; biri o kadar yakındaydı ki aygırın topuklarına çarptı. At geriye doğru tekme attı, bu sefer beni neredeyse omzunun üzerinden ileri fırlatacaktı. Toynaklan kurdu hırlayan burnundan yakaladı ve onu çalıların arasına fırlattı, ancak onun yerine iki tane daha gelmişti.

Ninova

Artık kimse avcıları onları toplamaya ya da avlamaya göndermediğinden ormanın kurtlarla dolu olduğunu duymuştum. Açlıktan ölmek üzere olan kurtlar, köylere baskın yapmak veya boynuzları dört metreye yayılan derin ormanların kadim geyiklerini yok etmek için normalden çok daha büyük sürüler halinde toplanıyordu.

Çevremizde toplanan kara kurt sürüsü şimdiye kadar duyduğumdan daha büyüktü. Etrafımızda çalıların arasından hızla geçen, su gibi akan, sığırcıklar gibi senkronize olan elli veya yüz tane hırıltılı gölge toplanmış olabilirdi.

Artemis karanlıkta zar zor görebildiğim dallardan kaçınmak için kanatlarını sıkıştırarak hızla geri geldi.

İleride daha çok kurt var. Seni oraya yönlendiriyorlar.

"Hangi yöne?" diye soludum ata tutunarak.

Bu tarafa.

Aniden sola dönerek karanlığın içinde kanat çırptı.

Sağ dizimi yanına gömüp yelesini sola doğru çekerek atı döndürmeye çalıştım. Ancak anlayamayacak kadar çılgına dönmüştü, kurtlar sıçrayıp ısırıyor, biri neredeyse botumu yakalıyordu.

Tabancayı hatırlayarak çıkardım ve iki kez ateş ettim. Bir ciyaklama sesi duydum ve en azından birini vurmuş olabileceğimi düşündüm ama yaklaşan kitle açısından bunun bir önemi yoktu. At silah seslerinden uzaklaşarak Artemis'in izlediği rotaya yaklaştı. Kurtlar sol tarafımızda geçip bizi tekrar sağa doğru ittiler.

Yokuş aşağı, su sesine doğru hızla gidiyorduk.

Hayır, hayır! Artemis yukarıdan bağırdı ama ben onu takip edemedim, atı dönmeye zorlayamadım. Kurtlar yaklaşıyordu ve aygırın yapabileceği tek şey koşmaktı.

Koşuşturma daha da artarken yüzüme soğuk bir serpinti çarptı. Bir şelalenin dibine ulaşmıştık, arkamızda derin bir havuz vardı, her tarafta dişler çatırdıyordu.

Kurtlara iki el daha ateş ederek onları geri püskürttüm ama sadece dar bir hilal açabilmiştim. Artemis dalıp pençelerini bir tanesinin yüzüne savurdu. Döndüğünde kurdun kardeşi üzerine atlarken dişleri kuyruk tüylerini bir santimle kaçırdı.

Artemis tekrar dalacakmış gibi dönerek yukarı doğru süzüldü. Yüksekte durup aniden yana yattı, nehri geçti ve uçup gitti.

Ben de arkasından baktım, bağıramayacak kadar kafam karışmıştı. Kurtların ileri atılmasını bekleyerek silahı kaldırdım. Bunun yerine sürünün üzerine ürkütücü bir sakinlik çöktü. Sanki bekliyormuş gibi geri çekildiler.

Ağaçların arasında kocaman, karanlık ve benekli bir şey hareket etti. Dallar ağırlığının altında çatırdadı. Alçak hırıltısı kollarımdaki bütün tüyleri diken diken ederken altımdaki aygırın titremesine neden oldu.

Kurtlar geçebilmesi için bir yol oluşturarak iki kenara dağıldılar.

Ağaçların arasından çıkan canavar, bizi kovalayan kurtların en büyüğünün iki katı büyüklüğündeydi; göğsü ve omuzları bir ayı gibi genişti. Tıpkı gözleri gibi ağzındaki elim kadar uzun olan dişleri de karanlıkta parlıyordu. Kürkü beyazdı ama kar ya da bulut gibi bembeyaz değildi. Ağartılmış ve mağaralar ile kayaların altında bulunan ölü şeyler gibi beyazdı.

Canavar havanın kokusunu alırken burnunu kırıştırarak yavaşça yaklaştı.

Bu kokuyu biliyorum... silahlarla ve köpeklerle gelenin kokusu... sakallı dev...

Sözcükler sözcük değildi, yalnızca havlama ve hırlamalardı ama onları anlıyordum.

"Yaklaşma," diyerek tabancayı salladım.

Dev kurt durakladı, kulakları seğiriyordu.

Konuşuyor demek.

Ninova

Artemis gibi bu da sıradan bir hayvan değildi. Derin bir nefes alıp elimin titremesini dengelemeye çalıştım.

"Kral Kurt," dedim, dehşet yerine nezaketi yansıtmaya çalışıyordum. "Hatamı bağışla. Sadece ormanın içinden geçmek istiyorum, sonra yoluma devam edeceğim."

Koca kurt derinden hırlarken tüyleri kabardı. Sürüsü de aynı şekilde karşılık vererek bastırdı. Aygır sudan birkaç santim kadar geriye doğru bir adım attı.

Bu büyü de ne, cadı?

"Ben bir cadıyım!" diye bağırdım. "Biraz daha yaklaşırsan ne olacağını görmek istemezsin!"

Tamamen yalan değildi; parmak uçlarımda statik bir hareket varmış gibi büyümün yeniden alevlendiğini hissediyordum. Madene girdiğimden beri böyle bir yük hissetmemiştim.

Kurtlar her iki taraftan da yaklaşıyordu. Elimi en yakındakine doğru uzattığımda kuyruğu alevler içinde kaldı. Kurt havaya sıçrayıp yanan fırça gibi kuyruğunu yakalamaya çalışmak için etrafında döndü sonra arkasında bir duman izi ve yanık tüylerle uluyarak koşmaya başladı.

İki kişi daha Paslı'nın ön ayaklarına atladı. Elimi savurup onları havaya fırlattığımda kemikleri kırılıyor, bedenleri eğilip bükülüyordu.

Bu büyü, aylardır yaptığımdan çok daha fazlasıydı ve her dakika kendimi daha güçlü hissediyordum. Güç dalgasının nereden geldiğini anlayamadım.

Sürü öfkeye kapılarak sıçradı, saldırdı, hırladı ve salyalarını akıttı. Kral kurt, ormanı sarsarcasına uludu. Aygır geriye doğru şaha kalktı, toynakları havayı dövüyordu. Ben geriye doğru savrulurken at da arkamdan yuvarlandı.

Tamamen soğuk suyun altındaydım. Şelale dağdan akıyordu, donma noktasının yalnızca birkaç derece üzerindeydi. Su karan-

Ninova

lık ve kabarıktı; atın nalları etrafımda dönüyor, omzuma çarpıyor ve suyun içinde dönmeme neden oluyordu. Islak palto beni aşağı çekene kadar hangi tarafın yukarı olduğunu anlayamadım.

Ayağım sert bir şeye çarpınca kendimi yukarıya ittirdim, sonunda yüzeye çıkabilmiştim. Nefes nefeseyken birkaç sıçrama sesi daha duydum. Karanlık şekiller suyu yararak ilerliyordu. Kurtlar yüzebiliyordu.

Karşı kıyıya doğru kulaç atarken kurtların saldırmasıyla havlamalar, hırlamalarla birlikte atın kişnediğini duydum.

"Paslı, yüz!" diye bağırdım ama kurtlar her tarafını ısırırken at acıdan ve korkudan deliye dönerek debeleniyordu.

Bunu kendim bile yapabileceğimden pek emin değildim. Nehir beni aşağıya, uzağa sürüklüyordu ve her geçen dakika daha da üşüyordum. Botlarımı çıkarmaya çalıştım ama ayaklarım tepki veremeyecek kadar donmuştu.

Daha da kötüsü, yarım düzine kurt benim kaçamayacağım bir hızla bana doğru yüzüyordu.

Kıyıya doğru yüzdüm ama çamurun içinde yüzüyor gibiydim. Başımı zar zor suyun üstünde tutabiliyordum. Bata çıka ilerliyordum.

Muazzam bir sıçramanın ardından ağır bir şey yanıma düştü. Bir çift el beni kavrayarak bedenimi kaldırdı ve beni kıyıya doğru fırlattı.

Kıyıya düştüğümde yuvarlandım ve öksürerek ciğerlerimdeki soğuk suyu attım.

Sonunda başımı kaldırabildiğimde nehirin içinde, etrafı kurtlarla çevrili olan Damien'ı gördüm. Çıplak ellerini ve kollarını vahşice ısırıyorlardı. Damien kurtları boğazlarından yakalıyor, bükülüp kuruyana kadar boğduktan sonra sırılsıklam leşini bir kenara fırlatıyordu.

Ninova

Artemis de ona katılarak kurtların üzerine atlayıp gözlerini oydu.

Damien nehir kıyısına tırmanırken paltosundan tutup sudan çıkmasına yardım ettim.

Kurtlar öfkelenmişti, düzinelercesi daha nehirde yüzüyordu. Öldürdüğümüz her birinin yerini beş tanesi almıştı.

Zavallı aygır hâlâ hayattaydı, sayısız ısırık ve yaradan dolayı kan revan içindeydi. Kurtlar sırtına atlıyor, yan tarafını ısırıyor ve pençeliyordu.

Damien kılıcını kınından çıkarıp atın boğazını kesti. Yaradan kan aktı ve kurtlar sudaki köpekbalıkları gibi çılgına dönerek aygırı aşağı çekip parçaladılar.

Paslı her iki durumda da ölmeye mahkûmdu ama Damien beni kendi siyah aygırının sırtına çekerken ağlamama engel olamadım. O at hayatımı kurtarmıştı.

Onun tutabileceğim süre toplamda bu kadardı. Kral kurt, nehre atladı, korkunç bir hızla yüzüyordu.

"GİT! GİT!" diye bağırdım Damien'a.

Damien, Herkül'ü mahmuzladığında at dörtnala koşmaya başladı, Artemis önümüzde uçarak bize liderlik ediyordu.

Herkül, Paslı'dan daha hızlıydı ama taşıması gereken iki binicisi vardı. Kral kurt daha da hızlıydı. Dallar kırılıyor, küçük ağaçlar kendi kütlesine çarpıyor, öfke dolu ulumaları kulaklarımızda yankılanıyordu.

Kolumu Damien'in beline dolayıp yüzümü sırtına yasladım. Ona sıkıca sarılıp sıcaklığı içime akana kadar kokusunu içime çektim ve o canlı, elektrik gücünün ellerimde çatırdadığını hissettim.

Döndüm ve tam arkamıza doğru bir alev tabakası fırlattım. Elimi ormanın üzerinde gezdirirken ağaçlar sütunlar halinde yükseldi, ateşler gövdelerini sardı ve daldan dala sıçradı. Nemli çalılar bile aşırı sıcakla tutuşmuştu.

Ninova

Alevlerin içinde şaha kalkan kral kurdun büyük beyaz yelesi yanıyor, pençeleri dumanın içinde havayı dövüyordu. Ayaklarına son bir darbe savurduğumda sıvı bir ateş dalgası yukarıya ulaşıp etrafını bir yumruk gibi kapatarak onu aşağı çekti.

Sonra kendimi Damien'a bıraktım, tüm enerjim tükenmişti.

Ninova

Kırkıncı Bölüm
BİR HAYALETİN DOKUNUŞU

Damien

ANASTASIA KUCAĞIMDA, ARTEMİS tepemde uçarken elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde köye at sürdüm.

Eldivenimi çıkardım ve tenine değmemeye dikkat ederek parmak uçlarımla saçlarına dokundum. O sıcaklığı hissetmem gerekiyordu. Onun gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Alacakaranlıkta bir hayaletin varlığını hissetmiştim.

Don Ormanı'nın kenarında atımı sürerken iki yıldır hissetmediğim bir şeyi hissetniştim; ruhumun aydınlandığını. Lavanta rengi gökyüzünde ilk parlayan yıldızlara bakma arzusu. Çam kokusunun keyfini.

Bir anda Anastasia'nın yüzü zihnimde canlandı; parlak ve kadifemsi mavi gözleri, kenarlarından yukarı doğru çekikti ve her zaman gülüyormuş gibi görünüyordu, özellikle de bana baktığında. Yanaklarındaki ve burnunun üstündeki çiller, genellikle yumuşak bir açık kahverengiydi ancak bazen güneşten çikolata

Ninova

kadar koyu olurdu ve mum ışığında kaybolurdu. Ve geniş, kırmızı ağzı her zaman tuhaf, meraklı, alaycı, şaşırmış, neşeli bir ifadeyle doluydu. Yeterince pratik yapmasına rağmen berbat bir yalancıydı.

Anastasia'yı daha önce hiçbir şeyi görmediğim kadar net bir şekilde zihnimde gördüm. O an onu hissettiğimi biliyordum. Onu ilk gördüğüm andan beri her seferinde aynı duyguyu hissetmiştim. Ejderha Köprüsü'nde beni gözetlemeye çalıştığında, yakınlarda olduğunu bile bilmezken de böyle hissetmiştim.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. *O burada, yakında olmalı.*

İmkânsızdı, bunu biliyordum ama bilgiden daha güçlü bir inançla çoktan ileriye doğru at sürmeye başlamıştım.

Gece çöküyordu. Kurtlarla dolu ormana doğru dörtnala koştum. Orada bir yerde olduğundan bu derece emindim.

Atı sağa sola sürüp aynı yolları tekrar tekrar dolanırken delirmiş gibi onun adını seslendim. Bir kokuyu ya da esintiyi kovalamak gibiydi. Sıcaklığı hissettiğimde döndüm ve daha hızlı sürdüm.

Uzaklardan kurtların ulumalarını duyuyordum.

Kemikler Vadisi'nde avlarını nereye sürdüklerini biliyordum. Bu yıl ormanda rahatlıkla avlanıyorlardı; ya artık imparatorluk avcıları kalmadığı için ve kötülük her yere yayıldığı için sayıları iki katma çıkmıştı.

Karanlıkta bir iblis gibi ilerledim. Anastasia şu anda gerçekten hayatta ve ormandaysa bile orada fazla dayanamazdı.

Aynı anda pek çok yönden, ağaçlarm arasında yankılanan, suya yansıyan ulumalar ve hırıltılar geliyordu. Uzakta bir alev fırlayarak hızla uzaklaşırken daha fazla ulumaya sebep oldu. Onu takip etmeyi düşünsem de, ateşin gittiği tarafa gitmek yerine geldiği tarafa doğru atımı çevirdim.

Sonra o kahrolası güzel kuşu gördüm.

Artemis çamların üzerinden hızla gelip bana doğru uçtu. Arkasını dönüp geri uçmadan önce takip edip etmediğimi görmek için zar zor duraksayarak seslendi.

O andan itibaren hiçbir şey beni durduramazdı. Artemis oradaysa Anastasia da oradaydı.

Onu nehir kıyısına kadar takip edip suya atladım, ardından Anastasia'yı sırılsıklam ve pis bir halde dışarı çıkarırken kıyafetlerinin içinde ne kadar zayıf olduğunu hissedebiliyordum.

Kurtlar beni ısırmaya başladıklarında Anastasia'yi ezip geçecek olmalarına karşı sıvı, yakıcı bir öfke hissettim. Benim ellerimde öldüler. Öfkeleri içime aktı, ta ki parmaklarımla çenelerini ayırıp vücutlarını parçalayıncaya kadar.

Ne kadar çok öldürürsem o kadar çok hayvanileştim.

Kendime gelmemin tek sebebi ciğerlerindeki suyu öksürerek atmaya çalıştığını gördüğüm kıyıda oturan Anastasia'ydı. Sayılamayacak kadar çok sayıda kurt nehre akın etti. Diğer aygırı kurban ettim ve Anastasia'yı Herkül'ün sırtına bindirdim.

Onu kaldırdığımda yine o korkunç hafifliği hissettim, eti bir ceset kadar soğuktu. O kadar kirliydi ki sadece gözlerimi kullansaydım onu tanıyabileceğimi zannetmiyordum.

Ama karşımdaki Anastasia'ydı ve yaşıyordu. Önemli olan tek şey de buydu.

Kendime hiç yaşıyor olabileceğine inanma izni vermemiştim.

Atı körlemesine sürdüm, arkamızda kurtların en büyüğünü, Nikolasha'nın *Karol Volk* adını verdiği kurdu görmeyi beklemiyordum. Nehri yüzmekten çok sıçrayarak geçmişti. Ormanın içinden bir lokomotif gibi hızla geçti, sanki yolundaki ağaçları zar zor hissediyordu. Anya'mn vücudu zayıf olsa da ıslak paltosu olduğu için sırtındaki iki kişinin ağırlığıyla Herkül yeterince hızlı ilerlemiyordu.

Ninova

Aşağı atlayıp canavarla yüzleşmem gerektiğini düşünerek atı yönlendirip kılıcımı kavradım.

Anastasia zayıf ve hasta bir halde üzerime yığıldı. Kolunu belime dolayıp bana sıkıca sarıldı. Ardından bir ateş tabakasını serbest bıraktı.

Gücün vücudumda bir dinamit çubuğu gibi patladığını hissettim.

Attan geriye doğru sendelediğinde buna ihtiyacım vardı. Onu kolumun kıvrımıyla yakaladım ve yukarı çekip kucağıma yatırdım.

Ona bakmaktan kendimi alamadım, karanlıkta ancak yüzünün bir parçasını görebiliyordum. O kadar solgun ve inceydi ki.

Bütün bu zaman boyunca hayattaydı.

Onu bulabilirdim.

Lanet olsun, onu bulabilirdim.

***

Onu çok fazla sarsmadan elimden geldiğince hızlı bir şekilde köye geri döndüm, ardmdan Jacov ile Petro'ya su kaynatmaları için bağırdım. Onu bir ayı postuna sarıp ayaklarının dibine sıcak tuğlalar koydum.

Artemis babamın evinin oymalı çatısına tünemiş, içeri bakmak için pencere pervazına atlıyor, sonra birkaç dakikada bir tekrar kanat çırpıyordu. Symon ona yemek için beslediğimiz tavşanlardan birini getireceğini söyledi.

Anastasia'yı kil ocağının yanına oturtup ona sıcak şarap getirdim. Nehirdeki suya rağmen hâlâ kirle kaplı olduğundan yüzüne renk gelip gelmediğini söylemek zordu. Kirin altındaki kesiklerin temizlenmesi gerekiyordu.

Ona şarabı içirirken gözlerimi bir an bile üzerinden ayırmadım.

Sonunda kupasının kenarından bana gülümsedi. Yüzü çökmüş olsa bile ışığının hâlâ orada olduğunu görebiliyordum.

"Buldum seni."

"Seni nehirden çıkaran benken beni bulan sen misin?" diye homurdanarak güldüm.

"Eh, neredeyse kapına kadar geldim sayılır... Senin bana geldiğinden çok ben sana geldim."

"Anya," diyerek bir elimi yüzüme bastırdım. "Öldüğünü sanmıştım."

Gülümsemesi soldu.

"Üzgünüm. Bütün postaları arıyorlardı. Şehirde tutsaktık."

"Hayır, demek istediğim... senin için gelirdim. Nerede olursan ol gelirdim. Her gün senden uzaklaştığım için pişman oldum. Olanları duyunca..."

İki yıl boyunca o gecenin acısını çekmiştim. Defalarca kez, tekrar tekrar düşünmüştüm. Eğer bu kadar öfkeli, bu kadar kırgın bir şekilde çekip gitmeseydim başının belada olduğunu bilirdim, bunu hissederdim.

"Bu senin hatan değil," dedi Anastasia. "Baban..."

"O da senin hatan değildi."

"Ben de bunun bir parçasıydım. Hepsinin bir parçasıydım. Damien, gördüğüm o şeyler... Keşke sana hiç haberimin olmadığını söyleyebilseydim ama yeterince şey biliyordum. Kibirliydim ve kendi içime kapanmıştım..."

"Kibirli değils..."

"Önemli değil." Anastasia ayı postunu üzerinden atıp öne eğildi ve elimi ellerinin arasına aldı. "Ne olduğum önemli değil. Sadece sana artık farklı olduğumu söylüyorum."

Bunu görebiliyordum. Gözlerindeki hüznü, gördüğü her şeyin, yaşadığı her şeyin ağırlığını görebiliyordum. Çıkardığı ders çok zordu, çok acımasızdı. Bütün bunları tek başına yaşamasından nefret ediyordum. Orada onunla birlikte olmalıydım.

Onu göğsüme çekip kalbime bastırdım.

"Seni asla gözümün önünden ayırmayacağım."

Jacov ve Petro, aralarında bakır bir küvet taşıyarak tek odalı küçük eve geldiler. Küvet sıcak suyla doluydu. Symon iki kova daha alıp onları da küvetin içine boşalttı.

"Daha fazlası gelecek," dedi Jacov. "Bir kez yıkandıktan sonra... şey, tekrar doldurmak isteyeceğinizi düşündüm."

Ocaklara ve sobalara musallat olan is kaplı *domovoi*'lerden* birine benzeyen Anastasia'ya bir göz attı.

"Ne?" dedi Anastasia sırıtarak. "Kirli falan mıyım yoksa?"

"Birazcık," diyen Jacov gülümsedi.

"Ben de akşam yemeği getireceğim," dedi Symon. "Et suyu ve taze ekmek."

"Teşekkür ederim," diyerek hafifçe omzuna vurdum.

Anastasia o kadar aç kalmıştı ki yemeği midesinde tutabileceğini umut ettim.

Sonra bizi yalnız bıraktılar.

Anastasia paltosunun düğmelerini açmaya çalıştı ama düğmeler neredeyse nemli yüne yapışmış gibiydi. Zaten ayakta durmakta bile zorlanıyordu.

"Bırak ben yapayım."

♪♪♪ *Where's My Love—SYML*

Nazikçe onu soymaya başladım. Küflü paltoyu üstünden çıkardığımda vücudunun ne kadar ince olduğunu görünce şok oldum. Yırtık pırtık gömleği vücudundan sarkıyordu, kolları çırpı gibiydi ve köprücük kemiklerinin üzerinde deriden başka bir şey yoktu.

---

* Domovoi, Slav folklorunda evin koruyucu ruhunun adı olup kızdırılmadığı sürece insanları rahatsız etmeyen, küçük rüşvetlere kanan vücudu kıllarla kaplı bir yaratık olarak tasvir edilmektedir. (ç.n.)

Gömlek kalıntılarını başının üzerinden çekip çıkardığımda, altında gördüğüm şey çok daha kötüydü. Sırtı kırbaç izleriyle kaplıydı, kolları yılan gibi kıvrılan derin, buruşmuş yaralarla doluydu ve her iki yanında da dikiş izleri vardı.

Eldivenli elimi bileğinin üzerine koydum. "Anya, bunu kim yaptı?"

"Ben yaptım," dedi Anastasia ve elleriyle yüzünü kapatırken yüzü buruştu. "Rasputin ile savaşmaya çalıştım. Benden çok daha güçlüydü, aklımı ele geçirdi..."

Etrafımdaki oda kararda. Kollarımı ona doladım çünkü içimde yükselip elektriklenen kara öfkeyi sakinleştirmek için yapabileceğim tek şey buydu.

Onu kucaklayıp küvete bıraktım. Külden yapılmış yumuşak gri sabundan avuç dolusu alıp onu nazikçe yıkarken, ona yalnızca bezle dokunmaya dikkat ettim, çıplak tenimi asla değdirmedim. Kir, bulutlar halinde çıkarak suyu karartıyordu.

Başını geriye eğdi ve ben de birkaç kez saçını yıkadım. Saç önce kahverengiye döndü, sonra bordoya benzer bir renk aldı. Üçüncü yıkamamda kızıllık ortaya çıkmaya başlamıştı.

Symon daha fazla su getirdi. Küveti boşaltıp yeniden doldurabilmek için Anastasia'yı bir bornoza sardım.

Küvet tekrar hazır olduğunda Anastasia tereddüt ederek bornozuna sıkıca sarıldı. Omuzları çökmüş bir halde halıya bakıyordu.

"Belki de bunu bana bırakmalısın... Nasıl göründüğümü görmeni istemiyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Çok çirkin."

"Bana bak, Anya. Yüzüme bak ki sana doğruyu söylediğimi anla."

Gözlerini benimkilerle buluşana kadar bekledim, kirpkileri gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Üzerindeki her iz, bana geri dönmek için atlattığın bir şeyin işareti. Daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştin."

Anastasia hıçkırarak ağlamaya başladığında ona sarıldım. Onu asla bırakmak istemiyordum.

Onu tekrar küvete koydum ve her bir parçasını tekrardan yıkadım. Ayak parmaklarını, topuklarını. Sırtını ve saçını son bir kez yıkadım, böylece neredeyse eski rengine dönmüştü. Saçlarının eskisi gibi en az küvet kadar bakır rengi bir şekilde omuzlarından döküldüğünü görünce yeniden ağladı.

Bileğinde kalın, kıvrımlı izler bulunan kolunu kaldırdım ve dudaklarımı yara izlerinden birine sürttüm.

"Acıtıyor mu?"

Anastasia başını iki yana salladı.

Bir yara izini daha öptüm.

"Peki, bu?"

"Hayır. Beni incitmiyorsun."

Onun tek bir parçasını bile asla çirkin görmediğimi, göremeyeceğimi göstermek için her bir yara izini tek tek öptüm. Her parçası benim için değerli ve mükemmeldi, güçlü yönleri, kusurları, kalbi ve zihni.

"Seni seviyorum," dedim. "Bunu sana söyleme fırsatını kaçırdığımı düşündüğümde daha önce hiç bu kadar pişman olmamıştım."

Anastasia küvetin içinde kıvrılmış bir halde bana sokularak başını koluma yasladı.

"En başında seni seçmeliydim," dedi hıçkırarak. "Bizi birbirimizden ayıran bir sürü şey olduğunu sanmıştım. Her şeyden önce bize inanmalıydım."

"Bir daha asla ayrılmayacağız. Kollarımda seninle öleceğim."

"Öp beni," dedi Anastasia.

"Canını yakmak istemiyorum."

"Bak." Anastasia küvetin içindeki elini kaldırdı. Su parmak uçlarından damlıyor, damlacıklar kil ocağının ışığında altın gibi parlıyordu. Zaman etrafımızda yavaşlarken bir bal damlası gibi yavaş yavaş suya düşüyorlardı. "Şimdiden daha güçlüyüm çünkü burada seninleyim."

Başını kaldırıp dudaklarını bana doğru uzatınca onu öptüm. Dudaklarının, nefesinin tadına baktım ve çıplak elimle yumuşak, ıslak ve sabunla kayganlaşmış göğsüne dokundum. Elimi kolunun altında gezdirerek ellerini buldum ve parmaklarımı parmaklarına doladım. Bütün bunlar daha önce hiç yaşamadığım şeylerdi. Daha önce hiç kimseye böyle dokunamamış, tenin sıcaklığını hissetmemiştim. Hiçbir şey Anastasia'dan daha iyi hissettiremezdi, ne ipek ne kadife ne de ilkbahar çimenleri.

Geri çekildiğimde dudaklarının ne kadar solgunlaştığını gördüm ve bunun onu hâlâ tükettiğini fark ettim.

"Buraya gel," dedim.

Anastasia küvetin içinde ayağa kalktı. Etrafına bir havlu sardım ve onu yatağa taşıyarak çıplak bir halde yatırdım.

"Seni görebilir miyim? Her bir parçanı?"

Anastasia başıyla onayladı ve gözleri kapalı bir şekilde yastığa yaslandı.

Yatağımın yanında, ayraç olarak sayfaların arasına tüy sıkıştırdığım bir roman vardı. Yumuşak ve temiz tüyü kitabın arasından aldım. Anastasia'nın yanına oturarak onu hafifçe yanağından aşağı doğru gezdirdim. Gülümsediğinde tüyü bu sefer dudaklarında gezdirdim.

Onun her santimini aklıma kazımak istiyordum.

Ninova

Ninova

Tüyün ucunu boynunun kavisinden aşağı doğru, sonra da köprücük kemiklerinin üzerinden geçirdim. Ateşin ışığında pes pembe gözüken, küçük, yuvarlak göğüslerinin üstünde dolandırdım. Meme uçları sertleşti, yukarı doğru bakıyorlardı. Hatlarını hafifçe, yumuşak bir şekilde takip ettim. Anastasia'nın dudakları aralandı ve iç çekti.

Tüyü göbeğinden kaburgalarına, oradan da kalçalarında gezdirdim. Bacaklarının arasındaki o küçük üçgene geldiğimde hafif bacakları araladı. O nokta yumuşak ve pembeydi. Tüyü onun en hassas kısmına doğru yukarı aşağı gezdirdim.

Teni kızarıyor, kiraz çiçekleri gibi beyazdan pembeye dönüyordu. Nefesinin, teninin, bacaklarının arasındaki o tatlı misk kokusunu alabiliyordum. Anastasia, ağzımı sulandıran bir inilti çıkardı.

Öne eğilerek onu bacaklarının arasından öptüm. Dilimle tadına bakarken bütün vücudu ürperdi. Ayakları kıvrılmış, sırtı gerilmişti. Başımın arkasını tuttu ve beni kendine bastırdı; eli saçlarımın arasında, kalçaları etrafımda titriyordu.

"Sana tapıyorum, prenses. Hep taptım."

Ağzımla vücuduna bu hislerimi göstererek onu yumuşak ve nazik bir şekilde kavradım. Dudaklarımın ona değmesine izin verdim, dilimin her darbesi vücuduna dalgalar gönderiyordu. Tüyü çıplak göğüslerinde gezdirip dilimle aynı anda onun tadına bakarken iki uyarıcıyı birleştirdim.

"Benim gözümde çirkin olabileceğini mi sanıyorsun? Sen *bensin*. Sevdiğim, değer verdiğim her şeysin."

Onu öptüm, ona dokundum, ona taptım, onu ne kadar özlediğimi, onu geri almanın ne büyük bir mucize olduğunu söylemek yerine ona gösterdim.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadım ateşle ısınan tenine doğru. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..."

Ninova

Anastasia yumuşakça inlerken parmakları saçlarımda dolandı.

"Burada olmamın sebebi sensin, Damien. Başarabilmemin tek sebebi..."

Bacaklarının arasında siz çökerek ona tekrar dokunmaya çalıştım ama irkilmesini, dizlerinin geri çekilişini gördüm. Sadece hissettiği yoğunluktan çekilmiyordu sebebi aynı zamanda acıydı.

O bakışı çok iyi biliyordum. Sevdiğim birine ne zaman kazayla dokunsam gördüğüm bakıştı. Kalbim paramparça oldu.

Geri çekildim. "Çok üzgünüm..."

"Hayır, hayır..." diye karşı çıkan Anastasia, elimi tutarak bana hâlâ dokunabileceğini gösterdi. "Durma. Sadece... yavaşla."

Yüzü beyazlamıştı, özellikle de dudaklarının çevresi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra rengine kavuştu.

"Nefes al," dedi bana. "Acele etme, sihrine odaklan. Bu bir sihir, Damien, lanet değil. Onu kontrol edebilirsin. Yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri kontrol etmeyi öğrendim. Birlikte yapabiliriz. Seni en güçlü hissettiren şeyleri kullan. İmkânsız bir şey yapmak istediğimde seni düşünüyorum. Bana yaptığın eyerle ata binip seni görmeye gelmeyi hayal ediyorum. Kendimi... seninle güçlendiriyorum.

Gözlerimi kapattım. Beni güçlü hissettiren tek bir anıyı düşünmeye çalıştım.

"Eğer bir şeyi bir kez yaptıysan, yanlışlıkla bile olsa, onu tekrar yapabilirsin..." dedi Anastasia.

İlk öpüştüğümüz anı düşündüm. Ona ilk kez dokunduğum, gerçekten, korkmadan dokunduğum ilk anı.

Onu görmek için at sürdüğümü, Artemis'i gökyüzünde gördüğümde bunun Anastasia'nın yakında olduğu anlamına geldiğini fark ettiğim anı düşündüm. Beni görmek için elinden geldiğince hızlı bir şekilde tepeyi aşıp gelmişti...

Ve o anda görmüştüm... Biliyordum.

Beni sevdiğini biliyordum.

Bunu yüzünde görebiliyordum.

O kadar mutluydum ki onu öptüğümde yaydığım tek şey buydu. Yapabileceğime inandığım için onu öptüm. Zihnimle bedenimin kontrolünü ele almıştım, o da sihrini kullanmıştı, bunu birlikte gerçekleştirmiştik.

Bir an için yaptıysam daha uzun süre de yapabilirdim. O zaten kendi payına düşeni yapıyordu... Ben de benimkini yapmalıydım.

Eğildim ve onu en çok ürperten yerine nazikçe dokundum.

"Hiçbir şeyim yokken bana güç verdin," diye fısıldadı Anastasia. "Anı tutucuda yüzünü gördüm... Bu bana beni affettiğini ya da eninde sonunda affedeceğini gösterdi. Sana geri dönmem gerektiğini biliyordum. Kristali bu şekilde buldum. Tüm sihrim kaybolduğunda senden güç aldım."

Sevgisi içime hücum etti ve her bir parçam onun için her şeyi yapabileceğimi haykırdı.

Dudaklarımı harika kokan, sıcak ve yumuşak o yere bastırdım. En mahrem, hassas yerine dokunuyordum. Bana bunu yapmama izin verecek kadar güveniyordu.

Onu yavaşça, nazikçe yalarken kalbimde hiçbir acı yoktu, sadece ona olan sevgim vardı.

"Hızlanma... aynen böyle. Aynen böyle, Damien... biraz daha..."

Kokusu o kadar güzeldi ki tadı iştahımı arttırdı. İçimdeki kurt uyandığında Anastasia'nın nefesi kesildi. "Bu kadarı fazla, yavaşla!"

Ama geri çekilmeye çalıştığımda başımı tutup beni geri çekti. "Durma Damien, sana ihtiyacım var... Sadece nazik ol, hafif ol... Böyle. Aynen böyle..."

Bana rehberlik etmesine izin verdim. Yüzünü izledim, sesini, nefesini, hareketlerini takip ettim, dayanabileceği doğru baskıyı ve hızı buldum.

Ninova

"Evet, evet... tam orası... sakın durma..."

Göğsünden kopan bir inilti dudaklarından dökülürken elleri beni kavradı, kalçalarını sıkıyordu.

Sonra kendini bıraktı ve ağır nefesler alırken başı yastığa düştü.

Kalbim binlerce kilometre koşmuşum gibi hızla atıyordu. Olanlara inanamıyordum... Ona acı vermek yerine zevk almasına neden olduğuma inanamıyordum.

Dudaklarımı yalayarak bir kez daha tadını çıkardım.

"Bana ne yaptın?" dedi Anastasia, odaklanmayan bakışlarında hülyalı bir ifade vardı.

Kendi kendime gülümsedim.

"Senim benim yaptım."

Anastasia gözlerini kapatıp derin bir nefes bıraktı.

"Ben zaten başından beri senindim."

Ninova

Kırk Birinci Bölüm
ZAMAN AKIYOR

BÜTÜN GECE KOLLARIMIN arasında Anastasia'yla, bedenim kabuğunun içinde güvende olan bir yaratık gibi ona dolanmış halde uyudum. Kıyafet giymemiz gerekiyordu ama vücutlarımız, biz fırın gibi sıcaktan titreyecek ve derin, anlamsız rüyaralar görmemize neden olacak kadar birbirlerine ısı yayıyordu.

Uyandığımda o yanımdaydı, rüya hâlâ gerçek ve canlıydı. Ona sık sık dokunmak zorunda hissediyordum ve bunu yapıyordum da. Onu gözlerimin önünden ayırırsam sihirle buharlaşacakmış ve ben de onu tutamayacakmışım gibi hissediyordum.

Ona yiyecek getirdim ve birlikte yatakta oturarak yedik. Kilimler ve deriler etrafımıza yayılmıştı. Sabah ışığında neredeyse şeffaf gözüken gömleklerimden birini giymişyi; vücudunun tüm doğal şekli ve rengi ince, temiz ketenden görülebiliyordu. Saçları omzuna dökülürken güneş üzerine düştüğünde tel gibi alev alev yanıyordu.

Anastasia alev alan bir çıra yığını gibiydi; renk ve ışık, her geçen dakika daha parlak ve daha sıcak hale geliyor, içinde hareket ediyordu.

Ninova

Bana olduğunu hissettiğim değişimleri, onun üzerinde açıkça görebiliyordum.

Ben aslında düne kadar ölü bir adamdım ve bunun farkında bile değildim. Sonra onu görmüştüm ve yeniden hayata döndüm.

Anastasia her lokmanın tadını çıkararak yemeğini yedi, yüzü keyiften kıpkırmızıydı. Dolgunluk çoktan yanaklarına geri dönmeye başlamıştı bile.

Eğer Anastasia hayattaysa, iyileşebiliyorsa gözüme her şey yeniden mümkünmüş gibi görünüyordu.

"Bana her şeyi anlat," dedi Anastasia, çıplak parmaklarıyla zeytinleri ağzına atıp yağığyla biberiyelerini yalayarak. "Neler kaçırdım, hepsini anlat."

Söylediğini yaptım. Birbirimizi son gördüğümüz andan itibaren ona her şeyi anlattım; şehrin dışındaki kampa nasıl geri döndüğümü, hayatımda hiç olmadığım kadar sarhoş olduğumu ve sabah uyandığımda gökyüzünde yükselen duman sütunlarını gördüğümü. Kafam zonklar halde doğruca St. Petersburg'a geri döndüğümde şehir kapılarının kapalı olduğunu, yolların kendilerine "Kızıl Ordu" diyen askerler tarafından korunduğunu görmüştüm.

Alayımı ele geçirmeye çalışmışlardı ama artık "Halk Hükümetinin" komutası altında olduğumuzu bize bildirmek için yalnızca yirmi asker gönderdiler. Onları öldürüp bozkırlara geri dönmüştük.

Diğer Kazak alaylarının çoğu da aynısını yaptı. "Beyaz Ordu" olarak adlandırılan birkaç kişi direnişe katıldı, ancak çoğu kendi topraklarına geri döndü ve bağımsızlıklarını ilan etti.

"Kaos vardı," dedim. "Tam bir kaos. Bolşevikler ve Anarşistler, Kızıl Ordu ve Beyazlar savaşıyordu. Ailenden bazılarının hayatta kalmış olabileceğine dair söylentiler vardı ama bu durum uzadıkça sanki..." Yutkundum. "Bu daha çok sana yaptıklarını örtbas etmeye yönelik bir yalanmış gibi göründü."

Ninova

Babasının cesedini sokaklarda çırılçıplak sürüklediklerini, Kışlık Saray'ın ön merdivenlerine baş aşağı asıp ateşe verdiklerini ona anlatmadım.

Önce babam, sonra o gittikten sonra üzerime çöken karanlıktan da ona bahsetmedim. Bundan sonraki ayları doğru düzgün hatırlamıyordum. O anlar zihnimde eski bir fotoğraf gibi solmuş, donuk gri tonlarındaydı, hiç renk yoktu.

Ülke parçalanıyordu. Yeni hükümet Rusya'yı savaştan çıkarmış olsa da askerler milyonlarca kişinin ölümüne neden olan bir gribi eve getirmişti. Sırf kendi alayımda bile on kişiden birinin ölümüne sebep olmuştu, yirmi iki yaşındaki kuzenim Yan da dahil.

Köye, babamın evine döndüm. Her odası pişmanlıklarla dolu olan o evde tek başına yaşadım.

"Peki, ne zaman ataman oldun?"

"Birkaç ay sonra. Ordu bir *rada*[*] düzenledi ve... beni seçtiler."

Çığlıkların çember boyunca nasıl yankılandığını, adımın söylenen diğer isimleri bastırdığını hatırladım. Tüm yük, sanki cezaya çarptırılmışım gibi omuzlarıma bindirilmişti. Tek düşünebildiğim, dilediğim şey babamın orada olup bana bunun nasıl yapılacağını göstermesiydi. Onu çocukken izlemiştim olsam da bana bir erkek olarak öğretme şansı hiç olmamıştı.

"Seni seçeceklerini biliyordum." Anastasia gülümseyerek, onaylar bir tavırla.

"Ben bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Bu babadan oğla geçen bir konum değil. Başka adaylar da vardı."

"Ama iş hep sana düşüyor. Orduda da aynı durum yaşandı."

"Sadece o andaki şartlardan kaynaklanıyor. Ben herkesin hoşlandığı o insanlardan biri değilim. Gerçek bunun tam tersi."

"Seni sevip sevmemelerinin bir önemi yok. Korkunç bir şey olduğunda ne yapacağını bildiğin için sana güveniyorlar."

Bunun doğru olup olmadığını merak ederek ona baktım.

---

[*] Kazaklarda "halk meclisi" anlamına gelir. (ç.n.)

Ninova

"Her zaman her şeyi bilmiyorum. Burada işler zor; çimenler daha büyüyemeden çürüyor, atlar hastalanıyor, erzak gelmiyor, ticaret diye bir şey yok."

Ordu mevsimsel olarak hareket ederek atlarımızı yazın ovada otlatıyor, kışın ise orman kenarındaki köyümüze sığınıyorlardı. Yakacak için oduna ihtiyacımız vardı ama bu yıl kurtlar ormanın sınırlarını aşıp yiyeceklerimizi çalmış ve atlarımıza saldırmıştı.

"Nedenini biliyorsun," dedi Anastasia.

"Rasputin yüzünden."

Anastasia başıyla onayladı.

Değişiklikleri bizzat kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen kulağa imkânsız geliyordu. Hiç kimse bütün bir ulusun havasını değiştiremezdi.

"Gerçekten o kadar güçlü mü?"

"Evet," dedi Anastasia net bir şekilde. "Bize saldırdığı zaman fırtınayı çağırdı. Karanlık ve soğuk içimize girerek bizi uyuşturdu, zayıf düşmemizi sağladı. Zamanda gezmemiz her zaman olduğu gibi işe yaramadı. Ve vampirler... dün geceki kurtlar gibilerdi. Herkesi paramparça ettiler."

Güçlükle nefes alarak gözlerimi kapattım.

"Seni orada bıraktığım için kendimden nefret ediyorum."

"Bilemezdin. Çeroidi alması bile en başta benim hatamdı. Trende ilk kez konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Beni uyarmaya çalışmıştın."

"Seninle olan her konuşmamı hatırlıyorum."

"Keşke hatırlamasan." Anastasia'nın yüzü kıpkırmızıydı.

Elimi onunkinin üzerine koydum. Eldivenlerimi yeniden takmış olsam da ona dokunmak iyi hissettiriyordu.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin, Anya."

Anastasia başparmağıyla elimi okşarken dudağının kenarını ısırdı.

Ninova

"Her şeyi mi?"

"Evet," dedim, içimde bir huzursuzluk vardı.

Ne söyleyeceğini hissedebiliyordum çünkü Anastasia'yı gerçekten tanıyordum. Neye değer verdiğini, neyin onu harekete geçirdiğini biliyordum.

"Bunca zaman madende olduğumu biliyorsun."

Başımı olumlu anlamda sallarken ensemin gerildiğini hissettim. Teninin her santimini kaplayan o siyah kumu gördüğüm anda bunu anlamıştım.

"Dağdaki çeroit tükeniyor. Rasputin kazmak için giderek daha fazla insan gönderiyor ama biz yeterli miktarda kristal bulamadık. Bunun için bizi cezalandırıyordu, bir sürü madenci öldü."

Ellerimin titremesini, stresten ve öfkeden alev alev yandığımı gizlemem imkânsızdı. Ben sadece birkaç kilometre yakınındayken Anastasia'nın o tünellerde tutsak olduğu düşüncesi beni mahvediyordu. Bunun beni nasıl etkilediğini görmesini istemiyordum çünkü orayı düşünmenin bile onu yüz kat daha kötü etkileyeceğinin farkındaydım.

Anastasia derin bir nefes aldı ve bir kayadan atlıyormuş gibi bir çırpıda konuştu. "Bir çeroit damarı bulabildiğim için kaçabildim. Çok büyük bir damar, Damien. Daha önce sahip olduğumuzdan daha fazlası. İlk etapta çaldığından daha fazlası."

O atladı ama düşen bendim. Aşağıya, giderek daha da aşağıya. Dipsiz bir çukurdaydım sanki.

"Onun bundan haberi var mı?"

"Henüz değil. Ama öğrenecektir."

"Ne zaman?"

"Günler, haftalar sürebilir. Belki aylar. Ama yıllar değil. Bu şekilde kazmaya devam ederlerse çok uzun sürmez."

"O kadarını kullamaya kalkarsa ölür," dedim, düşüncesi bile göğsümü sıkıştırmıştı.

"Biz de ilk başta çaldığında böyle düşünmüştük. Onu öldürmek o kadar kolay değil."

Keşfedilmemiş bir bölgedeydik. Bir yarı vampirin yapabilecekleri ya da yapamayacakları beni aşıyordu.

Arkadan vuran gün ışığıyla başı ve omuzları parlak bir halde yatağımda dizlerinin üstünde oturan Anastasia'ya baktım.

"Anya, bana gerçekten ne söylemek istediğini söyle."

"O güçlü ve kötü biri, daha da kötüleşmek üzere. Eğer onu durdurmazsak."

"Onu durdurmak mı?"

"Onu öldürmek."

Bunu yüksek sesle söylemesine ihtiyacım vardı çünkü eğer konuşacağımız şey buysa, bunu gerçekten konuşmamız gerekiyordu.

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Anastasia, "Benim evimde," derken gözlerinden bir gölge geçti.

Kışlık Saray savunulabilir değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Bu nedenle Anastasia'nm ailesi Alexander Sarayı'na taşınmıştı. Rasputin'in saldırmak için düğünü beklemesinin sebebi de buydu.

"Yanında kim var?"

"Onun meclisi. Ve belki de... erkek kardeşim."

"O artık senin kardeşin değil," dedim, bunu söylemeye mecburdum. "Rasputin ondan çok uzun süredir besleniyor."

Anastasia,"Biliyorum," dese de cevabına güvenememiştim.

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Birinin dağa çıkıp madencileri serbest bırakması ve orayı çökertmesi gerekiyor."

"Aynı zamanda kristali kazıp çıkarması."

"Hayır. Çeroit olduğu yerde kalsın. Sonsuza kadar."

Ona göz ucuyla baktım.

Ninova

"Bir parça bile almayacak mısın?"

Anastasia yüzünde donuk bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Kaçmak için kullandın."

"Evet ve bunu bir daha yapmayacağım. Bu bir hile, bir tuzak. Ona ihtiyacın olduğunu düşünmeni istiyor."

"Ondan sanki canlıymış gibi bahsediyorsun."

"Canlı çünkü... en azından kendi tarzında."

"Ama onsuz..."

"Başka bir yol olmalı."

Onun bu kesinliği beni korkutuyordu.

"Rasputin'i çeroitsiz nasıl öldürmeyi düşünüyorsun? Onu *çeroidle* öldürebilir misin onu bile bilmiyorum. Anya, onlar babanı parçaladı. *Benim* babanı öldürmeye çalıştığım zamanı hatırlıyor musun? Ölümcül bir dokunuşum var ama insanüstü değilim. Ve Rasputin zaten seni yendi."

Bunu yüzüne vurmaktan nefret ediyordum ama açıkça konuşmamız gerekiyordu. Bu gerçeği saklayamayacağım kadar önemliydi.

Anastasia ince omuzlarını silkti. "Onu yenebilir miyiz bilmiyorum. Ama kimsenin bunu yapmayı denemediğini biliyorum. Hem bir avantajımız olduğunu *gerçekten de* düşünüyorum. Onu tanıyorum. Onunla daha önce savaştım."

Anastasia gözlerinde parlak ve ısrarcı bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Damien, birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu biliyorsun. Sence bunun bir anlamı yok mu? Aramızdaki şeyin sadece şans, sihirli bir kimyadan kaynaklandığını düşündüğünü bana söyleyemezsin. Bence, seni seviyorum çünkü seni sevmek için yaratıldım. Biz birbirimiz için yaratıldık, *bunun* için yaratıldık."

Bana öyle bakarken söylediği herhangi bir şeyi reddetmek zordu.

Ama yapamayacağım tek bir şey varsa, o da onu kaybetmekti.

Ellerini ellerimin arasına aldım.

"Sonunda yeniden birlikteyiz. Burada halkımla güvendeyiz. Rasputin'i öldürmemize gerek yok, hiçbir şey yapmamıza gerek yok."

"Peki, ya Rusya'nın geri kalanı?"

"Rusya'nın canı cehenneme. Rusya bizi ayırmaya çalışmak dışında bizim için ne yaptı?"

Anastasia üzgün bir şekilde bana bakıp elini yanağıma koydu.

"Acı her yerde, Damien. Her yerde. Şehirde, fabrikalarda ve madenlerde durumun ne kadar kötüleştiğini hayal bile edemezsin. Birinin bunu durdurması gerekiyor."

"Ama neden bu sen olmak zorundasın?"

"Çünkü bu benim sorumluluğum. Yaptığım ve yapmadığım her şey yüzünden... çünkü burası benim ülkem ve onlar benim halkım. Ben hâlâ onların prensesiyim ve hâlâ bana ihtiyaçları var."

Tanrım, çok inatçıydı.

"Senin grandüşes olduğunu sanıyordum."

Anastasia yumuşakça kıkırdadıktan sonra kararlı bir şekilde devam etti.

"Damien, bana bunu sen öğrettin; hemen yanında olup biteni görmezden gelemezsin. Rasputin orada öylece durmayacak. Eğer en kötü ve en berbat şeylerin büyümesine izin verirsek, hiçbir yerde hiç kimse için mutluluk olmayacak."

Onunla tartışamazdım ama onunla kesin bir ölüme gitmeyi de kabul edemezdim. Çünkü tüm ideallerine, tüm umuduna, tüm inancına rağmen Rasputin'i öldürüp birlikte canlı ayrılma şansımız yok denecek kadar azdı.

Yüzümdeki karanlığı gördü.

"Sana zorla hiçbir şey yaptırmayacağım. Hatta kaçıp, benim peşime düşmene ve beni kurtarmaya çalışmana bile sebep ol-

Ninova

mayacağım çünkü bu da seni zorlamak olur. Sana sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söylüyorum; tıpkı senin bana her zaman yaptığın gibi."

Anastasia o noktada konuyu bir kapattı. En azından bir süreliğine, tamamen peşini bıraktığını düşünecek kadar aptal değildim.

Hâlâ zayıf ve yaralıydı. İyileştiği süre boyunca onu ikna edecek zamanım vardı.

Daha ilk sabahında, hazır bir şekilde yataktan kalkmıştı.

"Bir gün bile dinlenmeyecek misin?"

"İmkânı bile yok. Her zaman yaşadığın yeri görmek istemişimdir."

Ona en çok uyacağını düşündüğüm birkaç temiz kıyafetimi ve kuzenim Ionna'dan aldığım yumuşak, tabaklanmamış geyik derisinden yapılmış, bağcıklı bir çift çizme getirmiştim. Anastasia ile aynı boydalardı bu yüzden ayaklarının da aynı büyüklükte olmasını umut ediyordum.

Bir elbise de ödünç alabilirdim ama Anastasia'nın benim kıyafetlerimden biriyle daha rahat edeceğini düşünmüştüm. Kazak kadınlarının önlükleri Tatarların ya da Çeçenlerin giydiklerine benziyordu ve ben onu kendi kıyafetlerimin içinde görmeye bayılıyordum. Bedenlerimizdeki farklılığı gösteren kıyafetlerimin üstündeki duruşu hoşuma gitti. Onu gören herkesin paltomu, şapkamı tanıyacak olması çok hoşuma gidiyordu.

Seni benim yaptım...

"Ne var?" dedi Anya, bana gülümseyerek. "Komik mi görünüyorum?"

"Tekrardan gerçek halin gibi görünüyorsun."

Tıpkı Artemis'e dokunduğu gibi omzuna dökülen kızıl örgüsünü okşadı. "Senin yanındayken hep kendim gibi hissediyorum."

Babamın evinden köyün ana caddesine -aslında tek caddeye- çıktığımızda güneş çoktan doğmuş, çatılardan sarkan buz sarkıtlarını kristale çevirmişti. Bacalardan çıkan duman, soğuk havada asılı kalan alçak bulutlar oluşturuyordu.

Ninova

"Hangi aydayız?" diye sordu Anastasia.

"Mart."

"Tanrım," diye mırıldandı."bir yıldan uzun süredir madendeydim."

Sokağa sersemlemiş gibi baktıktan sonra gülümsedi. "Çatılardaki kar krema gibi görünmüyor mu?"

Oymalı çatıları ve kalın kar örtüleriyle küçük, tek tip kulübeler gerçekten de zencefilli kurabiye evlerine benziyordu.

Dayım Kristoff hemen yanımızdaki evde yaşıyordu. Muhtemelen bilerek beklediği verandasından bize seslendi.

"Dün gece geç geldiğini duyduğumu düşündüm."

Gözleri benim kıyafetlerimi giyen Anastasia'ya, omzunun üzerinden dökülen kızıl örgüye ve ince vücuduna kaydı.

"Anya," dedim. "Bu Kristoff, annemin en küçük erkek kardeşi."

"Hoş geldiniz," dedi dayım, tanışma şekillerinin tuhaflığına değinmeden ya da tanıdığım bir kızın bozkırlarda nasıl ortaya çıktığını sormadan. "Yemek yedin mi?"

"Geldiğimden beri en az iki kez," dedi Anastasia gülümseyerek.

"Sadece iki kez mi! Damien ne zavallı bir ev sahibisin sen. Hemen gelin buraya, kovanlarımdan bal, karımın ineklerinden kaymak alıyorum."

Anastasia karlı çimlerin üzerinde uzun adımlarla ilerledi ve evleri ayıran alçak çitin üzerinden geçti.

"Olena!" diye seslendi Kristoff. "Bize biraz *chikhir* getirir misin?"

Olena, Kristoff'un en büyük kızıydı ve benim sayısız kuzenlerimden biriydi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, pembe yanakları ve şu anda örülü olan açık sarı saçları vardı. Bir omzunda bir sürü deri, diğer elinde dolu bir kovayla evden çıktı, karları uzun adımlarla geçmeye başladı. Anastasia merakla ona baktı.

Ninova

"Altı kızım var," dedi Kristoff. "Olena en güçlüleri."

Anastasia bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Muhtemelen kendisinin de üç kız kardeşi olduğunu söyleyecekti. Kim olduğunu saklamaya çalıştığı için değil, artık kız kardeşi olmadığını hatırladığı için durmuştu.

"Ben... Çok tatlı gözüküyor," dedi.

"Çeyizlerin beni mahvedeceğini düşünmüştüm ama kızlarım o kadar akıllı ki herkes onları benden almak istiyor gibi görünüyor. Ah, işte bir tane daha."

Daryna verandaya çıktı. O en küçükleriydi, sadece sekiz yaşındaydı. Başında bir mendil, kolunun altında da bir kitap vardı.

"Annem bugün ava gidecek misin diye soruyor."

"Et mi istiyor, yoksa ayakaltında dolaşmamamı mı?" Kristoff bize göz kırptı. "Evde çok uzun süre kalmamdan hoşlanmıyor."

"Sülün istiyormuş," dedi Daryna. "Ayrıca verandada tüttürmeyi kesmeni."

Kristoff hiç alınmayarak, "Tıpkı düşündüğüm gibi," dedi. "İçeri gelin, içeri gelin!"

Kristoff'un piposundan ziyade sobasından kaynaklanan sıcak ve hafif dumanlı olan eve girdik.

Yengem Bohdana arpa kekleri yapıyordu, kuzenim Ionna da Anastasia için ödünç aldığım geyik derisinden çizmelere büyük kırmızı güller işliyordu. Polina köşedeki tezgâhta çalışırken, saçlarını kısacık kesmiş, erkek çocuk gibi giyinen Lavra olta örüyordu. Kristoff'un son kızı Maryska, bir yıl önce gripten ölmüştü.

Kristoff'un evi benimkinden biraz daha büyüktü ama arada çok fark yoktu. Tüm bu aktivite tek bir ana odaya sıkıştırılmıştı. Bitişikteki alan depolama amaçlıydı ve aile çatı katında uyuyordu, Daryna da sobanın üstündeki hasırın üzerindeydi.

Anastasia'yı tekrar takdim ettim ve onu St. Petersburg'dan tanıdığımı anlattım.

"Madenden kaçtı."

"Orası korkunç bir yer," dedi Bohdana hemen yumuşayarak. Anastasia'nın Rus olduğunu gösteren ve şüphe uyandıracak kadar gösterişli aksanını duyunca başta gerilmişti. "Otur, ye."

Yengem fırından taze, kalın ve çıtır çıtır kekleri alıp onları açtı ve üzerine tereyağı, kaymak ve böğürtlen reçeli sürdü.

Olena bir sürahi *chikhir* ile geri dönmüştü; kırmızı şarap ahırda tutulan testiler sayesinde buz gibiydi. Ayrıca soba için daha fazla odun getirmişti.

Hep birlikte yemek yedik. Anastasia sanki bir daha hiç yemek yiyemeyecekmiş gibi iştahla yiyordu. Kibar olmaya çalışıyordu ama Bohdana huysuz bir şekilde tabağına daha fazla yemek yığıp durdu. "Ye kızım, sana bakmak acı veriyor."

Kuzenlerimin hepsi aynı anda konuşuyordu. Ionna, Daryna'nın makasıyla ne yaptığını öğrenmek istiyor, Daryna da masum olduğunu savunuyor ve onu en son Lavra'nın aldığını söylüyordu. Bohdana, oltalara dokunduğundan beri yıkanmadığı belli olan eliyle yulaf kekine uzanan Lavra'nın parmaklarına vurmakla meşgulken, Polina da tüm bunları sakince görmezden gelerek babasına erken doğan yeni buzağıyı görüp görmediğini soruyordu.

Anastasia tıka basa doyduğunda sandalyesine yaslandı ve bir masanın etrafında birlikte oturan bir ailenin tüm gevezeliklerinin, kızgınlıklarının, kahkahalarının ve sevgisinin onu ele geçirmesine izin verdi.

Gözlerimiz buluştu. Bana gülümsedi, ikimiz de sıcak ve güvendeydik ve yemekten çok daha fazlasıyla doluyduk.

Anastasia masayı temizlemeye yardım etmeye çalıştığında Bohdana onu uzaklaştırdı.

"Zaten bir sürü yardımcım var. Bir de üstüne *şu* var." Ardından Kristoff'a düşmanca bir bakış attı.

"Tamam, tamam çıkıyorum, bütün gün beni görmeyeceksin." Kristoff aceleyle tüfeğini ve sülünler için ağlarını duvardan indirdi.

Anastasia, Polina'nın dokumalarıyla ilgilenerek tezgâhın nasıl çalıştığını sordu, Polina da ona gösterdi. Anya'nın sadece ufak tefek düzeltmelerle hızlıca sonraki sıraya geçebilmesine şaşırmıştı.

"Bir pamuk fabrikasında çalışıyordum," dedi Anastasia. "Boyama odasındaydım ama birlikte yaşadığım arkadaşım dokumacıydı."

Kuzenlerim bu cevabı kabul etti çünkü Anastasia ellerinde son iki yılın emeğinin izlerini taşıyordu. Elleri eskiden olduğu gibi bir bebeğinki kadar yumuşak ve beyaz olsaydı ona asla inanmazlardı.

Kristoff o kadar kolay kandırılacak biri değildi. St. Petersburg'da geçirdiğim zamanlar hakkında çok fazla şey biliyordu ve Anastasia da şimdiden ona geri dönmüş olan bir şeyler vardı; bir varlık, bir güven. Elleri nasıl görünürse görünsün, bir fabrika işçisine benzemiyordu.

Dışarı çıktığımızda dayımın ormana doğru koşmak için acelesi varmış gibi davranmayı kesmişti.

"Köyü gezmek ister misin?" diye sordu Anastasia'ya.

"Çok isterim!"

Kristoff ona her yeri gezdirdi, evleri çevreleyen yüksek toprak setlerini, dikenli çalı çitlerini ve artık yalnızca solmuş balkabağı asmalarının ve kardan çıkan kararmış mısır saplarının kalıntılarının bulunduğu geniş, ortak bahçeleri gösterdi.

Yaz aylarında meyve bahçeleriyle üzüm bağları çiçek açar, balıklar nehirden adeta fırlardı. Kadınlar köydeki her şeyi yönetirken, erkekler de orduda görev yapar ya da komşu bölgelere baskın yapmak için partiler kurardı.

Kadınlar geri gelmemizden her zaman memnun olmazdı. İşleri kendi yöntemiyle yönetmekten hoşlanan ve kocasının ait olduğu yerde, dışarıda kalmasını tercih eden tek kişi Kristoff'un karısı değildi.

Kazak kadınları, Rus kadınları gibi değildi. Vahşi ve bağımsızlardı; gün boyu yük kaldırma, doğrama ve taşıma gibi işlerle uğraştıkları için erkekler kadar güçlülerdi.

Rus kadınları gibi mütevazı da değillerdi. Çalışırken eteklerini bağlarlar ya da onları bir şeyleri taşımak için sepet gibi kullanırlardı, çiziklerle dolu, güneşte yanmış bacakları ortaya çıkardı. Sık sık sevgilileri olurdu, özellikle de evli olmayan kızların, ama bazen kocaları onları kızdırıyorsa ya da çok uzun süre uzak duruyorlarsa evli olanların da sevgilileri olurdu.

Anastasia, sığırları güden, odun kesen, kollarındaki kasları öne çıkan kadınları izlerken büyülenmişti.

"Siz gittiğiniz zaman her şeyi kendileri mi yapıyorlar?"

"Ben buradayken de öyle yapıyorlar," diye kıkırdadı Kristoff. "Burası Bohdana'nın evi, onun yalnızca o güzel kızları yaratmakta yardımıma ihtiyacı vardı."

Kristoff benim favori insanlarımdan biriydi. Kendi oğlu yoktu ama bana her zaman oğluymuşum gibi davranmıştı. Sıcakkanlı ve ilgiliydi, neredeyse sizin bile unuttuğunuz uğraşların sonuçlarını sorardı. Gülmeyi severdi ve onu kırmak imkânsızdı. Hiç yakışıklı değildi, kısa ve şişmandı, geniş yüzü ve kızıl saçları vardı ama o kadar çekiciydi ki kadınlar ona bayılırdı, en azından karısı hariç.

Dayım, Anastasia'nın onu dikkatle dinlemesinden hoşlanmıştı. Anya'nın parlak gözlerini izleyerek, bir yerden bir yere koşarken, etrafındaki her şeye dokunurken, toplayabildiklerini alırken, Kristoff'un cevaplayabileceğinden daha hızlı sorular sorarken attığı kahkahaları duyarak arkalarından yürüdüm.

Anastasia, atlarımızı, altın oryantal Budyonny aygırlarını, kürklerinde hafif çizgiler bulunan daha küçük Basutoları, kendi yetiştirdiğimiz parlak kestane rengi Donları ve neredeyse toynaklarını kaplayan kalın saç tutamlarıyla Herkül gibi ağır at atlarını görünce aniden durdu.

"Çok güzeller..." Anastasia derin bir iç çekip ellerini ağzına götürdü. Gözleri Merkür'e takıldığında hafifçe nefesi kesildi. "Senin atın!"

Ninova

"O hâlâ burada," diyerek atın is karası burnunu okşadım. "Ama Herkül ona bindiğimi görse delirir."

"Ya ben binersem?" diye takıldı Anastasia. "Bu *seni* kıskandırır mı?"

"Bu beni her şeyden daha mutlu eder."

Kristoff eline bir eyer aldı. Anastasia iç çekerek ona baktı.

"Sorun nedir?"

Anastasia Kristoff'a baktıktan sonra, "Eğer eyerimi geri alabileceğim anlamına geliyorsa tüm kahrolası sarayı ellerinde tutmalarına izin vereceğimi düşünüyordum," diye mırıldandı.

"Boş ver." Alnını öptüm. "Sana bir tane daha yaparım. Daha iyi bir tane."

"Daha önce hiç o kadar iyi bir eyerim olmamıştı."

"O zaman sanırım bir sonraki işim belli oldu."

Kristoff kendi atına bindi.

"Bizimle geliyor musun?" diye sordum dayıma.

"Bu gece yatağımda uyumak istiyorsam hayır," diye yanıt veren dayım, sülün ağlarını omzunun üzerinden kaldırarak göz kırptı.

Anastasia açık bozkırlara doğru hızla ilerlemeden önce benim binmemi bekleyememişti bile. Saçları örgüsünden kurtulup arkasında dalgalanmaya başlamıştı.

Merkür artık genç bir kısrak değildi ama hâlâ yaylalarda hızla süzülen bir kuğu kadar hızlıydı.

Anastasia'nın peşinden dörtnala giderken bazen atlarımızı yan yana sürüyor, bazen de sekiz çizen iki patenci gibi yollarımız kesişiyordu.

Ne zaman gözlerimiz birbirine kilitlense içimden yüksek sesle gülmek geliyordu. Komik bir şey olduğundan değil, içimdeki, bir türlü kontrol altına alamadığım mutluluktan dolayı.

Onun tekrar yanımda olması bir mucizeydi, hediyeydi.

Onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdım. Hiçbir şey buna değmezdi.

Kırk İkinci Bölüm

ON BİN ZÜMRÜT HAVUZU

Anastasia

DAMIEN BANA, "*Bir adamı derisinin içinde yaşamadan anlayamazsın...*" diye bir Kazak atasözü olduğunu söyledi.

Damien'ın derisinin içinde değildim ama Kazak köyündeyken ona her zamankinden daha yakındım.

Sonunda onu, onun en başından beri beni tanıdığı gibi tanımaya başladım. O her zaman benim halkımla, benim ailemle yaşamıştı; şimdi ben de onunkiyle yaşıyordum.

Burası yabancı bir ülke gibiydi. Kazakların yaptıklarının çoğu Ruslardan çok Çeçenler ve Tatarlardan geliyordu. Yine de bunlar bana yabancı gelmiyordu çünkü Damien'dan dolayı alışmıştım.

Damien, St. Petersburg'da Rus kıyafetleri giydiğinde bile ona hiç tam olarak Rus gözüyle bakmamışlardı. Kıyafetleri solmuştu ve üzerine bol geliyordu, silahları temiz ve cilalıydı; iskambil oynarken kılıçlarına brendi döken özel ceketli aristokratların tam tersiydi.

Ninova

Şimdi bunun genel olarak Kazakların bir özelliği olduğunu görüyordum; pantolon ve kemerlerin içine sıkıştırılmış dökümlü giysiler, eğik açılarla takılan şapkalar. Her zaman üzerlerinde silahlar, palaskalar ve palalar bulunuyordu çünkü bu insanlar savaşçıydı, meslekleri savaştı ve birbirlerine "yiğitler" diye seslenıyorlardı. Bana Alexei'in o çok sevdiği Amerika hakkındaki kitaplarda okumaya bayıldığı ova savaşçılarını hatırlatıyorlardı.

Kazakların kendilerine ait modaları, şakaları, favori yiyecekleri ve yaşam tarzları vardı. Onları yöneticilerini tanımayı reddeden tebaalar olarak düşünmüştüm. Şimdi onlara karşı neden bu kadar yabancı olduğumuzu anlıyordum.

Kadınların hayatları benimkine hiç benzemiyordu. Benim sadece hayalini kurduğum şekillerde bağımsızlardı. Yılın büyük bölümünde yalnız yaşayıp kendi evleri ve çiftlikleriyle ilgileniyorlardı. Kimi seveceklerini, kiminle evleneceklerini kendileri seçiyorlardı ve yetenekli eşler isteyen erkekler bu konuda kavga ediyorlardı.

Hiçbiri korse takmıyordu. Alexander Sarayı'nda gecelik olarak bile fazla ince kabul edilecek önlüklerle dolaşıyorlar, sanki kendi bahçelerinde yıkanıyormuşçasına nerede olurlarsa olsunlar istedikleri yere onları bağlıyorlardı. Saçlarını her şekilde topluyorlardı ve bütün günlerini güneş ışığında geçiriyorlardı.

Eğer Damien ilk tanıştığımızda bana köyünü anlatsaydı muhtemelen hemen bozkırlara kaçabilirdim.

Kazak tarzının her şeyini sevip sevmediğimden emin değildim; erkekler verandada uzanıp sigara içerken kadınların bahçede odun kestiğini görmek tuhaftı. Ama hamile bir kadının nefesi kesilerek çırayı bölüşünü izlemek kafamdaki bazı fikirleri altüst etti. Tanıdığım kadınların çoğu gebeliklerini yatarak geçirmişti.

Başka bir seçenek görene kadar bir şeyi kendi yaptığınız usülü sorgulamazdınız. Kipling'in sözünü anlamaya başlamıştım.

Ninova

Sadece Albion'u bilenler Albion hakkında ne bilebilirler? Tek bildiğim Rusya iken bu bana hiç mantıklı gelmemişti.

Rusya İmparatorluk Sarayı'na kıyasla oldukça raydan çıkmış kabul edilirdim ama Damien, kuzeninin hoşlandığı kızın başka bir adama gittiğini açıkladığında, "Ah!" dedim. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu çünkü daha önceki gece onları tamamen samanla kaplı bir şekilde barakadan çıkarken görmüştüm.

"Ben sanmıştım ki... belki evleneceklerini düşündüm," diye mırıldandım.

Benim alışkın olduğum evlilik dışı ilişkiler hep evlenmeyi çok arzulayan ama bunu yapamayan insanlar arasında olmuştu.

"Pek olası değil," diye homurdandı Damien. "Miya'nın Marko hakkında hiç bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum. Bu sadece... bilirsin."

"Ne?"

"Fiziksel bir şey."

Bu daha da kızarmama neden oldu. Ama çok merak ettiğim için sormak zorunda kaldım.

"Ya bir bebek gelirse?"

"Belki o zaman onunla evlenir. Ya da herhangi birisiyle."

"Başkasıyla mı!"

"Neden olmasın?" dedi Damien omuz silkerek. "Bir çocuk her zaman hoş karşılanır, özellikle de güçlü ve sağlıklı bir bebekse. Daryna doğduğunda Kristoff iki yıldır köyde değildi. Ama dayım onu diğer kızlarını nasıl seviyorsa öyle seviyor."

Damien, yüzümdeki ifadeyi görünce açıklama gereği duydu. "Annem ve babam öyle değildi. Gözleri sadece birbirini görüyordu. Benim isteğim de bu."

Damien'ın St. Petersburg'a gelerek onuruna düzenlenen geçit törenini, bütün kadınların ona çiçek fırlattığını hatırladım. Benden başka hiçbir yere bakmamıştı.

Ninova

Ben de ondan başkasını hiç özlememiştim.

Onu kendi halkının arasında izlemek onun adına daha çok üzülmeme neden oluyordu.

Damien'ı, sevdiği ve karşılığında onu seven insanlar arasında, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar *kendisi* olarak görüyordum. Burada saygı görüyor, seviliyordu. Rahat ve kendinden emindi.

Ataman olmak da onu değiştirmişti. Öfkesinin bir kısmı silinmişti. Konuşmadan önce düşünüyordu çünkü kararları artık daha önce olmadığı kadar önemliydi; kendisi dışındaki insanları da etkiliyordu.

Daha olgun görünüyordu, yüzünde yeni endişe çizgileri vardı. Omuzlarına çöken liderliğin yükü oldukça ağırdı. Halkını tanıyordu, onlar için neyin önemli olduğunu biliyordu. Bir karar verdiğinde onu dinliyorlardı çünkü en soğuk gecelerde Don Ormanı'nın kenarında devriye gezmeye gönüllü olan oydu, bir çiti onarmaya ya da kaçan bir atı bulmaya yardım eden ilk kişi oydu.

Ve kadınların ona bakışları...

Damien, St. Petersburg'da kuzenim Ella gibi iyi kızların bile dikkatini çekmişti. Burada, köyde yakışıklı genç atamanla geçireceği bir gece için varını yoğunu satmayacak kadın yoktu.

Muhteşem Kazak kadınlarının cesareti beni o kadar kıskandırdı ki nefes alamadığımı hissettim. Hepsinin benden daha iyi ata binip ateş edebildiğinden emindim ve daha da kötüsü muhteşem dansçılardı.

Bulutsuz gecelerde Kazaklar gürleyen şenlik ateşleri yakıyor ve enstrümanlarını kapıların dışına çıkararak ateşin etrafında bir halka oluşturacak şekilde dans ediyordu.

Kazakların yaptığı neredeyse her şeyde rekabetçi olduğunu çoktan fark etmiştim. Kadınlar ellerinden geldiğince çabuk inekleri sağıyor ya da odun kesiyor, gülüyor ve komşularıyla yarışı-

Ninova

yordu. Adamlar nehirden ne kadar alabalık çıkaracaklarına ya da ne kadar sülün avlayacaklarına dair bahse giriyordu.

Oynamayı seviyorlardı ve görünüşe bakılırsa erkekler köydeki evlerindeyken günün yarısını sarhoş geçiriyorlardı. Ama çalıştıkları zaman saatlerce terliyorlar, su için bile ara vermiyor ve iblisler gibi kavga ediyorlardı; özellikle de kendi aralarında. Daha şimdiden iki kez kanlı bıçaklanmalarla son bulan kavgalara şahit olmuştum. Dans, bu saldırgan dürtüleri savaşlar ve baskınlar arasında yönlendirmeyi amaçlıyordu.

Ateş dansı vahşi ve acımasızdı. Amaç diğer tüm rakiplerden daha uzun süre dayanmaktı. Ritim yavaş başlıyor, gittikçe hızlanıyordu, dansçılar elendikçe çember daralıyordu.

Her gece yarıştım ve her gece kaybettim. İlk denemede sadece birkaç adım sonra elendim. İkinci gece yaşlı bir kadını ve çok genç bir çocuğu alt ettim. Üçüncü gece ateşin etrafında tam bir tur atabilmiştim ve dansa tam anlamıyla takıntılı hale geldim.

Çemberin ritmi, ayaklarımızın yere vuruşu, alkışlar ve dönüşler bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Dansın derinliklerine daldıkça daha hızlı hareket ediyordum. Alevler yüzlerimizi aydınlatırken gölgelerimiz arkamızda devler gibi yükseliyordu. Kazak kavallarının ve davullarının çılgın müziği bozkırlarda rüzgâr ve gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Gökyüzü o kadar derindi ki yıldızlardan oluşan siyah bir okyanus gibi sonsuza dek uzanıyordu.

Damien'la yüz yüze geldiğimizde benim çıplak, onun eldivenli eli birbirine kenetlenmişti. Dönüyor ve arkamızdaki rakibimizle yüzleşiyorduk, sonra yine ortağımızla el çırpıyor, dizlerimizi vuruyor, karmaşık adımlarla ayaklarımızı yere vuruyorduk. Hız arttıkça dayanıklılık daha da zorlaştı. Partneriniz doğru adım atarsa ve siz yanlış adım atarsanız çemberden atılıyordunuz.

Kazaklar müziğin yükselen sesiyle ilahiler söylüyordu. Damien'la bir ritim yakalamıştık sanki dokunduğumuz her yerle

Ninova

birlikte birbirimize bağlanıyorduk. Ritmi göğsümde hissedebiliyordum, ayaklarım nasıl hareket edeceğini biliyordu. Ayağımı her yere vurduğumda bacağıma doğru bir haz dalgası gönderiyordu, her nefesle havaya doğru daha da çok süzülüyordum.

Kıvılcımlar gökyüzüne yükseldi ve Artemis dumanın içinde uçarak dansçıların figürlerini yukarıdan izliyor, bir kaleydoskop gibi hareket ediyordu.

Ayakta kalan son erkek ve kadın kazanan oluyorlardı. Kazanınca adam partnerini dizinin üzerine eğip naralar atarak onu öperdi. Bazen bir süreliğine birlikte karanlıkta kaybolurlardı.

Damien çoğunlukla kazanırdı ama partnerine yalnızca selam verirdi.

Benden daha uzun süre dayanarak onun yanındaki yerimi çalan kızları çılgınca kıskanıyordum. Bir dahaki sefere kazanabilmek için hararetli bir şekilde adımları izliyordum.

İmkânsız görünüyordu; dansın hiçbir anı bir öncesinin aynısı değildi.

"Bunu öğrenemezsin," dedi Damien. "Sadece hissedersin."

Günler geçip gitti. Her biri hayatımın en kıymetli ve en canlı anılarından oluşuyordu. Yine de bir saatin tıklayarak geriye doğru saydığını hissedebiliyordum ama ne kadar vaktimiz kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ne Damien'a baskı yapmak ne de onu zorlamak niyetindeydim. Ancak her gün şehirde ve madende bıraktığım insanları düşünüyordum. Maritza, Varvara ve Valentina'yı düşünürken, onlar için işlerin daha da kötüleşebileceğini bilirken tam anlamıyla eğlenemezdim.

Şehirden kaçmayı başaran, bozkırlardan Riga ya da Minsk'e kaçan az sayıdaki insanın hikâyelerini duyuyorduk. Geldiğimden beri birçok grup geçti. Birkaçı Kazaklarla kalmak istedi. Damien

buna izin verdi ama birinin beni tanıması ihtimalinin onu tedirgin edeceğini biliyordum.

Endişesi boşuna değildi. Sadece birkaç hafta sonra, köyün güneyinde çok iyi tanıdığım birini taşıyan bir grup görüldü.

Karadağlı kız kardeşler Kara Göl kıyısındaki Gotik tarzdaki Manastır Sarayı'nda saklanıyorlardı ancak Bolşevikler tarafından kovulmuşlardı. Hizmetkârlarının çoğu öldürülmüştü ve Melitza da yan tarafından vurulmuştu. Kristoff ve Petro onu açlıktan ölmek üzere olan ren geyiğinin çektiği bir kızağın dibinde yatarken bulduğunda ateşi vardı.

Kristoff tüm grubu köye getirdi; kız kardeşler, eski dadıları, iki uşak ve yürümeye yeni başlayan küçük bir çocuk. Stana'nın eteğine yapışan küçük kız, iri gözlerini annesinden almıştı ve güneş tam vurduğunda saçlarında kumral bir parlaklık vardı.

O küçük kızı gördüğüm anda onun Nikolasha'dan olduğunu anladım. Karda kıpırdamadan durup onu, kanımın kanı olan bu küçük mucizeyi, o kader gecesinden kaçan tek kişilerden birini izliyordum. Saldırıdan bir saat önce annesinin karnında güvenli bir şekilde uzaklaşmıştı.

Stana orada durduğumu hissetti. Arkasına yavaşça dönüp bana hafif bir şaşkınlıkla baktı.

"Tekrar karşılaşacağımızı biliyordum."

"Kimseye söyleme," diye araya giren Damien, elini onun koluna koydu. "Eğer kalmak istiyorsan..."

Stana sakin bir tavırla, "Daha önce kimseye söylemedim," diye yanıtladı. "Ve onu birçok kez cam kürede gördüm."

"Ne gördün?" diye sordum, merak tüm bedenimi sarmıştı.

"Onu boş ver," diyerek kadının sözünü kesti Damien. "Ona Anya de ve hizmetkârlarınıza bile onu tanıdığına dair tek kelime etme."

Ninova

Melitza, Damien'ın büyükannesinin evine götürüldü. Esther, durugörüye sahip olan köyün şifacısı ve ebesiydi.

"Peter nerede?" diye sordum Stana'ya, grupta Melitza'nın kocasını görememiştim.

"Kızıl Terör'de öldü. Nikolasha'nın en küçük kız kardeşi Galina dışında tüm ailesi öldürüldü. O da zaten Londra'da yaşıyordu."

Bütün aileler yeryüzünden silinmişti. Bu o kadar yaygındı ki ikimiz de ağlamadık, yalnızca durumumuzu anladığımıza dair başımızı hafifçe sallarken Stana biri bağışlandığı için tanrılara şükrederek alnına dokundu.

"Peki, senin adın ne?" diye sordum, küçük kızın yüzüne bakmak için karda diz çökerek. Annesinin eteğinin arkasına saklanıp bana baktı. Tavşan kürkü giymişti, şimdiden yaşına göre uzun olduğu belliydi.

"Celine," dedi Stana. "Nikolasha seçti."

"O biliyor muydu?" diye sordum, mutluluğun kedere karıştığı bir ifadeyle.

Stana başıyla onayladı. "Ona kız olacağını söylemiştim."

Stana'nın, Nikolasha'nın kızıyla asla tanışamayacağım hissedip hissetmediğini merak ettim. O gece ne olacağını bilemezdi, bilseydi Nikolasha'dan kız kardeşiyle birlikte evine kadar eşlik etmesini isterdi. Baş ağrısını, bütün akşam nasıl hasta olduğunu hatırladım. Belki aklı bilmese bile bedeni biliyordu.

"Onu çok özlüyorum," dedim Stana'ya. "Hepsini çok özlüyorum."

Stana bana tam olarak anlayamadığım bir bakış attı.

"Sevdiklerimiz sonsuza kadar kaybolmaz. Sevgi, her şeyin ötesinde dayanır. Evrendeki en güçlü enerjidir. Değişir ve akar ama asla yok edilemez."

Bunun doğru olduğuna inanmak istedim.

Damien, Stana'ya kullansın diye gripten ölen yaşlı bir kadının evini verdi. Kristoff'un karısı grup için yiyecek ve temiz kıyafetler, Celine'e ise taze süt getirdi.

Yerlerini belirledikten sonra Damien bana, geldiğimden beri her gün yaptığımız şeyi yapmak için hâlâ ormana gitmek isteyip istemediğimi sordu.

Atlarımızı eyerledik, Damien yanına ormanda ikimizi de sırtında taşıyan ve bacaklarındaki ısırık izleri iyileşmiş olan Herkül'ü aldı. Hızla binmekten en çok keyif aldığım favori atlarımdan birine dönüşen Merkür'ü eyerledim.

O kadar hassastı ki ona rehberlik ediyormuşum gibi görünmüyordu. Neredeyse aklımı okuyor gibiydi. Adımları hafif, hızlı ve zarifti.

Hâlâ o kadar hızlıydı ki Damien'ın onu gençliğinde nasıl yakaladığını hayal edemiyordum. Merkür koşmayı, Herkül de onu kovalamayı seviyordu.

Artemis önümüzde uçarak ağaçların tepelerinin arasında gözden kayboldu. Yıkıcı ve doğal olmayan "sihirbazlık numaralarından" hoşlanmıyordu ve beni madenin dışında beklediği uzun aylar boyunca Don Ormanı'nda avlanmayı sevmeye başlamıştı.

Damien ve ben onu neredeyse bir Kazak kadar iyi tanımaya başladığım ormana kadar takip ettik. Don Ormanı'nı tek başıma geçip açlıktan ölmek üzereyken korkunçtu. Gün ışığında Damien yanımdayken burası tamamen farklı bir yerdi.

Huş ağaçlarının gövdeleri kar gibi bembeyaz parlıyor, ıslak siyah çizgilerle işaretleniyordu. Çamlar kışın dokunmadığı derin bir yeşillik içindeydi. Dereler yeniden canlı ve gürültülü haliyle akmaya başlamıştı, artık sessiz buz değildi. Herkül birinden su içmek için başını eğdi ve havada sis oluşturarak başını kaldırdı.

Damien'ı at sırtında izlemeyi seviyordum. Duruşu kusursuzdu; o ve at tek bir yaratık gibiydi. Bir elinde dizginleri hafifçe

Ninova

tutarken diğerini serbest bırakarak Herkül'e, onu dizleriyle dürterek yol gösterdi.

Moralim yüksek olduğunda durmadan konuşabiliyordum. Damien daha sessizdi. Uzun süre konuşmadan yolculuk yapabiliyordu. Sonunda söyleyecek bir şeyi olduğunda heyecanlandım.

"Bak." Damien bana bir karaağacın dibindeki kardelenleri göstermek için yolda durdu.

"Sonunda."

Baharın gelişi ıslak ve soğuk olmuştu ama nihayet geliyordu. Zayıf sarı bir güneş ince bir bulut perdesinin arkasından parlıyordu, sadece kar eriyiklerinin dallardan damlayarak etrafımızda hafif bir pıtırtı oluşturmasına yetecek kadar parlaktı.

Damien ve ben ormanın derinliklerine doğru at sürerken birlikte büyü çalışabileceğimiz tenha bir yer arıyorduk.

Eskiden evde yaptığım gibi her gün pratik yapıyordum. Büyüm her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geliyordu çünkü Damien'la birlikteydim.

Rasputin'den daha iyi bir öğretmendi. Damien durmaksızın talim ve antrenman yapmaya alışkındı, ayrıca gerçekten gelişmemi istiyordu.

Yeni büyü türlerini öğrenme yeteneğimden etkilenmişti. Bodhana'dan biraz temel simya öğrenmiştim bile. Henüz onun gibi üzümleri şaraba dönüştüremiyordum ama sütten tereyağı elde edebiliyordum. Ayrıca olasılıkları etkileyen kaos büyüsünü yeni yeni öğreniyordum. Bunu Damien'ın kuzeni Adam'dan öğrenmiştim; Adam zarları istediği gibi düşürebiliyor ya da herhangi bir kartı destenin en üstüne getirebiliyordu, bu yüzden köydeki tüm şans oyunlarından men edilmişti.

Çoğunlukla zamanı manipüle etmeye odaklandım. Bu benim en güçlü silahımdı, Rasputin'e karşı tek şansım buydu.

Ninova

Damien'ı benimle birlikte zamanın içine çekme alıştırması da yapmalıydım. Kara Keşiş'i öldürmek için ikimiz de gerekliydik, tabii bu yapılabilecek bir şeyse.

Damien ve ben tam olarak ne yapıyor olduğumuzu açıkça konuşmamıştık çünkü bana yardım etmeyi hâlâ kabul etmemişti. Ama her gün benimle birlikte ormana geliyor ve iyileşmemi, güçlenmemi izliyordu. O da güçleniyordu.

Ölümcül dokunuşu üzerinde yavaş yavaş daha fazla kontrol sahibi olmaya başlamıştı. Onu asla kapatamıyordu, tamamen değil ama nefesini tutar gibi kısa süreler için kontrol altına alabiliyordu. Sonra bir nefes verir gibi eskisinden iki kat daha güçlü bir şekilde serbest bırakıyordu.

Nemli zeminde yan yana oturup sırtımızı bir Sibirya çamına dayadık. Zamanı durdurma alıştırması yapıyor, eriyen karın tüm parlak damlacıklarının etrafımızdaki havada donmasını sağlıyordum. Onları duraklattım ve kalp atışı gibi bir ritimle düşmelerine izin verdim, *don... düş, don... düş.*

Damien bir kardelen kopardı ve çıplak parmaklarının arasında tutarak solup kararmasına ne kadar kaldığını saydı. Süreyi bir ya da iki saniye uzatmayı başarmıştı ama sonunda çiçek hep ölüyordu.

Kaşlarını çatıp kendine kızarak solmuş çiçeği bir kenara fırlattı.

"Kendimi daha fazla tutamıyorum. Sadece... olduğum kişi."

"Cesaretini kaybetme," dedim. "Çoktan daha iyiye gidiyorsun."

Damien bana bakarken yüzünde öfke ve acı vardı.

Damien hiç hissettiklerini saklayabilen biri olmamıştı, ben de öyle. Bu bizi dünyanın geri kalanına karşı savunmasız kılıyordu ama birlikteyken tek kelime bile etmeden sürekli konuşabiliyormuşuz gibiydi. Onun kalbinin de benimki gibi açık olmasını seviyordum. İyi ya da kötü, birbirimizden hiçbir şey saklamıyorduk.

"Benim gücüm seninki gibi değil," değil. "Bu bir hediye değil, bir lanet. Dokunduğum her şeye zarar veriyorum. Sana bile."

Öne doğru eğildim ve onu dudaklarından usulca öptüm.

"Bana zarar vermiyorsun."

Bu tamamen doğru değildi, dudaklarım zonkluyor ve başım o kısa temastan dolayı gümbürdüyordu. Ama aynı zamanda tenim kızarıyor, kalbim daha hızlı atıyordu. Bu garip zevk ve acı karışımını sevmeye başlamıştım. Hiçbir tatlı öpücük bu kadar yoğun olamazdı.

Damien kararmış kardelen yığınına baktı.

"Daha doğmadan annemi öldürdüm. Babamı da öldürdüm."

"Damien..."

"Bu doğru. Eğer babana saldırmamış olsaydım, babam yıllar önce sözleşmesini bitirmiş olacaktı. Çarı gördüm ve içimi bir öfke kapladı. Hiç düşünmedim, plan yapmadım. Hayır, bu tam olarak doğru değil... Bir düşüncem vardı."

"Ne?"

"Düşündüm ki, *Belki de bu yüzden böyleyimdir. Halkımı özgürleştirmek için.*" Gözlerini gözlerime dikerken onu anlayıp anlamadığımı görmek istiyordu. "Ama tek yaptığım onların daha uzun süre köleleştirmek oldu. Bu yüzden kaderimizin birlikte olmak olduğunu söylediğinde... sana inanmak istiyorum ama daha önce de yanıldım."

Her zamanki gibi inatçı bir tavırla başımı iki yana salladım.

"Bunu bilemezsin. O son an gelene kadar haklı mı haksız mı olup olduğunu bilemezsin. Attığımız her adım bizi bu ana getirdi; hâlâ halkını özgürleştirebilirsin."

"Onlara faydalı olacak herhangi bir şey yapabilir miyim bilmiyorum. Belki de doğmam yanlıştır."

"Her gün yapıyorsun zaten!" diye bağırdım. "Seni görüyorum."

Ninova

"Ama içimde iyi değilim. Rusya'yı kurtarmak umurumda bile değil, en azından senin umursadığın şekilde. Eğer sana istediğim gibi dokunabilseydim tüm ülkenin yanmasına izin verirdim. Sana nasıl hissettirmek istiyorsam öyle hissettirebilmek için..."

Bu kez beni öpen Damien'dı, sertçe, derinden, iki eli de yüzümdeydi. Parmakları tenimi yakıyordu, her geçen dakika daha da sıcaklaşıyordu, tıpkı sadece bir süre tahammül edebileceğiniz bir demir gibi.

Geri çekilmek yerine ellerimi gömleğinin altından sırtının sıcaklığına doğru soktum ve onu kendime çekip tadına baktım; vücuduma bunun iyi olduğunu, istediğim şey olduğunu ve beni incitmeyeceğini söyledim.

♪♪♪ *10.000 Emerald Pools -Børns*

Etrafımızdaki orman sessizliğe bürünmüştü. Kuşlar ağaçlarda hareketsiz duruyordu, rüzgâr bile kesilmişti. Eriyen kar havada parıldıyordu, şeffaftı ama çam yapraklarını minik zümrütler gibi yansıtıyordu.

Damien'ın gözleri koyu yeşildi ve siyah beneklerle doluydu. Saçları kalın ve kürk gibi yumuşaktı; parmaklarımı saçlarında gezdirirken avucumu traş edilmiş, kadife gibi diken diken hissettiren yere sürttüm.

Damien ürperdi. İnsan dokunuşuna alışık olmayan vahşi bir at gibiydi.

"Şimdi tekrar dene." Bir kardelen koparıp avucuna bıraktım.

Çiçek bize tam on saniye gibi gelen bir süre boyunca avucunun içinde durdu ancak o zaman kenarları kahverengileşmeye başladı.

"Gördün mü?" dedim içim mutlulukla dolup taşarken.

Biz birlikteyken her şey mümkün görünüyordu.

Damien normalden daha yavaş kararmaya başlayan kardelene baktı. Başını sallayarak çiçek elindeyken ellerini yumruk haline getirdi.

Ninova

"Benim inanmamı sağlıyorsun, Anya."

"Güzel," dedim ve onu tekrar öptüm. "Benim inandığım şekilde inan bize."

Beni kendimden geçerek çamın dibine yaslanmak zorunda bırakacak hale gelene kadar öptü. Zamanın etrafımızda rahatlamasına izin verdim. Başım zonkluyordu ama bitkin değildim. Tam tersine, kan damarlarımda akıyor, büyü parmak uçlarımda parlıyordu.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" dedi Damien.

"Elbette."

Eldivenini tekrar eline geçirdi ve paltosunun göğüs kısmına uzanıp tek bir beyaz çiçek çıkardı. Çiçek taze ve dolgundu, hoş kokusu havaya yayıldı.

Çiçeğe bakakaldım.

"Bunu hatırlıyor musun?"

Damien çiçeği bana uzattı.

"Sana verdiğim çiçek olamaz bu..."

"Kesinlikle o çiçek."

Çiçeği elime aldığımda hafif tüylü sapını, kıvrık tek yaprağını, narin taç yapraklarını kendi duyularımla hissettim. İki yıl sonra bile gerçek ve canlıydı.

"Sanırım çiçeği bana verdiğinde onun zamanını dondurdun," dedi Damien. "Ceketimin içine koyduğumda hiçbir şey fark etmemiştim. Ama ertesi gün, olanları duyduğumda... senin öldüğünü düşündüğümde... çiçeği cebimden çıkardım ve eskisi kadar tazeydi, hâlâ beyazdı, hâlâ parlıyordu. Gün içinde ufacık bir mutluluk hissediyorsam, bana bunu verdiğin zamanki yüzünü hatırladığım an sayesindeydi. Sonraki gün de çiçek hâlâ tazeydi ve sonraki gün de... Kendime inanma izni vermedim. Ama asla solmadı ve inanamasam da... içten içe hâlâ umut ediyordum. O

Ninova

gün ormanda seni bu şekilde hissettim. Çünkü o umut hâlâ içimdeydi, yaşıyor ve nefes alıyordu."

Boğazımdan hıçkırık ve kahkahayla karışık bir ses çıktı.

"Bana da öyle oldu. Umudumu kaybettim... ve onu yeniden sende buldum."

Damien'la kaderimiz buydu; aynı madalyonun iki farklı yüzüydük. Soylu ve sıradan kişi. Uzakta ve evde. Ölüm ve zaman.

Bazen yer değiştiriyorduk. Artık olan Damien'dı, evde olan da. Belki de ölüm sırası bendeydi.

"Gerçekten kendimden ayrı bir nesneyi dondurabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Damien, çıplak eliyle diğer elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi; bu bir zamanlar tamamen imkânsız görünüyordu.

"Senin her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Gerçekten."

Damien'a herkesten daha çok hayrandım. Hakkımda bu kadar olumlu düşündüğünü bilmek benim için her şey demekti. Beni heyecanlandırdı, onu etkilemek için çılgınca şeyler yapma isteği uyandırdı. En son bu dürtüyü hissettiğimde Faberge yumurtalarıyla dolu bir vitrini kırmıştım.

Yine de ayağa fırladım.

"Bir şey fırlat!"

Damien da şefkatle peşimden ayağa kalktı.

"Ne fırlatayım?"

"Ne olursa."

Portakal büyüklüğünde bir taşı kaldırıp başımızın biraz üstüne fırlattı.

Sadece taşa odaklanmaya, onu kendi eğiminde sabitlemeye çalıştım.

Taş yere çarparak bizden uzaklaştı.

"Biraz yavaşlatabildin bence," dedi Damien, dürüst olmaktan çok nazik oluyordu.

Ninova

"Tekrar dene," diye yalvardım.

Damien bu sefer biraz daha küçük bir taşı havaya fırlattı.

Taşı havadan, gökten, yerden ayrı bir şey olarak düşündüm. Onu ellerimde tutarak çok uzun zaman önce Faberge yumurtaları gibi zaman akışında taşıdığımı hayal ettim.

Taş yine düştü ama bu defa normalde düşeceğinin yarısı hızındaydı.

"*Evet!*" diyerek çığlık attım. "Daha hafif bir şey dene!"

Belki Damien aşırı otoriter davrandığımı düşünüyordu. Eğildi ve parmaklarını en yakın dere suyuna sokup bir avuç dolusu suyu yüzüme fırlattı. Otomatik olarak ellerimi kaldırdım ve su, içinden ağaçların tepelerini görebilecek kadar berrak, pırıl pırıl ve jelatinimsi bir halde havada asılı kaldı.

"Bu sadece... ürkütücü," dedi Damien, gümüş rengi su akıntısının etrafında yürüyerek ona bakarken.

"Tekrar yap!"

Damien diğer eldivenini de çıkardı ve iki elini dereye daldırıp bir avuç dolusu suyu başımdan aşağıya fırlattı. Elimle suyun geliş yolunu takip ettim ve gökkuşağı gibi bir kavis çizerek onu olduğu yerde dondurdum.

Birbirimize baktık ve heyecandan başımız dönerken yüksek sesle güldük. Damien beni kollarına alıp tekrar öptü. Bana bakışından, ağzının iki yanında sadece kocaman güldüğünde ortaya çıkan gamzelerden aldığım keyifle başım zonkluyordu. O gamzeleri yalnızca birkaç kez görmüştüm.

Damien giderek daha fazla su fırlattı. Bu şekilde teşvik edildiğimde suyu zamanında durdurmak daha kolaydı. İçimde bir büyü patlaması yaşanıyordu. İşaret ettiğim her yere parmak uçlarımdan büyü akıyordu. Damien'la her şey mümkün görünüyordu ve bu da gerçekliğin şekillendirilebilir hale, benim arkadaşım haline gelmesi anlamına geliyordu.

Tüm renkler daha parlak ve netti. O temiz, ferah havada etrafımızda bir nehir gibi akan zamanın kendisi görünür oldu. Bir

nesneyi kendi zaman balonunun içine hapsetmek, gerçek bir balonu sabun ve iple şişirmekten daha zor değildi.

Çevremizdeki havada şeffaf küreler, dikdörtgenler ve akarsular halinde asılı kalan su, güneş ışığında titriyor, çamların yeşilini ve ilkbahar yapraklarını yansıtıyordu. Her tarafı köpüren baloncuklarla dolu bir bardak gazozun içindeydik sanki. Başka bir dünyaya adım atmıştık ya da birlikte kendi dünyamızı kurmuştuk.

Hava daha sıcak, güneş daha parlak görünüyordu. Rasputin havaya ne yapmış olursa olsun, Damien ve ben birlikteyken, burada, açık alanda hiçbir etkisi yoktu.

"Yaşayan bir şeyi durdurabilir misin?" diye sordu Damien bana.

Nefesimi bıraktım ve elimi serbest bırakarak tüm suyun bir anda akmasına izin verdim.

Sıçrama beklediğimden daha gürültülüydü. Dalında duran bir ardıç kuşu gürültü karşısında ürktü ve yumuşak turuncu göğsünü bize doğru döndürerek kanatlarını çırpıp uçtu.

Elimi uzattım ve onu havada dondurdum, dikkatim sadece ardıç kuşundaydı. Gökyüzünde ipe bağlı bir oyuncak gibi hareketsiz bir şekilde dondu kaldı.

Kehribarın içinde bir sinek tuzağa düşmüş, kaskatı kesilmiş bir canlının görüntüsü ayıltıcıydı. İkimiz de artık gülmüyorduk, sadece yukarı doğru bakıyorduk.

Damien hâlâ eldivensiz olan eliyle elimi tuttu.

"Bırak gitsin."

Ardıç kuşunu serbest bıraktım. Bir zamanlar çoğunlukla mavi olan bir gökyüzüne doğru uçtu.

Artemis geri dönmemişti. Sanırım bizi bilerek yalnız bırakıyordu.

Hâlâ enerjiyle titriyordum. Elimi kaldırdığımda, büyünün tenimden ince altın rengi bir sis gibi çıkışını neredeyse görebiliyordum.

"Parlıyorsun," dedi Damien.

Ninova

Ona baktığımda onun da benim gibi olduğunu gördüm; yüzü o kadar parlaktı ki güneş ışığında ışıl ışıl parlıyordu.

Onu öptüm. Bu sefer acı uzaktı; tatlı yaz kavununun üzerine serpilen tuz gibi sadece zevkin bir sınırıydı. Gömleğinin düğmelerini açtım ve parmaklarımın kaslı sıcak göğsünden karnına doğru inmesine izin verdim. Teni toprak kadar kahverengiydi, pürüzsüz ve yumuşaktı. Kasları benimkilerden çok daha sertti.

Ona böyle dokunmayı binlerce kez hayal etmiştim. Ellerim neredeyse titriyordu. Asla sahip olamayacağın bir şeyi istemek deliliğin reçetesiydi. Artık nihayet tadına bakabiliyordum... Bunu gerçekleştirmek için gerçekliği bükmek zorunda kalsam bile.

Sevgi evrendeki en güçlü enerjidir...

Elimi Damien'ın kalbinin üzerine koydum ve avucumda attığını hissettim. O da elini elimin üzerine koyup sıkıca göğsüne bastırdı.

"Sen odaya girdiğinde daha hızlı atıyor. Her seferinde."

Onu öperken elimi kalbinin üzerinde tuttum. Sanki kaçmak istiyormuş gibi, bana doğru uçacakmış gibi küt küt atıyordu.

"Gerçekten canını yakmıyor muyum?" diye sordu Damien.

"Yakıyorsan da umurumda değil," derken onu daha sert öptüm.

Ellerini saçlarıma doladı ve başımı geriye çekerek boğazımı açığa çıkardı. Dudakları, dişleri ve diliyle boynumun her yerini öptü, yaladı ve ısırdı. Onun gömleklerinden birini giyiyordum. Benim göğsüm de onunki gibi çıplak olsun diye gömleği iki ucundan tuttu ve yırtarak açtı. Göğsüme dokunduğunda daha önce adı konulmamış, keşfedilmemiş renkler gördüm.

Kalbim küt küt atıyordu. Sanki hızla koşuyormuşum gibi nefes alırken damarlarımdaki kan uğulduyor, her santimim yanıyordu.

Kendimi bildim bileli Damien'ı istiyordum, yalnızca Damien'ı.

"Senin olmak istiyorum," diye fısıldadım. "Tam anlamıyla."

Her şeyin canlı olduğu, nefes aldığı derin ormanın eğrelti otlarına, karışık köklerine ve yumuşak, süngerimsi yosunlarına battık. Yavaşça, yüzlerce yıl yaşayan, mevsimlerin bizim için günler gibi geçmesini izleyen ağaçların hızında.

Tüm zamanı yavaşlatmak, Damien'ı sadece ikimizden oluşan o balonun içinde sarmak çok kolaydı çünkü birlikte olduğumuzda hep böyle hissediyorduk zaten. Hiçbir şey bize dokunamaz, hiçbir şey aramıza giremezdi.

Eğrelti otları onun çıplak sırtının altında canlıydı çünkü mutluluktan başka hiçbir şey yaymıyordu, ben de aynı durumdaydım. Birbirimizin dokunuşunda, hazdan başka bir şey hissetmiyorduk.

Aşk her zaman sihirliydi. Mantıklı değildi ve hiçbir yasaya uymazdı. Onun için kurallar koyamazdınız, onu yasaklayamazdınız. Hatta onu kendi içinizde bile yok edemezsiniz. Tüm sihirler gibi canlıydı ve sizi değiştirmek isterdi.

"Senin içinde kayboluyorum," diye mırıldandı Damien dudaklarıma karşı. "Bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi."

Zamanın geçip geçmediğini anlayamıyordum çünkü bu an sonsuza dek sürsün istiyordum. Damien'ın yanında, şu an yaptığımız şeyi yapmaktan başka hiçbir yerde, kimseyle olmak istemiyordum.

Damien iki eliyle göğüslerimi okşadı. Avuçlarının her bir darbesi, sanki ben yeryüzüymüşüm ve o da gelgitleri etkileyecek kadar güçlü bir aymış gibi vücudumdaki kan akışını hızlandırıyordu.

Etrafımızdaki kar gibi eriyip sırtımızın altındaki yeni yosunlar gibi canlandım. Damien eliyle kalçalarımın arasma dokundu ve var olabileceğini hiç hayal etmediğim bir zevk hissettim. Beni bambaşka bir şeye dönüştürüyordu.

Cam gibi şeffaftım, o kadar hafiftim ki uçabilirdim. Ağır kolunu vücudumun üstüne uzatmıştı, eliyle kadınlığımı kavrıyor, parmaklarıyla hafifçe okşuyordu. Her bir temasında nefesim kesiliyor, gümüş bir bulut gibi ciğerlerimden çıkıyordu. Ciğerlerimden, kardan, nehirden gelen su etrafımızdaki havada süzülüyordu. Ben de Damien'a bağlanmış bir şekilde yüzüyordum, benim için ondan başka kimse yoktu.

Tüm dünya suyun altındaydı. Saçlarım bir bulut halinde yükselerek yüzümün etrafında dans etti ve Damien'ın yanağına sürtündü.

Ninova

Avucumla poposunun kıvrımını takip ettim, yuvarlak ve sertti. Kalçama baskı uygulayan erkekliğini hissedebiliyordum, elimi uzatıp onu avuçladım. Damien inleyerek yüzünü boynuma gömdü ve omzumu ısırdı. Aleti de en az vücudunun geri kalanı kadar güçlü ve canlıydı. Bunu daha önce yapmayı denesek beni öldürebilirdi ama o anda tam olarak yapmamız gereken şeyi yaptığımızı biliyordum. Ben onun için yaratılmıştım, o da benim için.

Onu elimle hafifçe okşarken, o da bana dokunuyordu. Hislerimizi paylaşarak birbirimizi takip ettik. Bana nazikçe dokunduğunda parmaklarımı teninin en yumuşak kısmında gezdirdim. Onu elimle sıktığım anda Damien parmaklarını içime itti. Tüm bedenim elektirk almış gibi kalkarken kendimi ona doğru bastırdım. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı, uyluklarımız iç içeydi.

Her baskıda zevk bedenimde nabız gibi atıyordu. Her nabız bir öncekinden daha güçlüydü. Ağızlarımız birbirine kenetlendi, nefeslerimiz senkronize oldu. Çıplak göğsü benimkine dayalıydı, kalp atışlarımız hızlıyken git gide yavaşladı.

Damien üzerimde yuvarlanarak kollarını başımın iki yanına koydu. Dirseklerinin üstüne yükseldiğinde yüzlerimiz birbirine yakındı, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Damien. "Her zaman sadece sen vardın."

"Seni tanımadan önce bile seviyordum seni." Güldüm. "Belki de tüm zaman boyunca."

Onun beni bir mıknatıs gibi çekmediği, gri dünyadaki gördüğüm tek renk olmadığı bir an bile hatırlayamıyordum.

Dünya kadar vaktimiz varmış gibi uzun ve yavaş bir şekilde beni öptü. Sonunda içime girdiğinde, dakikalarca mı yoksa saatlerce mi bağlı kaldığımızı bilmiyordum. Zamandan, yer çekiminden, bize ait olmayan her türlü sihirden ayrıydık.

Sonunda, yalnızca iki âşık insanın bağlanabileceği bir şekilde birbirimize bağlandık; kalbimizle, zihnimizle ve bedenimizle. Onu her şeyden çok seviyordum, kendimden bile.

Onun dışında bir benliğim yoktu. Biz bir ve aynıydık, ben ve o diye bir şey yoktu, sadece *biz* vardık.

Ve bu durumdayken yenilmezdik.

Damien içimde yavaşça hareket ederken yüzüme baktı ve saçlarımı okşadı. Beni tekrar öptü, dudakları sıcak ve dolgundu. Kokusu başımı döndürüyordu. Burnumu boynuna yaslayıp kokusunu içime çektim.

Her zevk dalgası öncekinden daha güçlüydü. Damien'ın kollarına sımsıkı kilitlenmiş haldeyken tekrar tekrar üzerimden geçtiler.

Son zevk patlaması sonunda gelip ikimizi birden sardığında o kadar güçlüydü ki dünyayı bıraksak yıldızlara doğru süzülebilirdik.

Belki de zaten süzülmüştük çünkü o anda tek gördüğüm şey binlerce güneşten daha parlak, alev alev yanan bir ışıktı.

Ta ki gözlerimizi açıp kendimizi yerde bulana kadar.

Ninova

Kırk Üçüncü Bölüm
KEHANET TASI

Damien

GÜNEŞ BATARKEN KÖYE geri döndük. Tüm gökyüzü kırmızıydı; o kadar canlı ve doygun bir renkti ki onu bir meyve gibi ısırıp yiyebilecekmişsiniz gibi görünüyordu.

Merkür pembe-altın tonlarında bir renge dönerken Anastasia ateşten oluşmuş gibi görünüyordu. Cildi parlıyor, saçları alev alev yanıyordu. Gözleri, közlerin üzerinde dans eden, diğerlerinden daha sıcak yanan soluk mavi alev gibiydi.

Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

Yanma yaklaşıp onu kendime çekerek şakağından öptüm.

"Bunu başkasıyla asla yapamazdım. Hayatım boyunca neyi kaçırdığımı bile asla bilmeden yalnız olurdum."

Bilinmezliğin trajedisi deneyimin kendisinden çok daha korkunç gözüküyordu.

"Benim de senden bir farkım olmazdı," dedi Anastasia. "Gerçek olduğunu sanan kâğıt bir bebekten ibaret olurdum."

Ninova

Artemis yarasa gibi alçaktan uçarak yanımıza geldi ve Anya'nın kolunun üzerine doğru indi. Gagasından kanlı bir tavşan sarkmasına rağmen atlara kolaylıkla yetişmişti. Tavşan öyle beyazdı ki karda fark etmek imkânsız olurdu, kulakları ve ayakları uzunluğunun yarısını oluşturuyordu.

"Teşekkürler," dedi Anastasia tavşanı heybesine koyarak. "Umarım kendin için de bir tane bulmuşsundur?"

Artemis başını eğdi ve neredeyse Anastasia kadar iyi yorumlayabileceğim hafif bir cıvıltı sesi çıkardı. *Eh, herhalde* gibi bir şey.

Artemis'i, ormanda ona karşı şansı olan tek bir tavşan olmayacağını ve başka birine hediye vermeyi düşünmeden önce kendi yemeğini yiyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Hâlâ büyüyor musun yoksa?" Anastasia, Artemis'in tünediği dirseğini hafifçe kaldırdı. "Seni bu Kazak kızlarından birine vermeliyim; seni taşıyacak kadar güçlüler."

Anastasia, Artemis'i birine vermeden önce kendi kolunu keserdi. Kendisinin Artemis'e "sahip" olduğunu düşündüğünü sanmıyordum. Bir anne çocuğunun ne kadar sahibi olabilirse Anastasia da kendini o kadar Artemis'in sahibi olarak görüyordu.

Gerçi bazen Artemis daha çok ebeveyn gibi davranıyordu. Bu da beni üzücü bir şekilde mutlu ediyordu. Artık hiçbirimizin gerçek bir ebeveyni yoktu.

O canlı ışıkta eve dönerken nihayet babamın yüzünü acı çekmeden hayal edebildim. Gülümsemesini, siyah bıyıklarının altındaki keskin beyaz dişlerini düşündüm. Bir keresinde ona neden yeniden evlenmediğini sormuştum. Bana, "Herkesten çok sevdiğim bir sevgilim vardı ve şimdi de oğlum var. Bir adamın ne kadar zengin olabilecekse o kadar zenginim, açgözlü olmaya gerek yok," demişti.

Lemberg'i geri aldığımız o son savaşta, ölmeden önce birlikte savaşmıştık. Tüm Kazak yiğitleri zaferle ölmeyi seçerdi.

Ninova

Yanımda at süren Anastasia'ya baktım, onu kovalamak zorunda kalayım diye bozkırlarda koşarak uzaklaşmıyordu. Yapmamı istediği şeyi düşündüm.

Tekrar bana baktığında gözleri parıl parıl parlıyordu. Yüzü güneşi yansıtıyordu sanki; bizim için doğan güneşi. Sonunda inandım. Onu kaybetmeyeceğime inandım.

Ama kalbim tereddüt ediyordu. Ona, onunla gideceğimi, Rasputin'i öldürmesine yardım edeceğimi henüz söylememeye karar verdim.

Köye yaklaştıkça davul sesleri kuru otların üzerinde yankılanıyordu. Gün o kadar güzel geçmişti ki çitler sanki bir festivaldeymiş gibi ışıklarla kaplıydı. Kavrulmuş fındık kokusu bize ne kadar acıktığımızı hatırlattı.

"Hey! Geri döndüler!" diye bağırdı Jacov, kapıların tepesindeki pozisyonundan. "Daha başlamayın!"

Kuzenim Adam atları aldı. Bu iyiliğini öyle takdir ettim ki, yarı temizlenmiş bir şekilde kınına tıkarak mahvettiği tüm bıçaklarım için onu bağışladım.

Ateş yakıldı. Anastasia'yı karşımda görmek istedim.

Paltosunu çıkardı. Altında sadece bir atlet vardı çünkü gömleğimi üstünden yırtarak çıkarmıştım ve mahvetmiştim. Önemi yoktu. Kazak kadınlarının giydiği önlükler güve kanadı kadar inceydi ve ata binmeye çıktıklarında genellikle erkek kıyafetleri giyerlerdi.

Anastasia da onlar gibi saçını açık bırakmayı alışkanlık haline getirmişti. Tüm geleneklerimiz arasında onun benimsemesini istediğim tek şey buydu. Işık canlı bir varlık gibi saçlarının üzerinde hareket ediyordu. Buna karşılık etrafındaki her şey daha parlak görünüyordu. Bu gece hiç kimse ona hayran olmaktan kendini alamazdı, herkesten daha güzel olduklarını düşünen Kazak kızları bile.

Anastasia avucu bana bakacak şekilde elini kaldırdı, böylece elimin tersini onunkine dayayabildim.

Dizginleri tutarken parmak eklemlerim Herkül'e sürtünmesin diye atıma binmeden önce eldivenlerimi takmıştım. O eldivenleri kutsal bir inançla takardım her zaman, kazara birine dokunma ihtimalimi asla göze alamadım.

Anastasia bana baktı, yüzü ateşten yayılan ışıkla parlıyordu. "Çıkar onları."

Ben de bunu istiyordum. Artık ellerim onun teninin tadına bakmıştı ve bu ince deriden eldivenler hapishane gibi hissettiriyordu.

"Sana dokunabilirsem daha iyi dans edebilirim..." dedi Anastasia.

Yavaşça eldivenleri çıkarıp pantolonumun cebine koydum. Etrafımızı saran kalabalığın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyor, fısıltılarını duyabiliyordum.

Çıplak elimi Anastasia'nın elinin arkasına dayadım.

Anastasia acıyla yüzünü buruştursa da derin bir nefes aldı. Elimin üzerindeki elinin sıcaklığı ve huzurlu sakinliği, beni, onu incitmeden ona dokunabileceğime ikna etti.

♪♪♪ *NFWMB—Hozier*

Dayım Ivash sandalyesi olan büyük, düz kayanın üzerinde oturuyordu, balalaykası dizinin üzerindeydi. Oğlu Petro iri, sert elleriyle deri davulu çalıyordu. En büyük dayım Myron, dizlerini kendi bedeni gibi çan şeklindeki en büyük davulun etrafına yerleştirdi. Sesi bas gibi gür bir şekilde çıkıyordu. Şarkı söylemiyordu, sadece uğultu ve gümbürtü sesleri çıkarıyordu. Petro'nun sesi kurtlar gibi kederli bir şekilde dalgalanıyordu.

Dans, incinin katmanları gibi gelişerek yavaş ve istikrarlı bir şekilde başladı.

Anastasia'nın beni takip etme, dans boyunca benimle kalma kararlılığını görebiliyordum. Bu geceden sonra, yaptıklarımız-

dan sonra ayrılmamızı istemiyordu. Bana kanıtlaması gereken bir şey vardı.

Tek kelime etmeden hepsini görebiliyordum. Dudağının kenarını ısırmasından, gözlerinin etrafta dolaşmasından görebiliyordum bunu. Şimdiden kızarmış ve nefes nefese kalmıştı, bana sırıtışında bile kararlılığını gösteriyordu.

Ateş dansını kazanmak için iyi olmak yetmezdi. Mükemmel olmak zorundaydınız.

Anastasia diğer kızları izlerken ellerinin şeklini, her yeri çiçeklerle, aylarla ve yıldızlarla süslenmiş düz deri çizmelerindeki ayaklarının açılarını taklit etmeye çalıştı. Olena, Polina, Lavra, bütün kuzenlerim sanki bunu yapmak için yaratılmışçasına geyikler gibi dans ediyorlardı. Kuzenim Nyura ve ben, herkesten daha sık ayakta kalan son iki kişi oluyorduk.

Anastasia hepsini yenmek istiyordu.

Ona doğru eğilerek, "Bir prenses gibi dans edersen bunu asla elde edemezsin," dedim.

"Bu da ne demek şimdi?" diye ofladı.

"Dans ham ve şehvetli, bu yüzden bu kadar eğlenceli ve bu yüzden dans etmeyi seviyoruz. Sarayda değil de kamp ateşinin etrafında dans etmeyi seçmemizin sebebi bu. Etrafımızda ovalar, ormanlar ve kurtlar var, ay başımızın üstünde. Başkalarını izlemeyi bırak. Canlan yeter! İçgüdüne, duygularına göre hareket et."

Gözlerini kalabalıktan uzaklaştırıp sadece bana çevirdi.

"Sana göstereyim. Bırak kendini, özgür ol... ama benimle kal." Avucumu onunkine dayadığımda parmaklarımız birbirine dolandı.

Artık ayaklarımız tam zamanında yere vuruyordu. Davulları, boruları ve dayımın balalaykanın telleri üzerinde dans eden parmaklarını takip ettik. Müzik bize ne zaman zıplayıp el çırpmamız ve dönmemiz gerektiğini söylüyordu. Sesin içinde kaybolup Petro'nun parmaklarını davulun üzerinde kesik kesik bir düzen-

de gezdirdiğini, şarkıda ayaklarımızın takip etmesi gereken ritmi duyabiliyorduk.

Ellerimi Anastasia'nın beline dolayıp onu havaya kaldırdım. Saçları yere değene kadar onu geriye doğru yatırdım. Bacaklarımız ormandaki gibi yakın ve sıkı halde birbirine dolanmıştı.

Tıpkı ormanda olduğu gibi yer çekimi de üzerimizdeki çekimini azalttı. Anya'nın saçları alevler gibi özgürce yüzünün etrafında dönüyordu. Kıvılcımlar parmak uçlarında dans ediyor, dokunduğumuzda beni yakıyordu. Dudakları benimkileri okşadı, dumanı tadabiliyordum.

Çevremizdeki dansçılar çemberin dışına düştü. Çember daraldı, daha da sıkılaştı, daha hızlı döndü.

Ne kadar hızlı hareket edersek kendimi o kadar güçlü hissettim. Yorgun değildim, Anastasia kollarımda alev alev yanarken asla yorulamazdım. Her dokunuşu beni besliyordu.

Biz gökyüzünde görünmez bir iple birbirine bağlanan iki kırlangıçtık. Beni o kadar yakından takip ediyordu ki artık buna sadece takip etme diyemezdik, sadece birlikteydik.

Ionna çemberin dışına atıldı, ardından Polina, ardından Olena. Kadınlardan sadece Lavra ve Nyura kaldı.

Nyura'nın iki uzun örgüsü neredeyse topuklarına kadar iniyordu. Bir tavşan kadar küçük ve tıknazdı, hepimizden daha esnekti. Bir Rus'a yenilmektense ölmeyi yeğlerdi.

Kasıtlı olarak Anastasia'nın yakınında dans ediyor, onu itip kakmaya, ritmini bozmaya çalışıyordu. Bu adil bir oyundu; boğulma dışında her şeye izin veriliyordu.

Anastasia'nın ayağına bastığında hırlayarak ona döndüm ama Anya sadece gülümsedi.

Bir an sonra Nyura yarım saniyeliğine dondu, ayağı yere değmeden havada kaldı. Ritmi kaçırdı ve elendi. Anastasia'ya göz ucuyla baktığımda gözlerinde, yapabileceklerinin sınırlarını zorladığını belirten bir neşe parıltısı yakaladım.

Anastasia'nın büyü öğrenmesini izlemek, birbirine bakan iki aynaya bakmaya benziyordu. Sonsuza kadar herhangi bir yöne düşebilecekmişsiniz gibiydi.

Ona yardım etmek, onu desteklemek istiyordum ama bu beni endişelendiriyordu. Vahşi bir yanı vardı; daha hızlı koşmak, daha uzağa sıçramak, sadece görüp denemek isteyen bir yanı...

Yaptığı büyüler hayal edilemeyecek kadar güçlüydü. Rasputin'in çeroitte kaybolması ya da Rusya'yı buzda boğması umurunda değildi. Anastasia'nın gücünü onunla eşitleyebilmesi için ne yapması gerekecekti?

Ne olabileceğini planlayamazdım çünkü bu, dışarıda gerçekleşen normal bir savaş değildi. Anastasia ve Rasputin'in anlamadığım silahları, hiç görmediğim güçleri vardı. Birbirlerine yapabilecekleri korkunç şeylerin sonu yoktu.

Ama ona büyüsünü kullanmamasını söylemek daha da imkânsızdı.

Bu ona hissetmemesini söylemek gibi olurdu. Onun gerçek durumu böyleydi, olması gerektiği gibiydi. Onu bu şekilde, ateşin ışığında parıldayan, sihirle aydınlanmış halde gördüğümde inanmamak imkânsızdı.

Artık yalnızca Jacov ve Lavra kalmıştı. Jacov yorgun görünüyordu, Lavra ise inat ediyordu.

Rüzgâr kadar vahşi ve öngörülemez hale gelen bir ritmin ardından ateşin etrafında son bir tur attık.

Fanilası terden sırılsıklam olan Anastasia, eli benimkine kenetlenmiş halde bana sırıttı.

Jacov düştü, ardından Lavra onu takip etti. Durmadık; son döngünün tamamını sadece ikimiz tamamladık, o kadar hızlı dönüyorduk ki kıvılcımlar bir kasırga gibi etrafımızda uçuşuyordu. Müzik durduğunda ayaklarımız tam tempoda yere sağlamca bastı, ellerimizin arkası bir kez daha birbirine değdi.

Çemberde çığlıklar ve bağrışlar patlak verdi. Lavra bile, "Bir Ruski için fena değil," dedi.

Ninova

Ninova

Anastasia bana on santim daha uzamışım gibi hissettiren bir bakış attı. Tanrım, ona istediğini vermeyi ne kadar da seviyordum. O zaman benden istediği her şeyi yapacağımı biliyordum. Onun isteyebileceğini hayal ettiğim her ne varsa.

Hiç düşünmeden onu kollarıma aldım ve herkesin önünde öptüm. Dayılarımın bağırışları beni hem sevindirdi hem de şaşırttı.

"Sonunda sana katlanabilecek birini buldun demek, Damien?" diye kıkırdadı Myron.

"Kızın kauçuktan yapılmadığını unutma," dedi.

Hepsini susturmak için onu tekrar öptüm.

Dans bitince içkiler havada uçuştu. Baharın havaya dokunuşu herkesi çılgına çevirmişti. Yakında ilkbahar üzümlerinden hazırlayacağımız taze şarabın beklentisiyle, kışlık buğdaydan yaptığımız votkayı bitiriyorduk.

İlkbahar ve yaz, erkeklerin baskın yaptığı ve savaştığı zamanlardı. Eğer yapmamız gerektiğini düşündüğü şey buysa onunla birlikte madenlere, hatta Alexander Sarayı'na bile baskın düzenleyeceğimi söylemek için Anastasia'yı aradım.

Anastasia, yanında hasır bir sepette uyuyan kızıyla oturan Stana'ya doğru yürüdü. Kadının önünde yüzeyi ayna kadar yansıtıcı olan temiz, soğuk suyla dolu bir kâse duruyordu. Stana yere diz çöktü ve sanki çok daha derindeymiş gibi sığ kâseye baktı.

Geleceğini bilmek isteyen herkes için kehanette bulunuyordu. Büyükannem de kemikleri dizerek yanına oturdu.

Baba ilk kez falıma baktığından beri başka kimsenin falıma bakmasına izin vermemiştim.

Stana başını kaldırıp bana baktı, gözleri o kadar koyuydu ki tamamen siyah görünüyordu.

"Damien Kaledin," dedi Stana usulca. "Rengin değişti."

Danstan dolayı kızarmak gibi sıradan bir şeyi kastetmediği açıktı. *Aslında* ne demek istediği hakkında bir fikrim yoktu. Büyünün anlayamadığım bir çeşide sahip olan insanlarla her kaşılaştığımda olduğu gibi başımdaki tüyler diken diken oldu.

Ninova

"Geleceğini okumama izin vermeye hazır mısın?" diye sordu Stana, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

Anastasia ışıldayan gözlerle bana bakıp yüzümdeki ifadeyi anlamaya çalıştı.

"İkimiz için de bakar mısın?" dedi.

Baba simsiyah gözlerle izlerken dudağından eser kalmayan ağzı ince bir çizgi halini aldı. Kamburu çıkmıştı ve küçüktü, ellerı dalgaların karaya attığı odun gibi bükülmüştü. Çoğu şifacının bilemeyeceği kadar çok şifalı bitki ve ilacı çoktan unutmuştu, benim doğumum dışında, pek çok zor hamileliği kurtarmıştı.

"Oturun," dedi Stana, karşısındaki çıplak toprak parçasını işaret ederek.

Önünde diz çöktük ve büyülü kâseye baktık. Tek gördüğüm derin, çivit mavisi gökyüzünün yansıması ve birkaç parıldayan yıldızdı.

"Her birinizden bir saç teline ihtiyacım var."

Anastasia parlak bir teli işaret parmağına dolayıp çekti. Saçını kâseye attı. Saç teli suyun altına batmadan önce kendi kendine kıvrılarak yüzeyde yüzdü. Kendi saçımı attığımda, doğrudan dibe battı.

Stana kâseyi kaldırıp döndürdü, suyun yüzeyi dalgalandı ve yere düz bir şekilde koyduğunda tekrar hareketsizleşti. Büyük, uzun parmaklı ellerini birkaç kez kâsenin üzerinde gezdirdi. Tüm parmakları gümüş yüzüklerle doluydu. Kâseye bakarken gözleri her zamankinden daha koyu görünüyordu, yıldızların gümüşi noktalarını yansıtıyordu.

Su cam gibi hareketsiz kalmasına rağmen yıldızlar takımyıldızlara benzer şekiller oluşturarak kaymaya ve hareket etmeye başladı.

Babam bana yıldızları öğretmişti; güneş battığında bozkırlarda yolumuzu böyle bulurduk. İlk önce İkizler'i öğrenmiştim, takımyıldızı el ele bağlı iki figür gibiydi. Figürler birbirinden ayrılarak Anka, Erboğa* ve Kurt** takımyıldızlarını oluştururdu.

Kurt ve Erboğa birbirlerine kilitlenip yüzeyin altına batarken, Anka bir galaksi gibi dönüp Horologium'a, yani yalnızca aralık

---

* Astrolojide Latincesi "Centaurus" olarak bilinen takımyıldızı. (ç.n.)

** Astrolojide Latincesi "Lupus" olarak bilinen takımyıldızı. (ç.n.)

Ninova

ayının en karanlık gecelerinde görülebilen bir saatin soluk sarkacına dönüştü. En parlak yıldız kâsenin etrafında tam bir daire çizdi ve başladığı yere geri döndü.

Stana yıldızların yeniden düzenlenmesini izlerken gözleri boş bir ifade vardı ve pusluydu. Baba da hafifçe kaşlarını çatarak izledi.

Tüm yıldızlar kaybolduğunda su duman gibi bulanıklaştı. Bir görüntü yüzeye çıktı: Kendi yüzüm ve ellerim. Eldiven takmıyordum ama ellerim sanki siyah katrana batırılmış gibi görünüyordu. Mürekkep rengi karanlık aşağıya doğru damlıyordu. Gözlerim mezar kadar gri bir yüzdeki boş deliklerdi.

Anastasia elini elimin içine kaydırıp sertçe sıktı.

"Rasputin'in geleceğimi okuduğu ilk zamanda bunu gördüm. Bu onu korkuttu."

"Kendi ölümünün yüzüne baktığını biliyordu," dedi Stana yavaşça.

Anastasia heyecandan kaskatı kesildi. "*Biliyordum...*"

Stana, bir kehanetin boğuk ses tonuyla, "Rasputin, Damien'ın elinde ölecek," dedi.

Anya'nın parmakları benimkileri sıktı. "Gördün mü, Damien?"

"Evet," dedim. "Gördüm."

Anastasia neredeyse kendi kendine mırıldandı. "Yazı yeniden geri getireceğiz."

Ama kâsede hiç yaz görmüyordum. Yalnızca karanlık vardı.

Stana gözlerini kırpıştırdı, gözleri bir kez daha berrak ve güzeldi. Bebeği sepetin içinde kıpırdanıyordu, yarı uyanık olsa da acıkmış gibi sesler çıkarıyordu.

Anastasia biraz süt ısıtmak için ayağa kalktı. Durdu ve elleriyle yüzümü kavrayıp beni öptü. Stana, kızını kucaklayarak onun peşine giderken boş sepet elinde sallanıyordu.

Olan biteni izleyen Baba'nın yanına oturdum.

"Benim geleceğime bakmak ister misin, Baba?" diye sordum usulca.

Kemikleri pençe gibi elleriyle aldı ama sallamadan önce tereddüt etti.

Ninova

"Devam et," dedim.

Kemikler üç taraflıydı; beyaz, siyah ve üzerinde resim olan. Toplamda altı kemik vardı. Sembollerin birleşimi sadece Baba'nın anlayabileceği bir dil oluşturuyordu.

İlk sallamada altı kemiğin tamamı siyah çıktı. Büyükannemin ağzı her zamankinden daha inceydi. Onları alıp tekrar yere attı. Bu sefer altısı da beyaz bir şekilde indi. Bu onun daha çok kaşlarını çatmasına neden oldu. Tekrar fırlattı ve bazıları siyah, bazıları beyaz, bazıları desenli düştü.

"Bu ne anlama geliyor, Baba?"

"Bilmiyorum. Senin falların hiç birbiriyle uyuşmadı."

"O halde Stana'nın söylediklerine inanmıyorsun?"

"Hayır, o haklı," diyen Baba, acı bir şekilde başını iki yana salladı. "Kurda ölüm bağıyla bağlısın."

"Kurt dediğin Rasputin."

Baba başını olumlu anlamda salladı.

"Ve ben de Erboğa'yım."

Bu Anastasia'nın Anka olduğu anlamına geliyordu.

Kurt ve Erboğa birlikte kâsenin dibine batmışlardı.

Baba anlamamı bekledi.

"Ölüm bağı her iki yöne de uzanır," diye mırıldandım.

Büyükannem sadece bir kez başını salladı. "Eğer o kızı takip edersen... bir daha geri dönemezsin."

Belki de bu yüzden kendi geleceğime karşı her zaman korku duymuştum. Belki de her zaman biliyordum.

Ama... Anka hayatta kalıyordu.

Rasputin'i öldürebilir ve Anastasia'yı kurtarabilirdim.

Anya elinde bir şey taşıyarak Stana'nın evinin kapısından çıktı. Yanıma oturup ayçekirdeği dolu avucunu açtı. Birkaç tanesini kırdı ve gülümseyerek bana doğru uzattı.

Kalbim yavaşça göğsümü parpamparça olurken gülümsemesine karşılık verdim.

Kırk Dördüncü Bölüm
PLAN BAŞLASIN

Anastasia

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA neredeyse Damien'ın dokunduğu her yerimde morluklar vardı. Dudaklarım bile şişmiş ve hafif morarmıştı. Aynı yatakta uyumuştuk ama üzerimizde ince kıyafetler vardı. Tüm bu temaslardan dolayı yaşadığım baş ağrısı, çok fazla içki içmekten dolayı yaşadığım baş ağrısıyla karışmıştı.

Damien izleri görmesin diye hâlâ uyurken giyindim. Odadaki tek pencereden içeri giren tek ışık taş kadar griydi, bulutlar ise yaralarımın rengindeydi. Sanki dünkü güneş hiç doğmamış gibiydi.

Damien'dan çaldığım gömleğin önünü iliklerken, kollarının arasından parlayan solgun ışık, kolumun ön kısmına doğru uzanan kabarık ve bükülmüş yara izlerini gösteriyordu. Kendi kolumun iç kısmının, kanayan kırmızı etin, ağız gibi açık görünüşünü hatırladım.

Madenden edindiğim yara izleri omuzlarımdan ensemin arkasına kadar uzanıyordu. Bazen kıyafetlerimin yakasından o

Ninova

izleri gördüğümde üşüyüp ıslandığımı hatırlıyorum. Parmak uçlarım sızlar ve nöbet geçene kadar umutsuzluk içinde boğulurdum.

Bu yara izlerine bağlı anılar sefalet içeriyordu. Çirkinliklerini herkese haykırmaları gerektiğini düşünmüştüm.

Başparmağımı bileğimin çaprazına doğru uzanan yara izinde gezdirdim. Dikiş yerinin etrafındaki etten daha sert olduğunu hissedebiliyordum ama sanki yeniden parçalanacakmış gibi kırılgandı.

Arkamı döndüğümde Damien yatakta oturmuş beni izliyordu. Giydiği kırışık gömleği çıkardı. Antrenmanlardan, dövüşlerden, akademiden kaynaklanan beyaz yara izleri, ön kollarında kurtların onu ısırdığı yerde daha yeni izler ve kaşında tanıştığımız günden kalma kesikler vardı. Soluk çizgi yüzünde aşağıya kadar iniyor, hâlâ çenesinde görülebiliyordu. Onu sadece bir kez iz olmadan görmüştüm, bu yüzden benim için, gamzeleri ya da kirpiklerinin karışık görünümü kadar yüzünün bir parçasıydı.

Nasıl kendimizde de olan şeyleri başkalarında sevip de kendimizde sevmediğimizi bilmiyordum.

"Hâlâ fikrini değiştirmedin mi?" diye sordum şakayla karışık.

"Değiştirmedim," dedi Damien tamamen ciddi bir tavırla. "Seninle geliyorum."

Bozulan sinirlerim kahkaha olarak dışarı yansıdı.

"Harika. Artık ihtiyacımız olan tek şey bir plan."

"Peki bir planın var mı?"

"Var sayılır. Saraya nasıl girebileceğimizi biliyorum. Eski at mezarlığından geçen bir tünel var."

"Rasputin'in bundan haberi var mı?"

"Muhtemelen hayır."

Damien bir dakika düşündü.

"Peki, beni de zaman akışına mı çekeceksin?"

Ninova

Başımla onayladım. "Onun yapamayıp da benim yapabileceğim tek şey bu."

"Zamanı yavaşlattığında gücüm zayıflıyor."

"Biliyorum. Onu ele geçirdiğinde zaman akışından çıkmak zorunda kalacağız."

"O zaman da herkes bize saldırabilir."

"Evet," dedim. "Özellikle Katya."

Aslında Katya'nın dövüştüğünü görmemiştim ama gözlemlediğim kadarıyla Rasputin'in sağ koluydu. Öğrencilerle, Bolşeviklerle, Anarşistlerle, siyasetçilerle ittifak kuran oydu. Kardeşimi kendine âşık etmişti. Yeteneklerinin boyutunu bilmiyordum tam bilmesem de son derece ikna edici olduğunu biliyordum.

Başparmağımı kolumdaki yara izlerinde gezdirirken kendimi çaresizce ve kafamın içinde sıkışıp kalmış halde olanları izlerken buldum, bıçağın tekrar tekrar parladığını görebiliyordum. Sylvie'nin trenin önüne atladığını düşündüm ve onun da aynı derecede güçsüz, aynı derecede dehşete düşmüş olup olmadığını merak ettim.

"Gündüz saldırmalıyız saldırmalıyız," dedi Damien.

"Rasputin güneşe çıkabilir."

"Yine de gündüzleri uyuyor olma olasılıkları daha yüksek." Damien kaşlarını çatarak duraksadı. "Alexei konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Gözlerine baktım. "Bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum onu kurtarmaya çalışarak bu işi tekrar mahvetmeyeceğim."

Damien yanağının içini ısırdı.

"Hadi, gidip dayılarımla konuşalım," dedi sonunda.

***

Damien'ın hâlâ hayatta olan altı dayısı ve amcası vardı; beşi annesinin ağabeyleriydi ve biri de babasının en küçük erkek kar-

deşiydi. Son birkaç hafta içinde Myron, Symon, Feo, Ivash ve Kristoff'u oldukça iyi tanımıştım ama Evo Kaledin benimle tek kelime konuşmamıştı. Damien'dan yalnızca on yaş büyüktü ve ona kendi babasından daha çok benziyordu sadece daha koyu tenliydi. Saçları kalın telli ve siyahtı, kısa ve sağlam bir yapısı vardı. Birkaç günlük kirli sakal yüzünü gölgeliyordu.

Ateş dansına ya da Kazakların akşamları oynadığı diğer oyunlara hiç katılmazdı. Köyün kenarında, bakımını yapacak kimse olmadığı için köyden her gittiğinde bakıma muhtaç kalan bir evde yaşıyordu.

Şimdi bile herkesten biraz uzakta oturuyor, açık pencerenin yanında piposunu içiyordu.

Myron biraz sinirlenmiş görünüyordu. Burası onun geniş, temiz eviydi ve Kazaklar kapalı mekânda sigara içilmesinden hoşlanmazdı.

Köydeki tüm erkekler arasında Myron, "kadın işlerine" aktif olarak katıldığını gördüğüm tek kişiydi. En son ziyaretimde kollarını sıvamıştı ve dirseklerine kadar un içindeydi, karısının uzun, eski masanın üzerinde hamur açmasına yardım ediyordu.

Seyrelmiş saçları, yumurta şeklinde bir kafası ve uykulu görünen gözleri vardı. Biraz kibirli olabilirdi ama kendi adının ataman oylamasında Damien'a kaybeden isimlerden biri olmasına kin beslemiyordu.

Önüme sıcak, köpüklü kvas ile dolu bir kupa koyarak, "Demek bizim küçük Ruski ateş dansını kazandı," dedi.

Damien'ın dayısı Ivash kvasını alıp kupanın yarısını bir yudumda içti. Dans için balalayka çalan oydu. Zayıf bir vücudu, Uzun, kederli bir yüzü ve kan çanağına dönmüş gözleri vardı. Oğlu Petro da onunla gelmişti ve sigara sarıyordu fakat içeride olduğu için sigarayı yakmadı.

Petro, sarma kâğıdının kenarını yalayıp mühürlerken gülümseyerek, "Nyura buna çok sinirli," dedi. Nyura onun kız kardeşiydi.

"Peki, konu nedir, Damien?" diye sordu Feo. Damien'ın annesinin ortanca kardeşiydi, sarı saçlı, mavi gözlüydü. Eşi ve küçük oğlu bir yıl önce gripten ölmüştü. Melankoli, başının üzerinde bir bulut gibi gittiği her yerde onu takip ediyordu.

"Konu Rasputin," dedi Damien, herhangi bir giriş yapmadan. "Anya madendeyken bir çeroit kaynağı bulmuş. Rasputin henüz orayı bulamamış olsa da her an bulabilir."

Dayıları kafaları karışmış bir halde birbirine baktı. Oda, özellikle erkeklere özgü ter, at, deri ve duman kokusuyla doluydu.

"Bundan bize ne?" dedi Evo sertçe. Büyük elleri piposunu gölgede bırakıyordu ve pantolonunda son avda öldürdüğü avının paslı lekesi vardı. "Yeni çar, son çarın aynısı."

Teknik olarak Alexei çardı ama artık Rusya'yı kimin yönettiğini herkes biliyordu.

"Aynısı değil," dedim. "St. Petersburg bir hapishane ve işler sadece daha da kötüleşecek."

"Bu Ruskilerin sorunu. Bizi rahat bıraktıkları sürece bırakalım birbirlerini öldürsünler."

"Ama bizi rahat bırakmayacaklar," dedi Feo sessizce. "Bolşevikler zaten Don Nehri kıyısındaki köylerin yarısını yok etti. Evleri yakıyorlar, kadınları ve çocukları karların içine sürüyorlar, erkekleri çalışma kamplarına gönderiyorlar ve tarım arazilerini Rusya köylülerine veriyorlar. Buna 'kazaksızlaştırma' diyorlar."

"Bu yüzden biz atlara atlayıp kardeşlerimize yardım ediyoruz." Evo doğrudan odaya uzun bir duman üfledi.

"Bu yılanın kuyruğu," dedi Damien. "Kafasını kesmemiz lazım."

"Bu da onun fikri, öyle mi?" Evo piposunu üflerken kara gözleri üzerimdeydi.

"Evet," dedim. "Öyle."

"Bir Romanov uğruna başka bir savaşa ancak cesedim çürüyünce girerim," diyerek yere tükürdü.

Odaya sessizlik çöktü.

Damien onu kırmaktan korkmuyordu.

"Doğru," dedi. "Anya, Anastasia Nikolaevna. O çarın en küçük kızıydı."

"Biz ne kör ne de aptalız," dedi Kristoff. "St. Petersburg'da o kadar çok arkadaşın yoktu, Damien... Özellikle büyüsü oldukça güçlü olan kızıl arkadaşların yok."

"Onu burada saklamak bir şey," dedi Ivash. "Onun küçük intikam görevine katılmak başka bir şey."

"Bunun intikamla alakası yok," dedim.

"Eminim yoktur," diye çıkıştı Evo.

"Rasputin'in daha fazla çeroit elde etmesini engellemeliyiz."

"Peki, onu ele geçirmesine ilk başta kim izin verdi?" diye soran Evo, piposunun sapını yüzümün ortasına doğrulttu. "Bizden pisliğini temizlememizi istiyorsun."

"O zaman evet, aynen bunu istiyorum," dediğimde onu şaşırtarak bir an için susmasını sağladım. "Haklısın, çeroidi asla çıkarmamalıydık. Artık madenlere gidip olanları, çeroidin neler yapabileceğini kendim gördüğüm için bunu durdurmak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Aptal olma," diye tısladı Evo Damien'a. "Bu kız sadece çeroidi yeniden kontrol altına almak istiyor."

"Tek bir zerresini bile kullanmayacağım," dedim soğuk bir tavırla. "Onu parçalara ayıracağız. Bütün lanet dağı çökerteceğiz."

Şimdi Damien dışında hepsi bana delirmişim gibi bakıyordu.

"Hepsini havaya uçurmak mı istiyorsun?" diye sordu Ivash, bana bir an bile inanmadığı ortadaydı.

"O madende biraz bile süre geçirip de madenin varlığının devam etmesine izin veremezsiniz. Koşulların daha iyi ya da

Ninova

daha kötü olması ya da kimin kırbacı şaklattığı önemli değil. İnsanların yerde olması doğru değil. Özellikle o yerde. O taş seni cehennemin derinliklerine çeker. Yozlaştırır."

Şimdi Evo bana, bir şey olacağını düşündüğünüz ve tamamen başka bir şey olduğu ortaya çıkan ağdaki bir balık gibi bakıyordu.

"Peki ya Rasputin?" dedi Myron.

"Damien ve ben onu öldüreceğiz."

"Sanki o kadar kolaymış gibi," diye tısladı Evo.

"Onunla daha önce de dövüşmüştüm."

"O zaman onu öldürmedin, değil mi?"

Damien benden önce cevap verdi. "Vampirlerle dolu bir saraydan kaçtı, bir yıl boyunca Rasputin'den saklandı, madenden sağ kurtuldu ve buraya geldi. Hayal bile edemeyeceğiniz bir büyüsü var. Rasputin'i alt edecek ve ben de ona yardım edeceğim."

Damien'ın beni desteklediğini duyunca kendime olan güvenim bin kat arttı.

Petro son sigarasının ucunu büktü. "Eh, sanırım ben de geliyorum."

"Ağır ol," diye çıkıştı Evo. "Diyelim ki sana yardım ettik. Bundan çıkarımız ne?"

"Başlangıç için güneşin yeniden parlamasına ne dersiniz?"

"Bozkırları istiyoruz," dedi açıkça. "Hepsini. Ve şartları canın istediğinde değiştirebileceğin saçma bir anlaşmayla değil. *Bizim olacak.* Sonsuza kadar."

"O çar değil," diyerek araya girdi Damien. "Ne yapmasını bekliyorsunuz?"

"Şu ana kadar yaptığından daha fazlasını," dedi Evo acı bir şekilde.

Ağabeyinin ölümünden beni sorumlu tutuyordu. Damien ise kendini suçluyordu. Ben de Rasputin için kendimi suçlamıştım ve bu insanlar için ne fayda sağlamıştı ne de bir şeyleri düzeltmişti.

Ninova

"Size araziyi vereceğim," dedim pervasızca. "Şimdi bana yardım edin, ben de istediğinizi elde etmek için elimden geleni yapayım."

"Bu kulağa bir söz gibi gelmiyor."

"Ne bekliyordun?" diyen Feo, pencereden dışarı bakarken olup bitenleri pek dinlemiyormuş gibi görünüyordu. "Onu nehrin dibi kadar çamurlu, çizmeleri deliklerle buraya gelirken gördün. Bir sözleşme yazıp asasıyla damgalamasını mı istiyorsun? Beş parası yok."

"O hâlâ bir prenses," dedi Evo, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Size sözümü veriyorum," dedim. "En azından buna hâlâ sahibim."

"Bende Damien'ın sözü var ve benim için yeterince iyi." Feo'nun donuk sesi çoktan tüm duygulardan arınmış görünüyordu.

"Gerçekten onu yenebileceğini mi düşünüyorsun?" diye soran Myron, ikna olmamıştı.

"*Evet.*" Tüm güvenimi ve inancımı o tek kelimeye döktüm. "Çünkü buna mecburuz. Rasputin yalancı, dolandırıcı ve parazitin teki. Kötülük varsa iyilik de var. Taraflarda yoğunlaşmaz, insanlarda yoğunlaşır. Eğer evrende adalet varsa o eminim ki o da bizden yanadır çünkü biz savunmasızları savunmak istiyoruz, oysa onları kurutmak istiyor."

"Otokrattan haçlıya mı?" diye dalga geçti Evo benimle.

"Dersim ağır oldu. Tanrı bunu sizden esirgesin... Rasputin'in neler yapabileceğini düşünmek bile istemezsiniz. Daha doğrusu sevdiğiniz her şeye neler *yapacağını*..."

Odaya çöken sessizlik, yumuşak ve şekillendirilebilirdi, dinliyorlardı.

"Rasputin'in bizden çaldığı çeroit bir önlüğe sığardı," dedim usulca. "Dağdaki kaynak ise bu eve bile sığmaz. Hiç bu kadar önemli bir haçlı seferi olmamıştı."

İşin tersine döndüğünü hisseden Evo, piposunu pencere pervazına vurdu ve avuçlarını pantolonunun üzerine silkti.

"O zaman, plan nedir?"

***

Birkaç saat sonra Myron, Ivash, Symon ve Kristoff'un bir grup atlıyı madene götürmesi için bir düzenleme yapmıştık. Madencileri serbest bırakacak ve elimize geçen patlayıcıları kullanarak madeni çökerteceklerdi.

Onlara muhafızların yeni tüneller açmak için dinamiti nerede sakladıklarını ve eskiden nerede devriye gezdiklerini anlatmıştım. En yüksek güvenlik her zaman taşların ve ulaşım hattının çevresindeydi.

Damien, Evo, Petro ve ben tünelden saraya girecektik. Fark edilmeden içeri girmek için en iyi şansımız olacağını umarak sadece dördümüz işe koyulacaktık.

Her iki yöne de uyarı gönderilmesini önlemek için her iki yere de aynı anda saldırmak niyetindeydik.

Rasputin hâlâ ne yaptığımızı bir şekilde öğrenebilirdi. Sylvie'nin kulesine ne zaman girdiğini biliyordu.

Damien'ın amca ve dayılarının da bunu kabul etmesi beni rahatlattı. Damien atamandı ama Kazaklar onu kendi tercihleriyle takip etmişti. Eğer büyükleri ona karşı çıkarsa, kabilenin çoğu da karşı çıkacaktı.

Myron'ın evinden ayrılırken moralim yüksekti, Damien'inki ise düşük. Usulca yürürken yüzünde karanlık bir ifade olduğunu fark ettim.

"Sorun ne? Evo'nun bizimle gelmesinden mi endişeleniyorsun? Pipo kokusunu almamak için onu madene mi göndersek sence?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evo için endişelenmiyorum. Bize yardım edeceğini söylediyse eder."

"Öyleyse ne oldu?"

Ateş dansını kazandıktan sonra çok mutlu görünüyordu ama Stana onun geleceğini okuduktan sonra ruh hali değişmişti. Anlam veremiyordum, tam olarak duymak istediklerimizi söylemişti.

"Sadece... bu kadar çabuk gitmek zorunda olmamamızı dilerdim. Köye ilk döndüğümde hiçbir şey doğru gelmiyordu. Babamın yerine ataman olarak geçtim ve onun evinde yapayalnız yaşadım. Artık burada olduğuna göre, nihayet yeniden evimdeymiş gibi hissediyorum."

Sanırım eğer bir mucize eseri Rasputin'i öldürürsek ve Alexei iyileşirse, benim Alexander Sarayı'nda kardeşimin yanında kalacağımdan ya da Danimarka veya Albion'daki akrabalarımın yanında yaşayacağımdan endişelendiğiniyordu.

Damien'ın ellerini ellerimin arasına aldım ve parmaklarımız bir zincir gibi birbirine kenetlensin diye eldivenlerini çıkardım. Parmaklarımızın farklı iki renkte bir sepetteki kamışlar gibi birbirine geçmiş görüntüsüne bayılıyordum.

"Ne olursa olsun buraya seninle döneceğim. Tekrar sarayda yaşayabilsem bile bunu istemezdim. Daha önce hiç burada, seninle olduğum kadar mutlu olmadım."

Ninova

712

"Ben şu ana kadar hiç mutlu olmadım. Seninle geçen bu ay için tüm hayatımı feda ederdim."

"Daha fazlasına sahip olacağız," derken başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Genellikle Damien'ın ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Bugün gözleri gece yarısı gölü kadar karanlıktı.

Yüzüme dokunup başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. İçim alev alev yanarken ona sokuldum. Hiçbir şey yeterince yakın gelmiyordu. Onun içinde olmak istiyordum.

"Seni her zaman koruyacağımı biliyorsun," dedi Damien. "Ben seninleyken hiçbir şey sana zarar veremez."

"İşte bu yüzden korkmuyorum. Çünkü bunu birlikte yapıyoruz."

"Ben de korkmuyorum." Damien beni yüzünü göremeyeceğim şekilde göğsüne çekti. "Hazırım."

Ninova

Kırk Beşinci Bölüm
SEÇİME BAĞLI

Damien

PLANLARIMIZI SONUÇLANDIRMAK VE ihtiyacımız olan her şeyi toplamak bir haftamızı aldı. Myron'ın en büyük oğlu Adam ilk gün atıyla yola çıktı ve son gün Minsk'teki bir saatçiden satın aldığı on iki bombayla geri döndü.

"Atım her tümseğin üzerinden geçtiğinde neredeyse altıma ediyordum."

Her ne kadar Anastasia'nın yanında kaldığım her ana tutunmaya çalışsam da o yedi gün bir anda geçip gitti.

Zaman hiçbir zaman dostum olmamıştı. Ayrı kaldığımız günler hiç bitmeyecekmiş gibi geçmek bilmemişti, şimdi de saatleri yavaşlatmak için her şeyimi verebileceğim günler hızla geçiyordu.

Ancak Anastasia'nın bir konuda haklı olduğundan her geçen gün daha emin oluyordum: Bu bizim kaderimizdi, benim ve onun kaderi. Biz doğmadan önce kader ağlarını örmüştü.

İplik dokumayı görmez, kendi rengini, desenini bilmezdi ama yerini alırdı.

Ninova

Böyle olmamın bir nedeni vardı. Anastasia'nın böyle olmasının da.

Bunu her gün köyde görüyordum. Anastasia'nın Ionna ile ekmek pişirmeyi öğrenmesini ve Daryna ile inekleri meraya çıkarmasını izledim. Stana'ya bebeği konusunda nasıl yardım ettiğini ve büyükannemle birlikte ormana bitki toplamaya gittiğini gördüm. Onu kuzenlerimle gülerken, en az sevgilim kadar yokuşlarda yarışmayı seven Nyura ile at sürerken gördüm.

Kazakların ona nasıl çekildiğini, sadece elleriyle değil, kahkahasıyla, şakalarıyla, mantıksız iyimserliğiyle onların yüzünü nasıl gülümsettiğini, yüklerini nasıl hafiflettiğini izlemiştim. Onun neşesi ve inancı insanları birbirine bağlıyordu.

Öldürülemez bir ruha sahipti. Bir şeyler yapabileceğine dair bu inanç, bu değişim onun gücündeydi.

Onunla tanıştığımda ne kadar kızgın ve mağlup olduğumu düşündüm. Hiç umudum yoktu. *Hiçbir zaman* umudum olmamıştı çünkü kendi annemi öldürmüştüm, hayatım boyunca kimseye dokunamamıştım ve asla dokunmayacağımı da biliyordum. İyi olduğum tek şey ölümdü.

Benim için hiçbir şey yolunda gidemedi çünkü gidemezdi. Çarı öldürmeye çalıştığımda da başarısız olmuştum ve her şeyi daha da kötü hale getirmekten başka bir şey yapmamıştım.

Neredeyse arkadaş bile değildik ama Anastasia ne kadar perişan olduğumu görmüştü. Neşelenmek için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım olduğunu görmüştü. Sonra da bana at aldırmıştı.

Sabahın erken saatlerindeki siste Herkül'ü arazide sürdüğüm ve nihayet yeniden mutluluğu hissettiğim o an...

Bu diğerlerinin ötesinde, onun gerçek yeteneğiydi. En ufak bir umut kırıntısını bulmak ve onu bir fener gibi büyütmek.

Ben Anastasia'yı besliyordum, evet ama o etrafındaki herkesi aydınlatıyordu.

Ninova

Ben halkımı seviyordum ama ona göre herkes onun halkıydı.

Gerçekten bir prensesti; bir sarayda yaşadığı ya da taç taktığı için değil, o pelerini omuzlarına aldığı ve asla üzerinden çıkarmadığı için. O, halkının, benim halkımı, tüm Rusya'nın prensesiydi. Başına ne gelirse gelsin, bu hiç değişmemişti.

Acı insanları zehirleyebilirdi. Onları büküp bozabilirdi. Anastasia acı çekmişti ama asla kalbini kapatmamıştı.

Onun sihrini inatla, takıntılı bir şekilde uygulayışını izlemiştim ama bunu güç ya da intikam için yapmıyordu; yüreğinde halkının yapmasına ihtiyaç duyduğuna inandığı şeyleri yapabilmek için gelişmek istiyordu.

Bunu bensiz yapamayacağına Anastasia kadar ben de inanıyordum.

Ölümdüm ama aynı zamanda da yaşamın piliydim.

Birlikte parlayamasak bile ben gittikten sonra o parlayacaktı.

Devam etmemi sağlayan şey buydu, ona gülümsememi, onu öpmemi ve asla yaşayamayacağımız her şeyin pişmanlığına kapılmadan ona sarılmamı sağlayan şey buydu.

***

Köydeki son günümüzde güneş doğmadan uyandım. Eğer bu Anastasia'yla geçireceğim son boş günümse bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordum.

Yatağa uzandım ve yastığımın uyuklarken onu izledim. Göğsünün düzenli inip kalkışını, alnına yapışan saç tellerini, uykudan kızaran yanaklarını izledim.

Uyuyuşunda çocuksu bir şeyler vardı. Bu bana onu tanıdığım her bir yılı hatırlattı. Onu ilk gördüğüm anı hatırladım; gözleri vahşi bir merakla bana dikilmiş kızıl saçlı küçük bir iblis. Yaptığını gördüğüm ilk şey hayatımı sonsuza dek değiştiren bir

büyüydü. O büyü, gördüğüm son şey de olabilirdi. Her şey başladığı yöne geri dönüyordu.

Trendeki ilk konuşmamızı düşündüğümde aklıma gelen şey nasıl tartıştığımız değildi. Babasını öldürmeye çalışmış olmama rağmen bozkırlara son kez bakmama izin vermeleri için gardiyanları nasıl zorladığını hatırladım. Beni Vasta ve Gleb'den nasıl korumaya çalıştığını, herkesin önünde benimle nasıl dans ettiğini ve Dimitri Pavlovich'i beni süvari birliğine almaya nasıl ikna ettiğini düşündüm. Yalnız ve perişan olduğumu gördüğü için beni hep savunmuştu.

Birlikte büyümüştük. Birbirimize meydan okuduğumuz için daha güçlü ve daha akıllı olduk, hep birimizin en iyi taraflarının en gerçek tarafları olduğuna inandık.

Eğer onunla hiç tanışmasaydım ne olurdum?

Şu an olduğumdan daha azı. Daha zayıfı, daha körü.

O benim tek dokunuşumdu, tek öpücüğümdü, tek aşkımdı.

Benim karım olmalıydı. Onunla bir çocuğum olmasını, onunla yaşlanmayı diledim.

Hep engellemiştik, birbirimizden sökülüp uzaklaştırılmıştık. Birbirimizi tekrar bulmak için çok uğraşmıştık ama artık çok geçti, zamanımız tükenmişti. Saat ikimizin de göremeyeceği bir yerde sessizce ilerliyordu.

Ona kalbimde bildiğim, emin olduğum gerçeği söylemek istiyordum. Önümüzdeki günlerin birlikte geçireceğimiz son günler olduğunu. Ama bu benim taşımam gereken bir yüktü. Geriye kalan tüm saatlerinde ona mutluluktan başka bir şey yaşatmak istemiyordum. En çok ihtiyaç duyduğu anda umudunu yok edemezdim.

Gözleri açıldı; yastığa karşı mavi gözleri, bulutların arasında bir gökyüzü parçası gibi görünüyordu. Beni gördüğünde gülümsedi.

"Rüyamda seni görüyordum."

Ninova

"Ben de öyle," dedim. "Tüm gece boyunca."

"Pek uyumuş gibi görünmüyorsun."

"Uyanmak ve seni yatakta hissetmek daha iyi bir seçenekti."

"Demek bu yüzden rüyalarım bu kadar güzeldi." Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Sana her dokunduğumda onları doğru yöne gönderiyordu..."

"O zaman belki gözlerini tekrar kapatmalısın..."

Battaniyenin altına girdim ve sıcak bedenini buldum. Benim gömleğimi giyiyordu, üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Fırından çıkmış ekmek gibi yumuşak ve sıcacık olan kalçalarına kadar giden yolu öptüm. Bacaklarının arasındaki ocağı bulup en sevdiğim kokuyu içime çektim.

Anastasia ürperirken kalçaları kulak hizamdaydı, parmakları saçlarımın arasında dolanıyordu. Onu en sıcak ve ıslak yerinden yavaşça öptüm. Tırnakları kafa derimi çiziyordu.

Onun tadına baktım. Onu en çok böyle yürürken, ata binerken ve uyurken seviyordum. Kendi doğal tadı, dışarısıyla ve uyurken bile ondan sızan vahşi enerjisiyle birleştiğinde. Tüm çarşaflarım onun gibi kokuyordu. Kapıdan girdiğimde bile kokusu havada asılı olurdu.

O gelmeden önce ev boş ve yanlış geliyordu. Babam olmadan onun evi hissini veremzdi ki.

Şimdi Anastasia'nın pencerelerde kuruttuğu otlarla, masalara bıraktığı kırıntılarla, kahkahalarının havadaki yankılarıyla bu ev yeniden hayata dönmüştü.

Evde kendimden ziyade onu görmek istiyordum. Tekrardan benim hayaletim olmasındansa ben onunki olmayı tercih ederdim.

Yüzümü bacaklarının arasına dayadım çünkü beni yaşatan şey buydu. Onun kokusu ve tadı. Bana bir şeyler yapıyor, beni değiştiriyordu. Bunu yaparak geçirdiğim bir saat başka herhangi bir şey yaparken geçirdiğim bir yıla bedeldi.

Anastasia kalçalarını bana doğru yuvarlayarak beni vahşi bir hayvana dönüştüren yumuşak, istekli inlemeler çıkarırken onu öptüm, yaladım, tadına baktım. Ava çıkmıştım ve o çığlık atana kadar durmayacaktım.

Kalçalarını yukarı savurup bacaklarıyla başımı sıktı, topuklarını sırtıma bastırıyordu. Kaçmaya çalışır gibi kıvranırken başımı tutup kendine doğru bastırdı.

Son sürat koşuyormuş gibi nefes nefese kalıp bacakları titreyene kadar onu yalayıp yuttum. Yumuşaklığı dilimin karşısında eridi. Her damlasının tadına bakıp yuttukça onun zevki benim zevkim oldu.

Yatağa yığılıp kalana kadar devam ettim, sonra da onu dilimle temizledim, şimdi daha yumuşaktı ama boşalması tamamen bitmemişti. Küçük artçı şoklar vücudunu hafifçe sarsıyordu. Gevşek ve sersemlemişti, parmakları sırtımdan aşağı kayıyordu.

Tekrar konuşabildiğinde güldü ve "Bunun tam olarak rüyamda gördüğüm şey olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

"Birden fazla çeşit büyüsü olan tek kişi sen değilsin."

Aklını okuyabildiğimi gerçekten düşünüyordum. Onun için her şeyi yapmak için yaratılmıştım.

Puslu bir aynanın altına yerleştirilmiş küvette yıkanmasını izledim. Giysilerini çıkardı ve süngeri bacaklarından yavaşça geçirip çıplak göğüslerinin üzerinde sıkarak benimle adeta dalga geçti.

Onun burada benim evimde yaşaması, onu her gün çıplak görmek, istediğim zaman ona dokunabilmek... Sonunda hayalini kurduğum her şeye sahiptim. Ama sadece kısa bir süre için.

Tıpkı babam gibi.

Ben dünyanın en zengin adamıyım... açgözlü olmaya gerek yok.

Haklıydı. Bu yeterliydi.

Anastasia örgüsünü çözerek çilek rengindeki buklelerini taramaya başladı. Saçları atların kuyruğundan bile daha hızlı uzuyordu; tekrardan neredeyse beline kadar ulaşmıştı.

Ninova

"Bugün benim için bir şey giyer misin?" diye sordum.

"Elbette. Ne giyeceğim?"

"Eskiden annemindi."

Yatağın ayakucundaki sandığın yanında diz çöküp gıcırdayan mandalları kaldırdım, kapağı kaldırırken taze sedir kokusu burnuma doldu. İçinde eski mektuplar, fotoğraflar, belgeler, hatıralar vardı. Anastasia çıplak olarak yanımda diz çöktü ve sandığa iyice yaklaştı.

"Bakabilir miyim?"

"Elbettet."

Anastasia fotoğrafları karıştırırken ebeveynlerimin düğün gününden bir fotoğrafını buldu. Annem, çeyizinin tamamı olan altın paralardan oluşan bir kolye takıyordu; babam ise göğsünde kurşun ve barut bulunan küçük cepleri olan uzun bir ceket giyiyordu. Annem sanki bir sırrı varmış gibi gülümserken babam şansına inanamıyormuş gibi ona bakıyordu.

"Annen..." diye soludu Anya. "Tıpkı ona benziyorsun."

Yutkundum. "Babam her zaman onun yüzünü hâlâ benimkinde görebildiği için ne kadar sevindiğini söylerdi."

"Yeteneği neydi?" Anastasia, annemin benimkinden daha açık yeşil olan gözlerine bakabilmek için resmi yakınına tuttu. Güneş daha yeni doğuyordu ve ikimiz de mum yakmamıştık.

"Hayvanları büyüleyebilirdi. Elini uzatsa yanına gelirlerdi. Babam onun şimdiye kadar gördüğü en iyi binici olduğunu söylerdi. Bozkırlarda yabani atları yakalayıp evcilleştirirmiş."

"Babanı böyle mi yakaladı?" diyerek kahkaha attı Anya.

"Babam da böyle derdi. Kendisi de dahil olmak üzere tüm sokak hayvanlarının annemin kapısına geldiğini söylemişti."

Anastasia fotoğrafların geri kalanını karıştırdı ve annemin arkası ayçiçekleriyle bezeli karaağaçtan sarkan bir salıncakta oturduğu fotoğrafına baktı.

Ninova

"Buradaki sen misin?" Annemin yazlık elbisesinin altında yuvarlak olan karnını işaret etti. Avucunu ona doğru götürüp diğer eliyle salıncağın ipine dolaması dışında şişlik farkedilemezdi. "Bak, ne kadar mutlu..."

Bu fotoğrafı daha önce görmüştüm ama hamile olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir bakıma ikimizi bir arada görmek gibiydi.

Annem bana sahip olmanın onu öldüreceğini bilmesine rağmen gebeliğine son vermemişti. Benim için kendi hayatını feda etmişti.

Sevdikleri biri için ölen insanlardan oluşan sonsuz zinciri düşündüm ve anneme daha önce hiç olmadığım kadar yakın hissettim.

"Bu elbise... benim için giymeni umduğum elbise. Onun en sevdiği elbiseymiş."

Elbiseyi sandıktan çıkardım. Sarılı kâğıdı açınca çayır güllerinin tatlı ve keskin kokusu odayı doldurdu.

Anastasia gözlerinde yaşlarla derin bir nefes aldı. "Annem de gülleri severdi."

Elini tutup dudaklarıma götürerek öptüm.

"Seni o mavi elbisenin içinde ilk gördüğümde bunu düşünmüştüm. Ama elbiseleri pek sevmediğini biliyorum..."

"Onur duyarım," dedi Anastasia, elbiseyi ellerimin arasından alarak.

İpte kuruyan bir çarşaf kadar yumuşak ve hafif elbiseyi başının üzerinden geçirdi. Omuzlarına denk gelen annemin eliyle işlediği minik güllere dokundu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Anastasia, eteği çıplak bacaklarının etrafından akacak şekilde etrafında dönerek.

Konuşmak zordu. Açıklamak imkânsız.

Bazı anlar zihninizde yanıp sonsuza kadar bakabileceğiniz bir ışık yaratırdı. Hiçbir zaman solmayan, ancak onları her ziyaret ettiğinizde daha da parlaklaşan anılar, tıpkı pirinç bir heykelin üzerinde binlerce elin dokunduğu yer gibi.

Ninova

Aklımdaki en parlak anılar hep Anastasia'dan oluşuyordu.

Bana yön gösterecek başka bir yıldız eklenmişti.

Anastasia, annemin elbisesiyle su, gökyüzü ve bahar çiçekleri anlamına gelen, canlı olan, sevdiğim her şey anlamına gelen o mavi renkte ahşap zemin üzerinde çıplak ayaklarıyla kendi etrafında dönüyordu.

"Böyle gülümsemen beni her şeyden daha çok mutlu ediyor," dedim.

Anastasia sanki hissedebiliyormuş gibi eteğe nazikçe dokundu. "Ona bağlanmış gibi hissediyorum. Ve sana."

Göğsüm o kadar sıkıştı ki zar zor konuşabiliyordum. Eteğin bacaklarının etrafında hareket etmesi, ona insan şekli vermesi ve kumaşı dans ettirdiği için mavinin adeta sıvılaşması, ipek nakış iplikleri üzerinde ışığın parıldaması...

"Bunca zamandır onun elbisesine sahiptim. Sen onu canlı hale getirdin."

Anastasia kollarını etrafıma dolayıp bana sertçe sarıldı. Kalbim sızlıyordu ama o beni o kadar mutlu ediyordu ki iki duygu boya gibi karışıyor, asla tam olarak eşleşemeyecek bir renk oluşturuyordu.

Anastasia yine buğulu aynanın önünde durdu. Elbise kolsuzdu ama gözleri kollarındaki yara izlerine gitmiyordu. Anı tutucuyu cebine sokarken kendi kendine gülümsedi.

"Hâlâ çalışıyor mu?" diye sordum, onun iki kez nehre düştüğünü hatırlayarak.

"Bakalım." Anı tutucuyu tekrar ortaya çıkardı.

Anastasia odanın ortasında diz çöktü. Bu sefer yerde ona eşlik eden bendim. Daha önce hiç anı tutucuyu çalışırken görmemiştim.

Anastasia anı tutucuya nefesini verdikten sonra onu yere koydu. Yumuşak ve biraz hüzünlü bir müzik çalmaya başladı. Altın

aylar ve yıldızlar her yöne ışınlanıp odanın etrafında dönüyordu. Kapak kendiliğinden kalktı ve ışık daha da güçlendi; tek boyutlu değil, üç boyutlu görüntülerle etrafımız sarıldı.

Daha önce hiç görmediğim ama Anastasia'ya ait olduğunu bildiğim bir odayı gösterdi. Etrafa dağılmış kıyafetlerin onun olduğunu biliyordum, hakkında konuştuğumuz kitapları da görmüştüm. Görüntü o kadar detaylıydı ki Reval Kumsalı'nda topladığı taşları bile görebiliyordum. Şekillerini ve renklerini biliyordum. Konu ona gelince hiçbir şeyi unutmazdım.

Anastasia'nın kendisi de geceliğiyle pencerenin önünde diz çökmüş, ellerini cama dayamıştı.

Gerçek Anastasia, "Ne kadar heyecanlı olduğuma bak," diye fısıldadı. "Çünkü o gün seni görecektim..."

Mor adaçayı çayırında buluştuğumuz sırada atıyla bana doğru gelişini izledim. İlk öpüşmemizi izlediğimde pişmanlıkla gölgelenmemiş, saf, elektrikle dolu bir mutluluk hissettim. Bir kez daha onun içine sürüklendim. O an mutluluktan başka bir şey olamazdı.

"O günü asla silme," dedim. "Söz ver bana."

"Asla silmem ki. Seni o an sayesinde yeniden buldum."

Geçit törenini izledim ve Anastasia'nın anı tutucuya yaptığı gibi her gün yanımda taşıdığım beyaz çiçeği bana verdiği anı gördüm. Tüm paralellerimiz bizi birbirimize bağlayan bin altın iplikten ibaretti. Her zaman birbirimize bağlıydık ve öyle kalacaktık.

Anastasia'nın ailesi Kışlık Saray'ın merdivenlerinde onun arkasında duruyordu. Onları tüm ihtişamlarıyla görmek tuhaftı. Ölümlerinden sadece birkaç saat önce çok güçlü, çok yenilmez görünüyorlardı.

Alexei babasının yanında oturuyordu ama sanki yanında kimse yokmuş, bakışları hiçbir şeye odaklanmıyormuş gibi gözüküyordu.

Ninova

Anya, gerçek Anya, anının aynı bölümünü izledi; Alexei bir kardan adam gibi hareketsiz ve soğuk otururken renkli yapraklar etrafında uçuşuyordu.

"En çok üzüldüğüm şey bu," dedi yumuşak bir sesle. "Alexei'in ne hale geldiğini görmek."

Kardeşini onun önünde öldürmek zorunda kalırsam diye endişeleniyordum.

Geçit töreni düğüne dönüşerek solarken evimi aşırı şişmiş şakayıklardan oluşan bir görüntü ve katedralin parıldayan altın rengiyle doldurdu. O kadar gerçekti ki Anastasia'nın kolları sanki küçük evimin vitray pencereleriyle çevrelenmiş gibi, eğik, çok renkli bir ışıkla yıkanıyordu.

Aniden, "Evlenmeliyiz," dedim.

Anastasia müzik kutusunun ışığıyla aydınlanmış yüzünü bana çevirdi.

"Bunu her şeyden çok istiyorum. Ne zaman evlenelim?"

"Bugün."

Anastasia bir kahkaha attı. "Peki bizi kim evlendirecek?"

"Bilmiyorum... Bunu genellikle ataman yapar."

Ollie'nin düğününün hayali akşam yemeğine, ardından dansa dönüştü. Anastasia'yı, sahip olduğum her şeyden daha pahalıya mal olan, üzerinde çok güzel duran ama annemin pamuklu elbisesi kadar yakışmayan elbisesiyle dans ederken izledim.

Anı tutucunun gösterdiği son an, Anastasia'yı kollarıma aldığım zamandı; bedeni pencerelerden sızan ay ışığında aydınlanıyordu, bana gülümserken yüzü parlıyordu.

"Bu çok tuhaf," dedi Anastasia, müzik kutusu kararırken. "Mağarada oynattığımda biraz farklıydı."

"Belki de neyi görmemiz gerektiğini biliyordur."

Ninova

"Neyi *görmen* gerekiyordu?"

"İkimizi, birlikte. İki yılımı senden uzaklaştığım için pişmanlık duyarak geçirdim. Seni asla bırakmayacağımı bilmeni istiyorum. Nerede olursan ol, nereye gidersen git, ben de orada olacağım."

Anastasia bana baktı ve çok fazla şey söylediğimi düşündüm.

Sonra gülümsedi ve cevap olarak elinden geldiğince sıkı sıkı bana sarılırken beni öptü.

Ayağa kalkmadan önce anı tutucuyu tekrar cebine koydu.

***

Günün en azından bir kısmını köyün gürültüsünden uzakta geçirmeye kararlı bir şekilde son hazırlıklarımızı da hızla tamamladık.

Tüm heybelerin toplanmasına ve atların yeniden nallanmasına yardım ettikten sonra Anastasia'dan benimle gezintiye çıkmasını istedim. Onu ikna etmek zor olmadı. Ne de olsa köye geldiğinden beri atın sırtına atlamadan tek bir gün bile geçirmemişti.

Anastasia, Artemis'i ıslık çalarak çağırdı. Muhtemelen kasıtlı olan kısa bir gecikmeden sonra Artemis ahırların en büyüğünden uçarak geldi. Kirişlerde yaşayan baykuşu kovmuş ve orayı kendi evi haline getirmişti. Dayım Kristoff bunu umursamadı çünkü her iki durumda da fareler buğdayının dışında kalıyordu.

İlk önce yaylardan geçerken Anastasia Merkür'ün, ben de Herkül'ün üzerindeydim. Merkür'e ayak uydurabilecek canlı bir savaş atının olmadığını bilmeme rağmen onu mutlu etmek için Anya ile yarışmıştım.

Bugün yapmak istediğim de buydu; ona en sevdiği şeyleri vermek. Kahvaltıda elmalı turtalar, öğle yemeğinde ise nehirden tuttuğumuz alabalıkları yemiştik. Ata binip, avlanıp gece olunca dans ederdik ve Anastasia bir kez daha fener gibi aydınlanarak içimdeki korkuların her zerresini kovalardı.

Anya atını sürerken rüzgâr annemin elbisesinin eteğini doldurdu. Saçları canlanarak yüzünün etrafında uçuşuyordu. Altındaki Merkür, yaydan fırlamış gümüş bir ok gibiydi.

Onun her görüntüsünü zihnime kazıyıp bir cimri gibi ona sıkı sıkı sarıldım.

Sonunda Don Ormanı'na döndük ve yakalamaya değer bir şey görürsek diye sırtımızda tüfeklerimizle ormana doğru ilerledik. Anastasia'ya ateş etmeyi öğretiyordum. Pek başarılı değildi çünkü önce ateş edip sonra nişan alma eğilimindeydi.

Bahar geri çekilmişti; bugün hava bir hafta öncesine göre daha soğuktu. Hayvanlar saklanıyor gibiydi; geyik ve tavşanlara ait birkaç eski iz görmüş olsak da yeni bir şey yoktu.

Artemis bile sülün avlamayı başaramamıştı. Ağacın tepesinden Anastasia'nın koluna geri uçtu ve sinir bozucu bir şekilde gagasını şaklattı.

"Ne dedi?"

"Bir tavşan gördüğünü ama yakalama zahmetine giremeye değmeyecek kadar zayıf olduğunu söyledi." Anastasia bunu derken gülümsemesini saklamıştı.

Birkaç dakika sonra Artemis bir çam ağacının tepesinden atladı ve çalıların arasından bir şeyi çektir. Hayvan ciyaklayarak ayağa kalktı. Anya tüfeğini kaldırdı. Bense domuzu çoktan görmüştüm ve ateş etmiştim. Atış isabet etti ama öfkeli yaban domuzu ağaçların arasından geçip gitti.

Onu takip ettik, kardaki kan daha da parlaklaştı.

Yaban domuzu, ulaşmaya çalıştığı mağaranın hemen önünde devrildi. Yan yatmış, zayıf nefes alıyordu. Zavallı hayvanı acısından kurtarmak için atımdan inip boğazını kestim.

Anastasia domuzu değil mağaranın ağzını incelemek için Merkür'den aşağı indi. Ağaçlarla kaplı olduğundan burada güneş parlamıyordu. Buz sarkıtları açıklığı diş gibi kaplıyordu.

Anastasia bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdi. Ne kadar solgun olduğunu gördümde kendini sınadığını anladım. Madenden kaçtığından beri bir evden daha kapalı bir yerde kalmamıştı.

Onu takip ettim.

Mağaranın içi beklediğimden daha parlaktı; ışık zeminden, tavandan ve buzla kaplı duvarlardan yansıyordu. Beyaz kireçtaşının üzerinde buz sütunları damlamış, erimiş ve yeniden donmuş, mavimsi bir renk almıştı. Her yüzey kristal gibi parıldıyordu.

Ormanın sesleri, kuşların cıvıltıları ve rüzgârdaki dalların gıcırtıları kaybolmuştu. Tek duyabildiğim mağaranın deniz kabuğunun içi gibi kapalı sessizliğiydi. Bir de Anastasia'nın kalp atışı.

"Bir katedrale benziyor," dedi Anastasia etrafına bakarken.

Uzun zaman önce mühürlenmesi gereken bir şeyi mühürlemem gerekiyordu. Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerini ellerimin arasına aldım. Ellerini saran ellerim çıplaktı; yalnızca ikimizken eldiven takmayı bırakmıştım.

"Evlen benimle. Benim olmanı istiyorum."

"Seninim zaten. Hep senindim."

"O halde söyleceklerimi benimle birlikte tekrar et."

Anastasia bir sunağın önündeymiş gibi diz çökerken ellerimiz birbirine kenetlenmişti.

Babamın bir zamanlar anneme söylediği Kazak yemininin aynısını söyledim.

"Tek yürek, tek akıl, tek ruh. Seçimle birleştirilen asla parçalanamaz."

Bana baktı, yüzü benim tüm tüm dünyamdı.

"Sen benimsin, ben de seninim. Dün, bugün ve sonsuza kadar."

Yeminimizi mühürlemek için onu öptüm. Yalnızdık ama bu sadece durumu daha gerçek kılıyordu.

Ninova

Ninova

Onu öptüğüm sırada benim karım olmuştu, ölümde ve sonrasında bana sonsuza kadar bağlıydı. Ellerimden onun ellerine akıp da tekrar geri dönen bir sıcaklık hissettim. Mağaradaki tüm buzlar erimeye ve yağmur gibi üstümüze damlamaya başladı. Anastasia güldü, kirpikleri suyla parlıyordu.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!"

Tekrar söylemesini umarak onu öptüm.

Anastasia yeniden bu sözleri söylerken gözleri eriyen buzdan on kat daha parlak bir maviye bürünmüştü.

"Seni seviyorum. Buradan başka bir yerde evlenmek istemezdim."

"Yanımda yüzük yok," dedim, aniden pişmanlık duyarak.

"Önemli değil. Bu her zaman seninle benim aramdaydı."

El ele mağaradan çıktığımızda Artemis oldukça tedirgin bir halde domuzun yanında zıplıyordu.

"Sorun ne?"

"Yer altına girmemi istemiyor."

Anastasia kolunu uzattı. Artemis ona doğru uçtu, pençelerini onu irkiltecek kadar derine batırdı ama yüreğimi acıtacak şekilde başını omzuna dayamıştı.

Anastasia, "Sorun yok," diyerek onu rahatlattı. "Bugün korkularımızı öldürüyoruz ve mutluluğumuzu geri alıyoruz."

***

Domuzu Anastasia'nın atına bağladık. Anastasia ise sırtını göğsüme yaslayacak şekilde eyerimin ön kısmına oturarak benim atıma binmişti. Dizginleri tutmak için kollarımı beline doladım ve saçlarının temiz ve dumanlı kokusunu alabilmek için yüzümü boynuna yasladım. Yanağıma değen saçları, sıcak ve yumuşaktı, uçları elimin arkasına uzanıyordu.

O gece domuz bizim düğün ziyafetimiz oldu. Dayılarım, Kristoff'un ahırından uzun masaları getirirken biz de ballı kekler, şekerlemeler, taze çırpılmış kremayla haşlanmış böğürtlenler, baharatlı havuçlar ve dışı kızarmış, içi yumuşacık olan domuz butları yedik. Dayılarım, kuzenlerim, arkadaşlarım ve yiğtlerim, ben şaraptan ve Anya'nın dudaklarının tadından sarhoş olana kadar bize tekrar tekrar kadeh kaldırdılar.

Herkes doyunca şenlik ateşinin etrafında dans ettik. Düğün dansında rekabet olmazdı; tüm çiftler el ele tutuşarak bir arada durur, kadınların etekleri rüzgârda uçuşan tohumlar gibi uçuşurdu.

Kuzenlerim ağaçların her yerine kâğıttan fenerler asmıştı. Altın ışıkların, düğünde bedenen olmasa da ruhen orada bulunan, kaybettiğimiz herkesi temsil etmesi gerekiyordu.

Anastasia ve ben birlikte dönerken, zaman onun mutlu olduğu ve anın sürmesini istediği zamanlarda olduğu gibi yavaşladı. Işıklar etrafımızda geziniyordu; babamın, annemin, onun anne babasının, kız kardeşlerinin ve sevdiği herkesin gözleri gibi bizi ısıtıyordu.

Hayattayken ne düşünürlerse düşünsünler artık bizim adımıza mutlu olmalıydılar. Ölüler bir şey hissediyorsa bu yaşayanların sevinciydi. Hepimizi ayıran perdenin içinden onlara fener gibi parlıyor olmalıydık.

Ninova

Kırk Altıncı Bölüm

BİR YILDIZ GİBİ YAN

ERTESİ SABAH ŞAFAK vakti yola çıktık. Myron, Simon, Ivash, Kristoff ve elli yiğit bizimle Don Ormanı boyunca at sürdüler, sonra yollarımızı ayırdık ve dayılarım adamlarını madene doğru yönlendirdi.

Onlar gitmeden önce saatçiden aldığımız bombalardan üçünü yanıma aldım. Dayılarım rengârenk patlayıcı karışımını bir araya getirmişti; madeni çökertmek için ihtiyaç duyduklarından çok daha fazlasıydı. Hiçbir riski göze almamışlardı.

Ben de almıyordum. Eğer en kötü ihtimal yaşanırsa... Rasputin'in öylece çekip gitmesine izin veremezdim.

Evo, Petro, Anastasia ve ben, St. Petersburg trenine bineceğimiz Zinberg'e doğru yola çıktık. Sahte belgeler almış, Rus kıyafetleri giymiş, hatta eyerlerimizi bile değiştirmiştik. Şehre girerken amacımız mümkün olduğunca az dikkat çekmekti. Anastasia erkek çocuk gibi giyinmiş, saçlarını şapkasının altına sıkıştırmıştı.

"Bu sefer denizci kıyafeti yok mu?" diyerek onunla dalga geçtim.

"O kıyafette gayet iyi gözüküyordum."

Ninova

"Doğru," dedim, bir döngünün daha kapandığını hissederek.

Şehre yolculuk madene gitmekten daha uzundu. Dayılarım ve diğerleri ormanın hemen içinde kamp kurup hepimizin aynı anda saldırabilmesini bekleyeceklerdi.

Artemis terminale kadar bize eşlik etti, sonra diğerlerine katılmak için geri döndü. Bu Anastasia'nın ısrarıydı. Artemis'in alçaktaki bulutlara doğru uçmasını izleyene kadar yolları ayırmaya gerçekten razı olacağından emin değildim. Önceki gece Anastasia'nın onunla bir saat süren tartışmasının yarısını duymuştum.

"Madende sana ihtiyaçları var... Bölgeyi herkesten daha iyi biliyorsun... Sen olmadan asla görülmeden oraya çıkamazlar..."

Anastasia'nın tartışmalarına keskin kanat sesleri ve kızgın kuş cıvıldaması serpiştirilmişti.

En sonunda Anastasia, "Bir binanın içinde uçamazsın. Bir odada mahsur kalacaksın ve bu sefer iki kanadını da koparacaklar!" diye bağırmıştı

Bundan sonra ikisi de sustu, mırıltılar ve yumuşak cıvıltılar birbirinden ayırt edilemiyordu. Anastasia eve döndüğünde gözleri şişmişti ve perişan haldeydi.

"Bana çok sinirli. Ama onu da kaybedemem."

Kalp atışları yavaşlayana ve hıçkırıkları geçene kadar ona sarıldım.

***

Zinberg'e tam akşam yemeği vaktinde vardık, trene binmeden önce köhne bir restoranda birlikte yemek yedik.

Tren paslı ve kirliydi, vagonlar bir fabrikadan diğerine nakledilen perişan haldeki işçilerle doluydu. Atlara yer sağlamak için kapıcıya rüşvet vermek zorunda kaldık. Onları birkaç parça

tarım makinesi ve kokuşmuş valiz yığınlarıyla dolu bir bagaj vagonuna tıkmıştı.

Artık birinci sınıf vagonlar yoktu ve bu da hepimizin, üçüncü sınıf yolcuların hoşuna giden daha kötü koşullarda eşit derecede rahatsız olmamıza olanak tanıyordu. Yine de yeni Halk Hükümeti'nin bürokratları kendi özel trenlerine biniyordu. Bir medeniyeti köklerine kadar yerle bir etseniz de insanların kendileri için daha iyi bir şeyi güvence altına almalarını asla engelleyemezdiniz.

Evo piposunu içebilmek için vagonumuzun camlarından birini kırdı. Birkaç yolcu ona kötü kötü baksa da hiç kimse amcam gibi kaşlarını korkunç bir şekilde çatan birine şikâyette bulunmaya cesaret edemezdi.

Evo hiçbir zaman neşeli biri olmamıştı ama bizimle olmasından mutluydum. Daha büyük adamlar tanıyordum ama kimseyle daha az kavga etmek istemezdim. Evo bir porsuktu. Onu asla ama asla geri adım attıramazdınız ve eğer dişlerini boğazınıza sokarsa, onları tekrar çıkarmak için kafasını koparmak zorunda kalırdınız.

Babamın erkek kardeşlerinin en küçüğüydü ve hâlâ hayatta olan tek kişiydi. Birkaç karısını yumruklarıyla kovan bir baba tarafından hayvanlardan daha vahşi yetiştirilmişlerdi. Çocuklarından biri alnına baltayı saplayınca ölmüştü. Evo'dan şüpheleniyordum ama babamı da listeden silmemiştim.

Petro, Evo'nun sessizliğindeki boşlukları doldurdu. Arkadaki gizli kapıyı bulan izci, Lemberg'de benimle birlikteydi. Eğer saray beklediğimiz kadar karanlık olsaydı, yararlı bir çift göz olurdu.

Engerek yuvasına doğru gidiyor olmamıza rağmen babası Ivash onun gelmesini engellemeye çalışmamıştı. Ivash her zaman alışılmadık biriydi. Kazakların yeminli düşmanı Nogay Han'ın kızıyla evlendi. Yiğitlerden bazıları Petro'yla dalga geçerek ona

"Cengiz" adını verdiler. Cevap olarak saçlarını uzattı ve koyun derisi çizmeler giydi.

Belki de bu yüzden bizimle gelmeye gönüllü olmuştu; doğası gereği aykırı biriydi.

O ve Anastasia, rakibinize blöf yaparken zarlarınızı kupanızın altına saklamayı içeren bir zar oyunu oynadılar. Anastasia kaybetmeye devam ediyordu çünkü iyi bir şey elde ettiğinde yüzü parlıyordu.

"Bu bardağın içini görebiliyor musun yoksa?" dedi Anastasia, üçüncü ya da dördüncü yenilgisinden sonra.

Evo, "Senin suratın kitap gibi okunuyor," diyecek kadar piposunu ağzından çıkardı.

"Kart oyunlarında her zaman kazanırım," diyen Anastasia, destek almak için bana döndü.

"Ee... *her zaman* değil."

"Ne?"

"Muhtemelen yarısını bile kazanmadın."

"*Ne!?*"

Yüzündeki şok hepimizi güldürdü.

"Kart oyununda iyi olduğunu mu düşünüyordun?" diye onunla dalga geçtim.

"Öyle olmadığını bilmen daha iyi," dedi Petro, yapmacık bir samimiyetle. "Böylece başka şeylere odaklanabilirsin."

"Bardağın arkasını görebiliyorsun!" diye ısrar etti Anastasia.

"Özür dilerim, tatlım. Senin şahin kadar iyi görebiliyorum ama ben o röntgen manyaklarından biri değilim."

"Böyle birini tanıyordum... her şeyin arkasını görebilen birini."

Anastasia başını kaldırıp bana baktı. Kaybettiğimiz birinden bahsederken her zaman dürtümüz buydu; onun yaşadığını, ger-

Ninova

çek olduğunu, bunların sadece hayal edilmediğini hatırlayan var mı diye kontrol etmek. Her şey o kadar değişmişti ki eski hayatlarımız bir rüya gibiydi.

Rasputin Felix'i parmağında oynatmıştı. Akşam yemeği davetini kabul etmiş ve Felix'in, Yusupovların düğünde herkesle birlikte katledilmek için zamanında iyileşmesine yetecek kadar onu zehirlemişti.

Rasputin bunların hepsini gerçekleşmeden önce biliyor muydu? Başka ne görmüştü? Şu an geleceğimizi biliyor muydu?

"Kız kardeşim karanlıkta görebiliyordu," dedi Anastasia Petro'ya. "Sana bir kedi gibi gizlice yaklaşması son derece ürkütücüydü."

"Erkek kardeşim geri kalanımızın göremediği renkleri görebildiğini söylüyor. Ama her zaman bunu uydurduğunu düşünmüştüm."

"Peki, ya sen Evo?" Anastasia bunu soracak kadar cesurdu. "Yeteneğin ne?"

Bu kesinlikle kaba bir soru değildi ama kişisel bir soruydu. Evo, piposunu söndürüp yerine bıçağını çıkarmadan önce uzun bir süre gülümsemeden ona baktı.

"Yeterince basit," dedi.

Evo bıçağı avucuna bastırıp birkaç santim uzunluğunda etini kesti. Yara açıldı, bileğinden aşağı biraz kan akıyordu. Anastasia cam gözlerle bakarken dudakları bembeyaz oldu.

Biz izlerken etteki yarık kendi kendine kapandı. Birkaç dakika içinde kâğıt kesiği gibi sadece ince bir çizgi haline geldi. Bir saat sonra tamamen kaybolacağını biliyordum.

"İnanılmaz," dedi Anastasia zayıf bir şekilde.

"İyi misin?" diye mırıldandım kulağına.

Anastasia başını olumlu anlamda sallasa da rengi solmuştu ve biraz terlemişti. Evo bıçağını pantolonunun paçasına silip tekrar yerine koyana kadar kanlı bıçağa bakmayı bırakmadı.

Ninova

"Ben de biraz vampire benziyorum," dedi Evo. "Sanırım kimi öldürmenin daha zor olacağını göreceğiz."

Neredeyse bunu sabırsızlıkla bekliyormuş gibi konuşuyordu.

Yaklaştıkça aynı duyguları hissetmeye başladım. Beklemek ve yaşanabilecek şeyler için korkmaktan nefret ediyordum.

Petro küçük satranç tahtasını çıkardı. Parçaları kendisi oymuştu, şövalyeler Kazak atlıları gibiydi.

Evo oynayacak gibi görünmüyordu ama bir süre sonra siyah bir piyonu hareket ettirdi.

Anastasia başını omzuma yaslayıp arada sırada oyunu izledi.

"Biraz uyusan iyi olur," dedim ona. "Şehirde sadece birkaç saat dinleneceğiz."

"Uyuyamayacak kadar gerginim."

Oyun hızla ilerledi. Satranç Rusya'da Kazaklar için de anne sütü gibiydi. Evo ve Petro'nun oyun tarzına neredeyse dövüş tarzları kadar aşinaydım. Petro beş hamle ileriye bakardı, Evo da agresif bir şekilde oynardı ve kaybedene ya da sizi yenene kadar da böyle kalırdı.

Evo ilerledi. Pek çok tuzaktan ustaca kaçındı ama Petro filini korumasız bırakacak gibi göründüğünde Evo bunu kabul etti. Dört hamle sonra şah mat olmuştu.

"Ha," dedi Anastasia yumuşak bir sesle.

Onun aptalca kinine birlikte güldük.

On dakika sonra başını omzuma dayamış, hafif bir şekilde horluyordu.

Elimle saçlarını okşadım, şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şeye değen avucumun her dokunuşunun tadını çıkardım. Eğer birlikte bir çocuğumuz olsaydı saçları Anastasia gibi olsun diye dua ederdim.

Sonra eldiven olmadan kendi bebeğimi tutamayacağımı hatırladım. Ve bunun asla sahip olamayacağım başka bir şey daha olduğunu biliyordum.

Anastasia'yı uyandırmamaya çalışarak alnının kıvrımını yavaşça öptüm.

Bu yeterliydi. Böylesi kâfiydi.

***

Sabah saat altıda St. Petersburg'a vardık. Trende aralıklarla, dönüşümlü olarak uyumuştuk, Anastasia çoğumuzdan daha iyiydi, ben ise neredeyse hiç uyuyamamıştım. Planımız bir pansiyonda birkaç saat dinlenmek, sonra da vampirlerin uyuduğunu umduğumuz gün içinde saraya girmekti. Nöbet tutan insan hizmetkârları olurdu ama ben vampirlere kıyasla bir insanı her zaman tercih ederdik.

"Umarım *onların* arasında Tatiana gibi biri yoktur," diye mırıldandı Anastasia.

"Neye sahip olduklarını bilmiyoruz."

Tren St. Petersburg'a yanaştığında Anastasia'nın gerginliği arttı. Pansiyona doğru yürüyüp atları ara sokaklardan geçirirken başını eğik tuttu.

Herkül ve Merkür'ü evde bırakıp yalnızca en sade bineklerimizi getirmemize rağmen hâlâ bakışları üzerimize çekiyorlardı. Atlar şehirde daha az yaygın hale gelmişti. Artık süvari taburunda safkan atlara binen aristokratlar yoktu. Uzun ve soğuk kışlar boyunca beygirlerin yarısı açlıktan ölmüş ya da yenmişti.

Pansiyon sahibesi Evo ve Petro'yu zemin kattaki bir odaya götürdü. Anastasia ve bana çatı katını verdi.

"Elimde bir tek burası var," dedi kadın.

"Burası harika," diyen Anastasia, pencereye doğru yürüdü.

Ninova

Oda manzarasından düzensiz çatılardan daha ilginç bir şey görünmüyordu. Oda küçük ve kirliydi, toz zerreleri havada süzülüyordu. En azından tavanın çıplak ahşap kirişleri gibi kokuyordu mutfakta pişen koyun yahnisi gibi değil.

Güneş ışığında, Anastasia'nın sıcak teninin kokusunu alabiliyordum. Saçlarına bulunduğu yerin kokusu sinerdi, bu yüzden ateş yaktığında, ballı kek pişirdiğinde ya da at binmeye gittiğinde bunu anlayabiliyordum.

Etkiler ve anılar, her şey bir iz bırakırdı.

Acaba bir hayaletimiz sonsuza kadar bu odada kalır mıydı?

Öyle olmasını umdum.

Dinlenmek için sadece birkaç saatimiz vardı.

Anastasia soyunmaya başladı.

♪♪♪ *Infinity — Niykee Heaton*

Şapkasını çıkardı ve her gölgede binlerce ton gizleyen, gevşek, parlak saçlarının omuzlarından dökülmesine izin verdi. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Parmak uçları aşağı doğru hareket ettikçe sanki kendine dönüşüyormuş gibi çıplak teninden oluşan bir çizgi ortaya çıktı.

Toz zerreleri etrafında dönüyor, ateşböcekleri gibi altın sarısı renkte parlıyorlardı. Gözlerime bakan mavi gözlerine de altın rengi parıltılar hâkimdi. Hava ışıldıyor, teninde minik kıvılcımlar dans ediyordu.

Anastasia, şişenin içindeki bir yıldırım gibiydi, yüklü ve fırtınaya hazırdı.

Onu o kadar arzuluyordum ki canım yanıyordu, vücudumun her yeri zonkluyordu ama tereddüt etmeme sebep olan şey de ona olan ihtiyacımdı çünkü ellerimi üzerine koyarsam kendimi tutmanın ne kadar zor olacağını biliyordum.

"Tüm enerjine ihtiyacın olacak. Yapmalı mıyız bilmiyorum."

Ninova

Anastasia keten gömleğinin omuzlarından kayıp kollarından aşağı yere düşmesine izin verdi. İçinde hiçbir şey yoktu, cildi ve gözleri parlıyordu.

"Bu seni yoruyor mu?" dedi alçak sesle ve alaycı bir tavırla. "Yoksa seni ateşe mi veriyor?"

Onu belinden yakalayıp kendime çekerek öptüm. Cildi ısındı, nefesi yanıyordu.

Dudakları dudağımdayken, "Beni asla tüketemezsin," dedi Anastasia. "Tam tersi, beni bir yıldız gibi yakıyorsun."

Bedeninden akan büyü ikimizin de etrafını sardı. Gerçekten tüm bunların kıvılcımı ben olabilir miydim?

Kendimi o kadar şanslı hissediyordum ki. Kahrolası bir şekilde şanslı.

Anastasia'nın tenine dokunduğumda sanki her inkâr, hayal kırıklığı, utanç ve özlem anı, lanet okuduğum her gün bu anın şarkı söylemesi içindi. Sevdiğim kişinin üzerindeki çıplak ellerin armağanını tam olarak hissetmemi sağlamak için.

Teninin altındaki nabzı, dudaklarından çıkan nefesi hissettim. Vücudu benimkinin etrafında kıvrılıp şekilleniyordu. Tüm parçalarımız mükemmel bir şekilde sıralanmıştı, benden tam olarak doğru miktarda küçüktü. Ellerimiz birleşti. Bacaklarımız birbirine dolandı. Çenem başının üstüne dayanmıştı, yüzü göğsüme dönüktü.

Tamamen çıplak bir şekilde yan yana yatıyorken tenimiz birbirine değiyordu ve sarmaş dolaştık

Aceleye gerek yoktu. Bunu sürdürebilecek gücümüz vardı. Büyü etrafımızda, tenimizin her yerinden akıyordu. Aramızda bir devre, bir nabız gibi atıyordu. Bağlantı kurduğumuz her yerde daha da güçlendik.

Onu öptüm, vücudum ona dolandı, ellerim saçlarındaydı. Renkler gibi dönerek birlikte eridik.

Sahip olduğumuz tüm zamanın bu kadar olması önemli değildi çünkü birlikte geçirdiğimiz saatler sonsuza kadar uzuyordu. Birbirimizin kollarında binlerce hayat yaşamıştık, birbirimize kalplerimizin en derin dileklerini fısıldamıştık.

"Hiçbir şeyi saklı tutmamıza gerek yok," dedi Anastasia. "Umut sadece geleceğe değil, şu ana da inanmaktır."

O beni öperken yavaşça içine girdiğimde buna inandım. Bu anın her şeye değer olduğuna inandım. Ne bedel ödediysem ve sonrasında ne bedel ödemem gerekiyorsa bunu tekrar tekrar yapardım. Her seferinde onu seçerdim.

Yüzüne dokundum, gözlerine baktım.

"Ben bir kahraman değilim. Ama seninleyken olabileceğime inanıyorum."

"Ne olmamız gerekiyorsa tam olarak oyuz. Bize baksana, Damien. Neler yapabileceğimize bak."

Beni öperken ellerimi tutup bileklerimi başımın üzerinde çaprazlayarak ellerinin kollarımdan ve vücudumdan aşağı kaymasına izin verdi.

O üstümdeyken ona bakmayı seviyordum. O yanımdayken ben bir kraldım. Belini ellerimle kavradım, benden çok farklı şekillenmiş olan her bir parçasını hissettim.

Çıkardığı sesler beni ateşe veriyordu. Her kesik nefesi, her inleyişi beynimi sarsıyordu. Ona istediğini vermeye ihtiyacım vardı. Başka seçeneğim yoktu.

Onu yalayıp öptüm, en çok hoşuna gittiğini bildiğim her yerine dokundum. Vücut ısısı gibi benden sızan o yıkıcı gücü içimde tutuyordum. Beni öyle bir güçle doldurmuştu ki neredeyse tamamen kendimde tutuyordum, onun zamanı yavaşlatmasının, toz zerrelerinin donmuş halde asılı kalmasının, etrafımızdaki her şey durduğu için pansiyonun sessiz ve hareketsiz kalmasının hiçbir önemi yoktu.

Ninova

Karanlığı içimde bir mıknatıs gibi hissedebiliyordum ama artık her iki yöne de içeri de dışarı da akabiliyordu ve onu tutmam gerekiyordu.

Parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdirerek meme uçlarına hafifçe dokundum, onlarla alay edip onları çektim. Gücümün bir kısmının dışarı akmasına izin vererek meme uçlarını sıktım.

Anastasia'nın boğazından derin bir inleme çıktı.

Meme ucu sertleşip şişti, sıcacıktı ve parmak uçlarımın altında morarmıştı. Anastasia yatakta kıvranıyor, bacakları çarşaflara dolanıyordu.

Diğer meme ucunu da çimdikledim, hafifçe kıvırıp çekiştirdim. Uzun ve yavaş bir şekilde çektim ve ona da gücümün akmasına izin verdim.

Anastasia inlemeden duramıyordu. Başta oynadığım göğsünü yeniden okşarken aynı anda diğer elimle bacaklarının arasına dokundum.

İnlemeleri hıçkırıklardan ibaretti. Bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı ama buna zar zor dayanabiliyordu. Anastasia kendini elime bastırdı, parmaklarımın üzerinde ileri geri kaydı. Biraz daha karanlık dokunuşun benden sızmasına izin verdim. Titredi ve seğirdi, bacaklarını birbirine bastırdı. Tüm vücudu gerilirken çığlıklar attı; önce zevkten, sonra acıdan, sonra tekrar zevkten.

Karanlığın bu şekilde çıkmasına izin vermek bana akıl almaz, baş döndürücü bir rahatlama hissi verdi. Her sarsıntı kendi küçük doruğunu yaşıyordu.

Anastasia'nın üstüne doğru yuvarlanarak yüzüne baktım. Göz gözeydik ve yüzlerimiz kızarmıştı. Her itişte inleyerek birlikte nefes aldık. Ne kadar ileri gidebileceğimizin sınırını zorlayarak kendimi daha da derine ittim. Her itişimde birkaç saniye

Ninova

için duraksayarak yüzümü izliyordum. Gözleri geriye doğru devrilmişti. Zevk onu aydınlatıyordu ve acıya dayanabiliyordu.

Gittikçe daha fazlasını serbest bıraktım. İçimdeki karanlık onun içine girdi ve ışık olarak ondan dışarı aktı. Çatı katının tamamı pencerelerden dışarı ışık saçan bir deniz feneriydi. Anastasia yol göstericiydi. Işık gözlerindeydi, tenindeydi.

Her patlama bizi yeni bir yere götürdü. Neden her zaman yapabileceklerinin sınırlarını zorladığını şimdi anlıyordum. Ezici durumun sınırında ilerlemek çok ileri götürülmeyi gerektiren bir oyundu.

Her dalga bir öncekinden daha güçlüydü, daha yoğundu, daha zevkliydi. Acı ve zevk mükemmel bir şekilde örtüşen iki çemberdi. Geri çekilmek delilik gibi hissettiriyordu. Boğulmak daha mantıklıydı.

Anastasia nefes nefese gözlerimin içine bakarak beni teşvik etti. Kalçaları benimkilerle birlikte hareket ediyor, bacakları etrafıma dolanıyordu. İstesem de onu bırakamazdım.

Onun bana olan açlığı benim ona olan açlığımı besledi. Aramızdaki fırtına katlanarak büyüdü.

Sınırları zorladıkça devrilmek de o kadar zor oldu. Baskı giderek artarken birbirimizi deli ediyor ve kırbaçlıyorduk.

Anastasia üstüme yuvarlandığında yanakları alev alevdi, saçları yanıyordu. Gözleri mavi alevdi, o kadar parlaktı ki ona zar zor bakabiliyordum.

Üzerimdeki hareketleri gözlerimin arkasında ışık patlayana kadar hızlandı. Parmaklarımı tenine batırarak kalçalarını kavradım ve patladım.

Anastasia ellerini ellerimin üzerine koydu ve kalçalarının hareketini yavaşlattı, vücudunu dakikalar, saatler, yıllar süren bir

Ninova

dalga halinde hareket ettirdi. Aletimi bir mengene gibi sıkarak etrafında kenetlenmişti ama zamanı uzatıyordu, böylece her acı verici vuruş, her sonsuz, sarmal hareketi sonsuza dek devam etti.

Ağır çekimde kendi, çarpılmış inlemelerimi duyabiliyordum.

Kontrol ondaydı; benim hiçbir kontrolüm yoktu. Mükemmel bir işkence, patlayıp dağılmayan ama maksimum yoğunlukta devam eden bu acı verici zevk zirvesini yaratan oydu.

Anastasia beni zorlayabileceğim noktaların çok ötesine götürdü, hâlâ o noktadaydık, kalçaları o destansı vuruş boyunca sonsuzluk derecesinde yavaş hareket ediyordu.

Sonunda zamanı bıraktı ve içimdeki her şey dışarıya akarken adeta uludum; beni nefes nefese bırakan, nabız gibi atmamı sağlayan bir top patlamasıydı. Anastasia üstüme yığıldığında tüm vücudu titriyordu. Duman ve tatlı bir şeyler gibi kokuyordu, teninde şeker ve tuz vardı.

Ben elimi saçlarında gezdirirken o uzun süre üstümde öylece yattı. İkimiz de bir dakika içinde kalkmamız gerektiğini biliyorduk. Kestirmek için zamanımız yoktu, tüm zamanı tüketmiştik.

"Keşke bu kadar günü boşa harcamasaydım," dedi Anastasia.

"Hangi günleri?"

"Düşman olduğumuzu sandığım günleri."

Alnını öptüm. "Hiç gerçekten düşman olduğumuzu düşünmedin."

Ninova

Kırk Yedinci Bölüm
EVE DÖNÜŞ

Anastasia

ÖĞLENE DOĞRU PANSİYONUN alt katında hızlı bir yemek yedik, atları aldık ve sahte belgelerimizi kullanarak şehrin güneyindeki tarım arazilerine giden asfaltsız yollarda seyahat etmeye başladık. Tel'mana'da bir çiftlik için geçiş belgeleri almıştık ama Tsarskoe Selo'dan önce yoldan sapmıştık.

Alexander Ormanı'ndan, eski dostlar gibi tanıdığım ağaçların arasından geçtik. Bu ormanın her bir karışında at binmiş, Alexei ile oynamış, ağaç evler inşa etmiş, oyuncaklarımı burada kaybetmiştim. Muhafızların eskiden nerede devriye gezdiğini biliyordum, gerçi bu da değişmiş olabilirdi.

Orman bakımsızdı, çalılıklar ağaçları boğuyordu, ölü çalıların hiçbiri yanmamıştı. Ağaçlar daha karanlık, daha yabani, ıslak ve çürümüş kokuyordu.

Saraya yaklaştıkça hava daha da soğuyordu. St. Petersburg'a gelirken bunu fark etmiştik, burada bahardan eser yoktu.

Ninova

Araziyi çevreleyen yüksek taş duvara yaklaştığımızda dört kişi bile çok kalabalık görünüyordu.

Petro'ya geri dönmesini söylemek istedim. Duvara tırmanırken çok genç görünüyordu, parmakları en küçük çatlaklarda sıkışmıştı. İri olmasına rağmen neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Damien bana bir yiğidin silahlarının şıngırdamasının utanç verici olduğunu söylemişti. Savaştan kaçmak ise daha büyük bir utançtı. Petro ne yaptığımızı bile bilmeden gönüllü olmuştu.

Duvarın tepesinde durdu ve aşağı inmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde her şeyi gözetledi. Geri kalanımız için bir ip attı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde diğer taraftaydık.

Etrafımızda uzamış yabani otlarla kaplı çitlerden alana indim. Çiçekler yataklarında ölmüştü. İmparatorluk çiftliği terk edilmişti, bahçede tavuklar eşelemiyordu, ahırlar sessizdi. Hayvanat bahçesinin yanından geçtik, bir filin ağarmış kemikleri kafesinin parmaklıkları arasından dökülüyordu.

Farad'ın küçük evi karanlıktı, birkaç penceresi kırılmıştı. Artemis'in yuvası bomboştu.

Damien elini uzattı, sürünerek ilerlerken bizi durdurdu.

Lama Köprüsü'nde iki muhafız vardı. Neredeyse korkuluklara benziyorlardı, üniformaları solmuş ve dağınıktı, figürleri garip bir şekilde hareketsizdi. Soldaki burnunu kaşıdı, eli tekrar yanına düşmeden önce parmaklarıyla yüzünü karıştırdı. Yaşlı bir ağaçtan bir karga öttü ama iki adam da başını çevirmedi.

Geri geri giderek ahırların yanından geçtik. Park çok daha boş görünüyordu, sessizlik sinir bozucuydu. Çimler kahverengiye dönmüştü. Üzerlerinde zıplayan tavşanlar yoktu. Karga dışında kuş da yoktu. Arılar gitmişti. Toprakta solucan kaldığından bile şüpheliydim.

Tüm park bir mezarlık, saray da onun mozolesi haline gelmişti. Bir yokuşu tırmanırken sarayı gördük, her pencere kepenkliydi ve sanki uyumaya gitmiş gibi karanlıktı.

Burası hayatım boyunca benim evimdi ama artık evim gibi görünmüyordu. Buz kaldırımları çatlatmış ve merdivenleri yükseltmişti. Sarmaşıklar sütunları sarıp salıncakları susturmuştu. Taş cephe sanki yüz yıl boyunca kar yağmış gibi kararmış ve yıpranmıştı.

Tepenin yamacından aşağıya, at mezarlığına doğru ilerledik. En azından burası hiç değişmemişti. Ailemin atlarının, buraya gömülene kadar çayırlarda otlayarak yaşlılığa erişene kadar yaşamalarına izin verilmişti. Mermer mezar taşlarının arasında yürürken parmaklarımı isimlerinin üzerinde gezdirdim. Ami, Flora, Cob...

Anılar o kadar güçlü bir şekilde geri geldi ki neredeyse Ollie'nin mozole kapılarına yaslandığını görmeyi bekliyordum.

Sonunda cesaretini topladın mı, Stassie?

"Ne oldu?" diye mırıldandı Damien.

"Hiçbir şey."

Kapı asma kilitliydi.

"Onu kırmak çok ses çıkarır," dedi Petro.

"Kapıyı ateşe verebilirim," diye önerdim kuşkuyla. Tahta çürümüş ve nemliydi.

"Birileri dumanı görür," diye itiraz etti Damien.

"Kendinizi bu kadar zorlamayın." Evo bıçağının ucunu mandalın mekanizmasının altına soktu. Vidaları çürümüş ahşabın içinden çıkardı ve her şeyi yerinden söktü.

Soğuk gri ışık bıçaktan sekti. Yansımada yüzümü gördüm ama bu benim yüzüm değildi; gözler çok soluk bir maviydi. Kafamın arkasında bir şey kıpırdandı.

"Cesaretini mi kaybettin?" diye sordu Evo.

"Sadece düşünüyordum da... bu çok zekiceydi."

"Onayınızı aldığıma sevindim, prenses."

"Ona sadece ben böyle seslenebilirim," dedi Damien kısık sesle, konuşurken eli sırtımdaydı.

"Teknik olarak hepimiz öyle demek zorundayız," dedi Petro. "Tabii, yasayı değiştirmedilerse."

"Zorunda değilsiniz." Kapıya doğru bir adım attım. "Evde hiç böyle demezdik."

Ve burası hâlâ benim evimdi. Artık neye benziyorsa.

Şans getirmesi için cebimin derinliklerinde sakladığım anı tutucuya dokundum.

Hepimizi eve getirdi.

Tünelin basamaklarını inerek mozoleye girdik.

***

Arka bahçelerin altında bir yerde, başımızın üzerinde bir yarasa kanat çırptı.

Tırnaklarımı Damien'ın koluna batırarak kaskatı kesildim.

"Rasputin'in bir yarasası var."

"Dünyada birden fazla yarasa var. Muhtemelen burada da birden fazla vardır."

"Bu tünel nereye çıkıyor?" diye sordu Petro.

"Sana zaten söyledi ya, mutfaklara..."

Damien'ın kızgınlığını görmek yerine duydum. Petro başını çevirse bunu açıkça görebilirdi. O bize önderlik ediyordu, Evo arkamızdaydı. Damien'ın amcasının arkamda olması rahatlatıcıydı, tabii, o bıçağını kürek kemiklerimin arasına gömmeye karar vermediği sürece.

Bunu yapacağını gerçekten düşünmüyordum tabii. Onur, Kazaklar için her şeydi. Sözünü tutmayan taraf hep biz olmuştuk.

Ninova

"Etrafta koşuşturan bir sürü hizmetçi olmayacak mı?"

"Bütün efendileri uyuyorsa olmaz," dedi Damien sessizce.

"Tünel patates mahzenine çıkıyor," dedim. "Yani biri patates kızartması yapmak üzere değilse..."

Toz, toprak ve uyuyan sebzelerin kokusu içinde yukarı çıktık. Çuvallarda sadece birkaç solmuş elma ve filizlenmiş duruyordu. Ya vampirler pek gerçek yemek yemiyordu ya da sarayda işler pek de iyi gitmiyordu.

Cehennemin katlarına tırmanmak gibiydi. Soğuk tünelden küflü mahzene, oradan da mutfağa geçtik.

Mutfak loş ve sessizdi ama başımı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey bana bakan bir çift göz oldu.

Margaretta elleri kucağında, köşedeki taburede oturuyordu. Dikiş dikmiyor ya da tamir etmiyordu, sadece orada oturuyordu.

Kilo vermişti. Cildi buruşuk yüzünde sanki asılı duruyor, onu yaşlı gösteriyordu. Saçları bembeyaz olmuş, topuzundan fırlamıştı. Boynunda ve bileklerinde çürükler vardı. Gözlük camlarından biri çatlamıştı.

Elbisesi kirliydi. Mutfak leş gibiydi. Eski yağ ve kokuşmuş et kokusunu alabiliyordum. Kokunun bir kısmı Margaretta'nın kendisinden bile geliyor olabilirdi.

Beni gördüğünde yüzü canlandı.

"Stassie?" diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Bu gerçek olabilir mi?"

Mahzenden dışarı tırmandım ve ona doğru koştum. Elleri bir ceset kadar soğuktu. Saray bir buz kutusunun içi gibiydi.

Ama soğuğa eskisinden daha çok alışmıştım. Ellerimden onun ellerine sıcaklık akıttım.

"Yaşıyorum," diye fısıldadım. "Rasputin nerede?"

"Uyuyor. Artık hepsi gündüzleri uyuyor. Eskiden sırayla uyurlardı ama tembelleştiler. Muhafızların yarısını ve hizmet-

kârların çoğunu yediler. Artık bir süpürgeyi itemeyecek hale geldiğimde muhtemelen beni de yerler."

İşin yarısını çoktan yapmışlardı. Margaretta ayağa kalktığında sendeleyerek kolumu kavradı.

"Rasputin nerede uyuyor?" diye sordum.

"Annenle babanın odasında."

İçimde sıcak ve çirkin bir öfke alevlendi.

"Seni oraya götüreceğim," diye soludu Margaretta. "Hizmetçilerin koridorundan."

Onu takip ettik. Bilardo salonuna giden koridoru geçtiğimizde, Yaro Vyachevslav ve bir başka bakanın içeride olduğunu görerek irkildim.

"Önemli değil," diye mırıldandı Margaretta. "Başını eğ, sana dikkat etmezler."

Yaro'nun güzel takım elbisesi lime lime olmuş, zayıf bedeninden sarkıyordu. İki adam alçak sesle mırıldanırken gözleri donuktu, duvardaki bilardo ıstakalarına dokunulmamıştı.

Biz kapının önünden geçerken başlarını kaldırmadılar. Aynı şey karşılaştığımız birkaç hizmetçi için de geçerliydi. Görevlerini yerine getirirken donuk gözleri üzerimizde geziniyordu. Ömürleri tükenmişti, solgun ve kansızdılar, etlerinin her yerinde parmak izi gibi çürükler vardı.

Bu haldeyken yapabildikleri işler sarayı temiz tutmaya yetmiyordu. Her yer tozla kaplıydı, yerler kir içindeydi, halılar nemli ve çamurluydu. Panjurların hepsi kilitlenmişti ve içeri tek bir ışık bile sızmaması için pencerelere ağır perdeler asılmıştı.

El yordamıyla ilerleyen hizmetkârlar için mum yoktu. Petro da vampirler kadar iyi görebiliyordu.

"Sen de onlardan biri misin?" diye sordu Margaretta kuşkuyla.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama her zaman anlayamıyorsun."

Annemle babamın süitine doğru ilerledik. Bu yol bana garip geliyordu çünkü hizmetkârlar burayı kullanıyordu. Bildiğim koridorlardan ve odalardan sadece kesitler yakaladım, pis, karanlık ve yeniden düzenlenmişti. Resim Salonu'nu geçerken atalarımın yüzlerinin hepsinin tırmalanmış olduğunu gördüm.

Saray harabeye dönmüştü; aynalar kırılmış, masalar devrilmiş, her yer pislik içindeydi. Çürük, mağara ve bodrum gibi kokuyordu. Ayrıca tüm bunlarm altında metalik bir kan kokusu vardı.

"Ona yardım eden herkese böyle mi yaptı?" diye sordum Margaretta'ya. "Liza Taneeva da böyle mi görünüyor?"

Margaretta çirkin bir kahkaha attı. "Önce Liza'yı yediler."

Son koridora girdiğimizde, "Neredeyse geldik," dedi.

Elimi koluna koydum. "Sen burada kal."

Ona zarar gelmesini istemiyordum.

Rasputin'i hâlâ uyurken yakalayabilirsek belki de hiçbirimiz zarar görmeyecektik. Bu iş birkaç dakika içinde bitebilirdi.

Margaretta kemerindeki halkadan bir anahtar çıkarıp elime tutuşturdu.

Annemle babamın süitinin kapısını açıp mandalı çevirirken nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Kapı aralanınca beyaz güllerin kokusu dışarıya yayıldı. Başım döndü. Bir an için kimi görmek üzere olduğumu unuttum.

Petro kılıcını çekerek odaya ilk giren oldu, geri kalanımız da birkaç adım geriden onu takip ettik. Önümüzdeki devasa sayvanlı yatağı hissedebiliyordum. Annemle babamın her zaman yattığı yataktı.

Petro olduğu yerde kalmadan önce beynimi kurcalayan şey buydu. Rasputin, karısının mezar taşı olan granit bir yatakta uyurdu. Yüzünün yanında onun resmi ile uyur, muhtemelen

soğuk bedeninin kollarında yattığını hayal ederdi. Gül kokusu içinde uyuyamazdı.

"Geri dönün," dedi Petro.

Kapı arkamızdan kapandı.

Yatağa bir alev topu fırlattım. Battaniyeler tutuştu. Altında herhangi biri yoktu. Beklediklerimiz yan odadan içeri doluştu: Rasputin, Katya ve bir düzine vampir. Ayrıca Dimitri'yi öldüren yaratık... Gerçi şimdi kurttan çok insandı, dişleri ve pençeleri vardı ama kılları sadece ellerinin arkasında ve yüzünün kenarlarından uzuyordu. Hepsinin arkasında, Rasputin'i bir gölge gibi takip eden kardeşim Alexei vardı.

Onu ateşin canlı turuncu ışığında, yanan kumaşın dumanı ve kokusunda gördüm. Yürüyen bir ceset gibiydi. Rasputin'in onu öldürdüğünü ve hortlak gibi bir köle olarak geri getirdiğini düşünmüştüm; ta ki gözleri benimkilerle buluşana ve zar zor da olsa hayatta olan birinin ıstırabını görene kadar.

Yüzü bir kafatasından ibaretti, derisi gerilmişti, vücudu takım elbisesinin paçavraları altında bir kemik yığınına dönmüştü. Saçları omuzlarma kadar inmişti ve en az Margaretta'nınki kadar beyazdı. Onu son gördüğümden beri yıkanmamış gibi gözüküyordu.

Her şeyi sindirdikten sonra bakışlarımı kardeşimden uzaklaştırıp zaman akışına girdim.

Soğuk benim için bir şey ifade etmiyordu. Don Ormanı'nda alıştırma yaparak paltomu çıkarıp karda duruyordum. Damarlarıma ateş pompalamayı, ateş büyüsünü ve zamanda yürümeyi aynı anda kullanmayı öğrenmiştim.

Vampirler bize doğru koşarken bana sanki yürüyorlarmış gibi gözüküyordu. Rasputin, Alexei yüzünden ya da ne yapabileceğimi görmek için geride durdu.

Vampirleri ateşe verdim, bir, iki, üç tanesini. Üçüncüsü Madam Lessinger'in partisindeki güzel balerindi. Ona alevden bir elbise yaptım. Anna Pavlova'yı düşündüğümde vampirin sırtından ateşten kanatlar fırladı, süt gibi teni çatlayıp köpürene ve bir iblis gibi çığlık atana kadar onu sardı.

Ninova

Rasputin bana aralık ayının derinliklerinden gelen uğultulu bir rüzgâra benzeyen bir soğuk gönderdi. Etrafımda dönüyor, yırtıyor, parçalıyor, buzla ısırıyordu. Odanın her tarafındaki duvar kâğıtlarını karartan bir ısı dalgası yaydım. Kız kardeşlerimin ve benim portrelerimiz alev alarak duvarlarda yandı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Evo yüzünü tokatlayarak. Bıyıklarının uçları tütüyordu.

Petro'nun elinde kılıcı, Evo'nun elinde iki bıçağı vardı. Petro bir dansçı, Evo ise bir dövüşçü gibi dövüşüyordu. Damien eldivenlerini çıkarmıştı. Üzerine atlayan ilk vampir Oksana'ydı. Onu boğazından yakaladı, yüzü kararana ve bir kocakarı gibi solana kadar hayatını emdi.

Onları sadece bir flaş patlaması gibi görebildim çünkü o an Rasputin'le yüz yüzeydim, bir anda tüm gücümü üzerime salmıştı.

Yaşlanmamıştı ama değişmişti. Çeroit ona zarar vermişti. Zayıflamıştı, donuktu, her zerresi yanmıştı. Geriye kalanlar demir gibi sertti. Gözleri yüzünde kötücül bir mor ışıkla parlıyordu. Derisinin altında menekşe renginin titreştiğini görebiliyordum.

Bana yeni bir soğuk dalgası püskürterek bir çığ gibi üzerime döktü. Ağırlığın altında sendelerken kalbimi dondurmaya çalışan ısırıcı buzun altında titredim.

Ama kalbim yanıyordu, Damien için yanıyordu. Odada benimle birlikteydi, sadece birkaç adım ötemdeydi ve o yanımdayken hiçbir şey beni ezemezdi. İçimden bir güneş patlaması gibi ısı fışkırdı, o kadar parlaktı ki alev alev yanan yatak bile sönük görünüyordu.

Damien bana baktı ve gözlerinde aynı ışığı gördüm; parlak ve vahşiydi. Vampirler onun etrafını sararken o da onları birbiri ardına yere serdi, çıplak elleri ruhlarını emen ve onları cehenneme sürükleyen boş delikler açtı.

Odaya daha fazla vampir odaya doluştu, hem de düzinelerce. Geldiğimizi biliyorlardı; hiçbiri uyumuyordu.

Evo ve Petro durmadan kesip biçtiler ama onlar sadece insandı.

İlk düşen Petro oldu, boğazına aldığı bir ısırık yüzünden ağır kan kaybediyordu. Petro avucunu boynuna bastırıp tek elle dövüştü, ta ki bir su perisi kadar zayıf ve karanlık bir vampir tarafından yere serilene kadar.

Yüzü ve kolları kan içinde olan Evo, bir şeytan gibi dövüşüyordu. Kesiklerin bazıları iyileşiyor, kendi kendilerini mühürlüyordu ama vampirler her yerdeydi, dişleri her tarafındaydı, ısırıyor, parçalıyorlardı. Kurt adama vahşi bir kesik atarak karnının yarısını deşti. Sonra Katya onun üzerine atladı.

Boğuştular, Katya korkunç derecede güçlüydü ama Evo meşeden, sertlikten ve saf inatçılıktan oluşuyordu. Elini kızın boğazına dolamış, bıçağını göğsüne doğru sürerek dişlerinin onu kapmasmı engelliyordu.

Sonra Katya, "Elinde hiç kemik yok," dedi.

Sesi kulaklarımı delip geçiyor gibiydi. Kafamın içinde yankılandı ve Evo'nun eline baktığımda, bir balık kadar gevşek görünüyor, bıçak parmaklarından kayıyordu.

Katya bıçağı çevirip onun boynuna sapladı.

Evo bıçağın sapma yapışırken gözleri adeta yuvalarından fırlayacaktı. İki eli de yine çalışıyordu, her zaman çalışıyorlardı ama o kız bir an için onu çalışmadıklarına ikna etmişti. Hepsi bu kadardı... Evo dizlerinin üzerine çöktü.

Damien öfkeyle uluyarak her iki eliyle birer tane olmak üzere iki vampiri birden yere serdi. Gözleri tamamen kararmıştı. Bana baktığında bir uçuruma bakıyormuşum gibi hissettim.

Rasputin ona doğru koştu, o kadar korkunç bir hızla koşuyordu ki zamanda gezebildiğini fark ettim. Bunu fark ettiğim an gücümü kullanıp ona doğru koştum ve yüzüne ateş püskürttüm. Bir adım ötemden soğukluğunu içime öyle bir boşalttı ki tüm zihnim donarken aklımda tek bir düşünce vardı. *Tanrım, zamanda gezebiliyor. Babamı öldürürken bunu ondan almış.*

Rasputin'in büyüyü öğrenme şekli benimkiyle aynı olmadığından, vampirliğiyle bağlantılı olduğundan şüphelenmiştim sadece.

Ninova

"AL ONU!" diye bağırdı Rasputin Katya'ya.

Olduğu yerde kalakalan Rasputin, beni donmuş halde tutmak için odaya elinden geldiğince soğukluk veriyordu. Karşısında kapana kısılmıştım ve o kadar çok ısı yayıyordum ki beni dengede tutmasaydı hepimiz yanacaktık.

Katya elinin tersiyle ağzını silerken nefes nefeseydi.

Damien'a baktığında yüzünde bir korku titreşimi gördüm. Artemis'in pençelerinin açtığı yara izleri iyileşmişti ama gözünün altındaki yara izi alt kapağa kadar inmiş, çiğ kırmızı etten bir parçayı kanlı bir yırtık gibi ortaya çıkarmıştı.

Katya dişlerini çıkardığında köpek dişleri parladı ve Damien'a doğru koşmaya başladı.

Kızılgerdan kuşuna yaptığım gibi onu yerinde durdurmaya çalıştım. Rasputin'e olan odağımı kaybettiğim an, onun soğuğu beni ele geçirdi. Tenimde buzlar oluştu.

Damien karanlık bir haleye dönüşmüştü, ateşin ışığı bedenine ulaşamıyordu. Vampirler ona saldırdı ve elleri onlara dokunur dokunmaz birbiri ardına onları yere serdi.

Rasputin'in yüzü bu olanları izlerken bile grileşti. Kafamın içinde Stana'nın sesini duydum:

Kendi ölümünün yüzüne bakıyordu...

Biliyordum, kazanacağımızı biliyordum.

Ta ki Katya Damien'ın sırtına atlayıp kolunu onun boğazına dolayana kadar. Damien da eliyle onun yüzünü kavradı. Katya feryat edip çığlık attıysa da vazgeçmeyip kolunu Damien'ın boynuna sımsıkı sardı ve tüm insanlık dışı gücüyle onu boğmaya çalıştı.

Damien elleriyle onu kavramasına, gücünü ona akıtmasına rağmen yere çökmeye başladı.

"Hayır!" diye çığlık attım.

Damien'ın gözleri geriye doğru kayarken genç kadının altında devrildi. Katya onu yere sererken yüzü kaskatı kesilmişti ve dişlerini gösteriyordu.

Ninova

Ninova

Damien halının üzerinde baygın bir şekilde yatıyordu. Katya onun üzerinden tökezleyerek geçip sersemlemiş bir halde babasına doğru bir adım attı.

"Şimdi benimle gurur duyuyor musun, baba?"

Burnundan ve gözlerinden katran gibi koyu kan fışkırıyordu.

Sonra yere düştü.

Rasputin bu manzara karşısında uludu.

Çığlığı devam etti. Vampirler korkudan sinerken kurt adam karnını tutuyordu. Alexei hareketsiz ve ifadesiz bir şekilde kapının yanında duruyordu. Bana bir kez bile bakmamıştı.

Uluma, camı kıracak, kulaklarımı patlatacak, kulaklarımdan akana kadar beynimi sıvıya çevirecek gibi görünen bir zirveye ulaştı. Damien yerde baygın yatıyordu. Bağımız kopmuştu, gücüm azalıyordu.

Rasputin'den uzaklaşmaya, zamanın akışını bulmaya çalıştım.

O an bir elini kaldırdı ve beni duvara yapıştırdı.

Ninova

Kırk Sekizinci Bölüm
HAVAİ FİŞEKLER

Damien

KENDİMİ TAŞ BİR odanın zemininde buldum.

Arkamda muazzam bir sıcaklık çıtırdıyordu. Mor ateşten bir duvar.

Önümde Rasputin'in meclisinin ana grubu olan vampirlerden oluşan bir yarım bir çember duruyordu. Giysileri süslü, kadife ve danteldendi ama kirli ve kötü ütülenmişti. Tırnakları uzun ve soluk, saçları seyrek ve yağlıydı. Bazılarının üst kattaki savaştan dolayı hâlâ kanaması vardı. Katya aralarında olmadığı için hepsi korkudan titriyordu.

Rasputin'in öfkesi elektrik gibiydi; hava öfkeyle doluydu, kollarımdaki küçük tüyler diken dikendi.

Anastasia'yı duvara yapıştırmıştı.

Anastasia taşa bastırılmıştı, ayakları zeminin üzerinde duruyordu. Mor ışık onu amniyotik bir kese gibi sarmıştı. Etrafında titreşiyor, burun deliklerinin içinde kıvranıyor ve ağzından dı-

Ninova

şarı akıp teninin üzerinde kıpırdanıyordu. Öksürüp duruyor, içinde boğuluyordu. Boğazından aşağı daha fazlası kıvranırken tekrar tekrar öğürdü.

Rasputin uzun, soluk parmaklarını havada gezdirirken görünmez şekiller çiziyordu.

Anastasia her hareketinde seğirip sarsılıyor, Rasputin'in gücünde boğulurken bile onunla savaşmaya çalışarak çırpınıyordu.

Rasputin hırlayarak dişlerini gösterirken Anastasia'nın hâlâ ona direnmesine öfkelenmişti.

Yerden kalkmaya çalıştıysam da elim ayağım bağlıydı. Sırtımda bir sorun vardı. Acı içime işledi.

"Kazak uyandı," dedi kaba bir ses.

Bu kurt adamdı, hâlâ bir kolunu karnına doğru tutuyordu. Giysileri kandan kaskatı kesilmiş, kolu kanla kabuk bağlamıştı. Amcamla karşılaşmasından sağ kurtulmuştu ama çok uzun sürmeyecekti.

"Onları öldürmemiz gerekmez mi, efendim?" diye tısladı vampirlerden biri. Petro'yu indiren oydu, uzun boylu, zayıf, koyu tenliydi.

"Kızın burada olmasının bir sebebi var." Rasputin'in sesi eskisi kadar yumuşak ya da kontrollü değildi. "İki yıl oldu. Bu kız boşuna geri dönmedi."

Gözlerini Anastasia'nın gözlerine kilitlemişti. "*Bana neden burada olduğunu söyle... Ne biliyorsun... Ne gördün...*"

Anastasia'nın gözleri geriye kaydı. Nöbet geçiriyormuş gibi titriyor, çamur gibi yoğun, içine doğru ilerleyen o korkunç mor ışığın pençesinde sıkışıp kalıyordu. Yine de kırılmadı. Rasputin ondan istediğini alamadı.

Rasputin onu bırakınca Anastasia yüzüstü taş zemine düştü.

İplerden kurtulmaya çalışırken acı sırtımı adeta parçalıyordu. Bir sıkıntı olduğunun farkındaydım ama tek umursadığım Anastasia'ya ulaşmaktı.

Rasputin onun yerine bana dönüp aramızdaki boşluğu kapattı. Ateş duvarı arkamdaydı, tüm yandaşları merdivenlere erişimimizi engelliyordu. Sarayın derinliklerinde kapana kısılmıştık, yaralıydık, ölmek üzereydik.

Saatçinin bombalarının giysilerimin altından hâlâ vücuduma bağlı olduğunu hissedebiliyordum. İplerin arasında bileklerimi büktüm ama çok sıkı bağlanmıştım, kurtulamıyordum.

Rasputin o kadar yoğun bir karanlık güç yayıyordu ki hepimizi boğacakmış gibi görünüyordu. Artık insan gibi görünmüyordu; yüzü sert ve köşeliydi, içindeki ateş onu tüketirken gözbebekleri parlıyor, titriyordu.

Tüm güce, tüm avantaja sahip olmasına rağmen yüzünde öfke ve sefaletten başka bir şey yoktu. Kendi öfkesiyle beslenen bir kasırgaydı. Hepimizi parçalara ayıracaktı. Yandaşları duvarlara sinmişti.

Alexei alev duvarının yanında duruyordu, sıcaktan habersizdi. Olan biten her şeyi duygusuzca izliyordu. O anda ondan nefret ettim çünkü Anastasia onu kurtarmak için her şeyi yapardı ama o Anastasia için parmağını bile kıpırdatmazdı.

O sırada Anastasia başını kaldırdı, etrafına şaşkın bir ifadeyle bakarken burnundan kan akıyordu.

Tepemde yükselen Rasputin elini bana doğru uzattı.

"Bana bilmek istediğimi söyle," dedi Anastasia'ya, "yoksa onun kemiklerini kırarım."

"HAYIR!" diye bağırdı Anastasia.

Rasputin parmaklarıyla bir fiske vurdu ve kolumda bir şey koptu. Acı sıcak, anlık ve eziciydi. Dişlerimi sıktım ama kollarım hâlâ arkamda bağlı, yerde kıvranırken içimden bir çığlık koptu.

"*Bana neden burada olduğunu söyle...*"

"Sakın ona lanet olası tek bir şey bile söyleme!" diye kükredim.

Rasputin elini kaldırdı. Önündeki havada dondu kaldı. Vücudu sarsıldı, parmakları titredi ama olduğu yerde kilitlendi. Yerde du-

Ninova

ran Anastasia'ya baktığımda zorlandığını gördüm. Titriyordu ama onu tutmak için, bana tekrar zarar vermesini engellemek için her şeyini kullanıyordu.

Rasputin onun bunu yapabildiğine inanamıyordu. Yüzündeki öfkeyi, anlayışsızlığı gördüm. O çeroit ile doluydu ve Anastasia yalnızdı, hırpalanmıştı, kanlar içindeydi. Ama aslında yalnız değildi, uyanıktım ve yerde bağlı olsam bile onu tüm kalbimle seviyordum, ona her şeyimle inanıyordum. Son gibi görünüyordu, başarısız olmuşuz gibi görünüyordu, fakat bu lanet olası bir son değildi, hâlâ hayattaydık ve bu hâlâ umut olduğu anlamına geliyordu.

"Bunu yapabilirsin." Anastasia'nın gözlerinin içine baktım. "Onu yenebilirsin."

Bunu Anastasia'ya söyledim ama bocalayan Rasputin oldu. Yandaşları kımıldanıp mırıldandı. Korkmuşlardı.

"Çeroidi getir," diye çıkıştı Alexei'e.

Alexei donuk bir ifadeyle döndü ve mor ateşten duvara doğru yürüdü. Anastasia bana bunun nasıl çalıştığını anlatmıştı ama Rasputin'in çeroidini hâlâ kasada sakladığını fark etmemiştim.

Vampirlerin kıskanç bakışlarını, birbirlerine nasıl fısıldadıklarını gördüm. Bu tüm despotların kaderiydi. Rasputin ne kadar güçlenirse, o kadar çok düşman edinir ve kendi yandaşlarından o kadar çok korkardı.

Kasa hâlâ Rusya'daki en güvenli yerdi çünkü oraya sadece Alexei girebilirdi ve sadece Rasputin Alexei'den beslenirdi. Kukla çarı tasmalı bir evcil hayvan gibi yanında tuttuğu sürece, Alexei'in tacını kullanabilir ve gücünün yakıtını kimsenin ulaşamayacağı bir yere saklayabilirdi.

Bileklerimi ipin içinde ileri geri hareket ettirdim. Her hareket acı veriyordu, ön kolumda bir kemik kırılmıştı. İnatla dönüp durdum.

"Ona ihtiyacın var," dedi Anastasia Rasputin'e.

"İhtiyacım yok, sadece istiyorum," diye çıkıştı Rasputin. "Zevk alıyorum. Bir tanrıdan daha güçlü olana kadar içimden

Ninova

akıp gitmesine izin vereceğim ve sonra bildiğin her şeyi öğrenene kadar zihnini parça parça edeceğim."

Orada uzun ve zayıf bir şekilde duruyordu, saçları görünmeyen bir rüzgârda savruluyor, gözleri doğada asla bulunmayan bir renkle parlıyordu. Anastasia yerde yatıyordu, küçük, çelimsiz, acınacak derecede insandı.

Ama kırılmamıştı. Henüz değil.

"Bunu hiç anlamadın," dedi Anastasia Rasputin'e.

Kanlar içinde ve hırpalanmış halde, onunla alay ederek gülümsedi.

"Tabii ki de anladım!" Adam bana sırtını dönerek ona saldırdı. "Geleceğini biliyordum. Dumanın içindeki boşluk oydu, görülerimdeki boşluk. Bunu daha önce de hissetmiştim. Zihnimi bulandıran, görebildiğim şeyleri engelleyen, onu koruyan sendin. Onun buraya gelmesi gerektiğini biliyordum ve senin hâlâ hayatta olduğunu da biliyordum."

"Ama gerçeği hiç görmedin. Kaybedeceğini hiç görmedin."

"Her zamanki gibi hayal görüyorsun," diye tükürdü Rasputin.

Ama kurt adam kolu hâlâ bağırsaklarının üzerinde duvara yaslanmıştı ve vampirlerden birkaçı merdivenlere yaklaşmıştı.

Geri kalanlar hâlâ etrafımızdaydı.

Alexei ateşin içinden geri adım attığında elleri çeroit ile doluydu. Mor taşlar kendi ışıklarıyla titreşiyordu. Rasputin onlara açlıktan da öte, umutsuz bir ihtiyaçla bakıyordu.

"Ver onu bana."

"Yapma, Alexei," dedi Anastasia.

Alexei ilk kez kız kardeşine döndü. Onu tanıdığından bile emin değildim. Gözlerini kırpmadan ona baktı, yüzü ifadesizdi.

Anya'nın ona bakarkenki ifadesindeyse saf sevgi vardı.

"Sen ondan daha güçlüsün, Alexei. Hâlâ orada olduğunu görebiliyorum."

"*Taşları bana ver.*" Rasputin'in alçalan sesi, bir pençe tutuşu gibiydi.

Alexei ürperdi. İki efendisi tarafından çağrılan bir köpek gibiydi.

"*Hemen*," diye hırladı Rasputin.

"Yapma!" diye haykırdı Anastasia.

Alexei sarsak bir hareketle ellerini ateşin içine sokup çeroidi diğer tarafa bıraktı.

"Al onu," diye emretti Rasputin ama Alexei orada öylece durdu.

"Kendin yap," dedi o donuk ses tonuyla. "Yeni bir el büyütebilirsin sonuçta, değil mi?"

"AL ONU!" diye bağırdı Rasputin.

Sınırını çok zorlamıştı.

O an Alexei'in gözünün arkasında bir şey patladı. Işıklar söndü ve sonunda tükenmiş bir halde yere yığıldı.

Rasputin bunu yapmak istememişti. Anastasia çığlık atıp odanın her tarafına yayılan bir ateş tabakasını serbest bırakırken, Rasputin ayaklarının dibindeki buruşuk cesede baktı. Sonra da onu kenara itti.

Anastasia onu hedef almamıştı. Ateş kollarımdaki iplere doğru ilerleyip onları yaktı. Benim de tenimi yakıp giysilerimi tutuşturdu ama önemli değildi. Ellerimi hemen çözdüm.

Rasputin dönüp bakamadan çıplak ellerimi yüzüne kapattım ve kollarımı ona dolayarak onu geriye, ateş duvarına doğru sürükledim.

"DAMIEN, HAYIR!" diye çığlık attı Anastasia, ayağa kalkmaya çabalayarak.

"KAÇ!" diye bağırdım, kalan sihrini kullanırsa her şeyden, bundan bile kaçabileceğini biliyordum.

Rasputin'i alevlerin içine çekerken göğsümde kemerle bağlı olan dört bomba vardı.

Sıvı ateş bizi yutarken, son gördüğüm şey Anastasia'nın uzayan bir zaman çizgisi içinde bize doğru koştuğuydu...

Ninova

Ninova

HİÇBİR ŞEY & HİÇBİR YER

KISIM ALTI

Kırk Dokuzuncu Bölüm
OUROBOROS

Anastasia

KARANLIK BİR TÜNELDEN geçtim. Çevrede hiçbir şey yoktu; ayaklarımın altında zemin yoktu, zemini hissedecek ayaklarım yoktu, etrafımdaki hiçliği görecek gözlerim bile yoktu.

Boşluğun ne kadar sürdüğünü söyleyemezdim; zaman yoktu, ışık yoktu, Anastasia yoktu.

Sonra bir el bileğimi kavradı.

Beş sırf kemikten oluşan beyaz parmak bacağımı kavradı, ancak el bilekten kopmuş, bir kemik çıkıntısı ve çiğ etle son bulmuştu. Korkunç bir örümcek gibi bedenime tırmanmaya çalışırken beni tırmalıyordu.

Tüm gücümle tekme atıp boşlukta dönerken ölü beyaz el bacağımdan yukarı tırmanıyordu.

Muazzam bir sarsıntı oldu. Kendimi Alexander Sarayı'ndaki yatak odamın pencere kenarında buldum.

Siyah bir rüzgâr etrafımda dönüyor, uluyor, kulaklarımda çığlıklar atıyordu. El boğazıma yapıştı ve sıkarak kapandı. Rüzgâr içime girmeye, bedenimi ele geçirmeye çalıştı. Onun Rasputin olduğunu biliyordum, o solgun parmakları tanıyordum ve zihnimin içine kendini zorladığını biliyordum. Bu hissi de tanıyordum.

Ninova

Ninova

Zayıftım ve kafam karışıktı, beynim hiçliğe doğru yaptığım yolculuktan dolayı patlamıştı.

Rasputin zihnimi didik didik etti, imgeler bir kitabın sayfalarından daha hızlı çevriliyordu. Ben daha onu uzaklaştıramadan pırıl pırıl mor bir ışık damarı olan çeroit kaynağını buldu.

O bir hayaletti ve bense etten oluşuyordum; onu aklımdan atamıyordum. Bir süzgeçteki rüzgâr gibi beynimin içinde çırpınıyordu.

Ama tersi de yapılabilirdi... inşa ettiği bariyerler bedeniyle birlikte yok olmuştu.

Zihni duvarları olmayan bir labirent gibiydi. Doğruca merkeze doğru yürüdüm.

Orada en derinde sakladığı anıları buldum; karısının ve kızının anıları. Aklımdan birbiri ardına geçtiler, bir anda patlayıp yok oldular ama yine de bir resim çizdiler...

Rasputin'i ormanın derinliklerinde, karısı ve kızıyla birlikte yaşadığı küçük kulübesinin önünde dururken gördüm. Bu anıda evin etrafı karla çevrili değildi; dalları koyu kırmızı meyvelerle dolu iğde ağaçlarından oluşan bir korunun içinde duruyordu.

Seyahat pelerinini iliklerken karısı onu öperek uğurladı.

Dikkatli ol, aşkım. Şehre inmenden hoşlanmıyorum...

Birkaç gün içinde döneceğim...

Ancak anı eriyip yer değiştirdiğinde, geçmişteki Rasputin bir şehri değil, rafları eski kitaplarla dolu ve parmak uçları gizemli malzemelerle lekelenmiş, sırtı bükülmüş yaşlı bir adamın evini ziyaret etti.

Yaşlı adamın gözleri kalay rengindeydi, Rasputin'in pelerininin kıvrımlarına takılmış koyu kırmızı böğürtleni gördüğünde zeki bakışları kötü niyetle aydınlandı.

Bunları hiç toplar mısın? Sesi uzak ve yankılıydı, gözleri ise keskin bir şekilde parlıyordu. *İksirler için faydalıdır. Sadece birkaç yerde yetişirler...*

Anıdaki Rasputin'in rengi solmuştu, renksiz yüzünde bile fark ediliyordu. Bir hata yaptığını biliyordu.

Rasputin içimden fırlayıp pencereyi kırdı ve bedensiz eliyle öfkeli ruhunun kasırgası beni odamda yalnız bıraktı.

Her şey birkaç saniye içinde oldu.

Az önce ne olduğunu anlayamadım. Bir patlama beni odama nasıl fırlatabilirdi? Damien neredeydi? Vampirlerin geri kalanı neredeydi?

Pencere kenarındaki koltuktan kalktım. Kırık camlar kucağımdan düşerken anı tutucum da halıya yuvarlandı. İşte, o zaman üzerimde bir gecelik olduğunu fark ettim.

Odanın içinde etrafıma bakındım, kafam o kadar karışıktı ki en basit gerçekleri bile anlayamıyordum.

Yatak odam tamamen eskisi gibi görünüyordu. Pencere kenarlarında boş çay fincanları, sandalyelerin arkalarında çoraplar, her yerde üst üste yığılmış kitaplar. Dağınıklık bir yana mekân sıcak, aydınlık ve temizdi. Kâğıt ve mürekkep, kurutulmuş otlar ve taze keten kokuyordu.

Kırılmış pencerenin dışında çimenler parlak ve yeşil, gökyüzü bulutsuz bir maviydi.

Sonra üstüme baktığımda ayağımın çıplak olduğunu fark ettim, üzerimde buruşuk bir gecelik vardı ve saçlarım örgülüydü. Sonra çıplak ve hiç yaralanmamış olan kollarımı fark ettim.

Yara izleri gitmişti.

Ellerimi evirip çevirdim. Nasırlı ve hasarlı olmalılardı, üstündeki deri değirmenin kimyasalları yüzünden kalıcı olarak ağarmıştı. Şimdiyse yumuşak ve sağlıklıydılar, tırnaklarım inci gibi pembeydi, çiller ellerimin arkasına geri dönmüştü.

Oda etrafımda dönüyordu sanki.

Hâlâ olanları anlayamadığım için yalpalayarak ileri doğru bir adım attım.

Maria kapıdan içeri girdi.

"O gürültü de neydi, Stasia? Bir çarpma sesi duydum. Tanrım, pencerene ne oldu? İçeri kuş mu girdi?"

Tam önümde duran kız kardeşimin üzerinde kendi geceliği vardı, sarı saçları omuzlarının üzerinde iki kabarık örgü halinde dökülürken yuvarlak mavi gözleri berrak ve masumdu.

Ona doğru tökezledim ve omzundan tuttum. Sert, gerçek ve sıcaktı. Kollarımı ona dolayıp olabildiğince sıktım ve kokusunu içime çektim. Kokusu aynıydı. O aynıydı.

"Neler oluyor?" dedi Maria, gülüyor olsa da sesi endişeliydi. "İyi misin, Stassie?"

"Yaşıyorsun," diye hıçkırdım.

"Elbette, yaşıyorum. Kâbus mu gördün?"

Tatiana odaya girdi. Üzerinde en sevdiği gri ipekten dikilmiş sabah elbisesi vardı ve ağladığımı duyduğu için acele ediyordu.

"Neden bu kadar erken kalktın?" Sonra pencereyi görünce, "Bunu nasıl başardın?" diye söylendi. "Margaretta'ya söylesek iyi olur, misafirler arka bahçeden görebilir..."

"Ne misafiri?" diye mırıldandım.

Tatiana aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Düğün konukları, Axel'ın ailesi, yani etkilemek istediğimiz herkes. Bir saat içinde burada olacaklar."

Yüzümdeki tüm kan çekildi.

Gülsem mi, ağlasam mı yoksa kussam mı bilemeden halıya çöktüm. Dünya çıldırmıştı ya da ben çıldırmıştım.

"Ollie bugün mü evleniyor?"

"Evet..." Tatiana kaşlarını kaldırdı.

Halının üzerindeki desen gözlerimin önünde titreşiyor gibiydi. Kusma galip gelebilirdi.

Ninova

"Damien nerede?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Buraya gelmek için yolda olsa iyi olur. Yoksa geçit törenimiz pek heyecanlı olmayacak."

Ollie'nin düğün gününü tekrar yaşıyordum. Geri gelmiştim, bir şekilde geri gelmiştim.

Gözlerim birkaç metre ötede yan yatmış duran anı tutucuya takıldı.

"Dikkat et!" dedi Maria, kırık camın arasından sürünerek onu almaya çalıştığımı görmüştü.

Anı tutucuyu elime aldım. Sessiz ve ışıksızdı ama sanki dakikalar önce çalıştırılmış gibi sıcaktı.

"Neyin var senin?" diye soran Tatiana, kaşlarını çattı. "Hasta gibi bir halin var."

Bana aitmiş gibi görünmeyen bir sesle, "Zamanda yolculuk yaptım," dedim.

"Pencereden zamanda gezerlik mi yaptın? Başka bir dolaba girmekten iyidir sanırım."

"Zamanda gezenlik yapmadım. Zamanda geri geldim. İki yıl öncesine."

Kız kardeşlerim birbirlerine baktı. Maria şaşkındı, Tatiana şimdi gerçekten endişeliydi. Aklımı kaçırdığımı düşünüyordu.

"Bu imkânsız."

"Az önce yaptım." Elimdeki anı tutucuyu sıkıca kavradım.

"Gerçekten iki yıl sonrasını mı gördün?" diye fısıldadı. "Nasıldı?"

"Sadece görmedim. Onu yaşadım."

"İki koca yılı mı?" Tatiana inanamıyordu.

Yüz yıl gibi gelmişti.

Kız kardeşimin yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Her tavrı, her hareketi tıpkı eskisi gibiydi. Unuttuğum şeyler bile

Ninova

oradaydı: Tatiana'nın yanağının üstündeki küçük kahverengi ben, Maria'nın çıplak ayakla halıya basarken ayak parmaklarını büküşü.

Bu gerçekti. Gerçekten tekrar evime dönmüştüm.

Üçümüz de boy aynasında yansıyarak duruyorduk. Tıpkı daha önce göründüğümüz gibiydik.

Ben tam olarak eskisi gibi görünüyordum. Sırtımda, kollarımda, ellerimde yara izi yoktu. İki yıl boyunca ağır işlerde çalıştığım için eklemlerimde ağrı yoktu. Hepsi sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu.

Ama *olmuştu*. Benim başıma gelmişti. Acı gerçekti, ıstırap, üzüntü, kaybettiğimiz insanlar...

O yara izlerinden nefret etsem de onlardan utansam da, onlar benim her şeye dair hatıralarımdı. Nelere katlandığımı... neler öğrendiğimi.

Ve sonra daha ağır bir darbe vurdu, cesaretimi benden alan bir darbe.

Son iki yılın Damien'ı, beni kurtlardan kurtaran, beni köyüne götüren, benimle dans eden, benimle pratik yapan, güçlerimizi birlikte kullanmayı öğrendiğimiz... beni seven, benimle evlenen ve tanıdığımız en korkunç kötülükle savaşmak için benimle gelen Damien... o gitmişti.

Ateş duvarının içinde kül olmuştu. Sadece ben ve Rasputin'in bir parçası buraya geri dönebilmiştik.

Kaybettiğim onca şeyden sonra beni paramparça edeni bu oldu.

***

Annem, babam ve kardeşlerime olanları anlatmam iki saatten fazla sürdü.

İlk başta bana inanmadılar. Yaralandığımı, başımı çarptığımı ya da büyülü bir görüye maruz kaldığımı düşündüler. Büyükanne Minnie için bir araba gönderene ve o da anı tutucuyu incelemeye gelene kadar da tutumları değişmedi.

Hepsine Ollie'nin düğün gününün anısını izletmiştim. Geçit törenini, töreni, akşam yemeğini ve sonrasındaki dansı kendi gözleriyle gördüler. Ama gördükleri tek şey buydu çünkü anı Rasputin'in saldırısından hemen önce, gece yarısı sona ermişti.

"Bunun gerçekten yaşandığını mı söylüyorsun?" Annem şoke olmuştu ve son derece rahatsızdı. Sihirden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. İnandığı her şeyin temel kurallarına yapılan bu hakaret tam da bunun sebebiydi.

"Bu ve çok daha fazlası. Bunun üzerine iki yıl daha yaşadım anne. Rasputin'in tüm Rusya'yı ele geçirdiğini gördüm. Ülkeye, insanlara neler yaptığını gördüm."

Annemle babam hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu ama Minnie Nine beni destekledi.

"Bu bir anı tutucu. Hayalleri saklayamaz, tek bir günün anılarını saklar. Anastasia bunları gerçekten yaşadı."

Babama, anneme, kız kardeşlerime, erkek kardeşime, büyükanneme bakmaktan kendimi alamıyordum. Onlar için hiç ayrılmamıştık ama ben onları bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum. Sevdiğim insanların her birine titreyerek sarılırken ağlıyordum. Delirdiğimi düşünmelerine şaşmamalıydı çünkü enkaza dönmüştüm.

"Düğünü iptal etmek zorundayız."

"Düğünü iptal etmek mi?" diye bağırdı annem. "Yüzlerce misafirimiz gelecek, insanlar Avrupa'nın dört bir yanından geldi!"

"Anlamıyorsunuz," dedim dişlerimi sıkarak. "Rasputin bu gece saldıracak. Hepiniz öleceksiniz. Alexei hariç her biriniz."

Ninova

Alexei'in gözleri çukurlaşmış ve morarmıştı. Kendisini bekleyen korkunç kaderi duyduktan sonra zar zor konuşmuştu. Ona Rasputin'e çeroidi vermeyi reddederek sonunda beni kurtardığını söyleyerek darbeyi hafifletmeye çalıştım. Ama içten içe ne kadar Rasputin'in kuklası haline geldiğini bildiğinin farkındaydım.

"Oksana'yı hemen tutuklamalıyız," dedim. "O da onlardan biri."

"Oksana mı?" Tatiana bile durumun gerçekliğini kavrayamamış gibiydi. "Beni daha bu sabah giydirdi."

"Ve bu gece kolunu koparacak!" diye bağırdım. "Her yerdeler, şehirde, balede, öğrenci organizasyonlarında. Onları düğün için garson olarak tuttunuz! Bunu aylardır, belki de yıllardır planlıyorlar!"

Ancak babam, Kolya Derevenko ve yarım düzine muhafızı Oksana'yı yakalamaları için gönderdiğinde, Oksana hiçbir yerde bulunamamıştı. Saraydan kaybolmuştu.

Müzisyenler ve garsonların yarısı da öyle. St. Petersburg'da onları aradık. Hepsi iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

"Bu doğru değil. Daha önce böyle olmamıştı..." Tırnaklarımı kemirirken durumu anlamaya çalışıyordum.

Rasputin olmalıydı. Ruhu benimle birlikte geri gelmişti. Ve belki, belki de... geçmişteki Rasputin'i bulmuştu.

O biliyordu. Bildiğim her şeyi biliyordu çünkü geleceği de görmüştü.

Daha da kötüsü, çeroit kaynağını öğrenmişti. Kasada bize işkence ettiği onca zaman boyunca sakladığım şeyi zihnimden söküp almasına izin verdiğim için kendime çok kızmıştım.

İşte, o zaman aklıma geldi.

Rasputin bu gece hiç saldırmayabilirdi. Sürpriz yapma avantajını kaybettiğini biliyordu.

Tamamen başka bir yere gidiyor olabilirdi... doğruca Lorne Dağı'na.

Ninova

"Damien'a bir atlı gönder," diye nefes nefese kaldım. "Ona geçit töreninin ve düğünün iptal edildiğini söyle. Olduğu yerde kalmasını söyle."

"Ben onu bulurum," dedi Kolya.

Kolya hemen gitti ama babam herkese emir yağdırmama izin verecek değildi.

Hepimiz babamın çalışma odasında toplanmıştık, Nikolasha şöminenin yanında belirirken mekânı özellikle kalabalık hissettiriyordu. Hava sıcak ve boğucuydu, çiçekçilerin o sabah bıraktığı beyaz güllerden oluşan vazo aşırı derecede parfüm kokuyordu.

Babam Xenia Hala'yı, Sandro'yu ve Olga Hala'yı da çağırmıştı. Keşke çağırmasaydı; tüm bu çelişkili fikirler bizi çıkmaza sokuyordu. Zaman akıp gidiyordu.

"Daha önce olanlar gibi değil de ne demek?" diye sordu babam.

Ona Rasputin'i, odamda nasıl dövüştüğümüzü ve ben daha ne olduğunu anlamadan bilgileri beynimden nasıl söküp aldığını anlattım.

"Dağda büyük bir çeroit kaynağı var," dedim. "Ve şimdi tam olarak nerede olduğunu biliyor. Onu zihnimde gördü."

"Dağda muhafızlarımız var."

"Yeterli değil! Size anlatmaya çalışıyorum, vampirler korkunç ve Rasputin hayal edebileceğiniz her şeyin ötesinde. Daha önce çaldığı çeroidi çoktan tüketti, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayız. Daha fazlasını almasını engellemek için her şeyimizi vermemiz gerekecek. Düğünde bizi katlettiler. Karşılık bile veremedik."

"O halde olduğumuz yerde kalmalıyız," dedi Xenia. "Sarayı güçlendirmeliyiz."

"Ama buraya gelecek mi, gelmeyecek mi?" dedi Sandro.

"Ben... ben bilmiyorum."

Artık emin olamıyordum ama tahmin edebiliyordum.

"Dağa gideceğini düşünüyorum," dedim kesin bir ifadeyle. "Çeroide kafayı takmış durumda. Treni askerlerle doldurursak onu orada yenebiliriz."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Xenia. "Kalemizi terk etmek ve askerlerimizi bölmek delilik olur."

"Onları açık arazide karşılamak için bir ordu toplamak zaman alır," dedi babam. "Haftalar, hatta aylar. Askerleri cepheden geri çağırmak zorunda kalırız. Bu felaket olur."

"Hemen gitmeliyiz! Eğer bizden önce o dağa ulaşır ve kaynağı çıkarırsa, her bir vampire verebilir. Onlar..."

"Yenilmez olurlar," dedi Nikolasha.

Beklediğimden daha sessizdi, dinliyor, her şeyi hazmetmeye çalışıyordu.

"Az miktarda çeroidim kaldı..."

"Hayır!" diyerek sözünü kestim. "Onu kullanmayacağız. Hiçbir zaman kullanmamalıydık."

"Bize ne yapıp ne yapmayacağımızı söylemek *sana* düşmez," diye tersledi Xenia. "Sözde geleceğinde sana taç takıp çar yapmadılar, değil mi?"

"Söylediği bu değil," diye araya girmeye çalıştı Olga Hala ama Xenia onu umursamadı. Telaşlı bir enerjiyle odada volta atıyordu. Sandro babamın masasının arkasında oturmuş sigara içiyordu. O da sessizdi çünkü muhtemelen buradan ayrıldıktan sonra kardeşleriyle ne yapacağına dair kendi planlarını oluşturuyordu. Sandro başta Mikhailovich'ti, diğer her şey ikinci plandaydı.

Kız kardeşlerim kanepede, büyükannem Minnie, annem ve Olga Hala da şezlongda kümelenmişlerdi. Alexei biraz uzakta, babamı işbaşında izlerken her zaman kullandığı sandalyede oturuyordu.

Babam ayakta duruyordu, Nikolasha eğildiği için boyu herkesten uzundu. Onunla yüzleştim, jüri olarak oturanların yanında kendimi garip bir şekilde tanık gibi hissediyordum.

"Şehir garnizonu yeterli gelmez," dedi babam. "Özellikle de vampirler içlerine sızmışsa. Ayrıca nereye gittiğini bile bilmiyorsun."

"Damien'ın birliğini alırız. Onlar ve biz, bir tren dolusu garnizon askeri ve saray muhafızlarıyla..."

Bu yeterli olabilirdi. Bu kez sarhoş olup bir buz fırtınası yüzünden donmayacaktık.

"Axel'ın ailesini de bu işe dahil etmeliyiz, O da burada olmalıydı," diye ekledi Ollie, kanepede öfkeli bir şekilde. Şu anda gelinliğinin düğmelerini ilikliyor, törene hazırlanıyor olmalıydı.

"Bu bir aile meselesi," dedi annem.

"Çeroidi kaybettiğimizi bilmemeliler," dedi Xenia. "Ya da Rasputin'in onu aldığını."

Ollie bozuk para yutmuş gibi garip bir ifade takındığında Axel'a gerçeği çoktan söylediğini tahmin ettim.

"Peki ya Damien?" diye sordu Minnie Nine usulca. "Ona tüm hikâyeyi anlatmayı düşünüyor musun?"

Ondan yana döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona babasından bahsedecek misin?"

Yerin yüzlerce metre dibine inmiş gibi hissettim.

Zaman çizelgesinin bu kısmını bir araya getirmemiştim. Damien'ın babası dün ölmüştü ama haberi henüz duymamıştı. Bu geceki baloda öğrenecekti.

Ona söylemem gerekiyordu. Yaşadığı yıkımı tekrar görmek zorunda kalacaktım.

Bunu öğrendikten sonra dünyada yapmak isteyeceği son şey ailemin Rasputin'le savaşmasına yardım etmek olacaktı.

Aklıma haince bir düşünce geldi ve bunu ona daha sonra söylemek istedim. Ama sonra, aynı hızla, bunu asla yapamayacağımı anladım. Bu kadar önemli bir bilgiyi ondan saklayamazdım. Bir gün ya da bir saat için bile olsa. Zaten yüzümden anlardı.

Ayrıca tüm yakınlığımız aramızdaki şeyin dürüstlüğüne ve gerçekliğine bağlıydı. Eğer onu aldatırsam bu aramızdaki bağa zarar verirdi. Bizi zayıflatırdı.

Rasputin'i tekrar yenmek için aramızdaki bağın her zerresine ihtiyacımız olacaktı.

Ne şeytani bir pazarlık yapmıştım...

Damien Rasputin'i öldürmek, madeni yok etmek için kendini feda etmişti. Rasputin hâlâ hayattaydı ve maden yeniden tam olarak faaliyete geçmişti. Ailemi geri almıştım ama başardığımız her şeyi sıfırlamıştım.

Ve ailem tam olarak işbirliği bile yapmıyordu.

Olanların tüm ağırlığını kavrayamıyorlardı çünkü yaşamamışlardı, görmemişlerdi. Bana inanmak isteseler de tam olarak güvenmiyorlardı. Yapılması gerekeni yapacak kadar değil...

"Damien'a her şeyi anlatacağım," dedim Minnie Nine'ye.

"Kazakların bizi terk ettiğini ve bağımsızlık ilan ettiklerini söyledin." Xenia'nın elbisesinin fırfırlı eteği, gül vazosunun bulunduğu masayı salladı. Bir saniye bile yerinde durmuyordu ve dayı arşınlaması biz tartışırken zamanın akıp gittiğinin farkına varmamı sağladı. "Onlara güvenemeyiz."

"Evet, güvenebiliriz!" Her şeyi masaya yatırmanın en iyisi olduğuna karar vererek konuşmaya devam ettim. "Karşılığında bağımsızlıklarını isteyeceklerdir."

Xenia hiç düşünmeden, "Kesinlikle olmaz," diye bağırdı.

"Rasputin'in elinde bu yaratıklardan kaç tane var?" diye sordu Nikolasha. "Belki de Kazaklara ihtiyacımız yoktur."

"Yedi tanesiyle dövüşmeni izledim. Paramparça olmuştun. Hiçbiriniz ne olduğunu anlayamadınız bile. *Bir anda* katledildik."

"Çatışmaya girmemek için bir neden daha." Babam kollarını göğsünde kavuşturmuştu ki bunun çok kötü bir işaret olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Babamı severdim ama onun en kötü özelliklerinden biri korktuğunda, emin olmadığında ya da öfkelendiğinde giderek daha da inatçı olmasıydı. Kendini güvende hissettiği fikre sabitlenir ve ona bir cankurtaran salı gibi yapışırdı.

"Başka seçeneğimiz yok. Onlara ihtiyacımız var."

Bu bir hataydı. Babam aynı zamanda kendisine bir şey yapması gerektiğinin söylenmesinden de nefret ederdi.

"Bu ülkenin bir parçasını asiler ve hainler için ayırmayacağız."

"Onlar hain değil! Hiçbir zaman Rus olmak istemediler."

"Ama öyleler!" diye bağırdı babam. "Ve ben de hâlâ çarım, burada ve şimdi. Ya emirlerime uyacaklar ya da asılacaklar. Sen de öyle."

"Asılacak mıyım?" diye sordum soğuk bir ifadeyle.

"*Emirlerime uyacaksın*," diye öfkelendi babam.

Ona göre ben hâlâ bir çocuktum. Hâlâ iki yıl önce olduğum yerdeydim... Deneyimsiz, cahil, beceriksiz.

Oradan milyonlarca kilometre uzağa gelmiştim. Ve o kutuya geri itilmeyecektim.

"Biz burada, sarayda kalıyoruz," dedi babam. "Şehir garnizonundan askerleri çağıracağız, kapıları kapatacağız, saldırıya hazırlanacağız. Bir kral kalesini terk etmez."

"Ama o..."

"YETKİLİ BENİM!" dedi babam üzerime yürüyerek.

"Gerçekten yetkili olan kişi, insanlara yetkili olduğunu söylemek zorunda kalmaz."

Öfkeyle kolumu gül vazosuna doğru savurdum. Vazonun havaya fırlamasıyla çiçekler etrafa dağıldı.

Elimi uzattım ve başımın üstünde hareketsiz bir çiçek, su ve vazo nehrini dondurdum.

Ninova

Acı bir şekilde öfkelenerek elimi tekrar geriye doğru salladım ve her şeyi masadaki orijinal konumuna geri getirdim.

Sessizlik kulaklarımda çınladı.

Bunu yapabileceğimi bilmiyordum bile.

Onlara yalnızca büyümün nasıl geliştiğini, *nasıl büyüdüğümü* göstermek istemiştim. Daha önce tanıdıkları kişi değildim.

Babam buz gibi bir sesle, "Güçlü olduğun için kontrolün sende olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi. "Benden daha güçlü olduğunu mu sanıyorsun?"

Çok yakında duruyordu ve gözlerinde babama dair hiçbir ifade olmadan aşağıya bakıyordu. Şu anda çarla konuşuyordum.

"Hayır, baba," dedim.

"Onu Maria'nın odasına götür," dedi babam, başıyla Nikolasha'ya işaret ederek. "Kapıyı kilitle."

Nikolasha kolumu tuttu. Beni sertçe yakalamadı ama ondan uzaklaşmak hiç de kolay olmayacaktı.

İşin bu noktaya geldiğine inanamıyordum.

Nikolasha bana üst kata kadar eşlik ederken, "Babamın bu konuda yanıldığını biliyorsun," dedim. "Ve ne olacağını biliyorsun... general olan sensin, o değil."

Nikolasha cevap vermeyip beni amansızca merdivenlerden çıkarmaya devam edince, "Stana'ya sor," dedim. "Damien ve benim Rasputin'i öldürmemiz gerektiğini biliyor. Bunu yapan biz olmak zorundayız."

Nikolasha, Maria'nın odasının kapısını açıp içeri girmemi bekledi.

"Babanla konuşacağım." Onunla tartışmaya çalıştığımda, "*Babanla konuşacağım*," dedi Nikolasha. "Olga bizimle. Xenia Kazaklara hiçbir şey vermek istemeyecektir. Eski çar adına konuştuğunu sanıyor..."

Nikolasha durdu. Bana bakarken gözleri parlıyordu, özellikle sakalında vahşi bir hava hâkimdi.

"O vazoyla yaptığın şeyle babanı korkuttun... o bunu yapamazdı. Ben de yapamazdım."

"Birkaç şey öğrendim."

"Hımm." Nikolasaha bana bakarken gözleri kısılmıştı.

Yara izleri artık yoktu. Eski bedenime geri dönmüştüm. Ama bir süre sonra "Farklı görünüyorsun," dedi.

Daha sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Tanrım, işleri berbat etmiştim.

Ailemin onları çok özlediğim için sevgiyle dolup taştığını gördüğümde çılgına dönmüştüm. Ne kadar inatçı olduklarını unutmuştum.

Ama ben de inatçıydım.

Pencereye doğru ilerledim ama dışarıda iki muhafızın bulunduğunu gördüm.

Beni ciddi anlamda buraya kilitleyeceklerdi.

Dışarı çıkabilirdim ama muhafızlara zarar vermek zorunda kalabilirdim ya da bu sırada vurulabilirdim. Ayrıca kaçmaya ihtiyacım yoktu; hepsinin benimle gelmesine ihtiyacım vardı.

Rasputin muhtemelen şimdiye kadar tüm gücünü toplamıştı. Bu zamanda trenlerin kontrolü onun elinde değildi. Eğer hemen yola çıkarsak dağa onlardan önce varabilirdik. Günün yarısı çoktan geçmiş olmasına rağmen.

Zamanın bu kadar hızlı geçip gitmesine öfkelendim. Zaten öğleden sonraydı, belki de akşamüstüne yaklaşıyorduk. Maria'nın odasında saat yoktu.

Nikolasha'nın benim tarafımda olduğundan emindim. O, babamdan daha gerçek bir savaşçıydı. Birçok kez Rusya kuvvetleri-

Ninova

nin tamamına liderlik etmişti. Rasputin'in çeroidi tüm ordusuna yaymaya yetecek kadar eline geçmesinin ne kadar büyük bir felakete sebep olacağını biliyordu.

Aslında biraz komikti, hastalıklı, trajik bir şekilde. Geleceğin Rasputin'inin çeroidi paylaşacağını düşünmüyordum. Bu konuda çok takıntılıydı, çok cimriydi. Katya'ya bile vermemişti ki bunun onu çok kızdırdığına eminim. Tabii, ona ne yaptığını anlamadıysa...

Geçmişin Rasputin'i farklı bir canavardı. Bunu hatırlamam gerekiyordu; zamanda gezmeyi bilmiyordu çünkü babamdan enerji alamamıştı ama aynı zamanda daha genç ve sağlıklıydı, yıllarca çeroit kullanmadığı için daha az yıpranmıştı. Az önce tükettiği tüm taşların tam gücüne doymuş olacaktı.

Ayrıca onunla farklı bir Damien'la yüzleşmek zorunda kalacaktım. Beni kaybetmemiş ve yeniden bulmamış bir Damien; iki yılını beni özleyerek, beni severek, beni affederek, babasının ölümünü atlatarak geçirmemiş, ailemin tüm kusurlarına rağmen Rasputin'in hükmünün daha korkunç olduğunu görememiş bir Damien.

Bu Damien benimle pratik yapmamıştı. Belki henüz beni sevmiyordu bile...

Hayır.

Bu düşünceyi zihnimde yok ettim. Beni seviyordu. Ben de Ollie'nin düğün gecesinin çok öncesinden beri onu seviyordum. Sadece henüz birbirimize söylememiştik.

Bunu öpüştüğümüzde biliyordum; ikimizin de etrafında zaman donmuştu çünkü birbirimizi *zaten* seviyorduk. Aşkımızı o an yaratmamıştı, o anı yaratan aşkımızdı. Biz mükemmel bir şekilde birbirine bağlanan, sınırsız bir güç devresi yaratan iki parçaydık.

Bu gerçekti ve bu zamanda henüz gerçekleşmemiş olsa bile onu gördüğüm anda gerçekleşecekti. Damien'ın zihninde o daha

Ninova

yeni savaştan çıkmıştı. O da beni özlüyordu. Benim hasretimi çekiyordu.

Sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

İki saat bekleyecektim, bir dakika bile daha fazla değil. Sonra da bu odadan kaçacaktım.

***

Zaman hiç bu kadar yavaş geçmemişti.

Maria'nın odasında oturmak özellikle tuhaftı çünkü burası bir zamanlar benim de odamdı.

Taşındığımda annem kelebeklerden oluşan duvar süsünü söküp tüm odayı boyatmıştı. Herkes Maria'nın rengin pembe olmasını isteyeceğini düşünüyordu çünkü uyumlu elbiseler giydiğimizde bu onun resmi olmayan rengiydi; Ollie için mor, Tatiana için yeşil, Maria için pembe ve benim için mavi.

Maria yeşil isteyerek hepimizi şaşırtmıştı. Aslında Tatiana çoğu zaman siyah ya da gri giyiyordu; Danimarka'da daha dramatik hale gelmişti.

Anılar, tıpkı sarayı tekrar ilk gördüğüm zamanki gibi canlanmaya başladı.

Önümdeki gerçek odayı ama aynı zamanda çocukluğumuzun yatak odasının hayaletini de görebiliyordum. Sayvanlı karyolanın durduğu yerde eskiden yan yana iki yatağımız vardı. İçinde Maria'nın en sevdiği kitap *Küçük Kadınlar* ve benimki *Puşkin'in Masallar olan* küçük kitaplığımızın yerini Maria'nın oymalı şifonyeri almıştı.

Çocukluk, bir kez terk ettiğiniz ve bir daha geri dönemediğiniz bir diyardı.

Ya çocukken anı tutucuyu kullansaydım ve zamanda geriye gitseydim?

Tanrım, bu nasıl bir kâbus olurdu. Şimdiden kendi vücudumda yersiz olduğumu hissediyordum. Aklımdaki kişiyle eşleşmiyordu. Artık yaşadıklarımı göstermiyordu.

Pencerenin dışındaki çimenlik kararıyor, güneş batıyordu.

Rasputin'in dağa doğru koştuğunu düşündüm.

Burada beklediğim her dakika hedefine daha da yaklaşıyordu.

Damien ne yapıyordu? Ne düşünüyordu?

Henüz ona olup biteni açıklayan düzgün bir not bile göndermemiştim.

Şahsen açıklamak istediğim için Kolya'yayla hiçbir şey göndermedim. Bunu bir mektupta yazamazdım; kimse buna inanmazdı.

Bir saat içinde orada olacağımı sanıyordum... Burada kilitli kalmayı beklememiştim.

Damien'a beklemesini söylemiştim çünkü eğer adamlarıyla birlikte şehre doğru ilerlemeye devam ederse, geri dönüp diğer tarafa gitmeleri gerekecekti. Zaman kazanmaya çalışıyordum!

Ne şakaydı ama. Bütün gün akıp gidiyordu, bana verilen bu değerli hediye, ailemle uzlaşamadığım için çarçur edilmişti.

Babamın ne yaptığını kim bilebilirdi? Sarayı korumak için Damien'ı çoktan geri çağırmış olabilirdi.

Ya da Xenia istediğini yaptıysa...

Tanrım, bu çok sinir bozucuydu!

Rasputin her saniye kendi hamlelerini yaparken bana at gözlüğü takmışlardı.

Bana güvenmiyorlardı. Beni takip etmeyeceklerdi.

Damien eder miydi?

Babasının öldüğünü ona söyledikten sonra ne olacaktı?

Işık zayıflıyordu, özgüvenim de öyle.

Ninova

Belki de sadece bizim zamanımızda Rasputin'i yenmemiz kaderimizde yazılıydı. Bu yeni bir zamandı. Her şey değişiyordu.

Kilitte bir anahtar döndü.

Xenia'dan daha kötü bir halde odada bir o yana bir bu yana yürürken halının üzerinde hareketsiz durdum.

Nikolasha odaya girdi, Tatiana da arkasındaydı.

"Ne oldu?"

Nikolasha'nın gergin omuzlarından haberlerin iyi olmadığını zaten anlayabiliyordum.

"Hâlâ tartışıyorlar. Xenia Kazaklar konusunda destek verdi. Sandro kardeşlerini buraya getirdi; bütün saray muhafızlarının dişlerini kontrol etmek istiyorlar. Bunun nasıl gideceğini biliyorsun."

Demek istediği, ailemizde hiçbir şeyin çabuk gerçekleşmediğiydi. Kararlar günlerce, haftalarca tartışılır, sancı üzerine sancı yaşanırdı. Kararlaştırılan her şey en kötü dört fikrin bir karışımı olacaktı.

"O zaman Damien'a gidiyorum."

"Biliyorum," dedi Nikolasha. "Benim trenime binebilirsin."

Ona ve aceleyle kollarını bana dolayan Tatiana'ya karşı bir sıcaklık hissettim.

"Diğerlerini ikna etmeye çalışacağız. Ama ne olursa olsun sana katılmaya geliyoruz."

Tatiana'ya sırıtarak, "Her zaman senin en akıllımız olduğunu söylemişimdir," dedim.

"Sonunda kabul etti."

Tatiana sakin, kendinden emin ve gerçekten harika bir tavırla bana gülümsedi. Önünde uzayıp giden yıllarda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Muhafızları gönderdim," dedi Nikolasha. "Pencereden dışarı çık. Kolya, Barley'yi hazırladı."

Ninova

Barley! Kaybettiğim her şey yeniden geri gelmişti; bu bir hediyeydi. Sadece onu nasıl tutacağımı bulmam gerekiyordu.

"Seni seviyorum," dedim Tatiana'ya, ona bir kez daha sarılarak, ardından Nikolasha'ya döndüm. "Kızını gördüm. Çok güzel."

"Celine'i gördün mü?" Nikolasha'nın gözleri parlıyordu.

Onun omzuna vurdum. "Artık sen de göreceksin."

Pencereden dışarı çıkıp karanlık çimlerin üzerinden koştum.

Kolya siyah atının üzerinde beklerken Barley çimenlerin üzerindeki gece tatlısı yoncayı yiyordu. Burnumu onunkine sürttüm.

Damien'ın eyeri sırtındaydı. İşlenmiş deriye dokunup yüzümü ona bastırdım ve yaşlı gözlerimle kokusunu içime çektim.

Keşke bugün giymem gereken yeşil binicilik kıyafetini giyebilseydim ama odamda kırık camla kaplıydı.

Önemli değildi. Yeni bir anı oluşturuyordum; hatta daha da iyi bir anı.

Damien'ı öpüp ona her şeyi anlatacaktım ve bunun üstesinden birlikte gelecektik çünkü birlikte her şeyi yapabilirdik.

Yüksek taş ahırların yanından geçerken ıslık çaldım.

Pencereden şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara fırladı. Artemis hızlı bir şekilde dümdüz uçuyordu, kanadında hiçbir çarpıklık yoktu.

Katya ona ulaşamamıştı. Ve asla yapmayacağına dair kararım kesindi.

Artemis atların hızına yetişiyordu. *Bütün gün neredeydin?*

"Seni bundan daha uzun süredir görmüyorum."

Ellinci Bölüm
PALAMUTTAN MEŞE AĞACINA

KOLYA, DAMIEN'IN ALAYININ Alexander Park'ın bir saat güneyinde kamp kurduğunu söyledi. En son gördüğünde Xenia, Kazakların saray arazisine getirilmesi konusunda hâlâ babamla kavga ediyordu.

"Onların imparatorluk muhafızlarının bir parçası olması gerektiğini hiç düşünmemişti. Bir keresinde grandükle bu konuyu tartıştığını duymuştum."

"Böylesi daha iyi," dedim eyerde öne doğru eğilerek. "Onun yerine bizimle gelecekler."

Yaklaştıkça daha hızlı gidiyordum. Aileme az önce sarılmış olsam da Damien'ın da orada olacağına inanamıyordum. Gözlerimin önünde yanarak ölmesini izlemiştim. Onu canlı görme arzum, beni sanki cehennemin köpekleri topuklarıma saldırıyormuş gibi atımı öfkeyle dörtnala koşturmaya itiyordu.

Barley'nin kalbi bacaklarımın üzerinde güm güm atıyordu. Ay tepemizde yükselirken ikimiz de kan ter içinde kalmıştık. Altın rengi dolunay, Ollie'nin düğün gecesi gördüğümün aynısıydı. Tenim ürperirken ensemde bir soğukluk hissettim.

Ninova

Fırtına bulutları şehrin güneybatısında, çok uzakta, dağların uzandığı yerde toplanıyordu.

Rasputin çeroide gidiyordu; bunu adım gibi biliyordum.

Ben de Damien'a gidiyordum.

Kolya'nın yüzünde artık çok iyi tanımaya başladığım o ifade vardı; zaman yolculuğunun akıl almaz sonuçlarını çözmeye çalışan birinin bakışı.

"Bu gece ölmem mi gerekiyordu?"

"Bilmiyorum. Hiç görmedim." Ama sonra kâhinin bildikleri her şeyi anlatma yönündeki garip baskısını hissederek ekledim. "Önce muhafızların ve hizmetçilerin çoğunu öldürdüler. Hâlâ hayatta olsaydın bunun başımıza gelmesine izin vereceğini sanmıyorum."

Altımızda uzanan alçak bir vadi olan bir tepenin zirvesine çıktık. Vadiden davul sesleri ve çamların arasında titreşen kamp ateşlerinin dumanı yükseliyordu.

Damien.

İkimizi de besleyen o bağın damarlarımda dolaştığını hissettim. Hâlâ oradaydı, hâlâ hayattaydı.

Tanıştığımız andan itibaren hep böyleydik.

Zaman bir okyanustu, bir çizgi değil. Nereye yelken açarsanız açın, aynı okyanusta olurdunuz.

Kampa doğru yola çıktık. Beni ilk önce atlar duydu; çimleri eşelemeyi bırakıp başlarını kaldırdılar. İki nöbetçi yolumuzu keserek, "Kim var orada?" diye seslendi.

Feo'yu tanıdım. "Benim, Anya!" diye bağırdım, tam bir aptaldım.

"Kim?" Karanlıkta gözlerini kısarak kılıcını çekti.

Beni tanımıyordu. Elbette, tanımıyordu; onun şu anki zihnine göre biz hiç tanışmamıştık.

"Anastasia Nikoloevna. Damien'la hemen konuşmam gerekiyor."

Feo, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanan diğer nöbetçiyle bakıştı.

Ninova

"O, beni bekliyor."

Yüzlerindeki karanlık bakışlar kafamı karıştırdı; bu, anlamadığım bir ruh haliydi.

"Pekâlâ," dedi Feo sonunda. "Ama muhafız burada bekleyecek. Kuş da."

Barley'nin dizginlerini Kolya'ya verip aşağıya kaydım. Artemis de kampın çoğunu görebileceği bir çamın üzerine tünemişti.

Feo'nun düşmanlığı bir tokat gibiydi. Onun için bir yabancıydım. Kazakların hiçbiri beni tanımıyordu; köylerinde geçirdiğim tüm haftalar kaybolup gitmişti.

Feo beni kampa yönlendirirken bu gerçeğin farkına defalarca vardım. Tanıdığım her yüz kafa karışıklığı ve şüpheden başka bir şey göstermiyordu. Damien'ın dayıları bana soğuk bir ifadeyle bakıyordu.

Davullar durmadan çalıyordu. Kazak yiğitleri ana şenlik ateşinin etrafında toplanıp içki içiyor ve şarkı söylüyordu. Şenlikleri ürkütücü bir boyut taşıyordu; savaşı kazandıkları için kutlama yapıyorlardı ama aynı zamanda yas da tutuyorlardı.

Baktığım her yerde içerken, hatta gülerken bile acıyla yere eğilmiş yüzler görüyordum.

"Biri mi öldü?" diye sordum ürpererek.

Bana baktı, gözlerinde ateş yanıyordu. "Birçoğu öldü."

"Ama kimin yasını tutuyorlar?"

Feo ateşi görebilmem için hareket etti.

Taras Kaledin'in zırhı alevlerin üzerinde asılı duruyordu. Giydiği gibi konumlandırılmıştı, böylece ateş kararmış çeliğin içindeki vücudunun şeklini alıyordu. Eyeri de aynı şekilde yanıyordu.

Boğazım konuşamayacak kadar düğüm düğümdü.

"Bir saat önce bir atlı geldi," dedi Feo.

Damien'a haber getirmek için bütün gece at sürmüş olmalıydı.

Ağlamak ve feryat etmek Kazakların tarzı değildi. Vahşi tezahüratlar dalgalar gibi yükselirken kupalar birbirine çarpıyordu.

Ninova

Savaşçılar, Taras'ın ruhunu bilinmeyen diyarlara taşımak için bir övgü ilahisi söylüyordu.

Başımın üstündeki yıldızlarla dolu gökyüzü, yere tutunmayı kaybedersem içine düşebileceğim bir uçurum gibi derinleşiyordu.

Boğazım acıyla doldu. Kendi ailemi kurtarmak için zamanında gelmiştim ama Damien'ınkini kurtaramamıştım.

Taze ve ham acısını hissedebiliyordum. Artık Feo'nun beni yönlendirmesine ihtiyacım olmadığı için arkamı döndüm.

Damien'ın çadırı açıkça görülüyordu; etrafındaki çimenler bir daire şeklinde ölmüştü. Diğerlerinden uzağa, bir meşe ağacının yanına kurulmuştu, yapraklı gölgelik yaklaşık yirmi metre genişliğe yayılıyor ve tepedeki yıldızları kapatıyordu.

Ona doğru koştum.

Tüm stratejiler, tüm anlamlar aklımdan uçup gitti. Tek istediğim onu görmekti.

Çadırın içine daldım, sonra durdum.

Damien meşe ağacının genişleyen kökleri arasında oturuyordu; boş bir votka şişesi çizmesinin yanına düşmüştü, elinde başka bir tane daha vardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü tıraşsızdı, kıyafetleri darmadağındı. Çadır içki, kan ve başka bir şey kokuyordu...

Gazyağı gibi keskin. Tel kadar gergin. Tenimi terletecek kadar sıcak. Öfke. Ondan karanlık dalgalar halinde yayılarak gözlerinde yanıyor ve derisinin altında titriyordu.

"Gelmemem için bana haber göndermedin mi?" diye tısladı. "Çağırıldım ve görevden alındım. Romanov köpeğiyim."

Kendimi onun kollarına atmayı planlamıştım. Ama elinde olsa kafamı koparacakmış gibi görünüyordu.

"Öyle değil," diye kekeledim. "Ben..."

"Hep böyleydi. Bugün neden farklı olsun?"

Yüzü buruştu. Gizlemek için eldivenli eliyle yüzünü kapattı. Yan tarafımdan bıçaklanmışım gibi acısını hissedebiliyordum. Ona koşmak için can atıyordum ama beni iteceğinden emindim.

Söylemeyi dilediğim binlerce şey arasında en doğru olanı seçtim:

"Babanı geri getirmek için her şeyi verirdim."

Elleri iki yanına düştü, parmakları kalçalarına saplandı. Çadırın karanlığında yüzü karanlıktı, sadece bir mum yanıyordu. Her hareket ettiğimizde gölgeler etrafımızda dönüyordu.

"Beni güldürme. İkimiz de sadakatinin nereye bağlı olduğunu biliyoruz."

"Hayır, bilmiyorsun."

Ses tonumdaki bir şey ilk kez tamamen yüzüme bakmasına neden oldu. Gözlerimiz her zaman olduğu gibi, istesek de istemesek de aramızda bilgilerin geçtiği yere kilitlendi.

Hissettiği acıyı, onu tırmaladığını, sanki onu canlı canlı yiyecekmiş gibi her yerini kemirdiğini gördüm.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama aklı yeterince karışmış gibiydi. "Neden buradasın?" diye sordu.

"Bana bir şey oldu. Aslında bize. Kulağa imkânsız gelecek... delilik ya da yalan gibi."

Keşke içmeseydi diye düşündüm. Keşke bugün dışında herhangi bir gün olsaydı.

Bana zaman verilmişti ama sürem çok azdı. Daha önce olduğu gibi Damien'la pratik yapmak için haftalarım yoktu; Rasputin dağa ulaşana kadar en fazla saatlerim vardı.

Sanki tüm dünya kaygan ve dengesiz hale gelmiş, yer altımda batıyormuş gibi hissettim. Bir saray mensubunun tatlı dilini hiç öğrenmemiştim; onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum.

Ona söyleyebildiğim tek şey gerçekti.

"Zamanda geriye yolculuk yaptım. Senin için bugün ama benim için iki yıl öncesi."

Damien bana bakarken yüzünde donuk bir ifade hâkimdi.

"İki yıl önce bugün Rasputin bir vampir ordusuyla gelip aileme saldırdı. Alexei dışında hepsini öldürdü. Neredeyse beni de öldürüyordu."

Ninova

Damien'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ama ben daha hızlı konuşup her şeyi anlatmaya çalışarak devam ettim.

"Tüm Rusya'yı ele geçirdi ve durum... hayal edemeyeceğin kadar kötüydü. Politikacılardan beslendi. Onları kendi iradesi altına aldı. Düşmanlarını avlayıp toplu infazlarla katlettiler. Ona karşı çıkan herkes asıldı ya da ölene kadar çalıştırılmak üzere köle kamplarına gönderildi." Zorlukla yutkundum. "Madenlere gönderildim. Bir yıldan daha uzun bir süre orada kaldım."

Damien'ın gözünün kenarında bir kas seğirdi. Ben konuşmaya devam ederken o sessiz kaldı.

"Her şey giderek daha da kötüleşti; bütün ülke onun elindeydi. Rusya'nın tamamı dondu. Hasatlar başarısız oldu, insanlar açlıktan ölüyordu..."

"Çünkü çeroit onun elindeydi," dedi Damien soğuk bir sesle.

"Evet," diye itiraf ettim. "Bizden çaldığı her şeyi tüketti. Haklıydın. Hepsinde haklıydın."

Bu onu yumuşatmadı ama kafasını karıştırdı.

"*Haklı mıydım*?"

"Arada bir oluyor işte."

Aramızda bir kıvılcım geçti; eğer Damien bu kadar üzgün olmasaydı bu bir gülümsemeye dönüşebilirdi.

"İnsanlar acı çekip öldü," dedim. "Sen ve ben..."

Durdum, göğsüm konuşamayacak kadar sıkışmıştı. Bana inanıp inanmadığını ya da bunların herhangi birine inanıp inanmadığını anlayamıyordum. Bu Damien farklıydı; daha gençti, daha sertti, daha inceydi. Etrafına öyle bir öfke ve şiddet yayıyordu ki ondan korkuyordum. Gözlerinde yeşilden eser yoktu; yalnızca karanlık vardı.

Tanıdığım Damien iki yılını beni kaybettiğine pişman olarak geçirmişti. Bu Damien kaybın dersini daha yeni öğrenmeye başlıyordu.

Yine de ona gerçeği söyledim. Bütün gerçeği.

"Öldüğümü sandın ama asla umudunu kaybetmedin. Madenden kaçtığımda beni buldun, hayatımı kurtardın. Sonra benimle Rasputin'i öldürmeye geldin. Şeyi bilmene rağmen..."

Ancak şimdi, Damien'ın gözlerindeki karanlığı, üzerindeki gölgeyi görünce... Rasputin'le buluşmaya hazırlanırken neden aynı gölgeyi taşıdığını ancak şimdi anlıyordum. O biliyordu. Bir şekilde biliyordu.

"Başaramayacağını bildiğin halde benimle geldin," dedim boğuk bir sesle. "Onu öldürdük ama ben, Rasputin'in bir parçasıyla birlikte buraya döndüm. Yani bildiğim her şeyi biliyor. Artık saraya saldırmayacak çünkü madende bir çeroit kaynağı var ve geçidine kadar onun tam olarak nerede olduğunu biliyor. Şimdi oraya gidiyor."

Damien alçak ve sert bir sesle, "Ve sana yardım etmemi istiyorsun," dedi.

"Yardımına *ihtiyacım* var."

Damien ayağa kalkarken ikinci votka şişesi düşüp yuvarlandı ve kalan sıvı da yere döküldü.

Damien dar çadırda üzerime yürüyordu. Öfke ve üzüntü koyu bir zehir gibi yayılıyor, tenime sızıyordu.

"Pisliğini temizlememi istiyorsun."

"Sorunu çözmeme yardım et."

"*Senin* yarattığın sorunu."

"Yine de düzeltmeme yardım et."

"Belki de asıl sorun sensin," diye tısladı.

Bu beni incitti. Gözlerimi yumup nefes aldım.

Öfkeyle istediğini söyleyebilirdi. Gerçeği biliyordum çünkü gelecekte kendi gözlerimle görmüştüm. Benim için neler yapabileceğini görmüştüm.

O zaman da beni seviyordun, şimdi de seviyorsun.

"Bu adil değil ama yine de doğru," dedim. "Çünkü Rasputin o madene girerse *herkes* zarar görür. Halkın acı çekecek. Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum."

Ninova

Saçları yüzüne düştü. Bana bağırmak istediği şeyler yüzünden omuzları sarsılıyordu.

Başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti.

"Beni biraz bile tanısaydın şu anda burada olmazdın," dedi Damien. "Nasıl hissettiğimi ve yanıma yaklaşmaman gerektiğini bilirdin."

Eldivenlerini çıkardı. Çıplak elleri gölgelerin içinde siyah görünüyordu.

"Seni tanıyorum," dedim. "İşte, tam da bu yüzden buradayım. İstemesen bile doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaparsın."

Bunun doğru olduğunu biliyordum ve o da öyle yaptı. "O, benim babamın ölümüne sebep olmuşken neden *seninkini* kurtarayım?" diye bağırdı.

Döndü ve çıplak avucunu ağacın gövdesine dayadı.

Siyah çürüklük neredeyse anında elinden köklere ve dallara kadar yayıldı. Yüzlerce kışa göğüs germiş büyük yaşlı meşe, birkaç dakika içinde kuruyup ölürken yaprakları keten çadırın çatısından aşağı tıslayarak dökülüyordu.

Elimi Damien'ın elinin üzerine koydum.

Acı içime aktı, burkuyor, nefesimi kesiyor, boğuyordu. Kulaklarımda çığlık atarken beni parçalara ayırıyordu.

Damien gücünü tutmuyordu. Onu canlı canlı yemesin diye dışarı salıyordu.

Yapmasına izin verdim. Bunu ondan aldım çünkü acısını hafifletmenin tek yolu acıyı onunla paylaşmaktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soran Damien'm yüzünden şaşkınlık okunuyordu.

"Çünkü seni canlı gördüğüm için çok mutluyum," diye hıçkırdım. "Ölmeni izledim, Damien... Bunun benim için ne anlama geldiğini anlayamazsın. Bu beni lanet olası bir şekilde yenilmez kılıyor."

Damien elini çekmeye çalıştı ama ben onu ağaca daha sıkı bastırıp parmaklarımı onunkilere doladım.

Ninova

Ninova

"Sorun değil. Artık beni incitemezsin. Bana istediğin kadar dokunabilirsin."

Parmak uçlarımda yükselerek dudağımı dudağına yaklaştırdım. Sanki çok uzun zamandır ayrıymışız ve onu tüm kalbimle özlemişim gibi onu öptüm. Birbirimizin kollarından asla ayrılmamamışız ve bir daha asla ayrılmamamız gerekiyormuş gibi öptüm onu.

Sıcaklık, ışık ve geçmişte, şimdi ve gelecekte onunla birlikteyken hissettiğim tüm mutluluklar içimizi sardı.

Zaman bir çizgi değildi. Bir okyanustu ve derinlere nereye daldığınız önemli değildi, Damien'ı çok seviyordum.

Gözlerinin içine baktım. "Sen benim için her şeyini verdin, ben de senin için her şeyi verdim. Bu yok olamaz. Zaman ve mekân bile onu yok edemez."

Damien beni göğsüne doğru çekip yüzünü boynuma gömdü ve nefesini içine çekti.

"Sana inanıyorum."

Sıcak kabuğu ve taze yeşil yapraklarıyla ağaç ellerimizin altında yeniden canlandı. Hayat, dallarından, kökleriyle aşağıya doğru yayıldı. Yoncalar ayaklarımızın altında çiçek açtı.

"Benimle gel," dedim. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Çadırdan el ele çıktık.

Damien'ın adamları dönüp bize baktı.

Aralarmdan geçerken tanıdığım herkese selam verdim. Adam'ın, daha iyisini bilmeyen zavallı bir askeri dolandırırken yanından geçerken, elimi onun zarlarının üzerinden geçirdim ve bana öğrettiği büyüyü kullanarak zarını mahvettim.

Bu Damien'ı sarstı.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Beni köyüne götürdün. Seninle evine geldim, seninle yaşadım, seninle evlendim."

"Biz evli miydik?" diye tekrarladı Damien, sesi çatlamıştı.

"Evet, Damien, aşkım." Her iki elini de tuttum. Ateşe ulaştık. Dans durmuştu, tüm Kazaklar ellerimin arasında Damien'ın çıplak ellerini görünce donakalmıştı. "Biz evlendik ve *hâlâ da* evliyiz çünkü ben sana aidim, sen de bana aitsin ve bu bağ kopamaz."

Dizindeki balalaykayla duran dayısına seslendim.

"Ivash, neden ateş dansını çalmıyorsun?"

Ivash parmaklarını tellerin üzerine koydu. "Bize çalmamamızı söyledi."

"Ama benimle dans edecek."

Damien'a baktım. Hem ona yalvarıyordum, hem de takılıyordum. Bana bu iyiliği yapmasını ve çok daha fazlasını yapmasını istiyordum.

Damien benim bilmediğim birçok şeyi biliyordu ama nasıl mutlu hissedebileceğini yalnızca *ben* biliyordum.

"Seni üzen şeyi ortadan kaldıramam. Ama kendini bende kaybedebilirsin."

Ateşin başında yerimizi aldık. Elimin arkasını onunkine dayadım.

Bana inandığını söyledi ama ona bağlantımızı gerçekten göstermem gerekiyordu. Birlikte pratik yapmak ve antrenman yapmak için zamanımız yoktu. Elimizde olan tek şey buydu.

"Taras'ın sevdiği şarkıyı çal," diye seslendim Taras'a. "Larysa ile dans ettiği şarkı."

Damien hemen kafasını benden yana çevirdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve zamanın ötesinde, köyünde bu dansı birlikte yaptığımız geceyi gördü... düğün gecemizi.

Parmakları benimkine değdi.

"Bunu gerçekten yapabilir misin?"

"Evet," diyerek sırıttım. "Ama yalnızca bir kez kazandım, bu yüzden yardımına ihtiyacım olacak."

Elli Birinci Bölüm
ATEŞ DANSI

Damien

♪♪ *The Chain—Fleetwood Mac*

MÜZİK BAŞLADI, MYRON'IN alçak davulu ve Ivash'ın parmakları balalaykayı çalıyordu.

Anastasia hariç, ateşin etrafındaki bütün dansçılar erkekti. Enerji karanlık, kaba ve saldırgandı.

Ona vurmak istediler. Onu çemberin dışına atmak istediler.

Anastasia sanki tanıyormuş gibi onlara isimleriyle seslenmiş, Adam'ın kendi büyüsünü ona karşı kullanmıştı. Bunu neredeyse her zaman etkisiz hale getiren şakacı bir şekilde yapmış olsa da bu gece acı bir duvarla karşı karşıyaydı.

Taras'ı kaybettiğimiz için kızgınlardı ve onun prenses olduğunu biliyorlardı.

Babamın zırhı sanki dumanın içinde süzülüyormuşçasına ateşin üzerindeki ahşap iskelenin üzerinde duruyordu. Miğferi alevle dolduğunda bir yüz gibi titreşti. Onun gölgesinden geçtik.

O kadar öfkeyle doluydum ki dünyayı ellerimin arasında öldürebilirdim.

Ninova

Sonra Anastasia bana dokunmuştu ve bir mucizeye tanık olmuştum.

Bir mucize karşısında nefret hissedemezdiniz.

Nefret gittiğinde beni sevgisiyle doldurdu.

Her yanımı sardı. Bu beni değiştirdi.

Anastasia'nın bana anlattığı hikâye en çılgın masalların bile ötesindeydi. Yine de gözlerimin önünde mucizeler yaratmaya devam etti. Şu anda bunu yapıyordu; kusursuz bir ateş dansı yapıyordu.

Çıplak ellerimi tuttu, döndü ve dumanla alevin içinden geçti. Saçları etrafındaki kasırgada geceye kıvılcımlar saçıyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun, bana nasıl dokunuyorsun?"

"Bunu *biz* yapıyoruz," dedi, gözlerindeki ateşle. "Beni sevmene *ihtiyacım* var. Beni beslemene *ihtiyacım* var."

Anastasia bir iğ gibi gergindi ve parlak saçları kendi ruhunun gölgesi gibi etrafında dönüyordu. O hayvandı, ruhtu, insandı.

Ateşin içinde parlıyordu, öyle parlak gülümsüyordu ki ben hâlâ gülümseyemiyorken, ilk defa gülümsemek istedim. İçimdeki buzun eridiğini, beni her yönden ezen ağırlığın ilk çatlamasını hissedebiliyordum.

Onunla dans ettim. Müzik kulaklarımda çınladı, o atış, hayatımın en mutlu anılarından bazılarının kalp atışlarıydı. Babam bunu en zaferli olduğu dönemde çalardı. Bunu annem için çalıyordu; onun da bir yerlerde kendisiyle birlikte gülümsediğini düşünüyordu.

O bu şarkıyı çaldığında her zaman hissettiğim şeyin bir hayaletini hissettim; mutluluk, sudaki mürekkep gibi hüzünle karışıyordu.

Babam ölümden korkmuyordu. Her zaman bağlantılı olacağımızı düşünüyordu.

Anastasia başını kaldırıp bana baktı. "Öldüğümüzde nereye gideceğimizi bilmiyorum ama aşk bir mıknatıstır ve beni buraya, sana getirdi."

Ninova

Anastasia beni bir nehir gibi hızlı, yağmur gibi temiz bir şekilde çemberin içinden geçirdi.

"Bak, birlikte ne kadar güçlüyüz..."

Ellerimiz birbirine kenetlendiğinde hissettiklerimi inkâr edemezdim. Lanet bir elektrikti. Hayatım boyunca tattığım hiçbir zevk, sevdiğim birinin çıplak tenine dokunmaktan daha iyi olamazdı.

Buz çatlıyordu, kendime geliyordum.

Anastasia bana her zaman kim olduğumu hatırlatırdı çünkü beni gerçekten tanıyordu. Benim için en önemli şeyin ne olduğunu biliyordu.

Babama duyduğum üzüntü henüz yok olmamıştı ama elimde beni ezebilecek bir kaya ağırlığı yerine çekice dönüşüyordu. Bu öfkeyi kullanabilirdim.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırla," dedi Anastasia. "Sahip olduğumuz o duyguyu, birimiz yakında olduğunda her zaman nasıl bildiğimizi hatırla. Bizim bağlantımız bu, her zaman oradaydı. Nasıl hissettiğini hatırla. Aramızda bir bağ var ve bu sandığından daha güçlü."

Gözlerinin içine baktım ve artık sadece ona inanmıyordum. Aynı zamanda biliyordum da.

Ona olan öfkemin azalması bile ikimizde de bir değişimi tetikliyordu. Yeniden bağlandığımızı hissedebiliyordum.

O gelmeden önce bedenim acıyordu. Her şey sefaletti, en kötü duygular kulaklarımda çığlık atıyordu. O bir kapıyı açana kadar çaresizlik içinde boğuluyordum.

"Büyüm, seninle tanışmak üzereyken ortaya çıktı," diye fısıldadı Anastasia. "Zaman diye bir şey yok; birbirimiz için bir zamanlar neysek, gelecekte ne olacağımız da evren için bir ve aynı. Seni sevdim çünkü seni her zaman sevecektim zaten. Biz bunun için yaratıldık."

Onunla hayal edebileceğimden daha hızlı ve daha sert dans ettik, sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi mükemmedil.

Kuzenim Adam ona arkadan sert bir şekilde vurdu ama o hiçbir şey olmamış gibi omzunu silkip dansın bir adımını bile kaçırmadı. Feo'nun yanından yılanbalığı gibi kayarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Kendine olan güveni sarsılmazdı ve bu onu güçlü kılıyordu. Ayrıca bana da bulaşıyordu.

Ama korkuyordum; onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum.

"Seninle bunu nasıl yapacağımı öğrenecek zamanım yok. Sen iki yıl geçirdin... Oraya zamanında varamam."

Anastasia bana güneşi kıskandıracak bir edayla gülümserken parmakları benimkilere kenetlenmişti.

"Yeterince güçlü olmana gerek yok, sadece bana güven yeter."

Bunu kanıtlamak için her zamankinden daha hızlı dans etti. Çemberin içinde hızla döndük; saçları canlı, gözleri alev alevdi. Herkes onun bir prenses olduğunu görebilirdi ama aynı zamanda daha fazlasıydı.

Onun cadı mı, yoksa tanrıça mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim onu istediğim ve sonunda onu elde etme şansına sahip olabileceğimdi.

"Sana yardım edeceğim," dedim.

Muhtemelen beni yeniden öldürecekti. Umurumda bile değildi.

Anastasia beni öyle aydınlatıyordu ki kör olmuştum

"Senden gördüğüm tüm sevgiyi geri kazanmak için sabırsızlanıyorum."

"Seni seviyorum zaten!" dedim huysuz bir tavırla.

Anastasia sırıttı. "Gelecekte seveceğin kadar değil."

Dansçılar etrafımıza düşmüştü. Çember daraldı ve bizi ateşe yaklaştırdı. Bedenlerimiz ter içindeydi. Anastasia'nın cildi bakır gibi yanıyordu, kollarında is izleri vardı.

Ateş o kadar yükseğe sıçradı ki şenlik ateşinden çok bir sütuna benziyordu. Babamın zırhı neredeyse tamamen tükenmişti, çelik köpürmeye ve çatlamaya başlamıştı.

Kalan yiğitler vahşi bir gaddarlıkla dans ediyor, uluyor, bağırıyordu. Yere düşenler bağırıp davullarını çalıyordu. Öfkeleri gölgelere benzer bir şekle sahipti.

Anastasia karanlık dalgaya bindi. Kusursuzdu; hiçbir şey onu danstan çıkaramıyordu. O kusursuz olduğu için ben de öyleydim; tek yapmam gereken ona ayak uydurmaktı.

Birini taşımanın birden fazla yolu vardı ve bazen hepimizin buna ihtiyacı olurdu. O gece kalbim kırıldığında ve aklımı kaybettiğimde Anastasia beni bulmaya gelmişti. Beni ayağa kaldırıp kendimi tekrar kendim gibi hissedene kadar yanında taşımıştı.

Son turumuzu tamamladığımızda ahşap kürsü sonunda yandı ve babamın zırhı ateşin tam ortasma gömüldü. Yiğitler tüfeklerini kaldırıp gece gökyüzüne doğrulttu ve tek vücut halinde ateş etti.

Anastasia ile ben öylece durduk ve zırh düşerken gökyüzüne doğru yükselen alevli közleri izledik.

***

Kazaklar alametlere fazlasıyla inanır.

Sol eliniz kaşınıyorsa birine para ödemek zorunda kalırdınız. Aynı isimde iki kişi arasında kalırsanız bir dilek tutardınız. Asla eşik üzerinde öpüşmemeliydiniz. Sevdiğiniz kadına çift sayıda çiçek vermemeliydiniz.

Eğer bu tür şeylere inanıyorsanız Ateş Kuşu'nun ölümünün arifesinde ateş dansını kazanan kızıl saçlı bir prensesin gelişi anlamlı görünürdü. Hatta askerlerden bazıları, zırh düştüğünde yükselen közlerin anka kuşu şeklini aldığına dair yeminler ediyordu.

Tek gördüğüm, gökyüzüne doğru süzülen, yıldızlara karışan ve birbirinden ayıramadığım binlerce kıvılcımdı.

Anastasia'nın parmakları benimkilere dolandı.

Ninova

Bunun ne kadar rahatlatıcı olabileceğini öğrenmeye başlamıştım.

***

Gece yarısını iki saat geçe, alayım Nikolasha'nın treninde tıka basa doluşmuştu ve güneybatıya, son istasyona doğru hızla gidiyorduk.

Kolya şapkasını yüzüne indirmiş, pencerenin önünde uyuyordu. Amcam Evo, Petro'yla satranç oynuyordu. Anastasia onları yavaş ilerleyen maçın hak ettiğinden daha fazla ilgiyle izliyordu.

Petro filini Evo'ya kaptırdı ve Evo zaferle gülümsedi. Bir dakika sonra Petro onu kontrol altına aldı. Evo'yu kendine çekmek için fili feda etmişti.

Anastasia kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Geçen sefer de öyle olmuştu ama hamleler farklıydı."

"Hangi geçen sefer?"

"Biz, ee... boş ver."

Onun rahatsızlığını gördüm ve bunu ya da farklı bir versiyonunu daha önce de yaşamış olabileceğini fark ettim. Benimle aslında bir parçası olmadığım konuşmalar yapmış, bilmediğim deneyimler yaşamıştı.

Anastasia kendisi gibiydi ama aynı zamanda farklıydı. Artık içinde bir hüzün vardı. Bir ciddiyet. Neşesi yerindeydi ama o kadar da dikkatsiz değildi. Büyümüştü.

Elini tuttum. Eldivenimi nasıl çıkarıp parmaklarımı onunkine dolayabildiğime aklım almıyordu. Bu her seferinde beni besliyordu.

"Bana seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle."

Kaybedilme sırasına göre dizilmiş satranç taşlarına dokundu ve fili parmaklarının arasında çevirdi.

"Saraydaki kavgada Rasputin Katya'yı kaybetti. Onu sana karşı gönderdi ve sen onu öldürdün."

"Vezirini feda etti."

"Hayır," dedi Anastasia yumuşak bir sesle. "Vezirini uzun zaman önce kaybetti... Bu yüzden kazanamıyor."

"O halde sorun ne?"

Anastasia bana baktı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Ben de seni kaybettim."

Anastasia fili tutarak, "Seni feda etmeyeceğim. Tekrar olmaz," dedi. "Senin de kendini feda etmeni *istemiyorum*. Hem sensiz bir hayatın ne anlamı var ki? Bu sefer ya hep ya hiç. Ne olursa olsun birlikte kalmalıyız."

"Kalacağız."

"Hayır, *bana söz ver*!" Anastasia fili bırakıp ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ne olursa olsun birlikte kalacağız."

"Sana söz veriyorum. Senin yanından ayrılmayacağım."

"Güzel," diyen Anastasia, derin bir soluk verirken omuzları çöktü.

Artemis pencerenin dışında belirdiğinde trenin akıntısını gümüş bir balık gibi kesiyordu.

Anastasia pencereyi açtı ve aksungur içeri daldı; tüyleri soğuktu ve çam kokuyordu.

Onun tıklamaları ve çığlıkları geri kalanımız için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de Petro, Evo ve ben Anastasia kadar hevesle dinledik.

Ninova

"Seni harika kuş," dedi Anastasia, Artemis'e burnunu sürterek. "Onları bulmuş."

"Kaç kişiler?" dedi Evo.

"Bizden daha kalabalıklar. Ve neredeyse dağa ulaşmışlar."

Ninova

Elli İkinci Bölüm
GERÇEK BIÇAK GİBİDİR

Anastasia

LORNE DAĞI DİK, siyah ve çorak bir şekilde gökyüzüne doğru yükseliyordu. Zirvesinin her yerinde, şimşeklerle bezeli yoğun morumsu bulutlar girdap gibi dönüyordu.

Üstünde Rasputin'in ordusu, ikmal hattını koruyan askerleri çoktan alt etmişti. Ateş çiçeklerinin aydınlattığı karanlıkta ulumalar ve çığlıklar yükseliyordu.

Kazak atları, toynak sesleriyle sırtın üzerinden geçiyordu.

Damien ve ben dalganın tepesinde, Artemis başımızın üstündeyken at sürüyorduk. Damien babasının kurt derisi ceketini giyiyordu; başı ve elleri çıplaktı. Tüfeği sırtına bağlıydı ve elinde kılıcı vardı. Benim elimde de yalnızca büyüm ve ödünç alınmış bir kısrağım vardı çünkü Barley bir savaş atı değildi.

Tepeden aşağı dörtnala koşarken Kazaklar kutsal olmayan bir çığlık ve naralar atarak kılıçlarını, atlarının önünde mızrak gibi uzanan uzun silahlarını sallıyordu.

Savaşa yaklaştığımızda Evo, Kristoff, Adam ve diğer yirmi adamla birlikte yola çıktı. Hedefleri, madencileri temizleyecekle-

Ninova

ri ve saldırılarını gerçekleştirecekleri dağın en derin tünelleriydi; ancak tüm çatışmalar önlerindeydi.

Ordumuzun geri kalanı Rasputin'inkine çarpan bir tren gibiydi. Büyük, yürek burkan bir çarpışma oldu, ardından arbedenin çılgınlığıyla çevrelendik.

Çatışma, ateşbazların fırlattığı ateş topları, mermiler ve elektrik sarsıntılarıyla oluşan patlamalarla aydınlanıyordu. Parlak ışıkta Rasputin'in ordusunu gördüm; öncekinden iki kat daha büyük ve iki kat daha canavardı.

St. Petersburg'a getirdiği yaratıklar çoğunlukla insana benziyordu. Buraya boğa başlı ve insan gövdeli canavarları, sıra sıra dişleri ve kösele kanatları olan canavarları ve yarı yılana benzeyen bir kadını getirmişti. Kurt adamları tamamen dönüşmüştü, ay ışığı başlarının üzerinde parlıyordu. Vampirleri gösterişli siyah Endülüs atlarına biniyordu.

Kazaklar şimdiye kadar gördüğüm en vahşi savaşçılardı; atlarının üzerinde şaha kalkıyorlar, her tarafı kesip biçiyorlardı. At ve binicisi tek bir yaratıktı; binekleri tekme atıyor, ayakları altında çiğniyor, omuzlarıyla saldırıyor ve binicilerini korumak için manevralar yapıyordu.

Kazaklar büyülerini, kılıçlarını ve silahlarını öyle şiddetli ve öngörülemez bir şekilde kullanıyorlardı ki Rasputin'in canavarları korkunç çığlıklarla, pis kokulu kara kanları dökülerek kesilip biçiliyordu.

Yılan kadın kuyruğunu Ivash'ın vücuduna dolarken dişlerinden zehir damlıyordu. Damien hızla oraya gitti ve tek bir darbeyle onun kafasını uçurdu.

Damien yanımda durarak atını sürdü. Kılıcını Damien'ın sırtına doğru sallayan bir vampirin yüzüne bir ateş topu fırlattım.

Ödünç aldığım atımın dizginlerini koluma dolayarak iki elimle ateş fırlattım. Artemis defalarca kez yere hızla inip pençeleriyle yaratıkları kesip kör etti.

Ninova

Hiç kimse Kazakların binicilik becerisiyle boy ölçüşemezdi ama vampirler hayaletler kadar hızlı at sürüyorlardı ve onların aksine atlarını zerre kadar umursamıyorlardı. Bineklerini doğrudan Kazakların üzerine sürüp eyerlerinden atlayarak yiğitleri yere yatırdılar ve boğazlarını parçaladılar.

Canavarlar karanlıkta görebiliyordu. Erkeklerden katbekat daha güçlüydüler. Kazaklar düşmeye başladı.

Yüksek bir uluma sesi geceyi bölerken ardından çok daha fazlası ona eşlik etti.

Başlarında büyük solgun kral kurtla birlikte yüzlerce kurt, Don Ormanı'ndan akın akın gelmeye başladı.

Savaştaki kurt adamlar çılgınca uluyarak karşılık verdi. Kara kurtlar da aynı şekilde yanıt verdi. Kral kurt, dağı sarsacak şiddette kükredi.

Canavarlar Kazak atlarının üzerine atladı ve onları parçalayıp sürüklediler. Atlar dehşet içinde çığlık atsalar da kaçamadılar; Kazaklar her taraftan ısıran ve saldıran kurtları kesip biçiyordu.

Katya'yı siyah bir kısrağın sırtında, askerleri kesip biçerken başını arkaya atmış çılgınca gülerken gördüm. Ama Rasputin hâlâ ortalıkta yoktu.

"O nerede?" diye bağırdım Damien'a.

Başını dağdaki mağaranın ağzına doğru uzanan dolambaçlı yarıktan yukarı kaldırdı.

Tanrım, yanıldığını umuyordum. Rasputin zaten içerideyse çok geç kalmıştık.

Kral kurt, bir tazının fare çukuruna saldırması gibi Kazaklara saldırıyor, atları boğazlarından yakalıyordu ve bu durum pençelerinin her vuruşunda ölümle sonuçlanıyordu. Beyaz yelesi kana bulanmıştı, sarı gözleri ateş patlamalarında parlıyordu.

Damien bir mızrağın sapını yakaladı ve onu düşmüş bir vampirin göğsünden çekip çıkardı. Çıplak elini sıkıca tuttum.

"Birlikte," dedim.

Ninova

Damien'ın sağ elindeki mızrakla kral kurda doğru dörtnala koştuk. Ödünç aldığım atımın üzerinde öne eğilerek Herkül'ün dalgalanan omzuna dokundum ve gücümü hepimize, atlara ve binicilere akıttım.

Savaş tamamen değil ama yarı yarıya yavaşladı. Bağırışlar ve çığlıklar çarpık, alçak ve uzun sürüyordu. Bir kurşun yüzümün önünden geçti, görülmeyecek kadar yavaştı.

Kral kurt bir Kazak askerinin üzerine atlayarak atı ve binicisini yere düşürdü. Adamı parçaladı ve hırlayarak döndü.

Damien elinde mızrakla üzengilerinin üzerinde ayağa kalktı. Kurt ağzı açık bir şekilde hamle yaparken Damien mızrağını boğazına sapladı. Kral kurt yerde tekrar tekrar yuvarlanıp boğuldu, çırpındı ve sonunda hareketsiz kaldı.

Damien bana döndü; savaş alanının dört bir yanındaki kuru otlar yanmaya başlarken yüzü karanlıktı ve gözleri parlıyordu.

"Tekrar yap."

Ateşle, kılıçla ve büyüyle omuz omuza savaştık. Zamanın dokusunu çarpıtıp canavarlar saldırdığında onu yavaşlattım, Damien ellerini boğazlarına doladığında onu hızlandırdım. Savaşın içinden geçerek dağ yoluna doğru yol aldık.

Kazaklar disiplinli, eğitimli ve düzenli bir şekilde şeytanlar gibi savaşıyordu.

Sayıca üstün olsak da vampirlerin her biri üç adamın gücüne sahipti. Yine de onları yenebilirdik.

Ta ki Rasputin, Faberge yumurtası kadar büyük bir çeroit yığınıyla dağdan aşağı inene kadar.

Bu zamana kadar gördüğüm en büyük taşı eline almıştı. Taş bir kalp gibi küt küt atıyor, mor ışık girdapları titreşiyor ve içten içe kaynıyordu.

Rasputin dağın eteğine ulaştığında taşı başının üstünde tuttu.

Ninova

Bulutlar dağın zirvesinin etrafında daha hızlı dönüyordu. Yıldırım düşerek kayayı patlattı. Büyük bir gümbürtü ayaklarımızın altındaki toprağı salladı.

"DURDUR ONU!" diye bağırdı Damien.

Çok geçti.

Çeroidin gücü kollarından aşağı akarken Rasputin'in vücudu sarsıldı. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, pelerininin kolları kanat gibi dalgalanıyordu. Açık gözleri mor ateşle doldu.

Vahşi bir kahkaha atarak bir orakçı gibi Kazakları tırpanla biçen Katya'nın saçları geriye doğru savruluyordu ve bakışları neredeyse Rasputin'inkiler kadar çılgındı.

Rasputin kristal kararıncaya kadar her damlasını emdi. Daha sonra taşı bir kenara attı.

Büyümüş gibiydi. Savaş alanının üzerinde belirdi, o kadar büyük bir güçle titreşim yayıyordu ki tadını ağzımda, dişlerimin arkasında hissedebiliyordum. Üzerinde hiçbir ateş parıldamıyordu; tamamen karanlıktan oluşuyordu ve ışığın her zerresini emiyordu. Yalnızca gözleri parlıyordu ve boynuna asılan gümüş kuzgunun kafatası buz gibi ışıldıyordu.

Damien'ın dayısı Feo kılıcını kaldırarak ona doğru koştu.

Rasputin elini uzattı ve Feo ile diğer yirmi askeri parçalara ayırdı. Önündeki herkes, Kazak, vampir, kurt adam geriye doğru savruldu, bedenleri bükülmüş ve kırılmıştı.

Petro'nun Symon'a baktığını gördüm, yüzleri korkudan bembeyazdı. Yine de kılıçlarını kavradılar ve atlarını ileri sürdüler.

"HAYIR!" diye bağırdı Damien, Rasputin elini kaldırırken.

Damien'm dayısı, kuzeni ve bir düzine kişi daha yok olup gitti.

Rasputin'in gücü mide bulandırıcı ve eziciydi. Kulaklarımızı çınlatıyor, kalbimizi sıkıyordu. Bulutlar tepemizde dönüyordu, kar yağmaya başlarken o acı soğuk sahadaki ateşi boğuyordu.

Ninova

Damien'a baktım. Kan ve isle kaplıydı, saçları buz tutuyordu.

Korku göreceğimi düşünmüştüm, gözlerindeki umudun kaybolduğunu göreceğimi sanmıştım.

Beni yakalayıp sertçe öperken gözlerinde gördüğüm tek şey bana olan sevgisiydi.

"Teşekkür ederim," dedi Damien. "Seninle geçirdiğim her dakika için."

El ele, kaderimizle yüzleşmek için döndük.

Tepenin yükseklerinden bir kez daha toynak sesleri geldi.

Nikolasha, Dimitri Pavlovich, Alexei ve babamla birlikte tepenin üzerinden dörtnala geçiyordu. Ordu, saray ve şehir muhafızları ile Danimarka haçı takan küçük bir grup asker tepeden aşağıya akın etti. Bunların arasında Prens Axel'ı ve kendi kız kardeşlerimi gördüm. Ollie at sırtındaydı elinde bir kılıç vardı, Tatiana da yayını hazırlamıştı. Sandro bile dört erkek kardeşiyle birlikte gelmişti.

İçim ateşle doldu. Sanki savaş daha yeni başlamış gibi savaşmaya devam eden Kazak askerleriyle birlikte çığlık attım. Nikolasha ve babam, dökülen kanın içinden ikiz kuyruklu yıldızlar gibi parlayarak ileri atıldılar.

Babam Rasputin'le buluşmak için atını sürdü ve Rasputin de onu karşılamak için koştu. Rasputin elini salladığında babamın atı onun altında ezilip öne doğru fırladı. Babam onun sırtından atlayarak yere düştü, takla attı ve bir anda tekrar ayağa kalktı. Rasputin ona çarpınca boğuşmaya başladılar.

Bu adeta devlerin çarpışmasıydı; Rasputin muazzam bir boyuta ulaşmıştı, babam ise onu şu ana kadar gördüğüm en korkunç halindeydi. Babam zamanı büktü, o kadar hızlı hareket ediyordu ki takip edemiyordum. Darbeleri, Rasputin'in kaynayan güç kitlesine karşı zar zor fark ediliyordu.

Katya, Nikolasha'ya hücum ederek onu babamdan ayırdı ve dönüp onunla yüzleşmeye zorladı. Katya kılıcıyla yüzüne kesti ve Nikolasha, genç kadın atına yaslanıp kılıcın altından geçmeseydi onun başını omuzlarından uçaracak bir darbe savurdu.

Onlara doğru savaşarak ilerledim. Savaş öncekinden iki kat daha kaotikti; askerlerin ve canavarların baskısı o kadar fazlaydı ki Damien yanımda olmasaydı, aradan geçecek bir yolum olmazdı.

Babamı sadece altı metre uzakta görebiliyordum ama top ve ateş patlamaları yüzünden yolu kesildiği için ona ulaşamıyordum. Rasputin'in kendisini öldürmesi gereken darbeleri göğüslemesini yalnızca izleyebildim.

Babam yeteneğinin her zerresini kullanıyordu ama bu yeterli değildi. Rasputin, çeroit ile kanla dolu bir kene gibi şişmişti. Öyle ki taşın etkisi derisinden sızıyor havada çatırdıyordu.

Rasputin babamın bir avuç saçını yakalayıp başını geriye doğru eğdi.

Nikolasha atını sürdü ve Katya ile olan mücadelesini bırakıp babamın yanına koştu. Rasputin elinin bir hareketiyle onu bir kenara fırlatınca Nikolasha da atıyla birlikte yere düştü.

Rasputin dişlerini babamın boynuna geçirdi. Bu sefer kandan daha fazlasını akıttığını görebiliyordum. Babamın içinde ne varsa gümüş duman gibi Rasputin'e aktı. Daha önce olduğu gibi zamanda gezebilecekti; her şey yeniden oluyordu.

Babam Rasputin'in ellerinde solarken vücudu büzüşmüş, saçı beyazlamıştı. Babamın bedeni gevşedi ve ağzı kandan kapkara olan Rasputin, onu bir kenara fırlattı.

Atımdan atlayıp babamın yanına koşarken çarpışan kılıçlar ile toynakların arasından geçtim ve üzerime atlayan isimsiz, köle gibi çalışan bir canavarı ateşe verdim.

Kendimi babamın yanına atıp yüzünü tuttum ve benden yana çevirdim.

Babamın gözleri açıktı, yüzü yüz yaşındaymış gibi yaşlanmıştı. Ağzından sakalına kadar kan akıyordu. Kolumla dudaklarını silerken gözüm yaşlarla dolmuştu.

"Anastasia..." dedi babam, boğuk bir sesle. Onu kurtarabileceğimi düşünerek avucumu boynundaki yaraya bastırdım. Çiçekleri kurtarmıştım, ağacı kurtarmıştım. "Daha önce gelmeliydik..."

Olanları tersine çevirmeye, zamanı geri almaya çalışıyordum. Ama çiçeklere yaptığım şey bir parti numarasıydı ve meşe ağacını kurtarmak hâlâ yanan bir alevi körüklemekti. Babamın közleri çoktan soğumuştu. Rasputin kanından fazlasını almıştı; büyüsünü de çalmıştı.

"Önemli değil, baba," diye mırıldandım. "Sonunda yardıma geldin."

Avucuma soğuk ve sert bir şey hissettim. Babam elimi eliyle kapattı.

"Annene iyi bak..."

Gözleri hâlâ açıktı, hâlâ bana bakıyordu ama babam gitmişti.

Elimi açtım.

Yüzüğünü avucumda tutuyordum.

Ne düşüneceğimi bilemeden öylece durup yüzüğe baktım.

"Anastasia!"

Damien arkamda olmasaydı kafamı koparacak bir vampire saldırdı.

Onun endişelendiği şey vampir değildi. Rasputin alanda uzun adımlarla ilerleyerek aramızda duran herkesi parçalıyordu.

Yüzüğü parmağıma taktım. Onu koyacak başka bir yer yoktu.

Katya, Damien'ın bağırışını duyarak atını sürdü. Onun saplantısı elektrikti. Başı aşağıda, dişleri parıldayarak ona bir mızrak gibi saldırdı.

Ninova

"KATYA, HAYIR!"

Rasputin onun yolunu kesti.

"Önce çeroit!"

Katya öfkeli bir şekilde şaha kalktı; itaatsizlik etme isteği yüzünde yanıyordu. Şüphesiz Rasputin ona Damien'la dövüşmemesini söylemişti ama o da onu yenebileceğini düşündüğünden bir o kadar emindi. Neler yapabileceğini kanıtlama kararlılığını kadının yüzünde görebiliyordum. Damien'a baktı, atını o kadar sert bir şekilde geri çekti ki kısrağı çığlık atıp şaha kalktı.

Ama çeroit de ona sesleniyordu. Bu Rasputin, her ne ise, şimdinin ve geleceğin bir karışımıydı, sonunda bunu onunla paylaşmaya istekliydi.

Katya atını çevirerek dağ yolundan yukarı doğru sürmeye başladı.

Damien onun gidişini izlerken yanımda olduğu yerde duruyordu.

Etrafımızdaki alanda kimse yoktu. Hiç kimse, kendi canavarları bile Rasputin'in yoluna çıkmak istemiyordu.

Gücü göğsüme baskı yapıyor, ağzımda metal bir tat bırakıyor ve kulaklarımda uğulduyordu. Elini kaldırıp bizi atomlarımıza mı ayıracak diye merak ediyordum.

Beni rahatlatan, bütün tutan tek şey olan Damien'ın elini tuttum.

Nereye gidiyorsak, oraya birlikte gidecektik.

Damien parmaklarına baskı yapan babamın yüzüğünü hissetti.

Hırlamalar, çığlıklar, dondurucu soğuklar ve havadaki kan içinde boğulabilirdik. Etrafımızda ölen her adam beni aşağıya çeken bir taştı. Bu benim hatamdı... benim hatamdı...

"Sen onların prensesisin, Anastasia," dedi Damien. "Onların sana ihtiyacı var, kurtar onları."

Ninova

Sesinden bunu gerçekten yapabileceğime inandığını anlayabiliyordum. Rasputin tüm gücüyle, tüm kudretiyle karşımızda dururken bile Damien hâlâ bana inanıyordu.

"Bunu birlikte yapacağız," dedim.

Rasputin alçak sesle ve alaycı bir şekilde güldü.

"Şimdi ne yapacaksın, ufaklık? Ateş duvarın yok, bombaların yok, sürprizlerin yok. Bana karşı kazanabileceğin bir zafer falan yok, önceki bir kazaydı."

Başımı iki yana salladım.

"Ben kazalara inanmam."

Bu onu kızdırdı çünkü o da en az benim kadar kaderin ve hakkın kendi tarafında olduğuna inanması gerekiyordu.

"Sen ve o Kazak, sadece kendinizi havaya uçurma pahasına beni yenmeyi *başardınız*. Ben bu ana hazırlanmak için yüzyıllar harcadım, sen ise birkaç yıldır çalışıyorsun. Benimle yüzleşmeye hazır değilsin. Benimle yüzleşmeye asla hazır olmayacaksın. Kader yanımda... İşte, bu yüzden bir şansım daha var."

Sevdiğim adamın elini daha sıkı tuttum.

"Onun adı Damien. Seninle zamanda ileri ya da geri, sonsuza dek yüzleşebiliriz. Yine de asla kazanamayacaksın. Çünkü her zaman yaptığın aynı hatayı yapacaksın."

Rasputin alaycı sert bir kahkaha attı.

"Ailen benim iplerimde dans eden kuklalardı. *Sen*, istediğim şeyi yeterince hızlı yapamadın. Tek hata seninkiydi."

"Belki de öyleydi. Ama tüm büyük planlarına, ideolojine ve olduğunu iddia ettiğin her şeye rağmen her zaman önceliğin kendin olacak. Bu yüzden asla bir lider olamayacaksın. Krallığın altında çökerken insanlar sana sadece korkuyla hizmet eder."

"Şimdi kimin krallığı çöküyor?" Rasputin elini uzattı, ardından aralarında Sandro ile zeki ve vahşi kardeşlerinin de bu-

Ninova

lunduğu bir grup askeri havaya uçurdu. "Ne yaptığına bir bak. Sevdiğin herkesin etrafında nasıl öldüğüne bak." Elini sağa doğru savurup bir düzinesini daha katletti. "Halkına liderlik etmek istemiyorum... Onları yok etmek istiyorum."

Onları öldürdü ama Damien ve beni öldürmedi. Sanırım içten içte bunu yapabileceğinden emin değildi.

Düşen her adam ruhuma bir yüktü. Onları kurtaramazdım... Sadece fedakârlıklarının boşa gitmediğinden emin olabilirdim.

"Yine yaptın ama farkında bile değilsin," dedim.

Yer ayaklarımızın altında hepimizin dengesini bozacak kadar sert bir şekilde sarsıldı. Bu, dağın her zamanki iniltileri ve kaymaları değildi. Bu sefer onun kalbini gömüyorduk.

Patlamalar zincirleme olarak birbiri ardına mağaraları uçurdu. İnsanların ter döktüğü ve öldüğü o acı, soğuk ve yıpratıcı tüneller, öldürücü darbemizi indirmek için zırhtaki çatlaklar haline geldi.

Dinamit patladığında dağ çöktü, bir milyon ton kaya aşağıya yuvarlandı. Rasputin patlamadan yana dönerken şok ve öfke vücudundan tıpkı çöküşün kendi gücü gibi fışkırdı ve bir güç dalgası bize bir darbe gibi çarparak geriye doğru savrulmamıza neden oldu. Yine de Damien'ın elini tutmayı bırakmadım.

"Bunu duydun mu?" dedi Damien Rasputin'e, kaburgaya batırılan bir bıçak gibi soğuk bir sesle. "Yine kızını kurban ediyorsun."

Yüzünü tanınmaz hale getiren bir ulumayla Rasputin üzerimize atladı.

Tüm gücüne, tüm hızına, babamdan çektiği tüm kuvvete sahipti ama o tekti ve biz iki kişiydik. Birbirimize kenetlendik, Rasputin'in elleri benim boğazımda, Damien'ın elleri onunkinde, kafalarımız bir top patlaması gibi birbirine çarptı.

Kilometrelerce uzunluktan olan bir tünelden Rasputin'in zihninin karanlığına düştüm. Gerçek savaş orada başladı.

Ninova

Hiçbir gerçekliği olmayan, sadece zihnimizin en karanlık düşüncelerinden yarattığımız bir alanda benim karşımdaydı.

Tatiana gözlerimin önünde süzülürken kopuk kolu kanlar içindeydi, yüzü ölüm kadar soğuktu. "Hepimiz senin yüzünden öldük..." diye fısıldadı.

Maria yanında belirdi, göğsünde bir mızrak vardı. "Her seferinde öleceğiz... yapabileceğin hiçbir şey yok..."

Gelinliği kanlar içinde, boğazı parçalanmış olan Ollie, "Yeterince güçlü değilsin," dedi. "Yeterince zeki değilsin. Senin asla liderlik etmemen gerekiyordu, Alexei olmalıydı..."

Burada ve şu anda olduğu kadar ölü ve bitkin olan babam, önümde belirdi. Boğazı karanlık bir delikten ibaretti, gözleri buz gibi boştu. "Sen asla istediğim kişi olmadın. Benim gücümü daha güçlü biri almalıydı... Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Ailemin hayaletleri etrafımı sarmıştı, en ince ayrıntısına kadar gerçeklerdi.

Ama babam ölürken bana bunu böyle söylememişti.

Bana yüzüğünü vermişti.

Rasputin'in hayalleri bana zarar veremezdi çünkü gerçek değillerdi.

Hatalarımın ve aileme nelere mal olduklarının suçluluğunu, acısını, utancını zaten hissetmiştim. Pamuk fabrikasında, madende düşündüğüm tek şey buydu. Hatalarım yüzünden acı çekmiştim. Ateşle vaftiz edilmiştim.

En kötü anılarımdan korkmuyordum. Sizi değiştiren şeyleri unutmazdınız, unutmamalıydınız.

"Tüm yapabileceğin bu mu?" dedim, Rasputin'in zihninin boşluğuna doğru.

Bir ulumayla tüm korkularımı üzerime fırlattı, nefret ettiğim her şeyi; böcekler, kaotik gürültü, ağzımdan sökülen dişlerim... Onun yüzünden gerçek dünyada hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Bedenimi kırdı ama zihnimi güçlendirdi.

Ben izin vermedikçe bana zarar veremeyeceğini bilerek hepsini kabul ettim.

Sonra ona tekrar vurdum, bir boksör gibi acımasızca, zayıf olduğunu bildiğim her yere yumruk attım.

Elindeki her şeyi –ateş, buz, kırık cam ve bıçaklar- bana doğru fırlatırken ona bağırdım.

"Kaybetmenin nedeni sadece güce aç bir manyak gibi düşünebilmen. Çeroidi kendimiz için kullanmak yerine onu yok edebileceğimiz aklının ucundan bile geçmedi. Tüm planlamana, tüm stratejine rağmen bir saniye bile düzgün bir insan gibi düşünemedin."

Zamanda yolculuk yaptıktan sonra, zihinlerimiz tamamen açıldığında, benden çeroidin sırrını çalmıştı. Ama ben de onun sırlarını görmüştüm.

"Zihninin içini gördüm," diye bağırdım. "Anılarını gördüm. Büyü yapabildiğini fark ettin ve karın ile kızın için ne kadar tehlikeli olursa olsun öğrenmek istedin. İnsanları defalarca kez ziyaret ettin ve seni bu şekilde buldular. Romanovları yüzlerce yıl boyunca, istediğin kadar suçlayabilirsin ama Natalya'ya yalan söylememiş olsaydın onu asla kaybetmeyecektin."

Rasputin karısının adını duyunca çığlık attı, zihninin temelleri sarsıldı, sütunlar çatırdadı ve parçalar düştü.

Onu parçalayacağını bildiğim şeyle ona vurdum:

Onun anı tutucusunu oynattım.

Hepsini.

Katya'nın doğum gününü, Natalya'nın yaptığı pasta karşısındaki sevincini, küçük ailenin birlikte oturup pastayı yerkenki mutluluğunu gösterdim.

Natalya o kadar güzeldi ki kalbinizi kırabilirdi. Rasputin'in kucağına oturdu ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Kulağına saçlarını asla kesmemesini çünkü onları çok sevdiğini mırıldanıyordu.

Katya altı yaşına yeni girmişti. Rasputin onun için yaptığı oyma balinayı ona verdi ve kızın yüzü şöminedeki ateş gibi parladı.

Küçük kız kendi küçük oymasını çıkardı, o kadar kaba ve şekilsizdi ki ne olduğunu anlamak imkânsızdı.

Tüm sevgisi ve güveniyle babasının yüzüne baktı.

Senin kadar iyi olabileceğimi düşünüyor musun?

Anıdaki genç, yakışıklı ve mutlu Rasputin, kızının gözlerinin içine bakarak, *Daha iyi olacaksın*, dedi.

Bu anıda durup Rasputin'in kulağına fısıldadım.

"Hükümdarlığın sırasında kendime defalarca kez sordum, bir insan neden ıssızlığın imparatoru olmak ister ki? Kendisinden nefret ettiği için. Herkesten nefret etmelerinin nedeni de budur... Seninle burada buluşmadan önce de zayıf olduğunu biliyordum çünkü kazandığını düşündüğün, her şeyi yapabileceğin zamanlarda neler yaptığını gördüm... Sarayın bir harabeydi çünkü sen bir harabesin."

Rasputin bana yalanlarını, kendi geçmişinin çarpıtılmış versiyonunu anlattığında, bana kendi deneyimlerimle örtüşen bir hikâye sunmuştu. Beni manipüle etmek için birbirimize benzediğimizi düşünmemi sağlamıştı.

Ama gerçek şuydu ki biz birbirimize *gerçekten* benziyorduk.

O benim en kötü dürtülerimdi, ben de onun.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadım. "Güçlü ve zayıf yönlerini biliyorum. Bana yalan söylüyordun... ama biz *arkadaştık*. Aklına girdim. Seni nasıl inciteceğimi biliyorum."

Gerçek, sadece yalancıyı kesen bir bıçaktır.

Ve en tehlikeli yalanlar kendi söylediklerinizdir.

Karısı, kızı ve kendi başarısızlıklarıyla ilgili anılarının her parçasını gözden geçirdim... Hepsini koparıp ışığa doğru sürükledim. Acı verdiğini bildiğim yerleri eşeleyip kazarak hepsini dayanabileceğinden daha hızlı bir şekilde söktüm, uzaklaştıra-

bileceğinden daha hızlı kopardım ve bağırarak onları daha kötü hale getirdim.

Düzeltemediği kısımlarını açtım çünkü zihninin o kısımlarını kontrol edemiyordu. Onları sadece bastırmış ve kilitlemişti. Bunu zihninde görmüştüm; hakkında konuşmadığı yerleri, kendisinden bile sakladığı şeyleri.

"Zayıf yönlerimi biliyorsun," dedim ona. "Ama ben de zayıf yönlerimi biliyorum. Seninkilerse seni şaşırtacak."

Zihninin en zayıf olduğu her parçasını parçaladım; kibri, hırsı, her zaman karısı için yapıyormuş gibi gösterdiği kendi bencil arzuları, çocuğu, tüm zaman boyunca onunla birlikte olan, hâlâ hayatta olan ama intikam sunağında kurban edilen kendi lanet kızı.

"Güç arayışı *her zaman* en çok sevdiğin insanlara mal olur. Onlar ölür ve sen güç peşinde koşmaya devam edersin çünkü kimseyi kendinden daha fazla sevmezsin. Sen burada yalnızsın ama ben değilim."

Söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu sadece yüzüne tutulan bir aynaydı... ve gerçek onu parçalıyordu.

Ben Rasputin'in zihnini parçalara ayırırken Damien, çıplak elleriyle onun yüzüne kilitlenmiş bir şekilde hayatını tüketiyordu.

Damien'a baktığımda gözlerinin tamamen siyah olduğunu gördüm, Rasputin'i hayatta tutan her şeyi emerken etrafı karanlık bir haleyle kaplıydı. Rasputin'in bedeni bir vampirin tüm azmiyle tekrar tekrar iyileşmeye çalışırken saçları beyazlaşıp, kararıyor sonra tekrar beyazlaşıyordu, yüzü bir solup bir canlanıyor ve büzüşüyordu.

Hiçbir vampir ölüm tanrısıyla boy ölçüşemezdi. Damien kendisinin en güçlü ve en uç versiyonuna dönüşmüştü. İlk defa ondan korkmuyordum. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ninova

Tüm dünya karanlığa büründü, geçmiştekilerden daha derin bir gece yarısıydı. Tepemde kopan fırtına hiç ışık vermiyordu, gök gürültüsü bile. Damien tüm öfkesini ve üzüntüsünü tüm gücüyle serbest bırakırken, şimşekler cehennem çukurları gibi simsiyah parladı.

Rasputin ölene kadar hiçbir mermi, hiçbir kılıç, hiçbir büyü, hiçbir şey bize isabet etmesin diye zamanı sabit tutarak savaşın donup kalmasını sağladım.

Ninova

Ninova

Yine de Rasputin'in gözlerinde o mor ışık parlıyordu, ölmeyecek kadar öfkeliydi. Solmuş cesedi bana, "Biz aynıyız," dedi. "Sen de intikam istiyorsun."

Gümüş kuzgunun kafatası göğsüne yaslanmıştı. Kendi anı tutucumu ve bir tılsım olarak içinde ne saklamam gerektiğini düşündüm.

"Bu benim için değil. Geleceği gördüm... halkım senin saltanatının acısını asla bilmeyecek."

Kuzgunun gagasını kalbine sapladım.

Damien, Rasputin'in son nefesini de tüketince boş bedeni yere düştü. Ellerimi cesedinin üzerinde gezdirdim, böylece ceset bir anda çürüyüp gitti ve geriye sadece kararmış kemikleri kaldı.

O bir canavar değildi, sonuçta sadece bir insandı.

Ninova

Elli Üçüncü Bölüm
GÜN DOĞUMU

Damien

ANASTASIA KANLA SULANMIŞ arazide ayağa kalktığında gün doğumunun ilk ışıkları arkasındaki dağın tepesinde kendini gösteriyordu. Güneş onun muhteşem saçlarında parlıyor, yüzünü ışıl ışıl yapıyordu.

Kurt adamların kürkleri buruştu ve kalan vampirler güneşin parlaklığı karşısında irkildi. Kral kurt düştüğünde kara kurtların çoğu kaçtı; Rasputin'in canavar takipçilerinin en tuhaflarından birkaçı da onları takip ederek Don Ormanı'na kaçmıştı.

Savaş Rasputin'le birlikte ölmüştü. Çarın cesedi yerde yatıyordu. Herkes güneş ışınlarının vurduğu Anastasia'nın elindeki altın yüzüğün parıltısını gördü.

Öne çıkan ilk kişi Alexei oldu. Beyaz takımı is ve kanla kirlenmişti, yüzü daha da kötüydü. Gülümsediğinde görünen tek şey parlak mavi gözleriyle parlayan dişleriydi. Savaş onu başka hiçbir şeyin canlandıramayacağı kadar canlandırmış gibiydi.

Kılıcını bırakıp diz çöktü ve kız kardeşinin elini tutarak herkesin görebileceği şekilde yüzüğünü öptü.

Nikolasha sendeleyerek ayağa kalktı, yüzlerce açık yarası vardı ve kanıyordu, bir gözü yoktu ama hâlâ hayattaydı.

Ninova

O da öne çıktı ve yemin etti.

Anastasia doğan güneşin altında ateş gibi parlıyordu. Yeni bir şafaktı ve kimsenin güne kimin liderlik edeceği konusunda bir soru işareti yoktu.

***

"St. Petersburg'a geri mi dönüyorsun?" diye sordum ona.

"Zırhı yakana kadar olmaz. Ruhlarını yıldızlara gönderene kadar olmaz."

Konuşmadan uzunca bir süre ona baktım.

"Ne oldu?" diye sordu Anastasia gülümseyerek. "Tuhaf mı görünüyorum?"

"En iyi arkadaşım gibi görünüyorsun."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. O değişmişti ve ben de bir kısmını özlemiştim ama iki yıl gibi hissettirmiyordu. Ayrı kalınan çok uzun bir günün ardından yeniden bağlanmak gibiydi.

Ona yetişmem sonsuza kadar sürmeyecekti. O zaten oradaydı, beni peşinden sürüklüyordu. Attığım her adım bir kilometreye eşdeğerdi.

Anastasia başını omzuma yaslamış, güneşin gökyüzünde yükselişini izliyordu. Bulutlar yanmış, kırmızı ve altın rengine bürünmüştü.

Hiç olmadığım kadar mutluydum. Bu hissin altında hüzün vardı. Ama katlanılamayacak kadar acı verici değildi.

Anastasia bana hayatım boyunca özlemini çektiğim şeyi vermişti. Umduğum, istediğim her şeydi. Hayal ettiğimden bile daha iyiydi.

Babamı kaybetmiştim ve Anastasia da bana bu hediyeyi vermişti.

Hiçbir şey onun yerini tutamazdı ama beni teselli edebilecek tek şey onun elinin benimkinde olmasıydı.

Artemis güneşe karşı gümüş rengiyle muhteşem bir şekilde uçuyordu.

"Kanatlarına bak, hâlâ mükemmeller," dedi Anastasia iç çekerek.

"Neden olmasınlar ki?"

Elimi sıkıca tuttu.

"Geçen sefer beni kurtarmak zorunda kaldı... Bu sefer iyi olduğumu görebiliyordu."

"İyiden de öteydin."

"Sen de öyle."

Orada el ele öylece dururken saf ve mükemmel bir rahatlama anı yaşadık.

Tatmin duygusu, yapılan işin zorluğuna paraleldir. Kendilerini yıkabilecek bir şeyle asla yüzleşmeyenler, diğer tarafta kendilerini bütün ve galip bulmanın tatminini asla bilemezdi.

Anastasia zamanı yavaşlatabilir, uzatabilir ve sürdürebilirdi

Ama o an olduğu gibi mükemmeldi.

Sonsöz

TÜM NEHİRLER OKYANUSA DÖKÜLÜR

Anastasia

♪♪ *Once Upon a December—Emile Pandolfi*

TAKİP EDEN AYLARDA nelerin değiştiğini ve nelerin aynı kaldığını görmek merak uyandırıcıydı.

Ollie ve Axel eskisi gibi evlenmiş, Felix ve Irina da yanlarında durmuşlardı. Katedraldeki hava çok daha ciddiydi, tüm beyaz çiçekler siyaha bulanmıştı. Gelinlerin ikisi de babalarını kaybetmişti.

Damien düğün ziyafeti sırasında baş masada benim yanımdaki sandalyeye oturdu. Amcası Evo da onur konuğu olarak bize katıldı. Madeni yerle bir eden oydu.

Sonrasında balo olmamıştı ki bunun için minnettardım. O saatlerin herhangi bir versiyonunu tekrar yaşamaya tahammül edemezdim.

Ollie düğünden bir hafta sonra Danimarka'ya gitti. Gitmesine izin vermek hâlâ acı vericiydi ama sonunda kendimi hazır hissedebilmiştim. Birini sonsuza dek kaybettiğinizi düşündüğünüzde biraz ayrı kalmayı kabullenebiliyordunuz.

Ninova

Tatiana ve Maria bir sonraki baharda onun sarayına uzun bir ziyaret yapmayı planlıyorlardı. Onlara katılıp katılamayacağımı bilmiyordum; Prens Christo'nun, hiçbir şeyin beni bir tacı kabul etmeye teşvik etmemesi gerektiği yönündeki görüşüne katılmaya başlamıştım bile. Yapmam gereken şeylerin sayısı, dünyadan daha büyük bir kütleye sahip bir dağ gibi omuzlarıma yığılmıştı.

Babamın yüzüğünü bana verme kararını herkes desteklemedi. Taç giyme törenimden bir hafta önce Xenia Hala nihayet sarayı ziyaret ederek kısa ve tuhaf bir çay saati ziyaretinde bulundu ve bana "her ne kadar bana sert davransa da bunun benim iyiliğim için olduğunu" söyledi.

"Teşekkür ederim, Xenia Hala. Eğitim senin işin."

Bana kötücül bir ifadeyle baktı.

Ben de ona kayıtsızca gülümsedim.

Minnie Nine'den derdimi daha sessiz bir şekilde nasıl anlatacağımı öğreniyordum.

Bana nasıl çar olunacağını gösterecek bir babam ya da büyükbabam yoktu. Minnie her zaman halk tarafından sevilmişti ve belki de en doğru rehber buydu. Halk bir aynadır: Onlara olanlar sizin kim olduğunuzun bir yansımasıdır. Eğer halkınız mutsuzsa hiçbir şeyin kralı olamazdınız.

Bir de Damien vardı. Beni her zaman kendime net bir şekilde bakmaya zorladı. Tanrım, bazen beni nasıl kızdırıyordu... ama onsuz nerede olurdum? *Ne* olurdum?

Damien'a birlikte yaşadığımız diğer hayatın her ayrıntısını anlattım. Ona dünyamızın ne kadar karardığını, üzüntü içinde ne kadar derine battığımızı anlattım. Ama aynı zamanda ne kadar cesur olduğunu da.

"Hepimizi kurtaran sendin."

Herkesin tek bir hayatı vardı. Onu yere bırakırsanız biterdi. Bu yüzden hayat, sadece tek bir kez alabileceğiniz bir hediyeydi.

Damien daha iyi bir dünyanın şansı için hayatını vermişti.

O geleceği hatırlayan tek kişi bendim, onu deneyimleyen tek kişi. Damien'm ölüme tek başına yürürken taşıdığı gibi ben de umudumu kaybetmeyeyim diye bu yükü taşıdım. Olanların ağırlığını taşıdım ki bir daha yaşanmasınlar.

Kollarıma baktığımda yara izleri kaybolmuştu ama anılar kaybolmamıştı.

Aralık ayının sonlarında, Anna Pavlova'nın Fındıkkıran süitindeki Şeker Perisi rolünü izlemek için Mariinsky Tiyatrosu'nu ziyaret ettim.

Eğrilmiş şekerden yapılmış gibi görünen bir elbise giymiş, saçlarına pembe ve lavantadan ışıltılı tokalar takılmıştı. Sahnede hoplayıp zıplarken şakacı, alaycı ve havadan daha hafifti.

Tiyatro, caddenin aşağısındaki fırınların vitrinlerindeki zencefilli köşklerin, taze yapılmış elma şekerlerinin ve baharatlı kavrulmuş fındıkların kokusunu taşıyordu.

Sonbaharda iyi bir hasat elde etmiştik ve bu kış normalden daha soğuk değildi. Hiçbir Rus tamamen karsız bir yıl istemezdi.

Gösteriden sonra Anna'yı kuliste ziyaret edip büyüleyici performansı için onu tebrik ettim. Beni Damien'la birlikte Çin Tiyatrosu'nda dansını izlediğimiz geceden hatırlıyordu ama daha fazlasını bilmiyordu.

Benim için yaptıklarını asla unutmayacaktım. Herhangi birinin yaptıklarını asla unutmayacaktım. Hayatta kalmam; bana yardım eden, beni koruyan ve sonuna kadar benimle savaşan bir insan zincirine bağlıydı.

Damien ve ben başka bir zamanda yanımızda olmuş olan herkesi ödüllendirmek için elimizden geleni yaptık.

İsimsiz bir bağış alan ilk kişi Nina Ivanova oldu. Ona Varvara ile birlikte istedikleri yerde bir terzi dükkânı açmasına yetecek kadar para gönderdik. Zaten Armand ile sessizce evlenmişlerdi.

İspanyol gribinin pençesinden kurtulmuştu çünkü grip hiç olmamıştı. Bazı şeyler kendiliğinden değişmişti ama bazı şeyleri ben değiştirdim. Daha önce neler olduğunu bildiğim için askerleri cepheden eve dönmeden önce karantinaya aldım. Grip, Güney Rusya'nın bazı bölgelerine yayılmaya devam ediyordu ama can kaybı eskisinden çok daha azdı.

Maritza'yı buldum ve onu okula gönderdim. Büyükanne Minnie, işçilerin asgari çalışma yaşının yükseltilmesi ve fabrikalardaki koşulların iyileştirilmesi için Duma ile birlikte çalışıyordu.

Katinka'ya, başmüzisyen olarak yer almasına yardımcı olacağını umarak yeni bir çello bile gönderdim.

Rasputin düştükten sonra verilen tüm hediyeler arasında en mucizevi olanı Damien'in amcasından geldi.

Evo savaşın içinden geçerek dağ patikasına doğru bir yol açtığında Alexei de ona katılmıştı. Evo, yanında at süren ince, solgun gencin çareviç olduğunu bilmiyordu; tek gördüğü, kurşun ve kılıç yağmuru altında kardeşimin cesaretiydi.

Patlayıcıları birlikte ateşlemişler ve Katya'dan başka içeride kimse kalmadan madeni yerle bir etmişlerdi.

Alexei'in sağlığı daha sonra hızla bozuldu. Onu iyileştirecek başka bir vampir bulmak istemiyordu.

"Öleceksem, kendi efendim olarak öleceğim."

O kışın soğuk bir gecesinde, Evo sarayın kapısına geldi.

Tüylü ova atlarından birine binmişti. Yolcu pelerini ve bıyığındaki sert kırağı ne kadar uzaktan geldiğini gösteriyordu.

Onu basamakta gördüğümde Damien'ın başına kötü bir şey geldiğini düşünmüştüm. Köyüne geri dönmüştü. Kazaklar henüz yeni bir ataman seçmemişti.

Olan tek şey, Damien'ın Evo'ya Alexei'in ne kadar hasta olduğunu yazdığım mektubu göstermesiydi.

Amcası kimseyle konuşmadan Tsarskoye Selo'ya doğru yola çıkmıştı.

"Bir işe yarar mı bilmiyorum," diye homurdandı Evo, bir kar girdabında içeri doğru ilerlerken, "ama kardeşine yardım etmeye çalışacağım."

Bu konuda ne bir ilahi bir güç ne de bir gizlilik vardı. Koluna kauçuk bir tüp taktı ve Alexei'in dirseğinin kıvrımına doğru ilerletti. Kendinden bir miktar kanı Alexei'in koluna boşalttıktan sonra kardeşimin rengi haftalardır olmadığı kadar düzeldi.

Tedavi Rasputin'inkinden daha uzun sürdü ve Evo, kendisine rahatsızlık vermediği sürece bunu aralıklarla yapmaya istekliydi.

"Bir daha kahrolasıca buraya gelmeyeceğim, ondan eminim."

Alexei Kazak kabilesine katılma fikri karşısında heyecanlanmıştı. Her zaman bir asker olmak istemişti.

Kaderin cilvesine bakın ki onu kıskanıyordum. Artık nihayet çar olacaktım ama onun yerine Alexei'in yerini almayı diliyordum.

Yönetme yükü beni korkutuyordu. İktidarı Duma'ya ve bakanlara vermeyi planlıyordum; yükü dağıtmak istiyordum. Yine de hatalar yapabilirdim. İşler ters gidecekti ve bunun sorumluluğu benim omuzlarımda olacaktı.

***

Stana yeni yılın başlarında kızı Celine'i doğurdu. Nikolasha bunu görmek için oradaydı; doğum onun kır evinde gerçekleşti, Melitza da ebe olarak oradaydı.

Onları ziyaret etmek için bir düzine beyaz ren geyiğinin çektiği karda giden bir kızağa bindik. Damien dizginleri bana vermekten çekiniyor gibiydi, belki de kolumun korkunç bir açıyla sarktığı anı hatırlıyordu. Sadece ellerimi kıyafetlerinin içinde sıcak tutabilmek için onun sürmesine izin verdim.

Celine'in daha da küçük ve genç bir versiyonuyla karşılaşmak tuhaf bir duyguydu. Dünyaya yeni gelmişti ve nereden geldiğini kim söyleyebilirdi ki? Ben de oradaydım ama ben bile bilmiyordum.

Damien eldivenlerle bile olsa, gücünü kontrol etmekte bu kadar ilerlemiş olmasına rağmen, onu kucaklama riskini almak istemedi.

Nikolasha'nın, kollarının iri kasları arasında iyice ufak gözüken bebeği kucağına alışını uzaktan izledi. Küçük bebeğin saçları bir tutam halinde dikilmiş, kızıl kirpikleri alaca yanaklarına yaslanmıştı.

Stana şimdiden sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Hiçbir şeyin rahatsız edemeyeceği durgun bir su gibiydi. Belki de görünen ve görünmeyen geleceği kabul ettiği içindi.

Keten bir gömlek giymiş, uzun saçları ortadan ikiye ayrılmıştı. Göğsündeki bebekle onu bir sunağın üzerinde Kutsal Anne olarak resmedebilirdiniz.

Melitza ateşin önünde oturmuş, kadife bir takım elbise giymiş, piposunu tüttürüyordu.

Hafif bir nefes çektikten sonra dumanı bacadan yukarı ve bebekten uzağa yönlendirmeye dikkat etti.

Tüm hediyeleri, yaldızlı çıngırakları, gümüş kaşıkları ve buraya kadar getirdiğimiz mücevherli büyük yumurtayı, bebek için bırakacağımız tavşan derilerine özenle sarılmış olarak kızağın ayağına koymuştum.

"Onu başka bir zamanda mı gördün?" Melitza piponun sapını Nikolasha'nın çilli ön kolunun üzerindeki bebeğin başının tepesi olan püsküllü yumurtaya doğrulttu.

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Ve Stana senin geleceğine baktı," dedi Melitza, Damien'a işaret ederek.

"Hımm," diye homurdandı.

"Demek şimdi inanıyorsun?" diye zafer kazanmış gibi böbürlendi.

Damien bir an için suratını astı ama bebek odada manyetik bir varlıktı, çok kırılgan ve imkânsız görünüyordu. Bu nedenle hemen yumuşadı.

"Eğer geleceğime bakılmasını isteseydim... bunu Stana'dan isterdim, bir vampirden değil. Sembolleri doğru düzgün anlayamıyorlar."

Stana o güzel, esrarengiz gülümsemesini takındı.

"Şimdi bir tane ister misin?"

Damien'm ne diyeceğinden emin olmadan bekledim.

Bir süre sonra Damien başıyla onayladı.

"Görmek istiyorum."

Stana, Damien'ın başının tepesinden bir saç teli kopardı. Kız kardeşinin piposunu alıp saçı kâseye bıraktı ve sapmdan üfledi. Nefesini verdiğinde, duman yavaş ve narin bir şekilde ateşin önünde sürüklenerek alevle parıldadı.

Kıvılcımların arasında bir görüntü belirdi; Damien'ın yüzü ışıl ışıldı, kolları arasındaki bebeğe bakıyordu. Kızıl saçlı bir kız çocuğu.

Damien kolunu belime dolarken parmakları kalçamı kavradı.

"Ne zaman?" diye sordu Damien Stana'ya, biraz boğuk bir sesle.

"Sen hazır olduğunda," diye yanıt verdi Stana.

Kızakla eve dönerken Damien'a endişeyle, "Ama sen... şu anda hazır falan değilsin, değil mi?" diye sordum.

Damien derin bir kahkaha attı. "Hayır. Stana sadece bana umut verdi."

"Bebeğimizi kucağına alabileceğine dair mi?"

"Bebeğimizin senin gibi olacağına dair."

Omzuna yaslandım. Ruhumu rahatlatacak şekilde sıcak ve güçlüydü. Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

"O kız çocuğunun hem senin hem de benim iyi yanlarımızı almasını ve ikimizden de daha iyi olmasını istiyorum. Daha sonra. Bir süre sonra. Hazır olduğumuzda."

Güldü. Gülüşü tüm bedenimi sarsmıştı. Dizginleri tutuşunu, eldivenlerinin içindeki ellerinin büyüklüğünü seviyor-

Ninova

dum. Çenesi şimdiden genişliyor, omuzları dolgunlaşıyordu. Tanıdığım Damien'a dönüşmeye başlamıştı bile.

Dahası ikimiz de birlikte yeni bir şeye dönüşüyorduk.

İyi bir şey olmasını umuyordum.

***

Rusya'da bir yasayı kabul ettirmek uzun zaman alırdı, çar olsanız bile...

Neredeyse tam iki yıl sonra, nihayet zaman yetiştiğinde, Kazaklar için Büyük Hediye'nin arifesiydi. Bakanlar böyle adlandırmakta ısrar ediyordu. Devlete hizmetlerinin karşılığı olarak Kazaklara kendi topraklarını görkemli bir şekilde hediye etmekten daha azıyla itibar kaybetmeye tahammül edemezlerdi.

Damien'ın kendisine söyleyene kadar bundan kimseye bahsetmedim. Ona, *Astrahan ve tüm kuzey bölgelerinin Çariçesi, Iveria'nın hükümdarı, Çerkeslerin ve Dağ Prenslerinin Leydisi ve tüm Rusya'nın İmparatoriçesi I. Anastasia* olarak tam adım ve unvanımla damgalanmış, mühürlenmiş ve imzalanmış belgeyi gösterdim.

"Duma bunu onayladı. Onlarla takas yapmak zorunda kaldım. Neyi takas edeceğimi boş ver, onunla sonra ilgileniriz. Sadece bunun resmi olduğunu ve geri alınamayacağını bil."

Damien boş gözlerle mühre, altın renkli çift başlı kartala baktı.

"Başardın," dedim ona. "Halkını özgürleştirdin. Ayrıca babamı öldürmek zorunda kalmadın."

Başını yavaşça bana doğru salladı.

"Anastasia..."

"Ben bir çarım, aziz değil."

Damien beni kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarım çatırdadı.

Ninova

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye mırıldandım, dudaklarımı onunkilere değdirerek. "Kraliçeniz sadece size hizmet etmek için burada..."

Damien beni kendine doğru çekip elini sırtıma koydu.

"Biliyor musun... Bu hoşuma gitti."

Yeniden başlamanın en tatlı yanı Damien'ın insan dokunuşunu yeniden deneyimlemesini izlemekti. O günleri binlerce kez yaşayabilirdim ve anı tutucuyu kullandığımda da bazen yaşardım.

O gün, eski zaman çizelgemizde geliştirmekte olduğumuz uzmanlıkla tanışmış ve onu aşmıştık. Gerçekten ve gerçekten ağırdan alabiliyorduk.

Zevk, bir yapı ve doruk noktasından çok daha fazlası haline gelmişti. Sonsuza dek sürebileceğimiz, birbirimize olan duygularımızdan beslenen bir dizi dalga haline gelmişti.

Damien'ın gözlerine baktığımda ve çıplak tenine dokunduğumda ne bir sınır ne de uç vardı. Benim için yaptığı her şeyi ve benim onun için yapabileceklerimi düşündüm. Bundan daha azını yapmak kolay görünüyordu.

Bir Kazak centilmen değildir. O bir savaşçı, bir hayvan, vahşi bir şeydir. Benim istediğim de buydu çünkü kalbimde hep bu vardı.

Bazen birbirimizi parçaladık.

Bazen ne yapabileceğimizi görmek için sınırlarımızı zorladık.

Gerçek dünya zor geldiğinde, aklımız karıştığında bu çılgınlık bizi hayata döndürdü.

Birbirimize kaçtık ve geri döndüğümüzde, tekrar denemeye hazırdık.

Damien'a bir kâğıt parçasından çok daha fazlasını vermek istiyordum... Ona mükemmel bir gün yaşatmak istiyordum.

Ninova

Anı tutucuyu ellerimde tutup sıkıca kavradım. Bozkırda, yüksek, esmerleşen otların üzerindeydik, altımıza bir battaniye serilmişti. Atlar kısa bir mesafede otluyordu.

"Gelecek hafta resmigeçit törenine katılacağımı biliyorsun..."

Gülümsedi. "Evet, hatırlıyorum."

"Şimdiye kadar her şey yeterince iyi gitti, büyük bir felaket olmadı... Bunu saklamamız gerektiğini düşündüm."

"Saklamak mı?"

"Mükemmel bir gün yakalamak. Rotamızdan saparsak her zaman geri dönebileceğimiz bir gün."

Damien'ın gözleri benim için en güzel renge dönüşmüştü. O derin karamsar yeşil, kafamda hatırladığımda tüm konuşmalarımızın tonuydu.

"Bunun bir daha işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum..."

"Gerçek anlamda demiyorum. Demek istediğim... Rasputin her zaman bu kadar kör değildi. Nereye gittiğinin farkında değilsin, neye dönüştüğünü göremiyorsun."

"Bu bizim başımıza gelmeyecek." Damien beni dudaklarımdan sertçe öptü. "Sen benim çapamsın, ben de senin. Hiçbir yere sürüklenmiyoruz."

"Bana her zaman doğruyu söyle," diye yalvardım ona. "Benim hakkımda bile."

"*Özellikle* kendimiz hakkında."

"Bugünü bir rehber olarak saklayacağız, nereye yönelmemiz gerektiğini bildiğimiz bir an. Ne olmak istediğimizi bildiğimiz bir an."

Damien başını eğip beni inceledi.

"Peki neyiz biz?"

"Hatalarıyla yaşayabilen insanlar."

"Çoktan bir tane hata yaptık... Az önce yaptığımız şeyi saklamalıydık..."

Hilale bastım ve anı tutucuyu çalıştırmamla vınlamaya başladı.

"O düzeltebileceğimiz bir hata."

Damien beni battaniyenin üzerinde yuvarladı ve tatlı, kuru çimlerin üzerine yatırdı. Sırtımın altındaki toprak güneşten ısınmıştı. Havada uçuşan altın rengi saman parçaları onun koyu renk saçlarına takılıyordu.

Yüzümün hatlarına dokunup çizgilerini takip etti.

Çenesindeki, kaşındaki, burun köprüsündeki yara izlerini takip ettim. Omuzlarında, göğsünde, sırtında, bronz tenine karşı soluk, tersine kaplan çizgileri gibi daha pek çok yara izi vardı.

Ona her zaman çok yakışıyorlardı.

Zihin, kendi kurallarına uymayan bir sihirbazdır.

Damien'ı içime çekerek onu öptüm. Daha yeni giydiği kıyafetlerini yavaşça çıkardım. Vücudu o kadar güçlüydü ve benimkinden o kadar farklıydı ki bir atın eyerini çıkarmak gibiydi, altındaki her şey beklediğinizden daha büyüktü.

Bir at gibi kaslıydı, kalçaları dolgundu. Bazen çok uzun süre ata bindiğimde gerçek atımı kıskandığı için onunla dalga geçerdim. Bana Merkür'ü verdi ve ben de gittiğim her yere onu yanımda götürdüm.

Damien beni yere yatırdı, tüm ağırlığıyla üzerimdeydi. "Seni benden daha iyi sürebileceğini mi düşünüyorsun?" diye homurdandı kulağıma.

Beni üstüne çekti, güneş saçlarımda, esinti ciğerlerimdeydi. Damien'ı buraya getirmiştim çünkü benimle yalnız kalmayı en çok sevdiği yerin açık hava olduğunu biliyordum.

Esinti çıplak tenimizin üzerinde yüzlerce fazladan el gibi geziniyordu. Bir ritim yakalayarak onun üstüne çıktım, kalçaları

altımda yuvarlanıyordu. Gerçekten de yüzümde hız hissi vardı, sanki rüzgâr hızla geçip gidiyordu.

Bir hayvan gibi sert nefesler alırken güçlüydü, bir vahşi hayvan gibi kalındı, elleri kalçalarımdaydı ve her vuruşu kontrol ediyordu.

Ata binerken yaptığım gibi kalçalarımı öne doğru yuvarlayıp sırtımı arkaya doğru gerdim, ellerimi gevşek bir şekilde arkamda birleştirdim ve üstünde zıplamaya başladım. İki duygu örtüşürken gözlerimi kapattım; beynimdeki gerçek güneş, gerçek havayı büken fantezi ve gerçeklik. En sevdiğim duyguların hepsi bir araya geldi; şehvet, seks, eğlence.

Dalgalar beni parçalayana kadar daha sert, daha hızlı ve daha yakın bir şekilde üzerime geldi.

Damien tekrar yerlerimizi değiştirerek arkama geçti. Kazaklar konusunda haklıydım; vahşi ve medeniyetsiz, istediklerini alan haydutlardı...

Elbette, bir sevgilide tam olarak ihtiyacınız olan şey de buydu. Ya da bir kraliçenin eşinde...

Beni sıkıştırdı ve ona bindiğim gibi acımasızca, maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalana kadar beni becerdi. Daha işimiz bitmeden ikimiz de çizik içindeydik ve kirlenmiştik, mükemmel bir güne başladığımızdan emindik.

***

Öğleden sonra erkenden Kazak köyüne gittik. Kristoff ve kızları, Myron ve neşeli karısı da dahil olmak üzere Damien'ın geride kalan tüm ailesini ziyaret ettik. Günü Damien'ın en mutlu olacağını bildiğim yerde geçirmek istedim. En önemlisi, herkese sonunda özgür olacaklarını söylediği andaki yüzünün anısını yakalamak istedim. Artık on yıllık hizmet yoktu, çara bağlılık yoktu.

Aynı zamanda Alexei'i de ziyaret ettim. Altı aydır mutlu bir şekilde Evo'da kalıyor, milislerde görev yapıyor ve Kazaklarla birlikte baskınlar düzenliyordu. Sınır bölgelerinde kimse onun çarcviç olduğunu bilmiyordu. Saçlarını Kazak gibi kazıtmış, altın rengi bir bronzluk elde etmişti, saçları buğday gibi beyazdı.

Bu kadar huysuz iki insanın nasıl bu kadar iyi anlaştığı bir sırdı. İkisi de içmeyi, kavga etmeyi ve karmaşa içinde yaşamayı seviyordu, bu yüzden tüm önemli şeyler uyumluydu.

Evo erkek kardeşini kaybetmiş ve onun yerine benimkini almıştı. Damien, Nikolasha'nın vesayeti altındaydı ve Alexei artık Kazakların arasındaydı. Her şey tam tersine dönmüştü.

Damien ve ben, sevdiği herkesi görerek köyün her yerini dolaştık. Benimle St. Petersburg'a gelmek için ataman olma şansından vazgeçiyordu. Onları sık sık ziyaret edecektik, Kazaklar artık benim halkım olmasa bile her zaman onun olacaklardı.

Damien o gece ateş dansında Büyük Hediye Bildirgesi'ni yüksek sesle okudu. Bağırışlar sesimiz kısılmcaya kadar devam etti.

Damien'ın gülümsemesini yüz yıl sürecek kadar zihnime kazıdım.

Kazaklar zaten Damien'ın dayısı Ivash'ı bir sonraki atamanları olarak seçmişlerdi. Yeni pozisyonundan memnun olmaktan çok rahatsız görünüyordu. Myron'ın hayal kırıklığını yutmasını ve ikinci kez mutlu gibi davranmasını izledim.

Damien ve ben onun eski evinde kaldık, gece çok güzel olduğu için açık verandadaki hamakta uyuduk. Onun kollarına sığındığımda hamak bir yıldız okyanusunun altında asılıydı.

Ertesi gün Kazaklar, özgürlüklerini kazanan savaşta canlarını veren adamların evlerindeki her kapıyı kırmızıya boyadılar.

***

Kararnameler kanunlardan çok daha hızlı bir şekilde geçirilebiliyordu. İmzaladığım ilk anlaşma Olga Hala içindi, ona kocasından boşanma izni vermiştim.

Sadece birkaç hafta sonra St. Petersburg'daki bir baloda yakışıklı bir genç subayla tanıştı. Onunla tanışmadan önce onun Ollie'nin düğün gecesi onu dansa kaldıran subayın aynısı olacağına dair bir his vardı içimde.

Nikolai Kulikovsky sadece aynı adam olmakla kalmıyordu, aynı zamanda da fazlasıyla ısrarcıydı. Birkaç ay içinde Olga'yı evlilik konusunu bir kez daha denemeye ikna etti. Bu ikinci eşleşme çok daha fazla mutluluk barındırıyordu; Kulikovsky ordudan emekli oldu ve Olga Hala'yı evine, Kiev'deki malikânesine götürdü, böylece tüm zamanını ve dikkatini ona ayırabilecekti. İlk oğulları on ay sonra doğdu.

Olga'nın eski kocası Oldenburg'lu Peter bunu pek fark etmemiş gibiydi.

Maria'nın sevdiği adamla evlenmek için kimsenin iznine ihtiyacı yoktu; sadece bunu yapacak cesarete ihtiyacı vardı. Onunla taşraya taşınacaktı ki bu Maria'ya Afrika'nın ormanlarında yürüyüş yapmak kadar yabancı ve heyecan verici geliyordu.

Annem gözyaşları içinde, "Her zaman inek sağmak istediğini söylerdin," dedi. Herkesin gitmesiyle, özellikle de ayrılışı onu bir ay boyunca yatağa bağlı bırakan Alexei'in yokluğuyla pek baş edemiyordu. Babamı kaybettiğinden beri on yıl yaşlanmıştı.

Sylvie Buxhoevden ölmüştü, Liza Taneeva, Rasputin'in uyku gücünü çalmak için kocasına ne yapmış olabileceğini anneme anlattığımda kalıcı olarak işten çıkarılmıştı. Keşke kanıtım olsaydı ama başka bir zamanda önce Liza'nın yenmiş olduğu gerçeğiyle yetinebiliyordum.

Ninova

Tatiana, Ollie'yi görmek için Danimarka Sarayı'nı ziyaret etti ve geri dönmek istediğine dair hiçbir belirti göstermedi. Juliana Jorgensen'le çalışmalarına devam etmişti ve bu durumun profesörlükten öte bir ilişkiyi yeniden alevlendirdiğinden şüpheleniyordum...

Annem yalnızlığı içinde nihayet Büyükanne Minnie ile barıştı. İkisinin anlaşabileceği bir şey varsa o da babamı ne kadar çok özledikleriydi.

Hatta büyükannem Alexander Sarayı'na geri döndü, böylece üçümüz bir aradaydık, üç nesilden oluşan kadınlar yeni sarayımın çekirdeğini oluşturuyordu, sağ kolum Damien'dı.

Irina sık sık ziyarete geliyordu, bir oğlan çocuğuna hamile kaldığında sıklıklar azalmış olsa da devam etti. Çocuğun babasının bile hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir belaya dönüştüğü çok geçmeden ortaya çıktı. Felix Yusupov zehirlenmesini büyük oranda atlattı. Hiçbir zaman eskisi kadar yakışıklı olmamıştı ama kaybettiği dişlerin yerini alan altın dişler, gülümsediğinde oldukça gösterişli görünüyordu.

Ollie, kardeşlerim arasında çocuk sahibi olan ilk kişiydi; Prens Axel'a ikiz bebek sunduğunda birinci *ve* ikinci çocuk sahibi olan kişi olmuştu. Danimarkalılar bebeğinizin bacaklarını geçirebileceğiniz delikli küçük çantalar icat etmişti. Ollie ve Axel sırtlarına birer bebek bağlayıp mutlu bir şekilde Alpler'de yürüyüşe çıktılar, boğazlara yelken açtılar hatta ikizlerle tenis bile oynadılar.

Sadece Dimitri Pavlovich umutsuzca bekâr kaldı. Maria bunun Ollie'yi asla unutamadığı için olduğunu söylerken; Tatiana, başından beri Felix'e âşık olduğunu söyledi.

Babasının en iyi şarabından arta kalanları içmek için saraya geri dönmüştü. Bu durum ortadan kalkınca, Damien'ı Rusya

İmparatorluk Sarayı'nın karmaşıklığıyla tanıştıran yararlı bir asistan olduğu ortaya çıktı.

Bunları zamanla daha az karmaşık hale getirmeyi umuyorduk ama bu herkesin yeteneğinin ötesinde bir mucize olabilirdi.

Damien ve ben, ıssız buz mağaramızdan yüz kat daha büyük bir törenle yeniden evlendik. Neredeyse bizi katedrale taşıyan araba kadar büyük bir gelinlik giyiyordum. Gülünç ve ağırdı, bundan tüm kalbimle nefret ediyordum ama onu giydim ve bizi neşelendirmek için dışarı çıkan binlerce kişiye gülümseyip el salladım. Her savaş mücadeleye değmezdi.

Sunağın önünde diz çöküp birbirimize ve elimizdeki ülkeye değer verip koruyacağımıza dair yeminlerimizi ettik. Rahip taçları başlarımıza koydu. Aşağıya doğru uçuşan çiçeklerin kar fırtınasında durup öpüştük. Damien öyle büyük bir mutlulukla parlıyordu ki tenine değen tek bir yaprak bile solmadı.

Dans ederken giymek istediğim şeyi, Damien'in annesine ait olan mavi pamuklu elbiseyi giydim.

Bunu gördüğünde yüzünde oluşan ifade günün en güzel kısmıydı.

Onun kollarında döndüm, Alexander Sarayı'nın balo salonu Kazak geleneğine uygun altın fenerlerle doluydu. Hem Damien'in hem de benim aile fertlerimizden bazıları gelmişti. Sevdiğimiz herkesin şu ya da bu tarafta bir şekilde orada olmasını umuyordum.

Damien alnını benimkine bastırarak benimle dans ederken aramızdaki bariyer çözüldü ve bir an için tek vücut olduk. İlk düğünümüzü onun gözlerinden gördüm, o da benim gözümden görüyordu. Her şeyi yeniden yaşadık; kaybettiğimiz ve yeniden bulduğumuz ama aslında hiçbir zaman tam olarak ortadan kaybolmayan o anı.

Ninova

Artık hiçbir şeye kızmıyordum.

Her şey olması gerektiği gibi olmuştu.

Sahip olduğumuz tek şey bize bahşedilen günlerdi. Bense birkaç tanesine daha sahip olacak kadar şanslıydım.

Son

Ninova

BİTİRİRKEN

BU KİTABI YAZMANIN bu kadar zor olacağını bilseydim başlamayabilirdim. Öyle yapsaydım hayatımın en ödüllendirici projesini kaçırmış olurdum.

Romanovlar hakkında bildiklerimin çoğu animasyon filmine ait. Araştırmayı derinleştirmeye başladığımda hikâyenin çok daha karmaşık olduğunu fark ettim.

Romanovlar gururlu otokratlardı. Aslında diktatör bir prenses hakkında yazıyordum.

Hikâyem fantastik bir dünyada geçtiği için istediğim her şeyi değiştirebilirdim. Ancak Romanovları kahraman yapmak samimiyetsiz ve onlar tarafından ezilen insanlara saygısızlık gibi hissettirdi.

İmparatorluk Rusyası acımasız bir yerdi. Kitabıma Anastasia'nın çocuk haliyle başlamayı seçtim çünkü ebeveynleriniz aynı zamanda ulusunuzun yöneticileri olduğu bir ortamda beyinlerinin yıkanmasının nasıl bir şey olduğunu hissetmenin çok önemli olduğunu düşündüm.

Anastasia'nın Romanovları ve aynı zamanda hepimizi temsil etmesini istedim. Hepimiz belli bir kültür içinde, belli beklen-

Ninova

tilerle büyüdük. Bize neyin doğru neyin yanlış olduğunu kendi önyargıları ve gündemleri olan insanlar öğretti.

Bizim de kendi bencil dürtülerimiz var. Ne istediğimizi ve bizim için neyin işe yaradığını haklı çıkarmak çok kolaydır. Romanovlar kendilerinin iyi insanlar olduğunu düşünüyorlardı. Aile üyelerini seviyorlardı. Ama kendilerini haklı hissettiklerinde korkunç şeyler yaptılar.

Anastasia'nın kapağındaki ayna kitabın anahtar simgesi. Kendimize net bir şekilde bakmak anlamına geliyor. Gerçek eylemlerimizin ve motivasyonlarımızın sorumluluğunu almayı gösteriyor.

Rasputin, Anastasia'nın karanlık aynasıydı; Anastasia'nın cazibesini paylaşıyordu.

Damien onun gerçek aynasıydı. Onu kendisine karşı dürüst olmaya zorluyordu.

Ben kitabı yazarken Putin Ukrayna'ya saldırdı. Kökleri yüzlerce yıl öncesine dayanan bir çatışma bu, aynı zulüm ve baskı bugün de devam ediyor.

Kendi kendime sordum, neden Anastasia'ya bu kadar takıntılıydık?

Bunun nedeni, onun olabileceği prensese karşı kurduğumuz hayaldi. Rusya'nın olabileceğini düşündüğümüz şeye karşı.

Sonuçta bu hikâye, halkını kendilerinden daha çok seven liderlerimiz olsaydı dünyamızın nasıl olabileceğine dair bir hayale dönüştü.

Anastasia'nın dünyanın her yerindeki insanlara sembolize ettiği şey buydu; bir halkın prensesi, herkes gibi yaşayan ve şefkat gösteren biri.

İnsan takımından biri.

–Sophie

Ninova

TEŞEKKÜR

FRODO VE YÜZÜK gibi beni son kilometreye taşıyan insanlar olmasaydı bu kitap olmazdı.

Alfa okuyucularım Janessa, Stephanie ve Arin'e inanılmaz derecede minnettarım. Bana hikâyeyi güçlendiren, çok daha iyi hale getiren anlayışlı ve özel tavsiyeler verdiler.

İngilizce diline olan ustalıklarında alçakgönüllü olan editörlerim Crystal, Elise ve Katie'ye teşekkür ederim.

Çok zor bir kitap için çarpıcı bir kapak hazırladıkları için Emily ve Nathan'a teşekkür ediyorum. Birkaç tekrarla son halini mükemmelleştirmek için yorulmadan çalıştınız. Emily, kusursuz gözünün ve tasarım ustalığınla sana ihtiyacımız olduğu en mantıksız saatlerde yanımızdaydın.

Line'ın bu kitaba inanılmaz katkılarını herkesten çok benim takdir etmem gerekiyor. Bu proje üzerinde işbirliği içinde çalıştık, bölümleri ve illüstrasyonları değiştirdik. Karakter tasarımı, sembolizm ve sahnelerin duygusu üzerinde büyük etkisi oldu; beni sanatıyla besledi ve bana her gün ilham verdi.

Ninova

İnanılmaz ekibimin geri kalanı Maya, Traven, Kika ve Kamrah'ya teşekkür ederim. Bir çöp yığınında yaşardım ve sen olmadan hiçbir şey yapılmazdı.

Oğullarım Weston ve Rhett için dünyanın en şanslı annesiyim. Siz ikiniz bu yıl kişisel gelişiminizle beni şaşırttınız. Aynısı Paigey için de geçerli, ışığım ve aşkım.

Kitap imza günlerinde benimle ilgilenen ve bana çok güzel tavsiyeler veren yayıncım Sarah Ferguson'a minnettarım.

Bana bildiğim en iyi şeyleri öğreten anneme, babama ve ilk okuyucum olan küçük kız kardeşim Angie'ye sevgiler ve teşekkürler.

Bu kitabın çok büyük bir parçası olan BD için. En iyi fikirlerin ve en komik sözlerin çoğu ondan geliyor.

Son olarak kitap camiasındaki tüm dostlarıma teşekkür ediyorum. Bu zor bir yıldı. En kötü halimdeyken, siz harika insanlar bana çok fazla sevgi yağdırdınız. Ne zaman cesaretim kırılsa, sizler için güzel bir şeyler yazarsam ve Anastasia'nın çocukluk hayallerini gerçekleştirirsem ne kadar mutlu olacağınızı düşünürdüm. Devam etmemi sağlayan şey buydu.

Hepinizi seviyorum,

Sophie

Kitap Kurdu